CLANCY TOM
DUHOVÁ ŠESTKA

Obsah

Někdejší příslušník elitní jednotky SEAL John Clark byl právě jmenován velitelem mezinárodní bojové skupiny Duha, specializující se na potírání terorismu. Plánuje její výcvik, když je se svými muži nečekaně povolán do Švýcarska, kde banda teroristů přepadla banku. Krátce nato odlétají do Německa a vzápětí do Španělska - a pokaždé si s teroristy jednoznačně poradí.

Každý případ na první pohled vypadá jako samostatný, oddělený, nicméně Clarkovi začne být podezřelý jejich těsný sled.

Souvisí snad spolu? A pokud ano, lze to vůbec zjistit? Po boku svých nejbližších druhů, Alistaira Stanleyho, Dominga Chaveze a Petera Covingtona, Clark každou akci prožívá na vlastní kůži a pokaždé se chová tak, jako by právě tato byla rozhodující. Skutečnou hrozbu však předpovědět nedokáže. Za vším totiž stojí skupina ekoteroristů, jež hodlá zničit téměř veškeré lidstvo, aby -jak se domnívá - zachránila přírodu a aby se svět stal opět takovým, jakým byl před nástupem civilizace.

V konečném střetnutí nemůže Clarkova Duha prohrát. Clancyho Duhová šestka však vedle líčení dramatických situací nutí k zamyšlení nad tím, kam až může vést do krajnosti dohnaná ušlechtilá myšlenka - a také nad tím, že idea, kterou se ekoteroristé v příběhu řídí, původně vycházela z řady varovných signálů, jimiž nás příroda již dlouho upozorňuje, že jsme nikoli jejími pány, nýbrž její součástí.

PROLOG - PŘÍPRAVA SCÉNY

JOHN CLARK NALÉTAL V LETADLECH VÍC HODIN NEŽ VĚTŠINA pilotů s licencí. A statistiky znal stejně dobře jako kterýkoli z nich, ale ani tak se mu nezamlouvala představa, že letí přes oceán v dvoumotorovém proudovém dopravním letounu. Měl za to, že jediný správný počet motorů jsou čtyři, protože když upadne jeden, znamená to ztrátu jen pětadvaceti procent pohonu letadla, zatímco u tohoto Boeingu 777 společnosti United by to znamenalo celou polovinu.

Možná, že byl o něco úzkostlivější než obvykle, protože s ním dnes letěla i jeho manželka, jedna z jeho dcer a také zeť. Ne, tak to nebylo. Vůbec není úzkostlivý, určitě ne kvůli létání. Jen takové tušení... ale čeho, otázal se sám sebe. Vedle něho na místě u okna seděla Sandy, zabraná do detektivky, kterou měla rozečtenou už od včerejška, zatímco on se snažil soustředit na poslední číslo časopisu The Economist a přemýšlel, proč má pořád ten nepříjemný pocit v týle. Začal se rozhlížet po kabině ve snaze vypátrat případné nebezpečí, ale hned toho nechal. Nikde nic podezřelého nezpozoroval a

nechtěl posádce připadat jako nějaký nervóza. Usrkl ze sklenice bílého vína, pokrčil rameny a vrátil se k článku o tom, jaký to dnes máme mírumilovný svět.

To teda jo. Udělal obličej. Nu, ano, musel uznat, že proti tomu, co znal po téměř celý svůj život, se věci hodně změnily k lepšímu. Dnes už je konec se vším tím plaváním od ponorky k ruské pláži, kde je třeba něco převzít, či s lety do Teheránu, kde měl člověk vykonat něco, co se Íráncům nejspíš nebude zamlouvat, stejně jako se záchrannými výpravami po páchnoucích řekách severního Vietnamu při pátrání po sestřelených letcích. Možná ho Bob Holtzman jednou dokáže přemluvit, aby o své práci napsal knihu. Potíž byla v tom, zda by jí někdo uvěřil - a také zda mu CIA vůbec dovolí vyprávět nějaké historky dřív než na smrtelné posteli. A na to určitě není žádný spěch. Aspoň teď, kdy se mu má narodit vnouče. Zatraceně. Zamračil se, protože na tuto blížící se událost nerad myslel. Patsy snad musela otěhotnět přímo o svatební noci a Ding z toho šílel radostí víc než ona sama. John se ohlédl do oddělení Business Class - ještě nezatáhli závěs; seděli tam a drželi se za ruce, zatímco stewardka recitovala soubor bezpečnostních poučení. Když letoun narazí na hladinu rychlostí asi čtyři sta uzlů, sáhnete pod sedadlo pro záchrannou vestu a nafouknete ji vytažením... tohle už slyšel kolikrát. Zářivě žluté vesty trochu usnadní pátracímu letadlu nalézt místo havárie, a to je tak asi všechno, k čemu jsou dobré.

Clark se opět rozhlédl po kabině. Stále cítil v zádech nebezpečí. Proč? Letuška procházela mezi cestujícími a sbírala sklenice od vína, zatímco letadlo pojíždělo ke konci vzletové dráhy. Naposledy se zastavila na levé straně kabiny první třídy u Alistaira. Clark se na něho podíval, Brit si zvedl opěradlo sedačky do vzpřímené polohy a odpověděl velmi zvláštním pohledem. Tak on taky? Že by se něco dělo? Ani jeden z nich nikdy nebýval přehnaně nervózní.

Alistair Stanley Sloužíval jako major u speciální jednotky SAS, než ho trvale přeložili k Intelligence Service. Jeho práce se dost podobala Johnově - povolávali ho do akce, kdykoli některá z jemněji utvářených duší působících v terénu vyvedla něco příliš lehkomyslného. Al s Johnem si padli do noty hned od první chvíle, kdy spolu před osmi lety pracovali v Rumunsku, a Američan byl potěšen, že s ním nyní bude moci spolupracovat pravidelně, přestože na tu opravdovou legraci už oba byli příliš staří. Práce na velitelství neodpovídala přesně Johnovým představám, ale musel uznat, že mu už není dvacet... nebo třicet... dokonce ani čtyřicet. Je už trochu starý na běhání po ulicích a skákání přes ploty... Zrovna před týdnem mu to v jeho kanceláři v Langley řekl i Ding - mnohem uctivěji než obvykle, ve snaze vysvětlit logiku věci budoucímu dědečkovi svého prvního potomka. Ale co, k čertu, pomyslel si Clark, už to je pozoruhodné, že zůstal naživu tak dlouho, že si může dělat starosti s tím, jak je starý - vlastně ne starý, postarší. Nemluvě o tom, že se mu nyní dostalo důstojného postavení ředitele nové agentury. Ředitel. Zdvořilý výraz, nahrazující rozhodnutí o stažení z akcí v terénu. Ale prezidentovi se nedá odmítnout, zvlášť když je to náhodou váš přítel.

Hluk motorů zesílil. Letadlo se dalo do pohybu. Pocítil známý tlak; jako při akceleraci sportovního vozu, když se snažíte projet kolem semaforu dřív, než naskočí červená, jenže silnější. Sandy, která toho obvykle moc nenacestovala, ani nevzhlédla od knihy. Musí to být moc dobrá knížka. John si ovšem na detektivky nijak zvlášť nepotrpěl. Nikdy nedokázal přijít na to, kdo je vrah, a připadal si pak jako hlupák, přestože ve své profesi nejednou musel řešit opravdové záhady. V hlavě mu zaznělo tiché upozornění: změna polohy a podlaha pod jeho nohama se zvedla. Trup letounu zamířil přídí k obloze, let začal tak, jak měl, a podvozek se zatáhl do prostorů pod křídly. Cestující kolem něho si okamžitě sklopili opěradla, aby se před přistáním na londýnském letišti Heathrow trochu prospali. John si také sklopil opěradlo, ale ne moc nízko. Nejprve se chtěl navečeřet.

"Tak, jsme na cestě." Sandy se na chviličku odpoutala od četby.

"Doufám, že se ti tam bude líbit."

"Mám ještě tři kuchařky, abych měla co dělat, až přijdu na to, kdo je vrah."

John se usmál. "A kdo to asi je?"

"Ještě to nevím jistě, ale nejspíš manželka."

"Jo. Při rozvodu člověk utratí hrozně peněz za advokáty."

Sandy se Uchechtla a vrátila se ke čtení, zatímco letušky se začaly zvedat ze sedadel, aby pokračovaly v obsluze. Clark dočetl The Economist a otevřel sportov-

ní týdeník. Zatracená věc, prošvihne fotbalovou sezónu. To byla jediná věc, kterou se vždycky snažil sledovat, i když byl v zahraničí s nějakým posláním. Mužstvo Medvědů se vrací ke skvělým výkonům a on přece vyrůstal za časů George Halase, kterému říkali Medvědí táta, a taky tu bývaly Midwayské příšery - často si říkával, zda by se sám nemohl stát úspěšným profíkem. Na střední škole hrával skvělého zadáka a zajímala se o něho dokonce Indianská univerzita - mimochodem taky kvůli plavání. Ale potom se rozhodl, že na vysokou nepůjde, a vstoupil do námořnictva, jako jeho otec. Ovšem Clark dal přednost speciálním jednotkám před vyhlídkou dělat námořníka na nějaké plechovce...

"Pane Clarku?" Letuška přinesla jídelní lístek. "Paní Clarková?"

To je jedna z příjemných věcí na první třídě. Posádka ví, že máte jméno. Johnovi se dostalo automatického povýšení - nalétal už statisíce mil a od nynějška bude létat hlavně s British Airways, které učinily velmi solidní ujednání s britskou vládou.

Viděl, že nabídka na lístku je velmi kvalitní, jako obvykle při mezinárodních letech. Také vinný lístek... ale rozhodl se požádat jen o vodu místo vína, děkuji pěkně. Hm. Něco si pro sebe zabručel, pohodlně se usadil a vyhrnul si rukávy košile. V těch zatracených letadlech mu vždycky bývá hrozně horko.

Ozval se kapitán, a přerušil tak všechny filmy běžící na maličkých obrazovkách. Poletí jižní trasou, aby využili jet streamu. Jak jim kapitán Will Garnet vysvětlil, přiletí tak na Heathrow o čtyřicet minut dřív. Neřekl jim, že to také bude znamenat nějaké to drncání. Letecké společnosti se snaží šetřit palivem a čtyřiceti minutami k dobru si kapitán vysloužil zlatou hvězdičku v záznamech... nu, možná jenom stříbrnou...

Všechno bylo jako obvykle. Letoun se naklonil spíš k levé než k pravé straně, přeletěl nad Sea Isle City v New Jersey a vylétl nad oceán. Pevniny dosáhne až po téměř třech tisících mil někde nad irským pobřežím, které by podle Johnových úvah měli přeletět asi za pět a půl hodiny. Alespoň část té doby by měl prospat. Ještě že je kapitán ušetřil obvyklých průvodcovských řečí - letíme ve výšce čtyřiceti tisíc stop, to znamená, že bychom padali asi osm mil, kdyby se ulomila křídla... Začala se podávat večeře. Totéž se nejspíš děje i v turistické třídě; všechny uličky jsou zablokovány servírovacími stolky.

Začalo to na levé straně. Ten člověk byl úplně oblečený, měl dokonce i vestu -tím na sebe Johna upozornil. Většina lidí si odloží, jakmile si sednou, ale...

... byl to plochý, černý, automatický browning, v němž Clark a o necelou vteřinu později i Alistair Stanley poznali armádní zbraň. Za okamžik se napravo objevili další dva muži a prošli přímo kolem Clarkova sedadla.

"Do hajzlu," vydechl tak tiše, že ho uslyšela jenom Sandy. Otočila se, aby se podívala, ale dřív než mohla cokoli udělat nebo říci, popadl ji za ruku. Dokázal ji tím uklidnit, ale nestačil už zabránit tomu, aby paní sedící naproti přes uličku vykřikla - vlastně málem vykřikla. Její společnice jí zakryla ústa rukou a z velké části výkřik zdusila. Letuška nevěřícně zírala na dva muže před sebou. Něco takového se už nestalo celá léta. Jak k tomu mohlo dojít?

Clark si kladl v podstatě tutéž otázku a hned po ní následovala druhá. Proč si k čertu uložil zbraň do příručního zavazadla, do odkládacího prostoru nad

sebou? K čemu je ti, ty pitomče, bouchačka v letadle, když k ní nemůžeš? Udělat takovou blbost, jako nějakej bažant! Stačilo pohlédnout vlevo, a uviděl týž výraz v Alistairově tváři. Dva z nejzkušenějších profíků v branži tu sedí necelé čtyři stopy od svých pistolí a je jim to stejně k ničemu, jako by je nechali uložit do prostoru pro zavazadla...

"Johne..."

"Jen klid, Sandy," odpověděl tiše. Dobře věděl, že tohle se mnohem lépe radí než udělá.

John se opřel dozadu, hlavu držel nehybně, ale měl ji otočenou od okna směrem do kabiny. Pohyboval očima. Jsou tři. Jeden z nich, nejspíš šéf, odvedl letušku dopředu, kde mu odemkla dveře do kabiny posádky. John je pozoroval, jak zašli dovnitř a zavřeli za sebou. No dobrá. Teď se kapitán William Garnet doví, co se děje. Doufejme, že je to profík a že ho naučili, aby každému, kdo přijde s pistolí, odpovídal jenom ano, pane - ne, pane - tři balíčky, pane. Při troše štěstí by mohl mít za sebou výcvik u letectva nebo u námořního letectva; tím pádem by věděl, že nemá zkoušet žádné hlouposti a hrát si na hrdinu. Jeho úkolem bude s tím letadlem někde - kdekoli - přistát, protože je zatraceně obtížnější povraždit tři sta lidí v letadle, které stojí na dráze se špalky u kol. Jsou tři. Z toho jeden vpředu u posádky. Ten tam zůstane; bude dohlížet na piloty a spojí se rádiem, s kým bude potřebovat, aby mu sdělil své požadavky. Ostatní dva jsou v první třídě. Stojí támhle vpředu, aby dobře viděli do uliček mezi sedadly.

"Dámy a pánové, mluví k vám kapitán. Rozsvítil jsem upozornění, abyste si zapjali pásy. Trochu to s námi bude ve vzduchu drncat. Prosím, zůstaňte prozatím na místech. Ozvu se vám za pár minut. Děkuju vám."

Dobře, pomyslel si John a mrkl na Alistaira. Zdá se, že kapitán zachoval klid a ti lumpové nijak neblázní - zatím. Lidi vzadu nejspíš ještě ani nevědí, že se něco děje. To je taky dobře. Mohla by vypuknout panika... nu, vlastně ne, nemusela by, ale je mnohem lepší, když nikdo ani neví, že by bylo kvůli čemu panikařit.

Tak tedy tři. Jenom tři? Není tu někde schovaný ještě jeden? Vydávající se za obyčejného cestujícího? Právě ten by mohl mít na starosti bombu - pokud tu nějaká je. V takovýchto případech bývá bomba to nejhorší, co existuje. Kulka z pistole může udělat díru do trupu, takže by museli prudce klesat. To by znamenalo pár plných sáčků na zvracení, nějaké to znečištěné spodní prádlo, ale na to se neumírá. Bomba by zabila všechny na palubě; pravděpodobně... víc než na padesát procent, usoudil Clark, a on přece nedosáhl tak vysokého věku tím, že by na sebe bral takhle vysoká rizika, pokud to skutečně nebylo nutné. Možná bude lepší nechat ten aeroplán doletět tam, kam ti tři chtějí, a počkat, až začne vyjednávání. V té době už ti venku budou vědět, že jsou na palubě tri velmi specializovaní jedinci. Už teď se o tom určitě mluví. Touhle dobou už se únosci naladili na frekvenci společnosti, aby jí oznámili nepříjemné novinky. Ředitel bezpečnostního oddělení společnosti United - Clark ho zná, je to Pete Fleming, bývalý náměstek ředitele FBI - zavolá svým bývalým zaměstnavatelům, a už to pojede: doví se to CIA a ministerstvo zahraničí, Skupina FBI pro záchranu rukojmích v Quantiku a taky Little Willie Brown a jeho Delta Force ve Fort Braggu. Pete jim všem rozešle seznam cestujících, tři jména červeně zaškrtne, a z toho bude Willie maličko nervózní. Kromě toho v Langley a ve Foggy Bottomu začne hemžení a pátrání po úniku informací - tuhle možnost ale John nebral moc vážně. Událost, která roztočí kolečka mašinérie v operačním sále Hlavního stanu v Langley, byla jenom náhodná. Pravděpodobně.

Bylo načase se trochu pohnout. Clark velice pomalu pootočil hlavou směrem k Domingu Chavezovi, sedícímu jen dvacet stop od něho. Když se jejich pohledy setkaly, dotkl se špičky nosu, jako by se chtěl poškrábat. Chavez udělal totéž... a Ding měl na sobě ještě vestu. Je víc zvyklý na horké podnebí, pomyslel si John, a v letadle mu nejspíš bylo chladno. Dobrá. Pokud ještě pořád má u sebe svoji pětačtyřicítku berettu... možná... Jenže Ding nosí

pistoli nejradši vzadu za kalhotami, a to je nepohodlné, když je člověk připoután k sedačce v letadle. Ale i tak. Chavez ví, co se děje, a má dost rozumu, aby s tím raději nic nedělal... prozatím. Jak ale bude reagovat, když vedle něho sedí jeho těhotná žena? Domingo je chytrý a Clark věděl, že i pod tlakem vždycky dokáže zachovat největší klid, nicméně, je to Latinoameričan, chlap plný vášní - dokonce i John Clark byl přes všechnu svoji zkušenost schopen pozorovat u svých bližních chyby, které mu u něho samého připadaly jako docela přirozená věc. Také jeho žena Sandy tu sedí vedle něho a je vyděšená. A Sandy by neměla mít strach o své bezpečí - je přece starostí jejího manžela, aby jí je zajistil...

Jeden z únosců prohlížel seznam cestujících. Nu, teď se John doví, zda došlo k nějakému úniku informací. Ale jestli ano, nebude s tím moci nic udělat. Zatím. Dokud se nedoví, oč tu vlastně jde. Někdy člověk prostě musí jen zůstat seděť a všechno snášet a...

Muž, stojící před uličkou na levé straně, vykročil a o patnáct stop dále shlédl na ženu, sedící u okna vedle Alistaira.

"Kdo jste?" otázal se španělsky.

Žena mu odpověděla, ale John její jméno nezaslechl - bylo to španělské jméno, jenže na vzdálenost dvaceti stop mu neporozuměl, hlavně proto, že odpověděla tiše, zdvořile... kultivovaně, pomyslel si. Snad manželka nějakého diplomata? Alistair se zakláněl na svém sedadle a doširoka rozevřenýma modrýma očima zíral na chlapa s pistolí a poněkud křečovitě se snažil nedat najevo strach.

Zezadu zazněl výkřik. "Zbraň! On má zbraň!" zvolal mužský hlas...

Do hajzlu, pomyslel si John. Teď už to vědí všichni. Chlap střežící pravou uličku zaklepal na dveře kabiny posádky a vstrčil dovnitř hlavu, aby tam oznámil tu dobrou novinu.

"Dámy a pánové... tady je kapitán Gamet... dostal jsem, hm, instrukce, abych vám sdělil, že se odchýlíme od letového plánu... Máme na palubě, hm, hosty, kteří mě požádali, abych letěl do Lajes na Azorách. Tvrdí, že nikomu nechtějí ublížit, ale jsou ozbrojeni a já s prvním důstojníkem Renfordem uděláme přesně to, oč nás požádají. Zachovejte, prosim, klid, zůstaňte na svých místech a snažte se ovládat. Ozvu se vám později." To byla dobrá zpráva. Určitě má vojenský výcvik. Hlas má chladný jako pára nad suchým ledem. To je dobře.

Lajes na Azorách, uvažoval Clark. Bývala to základna amerického námořního letectva... je snad ještě aktivní? Možná to tam jen udržují jako zastávku a čerpací stanici pro zaoceánské lety. Nu, ten chlápek nalevo promluvil španělsky a dostal španělskou odpověď. Takže ti syčáci nejspíš nejsou z Blízkého východu. Mluví španělsky... že by Baskové? Tahle možnost ve Španělsku pořád trvá. Kdo je ta ženská? Clark se tam podíval. Hleděli tam všichni, takže to mohl udělat bez nebezpečí. Něco přes padesát, dobře udržovaná. Úřad španělského velvyslance ve Washingtonu zastává muž. Nemohla by to být jeho žena?

Muž na levé straně pohlédl na vedlejší sedadlo. "Kdo jste?"

"Alistair Stanley," zněla odpověď. Clark věděl, že by nemělo smysl, aby Alistair lhal. Cestují zcela otevřeně. O jejich agentuře nikdo neví. Ještě ji ani nezaložili. Do hajzlu, pomyslel si Clark. "Jsem Brit," dodal Alistair chvějícím se hlasem. "Mám pas v tašce tadyhle nahoře..." Natáhl se tam, ale jeho vztaženou ruku srazil úder únoscovy pistole.

Pěkný pokus, pomyslel si John, i když to nevyšlo. Mohl tu tašku sundat, ukázat pas a přitom dostat bouchačku na klín. Škoda, že mu ten pistolník uvěřil. To je ta potíž s přízvukem. Avšak Alistair byl na výši situace. Ti tři vlci netuší, že ve stádě ovcí jsou ukryti tři hafani. A pořádně velcí.

Willie teď nejspíš visí na telefonu. Delta udržuje jedno družstvo nepřetržitě v pohotovosti, a to se už asi připravuje k případnému nasazení. Bude u nich plukovník Byron. Little Willie je ten typ velitele. Na podrobnou

organizaci má svého zástupce a štáb, zatímco on se věnuje celkovému vedení. Teď už se točí spousta koleček. John a jeho přátelé musí jenom tiše seděť... dokud ti lotři zachovají klid.

Zleva opět zazněl španělský hovor. "Kde je vás manžel?" vyptával se únosce. Byl pořádně vytočený. To by dávalo smysl, pomyslel si John. Velvyslanci jsou dobré cíle. A jejich manželky taky. Vypadá moc nóbl na to, aby byla ženou jen tak nějakého diplomata. A Washington, to je post prvořadé důležitosti. Bude to nějaký hlavoun, možná šlechtic. Ve Španělsku ještě mají šlechtu. Takový veledůležitý cíl je nejlepší, chtějí-li vyvinout nátlak na španělskou vládu.

Ta jejich akce vybouchla, pomyslel si dále. Chtěli jeho, ne ji, a vůbec z toho nebudou mít radost. Měli jste špatné informace, chlapci, říkal si Clark. Pozoroval jejich tváře a viděl, jak jsou vzteklí. I mně se to občas stane. Jo, pomyslel si, jako nejmíň v polovině případů v tom zatraceným loňským roce. Ti dva, na něž viděl, teď spolu rozmlouvali... potichu, ale jejich pohyby mu prozradily všechno. Byli v háji. Takže teď má na krku tři naštvané teroristy (nebo je jich víc?) ve dvoumotorovém letadle, letícím nocí nad severním Atlantikem. Mohlo by to být i horší, říkal si John. O něco. Jo, kdyby třeba měli vestičky ze semtexu a lemované primacordem...

Je jim něco pod třicet, uvažoval Clark. Dost staří na to, aby všechno technicky zvládali, ale natolik mladí, že by potřebovali staršího velitele. Mají málo zkušeností ze skutečných operací a nezralý úsudek. Myslí si, že mají všechno v malíku, že jsou hrozní chytráci. To je ta potíž se smrtí. Cvičení vojáci vědí mnohem lépe než teroristé, jak je smrt skutečná. Tihle tři prostě chtěli uspět a vůbec doopravdy neuvažovali o žádné alternativě. Třeba jsou to jen obyčejní zločinci. Baskové si nikdy nezačínají s občany cizích zemí. Určitě ne s Američany, a tohle je přece americké letadlo. To by znamenalo překročit moc významnou hranici. Tedy zločinci? Pravděpodobně ano. To je zlé.

V situacích, jako je tato, člověk potřebuje určitou předvídatelnost vývoje. I teroristé mají svá pravidla. Je to skoro jako liturgie, všechny ty jednotlivé kroky, které zúčastněné strany musí učinit, než se stane něco opravdu ošklivého. Takže hodní hoši mají šanci vyjednávat s těmi nehodnými. Sežene se vyjednávač a naváže s nimi kontakt. Začne se s menšími věcmi - koukejte, co takhle propustit děti s matkami? Dobrá? O nic přece nejde a vaše skupina bude aspoň líp vypadat v televizi, ne? Jde o to, aby začali v něčem ustupovat. A potom staří lidé - kdopak by chtěl ubližovat dědečkům a babičkám? Potom jídlo, třeba s trochou přimíchaného valia, a zatím spojaři úderné jednotky prošpikují letadlo mikrofony a miniaturními čočkami, připojenými kabely tenkými jako nit k televizním kamerám.

Idioti, říkal si Clark. Tahle hra už prostě nemá smysl. Je to skoro stejná pitomost jako pro peníze unést dítě. Poldové jsou zatraceně dobří, dokáží takové blázny vystopovat; a Little Willie právě v tuhle chvíli stoprocentně nasedá do transportního armádního letadla na základně Air Pope. Jestli skutečně přistanou v Lajes, celý ten proces už doopravdy brzy začne a jediná proměnná je, kolik těch hodných natáhne bačkory dřív, než totéž potká ty nehodné. Clark kdysi pracoval s plukovníkem Byronem a jeho chlapci a děvčaty. Pokud vniknou do letadla, nejmíň tři lidi se odtud nedostanou živí. Problém byl v tom, jak velká společnost je do nenávratna doprovodí. Útok na letadlo, to je jako střílečka v základní škole, jenže tady je víc narváno.

Ti tam vpředu pokračovali v hovoru a dění v letadle nevěnovali moc pozornosti. Na jednu stranu to bylo logické. Přední kabina je nejdůležitější ze všeho, ale člověk vždycky potřebuje dohlédnout i na zbytek. Nikdy neví, kdo může být na palubě. Ozbrojené stráže v letadlech už byly dávno minulostí, ale letadly občas cestují i policisté a někteří u sebe mívají zbraně... nu, na mezinárodních linkách možná ne, ale stejně - terorista nemůže doufat, že se dožije důchodu, když se chová jako trouba. Je pro ně dost těžké přežít, i když jsou chytří. Jsou to amatéři. Zločinci. Špatné informace, hněv, zklamání. A bude hůř. Jeden z těch dvou sevřel ruku v pěst a zahrozil celému nepřátelskému

světu, jemuž musí tady na palubě čelit.

To je paráda, pomyslel si John. Otočil se na sedadle, opět vyhledal Dingův pohled a mírně zavrtěl hlavou. Odpovědí mu bylo zdvižené obočí. Ding ví, jak se správně anglicky vyjadřovat, když je třeba.

Najednou jako by se změnilo ovzduší, ale ne k lepšímu. Muž číslo dvě opět vkročil do kabiny a několik minut zůstal uvnitř, zatímco John s Alistairem sledovali toho nalevo, jak nehnutě zírá do uličky. Po dvou minutách frustrujícího napjatého čekání přešel na druhou stranu, jakoby v prudké křeči, a hleděl před sebe s předkloněnou hlavou, jako kdyby se snažil zkrátit vzdálenost, mžoural do uličky a v obličeji se mu svářil výraz moci s bezmocí. Potom stejně rychle zamířil zpátky a cestou hněvivě pohlédl na dveře kabiny.

Jsou jenom tři, řekl si John právě ve chvíli, kdy se z kabiny vynořilo číslo dvě. Trojka byl až příliš rozrušený. Možná jsou jen tři, uvažoval. Promysli to, poručil si Clark. Je-li to tak, pak jsou to vážně amatéři. Takový ohňostroj je docela zábavná věc, ale v jiné situaci, rozhodně ne v rychlosti 900 kilometrů za hodinu jedenáct kilometrů nad severním Atlantikem. Kdyby jen dokázali zachovat chladnou hlavu... Ať pilot s tou dvoumotorovou potvorou přistane; snad potom někoho napadne něco rozumného. Jenže oni moc chladnou hlavu mít nebudou, nebo ano?

Dvojka se nevrátil na své místo před pravou uličkou; přešel k Trojce a o něčem se chraptivým šepotem domlouvali. Clark porozuměl alespoň obecně, když ne doslova. Ve chvíli, kdy Dvojka ukázal na dveře od kabiny, začalo to nejhorší...

...nikdo z nich nemá velení, uvědomil si John. To bylo vážně skvělé. Tři nezávislí jedinci s bouchačkami na palubě letícího aeroplánu. Bylo načase začít si dělat obavy. Clarkovi nebyl strach nijak cizí. Na to už zažil příliš mnoho choulostivých situací, jenže většinou míval možnost podílet se na rozhodování o jejich dalším vývoji - a když ne to, tedy alespoň o tom, co sám udělá, například že by mohl utéct. Zavřel oči a zhluboka se nadechl.

Dvojka zamířil nalevo podívat se na Alistairovu sousedku. Několik vteřin zůstal stát, hleděl na ni a pak se podíval na Alistaira, který mu pohled ponížen oplatil.

"Ano?" otázal se Brit konečně a jeho přízvuk zazněl co nejkultivovaněji.

"Kdo jste?" zeptal se Dvojka.

"Už jsem to pověděl vašemu příteli, člověče. Alistair Stanley. Pas mám v tašce, jestli ho chcete vidět." Hlas se mu chvěl přesně jako člověku, který má strach a snaží se to nedat najevo.

"Ano, ukažte mi ho."

"Samozřejmě, pane." Elegantními, pomalými pohyby si bývalý major SAS rozepjal pás, povstal, otevřel skříňku na zavazadla a vytáhl černou tašku. "Smím?" otázal se. Dvojka odpověděl pokývnutím hlavy.

Alistair otevřel zip postranní kapsy, vytáhl pas, podal mu jej a zase se posadil; chvějícíma se rukama svíral tašku na klíně.

John se díval, jak Dvojka nakoukl do pasu a odhodil jej Britovi do klína. Potom španělsky oslovil ženu na sedačce 4A. Znělo to jako: "Kde je váš manžel?" Žena mu odpověděla stejným uhlazeným tónem, jímž promluvila již před několika minutami, a Dvojka odpochodoval k další poradě s Trojkou. Alistair zdlouha vydechl, rozhlédl se po kabině, jako by se něčeho obával, a nakonec zachytil Johnův pohled. Nepohnul obličejem ani rukama, ale přesto John věděl, na co myslí. Ani Al nebyl ze situace nadšený a měl k tomu i víc důvodů. Prohlédl si Dvojku i Trojku a viděl jim do očí. S tím musel John ve svých úvahách počítat. Alistair Stanley má také strach. O něco mladší z obou důstojníků zvedl ruku, jako by si chtěl uhladit vlasy, a jedním prstem si dvakrát poklepal na hlavu nad uchem. Mohlo to být ještě horší, než čekal.

Clark natáhl ruku před sebe, aby na ni ti dva od dveří přední kabiny neviděli, a ukázal tři prsty. Al asi o půl palce pokývl hlavou a na několik vteřin se odvrátil, aby John mohl jeho odpověď strávit. Souhlasí s tím, že

jsou jen tři. John na to potvrzení potěšené přikývl.

Oč lepší by bylo mít co do činění se schopnými teroristy, jenže ti schopní už takovéhle věci nedělají. Riziko je příliš velké, jak prokázali Izraelci v Ugandě a Němci v Somálsku. Člověk je při tom v bezpečí, jen dokud letadlo letí, jenže ve vzduchu nemůže zůstat pořád a jakmile někde přistanou, celý civilizovaný svět na ně udeří rychlostí blesku a silou kansaského tornáda. Skutečný problém spočíval v tom, že neexistuje zas tak mnoho mladých lidí, kterým by se doopravdy chtělo umřít dřív, než dosáhnou třiceti let. A ti, kdo to chtějí, používají bomby. Takže ti chytří dělají jiné věci. Proto jsou jako protivníci mnohem nebezpečnější, ale jsou také předvídatelní. Nezabíjejí lidi pro zábavu a nestávají se tak rychle oběťmi frustrací, protože své zahajovací kroky umějí dovedně naplánovat.

Tihle tři, to jsou hlupáci. Pustili se do akce na základě nespolehlivých informací, neměli na místě svého člověka, který by je upozornil, že hlavní cíl do letadla nenastoupil, a teď tady trčí s nesplněným úkolem a uvažují o vyhlídkách na smrt nebo doživotní vězení - pro nic za nic. Jediné, co je může těšit, pokud se to tak dá říct, je to, že je zavřou v Americe.

Ovšem, jim se zatím nechtělo přemýšlet o životě v železné kleci, ani neměli chuť uvažovat o tom, že je v několika příštích dnech čeká smrt - jenže brzy si začnou uvědomovat, že žádná třetí možnost neexistuje, že jejich jediná síla je ve zbraních, které mají v rukou, a že by jich tedy mohli použít, aby prosadili svou...

... a John Clark se musí rozhodnout, jestli má čekat, až k tomu dojde...

Ne. Nemůže jen tak sedět a čekat, až začnou zabíjet.

Oukej. Ještě asi dvě minuty je pozoroval, jak se dívají jeden na druhého a při tom se snaží hlídat obě uličky. Mezitím přemýšlel, jak na to. Ať už jsou chytří, nebo hloupí, nejjednodušší plány bývají vždycky nejlepší.

Uběhlo dalších pět minut a Dvojka se rozhodl promluvit si ještě jednou s Trojkou. Když začal, John se pootočil, aby zachytil Dingův pohled, a přejel si prstem po horním rtu, jako by si hladil knírek, který nikdy nenosil. Chavez naklonil hlavu, jako by se chtěl zeptat: Víš to určitě? Ale vzal jeho znamení na vědomí. Uvolnil si pás, sáhl levou rukou za záda a před zděšenýma očima své těhotné manželky vytáhl pistoli. Domingo ji uklidnil dotekem ruky, přikryl si berettu v klíně ubrouskem, zatvářil se neutrálně a vyčkával, s čím přijde jeho nadřízený.

"Vy," zavolal Dvojka zpředu.

"Ano?" odvětil Clark a uctivě se podíval tím směrem.

"Seďte klidně!" Ten chlap nemluvil špatně anglicky. Nu, evropské školy mívají dobré jazykové programy.

"Hele, koukejte, já... no, dal jsem si pár skleniček, a... víte, jak to je? Por favor," dodal bojácně.

"Ne, zůstanete na místě!"

"Ale no tak, co chcete dělat, přece nezastřelíte chlapa, co si potřebuje ulevit. Nevím, o co vám vlastně jde, ale já musím, víte? Prosím vás."

Dvojka a Trojka se na sebe podívali, jako by chtěli říct Zatracená práce, což opět potvrdilo, že jsou to jen amatéři. Dvě letušky připoutané ve svých sedadlech vpředu se tvářily opravdu vyděšeně, ale nic neřekly. John kul železo, dokud bylo žhavé. Rozepjal si pás a začal vstávat.

Dvojka se rozběhl dozadu s namířenou pistolí, zastavil se těsně u něho a přitiskl mu ji na prsa. Sandy široce rozevřela oči. Nikdy nezažila, že by její muž udělal cokoli nebezpečného, ale věděla, že tohle není ten muž, který vedle ní už pětadvacet let spává - a jestli to není on, tedy to musí být ten druhý Clark, o němž věděla, že existuje, ale nikdy ho neviděla.

"Koukejte, opravdu musím. Jen si ulevím a zase se vrátím, jo? Sakra, jestli chcete, můžete se dívat," dodal hlasem jakoby zastřeným půl sklenicí vína, kterou vypil, když ještě letadlo stálo před letištní budovou. "To bude v pořádku, jen mě, prosím vás, nenuťte, abych to pustil do kalhot, oukej?"

Nakonec rozhodl Clarkův vzrůst. Měřil skoro sto pětaosmdesát centimetrů a z vyhrnutých rukávů mu čouhala mocná předloktí. Trojka byl o deset centimetrů menší a vážil o patnáct kilo méně, ale měl zbraň, a násilníci si vždycky s radostí dopřejí možnost komandovat lidi, kteří jsou větší než oni. A tak popadl Johna za levou paži, otočil ho a hrubě jím zacloumal dozadu směrem k umývárně na pravoboku. John se nahrbil a s rukama nad hlavou vyšel.

"Hele, gracias, amigo, oukej?" Clark otevřel dveře. Dvojka jako opravdový trouba mu dokonce dovolil zavřít dveře. John vykonal to, k čemu si vyžádal svolení, pak si umyl ruce a krátce pohlédl do zrcadla.

Tak co, Snaku, umíš to ještě? zeptal se neslyšně sám sebe.

No dobrá, vyzkoušíme to.

Odtáhl zástrčku a otevřel skládací dveře. Tvářil se přitom vděčně a podlézavě, jak se patřilo.

"Tak teda mockrát děkuju."

"Vraťte se na místo."

"Počkejte, podám vám hrnek kafe, já..." John ustoupil o krok dozadu a Dvojka byl takový trumbera, že vykročil za ním, aby na něho dohlédl. Potom uchopil Clarka za rameno a otočil ho.

"Buenas noches," pronesl tiše Ding ze vzdálenosti necelých deseti stop. Pistoli svíral v ruce a mířil Dvojce ze strany na hlavu. Muž zachytil koutkem oka záblesk modré oceli, a to mohla být jedině zbraň. Jako rozptýlení to docela stačilo. John zvedl paži, prudce švihl předloktím a hřbetem pěsti zasáhl teroristu do pravého spánku. Úderem ho omráčil.

"Čím máš nabito?"

"Náboje s nízkou průrazností," zašeptal Ding. "Jsme přece v letadle, člověče," připomněl šéfovi.

"Dávej pozor," přikázal mu John tiše a Ding mu odpověděl pokývnutím hlavy.

"Migueli!" zavolal nahlas Trojka.

Clark zamířil vlevo a jen se zastavil, aby u automatu odebral šálek kávy s talířkem a lžičkou. Pak vyšel do uličky na levoboku a vykročil dopředu.

"Říkal, abych vám tohle zanesl, pane. Díky, že jste mě pustili na záchod," řekl John rozechvělým, ale vděčným tónem. "Tady máte kafe, pane."

"Migueli!" zavolal Trojka ještě jednou.

"Šel dozadu. Tady je to kafe. Já bych si měl teď sednout, že jo?" Udělal ještě pár kroků dopředu a doufal, že se ten amatér bude jako amatér chovat i nadále.

Nezklamal ho; vykročil mu v ústrety. John se maličko shrbil, ruka se šálkem a talířkem se mu roztřásla a právě, když po něm Trojka sáhl a zároveň se ohlížel na pravou stranu letadla po kolegovi, Clark asi půl kroku za Alistairovým sedadlem oba předměty upustil na zem a sehnul se pro ně.

Trojka se automaticky také shýbl. To byla poslední chyba, jíž se ten večer dopustil.

Johnovy ruce popadly jeho zbraň a otočily ji do protisměru a nahoru, takže mířila svému majiteli na břicho. Byla by mohla spustit, jenže Alistairův browning udeřil do mužova zátylku těsně pod Lebkou, a Trojka se složil jako hadrový paňáca.

"Ty rošťáku netrpělivej," zachraptěl Stanley. "Ale Zahráls to setsakra dobře." Pak se otočil, ukázal na nejbližší letušku a luskl prsty. Vylítla ze sedačky, jako když střelí, a přiběhla k nim dozadu. "Nějakou šňůru, provaz, cokoli, čím bychom je mohli svázat. Rychle!"

John zvedl pistoli, vyňal z ní zásobník a pak pohnul závěrem, aby vyhodil i poslední náboj. O dvě vteřiny později měl zbraň rozebránu a pohodil její součástky k nohám Alistairovy sousedky, jejíž hnědé oči se v šoku rozšířily.

"Letecká stráž, paní. Prosím, uklidněte se," vysvětlil jí Clark.

Několik vteřin nato se objevil Ding a táhl s sebou Dvojku. Přišla letuška s klubkem dvojlinky.

"Dingu, přední kabina!" přikázal John.

"Rozkaz, šéfe." Chavez vykročil směrem k přídi, berettu svíral oběma rukama a zastavil se u dveří do kabiny. Clark se mezitím na podlaze věnoval svazování. Jeho ruce si i po třiceti letech pamatovaly námořnické uzly. To je vážně s podivem, říkal si, zatímco je utahoval. Jestli jim zčernají ruce, je to jejich škoda.

"Ještě jednoho, Johne," vydechl Stanley.

"Chceš dohlídnout tady na naše dva přátele?"

"S radostí. Dej pozor, je tam všude spousta elektroniky."

"O tom mi povídej."

John vykročil na příď; ještě stále byl beze zbraně. Jeho podřízený stál nehnutě u kabiny, namířenou pistoli v rukou, a nespouštěl oči ze dveří.

"Jak je, Domingo?"

"Ále, dal bych si ten salát a telecí; vinný lístek taky není špatný. Tohle není moc dobré místo na přestřelku, Johne. Co ho pozvat dozadu?"

Z taktického hlediska to mělo smysl. Jedničku bude stát čelem k zádi a kdyby mu pistole v ruce spustila, není pravděpodobné, že by poškodila letadlo, i když lidem v první řadě se to asi moc zamlouvat nebude. John odběhl dozadu sebrat z podlahy šálek s talířkem.

"Vy!" zamával Clark na druhou servírku. "Zavolejte do kabiny a požádejte pilota, ať našemu příteli vyřídí, že ho potřebuje Miguel. Pak se postavte semhle. Až se dveře otevřou, kdyby se vás na něco ptal, jenom ukažte na mě. Jasné?"

Byla moc milá, měla asi čtyřicet let a chovala se úplně klidně. Udělala přesně to, oč ji požádal. Zvedla telefon a vyřídila vzkaz.

O pár vteřin později se dveře otevřely a vykoukl Jedička. Zprvu viděl jenom letušku. Ukázala na Johna.

"Kávu?"

To ho zmátlo. Pokročil vstříc velkému muži s šálkem v ruce. Jeho pistole mířila k podlaze.

"Nazdárek," oslovil ho z levé strany Ding a přiložil mu svoji pistoli k hlavě.

Opět ho to zmátlo. Na tohle nebyl připraven. Jedička váhal a jeho ruce se zatím nepohnuly.

"Pusť tu zbraň!" nařídil mu Chavez.

"Bude nejlepší, když uděláte, co říká," dodal John svou vzdělaneckou španělštinou. "Nebo vás můj přítel zabije."

Muž strnul a jeho oči automaticky přelétly po kabině; hledal kolegy, ale nikde je neviděl. Zmatek v jeho tváři se tak jen prohloubil. John pokročil k němu, natáhl se pro zbraň a vytrhl mu ji z prstů, jež nekladly žádný odpor. Zastrčil si ji za pas a chlapa srazil na podlahu, aby ho prohledal. Dingova pistole se neustále dotýkala teroristova zátylku. Vzadu Stanley zahájil s ostatními dvěma podobnou proceduru.

"Dva zásobníky... nic víc?" John zamával na letušku, která mu podala dvojlinku.

"Blbouni," zavrčel Chavez španělsky. Potom se podíval na šéfa. "Johne, nemyslíš, že to bylo trochu ukvapené?"

"Ne." Vstal a vešel do kabiny. "Kapitáne?"

"Kdo k čertu jste?" Piloti vůbec nezaznamenali, co se vzadu stalo.

"Kde je nejbližší vojenské letiště?"

"Na základně Kanadského královského letectva v Ganderu," odpověděl okamžitě druhý pilot - jakže se jmenuje, Renford?

"Tak tam poletíme. Kapitáne, letadlo už zase patří vám. Všechny tři jsme svázali."

"Kdo jste?" otázal se dost útočně Will Garnet - napětí v něm ještě docela neopadlo.

"Někdo, kdo vám chtěl pomoct," odvětil John s bezvýrazným pohledem a jeho slova splnila účel. Garnet dříve sloužil u letectva. "Smím použít vaše rádio,

pane?"

Kapitán ukázal na skládací sedačku a ukázal mu, jak se zachází se stanicí.

"Tady je let devět-dva-nula společnosti United," ohlásil se Clark. "S kým mluvím? Přepínám."

"Tady zvláštní agent FBI Carney. Kdo jste?"

"Carney, zavolejte řediteli a vyřiďte mu, že ho volá Duhová šestka. Situaci máme pod kontrolou. Žádné ztráty. Míříme do Ganderu a budeme potřebovat Královskou jízdní. Přepínám."

"Duhová?"

"Přesně tak, agente Carney. Opakuju, situace je pod kontrolou. Zadrželi jsme tři únosce. Počkám si na ředitele."

"Ano, pane," odvětil mu velice udivený hlas.

Clark se podíval dolů a zjistil, že teď, když je po všem, se mu třesou ruce. No, to už se mu taky párkrát přihodilo. Letadlo se naklonilo na levou stranu a pilot s někým rozmlouval rádiem; nejspíš volal Gander.

"Devět-dva-nula, Devět-dva-nula, tady je zase agent Carney."

"Carney, tady Duha." Clark se odmlčel. "Kapitáne, je tahle linka bezpečná?"

"Ano, je zakódovaná."

John si málem vynadal, že poruši] disciplínu na frekvenci. "Dobře, Carney, co se děje?"

"Spojím vám ředitele." Něco cvaklo a ve sluchátkách trochu zapraskalo. "Johne?" ozval se jiný hlas.

"Ano, Dane."

"Co máš?"

"Byli tři, mluví španělsky, žádní chytráci. Sebrali jsme je."

"Jsou živí?"

"Jo," potvrdil Clark. "Požádal jsem pilota, aby letěl do Ganderu na letiště kanadského letectva. Budeme tam..."

"Za devět-nula minut," doplnil druhý pilot.

"Za půl druhé hodiny," pokračoval John. "Měl bys zavolat Královskou jízdní, aby si pro ty syčáky přišli, a zavolej taky na Andrews. Budeme potřebovat odvoz do Londýna."

Nemusel vysvětlovat proč. Původně naplánovaný obyčejný let tří důstojníků se dvěma manželkami skončil prozrazením jejich totožnosti a bylo by zatraceně zbytečné nechat je jen tak se potulovat, aby každý na palubě viděl, jak vypadají - většinou by jim asi chtěli jen nabídnout skleničku, ale ani to by nebyl dobrý nápad. Všechno úsilí, jež věnovali tomu, aby operaci Duha zajistili efektivitu a zároveň i utajení, vzalo zasvé vinou tří připitomělých Španělů - nebo co jsou vlastně zač. To zjistí Královská kanadská jízdní policie, než je předá americké FBI.

"V pořádku, Johne, dej mi chvilku, abych to zařídil. Zavolám Renému, ať všechno zorganizuje. Potřebuješ ještě něco?"

"Jo, pošli mi pár hodin spánku, můžeš?"

"Cokoli si budeš přát, kamaráde," zachechtal se ředitel FBI a rádio oněmělo. Clark sňal sluchátka a zavěsil je na hák.

"Kdo k čertu jste?" otázal se opět kapitán. To první vysvětlení ho úplně neuspokojilo.

"Pane, mí přátelé a já jsme příslušníci letecké hlídky a náhodou jsme se vyskytli na palubě. Je to jasné, pane?"

"Řek bych, že jo," přisvědčil Garnet. "Jsem rád, že jste to zvládli. Ten jeden, co byl tady u nás, byl dost ujetej, jestli mi rozumíte. Nějakou chvíli jsme si docela dělali starosti."

Clark s chápavým úsměvem přikývl. "Jo, to já taky."

*****

UŽ na tom pracovali nějaký čas. Šmolkově modré dodávky - byly celkem čtyři

- kroužily po New Yorku, sbíraly bezdomovce a svážely je do protialkoholních středisek řízených korporací. Před rokem se tato klidná, laskavá operace dostala i do televizních zpráv, což korporaci vyneslo několik přátelských dopisů a pak zas upadla v zapomnění, jak u takových akcí bývá obvyklé. Blížila se půlnoc, s nastupujícím podzimem klesaly teploty a dodávky sbíraly bezdomovce ve středním a jižním Manhattanu. Nemuseli postupovat tak, jak to kdysi dělávala policie. Lidi, kterým pomáhali, nikdo nenutil, aby si nastoupili. Dobrovolníci od korporace se jich jen zdvořile otázali, jestli se dnes v noci nechtějí zadarmo vyspat v čisté posteli, a to všechno bez všelijakých náboženských parádiček, typických pro většinu podobných misií, jak se takovým zanzením obvykle říkalo. Kdo odmítl, obdržel pokrývky; už použité - darovali je zaměstnanci korporace, kteří v tuto chvíli doma spali nebo se dívali na televizi (pro zaměstnance byla účast na programu také dobrovolná) - ale přesto teplé a nepromokavé: někteří z bezdomovců raději zůstali tam, kde byli, připadalo jim to svobodnější. Většina však nezůstala. Dokonce i alkoholici mají rádi čistou postel a sprchu. Momentálně jich v dodávkách sedělo deset, a to bylo pro tento výjezd všechno. Pomohli jim dovnitř, usadili je a pro jistotu jim zapjali bezpečnostní pásy.

Nikdo z nich nevěděl, že toto je pátá ze čtyř dodávek operujících v jižní části Manhattanu, ačkoli shledali jistý rozdíl, když se auto rozjelo. Zřízenec na předním sedadle se nahnul dozadu a podal jim láhve s burgundským značky Gallo, laciným červeným kalifornským vínem, do nějž bylo cosi přimícháno.

Než dorazili na místo určení, všichni spali nebo upadli do mrákotného stavu. Těm, kteří se ještě dokázali pohnout, pomohli vystoupit z auta a nastoupit zezadu do náklaďáku, tam je připoutali k lůžkům a dovolili jim usnout. Ostatní přenesly a připoutaly dvě dvojice mužů. Když to bylo hotovo, dodávku odvezli vyčistit. Používali páru, aby měli jistotu, že ať už uvnitř zůstalo cokoli, bude to řádně Sterilizováno a vymeteno ven. Druhý vůz se rozjel ven z města po West Side Highway, po točitém nájezdu vjel na Washingtonův most a přejel přes řeku Hudson. Odtud zamířil k severu, přeťal severovýchodní cíp státu New Jersey a vrátil se zpátky do státu New York.

*****

UKÁZALO se, že plukovník William Lytle Byron už letí letadlem KC-10 amerického letectva téměř totožným kursem, jen o hodinu pozadu za Boeingem 777 společnosti United. Také odbočil na sever a zamířil do Ganderu. Na základně, určené původně pro letouny P-3, bylo třeba probudit část personálu, aby se měl o obří letouny kdo postarat, ale to bylo to nejmenší.

Tři neúspěšní únosci leželi na podlaze svázaní a se zavázanýma očima před první řadou sedadel v první třídě, kterou obsadili John s Dingem a Alistairem. Podávala se káva a ostatní cestující se od této části letadla drželi stranou.

"Docela obdivuju, jak tyhle situace řeší Etiopani," poznamenal Stanley, usrkávaje čaj.

"Jakpak?" otázal se Chavez unaveně.

"Před pár lety došlo u jejich největší národní společnosti k pokusu o únos. Náhodou byli na palubě chlapi od bezpečnosti a podařilo se jim to zvládnout. Připoutali zajatce k sedačkám v první třídě, omotali jim kolem krků ručníky, aby se neumazalo čalounění, a přímo v letadle je podřízli. A víš..."

"Pochopil jsem," přerušil ho Ding. "S tou společností si už pak nikdo nic nezačal. Jednoduché, ale účinné."

"Docela jo." Odložil šálek. "Doufám, že takové věci se moc často nestávají."

Tři důstojníci pohlédli z okna a uviděli přistávací světla chvíli předtím, než letadlo udeřilo o přistávací dráhu ganderského letiště. Zezadu se ozvalo tlumené volání slávy a potlesk. Letadlo zpomalilo a pojíždělo k armádním budovám, kde se zastavilo. Vpředu vpravo se otevřely dveře a k nim pomalu a

opatrně najelo auto se zvedací plošinou.

John, Ding a Alistair si odpoutali pásy a zamířili ke dveřím; nespouštěli přitom z očí únosce. Jako první vstoupil na palubu důstojník kanadského letectva s pistolí na opasku a bílými šňůrami na blůze. Za ním následovali tři muži v civilu; to museli být policisté.

"Vy jste pan Clark?" otázal se důstojník.

"Správně." Clark ukázal prstem: "Tady jsou vaši tři... podezřelí, to bude to správné slovo." Unaveně se usmál. Policisté vykročili.

"Náhradní doprava je už na cestě," sdělil jim kanadský důstojník.

"Děkujeme." Všichni tři se rozběhli pro příruční zavazadla a dva z nich i pro své manželky. Patsy usnula a museli ji vzbudit. Sandy se vrátila ke knížce. O dvě minuty později už byli všichni dole a snažili se namačkat do vojenského auta. Jakmile vyrazili, letoun se opět dal do pohybu. Mířil k civilní letištní hale, aby si tam cestující mohli vystoupit a trochu se protáhnout, než B 777 doplní palivo a absolvuje předletovou prohlídku.

"Jak se dostaneme do Anglie?" zajímal se Ding, když uložil manželku do postele v jednom z prázdných pohotovostních pokojů.

"Vaše letectvo posílá VC dvacítku. Na Heathrow se vám někdo postará o zavazadla. Pro ty tři zajatce letí nějaký plukovník Byron," vysvětlil velitel policistů.

"Tady jsou jejich zbraně." Stanley mu podal tři sáčky na zvracení s rozebranými pistolemi. "Browningy M-1935, armádní verze. Žádné výbušniny. Byli to vážně zatracení amatéři, myslím, že Baskové. Zdá se, že měli spadeno na španělského velvyslance ve Washingtonu. Jeho žena seděla vedle mě. Seňora Constanza de Monterosa - z té vinařské rodiny. Vyrábějí nejslavnější klaret a madeiru. Jak se domnívám, zjistíte, že šlo o neschválenou operaci."

"A kdo přesně jste vy?" zeptal se policista.

Slova se ujal Clark. "Na to nemůžeme odpovědět. Posíláte ty únosce rovnou zpátky?"

"Dostali jsme příkaz z Ottawy, prý podle Smlouvy o vydávání únosců. Podívejte, musím přece něco říct novinářům."

"Povězte jim, že na palubě byli náhodou tři američtí představitelé zákona a pomohli ty pitomce zneškodnit," navrhl John.

"Jo, to je skoro pravda," zašklebil se Chavez. "Poprvé v životě jsem někoho zatkl, Johne. Zatracená věc, ani jsem je nepoučil o jejich právech," dodal. Byl tak unavený, že mu to připadalo nesmírně zábavné.

*****

PŘIJÍMACÍ skupina zjistila, že jsou strašně špinaví. To nebylo nijak překvapivé. Ani to, že páchli tak, že by zahnali i skunka. To bude muset počkat. Nosítka složili z naklaďáku deset mil od Binghamtonu, v kopcovité krajině uprostřed státu New York. V umývárně jim všem omyli tváře vodou z tlakové láhve, podobně, ja-

ko když se myjí okna. Brali je jednoho po druhém a pak polovina z nich dostala injekci do paže. Obě pětičlenná skupiny dostaly ocelové náramky s čísly od jedné do deseti. Ti se sudými čísly dostali injekci, ostatní ne. Když to bylo hotovo, odnesli deset bezdomovců do místnosti s kavalci, aby se vyspali z opice a z omámení drogou. Naklaďák, který je přivezl, už mezitím odjel na západ do Illinois ke svým běžným povinnostem. Řidič ani netušil, co tu vlastně dělal - věděl jen to, že řídil.

01 KAPITOLA - MEMORANDUM

LET ČÍSLO VC-208 SE NEVYZNAČOVAL PŘÍLIŠNÝM LUXUSEM - podávaly se jen

sendviče a běžné víno - ale sezení bylo pohodlné a let dostatečně klidný, takže všichni spali až do chvíle, kdy se v blízkosti letiště Královského letectva v Norholtu, ležícím západně od Londýna, vysunula kola a přistávací klapky. Zatímco stroj G-IV amerického letectva pojížděl k rampě, poznamenal John cosi o stáří zdejších budov.

"Je to bývalá základna spitfirů ještě z časů bitvy o Anglii," vysvětlil Stanley a protáhl se na sedadle. "Nechováme tu přistávat i soukromé tryskáče."

"Takže se tu asi budeme dost často vyskytovat," napadlo okamžitě Dinga, který si protíral oči a dostával chuť na kávu. "Kolik je hodin?"

"Něco po osmé místního času - ten je totožný s greenwichským, že ano?"

"Přesně," potvrdil Alistair s ospalým zabručením.

V tu chvíli začalo pršet, aby uvítání na britské půdě proběhlo jaksepatří. Museli dojít pěšky k odbavovací budově, vzdálené asi sto yardů, kde jim britský úředník orazítkoval pasy, oficiálně je uvítal ve své vlasti a zase se vrátil k rannímu čaji a novinám.

Venku na ně čekala tři auta, černé limuzíny Daimler. Vyjeli ze základny, odbočili k západu a pak zamířili na jih k Herefordu. Tohle je důkaz, že jsem se stal civilním úředníkem, pomyslel si Clark v předním voze. Jinak by nás odvezli vrtulníkem. Ovšem Británie nepostrádala známky civilizace. Zastavili se v McDonaldu u silnice na vdolečky a kávu a Sandy trousila opovržlivé poznámky o přemíře cholesterolu. Popichovala kvůli tomu Johna už několik měsíců. Pak si vzpomněla na uplynulou noc.

"Johne?"

"Ano, miláčku?"

"Co byli zač?"

"Kdo? Ti chlapi v letadle?" Pohlédl na ni a viděl, že přikývla. "To není jisté, ale asi baskičtí separatisti. Podle všeho měli zálusk na španělského velvyslance, ale pořádně to zvorali. Nebyl na palubě, jen jeho žena."

"Chtěli unést letadlo?"

"Jo, to chtěli."

"Není to hrozné?"

John zamyšleně přikývl. "Ano, je. No, bylo by ještě hroznější, kdyby byli schopní, ale to oni nebyli." V duchu se usmál. Páni, ti si tedy vybrali nesprávný let! Teď se tomu ale smát nemůže, když s ním v autě sedí jeho žena a auto jede po nesprávné straně silnice - tohle ho trochu štvalo. Byl to hrozně nepříjemný pocit, jet po opačné straně... a k tomu rychlostí osmdesát mil v hodině. Sakra, copak tu vůbec nemají omezení rychlosti?

"Co se s nimi stane?" naléhala Sandy.

"Existuje mezinárodní dohoda. Kanaďani je pošlou zpátky do Států, kde půjdou před soud - před Federální soud. Budou souzeni, odsouzeni a půjdou do vězení za vzdušné pirátství. Zůstanou za mřížemi pěkně dlouho." A to mají ještě štěstí, nedodal. Ve Španělsku by to pro né mohlo být mnohem nepříjemnější.

"Už dlouho se nic takového nestalo."

"Jo," souhlasil její manžel. Když někdo zkouší unést letadlo, musí to být vážně hňup, ale jak se zdá, hňupové nepatří k ohroženým druhům. Proto tu také bude organizace zvaná Duha.

JSOU zprávy dobré, ale také špatné, stálo v úvodu jeho memoranda. Jako obvykle nepoužíval úřednický jazyk; tomu se Clark, navzdory třiceti letům prožitým ve službách CIA, nikdy nenaučil.

Po pádu Sovětského svazu a jiných států, jejichž politické cíle byly v rozporu s americkými zájmy a se zájmy Západu vůbec, klesla nyní pravděpodobnost velké mezinárodní konfrontace na historické minimum. Toto je očividně ta vůbec nejlepší zpráva.

Zároveň však je třeba se vyrovnat se skutečností, že se po světě potuluje množství zkušených a vycvičených teroristů, z nichž někteří ještě stále udržují kontakty s tajnými službami různých států - a je možné, že některé

země, třebaže si nepřejí vyvolat přímý konflikt se Spojenými státy či s jinou západní zemí, by mohly i nadále využívat těchto teroristů jako nezávislých činitelů pro dosažení politických cílů.

Lze předpokládat, že nastane-li v souvislosti s tímto problémem nějaký další vývoj, bude to vývoj k horšímu, protože v situaci, v níž se svět nacházel doposud, mohly velmoci činnost teroristických organizací výrazně omezovat - tato omezení spočívala v kontrole přístupu ke zbraním, finančním prostředkům, výcviku a bezpečným útulkům.

Je pravděpodobné, že za stávající mezinárodní situace předchozí tichá dohoda velmocí vezme zasvé. Pro teroristy by se docela dobře mohla stát nejdůležitější věcí cena podpory, zbraní, výcviku a bezpečných útočišť, a ne ideologická čistota, kterou od nich jejich sponzoři vyžadovali v minulosti.

Nejlepším řešením tohoto - pravděpodobně - stále významnějšího problému bude zřízení mezinárodní protiteroristické jednotky. Navrhuji pro ni kódové označení Duha. Dále navrhuji, aby tato organizace sídlila ve Spojeném království. Důvody jsou jednoduché:

¦ Británie v současné době vlastní a provozuje Speciální leteckou službu (SAS), nejkvalitnější a nejzkušenější jednotku na světě, určenou pro zvláštní operace.

¦ Londýn je ze všech světových velkoměst nejsnáze dosažitelný při použití běžné letecké dopravy - kromě toho SAS udržuje velice dobré vztahy se společností British Airways.

¦ Zvláštní výhodu představuje britský právní řád, umožňující případná omezení činnosti tisku, jaká americké zákony zakazují.

¦ Americké a britské vládní agentury udržují již po řadu let zvláště pevné vztahy.

Z těchto důvodů by navrhovaná skupina pro zvláštní operace, složená z vybraného personálu z USA, Británie a dalších členských zemí NATO, s plnou podporou tajných služeb jednotlivých zemí, koordinovanou na místě...

A dokázal tu myšlenku prodat, řekl si Clark s nezřetelným úsměvem. Pomohlo mu, že ho v Oválné kanceláři podpořili Ed a Mary Pat Foleyová, stejně jako generál Mickey Moore a několik dalších. Nová skupina Duha byla tajnější než tajná. Ta část finančních prostředků, již na ni věnovaly Spojené státy, byla Kongresem přidělena ministerstvu vnitra a Oddělení zvláštních projektů v Pentagonu; nikde žádná souvislost s tajnými službami. Ve Washingtonu o existenci Duhy nevědělo ani sto lidí. Bylo by lepší, kdyby jich bylo ještě méně, ale toto byl nejlepší očekávatelný výsledek.

Systém velení byl trochu komplikovaný, tomu se nemohli vyhnout. Britský vliv bylo těžké omezit - celou polovinu personálu určeného pro operace v terénu tvořili Britové a skoro stejně tolik jich bylo mezi zpravodajci, ale šéfem se stal Clark. John věděl, že to ze strany jeho hostitelů byl významný ústupek. Jeho zástupcem bude Alistair Stanley, a to Johnovi nedělalo žádné starosti. Stanley je tvrďas a navíc jeden z nejschopnějších agentů pro speciální akce, s jakým se kdy setkal. Ví přesně, kdy je třeba zatlačit, povolit či hrát při zdi. Snad jediné, co na tom všem bylo zlé, byla skutečnost, že on, Clark, je stažen z akcí v terénu, ba co horšího, že se z něho stal ouřada. Místo běhání venku s vlčáky teď bude mít kancelář a dvě sekretářky. Musel však sám sobě přiznat, že dřív nebo později to na něho čekalo tak jako tak.

Houbeles. Sice nebude s vlčáky běhat, ale bude pořád s nimi ve hře. Přece musí ukázat svým vojákům, že je hoden jim velet. Bude plukovníkem, ne generálem, říkal si Clark. Bude se svými vojáky co možná nejčastěji - bude s

nimi běhat, střílet a probírat všechno možné.

Jsem kapitánem, říkal si ve druhém autě Ding, zatímco bedlivě pozoroval venkovskou krajinu. Zatím byl v Británii vždycky jen na skok, cestou někam jinam, a nikdy neviděl zdejší venkov, zelený jako irská pohlednice. Bude sloužit pod Johnovým velením jako velitel jedné z úderných skupin v hodnosti na úrovni kapitána, což je prakticky nejlepší hodnost v armádě. Dost vysoká, aby člověka obyčejní vojáci respektovali jako opravdového velitele, ale natolik nízká, aby se z něho nestala štábní krysa a měl příležitost být pohromadě s mužstvem. Všiml si, že Patsy vedle něho usnula. Těhotenství ji změnilo, a projevovalo se to nečekanými způsoby. Někdy překypovala činorodostí a jindy zase jenom přežívala. Nu, nosí v břiše malého Chaveze, a tím pádem je všechno v pořádku -ještě lepší než v pořádku.

Je to zázrak. Skoro stejný zázrak jako to, že on se vrátí zpátky ke svému původnímu povolání, že bude zase vojákem. Vlastně na tom bude líp; bude nezávislejší. Nepříjemné je, že nebude podřízeným jediné vlády. Stane se součástí skupiny, hovořící různými jazyky, ale s tím se nedá nic dělat. Přihlásil se dobrovolně, aby mohl zůstat s Clarkem. Někdo přece musí na šéfa dohlédnout.

To, co se stalo v letadle, ho trochu překvapilo. Clark neměl pistoli po ruce - do háje, pomyslel si Ding, dá si tu práci a sežene si povolení, aby si mohl vzít do civilního letadla zbraň (což je jedna z nejtěžších věcí, kterou člověk může podniknout), a pak ji zastrčí někam, kde na ni nemůže? Santa Maria! Dokonce i John Clark stárne. Musela to být po dlouhé době první chyba, které se dopustil, a tak se to snažil zakrýt tím, že si začal hrát na kovboje. No, ale provedl to moc pěkně. Hladce, chladnokrevně. Jenže až moc nahonem, říkal si Ding, byl to zbytečný spěch. Vzal Patsy za ruku. Poslední dobou hodně spí. Ten maličký z ní vysává všechnu sílu. Ding se k ní naklonil a políbil ji na tvář, jemně, že se ani nepohnula. V zrcátku zachytil řidičův pohled a nasadil strnulou pokerovou tvář. Je to jenom řidič, anebo taky patří do týmu? To se brzy uvidí, řekl si Chavez.

*****

BEZPEČNOSTNÍ opatření byla přísnější, než Ding očekával. Prozatímní sídlo Duhy se nacházelo v Herefordu, na velitelství 22. pluku Speciální letecké služby britské armády. Ve skutečnosti zde byla bezpečnost zajištěna ještě lépe, než se na první pohled zdálo, protože chlap se zbraní vypadá prostě jen jako chlap se zbraní - obyčejný moula se od vycvičeného experta na dálku nepozná. Když si jednoho z nich důkladně prohlédl zblízka, usoudil Ding, že tihle chlapci jsou ten druhý případ. Měli jen trochu jiné oči. Muž, který nahlédl do jeho vozu, si vysloužil zamyšlené přikývnutí, které uctivě oplatil a mávnutím poslal auto dál. Základna vypadala stejně jako každá jiná - jen značení se lišilo a u některých nápisů si povšiml odlišného pravopisu, ale trávníky kolem budov byly pečlivě ohraničené a všechno vypadalo prostě úhledněji než nějaká civilní čtvrť. Jeho vůz zastavil v prostoru vyhrazeném pro důstojníky, před skromným, ale úpravným domkem s malým parkovištěm pro auto, které Ding s Patsy ještě neměli. Povšiml si, že Johnovo auto zajelo o několik bloků dál k většímu domu - nu ano, plukovníci si žijí lépe než kapitáni a na takový nájem by člověk stejně neměl. Ding otevřel dveře, vysunul se z auta a zamířil ke kufru pro zavazadla. V tu chvíli zažil své první překvapení.

"Major Chavez?" řekl nějaký hlas.

"Ehm, ano?" Ding se otočil. Major? podivil se v duchu.

"Desátník Weldon, jsem váš sluha." Desátník byl udělaný chlap a o dost přesahoval Dingových sto osmašedesát centimetrů. Protáhl se kolem nového nadřízeného, vytáhl kufry z auta a Chavezovi nezbylo než říci: "Díky, desátníku."

"Následujte mě, pane." Ding a Patsy poslechli.

O tři sta metrů dále zažívali John a Sandy velmi podobnou zkušenost, až na to, že jejich personál sestával ze seržanta a desátnice - pěkné blondýny s bledou pletí, tak typickou pro Angličanky. Když Sandy nakoukla do kuchyně, její první dojem spočíval ve zjištění, že v Británii mají mrňavé lednice a že vařit tady bude vy-

žadovat schopnosti hadí ženy. Zatím jí nedošlo - mohla za to ta dlouhá cesta letadlem - že v této místnosti si bude smět na něco sáhnout jen se souhlasem desátnice Anne Fairwayové. Dům nebyl tak veliký jako jejich ve Virginii, ale bude jim docela stačit.

"Kde je tady nemocnice?" otázala se.

"Asi šest kilometrů odsud, madam." Fairwayová nevěděla, že Sandy Clarková je vysoce kvalifikovaná pohotovostní sestra a že bude pracovat v nemocnici.

John nahlédl do své pracovny. Ze všeho zařízení na něho největší dojem udělal bar dobře zásobený skotskou a ginem. Bude muset zjistit, kde se tu dá sehnat slušný bourbon. Počítač stál na svém místě; určitě je zabezpečený proti tomu, aby někdo, kdo parkuje o pár set metrů dál, mohl kontrolovat, co se na něm píše. Samozřejmě, už jen dostat se dostatečně blízko by byl pořádný výkon. Strážní, které zde viděl, připadali Johnovi schopní. Zatímco jeho sluha se služebnou ukládali šaty do skříní, John si vlezl pod sprchu. Čekal ho den plný práce. Po dvaceti minutách se objevil v domovních dveřích, oblečen v modrém obleku s tenkým proužkem, bílé košili a pruhované vázance. Už na něho čekalo auto, aby ho odvezlo na velitelství.

"Bav se dobře, drahoušku," popřála mu Sandy a políbila ho.

"To si piš."

"Dobré jitro, pane," pozdravil šofér. Clark mu potřásl rukou a dověděl se, že se jmenuje Ivor Rogers a má hodnost seržanta. Ta vyboulenina na pravém boku pravděpodobně znamená, že je příslušníkem vojenské policie, pomyslel si John. Britové neberou bezpečnost na lehkou váhu. A kromě toho, tohle je sídlo SAS, což asi není jednotka, jež by se mezi teroristy těšila oblibě, ať už jsou místní, nebo ze zahraničí. A opravdoví profíci, ti skutečně nebezpeční, dělají svou práci pečlivě a důkladně. Přesně tak jako já, říkal si Clark.

*****

"MUSÍME být opatrní. Nanejvýš opatrní na každý krok." To ovšem nebylo pro ostatní žádné překvapení. Bylo dobré, že chápou, jak je nutné být opatrný. Většina z nich byli vědci a mnozí přicházeli často do styku s nebezpečnými látkami, takže opatrnost byla součástí jejich pohledu na svět. A to, jak usoudil, bylo dobře. A také bylo dobře, že chápou, doopravdy chápou, jak důležitý je jejich stávající úkol. Všichni měli za to - byli si tím docela jisti - že se jedná o svaté poslání. Koneckonců jejich práce se týkala lidských životů, jejich ukončení, a někteří lidé toto jejich poslání nikdy nechápali a nikdy je také nepochopí. Nu, to se dalo čekat, protože právě jejich životy musí být obětovány. Je to zlé, ale nedá se nic dělat.

Tím schůze skončila, později, než bývalo zvykem, a lidé se vydali k parkovišti, odkud někteří z nich - považoval je za blázny - pojedou domů na kolech, podívají se na televizi, stihnou pár hodin spánku a pak se zase na kolech vrátí do svých kanceláří. To jsou alespoň ti Praví Věřící, i když nejsou příliš praktičtí -ale na dlouhé cesty přece létají letadly, ne? Nu, hnutí má dostatek prostoru pro přívržence různých myšlenkových proudů. Podstatné je vytvořit co nejmohutnější hnutí. Kráčel ke svému vozu, velmi praktickému automobilu značky Hummer - byla to civilní verze oblíbeného armádního vozidla HMMWV. Zapnul rádio,

uslyšel tóny Římských pinií Ottorina Respighiho a uvědomil si, jak mu bude chybět stanice NPR a její oddanost klasické hudbě. Nu, s některými věcmi se prostě nedá nic dělat.

*****

CLARK se osprchoval, oholil a v obleku od firmy Brooks Brothers a s vázankou, kterou si před dvěma dny koupil u Armaniho, vyšel ze své oficiální rezidence a zamířil ke služebnímu autu. Řidič stál vedle vozu a dveře držel otevřené. Britové si vážně potrpí na symboly vysokého postavení a John uvažoval, za jak dlouho si na ně může vytvořit návyk. Ukázalo se, že jeho kancelář se nachází necelé dvě míle od domu ve dvoupatrové cihlové budově, obklopené dělníky. U vchodových dveří stál voják s pistolí v bílém plátěném pouzdře. Když byl od něho Clark vzdálen deset stop, cvakl podpatky a zasalutoval.

"Dobré jitro, pane."

Johna to tak překvapilo, že také zasalutoval, jako při vstupu na můstek válečné lodi. "Dobré jitro, vojíne," odpověděl téměř polekaně a pomyslel si, že by měl zjistit, jak se ten chlapec jmenuje. Dveře si otevřel sám a uvnitř našel Stanleyho. Četl nějaký dokument a s úsměvem vzhlédl.

"Budova bude hotová až asi za týden, Johne. Několik let se nepoužívala, je to dost starý barák a pracují na tom teprve asi šest týdnů. Pojď, ukážu ti kancelář."

Clark vykročil za ním, opět trochu polekaně, zatočili doprava a prošli až ke kanceláři na konci chodby - ukázalo se, že zde je už všechno hotovo.

"Ta budova pochází ze sedmačtyřicátého," vysvětloval Alistair, když otevíral dveře. Uvnitř John uviděl dvě sekretářky; obě měly pod třicet let a pravděpodobně byly prověřeny důkladněji než on sám. Jmenovaly se Alice Foorgateová a Helen Montgomeryová. Když vešel, povstaly a představily se mu s milými, vřelými úsměvy. Stál tu obrovský psací stůl, pohodlná židle a stejný typ počítače jako v Johnově kanceláři u CIA - i tento musel být zabezpečen proti elektronickému odposlechu zvenčí. Ve vzdáleném koutě místnosti dokonce stála skříňka na nápoje; to asi bude v Británii zvykem.

John se nejprve nadechl, pak vyzkoušel otočnou židli a rozhodl se, že si nejprve odloží sako. Nikdy si nepotrpěl na vysedávání v saku. To přece dělají ouřadové, a stát se ouřadou podle Johna není nijak zábavné.

"Jak jsme na tom?"

"Obě skupiny jsou plně zformované. Jednu povede Chavez a druhé bude velet Peter Covington - právě ho povýšili na majora. Jeho otec sloužil před lety jako plukovník u 22. pluku a odešel do výslužby jako brigádní generál. Je to bezvadný kluk. V každé skupině je deset mužů, jak jsme se dohodli. Pěkně se nám vyvedlo technické oddělení. Získali jsme tam Izraelce, jistého Davida Peleda - překvapilo mě, že ho k nám pustili. Je to úplný génius, pokud jde o elektroniku a pozorovací systémy..."

"A každý den bude podávat hlášení Avimu ben Jakobovi."

Úsměv. "Přirozeně." Nikdo si nedělal iluze o tom, komu s konečnou platností náleží loajalita vojáků přidělených ke skupině Duha. Ovšem, kdyby nebyli schopni takové loajality, k čemu by byli dobří? "David občas dělá pro SAS, už asi de-

set let. Má docela obdivuhodné kontakty u všech společností zabývajících se elektronikou, od San José až po Tchaj-wan."

"A co střelci?"

"První třída, Johne. Nejlepší, s jakými jsem kdy pracoval." To už něco znamenalo.

"Informační služba?"

"Samí skvělí chlapi. Šéfem oddělení je Bill Tawney. Třicet let u MI6, navrhl ho doktor Paul Bellow z Temple University ve Filadelfii - přednášel tam, než si ho vypůjčil FBI. Je strašně chytrý. Umí číst myšlenky. Procestoval celý svět. Vaši lidi ho půjčili Italům při pátrání po Morovi, ale odmítl se nechat poslat napřesrok do Argentiny. Má svoje zásady, jak se zdá. Přiletí

zítra."

V tu chvíli přinesla paní Foorgateová na podnose čaj pro Stanleyho a kávu pro Clarka. "Za deset minut začíná schůze štábu, pane," oznámila Johnovi.

"Děkuju, Alice." Pane, pomyslel si. Na takové oslovení není zvyklý. Další známka toho, že se z něho stal úředník. Zatraceně. S další otázkou počkal, až se těžké, zvukotěsné dveře zavřely. "Ale... jakou tu mám vlastně hodnost?"

"Jsi generál, přinejmenším brigádní, možná dvouhvězdičkový. Já jsem, jak se zdá, plukovník... náčelník štábu, chápeš," odvětil Stanley, srkaje čaj. "Johne, víš přece, že bez protokolu to nejde," dodal rozumně.

"Ale víš, kdo doopravdy jsem - chci říct, kdo jsem byl?"

"Tuším, žes byl u námořnictva zástupcem technického náčelníka, máš Námořní kříž a Stříbrnou hvězdu se stužkou, Bronzovou hvězdu s bojovým véčkem a třemi stužkami a tři Purpurová srdce. A to všechno bylo ještě předtím, než tě přijali do Agentury, kdes obdržel celkem čtyři hvězdy za výzvědnou službu." Stanley to všechno vychrlil zpaměti. "Brigádní generál, to je to nejmenší, co jsme ti mohli nabídnout, kamaráde. Když jsi zachránil Kogu a dostal Daryeiho ven, to byly setsakra skvělé výkony, jestli jsem ti to ještě neřekl. Víme toho o tobě dost a o mladém Chavezovi taky. Ten kluk má obrovské možnosti, pokud je tak dobrý, jak jsem slyšel. Samozřejmě to bude potřebovat. V jeho partě jsou jen opravdové hvězdy."

*****

"HEJ, Dingu!" zavolal povědomý hlas. Chavez se s nelíčeným překvapením otočil.

"Oso! Ty syčáku! Co tady k čertu děláš?" Objali se.

"U Rangers byla nuda, tak jsem si vyrazil do Fort Braggu, zkusil jsem to na chvíli s Deltou a pak se vyskytla tahle věc a já po tom skočil. Jsi šéfem druhé čety?" otázal se seržant Julio Vega.

"Tak něco," potvrdil Ding a potřásl starému kamarádovi a kolegovi rukou. "Nejsi o nic hubenější než dřív. Jesu Christo, Oso, ty snad ty činky i jíš."

"Musím se udržovat v kondici, šéfe," odvětil muž, jemuž po stovce ranních kliků neukápla ani slzička potu. Na blůze se mu skvěl odznak příslušníka pěchoty a stříbrný zmrzlinový kornout kvalifikovaného výsadkáře. "Vypadáš dobře, chlape. Pořád v pohybu, co?"

"Jo, chci si udržet schopnost kdykoli utéct, jestli mi rozumíš."

"Jasně," zasmál se Vega. "Tak pojď, představím tě partě. Máme tam pár dobrejch vojáků, Dingu."

Druhá četa útvaru Duha měla svou vlastní budovu - cihlové, jednopatrové a dosti prostorné stavení; každý v něm měl svůj pracovní stůl a byla tam i sekretářka jménem Katherine Moonyová - pro všechny dohromady. Jak si Ding povšiml, byla mladá a dostatečně pohledná, aby dokázala upoutat pozornost kteréhokoli z nezadaných příslušníků čety. Druhá četa byla složena výlučně z poddůstojníků, zejména vyšších. Byli tam čtyři Američané, čtyři Britové, jeden Němec a jeden Francouz. Jediným pohledem se přesvědčil, že jsou všichni v parádní formě, a to v Dingovi okamžitě vyvolalo starost o vlastní kondici. Měl jim velet, a to znamenalo, že musí být stejně dobrý nebo lepší než kdokoli z nich v každé činnosti, kterou se jeho četa bude muset zabývat.

Nejblíže stál seržant Louis Loiselle. Nevysoký, tmavovlasý, kdysi francouzský výsadkář, před několika lety převelený ke speciálním jednotkám. Loiselle byl veterán, ostřílený, zkušený bojovník; hodil se ke všemu, byl to specialista bez specializace - jako všichni ostatní i on byl odborníkem na zbraně a podle údajů v jeho materiálech skvělý střelec z pistole i pušky. Klidně, uvolněně se usmíval a za tím úsměvem bylo lze tušit velkou sebedůvěru.

Za ním stál feldvébl Dieter Weber, také parašutista a absolvent německé školy pro horské jednotky, jedné z nejnáročnějších vojenských škol na světě. Vypadal na to. Světlé vlasy a čistá, bílá pleť, před šedesáti lety by býval

mohl stát modelem pro poutač do náborové kanceláře SS. Ding okamžitě zaznamenal, že mluví anglicky lépe než on sám. Mohl by se vydávat za Američana - nebo za Angličana. Do útvaru Duha vyslala Webera německá Protiteroristická skupina GSG-9, dříve součást někdejších pohraničních jednotek.

"Hodně jsme o vás slyšeli, majore," prohlásil Weber ze své výšky sto sedmaosmdesáti centimetrů. Trochu moc vysoký, pomyslel si Ding. Příliš velký terč. Potřásl si s ním po německu rukou. Rychlý úchop, jedno svislé škubnutí, hned zase pustit a mezitím pěkný stisk. Měl zajímavé, modré, jako led studené oči, jimiž hned od počátku Dinga zkoumal. Takové oči lze obyčejně nalézt za hledím pušky. Weber byl jedním ze dvou ostřelovačů čety. Druhým byl seržant Homer Johnston, horal z Idaha. Svého prvního jelena složil, když mu bylo devět let. S Weberem si přátelsky konkurovali. Ve všech směrech vypadal Johnston docela průměrně a byl rozhodně spíše běžcem než svalovcem - rovných sto osmdesát centimetrů a osmdesát kilo. Kariéru zahájil u 101. výsadkářského pluku ve Fort Campbellu ve státě Kentucky a rychle se propracoval k armádnímu tajnému světu. "Rád vás poznávám, majore." Stejně jako Chavezův přítel Oso Vega i on dříve sloužil u zelených baretů a ve skupině Delta.

Střelci, jak je Ding v duchu nazýval, tedy chlapi, jejichž úkolem bylo vpadnout do budovy a tam vykonat, co je třeba, byli Američané a Britové. Steve Lincoln, Paddy Connolly, Scotty McTyler a Eddie Price přišli z SAS. Všichni už byli v akci, sloužili v Severním Irsku a také na několika jiných místech. Mike Pierce, Hank Patterson a George Tomlinson většinou nic podobného nezažili, protože Delta Force neměla tolik zkušeností jako SAS. Také byla pravda, uvědomil si

Ding, že Delta, SAS, GSG-9 a jiné protiteroristické útvary cvičily své lidi společně tak často, že by se tito muži mohli ženit navzájem se svými sestrami. Všichni byli vyšší než major Chavez. Všichni byli tvrdí. Všichni jsou chytří - když si tohle uvědomil, napadla ho podivně znepokojivá myšlenka, že přes všechny své bojové zkušenosti si bude muset respekt podřízených zasloužit, a to co možná nejrychleji.

"Kdo je tu nejstarší?"

"Já, pane," přihlásil se Eddie Price. Byl nejstarší z celé čety, jedenačtyřicet let, bývalý seržant 22. pluku SAS, nyní narychlo povýšený na hlavního seržanta. Stejně jako zbytek celé party měl na sobě civilní šaty, ovšem všichni měli stejné oblečení, bez hodnostního označení a odznaků.

"Dobrá, Prici. Máte už dneska za sebou fyzickou přípravu?"

"Ne, majore, čekali jsme na vás, abyste nás vedl," odvětil seržant Price a jeho úsměv byl z deseti procent zdvořilý a z devadesáti vyzývavý.

Chavez se také usmál. "No jo, tak dobře, jsem z letadla trochu ztuhlý, ale snad se mi to podaří rozhýbat. Kde se můžu převléct?" otázal se Ding. Doufal, že jeho pětimílové běhy, jež v posledních dvou týdnech podnikal každý den, mu budou jako příprava stačit - navíc byl opravdu po letu unaven.

"Pojďte za mnou, pane."

*****

"JMENUJU se Clark a zdá se, že tomu tady velím," pronesl John ze svého místa v čele konferenčního stolu. "Všichni víte, co je naším úkolem, a všichni jste se přihlásili ke službě v útvaru Duha. Nějaké otázky?"

To je překvapilo, uvědomil si John. No dobře. Někteří na něho upřeně zírali, většina ale hleděla dolů na poznámkové bloky před sebou.

"No dobrá, abych zodpověděl aspoň ty, co se nejvíc nabízejí, tak naše operační doktrína by se neměla moc lišit od toho, co znáte z organizací, odkud jste přišli. Upřesníme to během výcviku, a ten začíná zítra. Předpokládá se, že jsme schopni vyrazit do akce už teď," varoval je John. "To znamená, že každou minutu může zazvonit telefon a my budeme muset reagovat. Dokážeme to?"

"Ne," odpověděl Alistair Stanley za ostatní příslušníky štábu. "To je

nereálné, Johne. Řekl bych, že potřebujeme tři týdny."

"Já to chápu - ale skutečný svět není tak přizpůsobivý, jak bychom si přáli. Když je potřeba něco udělat, uděláme to, a rychle. Od pondělka začneme se simulacemi. Lidi, se mnou není těžké vyjít. Mockrát jsem byl v akci a vím, co všechno se může stát. Nežádám dokonalý výkon, ale čekám, že se o něj vždycky pokusíme. Když zbabráme akci, znamená to, že umřou lidi, kteří by si zasloužili žít. A stane se to. Vy to víte a já to vím. Ale musíme se snažit chybovat co nejmíň a z každé chyby se co nejvíc poučit. Boj proti terorismu, to je svět přesně podle Darwina. Hlupáci už jsou mrtví a ti tam venku, ti, koho se musíme obávat, jsou lidi, kteří už se hodně poučili. To ovšem platí i o nás, a pravděpodobně máme navrch - pokud jde o taktiku - ale musíme tvrdě pracovat, abychom si ten náskok udrželi. Tak tedy budeme tvrdě pracovat." Nadechl se a pokračoval. "Co Informační služba? Co je hotovo a co ne?"

Bill Tawney byl o rok o dva starší než John, měl řídnoucí hnědé vlasy a v ústech nezapálenou dýmku. Bývalý příslušník britské rozvědky MI6, agent se zkušenostmi z terénu, který se vrátil do vlasti po deseti letech práce v ulicích za železnou oponou. "Komunikační linky jsou v provozu. Máme styčné důstojníky u všech spřátelených agentur tady nebo v příslušných hlavních městech."

"Jsou kvalitní?"

"Ujdou," připustil Tawney a John přemýšlel, nakolik se zde projevila britská skromnost ve výrazech. Jedním z jeho nejdůležitějších, ale také nejchoulostivějších úkolů bylo rozšifrovat, co který z členů štábu svými slovy míní - výrazně mu jej však ztěžovaly jazykové i kulturní rozdíly. Když si Tawneyho prohlédl, vypadal jako opravdový profík; svýma hnědýma očima hleděl na svět klidně a schopně. V jeho složce stálo, že posledních pět let pracoval přímo pro SAS. Podle záznamů SAS je nezásoboval příliš často (pokud vůbec někdy) nepřesnými informacemi. To je dobře.

"Davide?" otázal se dalšího v pořadí. David Peled, izraelský šéf technického oddělení, vypadal jako typický katolík z El Grekových obrazů, snad dominikánský kněz z patnáctého století: vysoký, hubený, s propadlými tvářemi, tmavými, nakrátko ostříhanými vlasy a pronikavým pohledem. Nu, dost dlouho pracoval pro Aviho ben Jakoba, kterého Clark sice neznal dokonale, ale docela dobře. Peled tady bude ze dvou důvodů - aby jako člen štábu Duhy pro svoji mateřskou organizaci, izraelský Mossad, získával spojence a prestiž a také aby se dověděl všechno, co může, a předal to svému šéfovi.

"Dávám do kupy moc dobrou partu," odpověděl David a odložil šálek s čajem. "Potřebuju tři až pět týdnů, abych sehnal všechno potřebné vybavení."

"To musí jít rychleji," opáčil Clark okamžitě.

David potřásl hlavou. "Nemožné. Hodně elektroniky se dá nakoupit přímo z pultu, tak jak stojí a leží, ale některé věci musíme dát udělat na zakázku. Všechno už jsem objednal," ujistil nadřízeného, "v nejkratších možných termínech u obvyklých prodejců. TRW, IDI, Marconi, však víte, o které se jedná. Ale nemůžou dělat zázraky. Ani pro nás ne. Některé důležité kousky dostaneme za tři až pět týdnů."

"SAS nám ochotně půjčí, cokoli budeme nutně potřebovat," ujistil Stanley Clarka ze své strany stolu.

"I k výcviku?" otázal se Clark, kterého mrzelo, že na tuhle odpověď nepřišel sám.

"Možná."

*****

DING zastavil běh na třetí míli; uběhli to asi za dvacet minut. Dobrý čas, pomyslel si, poněkud udýchaný. Pak se rozhlédl a uviděl, že jeho deset mužů je zhruba stejně čerstvých jako byli na začátku a někteří na pomalost svého nového velitele reagují nenápadnými úsměvy.

Sakra.

Běh skončil na střelnici, kde již byly připraveny zbraně i terče. Zde Chavez rozhodl za své muže. Během let si oblíbil značku Beretta, a rozhodl tedy, že jeho lide budou používat jako osobní krátkou zbraň berettu pětačtyřicítku. K tomu dostanou samopaly Hechler&Koch MP-10, nový model slavné zbraně, vyvinutý v roce 1980 pro FBI a na rozdíl od původní verze MP-5 vybavený komorou pro desetimilimetrové náboje Smith&Wesson. Ding beze slova uchopil zbraň, nasadil si chránítka na uši a ze vzdálenosti pěti metrů zahájil palbu na cíl se siluetou hlavy. Je to tam. Všech osm výstřelů hlavu zasáhlo. Jenže Dieter Weber stojící vedle něho nashromáždil všechny zásahy do jediného oškubaného otvoru a Paddy Connolly vystřílel do terče díru, která ani nevypadala oškubaně, měla v průměru méně než palec, a to všechno mezi očima, jichž se ovšem zásahy nedotkly. Podobně jako většina Američanů byl Chavez přesvědčen, že Evropané o pistolích nemají ani ponětí. Zde viděl, že to zřejmě lze napravit výcvikem.

Potom se všichni chopili svých H&K, z nichž by díky skvělým dioptrickým mířidlům dokázal slušně střílet prakticky každý. Ding kráčel podél palebné čáry a díval se, jak jeho podřízení pálí na zvedací ocelové desky o rozměrech siluety lidské hlavy. Zvedal je stlačený vzduch a při zásahu se okamžitě s kovovým třesknutím sklopily. Nakonec se Ding zastavil u seržanta Vegy, který vyprázdnil zásobník a ohlédl se.

"Říkal jsem, že jsou dobří, Dingu."

"Jak dlouho už tady jsou?"

"Á, asi týden. Obvykle běháváme pět mil, pane," dodal Julio s úsměvem. "Vzpomínáš si na ten letní tábor v Coloradu?"

Ze všeho nejdůležitější, pomyslel si Ding, je uchovat si přesné míření i po běhu, který člověka celého rozpumpuje, a simuluje tak stres skutečné bojové situace. Ale ti parchanti jsou pevní jako nějaké zatracené bronzové sochy. On sám kdysi jako velitel čety u sedmé pěchotní divize býval jedním z nejtvrdších, nejlépe připravených a nejschopnějších vojáků, kteří nosili uniformu jeho vlasti. Proto si ho John Clark vybral do Agentury - a v této funkci dokázal úspěšně dokončit pár komplikovaných a nebezpečných úkolů v terénu. Vskutku, uplynula už dlouhá doba od chvíle, kdy Domingo Chavez naposledy pocítil sebemenší pochybnosti o svých kvalitách. Ale teď mu v uších začínaly znít tiché hlasy.

"Kdo z nich je nejtvrdší?" zeptal se Vegy.

"Weber. Zaslechl jsem pár historek o té německé horské škole. No, jsou to vážně maniaci. Dieter není tak docela člověk. Je dobrý v boji holýma rukama, dobrý s pistolí, zatraceně dobrý s puškou a myslim, že kdyby musel, dokázal by pěšky uštvat jelena a pak ho holýma rukama roztrhat." Chavez si uvědomil, že když někoho označí za dobrého bojovníka absolvent výcvikového střediska rangerů a školy pro speciální operace ve Fort Braggu, není to úplně totéž, jako kdyby o tom mluvil nějaký chlápek v hospodě na rohu. Julio sám byl tvrdý jaksepatří.

"Nejchytřejší?"

"Connolly. Všichni ti kluci od SAS jsou špičkoví. My, Američani, je budeme muset trošku dohánět. Ale dokážeme to," ujistil ho Vega. "Nelámej to přes koleno, Dingu. Asi tak za týden už s námi dokážeš držet krok. Stejně jako v Coloradu."

Tuhle záležitost si Chavez nepřipomínal rád. Příliš mnoho přátel zůstalo v kolumbijských horách, kde dělali práci, k níž se jejich vlast nikdy nepřiznala. Pozoroval své lidi, jak dokončují cvičnou střelbu, a hodně se tak o nich dověděl. Jestli někdo z nich jedinkrát minul, nevšiml si toho. Každý vypálil přesně sto ran - standardní denní množství; tito lidé mají v rámci každého pracovního týdne vypálit pět set výstřelů, nehledě na jiné, konkrétněji směrované druhy výcviku. S těmi začnou zítra.

*****

"DOBRÁ," uzavřel John. "Štáb se bude scházet každé ráno v osm patnáct a proberou se rutinní záležitosti. Formálnější schůze štábu se budou konat každý pátek odpoledne. Mé dveře jsou vždycky otevřené a platí to i o dveřích u mě doma. Když mě budete potřebovat, mám telefon i vedle sprchy. Ještě něco? Dobře. Odročuju jednání." Všichni se zvedli a šourali se ke dveřím.

"To bylo dobré," podotkl Alistair a nalil si další šálek čaje. "Zvlášť na někoho, kdo není zvyklý na kancelářský způsob života."

"Je to vidět, co?" zazubil se Clark.

"Johne, všechno se člověk naučí."

"To doufám."

"Kdy tady bývá ranní rozcvička?"

"Ve tři čtvrtě na sedm. Máš v úmyslu běhat s mládenci a potit se?"

"Chtěl bych to zkusit," odtušil Clark.

"Jsi starý, Johne. Někteří z těch chlapíků běhají pro zábavu maraton a ty už máš blíž k šedesátce než k padesátce."

"Ale nemůžu těm lidem velet, a nezkusit to. A ty to víš."

"No jo," připustil Stanley.

*****

PROBOUZELI se pozdě, všichni byli vzhůru asi během hodiny. Většinou zůstali ležet v posteli, někteří se odštrachali do koupelny, kde našli aspirin a tylenol proti bolení hlavy, kterým všichni trpěli, a také sprchy, jichž polovina z nich použila, a druhá polovina ne. V sousední místnosti čekala snídaně, a to je překvapilo. Byly zde pánve plné míchaných vajec, smažených placek, klobás a šunky. Lidé v monitorovací místnosti si povšimli, že si někteří dokonce vzpomněli, jak se používá ubrousek.

Se svým věznitelem se setkali až po snídani. Když se umyli, nabídl jim všem čisté šaty.

"Kde to vlastně jsme?" vyptával se člověk, jehož personál znal pouze jako číslo 4. Tohle určitě nebyla žádná z misií Bowery, které znal.

"Moje společnost provádí výzkum," promluvil jejich hostitel s těsně přiléhající maskou na tváři. "Vy, pánové, se stanete součástí mého výzkumu. Nějaký čas tu s námi pobudete. Po tu dobu budete mít čisté postele, čisté šaty, dobré jídlo, kvalitní lékařskou péči a" - otevřel zasouvací panel - "cokoli si budete přát k pití." Výklenek ve zdi, který hosté kupodivu dosud neobjevili, obsahoval tři police se všemi druhy vína, piva a lihovin, jež jsou ke koupi v místních obchodech s alkoholem, a k tomu sklenice, voda, šejkry a led.

"Znamená to, že nemůžeme odejít?" otázal se muž číslo 7.

"Raději bychom, abyste tu zůstali," odpověděl hostitel poněkud vyhýbavě. Ukázal na skříň s lihovinami. "Dá si někdo skleničku na probuzení?"

Ukázalo se, že pro nikoho z nich není příliš časně, a jako první přišly na řadu drahé značky bourbonu a žitné. Droga přimíchaná do alkoholu byla úplně bez chuti a všichni hosté zamířili zpátky ke svému výklenku s lůžkem. U každé postele stál televizor. Ještě dva se rozhodli zajít do sprchy. Tři se dokonce oholili a když vyšli z koupelny, vypadali docela lidsky. Prozatím.

*****

V MONITOROVACÍ místnosti ve druhé polovině budovy ovládala doktorka Archerová několik televizních kamer tak, aby každého z hostů dostala do záběru zblízka. "Je to dost typický vzorek," poznamenala. "Jejich krevní oběh, to musí být hrůza."

"To jo, Barb," přisvědčil Dr. Killgore. "Číslo 3 vypadá obzvlášť hrozně.

Nemyslíš, že bychom ho měli maličko dát do pořádku, než..."

"Myslím, že bychom to měli zkusit," uvažovala doktorka medicíny Barbara Archerová. "Přece nemůžeme moc manipulovat kritérii, že?"

"Ano, a bylo by to špatné pro morálku, kdybychom jednoho z nich nechali umřít moc brzo," dodal Killgore.

"Jak skvělý výtvor je člověk," zafrkala posměšně Archerová.

"To ovšem neplatí o nás všech, Barb," zasmál se. "Překvapuje mě, že se jim do té skupiny nepodařilo získat jednu nebo dvě ženy."

"Mě ne," odsekla feministka Dr. Archerová k pobavení svého cyničtějšího kolegy. Ale nestálo by za to začínat s celou prací znovu. Odtrhl pohled od soustavy obrazovek a vzal do ruky oběžník z ředitelství. S hosty měli zacházet, jak se na hosty sluší - měli jim dát najíst, umýt je a nechat je vypít tolik alkoholu, kolik jejich těla zvládnou. Epidemiologovi trochu dělalo starosti, že všichni jejich hosté - pokusní králíci - jsou těžcí alkoholici posbíraní z ulice. To, že použili právě jich, mělo samozřejmě výhodu, že se po nich nikdo nebude shánět; ani lidé, jimž by se snad dalo říkat přátelé. Málokdo z nich měl nějaké příbuzné, kteří by vůbec tušili, kde by je měli začít hledat. A ještě méně z nich mělo kohokoli, kdo by snad mohl být překvapen skutečností, že je nemůže najít. A ani jeden, pomyslel si Killgore, nemá nikoho, kdo by informoval úřady o tom, že ho nemůže najít - a i kdyby se to stalo, zajímalo by to newyorskou policii? Těžko.

Ne, všichni jejich hosté byli lidmi, jež společnost odepsala; méně agresivním způsobem, ale se stejně konečnou platností, jako Hitler odepsal své Židy - i když snad, domnívali se Archerová i Killgore, ze spravedlivějších důvodů. Jakým výtvorem je člověk? Tyto exempláře druhu, který sám sebe povýšil na bohy, měly menší cenu než laboratorní zvířata, jež zde nyní zastupovali. A Archerové, která měla slabost pro králíky a dokonce i pro krysy, byli také mnohem méně sympatičtí. Killgoreovi to připadalo zábavné. On nestál o jedny ani o druhé, určitě ne jako o jednotlivce. Záleží přece jen na celém druhu, ne? A pokud šlo o hosty, nu, ti nepředstavovali ani kvalitní vzorek podprůměrných lidských bytostí, bez jakých se drah obejde. Killgore byl dobrým vzorkem. Dokonce i Archerová, bez ohledu na své prašťěné politicko sexuální názory. Při té úvaze si Killgore učinil několik poznámek a pustil se do papírování. Zítra budou muset provést prohlídky. To bude určitě legrace.

02 KAPITOLA - DO SEDEL

SKONČILY PRVNÍ DVA TÝDNY A BYLY DOCELA PŘÍJEMNÉ. Chavez nyní uběhl pět mil bez potíží, vydržel se svým mužstvem požadovaný počet kliků a zlepšil se ve střelbě - střílel stejně dobře jako asi polovina z nich, ale ne tak dobře jako Connolly a Američan Hank Patterson, kteří se nejspíš narodili s bouchačkou v kolíbce nebo tak něco. Tohle Dinga napadlo poté, co vystřílel tři sta ran denně ve snaze vyrovnat se jim. Možná by mu mohl zbrojař nějak upravit zbraň. SAS mají tady na základně plukovního zbrojíře, kterého prý vyučil osobně Sam Colt - tak to alespoň zaslechl. Možná by potřeboval lehčí zbraň s jemnější spouští. Ale to byly jen takové prestižní řečičky. Pistole jsou druhořadé zbraně. Každý muž dokázal se svým H&K MP-10 zasáhnout třemi dávkami na padesát metrů lidskou hlavu rychlostí myšlenky. Tihle lidé byli úžasní. Nejlepší vojáci, s jakými se kdy setkal - nebo o jakých slyšel, přiznával si Ding za stolem nad nenáviděným papírováním. Zavrčel. Má snad vůbec někdo na světě rád papírování? Celá skupina trávila překvapivě mnoho času u kancelářských stolů a čtením, hlavně zpravodajských materiálů - kde se asi který terorista nachází a která zpravodajská služba, která policie nebo který peněz chtivý informátor tu informaci získali. Ve skutečnosti všechna fakta, jež takto studovali, byla téměř zbytečná, ale protože to bylo to nejlepší, co měli, studovali je alespoň

jako vybočení z rutiny. Byly tam i fotografie žijících teroristů z celého světa. Šakal Carlos, nyní už padesátiletý, sedící ve francouzském vězení s přísnou ostrahou; toho si kdysi přáli všichni dostat. Jeho staré fotografie upravili počítačem tak, aby odpovídaly jeho nynějšímu věku, a pak je porovnali s aktuálními fotografiemi od Francouzů. Příslušníci skupiny strávili spoustu času tím, že se učili všechny fotografie zpaměti, protože jednou za tmavé noci na neznámém místě by mohli jednu z těchto tváří zahlédnout v záblesku světla, a přesně tak krátkou dobu budou mít na rozhodnutí, zda mají do dotyčné hlavy pustit dávku. Kdyby člověk měl šanci chytit nějakého nového Carlose Iliyche Ramireze Sancheze, určitě by ji chtěl využít, protože potom, pomyslel si Ding, už by v žádné policejní kantýně, v baru žádné speciální jednotky na světě neměl šanci koupit si sám pivo, tak by byl slavný. Nejhorší na tom všem bylo, že tahle hromada veteše na jeho stole nakonec žádnou veteší nebyla. Jestli někdy někdo čapne nějakého příštího Carlose, stane se to proto, že místní polda třeba v Sao Paulu v Brazílii nebo v nějaké díře někde v Bosně nebo kdekoli jinde zaslechne něco od informátora, zajde se podívat na příslušné místo a bude mít dost filipa, aby si vzpomněl na všechny ty fotky vylepené na policejních stanicích celého světa. Pak už bude záležet jen na tom, jak ten polda zná práci v ulicích a jestli se rozhodne, že toho parchanta může sebrat hned na místě, a nebo - kdyby to vypadalo trochu vachrlaté - podá hlášení poručíkovi a potom se možná nějaká skupina, podobná Dingově speciální druhé četě, potichoučku rozmístí kolem a dostane toho syčáka po dobrém nebo po zlém třeba před dětičkami a před manželkou, kteří o tatíčkově skutečném zaměstnání nemusí ani nic vědět... a pak to CNN pořádně rozmázne.

Tohle byla ta potíž s prací u psacího stolu. Člověk začínal snít. Chavez, vystupující v úloze majora, pohlédl na hodinky, vstal, zamířil ke kuřárně a cestou podal slečně Moonyové svou hromadu veteše. Chtěl se zeptat, jsou-li všichni připraveni, ale nejspíš byli, protože jediný člověk, kterého by se byl mohl zeptat, už byl na půli cesty ke dveřím. Cestou popadl svůj opasek s pistolí. Další zastávka byla v místě, jemuž Britové říkali rubášovna, jenže žádné rubáše tu nebyly, jen bojové oděvy černé jako uhel, kompletně, i s neprůstřelnými vestami.

Byla tu celá druhá četa; většina lidí se oblékla k dennímu cvičení už teď, o pár minut dřív. Všichni se tvářili uvolněně, usmívali se a klidně vtipkovali. Když se oblékli, zašli do zbrojnice pro samopaly. Každý si přetáhl přes hlavu popruh s dvojitou smyčkou, všichni zkontrolovali, je-li zásobník plný, zaklapli jej do úchytky na spodní části zbraně a zacvakli pojistku. Potom se každý ujistil, že má samopal nastaven tak, jak si přál.

Cvičení byla nekonečná a bylo jich tolik, kolik jen se jich mohlo do dvou týdnů vejít. Probíhala podle šesti základních scénářů, z nichž každý mohl být použit v různých prostředích. Ze všeho nejvíc nenáviděli akce uvnitř dopravních letadel. Jediná výhoda na tom byla, že jejich protivníci byli stísněni na malém prostoru a nemohli se jim rozběhnout bůhví kam. Všechno ostatní stálo za bačkoru. Spousta civilistů v palebném poli, skýtající zločincům dobrý úkryt, a kdyby některý z nich opravdu měl na těle připevněnu nálož - skoro vždycky to tvrdili - nu, pak stačilo, aby měl žaludek na to, zatáhnout za šňůrku nebo cvaknout spínačem. Potom, pokud ten parchant jen trochu věděl, co dělá, by z nich všech byly topinky. Naštěstí se jen málokdo rozhodne zemřít takovým způsobem. Jenže takhle Ding a jeho lidé nemohli uvažovat. Většinou se teroristé bojí víc zajetí než smrti - a tak je třeba střílet rychle a přesně. Četa musí vlítnout na palubu letadla jako kansaské půlnoční tornádo; zvlášť důležité jsou zábleskové granáty, které ty syčáky ochromí, takže nejsou schopni boje a člověk střílí na nehybné hlavy a přitom doufá, proboha, že se žádný z těch civilistů, které se snaží zachránit, nezvedne a nezablokuje tak střelnici, v niž se proměnil trup airbusu nebo boeingu.

"Druhá četo, připraveni?" otázal se Chavez.

"Ano, pane!" zaznělo sborem.

Ding je vyvedl ven a běžel s nimi půl míle k cvičné budově - běželi tryskem, ne jen rychlým poklusem jako při rozcvičkách. Johnston s Weberem už byli na místě; stáli na protilehlých rozích obdélníkové stavby.

"Velitel pro ostřelovače Dva-Dva," pronesl Ding do mikrofonu, který měl připevněn na přilbě. "Něco nového?"

"Negativ, Dva-Šest. Vůbec nic," hlásil Weber.

"Ostřelovač Dva-Jedna?"

"Šestko," ozval se Johnston, "Viděl jsem, jak se pohnula záclona, ale jinak nic. Podle přístrojů je uvnitř slyšet čtyři až šest hlasů, mluví anglicky. Nic víc nemám."

"Rozumím," odpověděl Ding. Zbytek čety se schoval za naklaďákem. Naposledy si prohlédl plánek budovy. Útok byl připraven do nejmenších podrobností. Střelci znají interiér tak dobře, že se v něm dokáží orientovat se zavřenýma očima. S tímto vědomím Ding mávl rukou a četa se dala do pohybu.

Jako první se ke dveřím vyřítil Paddy Connolly. Když k nim dobíhal, pustil z ruky svůj H&K a nechal jej viset na popruhu a současně z vaku zavěšeného přes neprůstřelnou vestu vyňal primacord. Lepicí páskou připevnil výbušninu ke dveřnímu rámu a do horního pravého rohu vtiskl roznětku. Vteřinu nato už byl deset stop vpravo, v levé ruce třímal dálkové ovládání detonátoru, zatímco pravicí sevřel pistolovou pažbu svého samopalu a pozvedl jej hlavní k obloze.

Dobře, pomyslel si Ding. Je čas vyrazit. "Jdeme!" houkl na četu. Ve chvíli, kdy četa vyrazila kolem naklaďáku, stiskl Connolly tlačítko, dveřní rám se rozpadl a samotné dveře vlétly do místnosti. První střelec, seržant Mike Pierce, je následoval o necelou vteřinu později a zmizel v kouřícím otvoru. Chavez mu byl v patách.

Uvnitř byla tma, jediné světlo přicházelo skrze rozervaný dveřní otvor. Pierce přelétl místnost pohledem, zjistil, že je prázdná, a přitiskl se ke stěně vedle dveří vedoucích do sousední místnosti. Tam vběhl jako první Ding, vedoucí svou četu... tady jsou, čtyři cíle a čtyři rukojmí...

Chavez pozvedl svůj MP-10 a dvakrát vypálil do hlavy první figuríny vlevo. Viděl, že zasáhl přesně doprostřed mezi modře namalované oči, pak se ohlédl napravo a uviděl, že i Steve Lincoln dostal svého protivníka přesně podle plánu. Okamžik nato se rozsvítila světla na stropě. Bylo po všem. Od výbuchu primacordové nálože až do konce uplynulo sedm vteřin. Limit stanovený na toto cvičení byl osm vteřin. Ding zajistil samopal.

"Zatraceně, Johne," oslovil velitele programu Duha.

Po Dingově levici, necelé dvě stopy od figuríny se dvěma vstřely, zaručujícími okamžitou smrt, stál usmívající se Clark. Neměl na sobě žádný ochranný štít. Stejně jako Stanley, který se na opačném konci řady také pěkně nafukoval, přestože na židlích uprostřed seděla paní Foorgateová s paní Montgomeryovou. Přítomnost žen Chaveze překvapila, ale uvědomil si, že i ony jsou součástí týmu - a teď pravděpodobně chtěly prokázat, že k těmto chlapcům patří. Musel obdivovat jejich odvahu, když ne jejich rozum.

"Sedm vteřin. To by snad šlo. Lepší by bylo pět," poznamenal John. Ovšem to, jak rychle chlapci dokáží zasáhnout, hodně záleželo na rozměrech budovy. Přešel k figurínám, aby prověřil přesnost zásahů. V místě McTylerova zásahu uviděl jen jeden otvor, avšak jeho nepravidelné okraje dokazovaly, že v souladu s požadavky cvičení vypálil dvakrát. Kterýkoli z těchto mužů by se bez potíží uchytil u Třetí skupiny zvláštních operací, pomyslel si Clark, a všichni by byli stejně dobří jako on. Od časů jeho působení ve Vietnamu se výcvikové metody výrazně zlepšily. Pomohl Helen Montgomeryové na nohy. Zdálo se, že je jen trochu roztřesená. Tomu se nemohl divit. Sekretářky, upřímně řečeno, nejsou placeny za vysedávání v místech, kam dopadají kulky.

"Je vám dobře?" otázal se John.

"Ale ano, děkuju. Opravdu to bylo vzrušující. Já to zažila poprvé, víte?"

"Já potřetí," poznamenala Alice Foorgateová, která už se také zvedala.

"Vždycky je to vzrušující," dodala s úsměvem.

A pro mě taky, pomyslel si Clark. Byť přes všechnu důvěru, již cítil k Dingovi a jeho lidem, člověku vždycky trochu ztuhne krev, když se dívá do hlavně lehké automatické zbraně, chrlící oheň. A že si nevzal neprůstřelnou vestu, opravdu nebylo moc chytré, ačkoli to sám před sebou omlouval tím, že potřeboval dobře vidět, aby zpozoroval případné chyby. Nic významného však neviděl. Byli zatraceně dobří.

"Výtečně," pronesl Stanley ze svého místa. Ukázal prstem. "Vy, ehm..."

"Patterson, pane," pomohl mu seržant. "Já vím. Málem jsem zakopl, když jsme sem vpadli." Ohlédl se po úlomku dveří, který výbuch odhodil do místnosti, v níž probíhal zásah.

"Moc dobře jste se s tím vyrovnal, seržante Pattersone. Vidím, že vám to v žádném případě nevychýlilo mušku."

"To ne, pane," přisvědčil Hank Patterson a téměř se usmál.

Velitel čety zamířil ke Clarkovi; cestou si zajišťoval zbraň. "Poznamenejte si, že jsme stoprocentně připraveni k ostrému nasazení, šéfe," prohlásil Chavez s pyšným úsměvem. "Vyřiďte lumpům, ať si dávaj bacha. Jak to šlo první četě?"

"Byli o dvě desetiny vteřiny rychlejší," odpověděl John a s potěšením zaznamenal, že pomenší velitel druhé čety poněkud splaskl. "A díky."

"Za co?"

"Žes neodkrágloval tchána." John ho poplácal po rameni a vyšel ven.

"No dobrá, chlapi," oslovil Ding četu. "Posbírejte si nádobíčko a jdeme se nechat zkritizovat." Celou akci zaznamenávala šestice televizních kamer. Stanley bude zkoumat jeden obrázek po druhém. Potom si dají pár piv v klubu mužstva 22. pluku. V uplynulých dvou týdnech se Ding poučil o tom, že Britové se v pivu vyznají a že Scotty McTyler umí házet šipky stejně dobře, jako Homer Johnston střílí z pušky. Vlastně to bylo téměř porušení kázeňských zásad, když Ding s propůjčenou hodností majora popíjel pivko se svými muži, což byli samí seržanti. Vysvětloval to tím, že než ho pohltila CIA, byl i on jenom obyčejným štábním seržantem, a zahrnul je historkami z dob svého působení u nindžů - jimž ostatní naslouchali se směsicí úcty a pobavení. Ať už byla 7. pěší sebelepší, takhle dobrá určitě nebyla. To musel po několika pivech značky John Courage uznat i sám Domingo.

*****

"NU, Ale, tak jak to vidíš?" zeptal se John. Likérová skříňka v jeho kanceláři byla otevřena. Stanley zvolil skotskou jednosladovou whisky a Clark usrkával Wild Turkey.

"Myslíš mládence?" Pokrčil rameny. "Technicky ohromně schopní. Střílejí docela dobře, mají bezvadnou fyzičku. Dokážou překonávat překážky a reagovat na nečekané situace - koneckonců, žádná zbloudilá kulka nás nezabila, že?"

"Jenže?" řekl Clark s tázavým pohledem.

"Jenže člověk nikdy neví, dokud nedojde k opravdové akci. Samozřejmě, jsou stejně dobří jako SAS, ovšem nejlepší z nich taky přišli od SAS..."

Pesimismus starého světa, pomyslel si Clark. V tom je s Evropany potíž. Není v nich kouska optimismu; pořád přemýšlejí, co by se mohlo pokazit.

"A co Chavez?"

"Skvělý chlap," ujistil ho Stanley. "Skoro stejně dobrý jako Peter Covington."

"To ano," uznal Clark toto jemné zlehčení schopností jeho zetě. Ovšem Covington strávil V Herefordu sedm let. Dingovi postačí pár měsíců na to, aby ho dohnal. Už teď se mu velmi přiblížil. Dnes již prakticky záleželo jen na tom, jak se ten či onen před akcí vyspal a co měl k snídani. Koneckonců, řekl si John, máme ty správné lidi a jsou správně vycvičení. Teď už jde jen o to, udržovat je na stejné úrovni. Cvičit, cvičit, cvičit.

Netušili, že už to doopravdy začalo.

*****

"NUŽE, Dmitriji," pronesl ten člověk.

"Ano?" odpověděl Dmitrij a pohnul skleničkou, takže se vodka roztančila podél jejích stěn.

"Kde a jak začneme?" tázal se ten muž.

Potkali se šťastnou náhodou - na tom by se oba shodli, avšak ze zcela rozdílných důvodů. Stalo se to v Paříži, v jakési kavárně u chodníku se stolky natlačenými těsně u sebe, kde si jeden z nich povšiml, že ten druhý je Rus, a chtěl se ho vyptat na pár jednoduchých věcí o Rusku. Popov, bývalý příslušník KGB, nedávno propuštěný a nyní pátrající po příležitostech, jak se uchytit ve světě kapitalismu, si rychle uvědomil, že tenhle Amerikán má spoustu peněz, a tedy by stál za prozkoumání. Na otázky odpovídal otevřeně a jasně a rychle dal Američanovi najevo, jaké bylo jeho dřívější povolání - prozrazovalo to jeho jazykové vybavení (hovořil plynně anglicky, francouzsky a česky), i to, jak se vyznal ve Washingtonu. Popov očividně nebyl diplomat; vyjadřoval své názory příliš otevřeně a zpříma, kterážto skutečnost způsobila, že se jeho postup v hierarchii bývalé sovětské KGB zastavil na hodnosti plukovníka - ani teď nepřestával mít dojem, že by byl hoden i generálských hvězd. Jak už to bývá, jedno vedlo k druhému: nejprve výměna vizitek, potom výlet do Ameriky první třídou se společností Air France - letěl tam jako bezpečnostní poradce - a posléze řada schůzek, během nichž se téma rozhovoru nezřetelně posouvalo směrem, který nakonec překvapil spíše Rusa než Američana. Popov na Američana udělal dojem svou znalostí problematiky bezpečnosti v ulicích různých cizích měst. Potom se diskuse obrátila do oblasti zcela odlišných odborných znalostí.

"Jak tohle všechno víte?" zeptal se ho ten Američan ve své newyorské kanceláři.

Odpovědí mu byl široký úsměv podpořený konzumací tří dvojitých vodek. "Samozřejmě, tyhle lidi znám. Podívejte, přece už určitě víte, co jsem dělal předtím, než jsem přestal sloužit své vlasti."

"Vy jste opravdu spolupracoval s teroristy?" podivil se jeho společník a již tehdy mu tento střípek informace začal vrtat hlavou.

Tohle bylo třeba vysvětlit ve správném ideologickém kontextu: "Musíte si uvědomit," nadechl se Popov, "že pro nás to vůbec nebyli teroristi. Byli to naši druhové ve víře ve světový mír a marxismus-leninismus, spolubojovníci v boji za svobodu lidstva a - po pravdě řečeno - taky užiteční hlupáci, vždycky ochotní obětovat své životy za to, že jsme jim tu a tam poskytli menší podporu."

"Opravdu?" podivil se znovu Američan. "Byl bych si myslel, že je motivuje něco opravdu důležitého..."

"Ach, to ano," ujistil ho Popov. "Ale idealisté jsou přece hlupáci; nebo ne?"

"Někteří ano," připustil hostitel a pokývnutím hlavy vybídl hosta, ať pokračuje.

"Oni věří vší té rétorice a slibům, chápete? Já byl taky členem strany. Říkal jsem ta správná slova, vyplňoval do kolonek odpovědi přesně podle příručky, chodil jsem na schůze a platil příspěvky. To všechno jsem dělal, ale ve skutečnosti jsem byl především pracovníkem KGB. Cestoval jsem do ciziny. Viděl jsem, jak se žije na Západě. Rozhodně jsem dával přednost, hm, služebním cestám do zahraničí před prací v čísle dvě na Dzeržinského náměstí. Lepší jídlo, lepší oblečení, lepší všechno. Já, na rozdíl od těch mladých pitomců, jsem věděl, kde je pravda," dodal a pozvedl zpola plnou sklenici k přípitku.

"A co tedy dělají teď?"

"Schovávají se," odvětil Popov. "Většina se jich skrývá. Někteří si sehnali nějakou práci - řekl bych, že spíš manuální, přestože většina z nich má

vysokoškolské vzdělání."

"Tak si říkám..." Ospalý pohled, naznačující, že i ten druhý má již něco vypito, byl tak přesvědčivý, že Popov začal přemýšlet, je-li pravý, či ne.

"Co jste si říkal?"

"Kdyby bylo možné se s nimi spojit..."

"To by určitě šlo, pokud by k tomu byl důvod. Mé kontakty," poklepal si na spánek, "inu, takové věci se vám z hlavy nevypaří." Co má tohle znamenat?

"Nu, Dmitriji, víte, i bojoví psi mají své použití a jednou za čas, tedy...," následoval rozpačitý úsměv, "víte..."

V tomto okamžiku si Popov začal říkat, jestli to, co viděl ve všech možných filmech, není nakonec pravda. Opravdu američtí podnikatelé běžně organizují vražedná spiknutí proti svým konkurentům a tak podobně? Připadalo mu to úplně bláznivé, ale nakonec třeba všechny ty filmy nejsou tak úplně vymyšlené z ničeho...

"Povězte mi," pokračoval Američan, "opravdu jste s těmi lidmi spolupracoval - chci říct plánoval s nimi některé jejich akce?"

"Plánoval? To ne." Rus zavrtěl hlavou. "Trochu jsem jim pomáhal, to ano, podle instrukcí vlády. Většinou jsem působil v úloze jakéhosi kurýra." Tahle poslání nebývala moc oblíbena. Ve skutečnosti byl něco jako pošťák, jehož úkolem bylo doručovat těm perverzním dětem zprávy. K této službě se dostal díky svým skvělým výsledkům při práci v terénu a díky schopnosti diskutovat prakticky s kýmkoli o čemkoli, protože s jeho kontakty často bývala těžká řeč, jakmile se k něčemu odhodlali. Podle hantýrky používané v západních zemích byl Popov špión-duch. Byl opravdu vynikajícím zpravodajským důstojníkem působícím v terénu a pokud věděl, nikdy ho žádná západní kontrarozvědka nedokázala identifikovat. Kdyby tomu tak nebylo, jeho vstup na americké území na Kennedyho letišti by sotva proběhl tak hladce.

"Tak tedy vy opravdu víte, jak s těmito lidmi navázat kontakt, co?"

"Ano, vím," ubezpečil Popov hostitele.

"To je pozoruhodné." Američan vstal. "Co kdybychom se teď navečeřeli?"

Po večeři byl Popov najat jako zvláštní poradce s platem 100 000 dolarů ročně; přemýšlel, kam ho asi tahle práce přivede, ale doopravdy mu na tom moc nesešlo. Sto tisíc dolarů, to jsou slušné peníze pro člověka s opravdu vytříbeným vkusem, vyžadujícím příslušné finanční zázemí.

Od těch chvil nyní uplynulo deset měsíců a vodka ve sklenici se dvěma kostkami ledu chutnala stále stejně dobře. "Kdy a jak?" zašeptal Popov. Cítil se pobaven tím, kde právě je a co zde dělá. Život je tak zvláštní! Vodí člověka cestičkami, zakroucenými do nejrůznějších míst. Koneckonců, ještě dnes odpoledne byl v Paříži, snažil se zabít čas a čekal na schůzku s bývalým kolegou z DGSE. "Takže už je rozhodnuto, kdy?"

"Ano, datum už je dáno, Dmitriji."

"Tak za kým mám zajít a komu zavolat, aby nám smluvil schůzku."

"Musíte se s ním sejít osobně?" otázal se Američan, podle Popovova mínění poněkud hloupě.

Mírně se zasmál. "Drahý příteli, ovšemže osobně. Takové věci se nedají vyřizovat faxem."

"To je riskantní."

"Jen nepatrně. Schůzka proběhne na bezpečném místě. Nikdo mě nevyfotografuje a budou mě znát jen podle hesla a krycího jména. A, samozřejmě, podle měny."

"Kolik?"

Popov pokrčil rameny. "Á, řekněme pět set tisíc dolarů? Samozřejmě v hotovosti. Dolary, marky, švýcarské franky, podle toho, čemu naši... naši přátelé dávají přednost," dodal, aby bylo všechno úplně jasné.

Jeho hostitel rychle naškrábal pár slov na list papíru a podal mu jej přes stůl. "Na tohle dostanete peníze." A tím to začalo. Morálka je vždycky relativní. Závisí na kultuře, zkušenostech a zásadách jednotlivců. Pokud šlo o

Dmitrije, v jeho mateřské kultuře existovalo jen málo pevných a neměnných zásad; zkušenost ho naučila toho využívat a jeho hlavní zásadou bylo vydělávat si na živobytí.

"Chápete, že zde je pro mě určité nebezpečí, a jak víte, můj plat..."

"Váš plat se právě zdvojnásobil, Dmitriji."

Usmál se. "Výborně." Začínalo to dobře. Ani v ruské mafii člověk nepostupuje tak rychle.

*****

TŘIKRÁT týdně cvičili spouštění po laně z šedesát stop vysoké plošiny. Jednou týdně to zkoušeli doopravdy - z vrtulníku britské armády. Na to si Chavez moc nepotrpěl. Vzdušné výsadky, to byla jedna ze služeb, jimž se v armádě vyhýbal -samotnému mu to při pohledu zpět připadalo zvláštní. Absolvoval výcvik rangerů, ale z nějakého důvodu se nikdy nedostal do Fort Benningu.

Tohle byla druhá nejlepší věc - nebo nejhorší. Nohy měl spuštěny na přistávací lyži helikoptéry, blížící se k místu výsadku. Rukama v rukavicích svíral lano dlouhé sto stop - pro případ, že by pilot špatně odhadl výšku. Pilotům nikdo z nich moc nedůvěřoval, přestože na nich závisely jejich životy, a tenhle se zdál být docela dobrý. Tak trochu kovboj: v poslední fázi simulovaného průniku je protáhl mezerou mezi stromy a listy na vrcholku koruny se otřely o Dingovu uniformu -ovšemže jen lehoučce, ale v jeho pozici byl jakýkoli dotyk rozhodně nevítaný. Potom se příď vrtulníku vzepjala v mocném brzdicím manévru. Chavez napjal svaly na nohou a jakmile předek stroje opět klesl, prudce se odrazil od lyže a začal se spouštět. Nejtěžší při tom bylo zastavit klesání až těsně nad zemí a přitom se dostat dolů co možná nejrychleji, aby člověk sám sebe nevystavoval jako terč houpající se na provaze... hotovo, dotkl se nohama země. Odepjal se od lana a odhodil je, popadl oběma rukama svůj H&K a rozběhl se k cílovému stanovišti. Právě přežil svůj čtrnáctý výsadek, třetí z opravdového vrtulníku.

Utíkal a přitom si uvědomoval, že i tahle věc má pro něho jednu úžasně radostnou stránku: opět byl vojákem, fyzicky přítomným v akci, což se kdysi naučil milovat a co mu jeho povinnosti v CIA většinou odepíraly. Chavez měl rád námahu, fyzické vypětí vojáka v poli, a ze všeho nejraději pobýval v přítomnosti lidí, kteří sdíleli jeho záliby. Bylo to těžké. Bylo to nebezpečné: všichni v jeho četě během uplynulého měsíce utrpěli nějaké to menší zranění - až na Webera, který je zřejmě z oceli - a podle statistik dříve či později dojde i k vážnějšímu poranění. Nejspíš zlomená noha při spouštění z vrtulníku. I Delta Force ve Fort Braggu málokdy mívala k dispozici kompletní četu plně připravenou k nasazení do akce, a to právě vinou nehod a zranění utrpěných při výcviku. Ale těžko na cvičišti, lehko v boji. Heslo všech kvalitních armád světa. Snad přehnané, ale ne moc. Když se Chavez podíval zpět ze svého úkrytu, zjistil, že celá četa B je už na zemi a v pohybu - dokonce i Vega, což bylo dosti pozoruhodné. Vzhledem k tomu, jaký náklad Oso nosil na horní polovině těla, měl Chavez vždycky strach o jeho kotníky. Weber s Johnstonem uháněli ke svým předem určeným vyvýšeným stanovištím a každý si nesl svoji na míru vyrobenou pušku s dalekohledem. Vysílačky zabudované v přilbách už fungovaly a vydávaly bzukot digitálně kódovaných signálů, takže jen příslušníci čety rozuměli tomu, co kdo říká... Ding se rozhlédl a uviděl, že již jsou všichni v předem určených postaveních, připraveni na rozkaz k dalšímu kroku...

*****

KOMUNIKAČNÍ sál se nacházel ve druhém poschodí budovy, kde právě skončily renovační práce. Byl v něm obvyklý počet dálnopisů pro příjem zpráv z různých

světových agentur a televizní přijímače pro vysílání CNN, Sky News a několika dalších televizních kanálů. Sledovali je lidé, jimž Britové říkali myslitelé, a dohlížel na ně zpravodajský důstojník. Při této směně jím byl Američan z Národní bezpečnostní agentury, major letectva, obvykle oblečený v civilu, což nikterak nezakrývalo jeho národnost ani původní kvalifikaci.

Major Sam Bennett se novému prostředí přizpůsobil. Jeho ženě a synovi se příliš nezamlouvala místní televize, ale počasí jim připadalo příjemné a v okolí bylo několik slušných golfových hřišť, snadno dosažitelných autem. On sám každé ráno uběhl tři míle, aby dal místním drsňákům na srozuměnou, že není úplný padavka, a právě teď se těšil na cvičné střelby, které proběhnou za několik týdnů. Jinak tu měl docela lehkou službu. Generál Clark - jak tady o něm zřejmě všichni mluvili - vypadal jako docela slušný šéf. Potrpěl si na čistou, rychlou práci, a přesně takovou Bennett rád odváděl. A nebyl to žádný řvoun. Během dvanácti let, jež strávil v uniformě, Bennett pár takových exemplářů zažil. A Bill Tawney, šéf zdejšího oddělení britských zpravodajců, byl snad nejlepší šéf, jakého Bennett kdy viděl - klidný, uvážlivý, chytrý. V uplynulých týdnech spolu urazili pár piv při klábosení o práci v herefordském důstojnickém klubu.

Ale tahle služba byla většinou nudná. Kdysi pracoval v monitorovacím středisku NSA, v rozlehlé suterénní místnosti s nízkým stropem, s maličkými televizními obrazovkami a tiskárnami počítačů, jež místnost neustále zaplavovaly hlukem, který člověka dohánět k šílenství za dlouhých nočních služeb, kdy bylo třeba dávat pozor na celý ten náš zatracený svět. Aspoň že si Britové nepotrpí na oddělování jednotlivých pracovišť přepážkami. Občas se mohl klidně zvednout a projít se po celé místnosti. Byla tu parta vesměs mladých lidí. Jen Tawneymu bylo už přes padesát, a to se Bennettovi také zamlouvalo.

"Majore!" zavolal někdo od nových tiskáren. "Máme tu případ s rukojmími ve Švýcarsku."

"Jaká agentura?" otázal se Bennett a už tam chvátal.

"Agence France Presse. Je to banka. Zatracená banka," hlásil desátník, když Bennett přišel dostatečně blízko, aby si mohl zprávu přečíst - jenže stejně nemohl, protože neuměl francouzsky. Desátník však uměl a překládal jako blesk. Bennett zvedl sluchátko a stiskl knoflík.

"Pane Tawney, máme tu incident v Bernu. Neznámý počet zločinců obsadil ústředí Bernské obchodní banky. Uvnitř je pár zajatých civilistů."

"Ještě něco, majore?"

"Prozatím nic. Policie je zřejmě na místě."

"Výborně, děkuju vám, majore Bennette." Tawney zavěsil, otevřel šuplík ve stole, našel velmi speciální knihu a otevřel ji. Á, ano. Toho člověka zná. Vytočil číslo britského velvyslanectví v Ženevě. "Prosím pana Gordona," řekl spojovatelce.

"Gordon," zaznělo ze sluchátka po několika vteřinách.

"Dennisi, tady je Bill Tawney."

"Bille, neozval ses už pěkně dlouho. Co pro tebe můžu udělat?" otázal se příjemný hlas.

"Ústředí Bernské obchodní banky. Zdá se, že tam jsou nějací rukojmí. Chtěl bych, abys zhodnotil situaci a dal mi vědět."

"Co nás na tom zajímá, Bille?"

"Máme... dohodu se švýcarskou vládou. Pokud na to jejich policie nestačí, jsme schopni jim poskytnout technickou pomoc. Kdo má na velvyslanectví na starosti kontakt s místní policií?"

"Tony Armitage, původně ze Scotland Yardu. Vyzná se ve finanční kriminalitě a tak."

"Vezmi ho s sebou," nařídil Tawney "A podej mi hlášení, jakmile se něco dovíš." Tawney mu nadiktoval své číslo.

"Výborně." V Ženevě byla to odpoledne stejně nuda. "Potrvá to pár hodin."

A nejspíš z toho stejně nic nebude; to si uvědomovali oba. "Budu tady. Díky, Dennisi." Po těch slovech Tawney opustil kancelář a vyšel nahoru podívat se na televizi.

Za budovou velitelství oddílu Duha stály čtyři velké satelitní talířové antény zaměřené na komunikační družice, visící nad rovníkem. Jednoduchým postupem zjistili, na kterém kanálu a přes kterou anténu běží satelitní vysílání ze Švýcarska - stejně jako u většiny zemí i zde bylo výhodnější posílat signál oklikou přes satelit, než na zemi pokládat koaxiální kabely. Brzy již sledovali proud zpravodajství jedné z místních stanic. V tuto chvíli běžela jen jediná kamera. Bylo vidět nějakou úřední budovu - Švýcaři mají sklon budovat banky jako urbanistické hrady, ovšem v čistě německém stylu, aby vypadaly mocně a nepřístupně. Z televize zněl hlas reportéra, který rozmlouval se svojí společností; nemluvil pro veřejnost. Přítomný lingvista překládal.

,"Ne, nemám ponětí. Policie s námi ještě nemluvila,'" pronášel tlumočník nudným, monotónním hlasem. Potom se z televize ozval nový hlas. "Kameraman," řekl tlumočník. "Zdá se, že to je kameraman... je tam něco..."

... při těchto slovech se záběr budovy přiblížil a objevila se silueta člověka, který měl na hlavě něco na způsob masky...

"Co to bylo za zbraň?" zeptal se Bennett.

"Česká osmapadesátka," odvětil okamžitě Tawney. "Tak to aspoň vypadalo. Ten chlap u kamery je zatraceně dobrý."

,"Co říkal?' To se ptají ze studia toho reportéra," pokračoval tlumočník, který se na obrazovku sotva podíval. ,"Nevím, ve všem tom hluku tady jsem ho neslyšel. Něco křičel, ale neslyšel jsem ho.' No dobře. ,Kolik lidí?' ,To není jisté, Wachtmeister povídal, že jich je tam přes dvacet; zákazníci a zaměstnanci banky. Tady venku jsem jenom já s kameramanem a vidím asi patnáct policistů.' ,Počítám, že další jsou na cestě,' odpovídají ze stanice." V tom okamžiku se hlasy odmlčely. Kamera byla vypnuta a podle šramotu na zvukové lince poznali, že kameraman přechází na jiné stanoviště, což se potvrdilo, když se asi po minutě objevil obraz ze zcela jiného úhlu.

"Co se děje, Bille?" Tawney s Bennettem se ohlédli a zjistili, že za nimi stojí Clark. "Chtěl jsem si s tebou o něčem promluvit a sekretářka mi povídá, že tady máte nějakou situaci."

"Možná ano," odvětil šéf zpravodajců. "Požádal jsem stanici Šestky v Ženevě, ať tam pošlou dva lidi a omrknou to. Je tady ta dohoda se švýcarskou vládou - pokud se ji Švýcaři rozhodnou uplatnit. Bennette, vysílá se tohle i na komerčních kanálech?"

Bennett potřásl hlavou. "Ne, pane. Prozatím to drží pod pokličkou."

Dobrá, pomyslel si Tawney. "Která četa má teď pohotovost, Johne?"

"Drahá, Chavez a Price. Právě dokončují menší cvičení. Za jak dlouho myslíš, že vyhlásíme poplach?"

"Můžeme začít hned," připustil Bill, ačkoli nejspíš šlo jen o bankovní loupež, která se nějak zvrtla. To se přece stává i ve Švýcarsku, ne?

Clark vytáhl z kapsy miniaturní vysílačku a palcem stiskl tlačítko. "Chavezi, tady Clark. Hlaste se s Pricem okamžitě v komunikačním sále."

"Už jdeme, Šestko," zazněla odpověď.

*****

"TAK si říkám, o co tu asi jde," podotkl Ding ke svému hlavnímu seržantovi. V uplynulých třech týdnech si ověřil, že Eddie Price je přesně ten typ vojáka, s jakým vždycky míval rád co do činění: chladnokrevný, inteligentní, klidný, s hromadou zkušeností z bojových akcí.

"Řekl bych, že se to dovíme, pane," opáčil Price. Věděl, že důstojníci mají pořád potřebu si povídat. Potvrzení následovalo vzápětí.

"Jak dlouho už jsi v branži, Eddie?"

"Skoro třicet let, pane. Přihlásil jsem se do armády jako kluk, v patnácti

letech, víte, k výsadkářům." Pokračoval, aby předešel další otázce: "Do SAS jsem přišel ve čtyřiadvaceti a od té doby tu jsem pořád."

"Nu, hlavní seržante, jsem rád, že vás tu mám," poznamenal Ding a nasedl do vozu, který je měl odvézt na velitelství.

"Děkuju, pane," odvětil hlavní seržant. Slušný chlap, tenhle Chavez, pomyslel si, a možná dokonce i dobrý velitel, i když to teprve uvidíme. On sám by se také rád na ledacos zeptal, ale to přece nejde, že? Přes všechny svoje kvality toho Price zatím o amerických vojenských zvyklostech moc nevěděl.

Měl bys být důstojníkem, Eddie, pomyslel si Ding, ale neřekl to. V Americe by takového chlapíka vytáhli z jednotky, i kdyby kolem sebe třeba kopal a ječel, že nechce, šoupli by ho do OCS a cestou by mu armáda nejspíš zajistila i vysokoškolské vzdělání. Jiná kultura, jiné zvyky, pomyslel si Chavez. Nu, díky tomu má alespoň setsakra báječného seržanta, o kterého se může opřít. Deset minut nato zastavili na zadním parkovišti. Vykročil k budově a podle ukazatelů mířil ke komunikačnímu sálu.

"Haló, pane C, copak tu máme?"

"Domingo, vypadá to, že pro tebe a tvoji četu budeme mít práci. V Bernu, ve Švýcarsku. Bankovní loupež - vyvíjí se to nedobře, mají tam rukojmí. To je všechno, co prozatím víme." Clark ukázal prstem na televizní obrazovku. Chavez s Pricem zabrali každý jednu otočnou židli a přisunuli si je blíž k televizoru.

Kdyby nic jiného, jako cvičný poplach to posloužilo dobře. Všechny předem naplánované mechanismy se daly do pohybu. V prvním patře už byly zajištěné letenky na celkem čtyři různé lety z Gatwicku do Švýcarska a do Herefordu mířily dva vrtulníky, aby jeho lidi i s vybavením dopravily na letiště. British Airways obdržely upozornění, že budou přepravovat zapečetěný náklad - kdyby jej snad měly prověřovat, jak bývá u mezinárodních letů obvyklé, způsobilo by to mezi lidmi zbytečný rozruch. Bude-li poplach pokračovat, musí se druhá četa převléknout do civilu, včetně sak a kravat. Podle Clarka to bylo trochu přehnané. Není snadné přestrojit vojáky za bankéře.

"Zatím se nic moc neděje," podotkl Tawney. "Same, můžeš nám přehrát pásky z dřívějška?"

"Ano, pane." Major Bennett naladil příslušný záznam a stiskl tlačítko dálkového ovládání.

"Česká osmapadesátka," ozval se okamžitě Price. "Nějaké obličeje tam vidět nejsou?"

"Ne. Tohle je to jediné, co o nich víme," opáčil Bennett.

"To je divná výzbroj pro lupiče," podotkl hlavní seržant.

Ding se po něm ohlédl. Tohle je jedna z věcí, které se bude muset v Evropě naučit. No dobrá. Lumpové tady obvykle nepoužívají samopaly.

"To jsem si taky říkal," přisvědčil Tawney.

"Myslíte, že jsou to zbraně pro teroristy?" otázal se Chavez svého zástupce.

"Ano, pane. Češi jich prodávají spoustu. Jak vidíte, jsou docela kompaktní. Jen pětadvacet palců dlouhé. Vyrábějí se v Uherském Brodě. Ráže sedm-dvaašedesát lomeno devětatřicet - sovětské nábojnice. Jsou plně automatické, s přepínáním na dávky nebo jednotlivé rány. Pro švýcarské loupežníky je to opravdu divná zbraň," zopakoval Price ještě jednou a s větším důrazem.

"Proč?" zeptal se Clark.

"Ve Švýcarsku se vyrábějí mnohem lepší zbraně, pane, pro jejich domobranu - domobranci je mívají doma ve skříni, chápete. Nemělo by být vůbec těžké jich pár ukrást."

V tu chvíli se celá budova otřásla řevem nedaleko přistávajících helikoptér. Clark zkontroloval na hodinkách čas a spokojeně pokývl hlavou.

"Co víme o okolí?" otázal se Chavez.

"Děláme na tom, starouši," ujistil ho Tawney. "Prozatím víme, jen co nám ukázala televize."

Na televizní obrazovce bylo vidět obyčejnou ulici, v tuto chvíli bez silničního provozu, protože místní policie od banky odháněla všechny autobusy a auta. Jinak bylo vidět jen obyčejné zděné domy v obyčejné městské ulici. Chavez pohlédl na Price, hltajícího očima přenášené obrazy - teď už byly dva, protože na místo činu vyslala kameru druhá švýcarská televize. Signály obou společností získávali potají ze satelitu. Tlumočník jim i nadále zprostředkovával komentáře členů televizních štábů a reportérů na místě činu, rozmlouvajících s mateřskými stanicemi. Mluvili jen málo a polovina z toho bylo jen obyčejné tlachání, jako když si dva lidé povídají v kanceláři od stolu ke stolu. Jedna či druhá kamera občas zachytila pohyb záclon, ale to bylo všechno.

"Policie se teď nejspíš snaží navázat s našimi přáteli telefonický kontakt, povídat si s nimi, diskutovat, jako obvykle," řekl Price, když si uvědomil, že s tímto druhem akcí má víc praktických zkušeností než kdokoli z přítomných. Znali sice teorii, ale teorie vždycky nestačí. "Během půl hodiny budeme vědět, jestli je to případ pro nás, nebo ne."

"Jak dobrá je švýcarská policie?" otázal se Chavez Price.

"Velice dobrá, opravdu, pane. Ale s vážnými případy s rukojmími nemá moc zkušeností..."

"Proto s nimi máme dohodu," poznamenal Tawney.

"Ano, pane." Price se opřel dozadu, sáhl do kapsy a vytáhl dýmku.

"Nemá někdo něco proti tomu?"

Clark zavrtěl hlavou. "Tady žádný zdravotní fanatik není, hlavní seržante. Co myslíte těmi ‚vážnými případy s rukojmími'?"

"Odhodlané zločince, teroristy." Price pokrčil rameny. "Chlapy, kteří jsou dost hloupí na to, aby své životy pohodili na stůl jako hrací známky. Co zabíjejí rukojmí, jen aby se vidělo, že to myslí vážně." Takové, na jaké potom vlítneme a zabijeme je - nedodal Price, protože by to bylo zbytečné.

John Clark přemýšlel o tom, jak je náročné pro lidi s takovou spoustou znalostí a schopností jen tak nečinně posedávat - zvlášť pro Billa Tawneyho. Ale nemáte-li informace, je těžké se k něčemu závazně vyjadřovat. Všechny pohledy se upíraly na televizní obrazovky, na nichž toho bylo vidět jen moc málo, a Clark si uvědomil, že mu chybí ty nejapné tlachy, jež člověk obyčejně čeká od televizních reportérů, vyplňujících ticho prázdnými slovy. Z toho, co řekli, bylo zajímavé snad jen sdělení, že se pokoušejí promluvit s místními policajty, kteří jim však prozradili pouze tolik, že se pokoušejí se zločinci spojit a prozatím se jim to nepodařilo. Určitě to byla lež, ale od policie se očekává, že v takovýchto případech bude sdělovacím prostředkům a veřejnosti lhát, protože každý jen trochu schopný terorista má po ruce televizor a také někoho, kdo se na něj dívá. V televizi člověk může zahlédnout spoustu věcí, jinak by s ní Clark a velení jeho skupiny neztráceli čas.

Protokol, stanovený pro podobné situace, byl docela jednoduchý a prostý. Duha měla dohodu se švýcarskou vládou. Pokud místní policie na situaci nestačí, oznámí to na úrovni kantonu, kde se rozhodne, zda má tato informace být postoupena o stupínek výš, federální vládě, jejíž pracovníci z příslušného ministerstva potom mohou povolat Duhu na pomoc. Celý tento mechanismus byl ustaven již před několika měsíci jako součást mandátu organizace, jíž Clark velel. Žádost o pomoc by měla přijít na britské ministerstvo zahraničí ve Whitehallu na břehu Temže v centru Londýna. Johnovi se zdálo, že je v tom spousta pitomé byrokracie, ale nebylo vyhnutí a on byl rád, že k tomu nepřidali ještě jeden či dva další stupně. Jakmile signál zazněl, všechno šlo mnohem snáze, alespoň z administrativního hlediska; ale dokud Švýcaři nezavolají, nic jim neřeknou.

Po hodině vysedávání u televize Chavez odešel vyhlásit druhé četě pohotovost. Vojáci to přijali klidně a začali si připravovat věci, které případně povezou s sebou - nebylo jich moc. Televizní signál byl přepojen do přijímačů na jejich osobních stolech a muži se usadili do otočných židlí a

klidně se dívali, zatímco jejich velitel se vrátil do komunikačního sálu. Vrtulníky zatím nečinně stály na heliportech před sídlem druhé čety. Také první četa přešla na nižší stupeň pohotovosti, pro případ, že by se obě helikoptéry cestou na Gatwick zřítily. Všichni měli všechno do podrobností promyšleno - až na teroristy, pomyslel si John.

Na televizní obrazovce bylo vidět hemžící se policisty; někteří stáli připraveni na svých pozicích a většina jen postávala a přihlížela. Při všem policejním výcviku nebyli příliš dobře připraveni na takovéto situace a přestože ve Švýcarsku na podobné případy mysleli - stejně jako celý civilizovaný svět - nebrali je o mnoho vážněji než například policisté v Coloradu. V Bernu se něco takového nikdy nestalo a teprve poté, co k tomu došlo, mohly se příslušné postupy stát součástí štábní kultury místní policie. Šlo o příliš očividné skutečnosti na to, aby je Clark a ostatní mohli přehlížet. Německá policie - jež je právě tak schopná jako kterákoli policie na světě - naprosto zpackala pokus o záchranu rukojmích ve Fürstenfeldbrucku. Nestalo se tak proto, že by to byli špatní policisté, ale protože něco podobného dělali poprvé, a v důsledku toho se roku 1972 někteří izraelští sportovci z mnichovské olympiády nevrátili. Bylo to ponaučení pro celý svět, jenže nakolik se svět doopravdy poučil? Na to Clark a ostatní nepřestávali myslet.

Během následující půlhodiny televizní obrazovka ukázala jen o málo víc než prázdnou městskou ulici, ale pak do obrazu vkráčel vyšší policejní důstojník s mobilním telefonem v ruce. Jeho pohyby zpočátku svědčily o klidné netečnosti, ale pak se začaly měnit; přitiskl si telefon těsně k uchu a zdálo se, jako by se o něj opíral. Volnou ruku pozvedl v uklidňujícím gestu, jako kdyby s někým rozmlouval tváří v tvář.

"Něco se stalo," poznamenal doktor Paul Bellow, čímž ovšem ostatní sotva překvapil; zvlášť to platilo o Eddiem Priceovi, který na své židli napjatě strnul, ale nic neřekl, jen pobafával z dýmky. Vyjednávání s lidmi jako jsou ti, co ovládají banku, je svým způsobem umění, a tomu se tenhle policejní inspektor - či jakou má vlastně hodnost - musí teprve učit. Je to nepříjemné, říkal si hlavní seržant, nepříjemné pro jednoho nebo víc zákazníků banky.

"Nebyl to výstřel?" ozval se tlumočník, překládaje slova reportéra přítomného na místě krize.

"Á, do hajzlu," zaklel tiše Chavez. Situace se vyostřila.

O necelou minutu později se otevřely jedny ze skleněných dveří banky a nějaký člověk v civilním obleku vyvlekl na chodník mrtvé tělo. Zřejmě to byl muž; když ho jedna z kamer zabrala zblízka z odlišného úhlu, bylo vidět, že má místo hlavy jen krvavou změť. Civilista vytáhl mrtvolu ze dveří ven a když ji položil na zem, zůstal strnule stát.

Uhni doprava, po tvé pravé ruce; radil mu Chavez v duchu nahlas z té dálky. Nejspíš jeho myšlenka dolehla až na místo určení, protože bezejmenný muž v šedém svrchníku zůstal nehybně stát s pohledem upřeným dolů jen několik vteřin a pak se vydal - zřejmě se domníval, že nenápadně - směrem vpravo.

"Z banky někdo něco křičí," ozval se tlumočník.

Ale ať už ten hlas volal cokoli, nebylo to to pravé. Civilista se vrhl doprava, stranou od dvojitých skleněných dveří a pod úroveň velkých oken banky. Ležel na chodníku a nad hlavou měl tři žulové bloky, takže ho ti uvnitř nemohli vidět.

"Tos udělal dobře, starouši," poznamenal tiše Tawney. "Teď uvidíme, jestli tě policajti dokážou odtáhnout do bezpečí."

Jedna z kamer zabírala onoho důstojníka, který se svým mobilním telefonem došel až doprostřed ulice a teď zuřivě mával na civilistu, aby zůstal ležet. Bylo těžko říci, zda je ten polda tak statečný, či tak bláhový, ale nakonec se opět volným krokem vrátil zpátky k řadě policejních vozů; bylo s podivem, že ho za jeho námahu nezastřelili. Kamery se vrátily k uprchlíkovi v civilu. Policisté se stáhli až na roh bankovní budovy a odtud na něho mávali, aby se

plazil a držel se co nejníže, než se dostane k nim. Uniformovaní policisté svírali v rukou samopaly. Jejich pohyby svědčily o napětí. Jeden pohlédl na mrtvolu na chodníku a muži v Herefordu snadno uhádli, co mu asi běží hlavou.

"Pane Tawney, máte hovor na čtyřce," zaznělo z interkomu. Šéf zpravodajců přešel k telefonu a stiskl tlačítko.

"Tawney... ano, Dennisi..."

"Ať už jsou kdokoli, právě zabili jednoho chlapa."

"Dívali jsme se na to. Stahujeme načerno agenturní obrázky." To znamenalo, že Gordon jel do Bernu zbytečně - vlastně ne, že ne? "Je tam s tebou ten Armitage?"

"Je, Bille, právě si šel promluvit s jejich policií."

"Výborně, počkám si na něj."

Jako na smluvené znamení kamera ukázala jakéhosi muže v civilu, který přistoupil k velícímu policejnímu důstojníkovi. Vytáhl z kapsy identifikační kartu, krátce s velitelem pohovořil, pak odešel a zmizel za rohem.

"Tady je Tony Armitage. Kdo je tam?"

"Bill Tawney."

"Nu, když se znáte s Gordonem, předpokládám, že pracujete pod ‚Šestkou'. Co pro vás můžu udělat, pane?"

"Co vám řekla policie?" Tawney zapnul na přístroji hlasitou reprodukci. "Jsou úplně v koncích. Prý zavolají na kanton o pomoc."

"Pane C?" ozval se Chavez ze své židle.

"Ať vrtulníky nahodí motory, Dingu. Poletíte do Gatwicku. Tam počkáte na další rozkazy."

"Rozumím, pane C. Druhá četa vyráží."

Chavez seběhl po schodech s Pricem v patách, oba skočili do auta, a to je během tří minut dopravilo k budově druhé čety.

"Chlapi, pokud jste se koukali na televizi, víte, co se děje. Sbalte se, letíme do Gatwicku." Ve chvíli, kdy zamířili ke dveřím, podařilo se statečnému švýcarskému policistovi dopravit toho civila do bezpečí. V televizi bylo vidět, jak ho nastrkali do vozu, který se okamžitě prudce rozjel. A opět bylo důležité vnímat řeč pohybů. Shromáždění policisté, kteří původně bezstarostně postávali kolem, nyní zaujali jiný postoj; většinou se přikrčili za auty s prsty na spouštích svých zbraní, byli napjatí, ale pořád jim ještě nebylo jasné, co by měli dělat dál.

"V televizi už běží přímý přenos," hlásil Bennett. "Na Sky News to přijde za pár minut."

"Řekl bych, že se to už rýsuje," usoudil Clark. "Kde je Stanley?"

"Už je v Gatwicku," odpověděl Tawney. Clark přikývl. Stanley poletí s druhou četou jako velitel celé akce. Také doktor Paul Bellow odjel. Poletí s Chavezem a bude jemu a Stanleymu nápomocen radou ohledně psychologických aspektů taktické situace. Teď se nedalo dělat vůbec nic, leda objednat si kávu a něco pořádného k jídlu, což také Clark udělal a usedl na židli před televizní obrazovku.

03 KAPITOLA - SKŘETI A ZBRANĚ

LET VRTULNÍKEM TRVAL PŘESNĚ PĚTADVACET MINUT; POTOM se drahá četa i se vším vybavením ocitla v části gatwického letiště vyhrazené soukromým letům. Čekaly zde dvě dodávky a Chavez se díval, jak do jedné z nich jeho lidé nakládají výzbroj a výstroj, určenou k odvozu na terminál společnosti British Airways. Tam již čekali policisté, pod jejichž dohledem byla dodávka umístěna do kontejneru - ten bude po přistání v Bernu vyložen jako první.

Nejprve však museli vyčkat konečného povelu k zahájení akce. Chavez vytáhl mobilní telefon, otevřel jej a stiskl tlačítko první rychlé předvolby.

"Clark," ozvalo se z přístroje, jakmile skončila sekvence šifrovacího softwaru.

"Tady je Ding, Johne. Volali vám už z Whitehallu?"

"Pořád čekáme, Domingo. Myslím, že zavolají každou chvíli. Z kantonu už to poslali nahoru. Teď to má v rukou jejich ministr spravedlnosti."

"Tak tomu ctihodnému pánovi pověz, že tohle letadlo odrazí od stojánky za dvacet minut a příští letí až za další půldruhé hodiny, leda bys nás chtěl poslat Swissairem. Ten letí za čtyřicet minut a další za hodinu a čtvrt."

"Chápu, Dingu. Musíme čekat."

Chavez španělsky zaklel. Věděl to. Věděl, že nezáleží na tom, jak se mu to líbí. "Rozumím, Šestko, druhá četa vyčkává na rampě v Gatwicku."

"Rozumím, druhá četo, Duhová šestka, konec."

Chavez vypnul telefon a zastrčil jej do kapsy u košile. "Dobrá, chlapi," zavolal na své muže do rámusu tryskových motorů. "Musíme čekat na rozkaz k odletu." Vojáci přikývli. Těšili se do akce stejně jako jejich velitel a právě tak jako on s tím nemohli vůbec nic dělat. Britští příslušníci čety už takovou situaci zažili a přijímali ji lépe než Američané a ostatní.

"BILLE, zavolej do Whitehallu, že máme dvacet minut na to, aby odletěli. Jinak budeme mít přes hodinu zpoždění."

Tawney přikývl a vykročil k telefonu v rohu místnosti zavolat své spojce na ministerstvu zahraničí. Odtud zpráva pokračovala k britskému velvyslanci v Ženevě, kterému oznámili, že se SAS nabídla poslat do akce speciální technickou pomoc. Byla to trochu zvláštní situace, protože švýcarské ministerstvo zahraničí vědělo o celé věci víc než člověk, který s nabídkou přišel. Avšak odpověď přišla pozoruhodně rychle - za patnáct minut. ‚Ja."

"Máme svolení k akci, Johne," hlásil Tawney; sám tím byl nanejvýš překvapen.

"Dobrá." Clark otevřel mobilní telefon a stiskl předvolbu číslo dvě. "Chavez," ozval se hlas spolu se silným hlukem v pozadí. "Máme svolení k akci," řekl Clark. "Potvrďte." "Druhá četa rozumí. Svolení k akci. Druhá četa vyráží." "Potvrzeno. Hodně štěstí, Domingo." "Děkuju, pane C."

*****

CHAVEZ se obrátil ke svým lidem a zapumpoval paží nahoru a dolů na znamení, že si mají pospíšit - toto gesto znají armády na celém světě. Nasedli do dodávky, která je měla dovézt ke stojánce. Zastavila u nákladové rampy určené pro jejich let, kde Chavez mávnutím ruky přivolal jednoho z policistů a Eddie Price požádal

o umístění zvláštního nákladu na palubu Boeingu 757. Jakmile to bylo hotovo, popojela dodávka o dalších padesát yardů ke schodům vedoucím k vnějšímu konci vysouvací chodby. Druhá četa vyskákala z vozu a vyběhla po nich. Nahoře jim další policista otevřel dveře řídící budky a odtud prošli na palubu letounu, předložili letušce letenky a ona jim ukázala jejich místa v první třídě.

Jako poslední nastoupil do letadla Tim Noonan, technický čaroděj druhé čety. Noonan nebyl žádný technosuchar. Kdysi hrával na postu obránce za Stanford, pak nastoupil k FBI a s druhou četou se zúčastnil výcviku se zbraněmi jen proto, aby zapadl do party. Se šesti stopami a dvěma sty liber byl větší a mohutnější než většina Dingových střelců, ale - jak sám ochotně připouštěl - ani zdaleka tak tvrdý. Přesto se stal výtečným střelcem z pistole i z MP desítky a učil se vojáckému žargonu. Dr. Bellow usedl na své místo u okna s knihou, kterou vytáhl z příručního zavazadla. Byl to spis o sociopatii od jistého profesora z Harvardu, pod jehož vedením před několika lety absolvoval odborný výcvik. Ostatní příslušníci čety se jen opřeli v křeslech a listovali v časopisech. Chavez se rozhlédl a povšiml si, že jeho lidé nevypadají nikterak napjatě. Tato skutečnost ho mírně udivila a zároveň se zastyděl, že on sám je tak rozpumpovaný. Kapitán letadla odříkal uvítací řeč, boeing se odlepil od rampy a zamířil ke vzletové dráze. O pět minut později

již zakroužil nad zemí a druhá četa byla na cestě do své první akce.

*****

"UŽ jsou ve vzduchu," hlásil Tawney. "Podle letecké společnosti by měl let proběhnout v pohodě a přistávat budou na čas... za hodinu a čtvrt."

"Bezva," přikývl Clark. Televizní přenos se mezitím zklidnil. Obě švýcarské stanice nyní vysílaly z místa činu nepřetržitě, včetně nejrůznějších úvah přítomných reportérů. Mělo to asi stejný smysl jako show před fotbalovým utkáním,

i když nyní s médii rozmlouval policejní mluvčí. Ne, nevědí, kdo jsou ti uvnitř banky. Ano, mluvili s nimi. Ano, vyjednávání pokračuje. Ne, prozatím opravdu nemohou zveřejnit nic víc. Ano, o dalším vývoji situace budou tisk průběžně informovat.

Čerta starýho, pomyslel si John. Stejný přenos běžel i na Sky News a společnosti CNN a Fox přinesly krátké sestřihy, samozřejmě včetně toho, jak byla ze dveří vyhozena první oběť a jak se podařilo utéci tomu z rukojmích, který mrtvolu vyvlekl z budovy.

"Je to zlé, Johne," utrousil Tawney nad šálkem čaje.

Clark přikývl. "Asi jako vždycky, Bille."

"Tak."

Vtom vešel do místnosti Peter Covington a přitáhl si otočnou židli ke svým dvěma představeným. Tváří se docela netečně, ačkoli je určitě otrávený, že nevyjela jeho četa, říkal si Clark. Ale systém střídání výjezdové pohotovosti byl stanoven naprosto pevně; tak to zkrátka musí být.

"Na co myslíš, Petře?" otázal se Clark.

"Nejsou nijak zvlášť chytří. Zabili přece toho chudáka hrozně brzo, ne?"

"Pokračuj," pobídl ho John a všem jim tím připomněl, že je v tomto oboru nováčkem.

"Když zabijete rukojmí, překročíte výraznou, tlustou čáru, pane. A jakmile se ocitnete za ní, jen těžko se můžete vrátit zpátky."

"Tedy by se tomu měli vyhnout?"

"Tak bych postupoval já. Taková věc ztíží druhé straně případné ústupky, a vy přece zatraceně potřebujete, aby nějaké ústupky udělali, pokud se chcete z toho dostat. Leda byste věděl o něčem, o čem vaši protivníci nevědí. Což v naší situaci není moc pravděpodobné."

"Budou žádat o dopravní prostředek? O... vrtulník?"

"Pravděpodobně," přikývl Covington. "Aby je odvezl na letiště, kde na ně bude čekat dopravní letadlo s mezinárodní posádkou - ale kam poletí? Snad do Libye, ale povolí jim Libye vstup? A kam jinam by mohli letět? Do Ruska? To nemyslím. Do údolí Bikáa v Libanonu by to ještě šlo, ale tam s dopravním letadlem nepřistanou. Snad jediná rozumná věc je to, že před policií skrývají svoji totožnost. Měl byste za těchto okolností chuť spoléhat na to, že ten rukojmí, co se dostal ven, neviděl váš obličej?" Covington potřásl hlavou.

"Nejsou to amatéři," namítl Clark. "Podle jejich výzbroje se dá soudit, že jsou do jisté míry vycvičení jako profesionálové."

Na to se Johnovi dostalo přikývnutí. "To je pravda, pane, ale nejsou moc chytří. Nijak zvlášť by mě nepřekvapilo, kdybych se dověděl, že opravdu ukradli nějaké peníze... jako obyčejní lupiči. Možná jsou to cvičení teroristi, ale ne moc dobří."

Copak to asi je, dobrý terorista, přemýšlel John. Nepochybně technický termín, jehož význam si bude muset osvojit.

*****

LET společnosti British Airways přistál o dvě minuty dříve, než stanovil letový řád, a dojel na stojánku. Ding strávil cestu hovorem s Dr. Bellowem.

Psychologická stránka věci byla tou nejméně popsanou stránkou v knize jeho zkušeností a on ji bude muset rychle zaplnit. Nebylo to totéž jako u vojáků - tam se psychologií zabývají většinou jen na generálských postech, když přemýšlejí, jak ten druhý bude manévrovat se svými prapory. Tady se jedná o boj na úrovni čety, ale se spoustou nových zajímavých prvků, uvažoval Ding a rozepjal si bezpečnostní pás ještě dřív, než se letoun zastavil. Ovšem nakonec všechno stejně závisí na téže věci - musíš se držet svého cíle.

Chavez vstal, protáhl se a vykročil ke dveřím, nyní už se zcela kamennou tváří. Prošel vysouvací chodbou mezi dvěma běžnými cestujícími, kteří ho podle obleku a vázanky nejspíš považovali za obchodníka. Mohl by si v Londýně koupit hezčí oblek, pomyslel si nevzrušeně, když vycházel z chodby. Takový, co by lépe plnil úlohu převleku, který on i jeho muži při přesunech potřebují. Venku postával jakýsi člověk, připomínající šoféra, v ruce tabuli s napsaným jménem. Chavez k němu přistoupil.

"Čekáte na nás?"

"Ano, pane. Půjdete se mnou?"

Druhá četa ho následovala anonymní chodbou, potom zabočili do jakési konferenční místnosti, kde byly ještě jedny dveře. Uvnitř stál uniformovaný policista; soudě dle zlata na blůze zřejmě vyšší šarže.

"Vy jste...," začal.

"Chavez." Ding mu podal ruku. "Domingo Chavez."

"Španěl?" otázal se policista se značnými rozpaky.

"Američan. A vy, pane?"

"Roebling... Marius," odvětil ten člověk, když celá četa vešla do místnosti a dveře se zavřely. "Pojďte, prosím, se mnou." Roebling otevřel dveře na opačné straně místnosti. O minutu později již seděli v minibusu, projeli kolem zaparkovaných letadel a zamířili k dálnici. Ding se ohlédl a uviděl další vůz, který nepochybně vezl jejich vybavení.

"Tak fajn. Co mi povíte?"

"Od té první vraždy nic nového. Jednáme s nimi po telefonu. Žádná jména, žádná identifikace. Žádají o přepravu na tohle letiště a o letadlo, které by je odvezlo ze země. O místě určení zatím nepadlo ani slovo."

"Dobrá. Co vám pověděl ten chlapík, co se dostal ven?"

"Jsou tam čtyři, mluví německy. Prý se zdá, že je to jejich mateřský jazyk - podle idiomů, výslovnosti a tak. Mají české zbraně a podle všeho se nezdráhají jich použít."

"Ano, pane. Jak dlouho tam pojedeme? A mohli by se moji lidi někde převléknout a připravit si nádobíčko?"

Roebling přikývl. "To jsme zařídili, majore Chavezi."

"Děkuju, pane."

"Směl bych si promluvit s tím člověkem, co se dostal ven?" otázal se Dr. Bellow.

"Dostal jsem rozkaz plně s vámi spolupracovat - tedy v rozumných mezích, samozřejmě."

Chavez chvíli přemýšlel, co to vlastně znamená, ale potom usoudil, že se to doví, až přijde čas. Nemohl mít tomu člověku za zlé, že není radostí bez sebe, když do jeho země přijede parta cizinců prosazovat zákon. Jenže to jsou vyhlášení profíci z Doveru a hotovo - tvrdí to jeho vlastní vláda. Dinga také napadlo, že na jeho bedrech nyní spočívá důvěryhodnost skupiny Duha. Bylo by zatraceně nepříjemné, kdyby uvedl do rozpaků svého tchána, svoji četu i svoji zemi. Ohlédl se po četě. Eddie Price, který mu snad četl myšlenky, diskrétně zvedl palec. No dobře, pomyslel si Ding, tak tedy aspoň jeden z nás si myslí, že jsme připraveni. Při boji v terénu to bylo něco jiného, jak zjistil už před lety v kolumbijských džunglích, a čím blíž se člověk dostal k první linii, tím to bylo odlišnější. Tady nebyly žádné laserové indikátory, které by člověku signalizovaly, kdo padl. Tady se to pozná jen podle opravdové krve. A jeho lidé jsou zkušení a dobře vycvičení, zvlášť hlavní seržant Edward Price. Na

Dingovi bylo, aby je vedl do boje.

*****

VE vzdálenosti jednoho bloku od banky stála střední škola. Minibus i nákladák u ní zastavily a druhá četa vkráčela do tělocvičny střežené asi deseti policisty v uniformách. Všichni se v šatně převlékli do svých úborů a vrátili se do tělocvičny, kde jim Roebling předal další části oděvů. Byly to svetry, černé stejně jako jejich bojové kombinézy. Vpředu i vzadu nesly nápis POLIZEI, vyvedený zlatými písmeny namísto obvyklých žlutých. Nějaká švýcarská úchylka, napadlo Chaveze, aniž by se při tom usmál.

"Díky," řekl Chavez. Byla to užitečná lest. Potom všichni i s veškerým vybavením nasedli do minibusu a pokračovali v jízdě. Dostali se tak za roh banky, kde je nemohli zahlédnout ani teroristé, ani televizní kamery. Oba ostřelovače, Johnstona i Webera, zavedli policisté na předem zvolené vyvýšené posty; z jednoho byl výhled na zadní trakt banky a z druhého šikmo na její průčelí. Oba se usadili, rozložili dvounohé stojánky na pažbách pušek a začali studovat budovu.

Jejich pušky byly stejně osobité jako oba střelci. Weber měl Walther WA2000 s komorou na nábojnice 300 Winchester Magnum. Johnstonova zbraň byla vyrobena na zakázku a nabíjela se o něco menšími, leč rychlejšími sedmimilimetrovými střelami Remington Magnum. Oba ostrostřelci nejprve určili vzdálenost cíle a zanesli údaj do teleskopických hledí. Potom ulehli na pěnové matrace, které si přinesli s sebou. Pro tuto chvíli měli za úkol pozorovat, získávat informace a podávat hlášení.

Dr. Bellow se cítil velice podivně v té černé uniformě s neprůstřelnou vestou a svetrem s nápisem POLIZEI, ale pomáhalo to jako prevence proti tomu, že by ho náhodou poznal nějaký kolega lékař, sledující televizní přenos. Noonan, také podobně vystrojený, zapojil svůj laptop značky Apple Powerbook a začal si prohlížet plány budovy, aby je zanesl do počítače. Místní policisté pracovali jako čerti. Během třiceti minut měl úplnou elektronickou mapu cílové budovy. Je tam všechno, až na kombinaci zámků od trezoru, pomyslel si s úsměvem. Potom vztyčil bičovou anténu a odeslal obrázky do ostatních tří počítačů, které si četa přivezla s sebou.

Chavez, Price a Bellow přistoupili k veliteli švýcarských policistů. Pozdravili se a potřásli si rukama. Price uvedl do chodu svůj počítač a vložil do něj kompaktní disk s fotografiemi všech známých teroristů světa, které se kdy podařilo vyfotografovat.

Oním mužem, který vyvlekl mrtvé tělo před banku, byl jistý Hans Richter, německý občan z Bonnu, který sem přišel cosi vyřídit pro jednu švýcarskou obchodní firmu.

"Viděl jste jim do tváře?" vyptával se Price.

"Ano." Roztřeseně přikývl. Pro pana Richtera byl tohle moc špatný den. Price vybral známé německé teroristy a začal projíždět snímky.

Ja, ja, tenhle. Ten je vede."

"Víte to úplně jistě?"

"Ano, vím."

"Ernst Model, původně ze skupiny Baader-Meinhofová, zmizel v roce 1989, místo pobytu neznámé." Price posunul rozevřenou stránku. "Je podezřelý z účasti na čtyřech operacích. Tři z nich byly totální propadáky. V roce 1987 málem zadržen v Hamburgu, na útěku zabil dva policisty. Vycvičen komunisty, naposledy snad spatřen v Libanonu - to svědectví je ale velice nejisté, jak se zdá. Jeho specialitou byly únosy. Dobrá." Price posunul stránku s fotografiemi o něco níž.

"Tenhle... možná."

"Erwin Guttenach, taky skupina Baader-Meinhofová, naposledy spatřen roku 1992 v Kolíně nad Rýnem. Vyloupil banku, jinak si taky potrpěl na únosy a

vraždy. Ach ano, to je ten chlápek, co v roce 1986 unesl a zabil člena správní rady BMW. Výkupné si nechal... čtyři milióny marek. Je to hnusnej lakomec," dodal Price.

Bellow mu nahlédl přes rameno a přemýšlel na plné obrátky. "Co vám řekl do telefonu?"

"Máme záznam na pásce," odvětil policista.

"Výborně, ale budu potřebovat tlumočníka."

"Doktore, potřebujeme co nejrychleji profil Ernsta Modela." Chavez se ohlédl. "Noonane, mohli bychom tu banku nějak pokrýt?"

"To není problém," ujistil ho technik.

"Roeblingu?" pokračoval Chavez.

"Ano, majore?"

"Budou s námi lidi od televize spolupracovat? Musíme předpokládat, že ti vevnitř mají k dispozici televizní přijímač."

"Budou spolupracovat," odpověděl švýcarský policista s jistotou.

"No dobře, lidi, tak do toho," nařídil Chavez. Noonan si odskočil pro svůj vak plný techniky. Bellow zamířil s panem Richterem a dalším švýcarským policistou za roh zařídit překlad. Chavez s Pricem osaměli.

"Eddie, nezapomněl jsem na něco?"

"Ne, majore," ubezpečil ho hlavní seržant Price.

"Tak dobře; za prvé -jmenuju se Ding. Za druhé, máš v těchhle věcech víc zkušeností než já. Jestli máš co říct, chci to slyšet hned teď, jasný? Tady nejsme na žádným zasraným štábu. Potřebuju tvůj mozek, Eddie."

"Výborně, pane... Dingu." Price se usmál. Jeho velitel na to jde docela dobře. "Zatím je to dobré. Máme je uzavřené v solidním perimetru. Potřebujeme plány budovy a informace o tom, co se děje uvnitř - to je Noonanova práce, a mám dojem, že je to schopný chlap. A potřebujeme získat představu o tom, co si asi ti druzí myslí - to je věc doktora Bellowa, a ten je vynikající. Co uděláme, kdyby najednou začali střílet hlava nehlava?"

"Vyřiď Louisovi, ať šoupne ke dveřím dva zábleskové granáty, čtyři další dovnitř a vlítneme tam jak hurikán."

"Naše vesty..."

"Nezastaví ruské sedm-dvaašedesátky, já vím," přisvědčil Chavez. "Nikdo netvrdí, že je to bezpečná práce, Eddie. Až se dovíme o trochu víc, můžeme si udělat pořádný plán útoku." Chavez ho popleskal po rameni. "Do toho, Eddie."

"Ano, pane." Price odkvačil za zbytkem čety.

*****

POPOV netušil, že švýcarská policie má tak dobře vycvičený protiteroristický oddíl. Díval se, jak se velitel drží těsně při průčelí banky, zatímco druhý muž, nejspíš jeho zástupce, míří k rohu za ostatními příslušníky jednotky. Promluvili si s uprchlým rukojmím a někdo ho odvedl z dohledu kamer. Ano, tihle švýcarští policisté jsou dobře vycvičeni a dobře vybavení. Zdá se, že mají samopaly H&K. Pro takovou práci je to obvyklá zbraň.

Dmitrij Arkaďjevič Popov postával v hloučku zevlounů. Jeho první dojem o Modeloví a jeho malém tříčlenném týmu byl správný. Němcovo IQ jen mírně převyšovalo teplotu v místnosti - dokonce se pokoušel se svým hostem debatovat o marxismu-leninismu, pitomec. A nebyl to už ani mladý pitomec. Modelovi bylo přes čtyřicet a nemohl svoji ideologickou fixaci omlouvat mladistvou nerozvážností. Ovšem ne že by byl nepraktický. Ernst chtěl nejprve vidět peníze - šest set tisíc marek. Popov se usmál při vzpomínce na to, kam ty prachy ulil. Nebylo pravděpodobné, že je Ernst ještě někdy uvidí. Zabít rukojmí tak brzy - pitomost, ale dalo se to čekat. Byl z těch, kdo se pořád snaží stavět na odiv své odhodlání a ideologickou čistotu, jako by na tom dneska někomu záleželo. Popov si pro sebe něco zabručel a zapálil si doutník. Opřel se zády o budovu jiné banky, aby si pohověl, a pozoroval dění. Klobouk

měl stažený do čela, límec zvednutý jakoby na ochranu před večerním chladem, ale také proto, aby co nejlépe skryl svoji tvář. Člověk není nikdy dost opatrný - o tom právě Ernst Model a jeho tři soudruzi neměli tušení.

*****

DR. Bellow prozkoumal nahrávky telefonických rozhovorů a prošel všechna známá fakta o Ernstu Johannesi Modelovi. Ten člověk je sociopat s výraznými sklony k násilí. Podezřelý, že osobně spáchal sedm vražd a na několika dalších se podílel. Guttenbach, ještě méně chytrý exemplář podobného typu, a pak jsou tam dva neznámí. Richter, ten uprchlík, jim sdělil - a nijak je tím nepřekvapil - že první oběť zabil Model osobně; střelil ji zezadu zblízka do hlavy a přikázal Richterovi, ať vytáhne mrtvolu ven. Takže jak ta střelba, tak i způsob, jímž o jejím výsledku informoval policii, byly neuvážené... všechno to zapadalo do téhož obávaného profilu. Bellow zapnul vysílačku.

"Bellow volá Chaveze."

"Jo, doktore, tady Ding."

"Mám předběžné profily."

"Sem s nimi... četo, posloucháte?" Okamžitě se ozvala kakofonie vzájemně se překrývajících odpovědí. "Jo, Dingu." "Slyším, šéfe." "Ja" A tak dále.

"Tak fajn, doktore, povídejte," přikázal Chavez.

"Za prvé, ta operace není moc dobře připravená. To taky odpovídá profilu jejich údajného velitele, Ernsta Modela - příslušnost německá, jedenačtyřicet let, bývalý člen skupiny Baader-Meinhofová. Bývá nelítostný; jakmile se dostane do úzkých nebo je nějak frustrovaný, rychle se uchyluje k násilí. Jestli bude hrozit, že někoho zabije, musíme počítat s tím, že nežertuje. Jeho současný mentální stav je velice -opakuju - velice nebezpečný. Ví, že operace ztroskotala. Ví, že má jen minimální naději na úspěch. Jediné, co má v ruce, jsou rukojmí a on je bude považovat za postradatelné. Nečekejte, že by se v tomto případě vyvinul stockholmský syndrom. Na to je Model moc silný sociopat. A taky nepředpokládám, že by se dalo dosáhnout velkých úspěchů jednáním. Podle mě je nanejvýš pravděpodobné, že ještě dnes večer nebo během zítřka se budeme muset rozhodnout pro přímý útok."

"Ještě něco?" otázal se Chavez.

"Zatím ne," odvětil Dr. Bellow. "Budu společně s místní policií sledovat další vývoj."

*****

NOONAN nijak nespěchal při výběru potřebných nástrojů a nyní se kradl podél vnější zdi bankovní budovy pod úrovní oken. U každého okna pomalu a opatrně zvedl hlavu, aby se podíval, je-li pod záclonami vidět dovnitř. U druhého to šlo a Noonan tam připevnil miniaturní sledovací systém. Byla to čočka zhruba ve tvaru kobří hlavy, avšak o šíři jen několika milimetrů. Světlovodný kabel ji spojoval s televizní kamerou v Noonanově černém vaku za rohem. Další umístil do dolního růžku skleněných dveří banky a pak se zase odplížil zpátky. Posouval se po zemi nohama napřed, zvolna a pracně, až k místu, kde se mohl postavit. Potom obešel celý blok a zopakoval postup na druhé straně budovy, kde se mu podařilo umístit další tři čočky. Jednu opět na dveřích a další dvě na oknech, na nichž visely záclony o vlásek kratší, než měly být. Také rozmístil mikrofony pro přenos všeho, co mohlo zevnitř zaznít. Ty velké skleněné dveře budou báječně rezonovat, pomyslel si, i když to platí pro zvuky přicházející zvenčí stejně jako pro ty z vnitřku budovy.

Mezitím švýcarské televizní štáby rozmlouvaly s policejním velitelem akce, který hlavně opakoval, že tihle teroristé to myslí vážně. Dr. Bellow ho poučil, že o nich musí hovořit s respektem. Pravděpodobně se tam uvnitř dívají na televizi a četě jen prospěje, podaří-li se jim trochu zvednout sebevědomí.

V každém případě si tak teroristé nevšimnou, co venku provádí Tim Noonan.
"V pořádku," prohlásil technik, když se vrátil na své místo v boční ulici. Všechny obrazovky běžely, ale ukazovaly toho jen málo. Rozměry čoček neumožňovaly příliš dobrý obraz, přestože byl počítač vybaven podpůrným programem. "Tady je jeden ozbrojenec... a druhý." Stáli ve vzdálenosti deseti metrů od přední stěny budovy. Jinak bylo vidět jen lidi sedící na mramorové podlaze, pěkně uprostřed, aby byli pod dohledem. "Ten chlápek říkal, že jsou čtyři, jo?"
"Jo," potvrdil Chavez. "Ale neřekl, kolik je rukojmích, tedy neřekl to přesně."
"Aha, támhle je jeden syčák, za přepážkou... hm, zdá se, že probírá zásuvky na peníze. Myslíte, že se podívali do trezoru?"
Chavez se otočil. "Eddie?"
"Jsou to chamtivci," přisvědčil Price. "Nu, proč ne? Koneckonců, je to banka."
"Dobrá." Noonan zapnul monitor počítače. "Mám plány budovy. Takhle to vypadá."
"Přepážky, trezor, toalety." Price přejížděl prstem po obrazovce. "Zadní dveře. Vypadá to docela jednoduše. Kde je přístup do horních pater?"
"Tady," řekl Noonan. , Je mimo vlastní prostor banky, ale tudy," ukázal na schodiště, "se můžou dostat do suterénu a pak zvláštním východem do zadní uličky."
"A co konstrukce stropu?" chtěl vědět Chavez.
"Traverzy zalité v betonovém bloku čtyřicet centimetrů tlustém. Je to setsakra pevné. Totéž platí o podlaze a stěnách. Ten dům postavili tak, aby dlouho vydržel." To znamenalo, že tudy nebude možné prorazit si vstup výbušninou.
"Takže můžeme jít jen předními nebo zadními dveřmi, a to je všechno. Tím pádem je ten čtvrtý lump u zadních dveří." Chavez zapnul vysílačku. "Chavez volá střelce Dva-Dva."
"Ja, tady Weber."
"Jsou vzadu nějaká okna nebo nějaký otvor ve dveřích, Dietere? Aspoň špehýrka nebo tak něco?"
"Ne. Vypadá to na těžké ocelové dveře a nic na nich není, pokud vidím," hlásil ostřelovač. Ještě jednou zamířil dalekohled pušky na cíl a opět uviděl jen černě natřenou ocel.
"Dobře. Eddie, ty zadní dveře vyhodíme primacordem, půjdou tam tři muži. O vteřinu později vyhodíme přední dveře, vhodíme dovnitř záblesková granáty a zatímco se budou dívat na druhou stranu, vlítneme dovnitř. Předními dveřmi vejdou dva a dva muži. Ty a já vlevo, Louis s Georgem vpravo."
"Mají neprůstřelné vesty?" zeptal se Price.
"Pan Richter nic takového neviděl," odvětil Noonan. "A odsud taky není nic vidět - ale chrániče na celou hlavu stejně neexistují, nemám pravdu?" Jednalo se o střelbu na vzdálenost deseti metrů, což je se samopaly H&K hračka.
"Máš pravdu," přikývl Price. "Kdo povede tu skupinu u zadního vchodu?"
"Asi Scotty. A o výbušniny se postará Paddy." Connolly byl v tomto ohledu nejlepší z celé čety, to oba věděli. Chavez si vštípil do paměti, že propříště musí být dílčí jednotky předem přesně stanoveny. Až dosud měl všechny své lidi takříkajíc v jedné zásuvce. To se musí změnit, jakmile se vrátí do Herefordu.
"Co Vega?"
"Oso nás bude krýt, ale myslím, že tentokrát ho moc potřebovat nebudeme." Julio Vega měl na starosti velkorážní palbu; nosil na rameni samopal M-60 ráže sedm dvaašedesát s laserovým zaměřovačem, určený pro opravdu vážnou práci, ale to tu zatím nebylo zapotřebí - a ani nebude, leda by se něco vyloženě sepsulo.
"Noonane, pošli tenhle obrázek Scottymu."
"Jistě." Sáhl na myš, pohnul kursorem a začal všechny informace předávat ostatním počítačům čety.

"Zbývá jediná otázka: kdy." Ding pohlédl na hodinky. "Vrátíme se k doktorovi."
"Ano, pane."

*****

BELLOW věnoval panu Richterovi spoustu času. Tři pořádné drinky ho pěkně uklidnily. Dokonce i jeho angličtina se výrazně zlepšila. Bellow s ním celý sled událostí probíral už pošesté, když se opět ukázali Chavez s Pricem.
"Má modré oči, ledově modré. Jako led," opakoval Richter. "Nevypadá jako jiní lidi, měli by ho držet v kleci se zvířaty v zoo."
Obchodník se mimoděk zachvěl.
"Jakým mluví dialektem?" zeptal se Price.
"Smíšeným. Trochu hamburským, ale taky trochu bavorským. Ti ostatní mluví všichni jako Bavoráci."
"Tohle bude zajímat Spolkový kriminální úřad, Dingu," podotkl Price. Bundes Kriminal Amt je německým protějškem amerického FBI. "Že bychom nechali místní policii podívat se v okolí po autě s německým číslem - z Bavorska? Třeba je tu někde i řidič."
"Dobrý nápad." Chavez se rozběhl ke švýcarským policistům, jejichž velitel okamžitě vydal rádiem pokyny. Nejspíš z toho nic nebude, pomyslel si Chavez. Ale to nemůžeš vědět, dokud to nezkusíš. Nějak se sem přece museli dostat. A opět si vštípil do paměti: Tohle se musí prověřit při každé akci.
Vrátil se k nim Roebling s mobilním telefonem v ruce. "Je čas si s nimi zase promluvit," prohlásil.
"Hej, Time," zavolal Chavez do rádia. "Přijď na shromaždiště."
Noonan se dostavil během minuty. Chavez ukázal na Rooblingův telefon. Noonan jej vzal, odklopil zadní kryt a vložil dovnitř zelenou destičku s integrovaným obvodem, od níž visel tenoučký drátek. Potom vytáhl ze zadní kapsy další mobil a podal jej Chavezovi. "Tady. Uslyšíš všechno, co budou říkat."
"Děje se něco uvnitř?"
"Víc pobíhají po místnosti, možná jsou trochu rozčilení. Dva si před chvílí spolu něco vyříkávali. Podle toho, jak při tom mávali rukama, se jim nejspíš moc nezamlouvá, jak se věci vyvinuly."
"Dobře. Jsou všichni připraveni vrazit dovnitř?"
"Zachytils něco na audiu?"
Technik potřásl hlavou. "Je tam moc hluku. V té budově mají hrozně hlučné topení - vypadá to na vodu ohřívanou naftou, to dává okenním mikrofonům zabrat. Nemáme nic, co by se dalo použít, Dingu."
"Fajn, informuj nás, kdyby něco."
"To si piš." Noonan se vrátil ke svým přístrojům.
"Eddie?"
"Pokud se mám vyjádřit, řekl bych, že tam budeme muset vtrhnout ještě před soumrakem. Naši přátelé už brzo začnou ztrácet nervy."
"Co vy na to, doktore?" zeptal se Ding.
"Je to pravděpodobné," pokývl Bellow souhlasně.
Chavez se hluboce zamyslel. S ohledem na svůj výcvik vůbec neměl chuť pustit se do takové věci. Viděl snímky z vnitřku budovy. Je tam dvacet, možná třicet lidí a kolem nich se v těsné blízkosti nacházejí tři muži s automatickými zbraněmi. Pokud si někdo z nich řekne do hajzlu s tím vším a začne vyhrávat na svůj český samopal, spousta těch lidí se nevrátí domů k ženám a dětem. Tomuhle se říká odpovědnost velitele, a přestože ji Chavez nezažíval poprvé, její tíže nebyla menší, protože neklesá ani cena případného neúspěchu.
"Chavezi!" zavolal doktor Bellow.
"Ano, doktore," odpověděl Ding a zamířil k němu s Pricem v patách.

"Model začíná být agresivní. Prý zabije dalšího z rukojmích, jestli mu do třiceti minut nedáme auto, které by ho odvezlo o pár bloků dál k vrtulníku. Pak chce letět na letiště. Tvrdí, že bude zabíjet rukojmí jednoho po druhém každých patnáct minut. Prý jich má dost, aby mu vydrželi na několik hodin. Přečetl nám seznam nejvýznamnějších z nich. Jeden profesor chirurgie z místní univerzity, jeden policista mimo službu, význačný advokát... nu, nedělá si legraci, Dingu. Za třicet minut od... no, prvního zastřelí o půl deváté."

"Co mu na to řekli poldové?"

"Co jsem jim poradil. Že potřebujeme čas, abychom to mohli zařídit, a aby nám dal jednoho, dva rukojmí na znamení dobré vůle - ale tím jsme tu hrozbu právě uspíšili na půl devátou. Ernst začíná být trochu mimo."

"Myslí to vážně?" otázal se Chavez, jen aby se ujistil, že rozuměl dobře.

"Jo, zdá se, že smrtelně vážně. Přestává se ovládat, moc ho štve, jak se to celé vyvrbilo. Sotva už dokáže rozumně uvažovat. Nežertuje, když říká, že někoho zabije. Chová se jak rozmazlené děcko, když pod vánočním stromečkem nenajde vůbec nic, Dingu. Neexistuje způsob, jak ho uklidnit. Cítí se hrozně osamělý."

"To je paráda." Ding zapnul vysílačku. Jak se dalo čekat, rozhodnutí za něho učinil někdo jiný. "Četo, tady Chavez. Připravte se. Opakuju, připravte se."

Výcvik ho připravil na všechno, co se v takových případech dá očekávat. Jeden trik spočíval v přistaveném autě - mělo by být příliš malé pro všechna rukojmí, a pak ty lumpy cestou dostanou ostřelovači. Jenže on má jenom dva ostřelovače a kulky z jejich pušek, až proletí teroristovou hlavou, budou mít ještě dostatek síly na dva či tři další lidi, kteří sedí za ním. Se samopaly či pistolemi by to bylo v podstatě totéž. Čtyři teroristé, to je příliš mnoho. Ne, bude muset zavést četu dovnitř, dokud ještě rukojmí sedí na podlaze, mimo úhel palby. Ti parchanti nemají ani tolik rozumu, aby si objednali něco k jídlu - anebo jsou až moc mazaní a slyšeli už vyprávět o pizze sypané valiem.

Trvalo to jen několik minut. Chavez s Pricem se přikradli ke dveřím zleva. Louis Loiselle a George Tomlinson provedli totéž z druhé strany. Vzadu Paddy Connolly připevnil na dveřní rám dvojitou šňůru primacordu, připojil detonátor a postavil se stranou, vedle Scottyho McTylera a Hanka Pattersona.

"Zadní družstvo na místě, šéfe," hlásil Scotty rádiem.

"Rozumím. Přední tým na místě," odpověděl tiše Chavez do své vysílačky.

"Tak, Dingu," ozval se z rádia Noonanův hlas, "na první obrazovce vidím chlapa s puškou, obchází kolem rukojmích, sedících na zemi. Docela bych se vsadil, že je to náš kámoš Ernst. Za ním je ještě jeden a třetí chlap stojí napravo, u dřevěného psacího stolu. Počkej, zrovna telefonuje... dobrá, mluví s policisty, říká, že je připravený vybrat dalšího z rukojmích, kterého odpráskne. Prý nám předem sdělí jeho jméno. To je od něj hezké," dodal Noonan.

"Tak dobře, chlapi, musí to šlapat stejně jako při cvičení," oslovil Ding své vojáky. "Jenže tentokrát nemáme zbraně pro ozdobu. Připravte se." Vzhlédl a uviděl, jak se Loiselle s Tomlinsonem na sebe podívali a vyměnili si drobné posunky. Leslie půjde první, George za ním. Totéž bude platit pro Chaveze, který vyšle Price jako prvního; jeho velitel mu půjde v patách.

"Dingu, teď chytil jednoho chlápka a zvedl ho ze země - zase telefonují, jako prvního chtějí oddělat toho doktora, profesora Maria Donatella. Dobrá, už to vidím na druhé obrazovce, drží toho chlapa na nohou. Myslím, že je čas začít," zakončil Noonan.

"Jsme připraveni? Zadní družstvo, ozvěte se."

"Připraveni," odpověděl Connolly do rádia. Na Loisella s Tomlinsonem Chavez viděl. Oba stroze přikývli a pevně sevřeli svoje MP desítky.

"Chavez volá četu. Jsme připraveni udeřit. Připravte se, připravte se. Paddy, do toho!" přikázal Ding hlasitě. Jediné, co mohl teď udělat, bylo přikrčit se v očekávání vřavy, která tu za chvíli vypukne.

Poslední vteřiny se vlekly jako hodiny. Od exploze je dělila celá masa

budovy, ale i tak to zaslechli. Hlasité kovové třesknutí, které otřáslo celým světem. Price s Loisellem položili zábleskové granáty k mosaznému spodnímu rámu dveří a vytrhli pojistky, jakmile uslyšeli první výbuch. Skleněné dveře se rozlétly na tisíc úlomků, jež většinou udeřily do žulových a mramorových stěn vstupní haly, následovány oslepující září a hromovým rachotem. Price, který už stál těsně u dveřního rámu, se vřítil dovnitř s Chavezem v patách a hned zabočil doleva.

Právě tam stál Ernst Model, ústí své zbraně opřeno o hlavu doktora Donatella. Po první explozi se přesně podle očekávání ohlédl za sebe, do nitra místnosti. Druhý výbuch, doprovázený magnéziovým zábleskem, ho dezorientoval. Zajatý lékař také zareagoval; odskočil od ozbrojence stojícího za jeho zády, přikryl si rukama hlavu a uvolnil útočníkům palebné pole. Price pozvedl zbraň, zamířil, stiskl spoušť a vypálil tři rychlé rány přímo do středu Modelova obličeje.

Chavez, který běžel hned za ním, zahlédl dalšího ozbrojence; stál a třásl hlavou, jako by ji potřeboval pročistit. Díval se jiným směrem, ale pořád ještě držel v ruce zbraň a pravidla byla jasná. Chavez ho zasáhl dvakrát do hlavy.

Tlumiče v hlavních spolu s doznívající ozvěnou zábleskových granátů způsobily, že vlastní střelbu prakticky nebylo slyšet. Chavez obrátil hlaveň své zbraně napravo a zjistil, že třetí terorista již leží na zemi; z místa, kde měl ještě před dvěma vteřinami hlavu, vytékal proud krve.

"Hotovo," vykřikl Chavez.

"Hotovo! Hotovo! Hotovo!" potvrzovali ostatní. Loiselle se rozběhl do zadní části budovy a Tomlinson za ním. Než tam doběhli, zjevily se před nimi černě oděné postavy McTylera a Pattersona; hlavně jejich zbraní mířily do stropu. "Hotovo! "

Chavez zamířil doleva k přepážkám a přeskočil pult, aby se přesvědčil, zda za ním není někdo další. Nikdo. "Tady taky hotovo! Zajistěte celý prostor!"

Jeden z rukojmích začal vstávat, ale George Tomlinson ho ihned stlačil zpátky k podlaze. Příslušníci čety je jednoho po druhém prohledali, zatímco ostatní je kryli s nabitými zbraněmi v rukou - v tuto chvíli ještě nebylo jisté, kdo je kdo. Mezitím do banky vstoupili švýcarští policisté. Začali k nim posílat prohledané rukojmí; byla to šokovaná, ohromená skupinka občanů, kteří ještě stále úplně nechápali, co se tu vlastně stalo. Někteří krváceli z hlavy či z uší, kde je poranily zábleskové granáty nebo létající sklo.

Loiselle s Tomlinsonem posbírali zbraně, jež vypadly z rukou jejich obětí, vybrali z nich náboje a pověsili si je přes ramena. Až teď se všichni postupně začínali uvolňovat.

"Co ty zadní dveře?" otázal se Ding Paddyho Connollyho.

"Pojďte se podívat," vyzval ho bývalý příslušník SAS a zavedl Dinga do zadní místnosti. Našli tam krvavou spoušť. Ten muž se nejspíš opřel hlavou o dveřní rám. Tak by se alespoň dalo logicky vysvětlit, že mrtvola, vržená výbuchem na vnitřní přepážku, byla na první pohled bezhlavá a měla jen jedno rameno. Zbývající ruka ještě stále pevně svírala český samopal vzor 58. Dvojitá míra primacordu byla asi až příliš silná... ale to Ding nemohl s určitostí tvrdit. Ocelové dveře a bytelný ocelový rám to zřejmě vyžadovaly.

"Oukej, Paddy, tos provedl dobře."

"Díky pane." Úsměv profíka, který odvedl svou práci, jak se patří.

*****

KDYŽ rukojmí vyšli z banky, ozvalo se na ulici oslavné volání. Tak, pomyslel si Popov, z teroristů, které najal, jsou už jen mrtví hlupáci. Na tom není nic překvapivého. Ta švýcarská Protiteroristická skupina odvedla bezvadnou práci, jak se dalo od švýcarské policie čekat. Jeden z nich vyšel ven a zapálil si dýmku. Jak typicky švýcarské, pomyslel si Popov. Ten frajer

nejspíš taky leze pro zábavu po horách. Možná to je jejich šéf. Teď k němu přistoupil jeden z rukojmích.

"Danke schón, danke schón!" děkoval ředitel banky Eddiemu Priceovi.

"Bitte sehr, Herr Direktor," odpověděl Brit, jehož zásoba němčiny tím byla prakticky vyčerpána. Ukázal mu k místu, kam bernská policie zavedla ostatní rukojmí. Asi by si nejvíc ze všeho potřebovali skočit na záchod, pomyslel si, právě když z banky vyšel Chavez.

"Jak to vypadá, Eddie?"

"Řekl bych, že docela dobře." Z dýmky se vznesl obláček kouře. "Bylo to dost snadné, vážně. Byli to totální mamlasové, když si vybrali zrovna tuhle banku a provedli to tak, jak to provedli." Potřásl hlavou a opět zabafal z dýmky. IRA je mnohem hrozivější nepřítel než taková zapráskaní Němčouři.

Ding se neptal, co přesně jsou mamlasové, popřípadě totální. Vytáhl z kapsy mobil a ťukl na předvolené číslo.

"Clark."

"Chavez. Viděli jste to v televizi, pane C?"

"Právě si to přehráváme, Domingo."

"Dostali jsme všechny čtyři, je po nich. Nikdo z rukojmích není zraněný, kromě toho, kterého oddělali už předtím. V četě taky žádná zranění. Tak, šéfe, co teď?"

"Poletíte domů a probereme si to, synu. Šestka, konec."

"Provedli to setsakra dobře," prohlásil major Peter Covington. Během následujících asi třiceti minut televize ukazovala, jak si četa balí věci a pak mizí za rohem. "Zdá se, že ten váš Chavez se vyzná - a taky je dobře, že ta první zkouška nebyla moc těžká. Zvedne jim to sebevědomí."

Prohlíželi si obrázek vytvořený na počítači, který jim poslal Noonan prostřednictvím mobilního telefonu. Covington předpověděl, jak útok proběhne, a v ničem se nezmýlil.

"Máte tu nějakou tradici, o které bych měl vědět?" otázal se John, když se konečně uvolnil a pocítil obrovskou úlevu, že se nikomu nic nestalo.

"Samozřejmě je vezmeme do klubu na pár piv." Covingtona překvapilo, že to Clark neví.

*****

POPOV seděl ve svém voze a snažil se protáhnout ulicemi Bernu dřív, než je policie všechny zablokuje, až se začne vracet na své stanice. Tady doleva... dvoje světla, přes náměstí a... tady je to! Výborně, dokonce tu má i místo na parkování. Nechal pronajaté audi stát na ulici přímo proti pochybnému domu, kde si Model vybudoval úkryt. Se zámkem si poradil jako nic. Potom nahoru a dozadu, kde se opět snadno vypořádal s dalším zámkem.

"Wer sind sie? " zeptal se nějaký hlas.

"Dmitrij," odpověděl Popov po pravdě. Jednu ruku držel v kapse kabátu. "Díval jste se na televizi?"

"Ano; co se pokazilo?" zeptal se ten hlas německy. Znělo to velmi sklíčeně.

"Na tom už teď nezáleží. Je čas odejít, mladý příteli."

"Ale moji přátelé..."

"Jsou mrtví a nemůžete jim pomoct." Teď toho chlapce zahlédl ve tmě. Měl snad dvacet let a byl oddaným přítelem zesnulého pitomce Ernsta Modela. Snad homosexuální vztah? Je-li tomu tak, bude to pro Popova ještě snazší, protože takové lidi on nemá rád. "Honem, sbalte si věci. Musíme co nejrychleji odjet." Támhle, támhle je! Černý kožený kufr plný marek. Jakže se ten kluk jmenuje? Fabian nebo tak něco? Teď se otočil a šel si pro bundu. Němci tomu říkají Joppe. Zpátky už se neotočil. Popov pozvedl pistoli s tlumičem a vystřelil jednou a podruhé - to už bylo docela zbytečné - ze vzdálenosti tří metrů. Ujistil se, že je chlapec opravdu mrtev, zvedl kufr, otevřel jej, aby zkontroloval obsah, a pak vykráčel z domu, přešel ulici a odjel do svého

hotelu v centru města. Měl letenku na polední let do New Yorku. Ještě předtím si musí otevřít bankovní účet v nějakém vhodném městě.

*****

CESTOU zpátky v posledním večerním letadle do Anglie seděla celá četa klidně a tiše - nevraceli do Gatwicku, ale na Heathrow. Chavez si dopřál sklenku bílého vína. Opět seděl vedle doktora Bellowa, a ten udělal totéž.

"Tak, jak nám to šlo, doktore?"

"To byste mi měl povědět vy, pane Chavezi," opáčil Bellow.

"Pokud jde o mě, napětí už opadá. Tentokrát se ani netřesu," řekl Ding, který s překvapením zjistil, že má naprosto pevnou ruku.

"Takový třas je úplně normální věc - vypouští se tím stresová energie. Tělo má potíže se jí zbavit a vrátit se k normálnímu stavu. Ale cvičením se to dá zmírnit. A taky drinkem," odpověděl lékař a usrkl ze své sklínky báječného pozdravu Francie.

"Myslíte, že jsme měli něco udělat jinak?"

"To bych neřekl. Snad kdyby nás zavolali dřív, mohli jsme zabránit té vraždě první oběti, ale takové situace stejně nikdy nedokážeme plně ovládnout." Bellow pokrčil rameny. "Já bych spíš chtěl vědět, jaký měli teroristi v tomto případě motiv."

"Jak to?"

"Postupovali, jako by šlo o ideologii, ale jejich požadavky... nebyly ideologické. Pochopil jsem, že během té doby taky tu banku vyloupili."

"To je pravda." S Loisellem našli na podlaze banky plátěný vak plný bankovek, muselo jich být tak dvanáct kilo. Chavez si uvědomoval, že je to zvláštní způsob počítání peněz, ale jiné vodítko neměl. Švýcarská policie to později spočítá. Po vlastní akci se museli zabývat především shromažďováním informací pod vedením Billa Tawneyho. "Takže... to byli obyčejní lupiči?"

"To není jisté." Bellow dopil sklenici a pozvedl ji, aby upozornil letušku, že potřebuje dolít. "V tuhle chvíli jako by nic nedávalo smysl, ale to není v podobných případech tak vzácné. Model zase nebyl tak dobrý terorista. Moc se předváděl a málo uměl. Špatný plán i špatné provedení."

"Byl to hnusnej parchant," konstatoval Chavez.

"Sociopat. Spíš zločinec než terorista. Ti - tedy ti dobří mezi nimi - většinou mívají víc soudnosti."

"Co to sakra je, dobrý terorista?"

"Podnikatel, jehož podnikatelská činnost spočívá v zabíjení lidí pro dosažení politických cílů... je to něco jako reklama. Slouží vyšším cílům, aspoň si to myslí. Jsou schopní v cosi věřit - ovšem ne tak jako děcka, co chodí na katechismus, spíš jako rozumní dospělí, kteří studují Bibli. Tohle přirovnání je asi dost chabé, ale nic lepšího mě zrovna teď nenapadá. Byl to dlouhý den, pane Chavezi," dodal Bellow, zatímco mu letuška dolila sklenici.

Ding pohlédl na hodinky. "To máte pravdu, doktore." A teď - to ani Bellow nemusel dodávat -je čas se trochu prospat. Stisknutím tlačítka Chavez sklopil opěradlo křesla a během dvou minut už nebyl při vědomí.

04 KAPITOLA - POST MORTEM

CHAVEZ A VĚTŠINA PŘÍSLUŠNÍKŮ DRUHÉ ČETY SE PRDBUDILI ve chvíli, kdy se letoun dotkl dráhy na heathrowském letišti. Pojíždění ke stojánce bylo nekonečné. Čekali na ně policisté, kteří je dopravili k heliportu a odtud odletěli vrtulníkem do Herefordu. Cestou přes odbavovací halu Chavez zahlédl titulky večerníku, hlásající úspěšný zásah švýcarské policie proti loupeživým teroristům v Bernské obchodní bance. Pocítil záchvěv nespokojenosti nad tím,

že za jeho úspěšnou akci se dostane chvály někomu jinému, ovšem, jak sám sobě ihned připomněl, právě to je ústřední podmínka existence skupiny Duha. Pravděpodobně přijde milý, děkovný dopis od švýcarské vlády, který skončí ve složce v tajné spisovně. Oba vojenské vrtulníky přistály na svých stojánkách a dodávky odvezly jednotku k budově. Bylo už po jedenácté večer a všichni cítili únavu po dni, který začal běžnou rozcvičkou a skončil v napětí skutečné akce.

Ještě však nebyl čas na odpočinek. Když vstoupili do budovy, našli ve společenské místnosti otočná křesla sestavená do kruhu a vedle, kousek stranou, stála velká televizní obrazovka. Byli tam Clark, Stanley a Covington. Přišel čas na první RA, čili rozbor akce.

"Tak jo, chlapi," pronesl Clark, jakmile usedli. "Dobrá práce. Všichni syčáci jsou mrtví a na straně hodných hochů žádné ztráty. Dobrá. Udělali jsme nějaké chyby?"

Paddy Connolly povstal. "Použil jsem na ty zadní dveře moc silnou nálož. Kdyby uvnitř někde blízko byli rukojmí, zabilo by je to," přiznával seržant poctivě. "Předpokládal jsem, že ten dveřní rám je masivnější, než ve skutečnosti byl." Pokrčil rameny. "Nevím, jak by se to dalo napravit."

John o tom popřemýšlel. Connolly je přehnaně skrupulózní - tak se pozná dobrý chlap. Přikývl a nechal to být. "To já taky nevím. Co dál?"

Jako další se ozval Tomlinson; zůstal sedět. "Pane, musíme si líp zvyknout na zábleskové granáty. Když jsem vbíhal do dveří, byl jsem úplně vedle. Naštěstí jako první vystřelil dovnitř Louis. Nejsem si jistý, jestli bych to dokázal."

"A jak to bylo uvnitř?"

"Zvládli ty chlapy bezvadně. Ten, kterého jsem viděl já," dodal Tomlinson, "vlastně nic nedělal."

"Nemohli jsme ho zajmout živého?" otázal se Clark.

"Ne, mon général!" Seržant Louis Loiselle promluvil velmi důrazně. "Měl v ruce zbraň a mířil jí na rukojmí."

Nikoho ani nenapadlo mluvit o možnosti vystřelit teroristovi zbraň z ruky. Předpokládalo se, že každý terorista má víc než jednu zbraň a že tou druhou bývá často tříštivý granát. Tři kulky, které Loiselle vpálil dotyčnému do hlavy, přesně vystihovaly politiku skupiny Duha.

"Souhlasím. Louisi, jak ses ty vyrovnal se zábleskovými granáty? Stál jsi blíž než George."

"Jsem ženatý," opáčil Francouz s úsměvem. "Moje žena na me pořád ječí. Tedy," dodal, když doznělo unavené pochechtávání, "rukou jsem si zakryl jedno ucho, druhou jsem si přitiskl k rameni a zavřel jsem oči. Kromě toho, tu explozi jsem připravoval já." To znamenalo, že na rozdíl od Tomlinsona a ostatních mohl odhadnout, kdy přesně přijde výbuch a záblesk, což zřejmě byla drobná, leč rozhodující výhoda.

"Nějaké problémy při vstupu do místnosti?" zeptal se John.

"Jako obvykle," odvětil Price. "Na podlaze byla spousta skla. Špatně se našlapuje - snad bychom mohli dostat boty s měkčími podrážkami? Tím by se taky ztišil krok."

Clark přikývl a viděl, že si to Stanley poznamenal.

"Nějaké potíže při střelbě?"

"Ne," řekl Chavez. "Uvnitř se svítilo, a tak jsme nepotřebovali noktovizory. Ti chlapi všichni stáli, takže tvořili ideální terče. Bylo to snadné." Price a Loiselle souhlasně přikývli.

"Ostřelovači?" pokračoval Clark.

"Z toho mýho hnízda jsem neviděl ani tuk," postěžoval si Johnston.

"Já taky ne," přidal se Weber téměř dokonalou angličtinou.

"Dingu, poslal jsi Price dovnitř jako prvního. Proč?" chtěl vědět Stanley.

"Eddie je lepší střelec a má víc zkušeností. Věřím mu o něco víc než sám sobě - prozatím," přiznal Chavez. "Celkem vzato se zdá, že to byla dost jednoduchá akce. Všichni jsme věděli, jak to uvnitř vypadá, a bylo to snadné.

Rozdělil jsem útok do tří oblastí a za každou z nich někdo nesl dílčí odpovědnost. Dvě jsem mohl sledovat. Ve třetí oblasti se nacházel jen jeden nepřátelský subjekt - tedy, to jsem se dohadoval, ale odpovídalo tomu všechno, co jsme věděli. Museli jsme tam vrazit co nejrychleji, protože ten jejich šéf, Model, hrozil, že zabije jednoho z rukojmích. Neviděl jsem důvod, proč mu to dovolit," uzavřel Chavez.

"Má k tomu někdo něco?" otázal se John celé skupiny.

"V budoucnu se může stát, že budeme muset teroristům dovolit zabít rukojmí," podotkl střízlivě doktor Bellow. "Není to nic příjemného, ale někdy se to stává."

"V pořádku doktore. Máte nějaké poznámky?"

"Johne, potřebujeme sledovat, co o těch lidech zjistí policejní vyšetřování. Byli to teroristi, nebo lupiči? To zatím nevíme. Myslím, že bychom to měli zjistit. Neměli jsme vůbec možnost s nimi vyjednávat. V tomto případě na tom možná nezáleželo, ale v budoucnu na tom bude záležet. Potřebujeme víc tlumočníků. Moje jazykové schopnosti neodpovídají našim potřebám a já potřebuju tlumočníky, kteří mluví výborně mým jazykem, zachytí všechny nuance a podobně." Clark si povšiml, že i toto si Stanley zapsal. Potom pohlédl na hodinky.

"Dobře. Zítra ráno si projdeme videozáznam. Prozatím - dobrá práce, chlapi. Rozchod."

Druhá četa vykráčela do noci; začínala se válet mlha. Někteří pohlédli směrem k vojenské kantýně, ale nikdo tam nezamířil. Chavez šel domů. Když otevřel dveře, našel Patsy seděť u televize.

"Ahoj, zlato," pozdravil ji.

"Jsi v pořádku?"

Chavez nasadil úsměv, zvedl ruce a otočil se kolem své osy. "Nikde žádná díra, ani škrábanec."

"V té televizi, tos byl ty? Myslím ve Švýcarsku?"

"Však víš, že ti na to nesmím odpovědět."

"Dingu, od dvanácti let jsem věděla, co táta dělá," prohlásila doktorka Patsy Chavezová. "Však víš. Velkýho Tajnýho Agenta. Jako ty."

Nemělo smysl něco dál skrývat. "No jo, Patsy, byl jsem to já a moje četa."

"A kdo byli oni? Ti zločinci?"

"Snad teroristi, snad bankovní lupiči. To není jisté." Chavez zamířil do koupelny a cestou si svlékal košili.

Patsy se vydala za ním. "V televizi říkali, že jsou všichni mrtví."

"Jo." Stáhl si kalhoty a pověsil je do skříně. "Nedalo se nic dělat. Když jsme tam vlítli, právě se chystali zabít rukojmí. Tak... jsme jim v tom museli zabránit."

"Nevím, jestli se mi tohle líbí."

Pohlédl na manželku. "Já to vím. Nelíbí se mi to. Vzpomínáš si na toho chlápka, co mu tehdy, když jsi studovala medicínu, museli uříznout nohu a tys asistovala u operace? Taky se ti to nelíbilo, nebo jo?"

"Ne, vůbec ne." Byla to autonehoda a noha byla příliš rozdrcená, aby ji bylo možno zachránit.

"To je život, Patsy. Ne všechno, co v životě musíš udělat, se ti zamlouvá." S těmito slovy Chavez usedl na postel a odhodil ponožky do koše na prádlo.

Velkej Tajnej Agent, pomyslel si. Ten by si teď asi dal martini s vodkou umíchané v šejkru, ne lžičkou, jenže v kině nikdy neukazují, jak jde hrdina spát. Kdo by si taky šel lehnout chvíli potom, co někoho zabil? Ironicky se uchechtl a položil se na přikrývky. Jmenuju se Bond, James Bond. To určitě. Jakmile zavřel oči, ihned se mu vybavila scéna v té bance a znovu prožíval okamžik, kdy pozvedl zbraň, zamířil na toho - kdo to vlastně, sakra, byl - Guttenach se jmenoval, že? Uvědomil si, že si to neověřil. Prostě uviděl přes mířidla jeho hlavu a stiskl spoušť, normální rutina, jako když si člověk před odchodem ze záchodu zapne zip u kalhot. Pif, pif, pif. Takhle rychle a díky

tlumiči také tiše. A bác, ten chlap, ať už to byl kdokoli, se svalil, mrtvý jako klobása. On a jeho tři přátelé neměli moc šancí, vlastně vůbec žádnou.

Ale ten chlapík, kterého předtím zavraždili, taky nedostal šanci, připomněl si Chavez. Byl to prostě chudák smolař, který se v té bance ocitl náhodou. Šel si uložit peníze nebo projednat půjčku a nebo jen potřeboval drobné na holiče. Toho bys měl litovat, říkal si Ding. A ten doktor, co ho pan Model chtěl zabít, je teď doma se ženou a s rodinou, nejspíš se trochu namazal nebo si vzal prášek na uklidnění,

asi má pořádnou třesavku a říká si, že by měl zaskočit za kolegou psychiatrem, aby mu pomohl překonat přetrvávající stres. Asi se cítí setsakra mizerně. Ale aby se člověk mohl nějak cítit, musí být naživu, takže je to zatraceně lepší situace, než kdyby jeho žena a děti seděly v obýváku někde na předměstí Bernu v slzách a snažily se pochopit, že jejich taťka už není mezi nimi.

Jo. Jednoho člověka připravil o život, ale jinému jej zachránil. S touto myšlenkou si opět v duchu přehrál scénu z banky. Vzpomněl si, že viděl, jak prvním výstřelem toho hajzla trefil kousek před uchem. Už v té chvíli věděl, že je mrtvý, dřív, než k cíli dospěla druhá a třetí střela. Všechny zásahy se vešly do okruhu o průměru necelých dvou palců. Mozek se rozlétl do vzdálenosti deseti stop a tělo se zhroutilo jako pytel fazolí. Zbraň toho chlapa udeřila o podlahu, hlavní vzhůru, a díky bohu nevystřelila a nikomu se nic nestalo. Ty zásahy do hlavy nevyvolaly žádné křečovité sevření prstů; ze záhrobí už nevystřelil - podle toho, co je učili při výcviku, je s tímto rizikem opravdu třeba počítat. Ale stejně nebyl úplně spokojen. Bylo by lepší je zajmout živé a vytáhnout z nich všechno, co vědí, a zjistit, proč na to šli právě tímhle způsobem. Jedině tak se člověk může naučit něco, co se dá použít v příštích akcích. A možná by pak mohli vyrazit po tom syčákovi, který je poslal, a vystřílet mu do zadku řešeto s centimetrovými otvory.

Chavez si musel přiznat, že to nebyla dokonalá akce, ale dostal rozkaz zachránit život, a to taky provedl. Usoudil, že to mu musí prozatím stačit. Po chvíli ucítil na lůžku pohyb; jeho žena ulehla vedle něho. Vztáhl k ní ruku a ona si ji okamžitě přitiskla na břicho. Tak; maličký Chavez už zase cvičí. To, řekl si Ding, stojí za polibek. Otočil se na bok, aby své rozhodnutí uskutečnil.

"TAK co, Ale?" otázal se Clark nad pintou černého piva. Seděli spolu v rohovém boxu.

"Ten tvůj Chavez splňuje všechna očekávání. To bylo chytré, jak nechal Price jít napřed. Nedovolí, aby se mu ego pletlo do práce. U mladých důstojníků se mi takový přístup líbí. Načasování bylo přesné, rozdělení prostoru mezi jednotlivá družstva taky a střílel přímo do černého. Bude dobrý. A jeho četa taky. A taky je dobře, že to napoprvé měli poměrně snadné. Ten Model nebyl žádný raketový vědec, jak sám víš."

"Krvežíznivej parchant."

Stanley přikývl. "Tak nějak. Němečtí teroristi bývají takoví. Řekl bych, že i od německé kriminálky dostaneme pěkný děkovný dopis."

"Co jsme se naučili?"

"Hlavně to, o čem mluvil Bellow. Potřebujeme víc a lepších tlumočníků, pokud mu chceme umožnit, aby se účastnil vyjednávání. Hned zítra na tom začnu dělat. V britské rozvědce, v Century House, by měli mít lidi, které budeme moct použít. Á, ano, ten chlapík Noonan..."

"Toho nám přidělili až dodatečně. Původně byl technikem u FBI. Zajišťoval technické zázemí jejich týmu pro záchranu rukojmích. Je to zkušený agent, umí

i střílet a má za sebou pár zkušeností s vyšetřováním," vykládal Clark. "Vcelku můžeme být rádi, že ho tu máme."

"To, jak rozmístil ty videokamery, se mu povedlo. Prohlížel jsem si ty pásky. Nejsou špatné. Řekl bych, Johne, že druhá četa zaslouží jedničku." Stanley pozvedl sklenici k přípitku.

"Je to fajn, vidět, že všechno funguje, Ale."

"Uvidíme, jak dopadneme příště."

Odpověděl mu dlouhý povzdech. "To jo." Clark si uvědomoval, že hlavní podíl na úspěchu mají Britové. Využíval jejich podpůrných systémů a vlastní útok ve skutečnosti vedli jejich lidé - ze dvou třetin. Louis Loiselle byl přesně tak dobrý, jak o něm Francouzi tvrdili. Ten floutek střílí jako Dave Crockett a není při tom o nic nervóznější než kus kamene. Nu, však také Francouzi mají pár zkušeností s teroristy a Clark se s nimi zúčastnil několika akcí. Tahle akce tedy proběhla úspěšně. Duha se osvědčila. A to znamená, uvědomoval si Clark, že se osvědčil i on.

*****

SPOLEČNOST Cincinnatus vlastnila velký dům na Massachusetts Avenue, kde se často pořádaly různé polooficiální večeře, jež neodmyslitelně patří k washingtonskému společenskému životu a umožňují mocným tohoto světa setkávat se, předvádět své postavení a klábosit u skleničky. Nový prezident to svým výstředním přístupem k sestavování vlády poněkud znesnadnil, ale v tomto městě nikdo nemůže doopravdy věci zásadně změnit a nová úroda kongresmanů se potřebovala dovědět, jak Washington doopravdy funguje.

K novým důležitým osobnostem patřila i Carol Brightlingová. Před deseti lety se rozvedla, nikdy už se neprovdala a byla držitelkou tří doktorátů - z Harvardu, Kalifornské techniky a Illinoiské univerzity, čímž pokryla obě pobřeží a tři důležité státy, a to v tomto městě hrálo významnou roli, protože si tím okamžitě vysloužila pozornost, leč nikoli náklonnost šesti senátorů a většího počtu kongresmanů, z nichž všichni disponovali hlasy a členstvím v různých výborech.

"Nezapomeňte se podívat na zprávy," upozornil ji nad sklenkou bílého vína mladý senátor z Illinoisu.

"Co tím myslíte?"

"Ukazovali obrázky ze Švýcarska. Nějací teroristi anebo lupiči. Švýcarští poldové to bezvadně zvládli."

"Chlapi si pořád hrajou na vojáčky," opáčila Brightlingová pohrdavě.

"A díky tomu vzniká kvalitní televizní zpravodajství."

"Na to stačí i fotbal," podotkla Brightlingová s nepříjemným úsměškem.

"To je pravda. Proč vás prezident nepodpořil v té otázce globálního oteplování?" otázal se senátor a přemýšlel, jak ji naladit na smířlivější notu.

"Nu, není pravda, že mě nepodpořil. Prezident se prostě domnívá, že potřebujeme shromáždit víc vědeckých poznatků."

"A vy si to nemyslíte?"

"Upřímně řečeno, nemyslím. Podle mě už všechna vědecká dobrozdání máme. Všechny údaje jsme probrali shora dolů a zpátky a hovoří naprosto jasně. Ale prezidenta to ještě úplně nepřesvědčilo a nerad by zahájil kroky, které můžou zásadně ovlivnit vývoj ekonomiky, dokud si on osobně nebude naprosto jistý." Budu na něm muset ještě trochu zapracovat, neřekla nahlas.

"Jste s tím spokojená?"

"Chápu ho," odpověděla poradkyně pro vědecké záležitosti a senátora z Lincolnu to překvapilo. Hm, pomyslel si. Všichni, kdo pracují v Bílém domě, táhnou s prezidentem za jeden provaz. Jmenování Carol Brightlingové bylo pro všechen personál Bílého domu překvapením. Jakkoli byla ve vědeckých kruzích uznávána pro své názory na ochranu životního prostředí, její názory politické se od prezidentových velmi lišily. Pravděpodobně to vymyslel personální šéf Arnold van Damm, údajně nejschopnější politik v tomto městě plném intrik, který tak prezidentovi zajistil podporu environmentalistického hnutí, z nějž ve Washingtonu vyrůstala politická formace nemalé síly.

"Nevadí vám, že prezident právě teď někde v Jižní Dakotě vraždí husy?"

otázal se senátor se smíchem, zatímco mu číšník doléval sklenici.
"Homo sapiens je dravec," opáčila Brightlingová a rozhlédla se po ostatních v místnosti.
"Ale platí to jen o mužích?"
Usmála se. "Ano, my ženy jsme mnohem mírumilovnější."
"Á, nestojí támhle v koutě váš manžel?" zeptal se senátor a překvapilo ho, jak se změnil výraz jejího obličeje, jakmile to vyslovil.
"Ano." Řekla to neutrálně, bez emocí a odvrátila pohled na druhou stranu. Jakmile ho zahlédla, o další pohled nestála. Oba znali pravidla. Nepřibližovat se na méně než třicet stop, žádné dlouhé pohledy z očí do očí a rozhodně vůbec žádná slova.
"Před dvěma lety jsem měl to štěstí, že jsem vložil nějaké peníze do společnosti Horizon. Od té doby se mi to už několikrát vyplatilo."
"Ano, John taky vydělal pěkný balík."
A pěkně dlouho po rozvodu, takže ona z toho nedostala ani peťák. To asi není nejvhodnější téma, pomyslel si senátor. Byl ve svém úřadu nový a politickou konverzaci ještě nezvládal.
"Ano, je docela úspěšný na to, že zneužívá vědu."
"Vy s tím nesouhlasíte?"
"Restrukturovat DNA v rostlinách a živočiších... ne. Příroda se vyvíjí bez našeho přispění už přinejmenším dvě miliardy let. Pochybuju, že by potřebovala naši pomoc."
"Chcete říct, že některé věci by se člověk nikdy neměl dovědět?" otázal se senátor s úsměvem. Jeho profese spočívá v uzavírání kontraktů, na jejichž základě se vrtají díry do země a z nich vyrůstají předměty, jež příroda odmítá, pomyslela si doktorka Brightlingová, ovšem jeho citlivost na ekologická témata pramení z jeho lásky k Washingtonu a z jeho přání setrvat zde v mocenském postavení. Říká se tomu potomacká horečka a je snazší ji dostat než vyléčit.
"Senátore Hawkingu, problém je v tom, že příroda je složitá a zároveň křehká. Jestliže provedeme nějaké změny, těžko dokážeme předpovědět jejich důsledky. Říká se tomu zákon nezamýšlených následků. To byste snad v Kongresu mohli znát, ne?"
"Chcete říct..."
"Chci říct, že zákon o dopadech na životní prostředí máme proto, že je mnohem snazší věci pokazit než napravit. Pokud jde o změny v DNA, je mnohem snazší provést genetické změny než odhadnout, jak a v čem se tyto změny odrazí ode dneška za sto let. Těchto schopností bychom měli využívat jen s nejvyšší opatrností. A právě tuto jednoduchou skutečnost ne všichni lidi umí pochopit."
Senátor velkomyslně uznal, že s tím lze těžko polemizovat. Příští týden se Brightlingová bude snažit přesvědčit o správnosti svých názorů členy jeho výboru. Byl snad tohle důvod, proč se manželství Johna a Carol Brightlingových rozpadlo? To by ale bylo smutné. Při této úvaze se senátor s omluvami rozloučil a vydal se za svou ženou.

*****

"NA tom názoru není vůbec nic nového." John Brightling získal doktorát z mikrobiologie tam, kde obdržel i doktorát medicíny, totiž na Virginské univerzitě. "Před několika staletími s tím začal chlapík jménem Ned Ludd. Měl obavy, že průmyslová revoluce skoncuje s venkovským průmyslem v Anglii. A měl pravdu. Ten ekonomický model ztroskotal. Ale to, co ho nahradilo, bylo pro spotřebitele lepší, a proto tomu říkáme pokrok!" John Brightling, muž, který již pracoval na druhé miliardě dolarů, celkem nepřekvapivě čelil dotazům hloučku svých obdivovatelů.
"Ale složitost...," zazněla námitka jedné z posluchaček.
"Něco takového se stává každý den, vlastně každou vteřinu. Stejně jako

věci, proti kterým se snažíme bojovat. Například rakovina. Nikoli, madam. Opravdu chcete, abychom ukončili práci, když to zároveň bude znamenat, že se nenajde lék na rakovinu prsu? Trpí jí pět procent světové populace. Rakovina je genetická nemoc a klíč k jejímu vyléčení leží v lidském genomu. A moje společnost hodlá ten klíč objevit. Stejné je to i se stárnutím. Salkova skupina v La Jolle už před víc než patnácti lety objevila gen vyvolávající smrt. Jestliže se nám ho podaří neutralizovat, sny o lidské nesmrtelnosti se stanou skutečností. Madam, jak by se vám zamlouvalo žít věčně v těle starém pětadvacet let?"

"Ale co přelidnění?" Tuto námitku již členka Kongresu vyslovila klidnějším hlasem než ty předchozí. Byla to příliš velkolepá myšlenka, aby proti ní člověk hned našel tu správnou námitku.

"Jedno po druhém. Vynález DDT způsobil záhubu obrovského množství hmyzu přenášejícího choroby, a počet obyvatel na celém světě tím pádem vzrostl, že ano? No dobrá, svět je poněkud přelidněný, ale kdo by kvůli tomu chtěl znovu oživit komáry druhu anopheles? Je snad malárie dobrou metodou kontroly lidnatosti? Nikdo si taky nepřeje válku, mám pravdu? A taky války působily jako prostředek pro snižování populace. To jsme už překonali, že? Zatraceně, kontrola lidnatosti není přece nic těžkého. Říká se tomu kontrola porodnosti a vyspělé země se už naučily, jak to provádět, a zaostalé země se to taky naučí - když k tomu budou mít dostatečně pádné důvody. Mohlo by to trvat tak jednu generaci," uvažoval John Brightling. "Ale je tu snad někdo, kdo by si nepřál, aby mu opět bylo pětadvacet, samozřejmě s tím, že by znal všechno, co se během let naučil? Mě tedy to rozhodně láká," dodal s vřelým úsměvem. S pomocí nevídaných platů a příslibů akcionářských podílů jeho firma shromáždila úžasnou skupinu talentovaných vědců, jež pověřila bádáním právě o tomto genu. Výše zisků, jež by přineslo jeho ovládnutí, se prakticky nedala odhadnout a patent ve Spojených státech má platnost po celých sedmnáct let! Lidská nesmrtelnost, svatý grál všech lékařů, poprvé v historii přestala být tématem laciných vědeckofantastických příběhů a stala se předmětem vážného výzkumu.

"Myslíte, že to dokážete?" otázala se jiná členka Kongresu - tahle pocházela ze San Franciska. Všechny ženy cítily, jak je to k tomu muži přitahuje. Měl peníze, moc, skvělý vzhled i chování... byl neodolatelný.

John Brightling se zeširoka usmál. "Zeptejte se mě za pět let. Ten gen už známe. Teď jen potřebujeme zjistit, jak ho deaktivovat. Potřebujeme k tomu celou řadu základních vědeckých poznatků a doufáme, že přitom odhalíme i spoustu jiných užitečných věcí. Je to něco jako vyplout s Magellanem. Nevíme, co objevíme, ale víme, že to bude zajímavé." Nikdo nepřipomněl, že se Magellan ze své plavby nevrátil.

"A taky výnosné," podotkl senátor z Wyomingu.

"Tak přece funguje naše společnost, že? Platíme lidi za užitečnou práci. Je tato práce dostatečně užitečná?"

"Pokud to dokážete, pak asi ano." Senátor byl sám také lékař, praktik, který se dobře vyznal v základech medicíny, ale ve vyloženě vědeckých tématech se spíše ztrácel. Tento plán, cíl, jejž si stanovila společnost Horizon, skutečně přinejmenším bral člověku dech a on neměl v úmyslu si vsadit proti nim. Příliš dobře si vedli při vývoji léků proti rakovině a umělých antibiotik a jako soukromá společnost stáli v čele projektu Lidský genom, jehož cílem bylo odhalit základní tajemství lidského života. John Brightling je génius a není pro něho těžké přitáhnout do své společnosti podobně nadané lidi. Má větší charisma než stovky politiků a na rozdíl od nich, to musel senátor uznat, má i jisté kvality, jimiž své předvádění může podpořit. Jediné, v čem neuspěl, zřejmě bylo jeho manželství. Carol Brightlingová je také krásná a chytrá, ale mnohem víc se zaměřila na politiku než na vědu a je možné, že její ego, až příliš rozměrné, jako u všech, kdo žijí v tomto městě, ucouvlo před větším intelektuálním nadáním jejího manžela.

*****

VALIUM pomohlo. Vlastně to nebylo valium, jak si Killgore uvědomoval. Valium se stalo jakýmsi souhrnným pojmenováním pro všechna mírnější sedativa a to, které právě použil, vyvinula společnost SmithKline pod jiným obchodním názvem. Výhodnou novinkou byla skutečnost, že se to dalo smíchat s alkoholem. Na to, že šlo o lidi z ulice, kteří - podobně jako psi z městské skládky - často bývají nedůtkliví a zuřivě brání své teritorium, byla tato desetičlenná skupina pozoruhodně klidná. Napomáhalo tomu obrovské množství lihovin. K nejoblíbenějším nápojům patřily kvalitní značky bourbonu. Pili jej s ledem z laciných sklenic a pro ty, kteří neměli chuť na neředěnou whisky, zde byla k dispozici celá řada nejrůznějších příměsí. Ke Killgoreově údivu většina z nich nedávala přednost čisté whisky.

Lékařské prohlídky proběhly dobře. Byli to vesměs zdraví-nemocní, na první pohled velmi robustní, avšak ve skutečnosti trpící nejrůznějšími chorobami, od cukrovky až po poruchy činnosti jater. Jeden měl zcela určitě rakovinu prostaty - jeho jméno se v seznamu rozhodně nevyskytovalo mezi těmi nejzdravějšími - ale na tom při tomto konkrétním testu přece nezáleží, že? Další byl HIV pozitivní, avšak příznaky se u něho zatím neprojevily, takže na tom také nezáleželo. Pravděpodobně se nakazil při užívání drog, avšak zde, jak se kupodivu zdálo, mu k životu stačil jen pravidelný přísun alkoholu. Velmi zajímavé.

Killgore tady vůbec nemusel být a měl výčitky svědomí z toho, že si je tolik prohlíží, ale oni přece jsou jeho pokusnými zvířaty a od něho se očekává, že je bude pozorovat. A tak je pozoroval skrze polopropustné zrcadlo, přitom se věnoval papírování a poslouchal Bacha z přenosného CD přehrávače. Tři z nich byli - alespoň to tvrdili - vysloužilci z vietnamské války. Takže pobili svůj díl Asiatů (říkali jim žluťasové) a pak se jejich životy rozpadly a oni skončili jako pouliční opilci. Vlastně bezdomovci, tak se jim v současné době říká oficiálně; je to o něco důstojnější označení než výraz vandráci - tak jim, jak si Killgore matně vzpomínal, říkávala jeho matka. Vskutku nepředstavovali vzorek elity lidstva. A přesto, díky Projektu, se je podařilo zásadně změnit. Všichni se teď pravidelně koupali, nosili čisté šaty a dívali se na televizi. Někteří dokonce občas četli knihy. Killgore měl za to, že zřizovat pro ně knihovnu, přestože jen lacinou, bylo bláhovým plýtváním penězi i časem. Nicméně nepřestávali pít a v důsledku toho pití se čas, kdy každý z těch deseti byl plně při vědomí, omezoval na nějakých šest hodin denně. A valium je zklidnilo ještě lépe, čímž se dále snižovalo riziko jakýchkoli nepřístojností, při nichž by musela zasahovat ochranka. V sousední místnosti neustále vysedávali dva její příslušníci a pozorovali pokusnou desítku. Mikrofony ukryté ve stropě umožňovaly sledovat kusou konverzaci. Jeden z členů skupiny se poměrně slušně vyznal v baseballu a každému, kdo byl ochoten naslouchat, neustále vykládal o Mantleovi a Marisovi. Dost často rozmlouvali o sexu, až si Killgore říkal, že by měl poslat partu, aby mu odchytili pár ženských bezdomovkyň, s nimiž by mohl provést nějaký pokus v této věci - měl by o tom povědět Barb Archerové. Koneckonců, potřebují přece zjistit, zda má na průběh pokusu nějaký vliv pohlaví subjektu. To by přece musela pochopit, ne? Určitě by k nim nepociťovala žádnou sesterskou solidaritu. To jistě ne, i když se jedná o feministku, která s ním spolupracuje na tomto experimentu. Na to je její ideologie příliš čistá. Killgore se ohlédl, protože někdo zaklepal na dveře.

"Hej, doktore." Byl to Benny, jeden z členů ochranky.

"Ahoj, jak to jde?"

"Chcíp pes," odvětil Benjamin Farmer. "Ty děcka bezvadně spolupracujou."

"To tedy ano." Bylo to tak snadné. Většinu jich museli přesvědčovat, aby vůbec každý den odpoledne opustili místnost a vyšli si na hodinovou procházku na dvůr. Ale bylo třeba je udržovat v kondici - to znamenalo zajistit jim

podobné penzum denního pohybu, jaké absolvovali v běžném dni na Manhattanu, když se potloukali od ničeho k ničemu.

"Zatracená věc, doktore, ještě jsem nezažil, aby někdo chlastal jako tihle chlapi! Víte, dneska jsem jim přines plnou bednu Grand-Dad, a už jsou tam jen dvě flašky."

"To je jejich oblíbená značka?" otázal se Killgore. Ne že by ho to nějak zvlášť zajímalo.

"Vypadá to tak, pane. Já sám si potrpím na Jacka Danielse - ale dám si nejvejš dvě sklínky za večer, třeba v pondělí, když dávaj v televizi fotbal, pokud je to slušnej zápas. Já nepiju ani vodu takovým tempem, jakým ty děcka chlastaj kořalku." Bývalý mariňák, velící noční službě, se uchechtl. Je to dobrý chlap, ten Farmer. Hodně pomáhá s poraněnými zvířaty ve venkovských útulcích společnosti. Právě on začal subjektům říkat děcka. Chytli se toho všichni v ochrance a od nich to převzali i ostatní. Killgore se zasmál. Nějak se jim přece říkat musí a pokusná myš, to nezní moc důstojně. Koneckonců jsou to svým způsobem lidské bytosti a jsou velmi cenní pro tento pokus. Ohlédl se a uviděl jednoho z nich - číslo 6 - jak si nalévá další drink, loudavě se vrací k posteli, uléhá a chvíli sleduje televizi, než se opět propadne do spánku. Přemýšlel, o čem se tomu chudákovi asi může zdát. Některým se zdají sny a mluví nahlas ze spaní. Možná by to zajímalo psychiatry nebo někoho, kdo se zabývá výzkumem spánku. A chrápou tak hrozně, že když všichni usnou, je tu rámus jako v depu s parními lokomotivami.

Š-š-š, říkal si Killgore a vrátil se ke zbylému papírování. Ještě deset minut, a může jít domů. Už bude pozdě na to, aby sám uložil děti do postele. Škoda. Nu, až přijde čas, probudí se do nového dne a nového světa a bude to pro ně skvělý dárek, ať už za něj bude třeba zaplatit sebevyšší a sebešpinavější cenu. Hm, pomyslel si lékař. Taky bych potřeboval panáka.

*****

"DOSUD nikdy jsme neměli tak nadějné vyhlídky," ujistil John Brightling své posluchače. Po dvou pohárech kalifornského Chardonnay jeho šarm ještě zesílil. "Přírodovědci překonávají hranice, o jejichž existenci jsme před patnácti lety neměli ani tušení. Zatímco tady mluvíme, sto let základního výzkumu přináší své plody. Budujeme na základech vytvořených Pasteurem, Ehrlichem, Salkem, Sabinem a mnoha dalšími. Dnes dokážeme dohlédnout tak daleko jen proto, že stojíme na ramenou obrů."

Nadechl se a pokračoval. "Nu, byl to dlouhý výstup, ale vrcholek hory je na dohled a my jej dosáhneme v několika příštích letech."

"Je pěkně úlisný," poznamenala Liz Murrayová ke svému muži.

"To ano," šeptl zpátky ředitel FBI Dan Murray. "A taky chytrý. Jimmy Hicks tvrdí, že je nejlepší na světě."

"O co se vlastně snaží?"

"Podle toho, co říkal před chvílí, se chce stát pánem bohem."

"To by si měl nechat narůst fousy."

Po této poznámce se ředitel Murray málem zadusil, ale zachránily ho vibrace mobilního telefonu. Diskrétně opustil své místo a vyšel do velké, mramorem obložené vstupní haly. Po stisknutí tlačítka na telefonu trvalo patnáct vteřin, než se kódovací systém jeho přístroje sladil s kódováním stanice, jež ho volala. Z toho pochopil, že ho volají z velitelství FBI.

"Murray."

"Pane řediteli, tady je Gordon Sinclair z centrály. Švýcarům se podařilo identifikovat i ty zbývající dva. Otisky už poslali německé kriminálce, aby si je proklepla." Ale kdyby jim dosud nikde otisky nesejmuli, byla by i tohle lichá stopa a trvalo by nám pěkně dlouho, než bychom ty Modelovy kámoše identifikovali.

"Nedošlo při zásahu k nějakým dalším ztrátám?"

"Ne, pane, všichni čtyři lumpové to schytali. Všichni rukojmí jsou v pořádku, bezpečně evakuovaní. Touhle dobou už jsou doma. Jo, a Tom Noonan se na té akci podílel. Zajišťoval pro jeden z úderných týmů elektroniku."

"Takže Duha funguje, co?"

"Tentokrát se jim to povedlo," usoudil Sinclair.

"Zajisti, aby nám poslali písemné hlášení o průběhu operace."

"Ano, pane, už jsem jim poslal e-mail." V celém úřadě vědělo o existenci Duhy sotva třicet lidí, přestože pěkných pár dalších zřejmě bude něco tušit. Zvlášť příslušníci technického oddělení, kteří si povšimli, že agent třetí generace Tom Noonan náhle zmizel z povrchu zemského. "Jaká je ta večeře?"

"Wendy vaří líp. Zase jedna parta zastánců přírodní stravy. Ještě něco?"

"Ten případ v New Orleansu už brzy skončí. Říká to Billy Betz. Prý ještě tři, čtyři dny. Jinak se nic důležitého neděje."

"Díky, Gordy." Murray vypnul telefon, uložil jej do kapsy a vrátil se do jídelny, když se předtím ohlédl po dvou ze svých ochránců a zamával na ně. O třicet vteřin později již opět vklouzl na své místo. Jeho Smith&Wesson v koženém pouzdře nehlasně udeřil o dřevo opěradla.

"Něco důležitého?" chtěla vědět Liz.

Potřásl hlavou. "Rutina."

Sešlost skončila necelých čtyřicet minut poté, co Brightling dokončil proslov a obdržel plaketu s oceněním. Avšak opět si zajistil pozornost, i když tentokrát šlo jen o menší skupinu jeho obdivovatelů, kteří s ním zamířili ke dveřím, za nimiž čekal jeho vůz. Do hotelu Hay-Adams u parku Lafayette naproti Bílému domu to měl jen pět minut jízdy. Najal si tam rohové apartmá v nejvyšším patře a hotelový personál mu k posteli předvídavě připravil láhev bílého v kbelíčku s ledem, protože jeho společnice přicestovala s ním. Je to smutné, říkal si John Brightling, když vytahoval zátku. Tyhle věci mu budou scházet, doopravdy. Ale rozhodl se už dávno - aniž by tehdy, když začínal, vůbec s jistotou věděl, že se mu to podaří. Teď má za to, že to půjde, a věci, které nakonec bude muset postrádat, mají mnohem menší hodnotu než to, čeho se mu dostane. Při pohledu na bledou Jessičinu pleť a úžasnou postavu ho také napadlo, že na oplátku dostane něco jiného, neméně nádherného.

*****

DOKTORKA Carol Brightlingová se nacházela ve zcela jiné situaci. Přestože pracovala v Bílém domě, řídila si svůj vůz sama, neměla tělesnou stráž a v jejím bytě v Georgetownu poblíž Wisconsinské avenue jí dělal společnost jen kocour jménem Jiggs, který jí alespoň přišel naproti ke dveřím; jakmile se zavřely, otřel se jí o nohavice a začal příst radostí z jejího návratu. Pak ji následoval do ložnice a díval se, jak se převléká, způsobem vlastním všem kočkám - se zájmem, a přesto nezaujatě, věda, co se bude dít dál. Když se převlékla do krátkého županu, zamířila Carol Brightlingová do kuchyně, otevřela spíž, vzala jakousi pochoutku, shýbla se a nakrmila Jiggse z ruky. Potom sáhla do lednice, nalila si sklenici ledové vody a zapila jí dva aspiriny. Všechno to byl její nápad. Věděla moc dobře, co to znamená. Ale i po tolika letech to bylo stejně těžké jako na začátku. Vzdala se tolika věcí. Dostala práci, po níž toužila - jak se ukázalo, do jisté míry ji to překvapilo - a teď měla kancelář v té správné budově a mohla spolupracovat při utváření politiky v záležitostech, jež považovala za důležité. Důležité politiky, týkající se důležitých záležitostí. Ale stojí to za to?

Ano! Musí si to myslet, a dokonce tomu i věří, ale cena, ta cena je pro ni čas od času až příliš vysoká. Sehnula se, zvedla Jiggse, vzala ho do náručí jako dítě, jež nikdy neměla, a odešla s ním do ložnice. I tu sdílí pouze s ním.

Nu, kocour je nejspíš věrnější než kterýkoli muž. K tomuto poučení se během let dopracovala. Během pár vteřin ležel župan na křesle u postele a ona

spočívala pod pokrývkou. Jiggs ležel na pokrývce mezi jejíma nohama. Doufala, že dnes večer usne rychleji než obvykle. Ale věděla, že doufá marně, protože nedokázala nemyslet na to, co se děje na jiném lůžku, vzdáleném jen necelé tři míle odtud.

05 KAPITOLA - DALŠÍ VĚTVENÍ

ROZCVIČKA ZAČÍNALA KAŽDÝ DEN O PUL SEDMÉ A KONČILA pětimílovým během; byla rozvržena tak, aby trvala přesně čtyřicet minut. Dnes ráno skončila po osmatřiceti minutách a Chavez přemýšlel, zda jemu i jeho četě nepřidala na rychlosti úspěšně dokončená mise. A jestli ano, je to dobře, nebo ne? Člověk by přece neměl mít radost ze zabíjení bližních. Byly to až příliš hluboké myšlenky na mlžné anglické ráno.

Po doběhnutí byli všichni řádně propocení, ale o to se postarala horká sprcha. Jakožto velitel druhé čety měl právo na oddělenou koupelnu. Prohlížel si v zrcadle své tělo, jež pro Dominga Chaveze bylo vždy zdrojem hrdosti, a dal si při tom na čas. Ano. Ty rozcvičky, které mu v prvním týdnu připadaly tak těžké, se vyplatily. Ve Fort Benningu, ve výcvikovém středisku rangerů, na tom s formou nebyl o mnoho lépe, a kolik mu tehdy bylo? Jedenadvacet. Byl nejmenší z celé třídy. Dinga trochu mrzelo, že Patsy, vysoká a statná jako její matka, ho převyšuje o půl palce. Ale Patsy nosí jen střevíce bez podpatků, takže to vypadá snesitelně - a s ním nikdo žádné půtky nevyhledává. Stejně jako jeho šéf i on vypadá jako člověk, s nímž se nevyplatí si zahrávat. Zvlášť ne dneska ráno, pomyslel si, zatímco se drhl ručníkem. Včera večer sejmul chlapa tak rychle a automaticky, jako by si zapnul zip. Jsem pěknej tvrďas, Herr Guttenach.

Doma našel Patsy už převlečenou do operačního úboru. Právě nyní pracovala na gynekologii v rámci kolečka, při němž musí vyzkoušet všechna pracoviště. Dnes měla asistovat při císařském řezu v místní nemocnici, kde absolvovala svůj povinný rok praxe. Dalším pracovištěm v pořadí bude dětské oddělení, což jim oběma připadalo zcela příhodné. Na stole uviděl připravenou šunku s vejci - měl dojem, že anglická vejce mají jaksi žlutější žloutky. Přemýšlel, zda Angličané své slepice krmí něčím zvláštním.

"Měl bys líp jíst," podotkla Patsy již poněkolikáté.

Domingo se zasmál a natáhl se pro svůj raník, Daily Telegraph.

"Zlato, cholesterol mám jedna-tři-nula, klidový puls padesát šest. Jsem štíhlý a zlý stroj na zabíjení, paní doktorko!"

"Ale jak to bude za deset let?" otázala se MUDr. Patsy Chavezová.

"Mezitím budu muset absolvovat deset komplexních prohlídek a podle výsledků budu upravovat svůj životní styl," odvětil Domingo Chavez, magistr v oboru mezinárodní vztahy, a namazal si topinku máslem. Jak zjistil v uplynulých šesti týdnech, v téhle zemi mají prostě pohádkový chléb. Proč lidi tak pomlouvají anglické jídlo? "Sakra, Patsy, koukni se na tátu. Jak je starý, tak je pořád ve výborné kondici."

Na titulní straně se psalo o včerejších událostech v Bernu. Ding to zběžně pročetl a shledal, že většina podrobností odpovídá skutečnosti. To je pozoruhodné. Dopisovatel Telegraphu má asi moc dobré známé u policie... jíž připisoval zásluhu za úspěšný zásah. Nu, to je v pořádku. Duha má zůstávat v pozadí. Ministerstvo obrany se odmítlo vyjádřit k otázce, zda švýcarské policii poskytla technickou podporu SAS. To je trochu slabé. Lepší by bylo jednoznačně to popřít... ovšem v tom případě by si pak jindy novináři vykládali odpověď bez komentáře jako ano. No jo, tak to asi bude. Politice se zatím nenaučil, alespoň ne tak, aby ji vnímal instinktivně. Jednání se sdělovacími prostředky mu naháněl větší hrůzu, než kdyby stál proti namířeným, nabitým zbraním - byl vycvičen jen pro to druhé, nikoli pro to

první. Ušklíbl se, když si uvědomil, že na rozdíl od CIA, která má svůj úřad pro styk s veřejností, Duha docela určitě nic takového nemá. V téhle branži se nejspíš žádná reklama nevyplatí. Mezitím si Patsy oblékla kabát a zamířila ke dveřím. Ding si pospíšil za ní, aby ji políbil na rozloučenou. Díval se, jak jeho žena kráčí k rodinnému vozu, a doufal, že jí řízení vlevo jde lépe než jemu. Jeho přivádělo k mírnému šílenství a musel se na ně trvale soustředit. Nejbláznivější mu připadalo, že volant je uprostřed nesprávné strany vozu, ale rozmístění pedálů zůstalo stejné jako v amerických autech. Na Chaveze to působilo poněkud schizofrenicky, protože řadil levou rukou a plyn a brzdu ovládal pravou nohou. Ze všeho nejhorší byly kruhové objezdy, jimž, jak se zdálo, Britové dávají přednost před obyčejnými křižovatkami. Ding měl pořád sklon zatáčet doprava namísto doleva. To by byl vážně hloupý způsob, jak se nechat zabít. O deset minut později Chavez již v uniformě mířil k budově druhé čety na druhý RA.

*****

POPOV zastrčil pas zpátky do kapsy. Švýcarský bankéř ani nezamrkal při pohledu na kufr plný peněz. Bankovky přepočítal pozoruhodný stroj; vypadalo to, jako by se mechanické prsty probíraly paklíkem hracích karet. Při počítání stroj zároveň kontroloval hodnotu bankovek. Celé to zařizování zabralo plných pětačtyřicet minut. Jako číslo účtu uvedl své staré služební číslo u KGB a do pasu si uschoval bankéřovu vizitku, kompletní, i s internetovou adresou, aby mohl penězi manipulovat prostřednictvím počítače - dohodli se také na příslušném heslu, jež si potom zaznamenali v jeho bankovní složce. Na včerejší neúspěšné Modelovo dobrodružství vůbec nepřišla řeč. Popov si řekl, že si o tom přečte v listu International Herald Tribune, až dorazí na letiště.

Měl americký pas. Společnost mu zařídila povolení k trvalému pobytu a v budoucnu získá i americké občanství, což mu připadalo zábavné, protože ještě stále měl svůj pas státního příslušníka Ruské federace a také dva další, jež získal při svém předchozím zaměstnání - každý na jiné jméno, ale s týmiž fotografiemi. Bude-li třeba, může jich použít. Uložil si je do cestovního kufříku, do malé skrýše, odhalitelné jen při opravdu důkladné celní prohlídce, a to ještě jen tehdy, kdyby celníka někdo varoval, že na tomto cestujícím je něco divného.

Dvě hodiny před odletem vrátil auto do půjčovny, potom odjel autobusem na letiště, prošel obvyklou procedurou před odletem a zamířil do haly pro cestující první třídy dát si kávu a loupák.

*****

BILL Henriksen si vypěstoval prvotřídní závislost na neustálém přísunu informací. Jakmile se vzbudil, okamžitě zapnul televizor a sledoval zprávy CNN. Zatímco se věnoval ranním tréninku na běžeckém trenažéru, občas dálkovým ovládáním přepnul na Fox News a často přitom ještě měl na stojánku rozložené noviny. Titulní stránka New York Times informovala o události v Bernu podobně jako zpravodajství Fox News. Na CNN o tom sice také mluvili, ale kupodivu neukázali moc záběrů. Fox převzal záběry švýcarské televize, takže se mohl podívat i na to, co bylo vidět z vlastního zásahu. Úplná pohoda, říkal si Henriksen. Záblesková granáty u dveří - kameraman nadskočil a sjel hledáčkem trochu stranou, jako vždycky, když se televizní štáb dostal tak blízko. Střelci vrazili dovnitř hned po záblesku. Nebylo slyšet výstřely; měli tedy zbraně s tlumiči. Během pěti sekund bylo po všem. To znamená, že Švýcaři mají solidně vycvičenou protiteroristickou jednotku. Na tom nebylo nic překvapivého, přestože on sám o tom nikdy předtím neslyšel. Po několika minutách vyšel jeden z těch chlápků ven a zapálil si dýmku. Ať už to je kdokoli - nejspíš velitel jednotky - nemá žádný styl, pomyslel si Henriksen a

zkontroloval na displeji trenažéru uběhnutou vzdálenost. Jak bývá v podobných případech obvyklé, měla jednotka tmavošedé kombinézy a kevlarové neprůstřelné vesty. Po určitém čase vešli do budovy uniformovaní policisté, aby vyvedli rukojmí. Ano, provedli to pěkně, hladce, což také znamená, že ti zločinci či teroristé - ve zprávách se jasně neuvádělo, zda jim šlo o loupež, či o politiku -nebyli moc chytří. Nu, a kdo tvrdí, že by měli být chytří? Příště si budou muset vybrat někoho obdařenějšího rozumem, má-li tenhle záměr vyjít podle předpokladů. Byl si jist, že za pár minut zazvoní telefon a pozvou ho, aby o celé věci krátce pohovořil v televizi. Je to otrava, ale je to nutné.

Stalo se to, když se sprchoval. Už dávno si dal namontovat telefon hned u dveří.

"Jo."

"Pan Henriksen?"

"Jo, kdo je to?" Ten hlas nepoznával.

"Bob Smith, Fox News, New York. Viděl jste zpravodajství o tom incidentu ve Švýcarsku?"

"Ano, vlastně jsem to viděl na vašem kanálu."

"Nemohl byste sem zajít a něco nám k tomu povědět?"

"V kolik?" Henriksen předem věděl, jaká bude odpověď i co na ni odpoví on sám.

"Kdyby to šlo chvíli po osmé."

Pohlédl na hodinky - automatické zbytečné gesto, jež nikdo neviděl. "Jo, to stihnu. Jak dlouho bych měl být tentokrát ve vysílání?"

"Asi tak čtyři minuty."

"Oukej, dorazím asi za hodinu."

"Díky, pane. Upozorníme strážného, aby vás čekal."

"Dobrá, tak nashle za hodinu." Ten kluk tam musí být nový, pomyslel si Henriksen, když neví, že je pravidelným komentátorem - proč by ho jinak měl Fox v seznamu? A všichni bezpečáci ho od viděni znají.

Ještě rychlý šálek kávy, rohlík, vyběhl ze dveří, nasedl do svého Porsche 911 a přes Washingtonův most zamířil na Manhattan.

*****

DOKTORKA Carol Brightlingová se probudila, pohladila Jiggse po hlavě a zašla do sprchy. Po deseti minutách s hlavou omotanou ručníkem otevřela dveře a vytáhla ze schránky ranní noviny. Kávovar mezitím připravil dva šálky kávy a v lednici měla plastový sáček plný dýňových řezů. Zapnula rádio, aby si poslechla ranní vydání pořadu Vše podstatné; tím začalo soustředěné sbírání informací, jemuž se bude věnovat větší část dne. Její práce v Bílém domě spočívala hlavně ve čtení... dnes se také má sejít s tím chlapem z ministerstva energetiky, který má za to, že je stále ještě nutné vyrábět vodíkové bomby. Ona se od toho bude snažit prezidenta odradit, ten však její radu nejspíš odmítne, aniž by se v této souvislosti někde o ní jmenovitě zmínil.

Proč ji k čertu vlastně přijali do této vlády? Tomu se Carol nepřestávala divit. Odpověď byla jednoduchá a zřejmá - politika. Prezident se během prvního roku a půl své vlády statečně snažil vyhýbat všem nevhodným kontaktům. A ona je žena, zatímco v podstatě celý prezidentův tým sestává z mužů. To vyvolalo nejrůznější poznámky v médiích i jinde, což prezidenta v jeho politické nevinnosti jenom zmátlo, tím víc se ovšem bavili novináři, kteří tak získali k dispozici další nástroj, a ten jim - svým způsobem - posloužil, jak potřebovali. A tak jí nabídli funkci a ona ji přijala. Kancelář má ve staré vládní budově, ne přímo v Bílém domě, k tomu sekretářku, asistentku a místo na parkovišti na West Executive Drive, kde stává její šest let stará palivo spořící honda.

Prezident v žádném případě není ekologickým prezidentem, avšak prochází mu

to, parchantovi - využívá Carol Brightlingovou jako politickou kamufláž, či snad dokonce politické krytí! To ji vyloženě děsilo - přesně řečeno, mohlo by ji to vyděsit za určitých okolností. Nicméně tady jsem, říkala si Dr. Brightlingová, když si zapínala sukni a oblékala kostýmový kabátek, starší poradkyně prezidenta Spojených států. Znamenalo to, že se s ním mohla vídat několikrát týdně. Znamenalo to, že skutečně četl její stanoviska a politická doporučení. A znamenalo to, že má přístup k největším hlavounům od sdělovacích prostředků a že může - v rozumných mezích - prosazovat také své vlastní záměry.

Avšak tu cenu platí ona, vždycky ona; na to Carol myslela, když pohladila Jiggse za ušima a zamířila ke dveřím. Kocour se bude celý den věnovat svým obvyklým činnostem, hlavně spánku na okenním parapetu, a bude čekat, až se panička vrátí a nakrmí ho. Již poněkolikáté ji napadlo, že by se mohla cestou zastavit v obchodě se zvířaty a přinést Jiggsovi živou myš na hraní. Je to fascinující divadlo, v němž predátor a jeho kořist hrají každý svoji úlohu... právě tak má svět vypadat, a taky tak vypadal po nespočetná staletí, až na poslední dvě nebo tak. Dokud člověk nezačal všechno měnit, pomyslela si a nastartovala vůz.

Zanedlouho již projela M Street a pokračovala dál na Pennsylvania Avenue. Jako obvykle se jí podařilo předstihnout ranní špičku. Asi míli projela po široké, přímé ulici, než mohla zabočit doprava na volné parkovací místo - neměla je rezervováno v pravém slova smyslu, ale každý zde měl své místo na parkování a její se nacházelo čtyřicet yardů od západního vjezdu. Jako obyčejně se nemusela podrobit prohlídce se psem. Tajná služba užívala belgických ovčáků, hnědých psů, připomínajících německé ovčáky, s bystrým čichem a rychlými reflexy, ke kontrole vozidel, zda neobsahují výbušniny. S pomocí průkazky pro vstup do Bílého domu vešla do areálu, vystoupala po schodech ke hlavnímu vchodu a zamířila rovnou do své kanceláře. Byl to vlastně jen krcálek, ale pořád ještě větší, než jaký měly její asistentka a sekretářka. Na stole leželo Ranní ptáče, bulletin plný výstřižků z různých amerických denníků, jež by mohly mít nějakou důležitost pro ty, kdo zde pracují. Také zde měla připraveny výtisky časopisů Science Weekly, Science, dnes také Scientific American, a několik lékařských časopisů. Publikace týkající se životního prostředí by měly přijít o dva dny později. Ještě si ani nesedla, když do místnosti vstoupila její sekretářka Margot Evansová se složkou označenou tajným kódem a obsahující informace o postupu vlády v otázkách jaderné výzbroje; měla se na to podívat, než sdělí prezidentovi své mínění v této věci, které on odmítne. Nejotravnější na tom samozřejmě bylo, že musí své stanovisko vypracovat tak, aby je prezident odmítl bez dlouhého přemýšlení. A proč by tedy nezašla o krok dál než obvykle a nedoporučila mu uzavření toho ohavného reaktoru v Hanfordu ve státě Washington? Je to jediný americký reaktor stejné konstrukce jako černobylský a jeho úkolem není ani tak vyrábět elektřinu jako spíš plutonium pro jaderné zbraně, to nejhorší, co si válkychtiví lidé doposud dokázali vymyslet. V Hanfordu se vyskytly nové problémy; opět došlo k úniku radioaktivity ze skladovacích tanků. Přišlo se na to dřív, než únik stačil znečistit podzemní vody, ale i tak se jednalo o hrozbu životnímu prostředí, jejíž odstranění bude velmi nákladné. Chemická směs v těch tancích je strašně korozivní a smrtelně jedovatá a navíc radioaktivní... ale ani této radě nebude prezident ochoten naslouchat.

Vědecky byly její námitky proti Hanfordu zcela podložené, dokonce i Red Lower si s tím dělá starosti, jenomže on by si přál postavit nový Hanford! To ale nemůže podpořit ani tento prezident.

S touto uklidňující myšlenkou si doktorka Brightlingová nalila šálek kávy a dala se do čtení Ranního ptáčete, zatímco v mysli převalovala koncept stanoviska pro prezidenta.

*****

"TAK, pane Henriksene, kdo to tedy vlastně byl," otázal se televizní moderátor.

"Neznáme o moc víc než jméno jejich údajného vůdce, nějaký Ernst Model. Kdysi patřil k tlupě Baadera a Meinhofové, to je známá teroristická skupina ze sedmdesátých a osmdesátých let. Asi před deseti lety zmizel ze scény. Bylo by zajímavé zjistit, kde přesně se schovával."

"Měli jste o něm zavedenou složku? V době, kdy jste pracoval u Skupiny FBI pro záchranu rukojmích?"

Následoval úsměv a pádná odpověď: "Ach, ano, znám jeho tvář, ale pan Model se teď přestěhuje do neaktivních složek."

"Jednalo se tedy o teroristickou akci, nebo o bankovní loupež?"

"Z toho, co vím ze sdělovacích prostředků, se to dá zatím těžko odhadnout, ale nevylučoval bych úplně tu loupež jako motiv. Pokud jde o teroristy, často se zapomíná na jednu věc: i oni potřebují jíst, a k tomu jsou potřeba peníze. Existuje celá řada příkladů, kdy zločinci, věnující se údajně jen politickým cílům, spáchali trestný čin jen kvůli penězům, které potřebovali na živobytí. I tady v Americe skupiny Úmluva, Meč a Ruka páně, jak se nazývaly, vykrádaly banky, aby se měly čím živit. Skupina Baader-Meinhofová prováděla únosy, aby mohla vydírat společníky a příbuzné svých obětí."

"Takže podle vás to jsou jen obyčejní zločinci?"

Přikývl a zatvářil se vážně. "Terorismus je zločin. V FBI, kde jsem kdysi pracoval, je toto tvrzení dogmatem. A ti čtyři, co byli včera zastřeleni ve Švýcarsku, byli taky zločinci. Naneštěstí pro ně se švýcarské policii zřejmě podařilo vybudovat skvělou profesionální jednotku pro zvláštní operace."

"Jak byste ohodnotil ten zásah?"

"Byl velice dobře provedený. Televizní záběry neukázaly vůbec žádné chyby. Podařilo se zachránit všechny rukojmí a zločinci byli zabiti. Tak to chodí při podobných incidentech. Teoreticky by bylo lepší zajmout zločince pokud možno živé, ale to se vždycky nepodaří. V takovýchto případech mají životy rukojmích jednoznačně přednost."

"Ale ti teroristé, cožpak nemají práva..."

"V zásadě ano, mají stejná práva jako jiní zločinci. To nás taky v FBI učí a to nejlepší, co můžete jako ochránce zákona udělat, je zatknout je, přivést před soudce a porotu a usvědčit je, avšak pamatujte na to, že rukojmí jsou nevinné oběti, jejichž životy tito zločinci ohrozili svým jednáním. A tak se musíte pokusit jim dát možnost se vzdát - opravdu, když je to možné... musíte se je pokusit odzbrojit. Ovšem ne vždycky je možné si takový luxus dopřát," pokračoval Henriksen. "Podle toho, co jsem viděl v televizním přenosu této události, se postup švýcarské policie v ničem nelišil od toho, co nás učili v Quantiku. K smrtícímu útoku smíte sáhnout jen tehdy, když to je nezbytné - avšak pokud to opravdu je nezbytné, musíte to udělat."

"Ale kdo rozhodne o tom, jestli to je nezbytné?"

"O tom rozhoduje velící důstojník na místě zásahu v souladu s tím, co se naučil při výcviku, na základě svých zkušeností a odborného posouzení." A potom, nedodal Henriksen, ho kvůli tomu lidi jako vy bez přestání otravují celých čtrnáct dní.

"Vaše společnost cvičí místní policejní organizace v boji proti teroristům, že ano?"

"Ano. Pracuje pro nás spousta bývalých příslušníků protiteroristického útvaru FBI, jednotky Delta Force a jiných specializovaných skupin a tato akce ve Švýcarsku je učebnicovým příkladem správného postupu," zdůraznil Henriksen, protože jeho mezinárodní společnost se věnovala i výcviku policejních jednotek a určitě jí neuškodí trocha zdvořilosti na adresu Švýcarů.

"Nu, pane Henriksene, děkuji, že jste za námi dnes ráno přišel. Vážení diváci, dnes jsem hovořil s mezinárodně uznávaným odborníkem na problematiku terorismu Williamem Henriksenem, obchodním ředitelem mezinárodní poradenské

společnosti Global Security Incorporated. Za šest minut bude půl deváté." Henriksen ve studiu zachoval klid a profesionální výraz v obličeji, dokud po pěti vteřinách nezhaslo světlo nejbližší kamery. V hlavním sídle jeho firmy rozhovor určitě natočili a založí jej do rozsáhlé knihovny k podobným záznamům. Společnost GSI byla známa ve většině zemí světa a její propagační videokazety obsahovaly fragmenty mnoha takových interview. Vedoucí redakce ho doprovodil do maskérny; dal se odlíčit a odešel na parkoviště ke svému vozu.

Šlo to dobře, říkal si, zatímco v mysli probíral průběh rozhovoru. Musí zjistit, kdo ty Švýcary vycvičil. Vštípil si do paměti, že musí někoho ze svých známých požádat, aby se o to postaral. Pokud to provedla soukromá společnost, jedná se o vážnou konkurenci. Ačkoli možná je to práce švýcarské armády - možná tu akci dokonce provedli vojáci převlečení za policisty; případně s menší technickou pomocí německé služby GSG-9. Na to postačí pár telefonátů.

*****

ČTYŘMOTOROVÝ Airbus A-340 s Popovem na palubě přistál na Kennedyho mezinárodním letišti přesně podle letového řádu. Na Švýcary je spolehnutí, že vždycky všechno udělají přesně včas. I ta policejní akce včera večer proběhla nejspíš podle podrobného časového plánu, pomyslel si rozmarně. Jeho místo v oddělení první třídy se nacházelo nedaleko dveří, takže se dostal ven z letadla jako třetí. Vyzvedl si zavazadlo a prošel martyriem celní kontroly. Již dávno zjistil, že Amerika je zemí, do níž mají cizinci nejvíce ztížený přístup - ačkoli tentokrát díky malému zavazadlu a skutečnosti, že neměl nic k proclení, byl celý proces o něco snazší. Celník byl příjemný a s mávnutím ruky ho nechal projít ke stanovišti taxíků, odkud ho jakýsi Pákistánec za obvyklé nebetyčné vysoké jízdné odvezl do města. Mimoděk ho napadlo, zda taxikáři nemají s celníky nějakou dohodu. Avšak on cestoval za služební peníze - to znamenalo, že si musí vyžádat účet - a kromě toho přece právě dnes získal jistotu, že si i v budoucnu bude moci podobné výdaje dovolit. Usmál se a zahleděl se na provoz na dálnici vedoucí k městu. Čím blíže k Manhattanu, tím byl hustší.

Taxík ho vyložil před domem, kde bydlel. Nájemné platili jeho zaměstnavatelé. Tyto náklady si mohli odečíst z daní - Popov se již začínal učit znát americké daňové předpisy - a pro něho to znamenalo, že má bydlení zadarmo. Několik minut strávil vybalováním špinavého prádla a uklízením čistých šatů. Pak opět sešel dolů a požádal dveřníka, aby mu zastavil taxík. Cesta do kanceláře trvala patnáct minut.

"Tak jak to šlo?" chtěl vědět jeho šéf. V kanceláři pracovala zvláštní rušička, jejímž úkolem bylo zablokovat jakýkoli odposlech, který by zde případně mohla namontovat konkurence. Průmyslová špionáž byla pro tuto společnost jedním z nejvýznamnějších rizik a obrana proti ní zde téměř dosahovala kvalit podobných zařízení u KGB. Popov se kdysi domníval, že nejlepší verze všech vynálezů vlastní vlády. V Americe to určitě neplatí.

"Proběhlo to v podstatě tak, jak jsem čekal. Byli to hlupáci - vlastně skoro amatéři, přes všechen výcvik, který jsme pro ně organizovali v osmdesátých letech. Poradil jsem jim, že můžou banku klidně vyloupit, aby zakryli pravý účel celé akce..."

"A jaký to byl účel?"

"Měli se nechat zabít," odvětil Popov bez prodlení. "Aspoň tak jsem vaše záměry' pochopil já, pane." Jeho slova vyvolala u jeho společníka úsměv, na jaký Popov nebýval zvyklý. Umínil si, že se musí podívat na hodnotu akcií té banky. Bylo snad cílem akce ovlivnit postavení tohoto finančního ústavu? To se mu nezdálo příliš pravděpodobné a ačkoli nepotřeboval znát důvod, proč vlastně tyto věci dělá, pochopitelně začínal být zvědavý. Tenhle člověk s ním jedná jako se žoldákem a přestože si Popov uvědomoval, že právě tím se stal, jakmile

přestal sloužit své zemi, mírně to uráželo jeho profesionální cítění. "Budete ode mě požadovat další podobné služby?"

"Co se stalo s penězi?" chtěl vědět šéf.

Odpověděl ostýchavě: "Jsem si jistý, že si s nimi Švýcaři budou vědět rady." Jeho bankéř určitě. "Přece jste nemohl předpokládat, že je získám zpátky."

Šéf potřásl hlavou. "Ne, to opravdu ne. Koneckonců, byl to jen pakatel."

Popov chápavě přikývl. Pakatel? Žádný ze sovětských agentů nikdy najednou neobdržel tak velikou částku. KGB vždycky strašně skrblila na penězích pro ty, koho vyplácela, bez ohledu na hodnotu obdržených informací, a vůbec se v KGB nikdy lehkomyslně nezacházelo s jakoukoli hotovostí. Každičký rubl bylo třeba vyúčtovat; oficír, který by měl příliš lehkou ruku na peníze, by si od cifršpiónů v čísle 2 na Dzeržinského náměstí vytrpěl hotové peklo. Kromě toho se v duchu pozastavil nad tím, jak asi jeho zaměstnavatel zajišťuje anonymitu svých fondů. V Americe stačí jen uložit nebo vybrat pouhých deset tisíc dolarů v hotovosti, a už je banka povinna to písemně zaznamenat. Původně to mělo komplikovat život obchodníkům s drogami, ale ti se to naučili obcházet. Existují podobné předpisy i v jiných zemích? To Popov nevěděl. Byl si jist, že ve Švýcarsku nic takového nemají, ale tolik bankovek se přece v bankovním sejfu neobjeví jen tak zčistajasna, že? Jeho šéf to prostě nějak zařídil, a to tak, že dobře, pomyslel si Popov. Ernst Model byl možná amatér, ale to tenhle chlap není. Bývalý špión si v mysli učinil poznámku velkými červenými písmeny, že na to bude muset pamatovat.

Následovalo několik vteřin ticha. A potom: "Ano, budu potřebovat provést další operaci."

"Oč přesně jde?" otázal se Popov a ihned se mu dostalo odpovědi: "Á," a pokývnutí hlavou. Dokonce použil i správný výraz: operace. Velmi podivné. Dmitrije napadlo, zda by od něho nebylo rozumné, aby si svého zaměstnavatele prověřil a trochu víc se o něm dověděl. Koneckonců, má nyní v rukou Popovův život - samozřejmě, totéž platilo i v obráceném gardu, ale na životě toho druhého Popovovi právě teď příliš nezáleželo. Jak moc obtížné to asi bude? Když má člověk počítač s modemem, nemělo by to být vůbec těžké, ovšem je třeba mít taky čas. V tuto chvíli - to bylo zřejmé - má jenom jednu noc ve svém bytě, než opět odcestuje do zámoří. Nu, alespoň si snadno vyléčí bolení hlavy z časového posunu.

06 KAPITOLA - SKALNÍ VĚŘÍCÍ

POTÍŽ BYLA S ODOLNOSTÍ VŮČI VNĚJŠÍM VLIVŮM. VĚDĚLI, ŽE původní organismus účinkuje přesně, jak potřebují. Jenže byl příliš choulostivý. Při styku s ovzduším příliš snadno zanikal. Nevěděli přesně, proč tomu tak je. Snad to bylo teplotou či vlhkostí nebo příliš vysokým procentem kyslíku - tento prvek, tak důležitý pro živé organismy, byl velkým vrahem veškerého života na úrovni molekul. Tahle nejistota jim velmi ztrpčovala život, až jedna členka skupiny přišla na řešení. S pomocí technologie genetického inženýrství obohatili organismus o geny rakoviny. Přesně řečeno, použili genetický materiál rakoviny tlustého střeva, což je jeden z nejodolnějších kmenů, a výsledky byly překvapivé. Nový organismus byl jen o třetinu mikronu větší a mnohem silnější. Důkazem bylo zobrazení na obrazovce elektronového mikroskopu. Tenoučká vlákna byla vystavena působení ovzduší a světla v místnosti po dobu deseti hodin a teprve pak vrácena do misky, kde, jak technička viděla, se okamžitě začala aktivovat a po přijetí potravy používat svoji RNA k rozmnožování. Zrodily se milióny dalších nepatrných vláken, jejichž jediným cílem bylo - požírat tkáň. V tomto případě se jednalo o ledvinovou tkáň, ale játra by byla stejně zranitelná. Technička, která vystudovala medicínu na Yaleské univerzitě, si

zapsala příslušné poznámky a potom, protože se jednalo o její projekt, musela kulturu pojmenovat. Žehnala nyní kursu srovnávací religionistiky, který absolvovala před dvaceti lety. Něco takového přece nemůže dostat jen tak nějaké jméno.

Bude to Šiva, rozhodla. Ano, nejsložitější a nejzajímavější z hinduistických božstev, střídavě Ničitel i Obnovitel, ovládající jedy určené ke zničení lidstva; k jeho milenkám patří i Kálí, sama bohyně smrti. Šiva. Dokonalé jméno. Zaznamenala si vše potřebné, včetně jména, jímž nový organismus pokřtila. Ještě je třeba provést jednu zkoušku, ještě jednu překážku je nutno překonat, než bude vše připraveno k provedení zásahu. Zásah, pomyslela si, je opravdu vhodné slovo pro tento projekt. Zásah ve vskutku grandiózním měřítku.

Pro svůj další úkol odebrala vzorek Šivy do pevně uzavřené nádobky z nerez oceli, vyšla z laboratoře a prošla dvě stě metrů dlouhou chodbou do jiné laboratoře.

"Ahoj, Maggie," pozdravil ji zdejší Šéf. "Máš pro mě něco?"

"Ahoj, Steve." Podala mu nádobku. "To je ono."

"Jak tomu budeme říkat?" Steve nádobku převzal a položil ji na pult.

"Myslím, že Šiva."

"To zní zlověstně," poznamenal Steve s úsměvem.

"A plným právem," potvrdila Maggie. Steve byl také lékař a také držitel doktorátu filozofie, obojí vystudoval na univerzitě v Duke. Byl u společnosti nejlepším specialistou na Vakcíny. Kvůli tomuto projektu byl stažen ze slibně se vyvíjejícího výzkumu AIDS.

"Takže rakovina tlustého střeva funguje tak, jak jsi předpověděla?"

"Po deseti hodinách na volném ovzduší vykazuje solidní odolnost vůči ultrafialovému záření. Ovšem zatím si nejsem jistá, jak se bude chovat na přímém slunci."

"To zjistíme za pouhé dvě hodiny," ujistil ji Steve. Oba věděli, že dokonce i hodina by bohatě postačila. "A co ten rozprašovací systém?"

"To ještě musím vyzkoušet," přiznala, "ale s tím žádné potíže nebudou." Oba věděli, že to je pravda. Nové organismy bez potíží projdou síťkou rozstřikovače systému na zvlhčování vzduchu - to se musí vyzkoušet v jedné z velkých místností pro výzkum životního prostředí. Samozřejmě, bylo by mnohem lepší vyzkoušet to v plenéru, ale pokud je Šiva opravdu tak odolný, jak se Maggie domnívá, bude lépe se takovému riziku vyhnout.

"Tak dobrá. Díky, Maggie." Steve se k ní otočil zády a vložil nádobku do manipulační schránky, aby ji mohl otevřít a začít pracovat na výrobě Vakcíny. Z velké části už bylo všechno hotovo. Základní činitel byl v tomto případě dobře znám, po té velké loňské epidemii vláda poskytla společnosti dotace na vývoj vakcín a Steve byl široko daleko uznáván jako špička v oboru vývoje, identifikace a množení protilátek, povzbuzujících funkce imunitního systému. Tak trochu litoval, že musel skončit svoji práci na výzkumu AIDS. Steve měl za to, že by se mu bývalo mohlo podařit odhalit metodu vývoje celého širokého spektra protilátek, schopných potřít ten mrňavý, činorodý, zparchantělý virus. Říkal si, že za to mohl dostat možná i dvacet procent zisku, nemluvě o tom, že by se stal zakladatelem nového vědeckého směru - taková věc může člověka proslavit... možná by z toho během nějakých deseti let byla i cesta do Stockholmu. Jenže za deset let už na tom nesejde, že? To opravdu sotva, přisvědčil sám sobě. Ohlédl se a podíval se ven trojitým oknem laboratoře. Nádherný západ slunce. Již brzy začnou vylézat noční tvorové. Netopýři vyrazí na lov hmyzu. Sovy budou lovit myši a hraboše. Kočky opustí domovy a vydají se na své hladové toulky. Vlastnil jeden noktovizor a často pozoroval noční tvory, jejichž konání nebylo nepodobné jeho vlastní práci. Teď se však otočil zpět ke svému stolu, přitáhl si klávesnici počítače a zapsal si pár poznámek o novém projektu. Mnozí na to používají zápisník, avšak v tomto projektu byly pro uchovávání záznamů povoleny jen počítače a všechny poznámky musely být

elektronicky šifrovány. Je-li to dost dobré pro Billa Gatese, je to dobré i pro něho. Nejjednodušší není vždycky nejlepší. Tím se také vysvětluje, proč je zde, proč se stal součástí projektu Šiva, že?

*****

POTŘEBOVALI chlapy schopné zacházet se zbraní, ale ti byli těžko k nalezení -tedy ti správní, se správnými názory - a bylo to o to těžší, že podobným, leč zcela jinak motivovaným záměrům se věnovala i vláda. Na druhou stranu jim to alespoň pomohlo vyhnout se příliš výstředním podivínům.

"Sakra, tady je doopravdy krásně," prohlásil Mark.

Jeho hostitel odfrkl: "Hned támhle za hřebenem stojí nový dům. Za klidného počasí vidím dokonce kouř z jejich komína."

Mark se musel smát. "To je mi tedy obec. Jen vy a Daniel Boon, co?"

Foster se zatvářil trochu rozpačitě. "No, vlastně je to dobrých pět mil."

"Ale víte, vlastně máte pravdu. Představte si, jak to tady vypadalo před příchodem bělocha. Nikde žádné cesty, kromě břehů řek a jeleních stezek, a lov tehdy musel být opravdu skvělý."

"Asi jo, řek bych, že se člověk určitě moc nenadřel, aby měl co jíst." Foster pokynul ke krbové stěně srubu, ověšené loveckými trofejemi. Ne všechny byly získány zákonným způsobem, ale tady, v Bitterrootských horách v Montaně, bylo jen málo policistů a Foster zde žil hodně v ústraní.

"To je naše přirozené právo."

"Mělo by být," souhlasil Foster. "Stojí za to, aby se za ně bojovalo."

"Jak moc bojovalo?" otázal se Mark, prohlížeje si s obdivem vystavené trofeje. Zvlášť velký dojem na něho udělala předložka z kůže grizzlyho - nejspíš uloveného bez ohledu na všechny zákony.

Foster hostovi nalil ještě trochu bourbonu. "Nevím, jak to teď vypadá na východě, ale tady když bojujete, tak bojujete. Až do konce, kamaráde. Když se trefíte přesně mezi světla, většinou to nepřítele uklidní."

"Ale pak se člověk musí zbavit mrtvoly," opáčil Mark a maličko se napil. Ten chlap kupuje lacinou whisky. No, asi si nemůže dovolit nic lepšího.

Ozval se smích. "Slyšel jste už někdy o buldozeru? Nebo co takhle pěkný ohníček?"

Někteří lidé v této části státu věřili, že Foster zabil policistu z útvaru pro ochranu zvěře a ryb. V důsledku toho se měl na pozoru před místní policií -a dálniční hlídky si dávaly pozor, aby ani o míli nepřekročil předepsanou rychlost. Avšak i když se našlo auto - ohořelé, čtyřicet mil daleko - tělo zmizelého policisty nalezeno nebylo, a tím všechno skončilo. V této části státu bylo svědků poskrovnu, i když ve vzdálenosti pěti mil od srubu stál nový dům. Mark usrkl bourbonu a zaklonil se v koženém křesle. "Je to příjemné, stát se součástí přírody, že?"

"To ano, pane. To jistě. Někdy si říkám, že docela chápu indiány, víte?"

"Znáte nějaké?"

"Ale ano. Třeba Charlie Grayson je z kmene Nez Percé, dělá průvodce lovcům. Mám od něho koně. Já to někdy taky dělám, když potřebuju peníze; hlavně když si můžu vyjet do hor, tam člověk potká lidi, kteří lovu rozumí. A je tam spousta losů."

"A co medvědi?"

"Těch je dost," odvětil Foster. "Nejvíc je černých, ale najde se i pár grizzlyů."

"Čím je lovíte? Lukem?"

Dobromyslně potřásl hlavou. "Ne. Obdivuju se Indiánům, ale já Indián nejsem. Záleží na tom, co lovím a v kterém kraji. Hlavně střílím z opakovačky, mám winchesterovku třístovku. Ale v nepřehledné krajině mám raději poloautomatickou
brokovnici. Není nic lepšího, než když člověk může jednou ránou udělat

třípalcovou díru, pokud je to potřeba."

"Nabíjíte ručně?"

"Samozřejmě. Tak je to mnohem osobnější. Člověk musí ukázat, že má ke zvěři úctu. Bohové hor jsou pak spokojení."

Foster se té větě usmál. Mark viděl, že je to příjemný, ospalý úsměv. V každém civilizovaném člověku dřímá pohan, kdykoli připravený se vynořit, který doopravdy věří v božstvo hor a v nutnost usmířit si ducha zabitého zvířete. I on tomu věřil, navzdory svému vzdělání.

"Co vy vlastně děláte, Marku?"

"Molekulární biochemii."

"Co to znamená?"

"Nu, pátráme po tom, jak vlastně funguje život. Například proč medvěd tak překrásně páchne," lhal. "Bývá to i zajímavé, ale můj opravdový život spočívá v tom, že si vyrazím na takovéhle místo, mezi lidi, kteří zvěři opravdu rozumí; líp než já. Mezi chlapy, jako jste vy," uzavřel Mark a pozvedl sklenici k přípitku. "A co vy?"

"No, já jsem teď v penzi. Taky jsem si svoje odpracoval. Věřil byste tomu, že jsem býval geologem u petrolejářské firmy?"

"Kde jste pracoval?"

"Po celém světě. Měl jsem dobrý nos a petrolejáři mi platili spoustu peněz za to, že jsem jim pomáhal najít ten správnej materiál. Ale musel jsem toho nechat. Došlo mi to... vy taky hodně lítáte, co?"

"Poměrně dost," pokývl Mark.

"Ten hnědej čoud," prohlásil Foster.

"Cože?"

"Ale, notak, přece je k vidění po celým tom prašivým světě. Až do nějakých třiceti tisíc stop sahá hnědej čoud. Složité uhlovodíky, hlavně z tryskáčů plných cestujících. Jednou jsem se vracel z Paříže - přestupoval jsem tam po příletu z Bruneje. Letěl jsem opačným směrem, protože jsem se chtěl cestou zastavit u jednoho kamaráda v Evropě. No, a tak si letím tou zpropadenou sedm-čtyři-sedmou, právě uprostřed zpropadenýho Atlantiku, asi čtyři hodiny letu od kontinentu, víte? Sedím u okna v první třídě, popíjím, koukám ven a vtom jsem to uviděl, ten kouř -zatracený hnědý svinstvo, a uvědomil jsem si, že i já pomáhám znečišťovat celou zatracenou atmosféru. Prostě," pokračoval Foster, "to byl okamžik mé... vy byste to asi nazval konverzí. Hned následující týden jsem dal výpověď, vybral jsem si zaměstnanecké akcie, utržil za ně půl milionu a koupil jsem si tenhle pozemek. A tak teď chodím na lov, rybařím, na podzim občas dělám průvodce, hodně čtu, taky jsem napsal takovou knížku o vlivu ropných produktů na životní prostředí, a to je tak asi všechno."

Samozřejmě, byla to právě zmíněná kniha, jež původně upoutala Markovu pozornost. Příběh o hnědém oblaku se v ní vyskytoval v nepříliš zdařile sepsané předmluvě. Foster patřil ke skalním věřícím, ale nebyl to žádný cvok. Měl v domě zavedenou elektřinu i telefon. Na podlaze vedle psacího stolu uviděl Mark podstavec s počítačem Gateway. Byla zde dokonce i satelitní televizní anténa a obvyklá dodávka značky Chevrolet se stojanem na pušky u zadního okna... a také dieselový traktor se lžící. Takže je sice přesvědčeným stoupencem, ale není to blázen. To je dobře, pomyslel si Mark. Je třeba, aby byl blázen jen do jisté míry. A to Foster je. Důkazem je vražda toho policajta.

Foster se na něho také přátelsky zahleděl. S takovými lidmi se stýkal u společnosti Exxon. Bílý límeček, chytrý, člověk, kterému nevadí špinavá práce. Molekulární biochemie. Na důlní univerzitě v Coloradu se tohle nevyučovalo, ale Foster býval předplatitelem časopisu Science News, takže věděl, co je to za obor. Plete se životu do řemesla... ale je zvláštní, že taky rozumí jelenům a losům. Inu, svět je složitý. V tu chvíli si jeho návštěvník povšiml, že na kávovém stolku leží krabice z plexiskla. Mark ji zvedl.

"Co to je?"

Foster se nad svojí skleničkou ušklíbl. "Co byste řek?"

"No, buď je to pyrit, anebo..."

"Žádný pyrit. Já se v kamenech vyznám, vážený pane."

"Zlato? Odkud to máte?"

"Našel jsem to ve svým potoce, asi tři sta yardů odsud tímhle směrem," ukázal Foster.

"To je pořádný nugget."

"Pět a půl unce. Asi dva tisíce dolarů. Víte, na tomhle ranči žili lidi - běloši - víc než sto let, ale nikdy nic podobného v potoce nenašli. Jednou se po té žíle budu muset podívat, zjistit, jestli je to opravdu správná formace. Měla by být. Je to křemen ze dna velkého ložiska. Kde je křemen a zlato, bývají nejbohatší nálezy díky tomu, jak to všechno kdysi vybublalo na povrch Země. Tahle oblast je hodně vulkanická, všude jsou tu horké prameny a tak," připomněl svému hostu. "Občas tu dokonce zažijeme i zemětřesení."

"Takže byste si mohl otevřít vlastní zlatý důl?"

Rozesmál se. "Jo. To je ironie, co? Zaplatil jsem obvyklou cenu za kus pastviny - ani to moc nestálo, protože jsou tu samý kopce. Poslední zdejší hospodář se pořád vztekal, že krávy ztratí na váze všechno, co získaly pastvou, protože musí za trávou šplhat do kopců."

"Jak bohaté je to ložisko?"

Pokrčil rameny. "Těžko říct, ale ukázal jsem to pár bývalým spolužákům, nu, a někteří lidi by byli ochotní investovat dvacet milionů dolarů jen proto, aby to zjistili. Jak jsem říkal, je to formace s křemenem. Na taková místa jsou lidi ochotní vsadit spoustu peněz. Cena zlata je dole, ale pokud by se to podařilo dostávat ze země dostatečně čisté, je to pořád lepší sajrajt než obyčejné uhlí."

"Tak proč jste ne -"

"Protože to nepotřebuju a protože je na to ošklivý pohled. Je to horší než naftový vrt. Tam se dá všechno docela slušně vyčistit. Ale důl - to nejde. Nikdy to úplně nezmizí. Té hlušiny se nikdy nezbavíte. Do spodní vody se dostane arsenik a než se odsud vypláchne, trvá to celou věčnost. Ale koneckonců, v té plastové škatuli mám pěkných pár kamínků a kdybych někdy potřeboval prachy, vím, co udělám."

"Jak často ten potok prohlížíte?"

"Vždycky, když jdu na ryby. Jsou tam pstruzi, vidíte?" Ukázal na velkou rybu zavěšenou na stěně srubu. "Každou třetí, čtvrtou návštěvu něco najdu. Vlastně si myslím, že se to naleziště muselo odkrýt opravdu nedávno, protože jinak by si toho lidi už dávno všimli. Sakra, snad bych to měl prozkoumat a zjistit, kde to začíná, ale jen bych se tím uváděl do pokušení. Proč bych se tím otravoval?" A dodal: "Třeba by na mě přišla slabá chvilka a začal bych jednat proti svým zásadám. Koneckonců, to nemůže utéct."

Mark zabručel: "Řek bych, že ne. Máte tady toho víc?"

"Jistě." Foster vstal a vytáhl zásuvku psacího stolu. Hodil Markovi kožený váček. Mark jej chytil, překvapen jeho váhou - měl skoro pět liber. Roztáhl zdrhovací šňůrku a vyňal z váčku nugget. Byl velký asi jako půldolar, napůl zlatý, napůl z křemene, a právě pro svou nedokonalost velmi krásný.

"Jste ženatý?" chtěl vědět Foster.

"Jo. Mám ženu a dvě děcka."

"Tak si ho nechte. Nechte z toho udělat přívěsek a dejte jí ho k narozeninám nebo k čemu."

"To nejde. Má hodnotu pár tisíc dolarů."

Foster mávl rukou. "Houbeles, jenom mi to zabírá ve stole místo. Tak proč s tím někomu neudělat radost? A kromě toho, Marku, chápejte, opravdu si myslím, že jste správnej chlap."

Jo, pomyslel si Mark, tohle je adept. "Co kdybych vám pověděl, že existuje způsob, jak se zbavit toho hnědého mraku...?"

Divně se po něm podíval. "Máte na mysli nějaký organismus, který ho sežere,

nebo tak něco?"

Mark vzhlédl. "Ne, ne tak docela..." Kolik mu toho může hned teď prozradit? Musí být velice opatrný. Je to teprve jejich první setkání.

*****

"VAŠE starost je získat letadlo. My vám můžeme pomoct s rozhodováním, kam s ním odletět," sdělil Popov svému hostiteli.

"A kam tedy?" chtěl vědět hostitel.

"Nejdůležitější je ztratit se z dohledu radarů služby řízení letového provozu a taky odletět dostatečně daleko, aby vás nemohly sledovat stíhačky, jak víte. Když se vám pak podaří přistát někde u přátel a po přistání se zbavit posádky, není už moc těžké letadlo přemalovat. Později ho můžete zničit a dokonce důležité části rozprodat na náhradní díly - motory a tak. Na mezinárodním černém trhu se bez nesnází ztratí, stačí jen zaměnit pár identifikačních štítků," vysvětloval Popov. "Určitě víte, že se to stalo už mockrát. Samozřejmě, západní tajné služby a policie to moc neroztrubují."

"Ale celý svět se jen hemží radarovými systémy," namítl hostitel.

"To je pravda," připustil Popov. "Ale radary řízení letového provozu nevidí vlastní letadla, vidí jen signály odpovídačů sekundárního radaru. Jen na vojenských radarech jsou vidět i odrazy vlastních letounů, a kterápak z afrických zemí disponuje kvalitním systémem radarové obrany? A navíc, jednoduchá rušička le-

teckých vysílacích systémů dál sníží schopnost protivníka vás sledovat. Problém není v tom, jak zmizet - pokud se ovšem dostaneš na mezinárodní letiště, kamaráde. A to," připomněl, "je obtížný úkol. Jakmile jednou zmizíš nad Afrikou - nu, pak si už můžeš vybrat. Cílovou zemi si můžeš zvolit buď podle ideologické čistoty, anebo podle toho, jak snadno se tam mění peníze. To záleží na vás... Já doporučuju druhou možnost, ale ta první taky připadá v úvahu," dodal Popov. Afrika sice ještě stále není ohniskem mezinárodního práva a politické stability, ale nachází se tam stovky letišť, schopných přijímat velká trysková letadla.

"Ernsta je škoda," řekl hostitel tiše.

"Ernst byl hlupák!" odsekla jeho přítelkyně se zlobným gestem. "Zkusil vykrást malou banku, přímo uprostřed Bernu, a přitom se chystal vydat prohlášení," dodala Petra Dortmundová s pohrdáním. Až do dnešního dne ji Popov znal jen podle její pověsti. Kdysi snad byla hezká, dokonce krásná, ale dnes si kdysi světlé vlasy obarvila na hnědo a její hubená tvářička zpřísněla, tváře se propadly, kolem očí měla tmavé kruhy. Byla skoro k nepoznání, čímž se vysvětlovalo, proč evropská policie ještě nedokázala chytit ji ani jejího dlouholetého milence Hanse Furchtnera.

Furchtner se vyvinul zcela opačným směrem. Měl třicet kilo přes váhu, husté tmavé vlasy mu buď vypadaly, anebo si je vyholil a plnovous byl také pryč. Vypadal teď jako bankéř, tlustý, spokojený; už nebyl zavilým, odhodlaným komunistou, jímž býval v sedmdesátých a osmdesátých letech - alespoň to na něm nebylo vidět. Žili ve slušném domku v horách jižně od Mnichova. Sousedé je považovali za umělce - oba malovali, byl to jejich koníček, o němž německá policie neměla ani tušení. Občas dokonce prodali nějaký ten obraz do jedné z malých galerií, což jim postačilo k obživě, i když ne k tomu, aby si udrželi svůj životní styl.

Jak jim musí scházet bezpečné úkryty ve staré NDR a v Československu, pomyslel si Dmitrij Arkaďjevič. Vystoupili z letadla a hned je odvezli autem do pohodlného, i když snad ne přepychového bytu, odkud vycházeli na nákupy ve speciálních obchodech pro komunistickou smetánku a kde je pravidelně navštěvovali vážní, klidní zpravodajští důstojníci, kteří jim poskytli informace pro plány příštích operací. Furchtner s Dortmundovou provedli pár solidních akcí; nejlépe se jim vydařil únos amerického seržanta, jehož úkolem

bylo pečovat o jadernou dělostřeleckou munici - tímto posláním je pověřila sovětská GRU. Podařilo se tak získat spoustu informací, z nichž mnohé zůstaly užitečné dodnes, protože ten seržant byl odborník na americký bezpečnostní systém PAL. Jeho tělo se později našlo uprostřed zimy v zasněžených horách v jižním Bavorsku; pravděpodobně se stal obětí ošklivé dopravní nehody. K takovému názoru alespoň došla GRU na základě hlášení svých agentů ve velení NATO.

"Tak, co to potřebujete zjistit?" zeptala se.

"Elektronické přístupové kódy k mezinárodnímu obchodnímu systému."

"Takže i vy jste už jenom obyčejný zloděj?" otázal se Hans ještě dřív, než Petra stačila nasadit pohrdavý úsměšek.

"Můj sponzor je velice neobyčejný zloděj. Jestli se nám má podařit nastolit socialistickou, pokrokovou alternativu kapitalistického zřízení, potřebujeme jednak fon-

dy a jednak vyvolat v nervovém systému kapitalismu jistý stupeň nedůvěry, že?" Popov se na vteřinu odmlčel. "Víte, kdo jsem. Víte, kde jsem pracoval. Myslíte, že jsem zapomněl na svoji vlast? Myslíte, že jsem opustil všechno, v co jsem věřil? Můj otec bojoval u Stalingradu a u Kurska. Dobře věděl, co to je být donucen k ústupu, být poražený, a přesto se nevzdat! Nikdy!" prohlásil Popov vzrušeně. "Proč myslíte, že tady riskuju život? Kontrarevolucionářům v Moskvě by se moje zdejší poslání vůbec nelíbilo... ale oni nejsou jedinou politickou silou v Matičce Rusi!"

"Á," protáhla Petra Dortmundová. Zvážněla. "Tak vy myslíte, že ještě není všechno ztraceno?"

"Copak jste si mysleli, že pokrok lidstva se obejde bez dílčích neúspěchů? Pravda, sešli jsme z cesty. Sám jsem byl toho svědkem v KGB - korupce na nejvyšších místech. Právě to nás porazilo, ne Západ. Ještě jako kapitán jsem na vlastní oči viděl, jak Brežněvová vyplenila Zimní palác kvůli vlastní svatbě. Jako by byla velkovévodkyně Anastázie osobně! Mým úkolem v KGB bylo učit se od Západu, odhalovat jejich plány a tajemství, ale naše nomenklatura se od nich naučila jen korupci. Nu, poučili jsme se v mnoha směrech, přátelé. Buď je člověk komunistou, anebo jím není. Buď věří, anebo nevěří. A buď jedná v souladu s tím, čemu věří, anebo nejedná."

"Požadujete, abychom se vzdali mnoha věcí," podotkl Hans Furchtner.

"Dostane se vám odpovídajícího zabezpečení. Můj sponzor..."

"Kdo to je?" otázala se Petra.

"To nesmíte vědět," opáčil Popov klidně. "Zdá se vám, že něco riskujete? A co já? Pokud jde o mého sponzora, jeho totožnost se nedovíte. Utajení operace je ze všeho nejdůležitější. To byste měli vědět," připomněl jim. Přijali jeho mírnou výčitku dobře, jak předpokládal. Tihle dva blázni tomu všemu doopravdy věří, stejně jako věřil i Ernst Model, ačkoli jsou o něco chytřejší a mnohem zuřivější, jak nejspíš zjistil ten chudák americký seržant, když nevěřícně hleděl do modrých očí Petry Dortmundové, zatímco mu kladivem drtila různé části těla.

"Tak tedy, Josefe Andrejeviči," řekl Hans - znali Popova pod jedním z mnoha krycích jmen; v tomto případě se jmenoval J. A. Serov, "kdy si přejete, abychom udeřili?"

"Co nejdřív. Zavolám vám za týden, abych se přesvědčil, jestli o tu misi opravdu stojíte, a..."

"Stojíme o ni," ujistila ho Petra. "Musíme si to naplánovat."

"Tedy vám za týden zavolám, abych se zeptal na časový harmonogram. Potřebuju čtyři dny na to, abych uvedl do chodu svoji část operace. A je tu ještě jeden problém - celá mise závisí na tom, kde se bude nacházet jedna americká letadlová loď ve Středomoří. Pokud by zrovna plula v západní části Středozemního moře, nebude možné operaci provést, protože by její letadla mohla vysledovat váš let. Chceme, aby tahle operace skončila úspěchem, přátelé." Potom sjednali cenu. Nebylo to obtížné jednání. Hans s Petrou znali

Popova ze starých časů a jemu osobně věřili, že peníze přinese.

O deset minut později si s nimi Popov potřásl rukama a odjel. Tentokrát zamířil v pronajatém BMW k jihu, k rakouské hranici. Silnice byla prázdná, hladká, scenérie překrásná a Dmitrij Arkaďjevič znovu přemýšlel o svých hostitelích. Na tom, co jim pověděl, bylo jediné zrnko pravdy - jeho otec byl opravdu veteránem od Stalingradu a Kurska a svému synovi často vyprávěl o životě velitele tanku za Velké vlastenecké války. Profesionální zkušenost při práci pro Výbor státní bezpečnosti Popova naučila, že je na Němcích cosi podivného. Stačí jim nějaký chlápek na koni, a oni za ním potáhnou na smrt. Zdá se, že Němci hrozně touží po tom, aby měli koho následovat. Opravdu podivné. Ale jeho záměrům i záměrům jeho sponzora to vyhovuje a pokud jsou tito Němci ochotni pochodovat za kobylou, která je už předem mrtvá, nu, to je jejich smůla, zamumlal pro sebe s úsměvem. Jediní opravdu nevinní lidé jsou ti bankéři, které se pokusí unést. Ale aspoň je nebudou mučit jako toho černošského seržanta. Popov pochyboval o tom, že by se Hans s Petrou dostali tak daleko, ačkoli o schopnostech rakouské policie a armády toho moc nevěděl. Ať tak, či onak, již brzy se o tom poučí.

*****

FUNGOVALO to zvláštním způsobem. První četa měla pohotovost a byla připravena vmžiku opustit Hereford, zatímco Chavezova četa měla přestávku - ale právě ona nyní procházela složitým výcvikem, zatímco první četa dnes absolvovala sotva něco víc než ranní rozcvičku a běžný střelecký trénink. Obávali se totiž nehody při výcviku, při níž by mohl být někdo z nich zraněn a dokonce třeba upoután na lůžko, čímž by v nejnevhodnější chvíli byla postižena celá četa, připravená k případné akci.

Hlavní zbrojíř Miguel Chin patřil k četě Petera Covingtona. Kdysi působil u zvláštních jednotek amerického námořnictva a z jejich základny v Norfolku byl odvelen ke skupině Duha. Jeho matka byla hispánského původu, otec Číňan a Chin stejně jako Chavez vyrostl ve východní části Los Angeles. Ding ho uviděl, jak před budovou první čety pokuřuje doutník, a zamířil k němu.

"Říkají mi Ding."

"Mike," Chin mu podal ruku. Z jeho tváře se nedalo vyčíst vůbec nic. Byl to svalovec jako Oso Vega a vypadal jako chlap, který už v životě zažil skoro všechno. Byl odborníkem na všechny druhy zbraní a síla stisku jeho ruky jen potvrzovala, že by byl schopen člověku urvat hlavu z ramen.

"Nemáš lehkou práci," poznamenal Chavez.

"Živí mě to, Dingu. Ty jsi z Los Angeles? Odkud?"

Ding mu to pověděl.

"Děláš si srandu? Sakra, já vyrůstal jen o půl míle dál."

"Nepovídej..."

"Chavezi!" Ze dveří právě v tu chvíli vyšel Peter Covington. "Pokoušíš se mi přelanařit zástupce?"

"Právě jsme zjistili, že jsme vyrůstali jen pár bloků od sebe, Petře."

"Vážně? To je zvláštní," poznamenal velitel první čety.

"Harry si dneska ráno trochu zhoršil ten kotník. Nic hrozného, vzal si pár aspirinů," hlásil Chin nadřízenému. "Před dvěma týdny si ho narazil při slaňování z vrtulníku," dodal na vysvětlenou pro Dinga.

"Nevyskytlo se něco v centrále?" zeptal se Covington.

"Zrovna se jdu zeptat, ale pochybuju, Petře." Oba velitelé čet si pomysleli, že ať už měli různí lumpové v Evropě v pácu cokoli, televizní přenos zásahu v té bernské bance je nejspíš poněkud zchladil.

"Dobrá, Dingu, mám teď nějaké papírování," rozloučil se Covington a vrátil se do budovy. Chin porozuměl narážce, odhodil doutník do koše na nedopalky a také zmizel.

Chavez pokračoval v cestě na velitelství, oplatil pozdrav dozorčímu u

vchodu a vešel dovnitř. Pomyslel si, že tihle Britové salutují vážně legračním způsobem. Uvnitř našel majora Bennetta za psacím stolem.

"Ahoj, Same."

"Dobrýtro, Dingu. Dáš si kafe?" Důstojník letectva ukázal na kávovar.

"Ne, díky. Děje se někde něco?"

Sam potřásl hlavou. "Kdepak, všude klid. Ani obyčejný zločin moc nekvete."

Primárními zdroji informací o běžné kriminalitě byly pro Bennetta dálnopisné zprávy evropských tiskových agentur. Pokud tento zdroj zůstával v klidu, věnoval se Bennett práci na svém počítačovém seznamu známých teroristů, listoval fotografiemi a písemnými souhrny všeho, co se o těchto lidech s jistotou vědělo (většinou toho nebylo moc) a co se o nich předpokládalo (čehož nebylo o mnoho víc).

"Co je tohle? A tohle?" vyptával se Ding a ukázal na počítač.

"Nová hračka. Dostali jsme ji od FBI. Tváře na obrázcích s její pomocí stárnou. Tohle je Petra Dortmundová. Máme jen dvě její fotografie, obě jsou skoro patnáct let staré. A tak ji teď dělám o patnáct let starší a upravuju taky trochu barvu vlasů. Na ženských je prima, že nemají fousy," uchechtl se Bennett. "A většinou si na sobě hrozně zakládají, takže netloustnou, jako třeba náš přítel Carlos. A tahle - podívej se jí na oči."

"Tuhle holku bych v baru nesbalil," prohlásil Chavez.

"Stejně by to s ní asi nestálo za nic, Domingo," ozval se za ním Clark. "Vypadá to působivě, Same."

"Ano, pane. Instaloval jsem to dnes ráno. Noonan to pro mě získal od Hlavní správy technických služeb. Původně to vynalezli, aby dokázali identifikovat oběti únosů třeba i několik let po jejich zmizení. K tomu účelu to posloužilo moc dobře. A pak někoho napadlo, že když to funguje u dětí, které vyrostly, tak proč to nepoužít i u dospělých darebáků. Letos jim to pomohlo chytit deset pachatelů významných loupeží. No, a na tomhle obrázku je fraulein Dortmundová tak, jak asi vypadá dnes."

"Jak se jmenuje ten její?"

"Hans Furchtner." Bennett pohnul myší a vyvolal na obrazovku jeho fotografii. "Prokristapána, to musí být fotka ještě ze školy." Potom přelétl pohledem doprovodný text. "Dobrá, potrpí si na pivo... tak mu přidáme dalších patnáct liber." Během několika vteřin se fotografie změnila. "Knír... vousy..." A nakonec namísto původní jedné fotografie měli čtyři.

"Těm dvěma to spolu určitě bezvadně klape," poznamenal Chavez, vzpomínaje na informace obsažené ve složce tohoto páru. "Tedy, pokud jsou ještě pořád spolu." To mu něco připomnělo a Chavez zamířil ke kanceláři doktora Bellowa.

"Nazdar, doktore."

Bellow vzhlédl od počítače. "Dobrýtro, Dingu, co pro vás můžu udělat?"

"Právě jsme si prohlíželi fotky dvou lumpů, Petry Dortmundově a Hanse Furchtnera. Mám otázku."

"Sem s ní."

"Jak dalece je pravděpodobné, že spolu lidi vydrží žít?"

Bellow maličko zamrkal a pak se zaklonil v křesle. "Moc dobrá otázka. Ti dva... probíral jsem jejich záznamy... pravděpodobně jsou ještě spolu. Jejich politická ideologie zde nejspíš působí jako jednotící faktor a díky tomu si uchovali i vzájemnou oddanost. Dali se dohromady v prvé řadě kvůli sdíleným hodnotám. A v psychologickém slova smyslu absolvovali i svatbu, když společně jednali v souladu se svým přesvědčením - při teroristických akcích. Pokud si vzpomínám, jsou podezřelí mimo jiné z únosu a vraždy jednoho vojáka, a takové věci vytvářejí mezi lidmi velmi silná osobní pouta."

*****

POPOV jim nemohl dát telefonní číslo. To by bylo nanejvýš neprofesionální jednání. Dokonce i číslo mobilního telefonu, jehož majitel byl pečlivě utajen,

by dalo policii do ruky papír - vlastně elektronickou stopu, což je dnes ještě mnohem nebezpečnější; mohla by se po ní vydat a možná je i dostat do velice trapné situace. A tak jim telefonoval každých několik dní na jejich číslo. Oni nevěděli, jak to zařídil, přestože jsou určité možnosti, jak vysledovat mezinárodní hovor vedený přes několik přístrojů.

"Mám ty peníze. Jste připravení?"

"Hans to jel prozkoumat," odvětila Petra. "Počítám, že můžeme být připravení během osmačtyřiceti hodin. A jak to vypadá u vás?"

"Všechno připraveno. Zavolám vám za dva dny," řekl a zavěsil. Vyšel z telefonní budky na De Gaullově mezinárodním letišti a zamířil ke stanovišti taxíků. V ruce nesl kufřík, bezmála plný stomarkových bankovek. Zjistil, že s netrpělivostí očekává zavedení jednotné měny v Evropě. Ekvivalentní sumu v eurech by získal daleko jednodušeji než pokaždé jinou evropskou měnu.

07 KAPITOLA - FINANČNÍK

NA EVROPSKÉ POMĚRY BYLO DOST ZVLÁŠTNÍ, ŽE OSTERMANN pracoval mimo svůj dům, ale bylo tomu tak. Byl to rozlehlý zámek, ležící asi třicet kilometrů za Vídní, který původně patřil jistému baronovi. Erwin Ostermann měl svůj zámek rád; naprosto přesně odpovídal jeho postavení ve světě mezinárodního obchodu. Budova, představující nějakých šest tisíc čtverečních metrů plochy, rozdělených do tří podlaží, stála na tisícihektarovém pozemku.

Jako osobní vůz používal mercedes, vlastně dva, a když dostal dobrodružnou náladu a zachtělo se mu řídit vůz sám, vydal se do okolních vesnic na drink či večeři v některé z nejlepších místních restaurací ve svém porschi. Byl dost vysoký -sto osmdesát šest centimetrů; královská hříva šedých vlasů, štíhlá, vysportovaná postava, báječně se vyjímající při jízdě na jednom z jeho arabských koní... v takovém sídle se člověk bez koní prostě neobejde. Jeho kancelář ve druhém patře kdysi sloužila jako obrovská knihovna původního majitele a jeho osmi potomků, ovšem nyní zde plály obrazovky počítačů, seřazených na polici přistavené k psacímu stolu a propojených se světovými finančními trhy.

Po lehké snídani se vydal po schodech nahoru do kanceláře, kde ho jeho tři zaměstnanci - dvě ženy a jeden muž - zásobovali kávou, pečivem a informacemi. Byla to rozměrná místnost, v níž se mohlo pohodlně usadit až dvacet lidí. Podél ořechem obložených stěn se táhly regály plné knih, prodané společně s celým zámkem. Ostermann se nikdy neobtěžoval prohlédnout si jejich tituly. Před literaturou dával přednost četbě finančnických periodik a ve volném čase se díval na filmy, promítané v jeho soukromém suterénním kině - bývalém vinném sklepě, přebudovaném k tomuto účelu. Na stole, k němuž usedl, ležel seznam dnešních návštěv. Tři bankéři a dva obchodníci, jakým byl i on sám; jedni přijdou jednat o půjčce na novou transakci, kterou hodlá uskutečnit, a druzí s ním chtějí konzultovat o tržních trendech. Takové žádosti o radu jen přiživovaly Ostermannovo již tak dost přerostlé ego, a tak s potěšením přijímal hosty všeho druhu.

*****

POPOV vystoupil z letadla a vešel do odbavovací haly sám, jako řada jiných obchodníků. V ruce nesl kufřík s kombinačním zámkem; uvnitř nebyl ani kousek kovu, aby jej snad některý ze zřízenců nechtěl otevřít, čímž by se provalilo, že je plný bankovek. Ti teroristi vážně skoro znemožnili cestování letadlem, pomyslel si bývalý důstojník KGB. Jestli snad jednou někdo vynalezne ještě dokonalejší přístroj na kontrolu zavazadel - například takový, který by dokázal spočítat peníze v uzamčeném kufru - spoustě lidí to znesnadní obchody,

včetně jeho samého. A cestování vlakem je taková nuda.

Po profesionální stránce klaplo všechno jaksepatří. Hans seděl na předem určeném místě, četl Der Spiegel, podle dohody měl na sobě hnědou koženou bundu. Uviděl, jak Dmitrij Arkadjevič s černým kufříkem v levici krátí halou spolu s jinými obchodníky na cestách. Furchtner dopil kávu a vydal se za ním; sledoval Popova ze vzdálenosti asi dvaceti metrů. Držel se mírně vlevo, takže vyšli ven každý jiným východem a na parkoviště došli každý po jiném chodníku. Popov se rozhlédl, okamžitě zpozoroval Hanse a sledoval jeho pohyby. Popov věděl, že ten člověk je ve střehu. Lidi jako Furchtner byli většinou dopadeni vinou zrádců a jestliže Dmitrije znali a věřili mu, věděli - stejně jako všichni tajní agenti světa - že zradit může člověka jen ten, komu důvěřuje. A jakkoli Popova znali osobně a věděli o jeho pověsti, nemohli nahlédnout do jeho mysli - což, samozřejmě, v tomto případě Popovovi docela vyhovovalo. Mírně se usmál, vstoupil do garáží, zabočil doleva, zastavil se, jako by nevěděl, kudy dál, a rozhlédl se, pátraje kolem sebe po čemkoli, co by svědčilo o tom, že ho někdo sleduje. Teprve potom nabral správný směr a vykročil. Furchtnerův vůz stál v nejvzdálenějším rohu prvního podlaží garáže; byl to modrý volkswagen Golf.

"Gruss Gott," pozdravil a usedl na sedadlo vpředu vpravo.

"Dobré jitro, Herr Serov," odpověděl Furchtner americkou angličtinou téměř bez přízvuku. Asi se pořád kouká na televizi, pomyslel si Dmitrij.

Rus nastavil kombinaci čísel na zámcích kufru, odklopil víko a položil kufřík svému hostiteli na klín. "Přesvědčte se, že je všechno v pořádku."

"Balík," konstatoval jeho společník.

"Je to dosti značná suma," přisvědčil Popov.

V tu chvíli ve Furchtnerových očích zablýsklo podezření. Rusa to na okamžik překvapilo, než se nad tím trochu zamyslel. KGB své agenty nikdy neplatila moc štědře, ale v tomhle kufříku bylo dost peněz, aby za ně dvě osoby mohly někde v Africe pohodlně žít několik let. To si právě Hans začal uvědomovat, pochopil Dmitrij, a přestože ty peníze Němce zčásti potěšily, byl natolik inteligentní, aby si začal dělat starosti s tím, odkud pocházejí. Dmitrij si řekl, že raději nebude čekat, až mu tu otázku položí.

"Ach ano," podotkl Popov tiše. "Jak víte, mnozí z mých kolegů se navenek stali kapitalisty, aby se přizpůsobili novému politickému prostředí v mé zemi. Avšak i nadále zůstáváme mečem a štítem strany, můj mladý příteli. Na tom se nic nezměnilo. Připouštím, že je v tom jistá ironie, jestliže dnes můžeme své přátele líp odměňovat za jejich služby. Ukázalo se, že je to méně nákladné, než trvale udržovat všechny ty bezpečné příbytky, kde se vám kdysi tak líbilo. Já osobně to shledávám zábavným. V každém případě - zde je váš honorář. V hotovosti, předem. Tolik, kolik jste si přáli."

"Danke" poděkoval Hans Furchtner, upřeně zahleděn na deset centimetrů hluboký kufřík. Potom jej pozvedl. "Je těžký."

"To je pravda," přisvědčil Dmitrij Arkadjevič. "Ale mohlo by to být horší. Mohl jsem vám zaplatit ve zlatě," zažertoval, aby na okamžik odlehčil konverzaci, a rozhodl se zahájit svoji vlastní hru. "Je snad tak těžký, že ho nemůžete vzít s sebou do akce?"

"Je to určitá komplikace, Josefe Andrejeviči."

"Nu, můžu vám ty peníze nechat u sebe a doručit vám je až po skončení akce. To záleží na vás, ale nedoporučoval bych to."

"A proč ne?" chtěl vědět Hans.

"Upřímně řečeno, znervózňuje mě, když mám cestovat s tolika penězi v hotovosti. Jsme na Západě. Co kdyby me oloupili? Jsem za ty peníze odpovědný," dodal teatrálně.

Furchtnerovi to připadalo velmi směšné. "Že by vás tady v Rakousku okradli na ulici? Příteli, tyhle kapitalistické ovečky jsou pod přísným dohledem."

"Kromě toho nevím, kam vlastně chcete letět, a ani to nepotřebuju vědět - aspoň ne teď."

"Máme namířeno do Středoafrické republiky. Máme tam přítele, který kdysi, v šedesátých letech, vystudoval univerzitu Patrice Lumumby. Postará se o nás, dokud si s Petrou nenajdeme vhodné bydlení."

"Nu, příteli, to je vaše věc," prohlásil Popov a popleskal rukou stále ještě otevřený kufřík, ležící Furchtnerovi na kolenou.

Němec asi půl minuty uvažoval. "Peníze jsem viděl," rozhodl k neobyčejné radosti svého hosta. Furchtner vzal do ruky svazek tisícovek, prolistoval jej jako balíček karet a vrátil zpět na místo. Pak něco naškrábal na kousek papíru a ten uložil do kufříku. "Tady je jeho jméno. Budeme u něho od... zítřka večer, myslím. Pokud jde o vás, je všechno připraveno?"

"Americká letadlová loď je ve východním Středomoří. Libye proti vašemu letadlu nezasáhne, nechají vás proletět a nedovolí, aby vás sledovaly letouny NATO. Ve skutečnosti jejich letectvo provede klamný manévr a bude tvrdit, že vás ztratilo vinou špatného počasí. Radím vám, abyste nepoužívali víc násilí, než bude nezbytně třeba. Tisk a diplomatický nátlak jsou v dnešní době mnohem silnější než kdysi."

"To už máme promyšleno," ujistil Hans návštěvníka.

Nad tím se Popov na okamžik zamyslel. Ale překvapilo by ho, kdyby se vůbec dostali do letadla, nemluvě o Africe.

"Jste si tím jist, můj mladý příteli?"

"Ja, jsem si jistý." Furchtner zaklapl kufřík, uzamkl jej a vrátil Popovovi na klín. Rus přijal svěřenou odpovědnost s odpovídající vážností.

"Dám na něj dobrý pozor." Cestou do mé banky v Bernu. Podal Hansovi ruku. "Hodně štěstí a, prosím, buďte opatrní."

"Danke. Zajistíme vám informace, které potřebujete."

"Můj zaměstnavatel je moc potřebuje, Hansi. Spoléháme na vás." Dmitrij vystoupil z vozu a zamířil zpátky k odbavovací budově, aby si vzal taxi do hotelu. Přemýšlel, kdy asi Hans s Petrou přikročí k činu. Že by už dnes? Jsou snad tak zbrklí? Ne, oni by řekli, že jsou tak dobří profesionálové. Takoví mladí pitomci.

*****

ERWIN Ostermann má opravdu nádherný dům, pomyslel si už podesáté Hans Furchtner. Přesně takový, jaký lze čekat u arogantního třídního nepřítele. Při předběžných rešerších o své oběti sice nenarazili na žádné zmínky o tom, že by stávající majitel zámku patřil k aristokracii, avšak on sám se nepochybně za aristokrata považuje, říkal si Hans, když odbočil na dvoukilometrovou příjezdovou cestu sypanou hnědým štěrkem a projížděl pečlivě udržovanými zahradami a kolem keřů uspořádaných s geometrickou přesností lidmi, jež v tuto chvíli nebylo nikde vidět. Dojel až těsně k paláci, zastavil pronajatý mercedes a pak zamířil doprava, jako by hledal místo na zaparkování. Cestou kolem zadního traktu zámku uviděl vrtulník Sikorsky S-76B, který použijí později. Spočíval na asfaltovém heliportu označeném žlutým kruhem. Dobrá. Furchtner dokončil okruh kolem zámku a zaparkoval vpředu, asi padesát metrů od hlavního vchodu.

"Připravená, Petro?"

"Ja," zazněla pevná, napjatá odpověď. Uplynula už celá léta od doby, kdy někdo z nich byl naposledy v opravdové akci, a okamžitá skutečnost se lišila od plánů, nad nimiž strávili celý týden, kdy se probírali mapami a grafy. Některé věci ani teď nevěděli určitě, například přesný počet služebnictva v domě. Vykročili k přednímu vchodu, když tu se objevila jakási dodávka a dojela ke dveřím současně s nimi. Otevřely se dveře a z dodávky vystoupili dva muži. Oba nesli v rukou rozměrné krabice. Jeden z nich mávl na Hanse a Petru, ať pokračují nahoru po schodech, a oni mu vyhověli. Hans stiskl tlačítko a po chvíli se otevřely dveře.

"Dobrý den," pozdravil Hans. "Máme schůzku s panem Ostermannem."

"Jak se jmenujete?"

"Bauer," odvětil Furchtner. "Hans Bauer."

"Přivezli jsme květiny," pronesl jeden z těch dvou mužů.

"Pojďte, prosím, dál. Zavolám panu Ostermannovi," řekl sluha, či kdo to vlastně byl.

"Děkuju." Furchtner pokynul Petře, aby zdobnými dveřmi prošla před ním. Oba přepravci se svými krabicemi je následovali. Sluha zavřel dveře a zamířil doleva k telefonu. Zvedl sluchátko a právě se chystal stisknout tlačítko. Zarazil se.

"Proč nás nezavedete nahoru?" zeptala se Petra. V ruce třímala pistoli a mířila mu jí do tváře.

"Co to je?"

"Tohle," poučila ho Petra s vřelým úsměvem, "je moje doporučení." Byl to Walther osmatřicítka.

Sluha ztěžka polkl, když uviděl, jak oba muži otevřeli své krabice, ukázali lehké automatické zbraně a začali si před jeho očima nabíjet. Potom jeden z nich otevřel vstupní dveře a zamával. Během několika vteřin vstoupili do domu další dva mladíci s podobnou výzbrojí.

Furchtner si nově příchozích nevšímal a procházel se po místnosti, aby se trochu porozhlédl. Stáli v rozlehlé vstupní hale, jejíž vysoké, čtyřmetrové stěny byly pokryty uměleckými výtvory. Pozdní renesance, pomyslel si, slušní umělci, ale ne skuteční mistři. Visela zde obrovská plátna v pozlacených rámech, zobrazující domácké scény; ty rámy působily na diváka silnějším dojmem než vlastní obrazy. Důležitější byla skutečnost, že se nikde v dohledu nenacházelo žádné další služebnictvo, ačkoli sem odkudsi doléhalo bzučení vysavače. Furchtner namířil prstem na ty dva, co přišli jako poslední, a ukázal směrem k západní straně prvního patra. Tam je kuchyně a nepochybně se tam zdržují nějací lidé, jež bude třeba mít pod kontrolou.

"Kde je pan Ostermann?" zeptala se pak Petra.

"Není tady, on..."

Vykoledoval si tím, že mu přitiskla pistoli na ústa. "Jeho auta i vrtulník jsou tady. Tak nám pověz, kde je."

"Nahoře v knihovně."

"Dobrá. Zaveď nás tam," přikázala. Sluha se jim poprvé podíval do očí, a to ho vyděsilo mnohem víc než pistole v její ruce. Přikývl a vykročil k hlavnímu schodišti.

Také na schodišti uviděla Petra obrazy, mnohem větší, než jaké kdy sama namalovala. Byly to obrazy mužů, nejspíš těch, kteří postavili tuhle mohutnou budovu a žili v ní... tenhle pomník nenasytnosti a vykořisťování... už teď nenáviděla jeho majitele, který si zde žil tak dobře a v přepychu; dával všem najevo, že je lepší než kdokoli jiný, a přitom to bohatství získal jen vykořisťováním pracujících. Sluha, ten přisluhovač zla, zabočil nahoře doprava a vedl je širokou chodbou do místnosti bez oken. Tam seděli tři lidé - muž a dvě ženy. Byli lépe oblečeni než sluha a pracovali u počítačů.

"Tohle je pan Bauer," pronesl komorník roztřeseným hlasem. "Přeje si mluvit s panem Ostermannem."

"Máte domluvenou schůzku?" otázal se hlavní tajemník.

"Okamžitě nás tam zavedete," oznámila jim Petra. Objevila se zbraň a ti tři, kteří pracovali v předpokoji, nechali všeho a dívali se na vetřelce, celí bledí a s otevřenými ústy.

Ostermannův dům byl starý několik set let, ale nepatřil tak docela minulosti. Tajemník se jmenoval Gerhardt Dengler. Pod deskou jeho psacího stolu se nacházelo tlačítko pro vyhlášení poplachu. Tvrdě a dlouze je stiskl, zíraje přitom na příchozí. Od tlačítka vedl drát k ústřednímu panelu poplašného zařízení v zámku a odtud do kanceláří bezpečnostní firmy. Zaměstnanci na jejím ústředí, vzdáleném dvacet kilometrů, zareagovali na zvonění a blikání výstražných světel okamžitě; zatelefonovali Staatspolizei.

Potom jeden z nich zavolal do zámku, kvůli ověření.
"Smím to zvednout?" otázal se Gerhardt Petry, o níž se domníval, že celou akci řídí. Přikývla a on zvedl sluchátko.

*****

"TADY je Traudl," ozvala se sekretářka z bezpečnostní firmy.
"Dobrý den, Traudl, tady Gerhardt," odpověděl tajemník. "Nevoláte kvůli tomu koni?" To bylo heslo pro případ vážných potíží - takzvané nátlakové heslo.
"Ano. Kdy se má ta klisna ohřebit?" zeptala se ve snaze krýt člověka na druhém konci linky pro případ, že by je někdo poslouchal.
"Ještě zbývá pár týdnů. Dáme vám vědět, až přijde čas," opáčil bryskně a stále upřeně pozoroval Petru a její pistoli.
"Díky, Gerhardte. Wiederseh'n." Zavěsila a dala rukou znamení vedoucímu směny.

*****

"VOLALI kvůli koním," vysvětlil Petře. "Jedna klisna se má ohřebit a..."
"Ticho," přerušila ho Petra klidně a mávla na Hanse, aby přistoupil blíž k dvoukřídlým dveřím Ostermannovy kanceláře. Zatím to jde, pomyslela si. Dokonce je to svým způsobem zábavné. Ostermann je právě za těmito dveřmi, věnuje se své práci, jako by všechno bylo úplně v pořádku, ale ono není. Nu, je na čase, aby se to dověděl. Ukázala na tajemníka. "Jak se jmenujete?"
"Dengler," odpověděl. "Gerhardt Dengler."
"Uveďte nás, pane Denglere," požádala podivným, jakoby dětským hláskem.
Gerhardt se zvedl od stolu a pomalu došel k dvojitým dveřím; hlavu měl sklopenu, pohyboval se, jako by byl ze dřeva, jako by měl umělé kolenní klouby. Dortmundová s Furchtnerem věděli, že takhle obvykle na lidi zapůsobí zbraň. Tajemník pootočil knoflíkem ve dveřích, zatlačil, a objevila se Ostermannova kancelář.
Psací stůl byl obrovský jako všechno v této budově a spočíval na obrovském rudém koberci. Erwin Ostermann seděl zády k nim s hlavou skloněnou nad obrazovkou počítače.
"Pane Ostermanne...," oslovil ho Dengler.
"Ano, Gerhardte?" ozval se klidný hlas a když se muž v křesle nedočkal odpovědi, otočil se i s křeslem...
"... co to znamená?" zeptal se. Rozšířily se mu oči, když uviděl návštěvníky, a rozšířily se mu ještě víc, když si všiml zbraní. "Kdo..."
"Jsme velitelé Frakce rudých pracujících," oznámil Furchtner obchodníkovi. "Jste naším zajatcem."
"Ale... co to znamená?"
"Vezmeme vás na výlet. Jestli se budete chovat slušně, neublížíme vám. Pokud ne, zabijeme vás i všechny ostatní. Je to jasné?" otázala se Petra. Aby se ujistila, že to opravdu je jasné, namířila pistolí na Denglerovu hlavu.
PRVNÍ policejní auto, jež se mohlo objevit na scéně, projíždělo ve chvíli, kdy v rádiu zazněla výzva, jen pět kilometrů odtud. Během tří minut změnilo směr jízdy a vyrazilo plnou rychlostí k zámku. Nyní stálo ve skrytu za stromem a z domu je téměř nebylo vidět.
"Vidím osobní vůz a dodávku," hlásil policista kapitánovi, veliteli jeho stanice. "Nic se nehýbá. Prozatím není vidět nic víc."
"No dobře," odvětil kapitán. "Nic nepodnikejte a jakýkoli další vývoj mi okamžitě hlaste. Jsem u vás za pár minut."
"Rozumím. Konec."
Kapitán odložil mikrofon. Na místo činu se vydal sám, za volantem svého audi, vybaveného vysílačkou. S Ostermannem se viděl jen jednou, při nějakých

oficialitách ve Vídni. Jenom si potřásli rukama a prohodili pár slov, ale věděl, jak ten člověk vypadá, a znal jeho pověst jako bohatého, občansky uvědomělého jedince, velkého mecenáše operní scény a... také dětské nemocnice, že? Ano, to byl právě účel oné recepce tehdy na radnici. Ostermann byl vdovec. Jeho žena zemřela před pěti lety na rakovinu vaječníků. Říkalo se, že nyní našel nový smysl života v jisté

Uršule von Prinze, roztomilé tmavovlásce ze starého rodu. Tohle bylo na Ostermannovi divné - žil jako šlechtic, a přitom pocházel ze skromných poměrů. Jeho otec byl nějaký strojař - ne! Strojvůdce u státních drah, ne? Ano, správně. Proto na něho někteří příslušníci starobylých rodin shlíželi s pohrdáním a on se rozhodl společenské uznání si koupit svou charitativní činností a častými návštěvami opery. Přes všechnu vnější nádheru jeho domácnosti žil dost skromně. Nedával se obsluhovat ve velkém stylu. Byl to tichý, skromný, důstojný muž; prý velmi inteligentní. A teď, jak oznámila jeho bezpečnostní agentura, má v domě vetřelce, pomyslel si kapitán Willi Altmark, když projel poslední zatáčkou a uviděl před sebou zámek. Přestože jej při svých cestách po okolí vídal dost často, musel se nyní upamatovat na přesnou topografii. Je to obrovská stavba... mezi ní a nejbližšími stromy leží snad čtyři sta metrů rovného trávníku. To není dobré. Bude velmi těžké přiblížit se k domu nepozorovaně. Zaparkoval audi vedle policejního auta a vystoupil s dalekohledem v ruce.

"Kapitáne," pozdravil ho policista.

"Viděli jste něco?"

"Vůbec nic se nepohnulo. Ani záclona."

Altmark si asi minutu prohlížel budovu dalekohledem, pak zvedl mikrofon vysílačky a povolal do akce všechny vozy z okolí s upozorněním, ať se přibližují zvolna a tiše, aby nepoplašily zločince uvnitř zámku. Potom se mu vysílačkou ozval jeho nadřízený a vyžadoval předběžné zhodnocení situace.

"Možná je to práce pro vojáky," odvětil Altmark. "V tuto chvíli nevíme vůbec nic. Vidím jen osobní auto a náklaďák. Nic víc. Nikde žádný zahradník. Nic. Ale vidím jen na dvě stěny hlavní budovy. Jakmile dorazí další síly, rozestavím je ze všech stran."

"To ano. Hlavně pozor, ať vás nikdo nevidí," nařídil komisař kapitánovi docela zbytečně.

"Samozřejmě."

*****

UVNITŘ Ostermann ještě ani nevstal ze židle. Na okamžik zavřel oči a děkoval Bohu, že je Ursula v tuto chvíli v Londýně - odletěla tam soukromým letadlem na nákupy a navštívit své anglické přátele. Původně doufal, že se k ní zítra připojí, ale teď neměl ani tušení, zda svoji snoubenku vůbec kdy ještě uvidí. Již dvakrát ho navštívili bezpečnostní konzultanti - jeden Rakušan a jeden Brit. Oba mu udělali přednášku o tom, jak je nebezpečné dávat příliš okatě najevo své bohatství, a vysvětlili mu, že za velmi skromnou částku, necelých 500 000 liber ročně, by mohl výrazně posílit svoji osobní bezpečnost. Brit tvrdil, že všichni jeho lidé jsou veteráni od SAS, a Rakušan zase zaměstnával Němce - bývalé příslušníky GSG-9. Ale on nikdy nepovažoval za potřebné obklopovat se ozbrojenci, kteří by se hemžili všude kolem, jako by byl hlavou státu, zabírali by místo a postávali kolem jako... jako gorily, říkal si Ostermann. Jako každý obchodník akciemi, komoditami a financemi i on měl za sebou svůj díl promarněných příležitostí, ale tohle... "Co ode mě chcete?"

"Potřebujeme vaše osobní přístupové kódy do mezinárodní obchodní sítě," oznámil mu Furchtner. Hanse překvapilo, když uviděl, jak překvapeně se Ostermann tváří.

"Co tím myslíte?"

"Počítačové kódy, pomocí kterých zjišťujete, jaká je situace."

"Ale ty jsou přece veřejně přístupné. Může si je opatřit každý," namítl Ostermann.

"Ano, to jistě. A proto taky každý žije v takovémhle domě," odsekla posměšně Petra.

"Pane Ostermanne," řekl Furchtner trpělivě. "My víme, že existuje speciální síť, určená pro potřebu lidí, jako jste vy, aby mohli využívat zvláštních podmínek na trhu a vydělávat na nich. Považujete nás za hlupáky?"

Grimasa strachu v obchodníkově tváři jeho návštěvníky pobavila. Ano. Věděli něco, o čem se nepředpokládalo, že by se to kdy mohli dovědět. A také věděli, že ho mohou přinutit, aby jim požadované informace vydal. Jeho myšlenky se mu zjevně zračily ve tváři.

Proboha, oni si myslí, že mám přístup k něčemu, co neexistuje, a nikdy jim nedokážu vysvětlit, že je to jinak.

"Víme, jak pracují taková, jako jste vy," ujistila ho Petra, a tím ho jen utvrdila v jeho obavách. "Jak se vy kapitalisté dělíte o informace a manipulujete ty vaše svobodné trhy ze samé nenasytnosti. Nu, teď se o ně podělíte s námi - anebo zemřete i se svými poskoky." Mávla pistolí směrem k přední kanceláři.

"Chápu." Ostermannův obličej byl teď úplně bílý, jako jeho košile. Pohlédl k předpokoji. Zahlédl Gerhardta Denglera; seděl s rukama položenýma na stole. Což tam není poplašný systém? Ostermann si na to nedokázal vzpomenout. Tak rychle se teď jeho mysl probírala lavinou událostí, jež surově přerušily jeho pracovní den.

*****

PRVNÍ, k čemu se policie rozhodla, byla kontrola čísel vozů zaparkovaných těsně u domu. Okamžitě zjistili, že osobní auto je z půjčovny. Čísla dodávky byla ukradena před dvěma dny. Do půjčovny ihned zamířila skupina detektivů, aby zjistili, co se dá. Potom navštívili jednoho z Ostermannových obchodních partnerů. Policie potřebovala vědět, kolik asi je v domě služebnictva a úřednického personálu. Kapitán Altmark počítal, že to zabere tak hodinu. Teď už měl pod svým velením další tři policejní auta. Jedno z nich ztěžka objelo pozemek až k místu, kde je dva policisté zaparkovali a odkud se mohli přiblížit k domu pěšky odzadu. Dvacet minut poté, co dorazil na místo, se již začal rýsovat perimetr. První, co se dověděl, bylo, že Ostermann má vrtulník, parkující za domem. Byl to americký stroj Sikorsky S-76B, schopný přepravovat dva členy posádky a až třináct cestujících - díky této informaci věděl, kolik rukojmích mohou nanejvýš odvézt a kolik zločinců by mohlo odletět s nimi. Heliport ležel dvě stě metrů od domu. Na ten se Altmark zaměřil. Zločinci téměř určitě budou chtít využít vrtulník k útěku. Naneštěstí ležel heliport ve vzdálenosti téměř tří set metrů od okraje lesa. To znamenalo, že bude potřebovat opravdu dobré ostřelovače. Ti se ve skupině, kterou měl momentálně k dispozici, nacházeli.

Krátce poté, co se dověděli o helikoptéře, jeden z jeho podřízených kontaktoval její posádku. Jednoho pilota našel doma a druhého na letišti ve Schwechatu, kde se věnoval nějakému papírování ohledně výrobcova návrhu na úpravu jistého letounu. Dobře, pomyslel si Altmark, takže vrtulník zatím nikam neodletí. Jenže tou dobou již informace o přepadení domu Erwina Ostermanna dosáhla k nejvyšším vládním strukturám a Altmark obdržel velmi podivný telefonát od šéfa Státní policie.

*****

MÁLEM to letadlo nestihli - přesně řečeno, odlet letadla byl opožděn jen kvůli nim. Chavez si utáhl poutací pás právě ve chvíli, kdy se Boeing 737

odlepil od dráhy, a s Eddiem Pricem se začali věnovat dokumentům s předběžnými informacemi. Jakmile opustili mezinárodní letovou cestu, Price připojil svůj počítač na telefonní systém v letadle. Na obrazovce se objevil obrázek s nápisem ‚Zámek Ostermann'.

"Tak, co je to za chlapa?" chtěl vědět Chavez.

"Už to leze, pane," odvětil Price. "Finančník, a zdá se, že dost bohatý. Přítel tamního premiéra. Řekl bych, že to ledacos vysvětluje, pokud jde o nás."

"Jo," přitakal Chavez. Dvě akce za sebou pro druhou četu, pomyslel si. Do té Vídně to trvalo jen něco přes hodinku, napadlo ho potom, když zjistil, kolik je. Jeden takový incident, to je prostě náhoda, říkal si Chavez, ale k incidentům, ve kterých jsou zapleteni teroristé, přece nedochází tak často. Ne, že by na to existovala příručka, a i kdyby, tihle lidé by se jí neřídili. Ale stejně... jenže na takové myšlenky už nebyl čas. Místo toho Chavez prozkoumal informace proudící do Priceova počítače a začal přemýšlet, jak se vyrovnají s novou situací. O něco dál vpředu jeho četa obsadila souvislý blok sedadel. Zabíjeli čas čtením paperbacků a o práci, která je čekala, sotva ztratili slovo, protože kromě toho, kam jedou, nevěděli nic, co by stálo za řeč.

"Budeme muset pokrýt zatraceně rozlehlý perimetr," podotkl Price po několika minutách.

"Nějaké informace o opozici?" zeptal se Ding.

"Žádné," odvětil Eddie. "Žádná identifikace, ani slovo."

"To je skvělý," povzdechl velitel druhé čety a dál upřeně zešikma zíral na obrazovku.

*****

TELEFONNÍ spojení měli ve své moci. Na to Altmark dohlédl hned ze začátku. Lidem volajícím zvenku se dostalo signálu obsazeno a všechny hovory směřující ven měly být nahrávány v telefonní ústředně - jenže žádné telefonáty nebyly, a to kapitánu Altmarkovi vnuklo myšlenku, že zločinci jsou všichni uvnitř, protože nesháněji pomoc zvenčí. Samozřejmě to mohlo také znamenat, že používají mobilní telefony, a on neměl vybavení na to, aby takové hovory zachytil, i když na třech Ostermannových mobilech již nastražil podobnou past jako na pevných linkách.

Na místo se již dostavilo třicet lidí od Státní policie, kteří pevně uzavřeli vytyčený perimetr a dokonce měli k dispozici i čtyřkolový obrněný vůz, skrytý mezi stromy. Zastavili jednu dodávku s expresní poštou, mířící k domu, ale žádná další auta na pozemek kolem zámku nepřijela. Na to, jak je bohatý, vede zřejmě Ostermann doopravdy klidný, nenáročný život, pomyslel si kapitán. Původně čekal, že sem budou proudit auta jedno za druhým.

*****

"HANSI?"

"Ano, Petro?"

"Vůbec nezvoní telefony. Už jsme tu nějaký čas, a telefony nezvoní."

"Komunikuju většinou přes počítač," podotkl Ostermann, který si také povšiml nezvyklého ticha. Podařilo se Gerhardtovi uvědomit někoho venku? A pokud ano, je to dobře? O tom neměl ani ponětí. Ostermann míval ve zvyku neustále žertovat, že jeho profese je loupežnickým povoláním, že každý krok představuje nebezpečí, protože ostatní by ho úplně svlékli do naha, jakmile by jim k tomu dal příležitost... jenže nikdo z nich ho ještě neohrožoval na životě ani na něho a na jeho spolupracovníky nenamířil zbraň. Díky posledním pozůstatkům své schopnosti objektivně myslet si Ostermann uvědomil, že existenci tohoto nového, nebezpečného prvku v dnešním světě dosud nevzal vážně

v úvahu; ví o něm jen velice málo a nezná proti němu žádnou účinnou obranu. V tuto chvíli mohl použít jen jediné ze svých nadání - schopnost číst ve tvářích lidí a v myslích ukrytých za těmi tvářemi. Přestože se dosud nikdy nesetkal s nikým, kdo by alespoň vzdáleně připomínal muže a ženu, jež se nyní nacházeli v jeho kanceláři, viděl toho dost, aby dostal strach jako nikdy v životě. Ten muž a ta žena - o ní to platilo především -byli připraveni ho zabít bez nejmenších výčitek svědomí, bez jakýchkoli emocí, stejně klidně, jako když on převezme americké akcie v hodnotě miliónu dolarů. Což nechápou, že jeho život má svoji cenu? Nevědí, že...

... ne, uvědomil si Erwin Ostermann. Nevědí a nezajímá je to. A nejhorší je, že to, o čem se domnívají, že to vědí, není pravda a on se ocitne pořádně v úzkých, až jim to bude rozmlouvat.

Konečně zazvonil telefon. Žena mu pokynula, až to zvedne.

"Ostermann," ohlásil se do sluchátka. Jeho mužský návštěvník naslouchal na paralelní lince.

"Pane Ostermanne, tady kapitán Wilhelm Altmark od Státní policie. Pokud tomu rozumím, máte hosty."

"Ano, mám, kapitáne," odvětil Ostermann.

"Mohl bych s nimi mluvit?" Ostermann jen pohlédl na Hanse Furchtnera.

"Trvalo vám to, Altmarku," ozval se Hans. "Povězte mi, jak jste na to přišli?"

"Já z vás nebudu tahat vaše tajemství a vy se nevyptávejte na ta moje," odpověděl kapitán chladně. "Chci vědět, kdo jste a co si přejete."

"Jsem Wolfgang, velitel Frakce rudých pracujících."

"A co chcete?"

"Požadujeme propuštění několika našich přátel z vězení a chceme dopravu na letiště ve Schwechatu. Požadujeme letadlo s doletem přes pět tisíc kilometrů a s posádkou pro mezinárodní lety. Cíl naší cesty oznámíme, až se dostaneme na palubu. Pokud nám do půlnoci nevyhovíte, začneme zabíjet naše... hosty tady na zámku.

"Chápu. Máte seznam vězňů, které chcete propustit?"

Hans jednou rukou zakryl sluchátko a druhou natáhl. "Petro, ten seznam." Přistoupila blíž a podala mu jej. Nikdo z nich vážně nepředpokládal, že by s nimi policie v tomto ohledu byla ochotna spolupracovat, ale patřilo to k věci a bylo třeba dodržovat pravidla. Už cestou sem se dohodli, že určitě budou muset zabít jednoho z rukojmích, spíš dva, než se jim podaří odjet na letiště. Jako prvního zabijí toho chlapa Gerhardta Denglera, uvažoval Hans, a pak jednu ze sekretářek. On ani Petra nechtěli zabíjet nikoho ze služebnictva, protože to byli ti praví pracující a žádní kapitalističtí přisluhovači jako ti z kanceláře.

"Ano, tady je ten seznam, kapitáne Altmarku..."

*****

"OUKEJ," řekl Price, "máme seznam lidí, které bychom měli kvůli našim přátelům propustit." Pootočil počítač tak, aby Chavez dobře viděl.

"Obvyklá snůška podezřelých. Řekne nám to něco, Eddie?"

Price potřásl hlavou. "Nejspíš ne. Ta jména najdete ve všech novinách."

"Tak proč to dělají?"

"Dr. Bellow vám vysvětlí, že to tak musí dělat, aby dali najevo solidaritu se svými krajany, ačkoli jsou to ve skutečnosti všechno sociopati, kterým ani za mák nezáleží na nikom jiném než na nich samých." Price pokrčil rameny. "Kriket má pravidla a terorismus taky a..." Vtom ho přerušil hlas kapitána letounu, který všechny požádal, aby sklopili sedadla dozadu, složili jídelní stolky a připravili se na přistání.

"Naše vystoupení se už blíží, Eddie."

"To teda jo, Dingu."

"Takže tyhle kecy jsou jen kvůli solidaritě?" otázal se Ding a poklepal na obrazovku.

"Nejspíš ano." S těmito slovy Price odpojil počítač od telefonu, poukládal své soubory a sklopil obrazovku. Dvanáct řad před ním Tim Noonan učinil totéž. Zatímco Boeing 737 společnosti British Airways nasazoval k přistání ve Vídni, ve tvářích příslušníků druhé čety se začínalo zračit vědomí brzkého nástupu do akce. Někdo na někoho cosi zavolal. Letoun rychle pojížděl k výstupové chodbě a vedle ní Chavez uviděl naklaďák a u něj stojící policisty.

NEPROBĚHLO to nepozorovaně. Řídící na věži je viděl přistávat; o několik minut dříve si všiml, že dostal pokyn nařídit ještě jeden, docela zbytečný okruh nad letištěm letadlu Sabeny, které mělo původně přistát dřív než let British Airways; zaznamenal též přítomnost velmi vysokého policejního důstojníka na věži, který se o letoun britské společnosti velmi zajímal. A u vchodu A-4 stála připravena zcela zbytečně druhá kolona vozíků na zavazadla a hned vedle nich dvě policejní auta. Co to má být, podivoval se. Nemusel se nijak nutit do toho, aby sledoval dění i nadále a pokusil se zjistit víc. Měl k tomu účelu dokonce i dalekohled značky Zeiss.

LETUŠKA nedostala žádné pokyny ohledně přednostního odbavení druhé čety, ale i tak ji napadlo, že je na těchto lidech něco zvláštního. Přišli, ačkoli v palubním manifestu, vypracovaném počítačem, nebyli vůbec uvedeni, a chovali se zdvořileji než běžní obchodníci na cestách. Nevypadali nijak nápadně, až na to, že zřejmě byli všichni ve skvělé fyzické formě, dorazili všichni najednou a svá místa zaujali nebývale spořádaným způsobem. Nicméně, teď na ni čekala práce. Jakmile otevřela dveře vedoucí do spojovacího rukávu, zjistila, že za nimi čeká policista v uniformě. Neusmál se, ani nepromluvil, zatímco vyprovázela cestující ze dveří. Tři pasažéři z první třídy se zastavili hned za dveřmi letadla, promluvili s policistou a vyšli z chodby dveřmi ke služebnímu schodišti, vedoucímu přímo na plochu. Jakožto oddanou čtenářku thrillerů a detektivek ji napadlo dávat pozor, kdo jiný tudy ještě půjde. Celkem jich bylo třináct. Všichni ti, kdo přišli do letadla pozdě. Prohlížela si jejich obličeje. Většina z nich se na ni cestou ven usmála. Dost pohledné tváře... a víc než to, mužné, vyzařovala z nich sebedůvěra a ještě něco, jakýsi konzervatismus a opatrnost.

O tři minuty později již druhá četa ve dvou dodávkách s policejním doprovodem vyjížděla z letištního areálu. I toho si všiml řídící na věži, jehož bratr byl reportérem policejní rubriky jednoho místního listu. Policista, který se předtím dostavil na věž, zase odešel. Za celou dobu neřekl řídícímu nic než danke.

*****

O DVACET minut později dodávky zastavily u hlavního vjezdu do Ostermannova zámku. Chavez vystoupil a zamířil k velícímu důstojníkovi.

"Hello, jsem major Chavez. Tohle jsou doktor Bellow a hlavní seržant Price." Překvapilo ho, že mu salutuje...

"Kapitán Wilhelm Altmark," představil se ten člověk.

"Co tedy víme?"

"Víme, že uvnitř jsou nejmíň dva zločinci, pravděpodobně jich je spíš víc, ale nevíme kolik."

"Znáte jejich požadavky? Podle posledních informací, které mám, chtějí letadlo. Nejpozději o půlnoci."

"To souhlasí. Během poslední hodiny se nic nezměnilo."

"Co dál? Jak je dostaneme na letiště?" otázal se Ding.

"Pan Ostermann má soukromý vrtulník a heliport je asi dvě stě metrů od domu."

"Co posádka?"

"Jsou tamhle," ukázal Altmark. "Naši přátelé zatím o vrtulník nepožádali,

ale zdá se, že je to nejschůdnější způsob přepravy."
"Kdo s nimi hovořil?" zeptal se Dr. Bellow, stojící za Chavezem, který byl menší než on.
"Já," odpověděl Altmark.
"Dobrá, musíme si promluvit, kapitáne."
Chavez vykročil k dodávce, aby se společně s ostatními převlékl. Do akce si dnes v noci - slunce právě zapadalo - nenatáhnou přes neprůstřelné vesty černé kombinézy, ale zelené, maskovací. Rozebrali si zbraně, nabili je a zajistili. Deset minut poté se již četa rozmístila na okraji lesa a všichni si s dalekohledy na očích prohlíželi dům.
"Řek bych, že tohle je to pravé místo pro nás," podotkl Homer Johnston.
"Je tam spousta oken, Dietere."
"Ja," přisvědčil německý ostřelovač.
"Kam nás posadíte, šéfe?" zeptal se Homer Chaveze.
"Jděte za dům, z obou stran, abyste mohli ten heliport pokrýt křížovou palbou. Jděte tam hned teď, chlapi, a jakmile se usadíte, ohlaste se rádiem. Však víte, co a jak."
"Ohlásíme všechno, co uvidíme, Herr Major" ujistil ho Weber. Oba ostřelovači se chopili svých uzamčených kufříků s puškami a zamířili k místu, kde parkovaly vozy místní policie.
"Máte nějaké papíry od toho domu?" zeptal se Chavez Altmarka.
"Papíry?" opakoval Rakušan.
"Nákresy, plány," vysvětloval Ding.
"Ach ano, mám je tady." Altmark je vedl ke svému vozu. Plány ležely rozloženy na kapotě. "Tadyhle, vidíte, šestačtyřicet místností, když nepočítám suterény."
"Prokristapána," vyhrkl Chavez. "Kolik je těch suterénů?"
"Tři. Dva pod západním křídlem - vinný sklep a chladírna. Suterén pod východním křídlem se nepoužívá. Možná, že dveře do něj jsou zazděné. Pod prostřední částí domu žádné suterénní prostory nejsou. Ten zámek postavili koncem osmnáctého století. Vnější stěny - a taky některé vnitřní -jsou z kamene."
Přistoupil k nim Bellow. "Podle toho, co mi pověděl kapitán Altmark, se až dosud chovali rozumně. Žádné hysterické hrozby. Lhůtu pro přesun na letiště stanovili na půlnoc; pokud bychom ji nedodrželi, vyhrožují, že začnou vraždit rukojmí. Mluví německy jako Němci, je to tak, kapitáne?"
Altmark přisvědčil. "Ano jsou to Němci, ne Rakušani. Máme jen jediné jméno, Herr Wolfgang. V našem jazyce to bývá většinou křestní jméno, ne příjmení, a my u nás neznáme žádného zločince ani teroristu, který by se tak jmenoval nebo měl takovou přezdívku. A mluvil o Frakci rudých pracujících, ale o té organizaci taky nic nevíme."
Ani ve skupině Duha o ní nevěděli. "Takže toho moc nemáme?" zeptal se Chavez Bellowa.
"Opravdu, nic moc, Dingu. Ale... no dobrá," pokračoval psychiatr, "Co to znamená? Znamená to, že hodlají tuto akci přežít. Znamená to, že se do téhle hry pustili se vší vážností. Jestliže něčím vyhrožují, pokusí se hrozbu uskutečnit. Zatím nikoho nezabili, a to znamená, že jim to myslí. Zatím nevznesli žádné další požadavky. S těmi ale už nejspíš brzy přijdou..."
"Jak to víte?" podivil se Altmark. I jeho překvapovalo, že dosud nepřišli s žádnými dalšími požadavky.
"Jakmile se setmí, začnou s námi rozmlouvat častěji. Vidíte, že v domě nesvítí žádná světla?"
"Ano, a co to znamená?"
"Znamená to, že věří, že tma je jejich spojencem, a tedy se toho budou snažit využít. Taky jde o tu lhůtu do půlnoci. Až se setmí, konec lhůty se přiblíží."
"Dnes máme úplněk," poznamenal Price. "A nikde žádné mraky."

"Jo," přitakal poněkud stísněně Ding a pohlédl na oblohu.
"Kapitáne, máte nějaké světlomety, které bychom mohli použít?"
"Budou je mít hasiči," odvětil Altmark.
"Mohl byste je, prosím, dát přivézt sem?"
"Ja... Herr Doktor?"
"Ano?" opáčil Bellow.
"Řekli, že když všechno nezařídíme do půlnoci, začnou zabíjet rukojmí. Myslíte..."
"Ano, kapitáne, tu hrozbu musíme brát velmi vážně. Jak už jsem řekl, tito lidi jednají velice cílevědomě, jsou vycvičení a disciplinovaní. Můžeme toho využít v náš prospěch."
"Jak?" chtěl vědět Altmark.
Odpověděl mu Ding: "Dáme jim, co chtějí. Dovolíme jim, aby si mysleli, že všechno řídí oni... až do chvíle, kdy převezmeme vedení my. Budeme přiživovat jejich pýchu, jejich ego tak dlouho, dokud to bude nezbytné, a přestaneme s tím, až se nám to bude hodit."

*****

OSTERMANNŮV domácí personál nyní živil ega teroristů i jejich těla. Pod dohledem Furchtnerova týmu byly připraveny sendviče a nadmíru vyděšení sloužící je rozdali všem přítomným. Jak se dalo čekat, Ostermannovi zaměstnanci neměli vůbec pomyšlení na jídlo, ale jejich hosté ano.
Až dosud šlo všechno hladce, uvažovali Hans s Petrou. Hlavního rukojmího mají pod přísným dohledem a jeho přisluhovači se nyní nacházejí v téže místnosti vedle Ostermannovy koupelny - rukojmí koupelnu potřebují a nemělo by smysl jim ji odpírat. To by je zbavilo důstojnosti a vyvolalo v nich zoufalství, což nebylo radno. Zoufalí lidé dělají hlouposti a Hans s Petrou v tuto chvíli potřebovali mít všechno, co dělají, pod kontrolou.
Gerhardt Dengler seděl v křesle pro hosty naproti svému zaměstnavateli. Věděl, že se mu podařilo přivolat policii, a stejně jako jeho šéf i on nyní přemýšlel, zda udělal dobře, nebo ne. Asi tak za dva roky už bude schopen pustit se do obchodování na vlastní noze, pravděpodobně s Ostermannovým požehnáním. Od svého šéfa se hodně naučil, stejně jako generálský pobočník leccos pochytí ve společnosti vysokého nadřízeného. Avšak Dengler byl nyní schopen vydat se za svým štěstím mnohem rychleji a s větší jistotou než nějaký důstojníček... co vlastně dluží tomuto člověku? Co tahle situace vyžaduje? Dengler na ni nebyl stavěný o nic lépe než Ostermann, ale byl mladší a v lepší formě než on...
Jedna ze sekretářek tiše vzlykala, slzy se jí zvolna koulely po tvářích. Kdo jsou tito lidé, civící na ně jako na neživé předměty; v ruce mají zbraně jako v nějakém filmu... jenže ona, Gerhardt a ostatní tu hrají jen ubohé vedlejší role. Ani nemohou zajít do kuchyně pro pivo a preclíky. Mohou jen celé to drama prožít až do konce. A tak tiše plakala nad svojí bezmocností, k velkému pohrdání Petry Dortmundově.

*****

HOMER Johnston měl na sobě svůj strašidelný oblek - jakousi kombinézu, pokrytou cáry přišitými k podkladové tkanině. Mělo mu to umožnit předstírat, že je součástí křovisek či hromadou listí nebo kupou kompostu, prostě čímkoli, jen ne ozbrojeným mužem. Pušku již měl uloženu na dvounohém podstavci, kryty čoček dalekohledu vpředu i vzadu byly zdviženy. Vybral si dobré místo východně od heliportu, odkud mohl krýt celý prostor mezi domem a vrtulníkem. Laserovým dálkoměrem zjistil, že se nachází 216 metrů od zadních domovních dveří a 147 metrů od předních levých dveří helikoptéry. Ležel na břiše; našel si suché místo na nádherném trávníku, v dloužících se stínech nedaleko kraje lesa. Vítr

k němu přinášel pach koní, což mu připomnělo jeho dětství, prožité na americkém severozápadě. Stiskem prstu zapnul vysílačku.

"Šéfe, střelec Dva-Jedna."

"Střelec Dva-Jedna, šéf."

"Jsem na místě a připravený. V domě se zatím nic nehýbá."

"Střelec Dva-Dva, na místě a připravený, ani já nevidím žádný pohyb," ohlásil se i seržant Weber ze svého místa dvě stě padesát metrů od Johnstona. Johnston se ohlédl po Dieterovu stanovišti. Jeho německý kolega si vybral dobré místo.

"Achtung" ozvalo se za ním. Johnston se ohlédl a uviděl, jak se k němu blíží -skoro po čtyřech - rakouský policista "Hier," řekl, natáhl ruku s nějakými fotografiemi a rychle se zase stáhl. Johnston si je prohlédl. No dobře. Snímky rukojmích... ale nikde žádná fotka těch syčáků. Nu, aspoň bude vědět, koho nemá zastřelit. Odtáhl se od zbraně, zvedl zelený vojenský dalekohled a začal zvolna a důkladně zkoumat celý dům. Zleva doprava a zase zpátky. "Dietere?" promluvil do rádia.

"Ano, Homere?"

"Přinesli ti fotky?"

"Jo, mám je."

"Uvnitř se nesvítí..."

"Ano, naši přátelé jsou chytří."

"Řekl bych, že tak za půl hodiny budeme potřebovat noktovizory."

"Souhlasím, Homere."

Johnston zabručel a otočil se, aby nahlédl do tašky, kterou si přinesl s kufříkem a s puškou za 10 000 dolarů. Potom opět začal prohlížet budovu dalekohledem, trpělivě, jako lovec, kradoucí se po jelením chodníku někde v horách za velkým paroháčem... příjemná myšlenka pro člověka, který chodil na lov celý život... chuť zvěřiny, zvlášť když je upečená venku na ohni... káva z modrého železného smaltovaného hrnku... a všechny ty řeči, co se vedou po úspěšném lovu... Nu, to, co ulovíš tady, k jídlu nebude, Homere, řekl si seržant a vrátil se ke své trpělivé, rutinní práci. Jednou rukou sáhl do kapsy a vzal si plátek sušeného hovězího masa na žvýkání.

*****

NA opačném okraji sídla si Eddie Price zapálil dýmku. Není to tak velké jako Kensingtonský palác, ale je to pěknější, pomyslel si. Ta myšlenka ho rozladila. Právě o tomhle svého času hovořívali v SAS. Co kdyby teroristé - obvykle uvažovali o PIRA nebo INLA - zaútočili na jednu z královských rezidencí... nebo na Westminsterský palác. Příslušníci SAS čas od času všechny tyto budovy procházejí, aby získali přibližné ponětí o topografii, bezpečnostních systémech a případných problémech - zvlášť potom, co ten šílenec v roce 1980 vkráčel až do královniny ložnice. Tahle vzpomínka mu ještě stále naháněla husí kůži.

Krátké zamyšlení pominulo. Teď se musí starat o Schloss Ostermann, vzpomněl si Price a začal znova studovat plány.

"Vnitřek té budovy je hotová noční můra, Dingu," řekl Price nakonec.

"To je fakt. Všude dřevěné podlahy, které nejspíš vržou, a spousta míst, kam se ti lumpové můžou poschovávat a střílet odsud na nás. Pokud to chceme udělat pořádně, potřebovali bychom vrtulník." Jenže vrtulník neměli. O tom bylo třeba promluvit s Clarkem. Tahle akce Duha není dostatečně připravena. Příliš rychle se promýšlela spousta věcí najednou. Nejde jen o to, že potřebují vrtulník, ale hlavně dobrou, zkušenou posádku, schopnou létat s různými typy helikoptér, protože když je někam pošlou, nelze předpokládat, jakou mašinu jim hostitelé zapůjčí. Chavez se ohlédl.

"Doktore?"

Bellow přistoupil blíž. "Ano, Dingu?"

"Začínám uvažovat o tom, že je pustíme ven, aby vyšli k té helikoptéře za domem, a přitom je dostaneme. Bude to lepší, než se probíjet dovnitř."

"Na to je ještě trochu brzy, ne?"

Chavez přikývl. "Jo, to je, ale nechceme přijít o rukojmí a vy jste říkal, že lhůta běží do půlnoci a že to máme brát vážně."

"Třeba se nám to podaří posunout. To je moje práce. Po telefonu."

"To vím, ale pokud vyrazíme, chci, aby to bylo potmě. To znamená dnes v noci. Nemůžu plánovat, že je přesvědčíte, aby se vzdali. Pokud si myslíte něco jiného...?"

"Je to možné, ale nepravděpodobné," musel mu dát Bellow za pravdu. Nebyl schopen přesvědčivě hovořit ani o oddálení hrozby, že po půlnoci začnou zabíjet.

"Dál: potřebujeme na domě umístit kamery a odposlech."

"Tady jsem," hlásil se Noonan. "To je hodně náročná objednávka."

"Dokážeš to?"

"Pravděpodobně bych se uměl nepozorovaně dostat blízko k domu, jenže je tam přes sto oken, a jak se k čertu dostanu k těm ve druhém a ve třetím patře? Leda bych visel z vrtulníku a spustil se na střechu... A to znamená, že zdejší lidi od televize, kteří se tu objeví tak jistě, jako se supi vždycky objeví u chcípající krávy, budou muset odvrátit kamery od domu a držet je odvrácené, což ovšem může poplašit teroristy, protože televize přestane ukazovat budovu, která je středem zájmu. A jak by si mohli nepovšimnout vrtulníku, který proletí třicet stop nad domem? A navíc: co když už jeden z těch syčáků na střeše hlídá?"

"Komplikuje se to," poznamenal Chavez tiše.

"Je už dost tma a taky chladno na to, aby mohly fungovat termovizory," podotkl užitečně Noonan.

"Jo." Chavez vzal do ruky mikrofon vysílačky. "Všichni ihned zapněte termovizory. Opakuju, zapnout termovizory." Ohlédl se. "Co mobilní telefony?"

Noonan mohl jen pokrčit rameny. Tou dobou se už kolem shromáždily asi tři stovky civilistů. Zůstávali mimo Ostermannův pozemek a byli pod dohledem policie, ale většina z nich na pozemek viděla a pokud někdo z nich měl mobil a někdo z těch uvnitř druhý, stačilo tomu neznámému venku jen vyťukat číslo a povědět těm uvnitř, co se tady děje. Moderní komunikační zázraky pracují oběma směry. Existuje nějakých pět set frekvencí mobilních telefonních sítí a zařízení, které by je pokrylo všechny, nepatřilo k standardnímu vybavení skupiny Duha. Pokud bylo známo, žádní teroristé ani zločinci podobnou techniku doposud nepoužili, ale určitě nejsou všichni pitomí, určitě ne napořád pitomí. Chavez pohlédl směrem k zámku a opět myslel na to, že budou muset ty lumpy vylákat ven, má-li vše proběhnout jaksepatří. Potíž byla v tom, že netušil, s kolika zločinci budou mít co do činění, a neexistoval způsob, jak to zjistit bez rozmístění mikrofonů a kamer na budově, s jejichž pomocí by bylo možno získat doplňující informace - a právě to byl z již zmíněných důvodů velice pochybný krok.

"Time, poznamenej si, že až se vrátíme, musíme vymyslet něco ohledně mobilních telefonů a vysílaček, roztroušených mimo vlastní cíl. Kapitáne Altmarku!"

"Ano, majore Chavezi?"

"Máte už ty světlomety?"

"Právě dorazily. Ano, máme tři soupravy," ukázal Altmark prstem. Price s Chavezem se šli podívat. Uviděli tři náklaďáky, na nichž stálo něco, co by laik považoval za reflektory, jež bývají vidět na stožárech u fotbalových stadionů. Byly vyrobeny jako pomůcka pro hasiče, takže se daly postavit na náklaďáky, které pro ně zároveň vyráběly energii. Chavez dal Altmarkovi pokyny ohledně jejich rozmístění a vrátil se na místo určené pro shromáždění celé čety před zásahem.

*****

TERMOVIZORY vytvářejí obraz díky schopnosti registrovat teplotní rozdíly. S přicházejícím večerem se rychle ochlazoval vzduch a s ním i kamenné stěny domu. Již nyní se okna jevila světlejší než stěny, protože v domě se topilo a staromódní vysoké skleněné výplně v mnoha dveřích měly jen chabou izolaci, navzdory dlouhým drapériím, zavěšeným uvnitř. První odhalení učinil Dieter Weber. "Šéfe, střelec Dva-Dva, termální cíl v prvním patře, čtvrté okno od západu; odhrnul záclonu a dívá se ven."

"Oukej! To je v kuchyni." To byl hlas Hanka Pattersona, sklánějícího se nad plány domu. "Tak máme prvního. Můžeš nám povědět ještě něco víc, Dietere?"

"Ne. Je to jen stín," odvětil německý ostřelovač. "Ne, počkejte... je vysoký, pravděpodobně muž."

"Tady je Pierce. Mám taky jednoho. První patro, východní strana, druhé okno od východní stěny."

"Kapitáne Altmarku?"

"Ja?"

"Mohl byste, prosím, zatelefonovat do Ostermannovy kanceláře? Chceme vědět, jestli tam Ostermann je."

Protože bude-li tam, bude tam s ním i jeden či dva z těch lumpů.

*****

"OSTERMANNOVA kancelář," ozval se ženský hlas. "Tady je kapitán Altmark. S kým to mluvím?"

"Tady Gertruda, komandérka Frakce rudých pracujících."

"Promiňte, chtěl jsem mluvit s velitelem Wolfgangem."

"Čekejte," odpověděl mu Petřin hlas.

"Tady Wolfgang."

"Tady Altmark. Už jste se dlouho neozvali."

"Co máte pro nás nového?"

"Nic, ale máme prosbu, pane veliteli."

"Ano? Jakou?"

"Na důkaz dobré vůle," řekl Altmark; Dr. Bellow mu naslouchal prostřednictvím vedle stojícího tlumočníka, "žádáme, abyste propustili dva rukojmí, třeba někoho z domácích zaměstnanců."

"A pročpak? Aby vám pomohli nás identifikovat?"

*****

"ŠÉFE, tady Lincoln, mám jeden cíl v okně v severozápadním rohu, vysoký, pravděpodobně muž."

"To už jsou tři plus dva," poznamenal Chavez, zatímco Patterson umístil na to místo do plánu kulatou žlutou nálepku.

Žena, která původně zvedla telefon, zůstala na lince. "Máte čas tři hodiny do chvíle, než vám pošleme jednoho z rukojmích - tot" zdůraznila. "Přejete si snad ještě něco? My požadujeme, aby se do půlnoci dostavil pilot schopný řídit vrtulník pana Ostermanna a aby na nás na letišti čekalo dopravní letadlo. Jinak zabijeme jednoho z rukojmích, abychom vám dokázali, že to myslíme vážně, a další budeme zabíjet v pravidelných intervalech. Rozumíte?"

"Prosím vás, my přece víme, že to myslíte vážně," ujistil ji Altmark. "Právě sháníme posádku pro letadlo. Takové věci vyžadují čas, však víte."

"To lidi jako vy říkají vždycky. Sdělili jsme vám svoje požadavky. Nesplníte-li je, padne jejich krev na vaši hlavu. Ende." Hlas se odmlčel a linka ohluchla.

*****

CHLADNÁ rozhodnost, zaznívající z hlasu na druhém konci linky, kapitána Altmarka udivila a znepokojila. Stejně jako náhlé ukončení hovoru. Zavěsil a pohlédl na doktora Bellowa. "Herr Doktor?"

"Ta ženská je nebezpečná. Oba jsou chytří. Rozhodně si všechno dobře promysleli a docela určitě jsou schopni zabít někoho z rukojmích, jen aby prokázali své odhodlání."

*****

"DVOJICE, muž a žena," hlásil Price do telefonu. "Němci, věk... řekl bych tak kolem čtyřicítky. Možná o něco starší. Myslí to zatraceně vážně," doplnil své hlášení Billu Tawneymu.

"Díky, Eddie, čekej," ozvalo se v odpověď. Price slyšel klapot úderů na klávesnici počítače.

"Tak, chlapče, mám pro tebe tři možnosti. Právě je posílám."

"Díky, pane." Price opět otevřel svůj notebook. "Dingu?"

"Ano?"

"Přicházejí informace."

"Máme tu nejmíň pět teroristů, šéfe," prohlásil Patterson a začal ukazovat prstem na různá místa v plánech. "Tak rychle by se nemohli přemísťovat. Tady, tady, tuhle a tadyhle nahoře. To rozmístění dává smysl. Pravděpodobně mají přenosné vysílačky. Dům je moc velký na to, aby se jeden druhého dovolali. Museli by křičet."

Jakmile to Noonan uslyšel, vydal se pro zařízení na odposlech rádiového vysílání. Jestli ti hoši používají malé vysílačky, které mohou držet v jedné ruce, pak je rozsah použitelných frekvencí dobře znám; přesně jej určují mezinárodní dohody. Pravděpodobně nemají armádní typy, jakých používá i četa skupiny Duha, a zřejmě nevysílají v kódu. Během několika vteřin připravil svůj počítačový vyhledávač frekvencí a uvedl jej do chodu. Byl napojen na několik různých antén, jež mu umožní triangulační metodou přesně lokalizovat zdroje vysílající uvnitř domu. Všechno to bylo připojeno na jeho notebook, jehož obrazovku pokrýval nákres zámku. Tři ozbrojené stráže, tak to asi bude, uvažoval Noonan. Dva - to by bylo příliš málo. Tři, to je asi tak nejpravděpodobnější, i když do té dodávky, co stojí před domem, by se jich snadno vešlo i víc. Dva plus tři, dva plus čtyři, nebo dva plus pět? Ale oni přece chtějí odletět, a ten vrtulník není tak velký. To znamená, že teroristů je celkem pět až sedm. To je ale jen odhad a podle odhadů nelze postupovat - nu, přinejmenším to není žádoucí... ale pro začátek to stačí. Tolik věcí závisí jen na odhadech. A co když nemají přenosné vysílačky? Co když používají mobilní telefony? A co když je jinak i spousta jiných věcí, pomyslel si Noonan. Nu, někde se musí začít, posbírat co nejvíc informací a pak se podle nich zařídit. Potíž při postupu proti takovým lidem je v tom, že tempo vývoje událostí určují oni. Přestože jsou to hlupáci se zločinnými úmysly - což Noonan považoval za jejich slabinu - tempo určují oni. Oni rozhodují, kdy se co stane. Četa to může jen maličko usměrnit lichocením a přemlouváním - to je úloha doktora Bellowa - ale když dojde na lámání chleba, záleží všechno na zločincích, kteří se chystají k vraždě, a to je pořádně vysoká karta. Uvnitř jsou rukojmí. Ostermann, jeho tři obchodní asistenti a šest lidí, kteří se starají o dům a pozemek. Všichni mají nějaký svůj život, rodinu a doufají, že jim bude obojí zachováno. Úkolem druhé čety je zajistit, aby se tak skutečně stalo. Jenže zločinci mají zatím příliš mnoho věcí pod kontrolou, což se speciálnímu agentu FBI Noonanovi nijak zvlášť nezamlouvalo. Nebyl to první okamžik, kdy si přál být raději jedním ze střelců, připraveným - až přijde čas - vtrhnout dovnitř a vyřídit, co je třeba. Jenže přes veškerou svoji fyzickou trénovanost i střelecké schopnosti... nejlepší byl v zajišťování technické podpory mise. V tomto oboru byl expert a úspěšnému zásahu nejlépe poslouží,

bude-li se držet svých přístrojů. Nicméně, nemuselo se mu to líbit.

*****

"TAK, jak jsme na tom, Dingu?"

"Nic moc, pane C." Chavez se otočil a znovu se zahleděl na dům. "Přístup k domu je hodně obtížný, protože je zde otevřený terén, a tím pádem je to těžké i s odposlechem a získáváním taktických informací. Víme o dvou primárních a pravděpodobně třech sekundárních subjektech. Zřejmě jsou to ke všemu odhodlaní profíci. Uvažuju, jestli je máme pustit ven k vrtulníku a cestou je sejmout. Ostřelovači jsou už na svých místech. Ale vzhledem k počtu cílů se bojím, aby toho na ně nebylo moc, Johne."

Clark pohlédl na obrazovku ve svém velitelském středisku. S druhou četou byl nepřetržitě ve spojení; měl přístup i na obrazovky jejich počítačů. Stejně jako při předchozí akci seděl vedle něho Peter Covington, aby případně komentoval vývoj situace. "Vypadá to skoro jako nějakej zatracenej hrad s vodním příkopem," poznamenal již předtím britský důstojník. Také on si uvědomil, že by bylo žádoucí mít v týmu natrvalo piloty pro řízení vrtulníků.

"A ještě něco," pokračoval Chavez. "Noonan tvrdí, že potřebujeme rušičku mobilních telefonů. Postává tu kolem pár stovek civilistů a pokud někdo z nich schovává mobilní telefon, může se spojit s kamarády uvnitř a povědět jim, co tady děláme. Bez rušičky nemáme sakra vůbec šanci s tím něco udělat. Poznamenejte si to, pane C."

"Už jsem si to poznamenal, Dingu," odpověděl Clark. Pohlédl na Davida Peleda, svého zástupce pro technické záležitosti.

"Zařídím to během několika dnů," ujistil Peled svého šéfa. Mossad takové zařízení má. Možná je mají i některé americké služby. Musí to rychle zjistit. Na bývalého policajta, pomyslel si David, je ten Noonan až moc šikovný.

"Dobrá, Dingu, máš mé svolení postupovat podle vlastního uvážení. Hodně štěstí, chlapče."

"Díky, taťko," zněla ironická odpověď. "Druhá četa - konec." Chavez vypnul rádio a mikrofon pohodil na ně. "Prici!" zavolal.

"Ano, pane." Hlavní seržant se zjevil vedle něho.

"Máme povolení postupovat podle vlastní úvahy," oznámil velitel svému zástupci.

"To je skvělé, majore Chavezi. Co navrhujete, pane?"

Situace asi není z nejlepších, pomyslel si Ding, když mi Price už zase říká pane.

"Nu, podívejme se, jak to s námi vypadá, Eddie."

*****

KLAUS Rosenthal byl u Ostermanna vrchním zahradníkem a v jedenasedmdesáti letech byl nejstarším ze všech domácích zaměstnanců. Jeho žena byla - to věděl určitě - doma v posteli, s ošetřovatelkou, pečlivě dbající na to, aby správně brala své léky. Jistě má o něho starost, a to by jí mohlo uškodit. Hilda Rosenthalová měla nemocné srdce, už tři roky byla prakticky invalidní. Státní zdravotnictví jí zajistilo nezbytnou péči a pan Ostermann také pomohl: požádal svého přítele, profesora z vídeňské Všeobecné nemocnice, aby se na ni podíval, a léčba novými léky Hildě opravdu trochu pomohla, ale to, že teď o něho má strach, jí určitě nepomůže; to pomyšlení dohánělo Klause k šílenství. Seděl v kuchyni s ostatními domácími zaměstnanci. Zašel si sem pro sklenici vody, právě když přišli -být v té době venku, mohl utéci, vyvolat poplach a pomoci svému zaměstnavateli, který se k zaměstnancům i k Hildě chová tak ohleduplně. Jenom smůla zavinila, že byl právě v kuchyni, když tam vtrhly ty svině, mávající zbraněmi. Jsou mladí, necelých třicet let. Ten bližší, jehož jméno Rosenthal neznal, podle dialektu pochází buď z Berlína, nebo ze západního

Pruska a ještě nedávno se nejspíš hlásil ke skinheadům, o čemž svědčilo vojácké strniště, rašící na jeho nepokryté hlavě. Produkt bývalého Východního Německa. Další nácek, zrozený z komunistického režimu. Rosenthal se jako chlapec seznámil s těmi původními nacisty v koncentračním táboře Belzec a i když se mu podařilo tuto zkušenost přežít, pocítil nyní záchvěv zapomenuté hrůzy, když si uvědomil, že jeho život opět závisí na rozmaru takového krutého šílence s prasečíma očima... Rosenthal sevřel víčka. Ještě dnes ho pronásledovaly noční můry související s pětimístným číslem, vytetovaným na předloktí. Nejméně jednou za měsíc se probouzel v propocených pokrývkách poté, co ve snu znovu zažil pohled na lidi pochodující do budovy, z níž nikdo z nich nevyšel živý... a v tom snu se vždycky vyskytoval mladý esesák s krutou tváří, který ho vybídl, aby se připojil k ostatním, protože i on potřebuje osprchovat. Ale ne, protestoval ve snu, Hauptsturmfuhrer mě potřebuje v kovodílně. Dneska ne, žide, opáčil vždycky ten roťák od SS s bledým úsměvem. Komm jetzt zu dem Brauserbad. A on pokaždé podle rozkazu vykročil ke dveřím, protože co jiného mohl dělat - a pak se vždycky probudil celý zpocený a s pocitem, že kdyby se neprobudil v tuto chvíli, neprobudil by se už nikdy, jako všichni ti lidé, které viděl odcházet dovnitř...

Existují nejrůznější druhy strachu a Klaus Rosenthal trpěl nejhroznějším ze všech. Byl si jist, že zemře rukou jednoho z nich - špatných Němců, kterým prostě ani za mák nezáleží na lidství ostatních - a na této jistotě určitě nebylo nic uklidňujícího.

Tento druh lidí nevymizel. Nevymřel. Jeden z nich stál právě před ním a díval se na něho. V ruce držel samopal a prohlížel si Rosenthala a ostatní lidi v kuchyni, jako by to byly jen předměty. Neživé předměty. Ostatní zaměstnanci byli vesměs křesťané a nikdy nic podobného nezažili, ale Klaus Rosenthal ano a věděl, co může čekat - věděl to s naprostou jistotou. Tentokrát ho navštívila skutečná noční můra, vyvstala z minulosti, aby naplnila jeho osud, a určitě také zabije Hildu, protože její srdce to nevydrží. Ale co s tím může dělat? Tenkrát, když se to stalo poprvé, byl nezletilým sirotkem, učněm ve zlatnictví, kde se naučil vyrábět krásné kovové předměty. To řemeslo mu zachránilo život. A nikdy potom už se k němu nevrátil pro strašlivé vzpomínky, jež si v souvislosti s ním vybavoval. Místo toho si našel práci, jež ho spojila s půdou. Napomáhal jí rodit krásné a zdravé plody. Měl k tomu nadání. Ostermann to poznal a ujistil ho, že má u něho na zámku práci na celý život. Jenže tomuhle náckovi s ježatým strništěm a se zbraní v ruce na jeho nadání nezáleželo.

*****

DING dohlížel na rozestavění světel. Kapitán Altmark s ním obcházel všechny vozy a všem řidičům vysvětlili, kam přesně mají zajet. Když byla auta na místě a reflektory nastaveny, vrátil se Chavez ke své četě a stručně svým lidem nastínil plán akce. Bylo už po jedenácté hodině. Překvapovalo je, jak rychle čas letí, právě když jej potřebovali co nejvíc.

Piloti vrtulníku většinou klidně seděli, pili kávu jako správní letci a přemýšleli, co se k čertu asi bude dít dál. Ukázalo se, že se druhý pilot docela podobá Eddiemu Priceovi, a Ding se rozhodl této podoby využít ve svém plánu jako poslední pojistky.

Ve 23:20 nařídil rozsvítit světla. Průčelí i obě boční stěny zámku zalila žlutobílá záře, jen vzadu ležel dlouhý trojúhelníkový stín, sahající až k vrtulníku a ke stromům za ním.

"Oso," přikázal Chavez, "jdi směrem k Dieterovi a schovej se tam někde poblíž."

"Rozkaz." Seržant Vega si přehodil přes rameno zbraň a začal se prodírat lesem.

Nejtěžší úkol připadl Louisi Loisellovi a Georgi Tomlinsonovi. Měli na sobě

noční maskovací úbory. Kombinézy, které si přetáhli přes své černé nindžovské úbory, připomínaly milimetrový papír. Světlezelený podklad byl křižujícími se tmavozelenými linkami rozdělen na políčka o rozměrech asi osmi čtverečních palců. Některá byla vyplněna stejně tmavou zelení, a vytvářela tak naprosto nepravidelný vzor. Tenhle nápad se poprvé uplatnil za druhé světové války, kdy designéři, upravující stíhačky Luftwaffe pro noční akce, usoudili, že sice noc je sama o sobě dostatečně temná - avšak letouny natřené na černo jsou v ní snadno viditelné, protože jsou ještě tmavší. Tyto maskovací kombinézy byly založeny na stejném principu a zatím se osvědčily při všech cvičeních. Teď se uvidí, zda budou fungovat i v opravdovém boji. Ostrá záře reflektorů by měla pomoci. Svítily na zámek zpředu a ze stran tak, aby za ním vytvořily tmavý prostor, kde se zelené maskáče docela ztratí. V Herefordu s nimi cvičili dost často, ale ještě nikdy na nich doopravdy nezávisely lidské životy. Přesto nyní Tomlinson s Loisellem vkročili ze dvou různých směrů do trojúhelníkového stínu. Plížení jim zabralo celých dvacet minut.

*****

"TAK, Altmarku," ozval se Hans Furchtner ve tři čtvrtě na dvanáct, "je všechno připraveno, nebo máme za pár minut zabít prvního z rukojmích?"

"Prosím vás, nedělejte to, Herr Wolfgang. Posádka vrtulníku je už na cestě a jednáme s leteckou společností, aby nám uvolnila jeden letoun a připravila ho k odletu. Všechno je to mnohem složitější, než si dovedete představit."

"Za patnáct minut uvidíme, jestli je to doopravdy tak složité, Herr Altmark." Linka ohluchla.

Bellow ani nepotřeboval překladatele. Tón hlasu mu docela postačil. "Udělá to," ujistil psychiatr Altmarka s Chavezem. "Ta lhůta je pevná."

"Přiveďte piloty," přikázal rychle Ding. O tři minuty později u vrtulníku zastavilo policejní auto. Vystoupili dva muži a zatímco se vůz opět vzdálil, nasedli do helikoptéry. Dvě minuty nato se rotor začal otáčet. Chavez zapnul mikrofon. "Četo, tady je velitel. Připravte se. Opakuju, připravte se."

*****

"SKVĚLÉ," liboval si Furchtner. Rotující vrtuli sotva zahlédl, ale postačily mu záblesky pozičních světel. "Tak, začínáme. Vstaňte, pane Ostermanne!"

Petra Dortmundová sestupovala po schodech před nejdůležitějšími rukojmími. Zamračeně uvažovala, zda neudělali chybu, když nezabili toho Denglera, aby zdůraznili své odhodlání. Možná na to dojde později, až začne vážné vyjednávání na palubě letadla. A možná, že Dengler ví všechno, co ví i Ostermann. Je-li tomu tak, byla by chyba ho zabít. Zapnula vysílačku a zavolala své lidi. Zatímco ona sestupovala po hlavním schodišti, scházeli se ve vstupní hale i se šesti rukojmími z kuchyně. Ne, rozhodla se, když došla ke dveřím; bude lepší zabít nějakou ženu. Tak udělají na policisty venku mnohem větší dojem, zvlášť když ji zabije jiná žena...

"Připraveni?" otázala se Petra a všichni čtyři příslušníci její skupiny souhlasně přikývli. "Pojedeme podle plánu," sdělila jim. Tihle lidé byli z ideologického hlediska zklamáním, přestože vyrostli a byli vychováni ve skutečném socialismu - tři z nich dokonce měli vojenský výcvik, k němuž patřilo i politické školení. Ale vyznali se ve své práci a prozatím se svých úkolů zhostili dobře. Těžko si mohla přát něco víc. Z kuchyně vycházeli domácí zaměstnanci.

*****

KDYŽ se Rosenthal na okamžik zastavil u hlavního kuchyňského stolu, všiml

si, že jedna z kuchařek má potíže s chůzí, a tím rozzlobila toho ježatého syčáka. Uvědomoval si, kam ho odvádějí - vedou ho na smrt, stejně jako v tom hrůzném snu, a on proti tomu nic nedělá! Ta myšlenka ho přepadla tak náhle, až ho z toho prudce rozbolela hlava. Pootočil se doprava, uviděl stůl a na něm malý nůž na čistění zeleniny. Rychle se ohlédl nalevo a přesvědčil se, že se terorista dívá na kuchařku Marii. V tu chvíli se rozhodl, popadl nůž a ukryl jej v rukávu. Třeba mu osud poskytne šanci. A jestli ano, umiňoval si Klaus Rosenthal, tentokrát jí využije.

*****

"DRUHÁ četo, tady je velitel," promluvil Chavez do rádia. "Každou chvíli by měli začít vycházet ven. Všichni se ohlaste." Jako první se ozvali dvojím cvaknutím a svými jmény Tomlinson a Loiselle, ukrytí v bezprostřední blízkosti zámku.

"Střelec Dva-Jedna," ozval se Homer Johnston. Připojil si k dalekohledu pušky noktovizor; jeho zbraň soustředěně mířila na jediné dveře v zadní stěně zámku a on zvolna a pravidelně dýchal.

"Střelec Dva-Dva," ohlásil se Weber o vteřinu později.

"Oso," řekl Vega. Olízl si rty a přitiskl zbraň k rameni. Obličej měl pomalován maskovací barvou.

"Connolly."

"Lincoln."

"McTyler."

"Patterson."

"Pierce." Všichni se ohlásili ze svých úkrytů na trávníku.

"Price," ozval se hlavní seržant z levého předního sedadla v helikoptéře.

"Dobrá, četo. Připravte se k palbě. Všechno jako obyčejně. Mějte oči na šťopkách, chlapi," dodal Chavez zbytečně. Pro velitele bylo velmi těžké v takovou chvíli mlčet. On sám se nacházel ve vzdálenosti osmdesáti yardů od vrtulníku -zanedbatelná vzdálenost pro jeho samopal MP-10 - a noktovizorem upřeně hleděl na budovu.

"Otvírají se dveře," hlásil Weber zlomek vteřiny před Johnstonem.

"Taky vidím pohyb," potvrdil střelec Dva-Jedna.

"Kapitáne Altmarku, tady Chavez. Zastavte televizní přenos," nařídil Ding prostřednictvím druhé vysílačky.

Ja, rozumím," potvrdil policejní kapitán. Ohlédl se a houkl na televizního režiséra. Kamery mohou natáčet, ale vysílání musí skončit. Od této chvíle jsou všechny natočené kazety považovány za tajný materiál. Televizní obrazovky nyní ukazovaly jen obličeje komentátorů.

"Dveře jsou otevřené," hlásil Johnston ze svého snajperského stanoviště. "Vidím jednoho z rukojmích, asi je to kuchař, a jeden ze subjektů - tmavovlasou ženskou s pistolí v ruce."

Seržant Johnston se uvolnil a stáhl prst ze spouště. Bez přímého Dingova rozkazu střílet nesmí a v takovéhle situaci žádný podobný rozkaz nepřijde. "Objevil se další rukojmí," hlásil, "tentokrát je to Malý muž." To znamenalo, že jde o Denglera. Ostermann byl Velký muž a sekretářky dostaly označení Blondýna a Bruneta, podle barvy vlasů. Fotografie služebnictva neměli k dispozici, a tím pádem jim ani nepřidělili kódová jména. Všichni zločinci byli v hantýrce označováni jako subjekty.

Johnston viděl, že ve dveřích zaváhali. Musel to pro ně být okamžik plný strachu - ale o tom, jak strašný opravdu je, neměli ani tušení a taky se to nikdy nedovědí. Zatracená smůla, pomyslel si, když ze vzdálenosti dvou set yardů ustálil kříž zaměřovače na její tváři. Tato vzdálenost byla pro něho a jeho zbraň ekvivalentem nějakých deseti yardů.

"Tak pojď, zlato," vydechl. "Máme pro tebe a tvé přátele něco opravdu speciálního. Dietere?" zavolal do rádia.

"Mám zaměřeno, Homere," ozval se druhý střelec. "Myslím, že tuhle tvář známe... Teď si nemůžu vybavit to jméno. Šéfe, střelec Dva-Dva..."

"Ano, tady velitel."

"Tu ženskou jsme nedávno někde viděli. Je teď o něco starší, ale já ten obličej znám. Skupina Baader-Meinhofová, Frakce rudé armády, myslím, že je to jedna z nich. Pracuje v páru s mužem. Je to marxista, zkušený terorista, vrah... myslím, že zabil jednoho amerického vojáka." Nic z toho nebyly vyloženě překvapivé novinky, ale známá tvář je známá tvář.

Do rozhovoru se vložil Price; vzpomněl si na jeden počítačový program, s kterým si nedávno hrál. "Není to Petra Dortmundová?"

Ja! To je ona! A jejím partnerem je Hans Furchtner," potvrdil Weber. "Komm raus, Petra," pokračoval svým rodným jazykem. "Kommzu mir, Liebschen."

*****

POŘÁD jí něco dělalo starosti. Ukázalo se, že je velmi těžké jen tak vyjít na otevřený trávník za zámkem, a to i přesto, že před sebou jasně viděla vrtulník s roztočeným rotorem a blikajícími pozičními světly. Udělala první krok, vlastně: pokusila se o něj, protože její noha jako by se nechtěla pohnout a vykročit dolů po žulových schodech. Přimhouřila modré oči, protože všechny stromy na východním i západním okraji zámku tonuly v ostrém světle reflektorů a stín mezi nimi se táhl jako černý prst směrem k vrtulníku. Možná právě ten obraz mrtvého klidu ji tak znepokojuje. Potřásla hlavou a zahnala tu myšlenku jako nedůstojnou pověrčivost. Postrčila oba rukojmí, sešla po šesti schodech na trávník a zamířila k čekajícímu vrtulníku.

*****

JSI si jistý tou identifikací?" zeptal se Chavez Dietera.

"Ano, pane. Je to Petra Dortmundová."

Dr. Bellow vedle Chaveze vyhledal její jméno ve svém notebooku. "Čtyřiačtyřicet let, bývalá členka skupiny Baader-Meinhofová. Ideologicky velmi vyhraněná. Údajně taky zatraceně bezohledná. Ty informace jsou deset let staré. Jak se zdá, moc se nezměnila. Jejím partnerem býval jistý Hans Furchtner. Předpokládá se, že jsou manželé nebo milenci - ať už je to, jak chce, hodí se k sobě velice dobře. Jsou to zabijáci, Dingu."

"Prozatím ještě ano," upřesnil Chavez a pozoroval tři postavy, kráčející přes trávník.

"V jedné ruce má granát, zdá se, že tříštivý," hlásil Johnston. "V levé ruce, opakuju, v levé."

"Potvrzuju," ozval se Weber. "Vidím ten granát. Pojistka je zastrčená. Opakuju, pojistka je na místě."

*****

"TO je paráda," zavrčel Eddie Price do rádia. Zase jako v tom zatraceným Furstenfeldbrucku, pomyslel si. Připoutaný ve vrtulníku s granátem a s bláznivou ženskou, která kdykoli může tu pitomou pojistku vytrhnout. "Tady Price. Má jen jeden granát?"

"Já vidím jen jeden," odpověděl Johnston. "Nemá nadité kapsy, nic takového, Eddie. V pravé ruce drží pistoli a v levé granát."

"To souhlasí," potvrdil Weber.

"Je to pravačka," oznámil jim Bellow, který si v počítači ověřil všechny informace o Petře Dortmundově. "Subjekt Dortmundová používá především pravou ruku," opakoval.

Tím se vysvětluje, proč v ní drží pistoli a granát má v levé, říkal si Price. Také to znamenalo, že bude-li tím granátem chtít hodit jaksepatří, musí

jej vzít do druhé ruky. Aspoň nějaká dobrá zpráva, pomyslel si. Třeba už je to dávno, co měla takovou věc naposledy v ruce. Třeba má vyloženě strach, že by to mohlo bouchnout, zadoufal v myšlenkách. Někteří lidé tyhle krámy nosí jen kvůli vnějšímu efektu. Konečně ji uviděl, jak pravidelným krokem míří k vrtulníku.

"Objevil se mužský subjekt - Furchtner," řekl Johnston do rádia. "Má s sebou Velkého muže a myslím, že i Brunetu."

"Souhlasí," potvrdil Weber. "Vidím Furchtnera, Velkého muže a Brunetu. Furchtner je zřejmě ozbrojený jenom pistolí. Teď scházejí po schodech. Ve dveřích se objevil další subjekt. Má samopal a vede další dva rukojmí."

"Jsou chytří," poznamenal Chavez. "Vycházejí po skupinách. Náš kámoš se vydal na cestu ve chvíli, kdy ta jeho holčina už byla v půli cesty... uvidíme, jestli i ostatní budou postupovat stejně..." No dobrá, říkal si Ding. Čtyři, možná pět skupin projde otevřeným prostranstvím. Chytří parchanti, ale ne dost chytří... možná.

Když se přiblížili k vrtulníku, Price vystoupil a otevřel dveře po obou stranách. Předtím ukryl svou pistoli do mapové kapsy na dveřích vlevo. Podíval se na pilota.

"Chovejte se normálně. Situace je pod kontrolou."

"Když myslíš, Angličane...," odpověděl pilot chraptivým, napjatým tónem. "Ten vrtulník nesmí za žádných okolností vzlétnout. Je to jasné?" Už to jednou spolu probrali, ale právě opakování instrukcí člověku pomáhá přežít v takovýchto situacích.

"Ano. Kdyby mě nutili, přepnu to na tebe a budu tvrdit, že mám poruchu."

To je od tebe moc slušné, pomyslel si Price. Měl na sobě modrou košili s křidélky připnutými nad levou náprsní kapsou a našitou jmenovkou s nápisem Tony. Miniaturní bezdrátová vysílačka v uchu a mikrofon v límci mu zajišťovaly spojení se zbytkem čety.

"Zbývá jim šedesát metrů. Není to moc přitažlivá ženská, co?" prohodil ke svým spolubojovníkům.

"Jestli mě slyšíš, uhlaď si rukou vlasy," požádal Chavez ze svého postavení. Okamžik poté uviděl, jak si Price levou rukou nervózně odhodil vlasy z čela. "V pořádku, Eddie, hlavně klídek, kamaráde."

"Ve dveřích je ozbrojený subjekt se třemi rukojmími," zavolal Weber. "Ne, ne, dva ozbrojené subjekty a tři rukojmí. Je tam Blondýna, Starý muž a nějaká žena ve středním věku, podle oblečení patří ke služebnictvu."

"To znamená, že je tam přinejmenším ještě jeden lump," vydechl Ding. "A nejmíň tři další rukojmí. Vrtulník je všechny nepobere..." Copak asi udělají s těmi, kdo budou navíc, přemýšlel. Zabijí je?

"Vidím v zadních dveřích další dva ozbrojené subjekty a tři rukojmí," hlásil Johnston.

"To máme všechny rukojmí," podotkl Noonan. "A subjektů je tedy celkem šest. Jak jsou ozbrojení? První střelec?"

"Mají samopaly buď Uzi, anebo jejich české napodobeniny. Právě zamířili ke dveřím."

"Tak dobrá, mám to," prohlásil Chavez s dalekohledem v ruce. "Střelci, mířte na subjekt Dortmundová."

"Cíl zaměřen," hlásil Weber jako první. O zlomek vteřiny později se pohnul i Johnston, aby zacílil a náhle ztuhl.

Lidské oko je obzvlášť v noci citlivé na pohyb. Když se Johnston pootočil ve směru hodinových ručiček, aby namířil svou zbraň, Petra Dortmundová nabyla dojmu, že možná něco zahlédla. Přinutilo ji to zastavit, ačkoli ani přesně nevěděla, co ji vlastně zastavilo. Upřeně se zahleděla přímo na Johnstona, ale jeho strašidelný oblek vypadal prostě jako kupka něčeho - listí, trávy, hlíny. V nazelenalém přísvitu odrážejícím se od borovic to nemohla s přesností určit. Nemělo to tvar lidského těla a na vzdálenost víc než sta metrů od ní se v porostu ztrácel i obrys pušky. Přesto se tam pořád dívala, aniž by pohnula

rukou se zbraní; ve tváři měla zvědavost, nebylo vidět žádné známky znepokojení. Seržant Johnston viděl otevřeným levým okem rudé záblesky poziční světel vrtulníku, zatímco pravým okem sledoval vlasové linie záměrného kříže v zaměřovači své pušky, ustáleného mezi očima Petry Dortmundově, trochu nad nimi. Prst měl položen na spoušti, sotva cítil dotyk, jen tak lehce, jak bylo u tak citlivé spouště možné. Ten okamžik trval několik vteřin a periferním viděním sledoval především její ruku se zbraní. Kdyby se pohnula příliš rychle...

Ale nepohnula se. K Johnstonově úlevě opět vykročila k vrtulníku, aniž by tušila, že na každém centimetru její cesty jsou na její hlavu zaměřeny zbraně dvou ostřelovačů. Další důležitá chvíle nastala, když došla k helikoptéře. Kdyby ji obešla zprava, Johnston by ji ztratil a musel by ji přenechat jen Weberovi. Dá-li se doleva, pak ji ztratí Dieter ve prospěch jeho zbraně. Zdálo se, že dává přednost... ano. Dortmundová vykročila k levému boku helikoptéry.

"Druhý střelec - ztratil jsem cíl," hlásil Weber okamžitě. "V tuto chvíli ji nemůžu zasáhnout."

"Zaměřeno, první střelec je zaměřený," ubezpečoval Johnston Chaveze. Hmm, pusť Malého pána před sebe, zlato, pomyslel si natolik hlasitě, jak jen si mohl dovolit.

A přesně to Petra Dortmundová udělala. Vstrčila Denglera před sebou do dveří na levé straně; pravděpodobně si představovala, že sama si sedne doprostřed, aby byla méně vystavena palbě zvenčí. Teoreticky zcela správná úvaha, říkal si Homer Johnston, ale tentokrát jsi vedle. Máš smůlu, čubko.

Pohodlí důvěrně známého interiéru helikoptéry na Denglera tentokrát nezapůsobilo. Pod namířenou Petřinou pistolí se připoutal a přikázal si chovat se uvolněně a statečně, jak se na muže v takové chvíli sluší. Pak pohlédl dopředu a pocítil záchvěv naděje. Na místě pilota seděl jemu známý muž, ale toho druhého neznal. Ať to byl kdokoli, manipuloval přístroji stejně jako skutečný člen posádky, ale nebyl to on, i když tvar hlavy i barva vlasů byly velmi podobné a oba letci měli bílé košile s modrými nárameníky, jaké soukromí piloti považují za svoji uniformu. Jejich pohledy se setkaly; Dengler sklopil oči a pak se zahleděl ven ze strachu, že na sobě dá něco znát.

Hodnej kluk, pomyslel si Price. Pistoli měl v mapové kapse na levých dveřích. Byla dobře schována pod štosem leteckých map, ale snadno na ni mohl levicí dosáhnout. Vytáhne ji, rychle se otočí, zvedne ji a vystřelí, bude-li to potřeba. Přijímač ukrytý v jeho levém uchu - kdyby si jej někdo všiml, považoval by jej za naslouchátko - mu dodával informace, i když přes rachot motoru a vrtule nebylo moc dobře slyšet. Petřina pistole nyní mířila střídavě na něho a na pilota, jak jí pohybovala sem a tam.

"Střelci, máte zaměřené svoje cíle?" zeptal se Chavez.

"První střelec - potvrzeno. Cíl zaměřen."

"Druhý střelec, negativ, něco mi překáží. Navrhuju přejít na Furchtnera."

"Dobře, Dvojko. Přesuň se na Furchtnera. Jedničko, Dortmundová je jenom tvoje."

"Rozumím, šéfe," potvrdil Johnston. "Jednička má Dortmundovou jako na talíři." Seržant znovu laserem přeměřil vzdálenost. Sto čtyřiačtyřicet metrů. Na tuto vzdálenost kulka poklesne necelý palec pod úroveň ústí hlavně; jeho bojové nastavení hledí na dvě stě padesát metrů je trochu moc vysoké. Posunul záměrný kříž pod levé oko cíle. O zbytek se postarají fyzikální zákony. Jeho puška byla vybavena dvojitou spouští, jaká se používá pro střelbu do terče. Po stisknutí zadní spouště stačilo ke spuštění té přední jen hodně intenzivní přání, a to se právě chystal vyslovit. Vrtulník nesmí odletět. A v tuto chvíli bylo důležité nedovolit subjektům zavřít dveře na levé straně. Jeho sedmimilimetrová kulka by polykarbonátové dveřní okno pravděpodobně prorazila, ale tím by se nepředvídatelně změnila její dráha. Mohl by minout, nebo zabít či zranit rukojmí. To nesměl připustit.

Chavez byl nyní mimo vlastní akci. Velel, ale nevedl své muže - byl k

takovému postupu vycvičen, i když jej neměl moc v lásce. Bylo snazší být na místě se zbraní v ruce, než stát v pozadí a na dálku lidem říkat, co mají dělat. Ale neměl na vybranou. No dobře, pomyslel si, máme první subjekt ve vrtulníku a míří na ni zbraň. Číslo dvě je v otevřeném prostoru, ve dvou třetinách cesty k vrtulníku, a také na něho míří puška. Další dva lumpové se blíží k půli cesty a Mike Pierce se Stevem Lincolnem jsou od nich vzdáleni čtyřicet yardů. Poslední dva subjekty jsou ještě v domě a Louis Loiselle s Georgem Tomlinsonem se schovávají v křoví napravo a nalevo od nich. Pokud nenechali v domě někoho jako vnější dozor -jeden nebo dva subjekty, kteří by vyšli až poté, co ostatní nastoupí do vrtulníku... to je velmi nepravděpodobné, usoudil Chavez. A v každém případě, rukojmí jsou už všichni venku - nebo brzy budou - a účelem mise je zachránit rukojmí, připomněl si. Není nutné zabít všechny ty lotry. Není to hra, není to sport, a jeho plán, který již druhé četě vysvětlil, zatím vychází. Má-li vyjít úplně, je teď nejdůležitější, co udělá poslední skupina subjektů.

*****

ROSENTHAL uviděl ostřelovače. Dalo se to předpokládat, i když to nikoho nenapadlo. Byl hlavním zahradníkem. Tohle byl jeho trávník a dvě podivné hromádky napravo a nalevo od vrtulníku tam nepatřily. Musel by o nich vědět. Díval se na televizi a chodil do kina. Tohle byl teroristický útok a policie musí nějak reagovat. Někde okolo určitě jsou ozbrojení muži a tady na jeho trávníku leží dvě věci, které tam ráno nebyly. Tohle je jeho spása, nebo smrt. Těžko mohl odhadnout, jak to dopadne, a jeho žaludek se smrštil do tuhé, kyselinou nabité koule.

*****

"UŽ jdou," hlásil Tomlinson, když uviděl, jak z domu vykročily dvojice nohou... nejdřív ženské nohy, za nimi mužské, pak opět dva páry ženských a zase mužské. "Vyšel jeden subjekt se dvěma rukojmími. Ještě zbývají dva rukojmí..."

*****

FURCHTNER už byl skoro u cíle. Mířil k pravé straně vrtulníku a Dieteru Weberovi se ulevilo. Ale potom se zastavil, nahlédl do otevřených pravých dveří, kde seděl Gerhardt Dengler, a rozhodl se přejít na druhou stranu.

*****

"ČETO, připravte se," zavelel Chavez; přejížděl dalekohledem po pozemku a snažil se udržet pod kontrolou současně všechny čtyři skupiny. Jakmile vyjdou ti poslední...

*****

"TY, nastup si! Pozadu." Furchtner postrčil Brunetu směrem k helikoptéře.
"Ztratil jsem cíl, dvojka ztratila cíl," hlásil Weber rádiem dost nahlas. "Přesuň se na další skupinu," přikázal Chavez.
"Hotovo," potvrdil Weber. "Mířím na vedoucí subjekt ve třetí skupině." "První střelec, ohlas se!"
"Jednička se pevně drží Dortmundově," odpověděl ihned Johnston. "Tady jsme připravení," ozval se Loiselle z křoví u zadní strany domu. "Už tu máme čtvrtou skupinu."
Chavez se zhluboka nadechl. Všichni ti syčáci jsou venku; přišel čas.

"Oukej, velitel volá četu. Proveďte, proveďte, proveďte!"

*****

LOISELLE s Tomlinsonem byli už napjatí, jen vyrazit. Nikým neviděni vyskočili na nohy sedm metrů za svými oběťmi, které se dívaly jinam a neměly ani tušení o tom, co se děje za jejich zády. Tritiová mířidla zbraní obou vojáků nalezla své cíle. Oba teroristé s sebou vlekli ženy a oba byli vyšší než jejich rukojmí, což celou věc usnadnilo. Oba samopaly M-10 byly nastaveny na dávky o třech střelách a oba seržanti vystřelili současně. Zatím nebylo nic slyšet. Jejich zbraně byly plně utlumeny, hlaveň a tlumič tvořily jeden celek, a stříleli na velmi krátkou vzdálenost, takže nemohli minout. Hlavy obou obětí se roztrhly pod nárazy tlustých kulek s dutými hroty a obě těla se zhroutila a dopadla na trávník téměř stejně rychle jako nábojnice ze zbraní, jež je zabily.

"Tady je George. Dva subjekty zabity!" oznámil Tomlinson rádiem a rozběhl se za rukojmími, ještě stále kráčejícími směrem k vrtulníku.

*****

HOMER Johnston se zachvěl, když do jeho zorného pole vplula nějaká překážka. Podle růžové blůzy usoudil, že je to žena. Výhled na cíl mu ještě nezastínila; záměrný kříž se stále pevně držel pod levým okem Petry Dortmundově. Pravým ukazováčkem jemně stiskl spoušť. Puška zařvala a vyslala do tiché noci metrový záblesk - současně zahlédl kdesi u domu dva bledší záblesky, ale neměl čas se o ně starat; právě v tu chvíli jeho kulka zasáhla oblouk těsně nad levým okem Dortmundově, proletěla nejtlustší částí lebky, pokračovala ještě několik centimetrů a pak se roztříštila na víc než sto nepatrných částeček, jež na kaši rozdrtily mozkovou tkáň. Ze zadní části hlavy pak na obličej Gerhardta Denglera vystříklo cosi jako červený inkoust. Johnston natáhl zbraň a zaměřil se na jiný cíl; právě viděl, jak ten první jeho střela vyřídila.

*****

EDDIE Price ten záblesk uviděl; jeho ruce už byly v pohybu od okamžiku, kdy před půl vteřinou uslyšel příkaz proveďte. Vytáhl pistoli z kapsy na mapy, vyřítil se ze dveří vrtulníku, jež připomínaly dveře běžného vozu, jednou rukou namířil Hansi Furchtnerovi na hlavu a vypálil jedinou ránu těsně pod levé oko. Střela se roztrhla a explodovala z temene hlavy. Následoval druhý výstřel, o něco výš, vlastně ne tak docela přesně zaměřený, ale Furchtner už byl mrtev. Padl k zemi, rukou se stále držel Ostermannova nadloktí a stahoval ho s sebou k zemi, dokud sevření jeho prstů nepovolilo.

*****

ZBÝVALI dva. Steve Lincoln vkleče pečlivě zamířil a zarazil se, když se jeho cíl skryl za hlavou postaršího muže s vestou. "Do prdele," ujelo Lincolnovi.

Weber dostal toho druhého. Jeho hlava se po nárazu střely z pušky rozstříkla jako meloun.

Rosenthal viděl, jak hlava explodovala; bylo to jako v hororovém filmu, jenže ta velká, ježatá hlava vedle něho tu byla pořád... s náhle vytřeštěnýma očima. Tenhle chlap ještě stále držel v ruce samopal a nikdo na něho nestřílel, protože stál těsně vedle něho. Potom se na něho upřely Ježatcovy oči; byl v nich strach, nenávist, šok, a Rosenthal pocítil ledový chlad kolem

žaludku. Čas kolem něho se zastavil. Nůž na zeleninu mu z rukávu vjel do ruky, divoce se rozmáchl a zasáhl Ježatce zezadu do levé ruky. Ježatec vytřeštil oči ještě víc, když od něho stařec uskočil. Jednou rukou prudce sevřel zbraň.

Tím se Stevu Lincolnovi uvolnil výhled, vystřelil druhou dávku o třech kulkách a současně vyletěla druhá střela z Weberovy poloautomatické ostřelovací pušky. Vypadalo to, jako by hlava najednou zmizela.

*****

"HOTOVO," zavolal Price. "U vrtulníku hotovo!" "V domě hotovo!" hlásil Tomlinson. "Uprostřed hotovo," hlásil Lincoln jako poslední.

*****

U DOMU se Loiselle s Tomlinsonem rozběhli každý ke své skupince rukojmích a odtáhli je východním směrem, pryč od domu, pro případ, že by se uvnitř skrýval ještě nějaký živý terorista a začal po nich střílet.

Mike Pierce postupoval stejně. Lincoln mu pomohl a kryl ho.

Eddie Price to měl nejsnazší. Nejprve vykopl mrtvému Furchtnerovi z ruky zbraň a rychle si prohlédl jeho roztříštěnou hlavu. Potom se skokem vrátil k vrtulníku, aby se ujistil, že Johnstonův první výstřel splnil svůj účel. Stačil jen pohled na obrovskou rudou skvrnu na zadní stěně, aby se ujistil, že Petra Dortmundová je tam, kam odcházejí všichni teroristé. Potom jí opatrně vzal ze ztuhlé levice ruční granát, ubezpečil se, že je pojistka na svém místě, a schoval jej do kapsy. Nakonec jí vzal z pravé ruky pistoli, zkontroloval pojistku a odhodil ji stranou.

"Mein Gott!" vydechl pilot, když se podíval za sebe.

Gerhardt Dengler také vypadal jako mrtvý. Z levé strany pokrývala jeho tvář maska stékající krve, otevřená očka vypadala jako klíčové dírky. Ten pohled Price na okamžik zaskočil, dokud si neuvědomil, že ten člověk mrká. Ale měl široce otevřená ústa a zdálo se, že nedýchá. Price se natáhl, aby mu rozepnul přezku bezpečnostního pásu, a pak nechal Jonstona, aby ho vytáhl z helikoptéry. Drobný mužík udělal jen jeden krok a klesl na kolena. Johnston ho polil vodou ze své polní láhve a smyl mu s obličeje krev. Potom vyňal z pušky zásobník a odložil ji na zem.

"Dobrá práce, Eddie," pochválil Price.

"A od tebe to byla moc dobrá rána, Homere."

Seržant Johnston pokrčil rameny. "Bál jsem se, že se mi do rány dostane to děvče. Stačilo pár vteřin, a neviděl bych ani tuk. Ale Eddie, to se ti povedlo, jak jsi vylít z vrtulníku a dostal ho dřív, než jsem stačil vypálit druhou ránu."

"Ty sis na něj taky vystřelil?" zajímal se Price a ukládal pistoli do pouzdra.

,.Jen bych mařil čas. Viděl jsem, žes mu vyrazil mozek z hlavy."

Teď už se všude hemžili policisté a přijížděly sanitky s blikajícími modrými majáčky. K vrtulníku přišel i kapitán Altmark s Chavezem po boku. Přestože byl zkušeným policistou, při pohledu do nitra helikoptéry mlčky ucouvl.

"Nikdy to nevypadá moc hezky," přisvědčil Johnston. On sám se už podíval. Puška i střela zafungovaly přesně podle programu. Jinak to byl již čtvrtý člověk, kterého jako ostřelovač zabil, a měl dojem, že pokud někteří lidé chtějí porušovat zákon a ubližovat nevinným, je to jejich problém - ne jeho. Další trofej, kterou si nebude moci pověsit na zeď vedle jeleních a losích hlav, jež během let nashromáždil.

Price vykročil směrem ke skupině uprostřed trávníku a pátral v kapse po své zahnuté bryerce; když ji našel, zapálil si ji dlouhou kuchyňskou zápalkou - to byl jeho neměnný rituál po skončení akce.

Mike Pierce pomáhal rukojmím. V tu chvíli všichni seděli a nad nimi se tyčil Steve Lincoln se svým MP-10 v ruce pro případ, že by se vyskytl ještě nějaký terč. Ale potom se ze zadních dveří domu vyhrnul hlouček rakouských policistů a on pochopil, že v domě už žádní teroristé nejsou. Lincoln zajistil zbraň, přehodil si ji přes rameno a přistoupil k postaršímu muži.

"To se vám povedlo, pane," řekl Klausi Rosenthalovi.

"Copak?"

"Jak jste ho bodl tím nožem do ruky. To bylo dobré."

"No jo," podivil se Pierce a shlížel na nevábné pozůstatky na trávníku. Na hřbetu levé raky zela hluboká řezná rána. "To jste udělal vy, pane?"

"Ja," vymáčkl ze sebe Rosenthal a musel se na to třikrát nadechnout.

"No, to jste tedy pašák." Pierce se sklonil a podal mu ruku. Ne, že by na tom moc záleželo, ale rukojmí se jen vzácně zmohou na nějaký odpor a ten stařík vážně ukázal, že v něm něco je.

"Amerikaner?"

"Pšššt." Seržant Pierce zvedl prst k ústům. "Prosím vás, nikomu to neříkejte."

Vtom dorazil Price, bafající z dýmky. Po zásahu Weberovou puškou a dávkou z něčího samopalu tohle tělo prakticky nemělo hlavu. "Hromská práce," podotkl hlavní seržant.

"Toho dostal Steve," hlásil Pierce. "Já jsem na něj pořádně neviděl. To se Stevovi povedlo," dodal.

"Díky, Miku," ozval se seržant Lincoln, který si prohlížel celý prostor zásahu. "Takže jich bylo celkem šest?"

"Správně," potvrdil Eddie a vykročil směrem k domu. "Počkejte tady."

"Byly to snadné zásahy, v obou případech," poznamenal Tomlinson, obklopený rakouskými policisty.

"Moc velcí na to, aby se mohli krýt," přisvědčil Loiselle. Měl najednou chuť na cigaretu, ačkoli už přede dvěma lety přestal kouřit. Rukojmí nyní odváděli pryč a na svěže zeleném trávníku zůstaly jen mrtvoly dvou teroristů. Napadlo ho, že jejich krev trávník pohnojí. Krev je asi dobré hnojivo, nebo ne? Takový pěkný dům. Škoda, že nemají čas jej prozkoumat.

Dvacet minut poté už se celá druhá četa sešla na shromaždišti; převlékali se z maskovacích oděvů, balili zbraně a ostatní vybavení a chystali se k cestě na letiště. Televizní reflektory a kamery byly v plné práci, ale dost daleko odtud. Četa se začínala uvolňovat; po úspěšném zakončení akce se napětí zvolna vytrácelo. Price venku před dodávkou pobafával z dýmky, pak ji vyklepal o podpatek a nastoupil do vozu.

08 KAPITOLA - TELEVIZNÍ ZÁZNAM

TELEVIZNÍ ZPRAVODAJSTVÍ O ZÁSAHU SKONČILO DŘÍV, NEŽ drahá četa přistála na letišti Heathrow. Videozáznam celé akce byl naštěstí omezen obrovskou rozlohou zámku a skutečností, že Staatspolizei držela kamery stranou od centra událostí, na opačné straně budovy. Na jediném pěkném záběru si jeden z příslušníků čety zapaloval dýmku, a potom už se objevil kapitán Altmark, který skupince shromážděných novinářů podal souhrnnou informaci o celém zásahu. Sdělil jim, že incident v Ostermannově zámku schopně vyřešil zvláštní a až dosud tajný útvar federální policie této země, který osvobodil všechny rukojmí - ne, naneštěstí nikdo ze zločinců nebyl zatčen. Tohle všechno nahrával Bill Tawney pro pozdější použití z rakouské televize, ze Sky News a ze všech evropských stanic, které zpravodajství o zásahu odvysílaly. I když Sky News dokázala dostat do Vídně svou vlastní kameru, spočíval jediný rozdíl mezi jejím záznamem a tím, co natočila místní televize, v úhlu pohledu. I nejrůznější učené komentáře se v podstatných věcech shodovaly: speciálně

vycvičená a vybavená policejní jednotka; pravděpodobně ve spolupráci s příslušníky rakouské armády; rozhodný zásah, jímž incident skončil bez zranění nevinných obětí. V podtónu zaznívalo: jedna nula pro skvělé ochránce pořádku. Totožnost pachatelů nebyla v prvních reportážích zveřejněna. Zjistit ji, to bude úkol pro policii a výsledky obdrží Tawneyova informační sekce společně s podrobnostmi ohledně obětí.

Pro druhou četu to byl velice dlouhý den. Po návratu do Herefordu šli všichni hned spát; ještě předtím jim Chavez oznámil, že zítra odpadne fyzická příprava. Nenašli si čas ani na oslavu u piva v místním klubu pro mužstvo - v době jejich návratu už měl stejně zavřeno.

Cestou domů Chavez upozornil doktora Bellowa, že i přes vysokou fyzickou připravenost se u jeho lidí projevuje nezvykle těžká únava - víc než po obvyklém nočním cvičení. Bellow odpověděl, že hlavní příčinou únavy bývá stres, proti němuž příslušníci čety nemohou být imunní, i kdyby byli fyzicky připraveni sebelépe. To se očividně vztahovalo i na něho, protože po těchto slovech se doktor Bellow otočil ke stěně a usnul, a Chavez ho následoval, jakmile dopil sklenku červeného španělského vína.

*****

SAMOZŘEJMĚ, že se to stalo hlavním bodem rakouských zpráv. Popov zachytil první střípek živého vysílání v jedné restauraci a více se dověděl později ve svém hotelovém pokoji. Usrkával pomerančový likér a zkušeným, profesionálním zrakem sledoval scény na obrazovce. Všechny tyhle protiteroristické skupiny vypadají skoro stejně, ale to se dá čekat, protože jsou všechny vycvičeny ke stejnému účelu a všechny pracují podle téhož mezinárodně osvědčeného manuálu - nejprve s tím začala anglická SAS, potom německá GSG-9 a pak i zbytek Evropy a Američané - dokonce i to černé oblečení je stejné, což Popovovi připadalo trochu teatrální; jenže něco si přece musí obléci a černá barva je rozumnější než bílá, že? V tuto chvíli ho daleko víc zajímal kožený kufřík, který ležel u něho v pokoji. Byl plný německých marek - zítra je odveze do Bernu a uloží na svůj účet, než odletí zpátky do New Yorku. Je to pozoruhodné, napadlo ho, když vypnul televizi a přitáhl si pokrývku pod bradu; dvě jednoduché akce, a už má na svém anonymním, číslem označeném kontě něco přes milión amerických dolarů. Ať už od něho jeho zaměstnavatelé potřebují cokoli, dostává se mu dobré odměny a zdá se, že si nedělají příliš starostí s výdaji. Tím lépe, že ty peníze dávají na dobrou věc, pomyslel si Rus.

*****

"DÍKY Bohu," poznamenal George Winston. "Já toho chlápka přece znám. Erwin má skvělé lidi," vykládal ministr financí cestou z Bílého domu, kde se zasedání vlády velice protáhlo.

"Kdo ten zásah provedl?"

"No..." Zarazil se. Neměl o tom mluvit, ani nic vědět. "Co říkali ve zprávách?"

"Místní poldové, asi speciální útvar vídeňské policie."

"Nejspíš se už naučili, jak se to dělá," prohodil ministr financí a spolu se svým ochráncem od tajné služby vykročil ke svému vozu.

"Rakušani?. Kdo by je to naučil?"

"Asi někdo, kdo to umí," opáčil Winston a nasedl do auta.

"Tak co je na tom tak ohromného?" zeptala se Carol Brightlingová ministryně vnitra. Jí osobně to připadalo jako další z případů, kdy se kluci chlubí svými hračkami.

"Vlastně nic," odvětila ministryně a její osobní strážce už ji směroval ke dveřím služebního vozu. "Ale podle toho, co ukazovali v televizi, to provedli báječně a povedlo se jim zachránit všechny lidi. Byla jsem už párkrát v

Rakousku a tamní policajti mi nepřipadali moc skvělí. Třeba se mýlím. Ale zdá se, že George o tom ví víc, než nám řekl."

"Asi máš pravdu, Jean, je přece ve vnitřním kabinetu," přisvědčila doktorka Brightlingová. Právě tohle se těm, kdo byli příslušníky vnějšího kabinetu, nelíbilo. Samozřejmě, Carol Brightlingová vlastně vůbec nebyla členkou vlády. Seděla u stěny, ne s ostatními u stolu. Tam se směla posadit jen tehdy, když vláda projednávala témata, k nimž ona mohla přispět svým vědeckým komentářem. To se dnes nestalo. Dobré zprávy, špatné zprávy. Musela naslouchat všemu a dělala si poznámky o všem, co se odehrálo v té vyzdobené, špatně větrané místnosti s okny vedoucími do Růžové zahrady, zatímco prezident řídil celou agendu a tempo jednání. Dnes mu to moc nešlo, pomyslela si. Daňová politika jim zabrala celou hodinu a k využívání státních lesů, které spadají do působnosti ministerstva vnitra, se vůbec nedostali. Odložili to o týden, na příští schůzku vlády.

Ona neměla žádného ochránce, dokonce ani svoji kancelář přímo v Bílém domě. V minulosti sídlili prezidentovi poradci pro vědecké záležitosti v Západním křídle, ale ji přestěhovali do bývalé vládní budovy. Tam měla větší a pohodlnější kancelář - s oknem, které v původní kanceláři v suterénu Bílého domu chybělo. I když však bývalá vládní budova byla z hlediska administrativy a bezpečnosti považována za součást Bílého domu, netěšila se stejné prestiži, a o prestiž šlo především, když už se člověk dostal mezi personál Bílého domu. Dokonce i za tohoto prezidenta, který se opravdu ze všech sil snažil jednat s každým stejně a nestaral se o hloupé předsudky související s postavením, se na této vládní úrovni nedařilo některé věci zcela vymýtit. A proto Carol Brightlingová trvala na svém právu obědvat v jídelně Bílého domu společně s velkými zvířaty z vlády a pohoršovala se nad tím, že chce-li se sejít s prezidentem - pokud se tak nestane na jeho výslovné přání - musí si podat žádost prostřednictvím personálního šéfa a prezidentova tajemníka, aby získala aspoň pár minut Jeho Vzácného Času. Jako by jím snad někdy zbůhdarma mrhala.

Agent tajné služby jí s uctivou úklonou doprovázenou úsměvem otevřel dveře a ona vstoupila do té překvapivě škaredé budovy a zabočila doprava ke své kanceláři, odkud konečně bylo vidět na Bílý dům. Cestou předala poznámky tajemníkovi, aby je přepsal načisto, a usedla ke svému stolu, kde našla další kupu listin, jež musela přečíst a jednat podle nich. Než se do té hromady pustila, otevřela zásuvku ve stole a vzala si peprmintový bonbón. Po krátkém zamyšlení vzala do ruky dálkové ovládání televize a pustila si CNN, aby se podívala, co se děje ve světě. Právě odbila celá a hlavní událostí ve zprávách byl vídenský incident.

Bože, to je ale dům, napadlo ji hned. Jako královský palác. Takové plýtvání místem, používat jej jako soukromé sídlo pro jednoho člověka, a dokonce i pro jednu velkou rodinu. Co to Winston říkal o jeho majiteli? Že jsou to slušní lidé? To jistě. Všichni slušní lidé žijí jako rozmařilci a plýtvají převzácnými zdroji. Další zpropadený plutokrat, kšeftař s cennými papíry, finanční spekulant, nebo jak si vlastně vydělal na takový dům. A najednou do jeho soukromí vpadnou teroristi. No jo, pomyslela si, proč si asi vybrali právě jeho? Přepadnout ovčáka nebo řidiče nákladáku je k ničemu. Teroristi jdou po pracháčích nebo po lidech, které považují za významné, protože obyčejní lidi nejsou politicky nijak zajímaví a tyhle věci se koneckonců dělají kvůli politice. Jenže nebyli dost chytří. Ale ať už si je vybral kdokoli... že by chtěl, aby neuspěli? Bylo by to možné? Usoudila, že ano. Byla to přece politicky motivovaná akce a skutečným motivem mohlo být cokoli. Usmála se tomu, zatímco hlasatel popisoval zásah speciální jednotky místní policie - bohužel ji nebylo vidět, protože policie nechtěla, aby jí při zásahu překáželi reportéři a kamery - a pak osvobození rukojmích. Ty ukázali zblízka, aby s nimi diváci mohli sdílet jejich prožitek. Byli tak blízko smrti, a pak je policie zachránila jen proto, aby obnovila původně naprogramovaný termín jejich smrti, protože dříve nebo později musí všechny organismy zemřít. Takový

je řád přírody a proti přírodě se nedá bojovat... ačkoli je možné jí občas pomoci, že? Komentátor dále vykládal, že to byl v posledních dvou měsících již druhý teroristický útok v Evropě a že ani jeden z nich neuspěl díky schopnému zásahu policie. Carol si vzpomněla na pokus o loupež v Bernu. Taky to zpackali... naplánoval to snad někdo? Možná by to měla zjistit. V tomto případě byl pro ty, kdo tu věc naplánovali, neúspěch stejně užitečný - ne, užitečnější - než úspěch. Znovu se usmála. Ano. Užitečnější než úspěch. Pohlédla na fax od Přátel Země, kteří měli její přímé číslo a pravidelně ji informovali o všem, co považovali za podstatné.

Pohodlně se zaklonila v křesle s vysokým opěradlem a přečetla si jej dvakrát. Je to dobrá parta lidí se správnými názory, i když jim naslouchá jen málokdo.

"Doktorko Brightlingová?" Její tajemník vstrčil hlavu do dveří.

"Ano, Royi?"

"Pořád ještě chcete, abych vám ty faxy předával - myslím takové, jako je ten, co ho čtete?" otázal se Roy Gibson.

"Ach, ano."

"Ale vždyť jsou to jen takoví cvoci s transparenty!"

"Ne tak docela. Některé jejich akce se mi zamlouvají," namítla Carol a odhodila fax do koše na odpadky. Tu jejich myšlenku si musí zapamatovat pro příští použití.

"V pořádku, doktorko." Hlava opět zmizela v předpokoji.

Další položka v hromadě na jejím stole byla velice důležitá - zpráva o postupném zavírání jaderných elektráren a o následném zajištění bezpečnosti reaktorů v těchto elektrárnách: jak dlouho potrvá, než okolní vlivy způsobí korozi vnitřních systémů a jaké ekologické škody z toho mohou vzniknout. Ano, tohle je velmi důležité hlášení. Naštěstí byla v příloze uvedena přesná data všech reaktorů v celé zemi. Vzala si další mátové cukrátko, naklonila se nad stolem a položila si na něj papíry tak, aby na ně dobře viděla.

*****

"ZDÁ se, že to funguje," pronesl Steve tiše.

"Kolik kmenů se do toho vejde?" zeptala se Maggie.

"Tři až deset."

"A jak silný je svrchní obal?"

"Šest mikronů. Věřila bys tomu? Obal je bílý, takže výborně odráží světlo, zejména ultrafialové záření, a ve vodním postřiku bude prakticky neviditelný." Jednotlivé kapsle nebudou viditelné pouhým okem a optický mikroskop je ukáže jen tak tak. A ještě lepší je, že jejich váha jim umožňuje vznášet se ve vzduchu jako částečky prachu; můžeš je vdechnout jako prach někde v baru pro nezadané. Jakmile se dostanou do těla, obal se rozpustí a vypustí kmeny Šiva do plic a do horních cest dýchacích, kde mohou začít působit.

"Rozpouští se to ve vodě?" zajímala se Maggie.

"Jen pomalu, ale jde to rychleji, když jsou ve vodě jakékoli biologicky aktivní látky, jako například stopová přítomnost kyseliny solné ve slinách. Páni, za tohle jsme mohli od Iráčanů dostat vážně balík, děvče - nebo od kohokoli jiného, kdo by chtěl ve skutečném světě rozpoutat biologickou válku."

Na zadání Národního zdravotního institutu vyvinula jejich společnost technologii jednoduššího očkování bez použití injekční stříkačky. Používání jehly vyžaduje určité základní znalosti. Nová technika s využitím elektroforézy umožnila vytvořit z nepatrného množství ochranného gelu obal kolem ještě nepatrnější náplně bioaktivních činidel. Tak se pacientům umožnilo požít vakcínu prostě v nějakém nápoji namísto častěji používaných injekcí. Kdyby se někdy podařilo vytvořit fungující vakcínu proti AIDS, právě touto metodou by bylo možno ji distribuovat v afrických zemích, kde ubohá infrastruktura znemožňuje jakékoli složitější zdravotnické akce. Steve právě

prokázal, že s použitím téže technologie lze stejně bezpečně a spolehlivě dostat do lidského těla aktivní virus. Tedy, téměř to prokázal. "Jak to vyzkoušíme?" chtěla vědět Maggie. "Použijeme opice. Jak jsme na tom v laboratoři s opicemi?" "Je jich tu spousta," ujistila ho. Tohle bude důležitý krok. Dají to několika opicím a zjistí, jak dobře se to šíří mezi osazenstvem laboratoře. Použijí k tomu makaky. Jejich krev je tolik podobná lidské...

JAK se dalo očekávat, první byl subjekt číslo čtyři. Bylo mu třiapadesát a jeho játra vykazovala takové anomálie, že by se mezi adepty na transplantaci v Pittsburghské univerzitě kvalifikoval na jedno z předních míst. Jeho pokožka měla skvěle žluté zbarvení, což mu ovšem nezabránilo v tom, aby se alkoholu věnoval s větší péčí než ostatní pokusné subjekty. Říkal, že se jmenuje Chester nebo tak nějak, vzpomněl si doktor John Killgore. Také Chesterovy mozkové funkce byly nejslabší z celé skupiny. Hodně se díval na televizi, málokdy s někým promluvil, nikdy nečetl komiksy, na něž si ostatní tak potrpěli stejně jako na animované filmy v televizi. Všichni si tu žijí jako v ráji otrapů, říkal si Killgore. Chlastu, jídla a tepla, co hrdlo ráčí, a většina z nich se dokonce naučila i sprchovat. Čas od času se někdo z nich zeptal, o co tu vlastně jde, ale po formální odpovědi od lékaře či strážného nikdo z nich dále nenaléhal.

Jenže teď se musí něco udělat s Chesterem. Killgore vešel do místnosti a zavolal jeho jméno. Subjekt číslo čtyři vstal ze své palandy a přistoupil k němu; cítil se opravdu bídně.

"Není ti dobře, Chestere?" zeptal se Killgore zpoza ochranné masky.

"Mám něco se žaludkem. Nic v něm neudržím, je mi hnusně," odpověděl Čtyřka.

"Tak pojď se mnou, podíváme se, co se dá dělat, ano?"

"Jak chcete, doktore," pokýval hlavou Chester a svůj souhlas potvrdil hlasitým krknutím.

Za dveřmi ho posadili do pojízdné židle. K nemocniční části budovy to bylo jen padesát metrů. Dva zřízenci uložili Čtyřku do postele a připoutali ho k ní velkrovými popruhy. Pak mu jeden z nich odebral krevní vzorek. O deset minut později Killgore provedl zkoušku na přítomnost protilátek kmene Šiva, a vzorek podle očekávání zmodral. Chesterovi, číslu čtyři, zbýval necelý týden života - tedy méně než těch šest či dvanáct měsíců, na něž délku jeho života omezil alkoholismus, ale vlastně to ani nebude o tolik méně, že? Killgore se vrátil dovnitř, aby Chesterovi do ruky vbodl transfuzní jehlu a uklidnil ho. Zavěsil na stojan láhev s morfiem; brzy ztratil vědomí a dokonce se mírně usmíval. Dobrá. Číslo čtyři brzy zemře, ale stane se tak poměrně v klidu a míru. Ze všeho nejvíc doktor Killgore usiloval o to, aby celý proces proběhl spořádaně.

Když se vrátil do své ordinace, jež byla současně vyhlídkovou místností, pohlédl na hodinky. Pracovní doba byla dlouhá. Skoro jako by byl zase lékařem. Lékařskému povolání se nevěnoval od dob své stáže, ale četl ty správné časopisy, vyznal se v technice a kromě toho: jeho stávající pacienti - oběti - stejně nepoznají žádný rozdíl. Máš smůlu, Chestere, ale svět je tvrdý, pomyslel si Steve a vrátil se ke svým poznámkám. To, že se u Chestera virus projevil tak brzy, bylo mírně znepokojující - jen polovina původně předpokládané doby - ale za to mohou ta jeho silně poškozená játra. Nedalo se s tím nic dělat. Vzhledem k různé fyzické odolnosti budou někteří lidé postiženi dříve než jiní. Takže epidemie vypukne nerovnoměrně. Pokud jde o výsledek, neměl by to na tom záviset, i když se lidi poplaší dřív, než předpokládal. Začne všeobecná sháňka po vakcínách, které vyvíjí Steve Berg a jeho laboratoř. Vakcína A se dostane do běžné distribuce poté, co bude urychleně vyrobena. Vakcína B zůstane ve skrytu - pokud ji vůbec dokážou připravit k použití. Áčko dostanou všichni, zatímco béčko bude jen pro ty, kdo mají přežít; pro ty, kdo vědí, oč tady jde, či kdo se uvolí přežít a pokračovat v práci s členy týmu.

Killgore potřásl hlavou. Pořád ještě zbývá spousta práce a jako obvykle není moc času.

*****

CLARK se Stanleym začali rozebírat poslední zásah hned po svém příchodu na druhý den ráno; dali se do toho společně s Peterem Covingtonem, který byl ještě celý zpocený po ranní rozcvičce s první četou. Chavez a jeho lidé se touto dobou nejspíš teprve probouzeli po dlouhém návratu z kontinentu.

"Z taktického hlediska to byla zatraceně ohavná situace a Chavez má pravdu," vykládal major Covington. "Potřebujeme své vlastní posádky vrtulníků. Ta včerejší mise si o to přímo říkala a my jsme neměli, co bylo třeba. Proto jsme museli postupovat podle toho chabého plánu a doufat, že budeme mít štěstí."

"Mohli jsme požádat o pomoc jejich armádu," nadhodil Stanley.

"Pane, oba víme, že člověk nepodnikne důležitý taktický krok s posádkou vrtulníku, kterou nezná a se kterou nikdy předtím nepracoval," pronesl Covington uhlazeným stylem absolventa Královské vojenské akademie. "Musíme s tím ihned něco udělat."

"To je fakt," přikývl Stanley a pohlédl na Clarka.

"Není to sice součást technického vybavení a výstroje, ale chápu, jak to myslíte," přisvědčil velitel skupiny Duha. Jak je sakra možné, že takovou věc přehlédli, ptal se sám sebe. "Dobrá. Nejdřív musíme uvážit, s jakými typy vrtulníků se můžeme setkat, a pak začneme shánět piloty, kteří s většinou z nich umějí zacházet."

"Ze všeho nejvíc by se mi líbilo, kdybychom měli svůj vlastní Night Stalker, ale to bychom ho museli vozit všude s sebou. Znamenalo by to, že bychom pokaždé potřebovali na přepravu letadlo veliké asi jako C-5 nebo C-17," poznamenal Stanley. Clark přikývl. Verze Night Stalker vrtulníku McDonnell Douglas AH-6 Loach byla vyvinuta pro potřeby Úderné jednotky 160 - teď se to jmenuje 160. pluk pro zvláštní letecké operace - se sídlem ve Fort Campbellu ve státě Kentucky. Tam se nacházela parta pravděpodobně nejdivočejších a nejbláznivějších pilotů na světě, kteří potajmu spolupracují se svými bratry-letci z vybraných zemí. Nejčastěji se v kasárnách sto šedesátky vyskytovali vojáci z Velké Británie a Izraele. Bylo by v podstatě snadné získat pro Duhu vrtulníky i s posádkami. Bylo by však obtížné obdržet také natrvalo letadlo, kterým by se vrtulník dopravoval na místo použití. Těžko by je mohli někam skrýt -jako se na školním dvoře neschová slon. Kdyby dostali Night Stalker, měli by současně i sledovací techniku všeho druhu, speciální tichý rotor - a třeba i Santa Clause na saních s osmi malinkými soby - uvažoval Clark dál. To se nikdy nepodaří. Přes všechny jeho známosti a podporu, kterou má ve Washingtonu i v Londýně.

"No dobře. Zavolám do Washingtonu, aby nám poslali nějaké letce. Bude nějak obtížné sehnat pro ně pár helikoptér, aby si tady měli s čím hrát?"

"Nemělo by být," soudil Stanley.

John pohlédl na hodinky. Musí počkat, až bude ve Washingtonu devět hodin ráno - tedy do dvou odpoledne v Anglii. Teprve pak může přednést svoji žádost prostřednictvím ředitele CIA, která má na starosti fondy pro operace Duhy. Přemýšlel, co asi mu na to Ed Foley řekne. Ve skutečnosti bude potřebovat Edovu výraznou podporu. Nu, to by nemělo být těžké. Ed má svoje zkušenosti s operacemi v terénu a bývá loajální s lidmi vystrčenými na mráz. Navíc ho o to Clark požádá krátce po velké úspěšné akci, což většinou bývá nadějnější než prosit o pomoc po neúspěchu.

"V pořádku, promluvíme si o tom znovu, až si poslechneme hlášení celé čety o zásahu." Clark se zvedl a zašel do své kanceláře. Helen Montgomeryová měla jako obvykle před sebou na stole hromadu papírů, snad ještě vyšší než jindy, protože v ní byly i děkovné telegramy od Rakušanů. Zvlášť poděkování od ministerstva spravedlnosti bylo sepsáno velmi květnatě.

"Díky, pane," vydechl neslyšně John a odložil telegram stranou.

Bylo udivující, kolik práce měl s administrativou. Jakožto velitel Duhy musel Clark sledovat, kdy a jak skupina dostává a vydává peníze, a musel obhajovat i takové věci, jako kolik nábojů týdně jeho muži vystřílejí. Snažil se ze všech sil přesunout co nejvíc těchto starostí na Alistaira Stanleyho a na paní Montgomeryovou, ale i tak ještě pořád spousta papírů končila na jeho stole. Měl za sebou dlouholetou zkušenost pracovníka ve státních službách a CIA musela o každé operaci v terénu sepisovat nekonečná hlášení pro potěchu ouřadů za psacími stoly. Ale tady toho bylo mnohem víc a omezovalo to čas, který on sám mohl strávit na střelnici; považoval střelbu za dobrý lék proti stresu, zvlášť když si uprostřed terčů, do nichž vypaloval díry kulkami ráže 45, představoval obrazy svých byrokratických mučitelů. Obhajovat rozpočet - to pro něho bylo něco naprosto nového a cizího. Pokud to není důležité, tak proč vůbec na to vydávat peníze? A je-li to důležité, tak proč by se měl handrkovat o pár tisíc babek za vystřílené náboje? Samozřejmě, taková je mentalita byrokratů. Všichni ti lidé za psacími stoly jsou přesvědčeni, že by se celý svět kolem nich zhroutil, kdyby na každém papíru nebyla parafa, podpis a razítko a kdyby nebyl řádně založen. Pokud to někomu působí těžkosti, má prostě smůlu. A tak tedy on, John Terence Clark s více než třiceti lety praxe operačního důstojníka, tichá legenda tajné služby, teď trčí u drahého stolu za zavřenými dveřmi a věnuje se papírování, které by každý účetní s trochou sebeúcty odmítl. A kromě toho má také za povinnost dohlížet na opravdovou práci a vyjadřovat se k ní, což je určitě zajímavější a mnohem smysluplnější.

Ne že by mu jeho rozpočet dělal nějaké zvláštní starosti. Ani ne padesát lidí, celkové náklady na platy dělaly necelé tři milióny dolarů, protože každý dostával jen obvyklou vojenskou sazbu, a k tomu ještě skupina Duha čerpala z vládních zdrojů náklady na bydlení. Byla zde jedna nerovnost v tom, že američtí vojáci byli lépe placeni než jejich kolegové z Evropy. Johna to trochu znepokojovalo, ale nemohl s tím nic dělat, a vzhledem k tomu, že všichni měli uhrazeny náklady na bydlení -v Herefordu se sice nebydlelo nijak přepychově, ale bylo to pohodlné - nikdo neměl potíže se uživit. Morálka je vynikající. S tím počítal. Jsou to elitní vojáci, a od těch člověk vždycky může očekávat pozitivní přístup, zvlášť když cvičí každý den - a vojáci milují cvičení skoro stejně jako činnosti, pro které jsou cvičeni.

Teď nastanou menší rozepře. Obě operace v terénu připadly Chavezově druhé četě. Tím pádem se budou trochu vytahovat - k žárlivému pohoršení první čety Petera Covingtona, která měla mírně navrch ve vzájemné soutěži ve střelbě a fyzické přípravě. Bylo to o míň než o vlásek, ale tito lidé jsou soutěživí jako špičkoví atleti a museli tvrdě pracovat, aby dosáhli té jedné pětiny procenta navíc. Nakonec opravdu záleželo na tom, kdo měl co k snídani před cvičením, jež patřilo k soutěži, a snad i na tom, o čem se komu v noci zdálo. Nu, taková soutěživost prospívá celému týmu. A zcela určitě neprospívá nikomu z těch, proti nimž se jeho lidé postaví.

*****

TAKÉ Bill Tawney seděl za psacím stolem a probíral se informacemi o teroristech ze včerejšího večera. Rakušané zahájili své pátrání dotazem u německé federální policie, a to ještě před vlastním zásahem. Totožnost Hanse Furchtnera a Petry Dortmundové potvrdily otisky prstů. Němečtí vyšetřovatelé se dnes s elánem pustí do práce. Pro začátek vypátrají, kdo teroristům pronajal auto, které je dovezlo k Ostermannovu domu, a najdou v Německu - pravděpodobně v Německu, opravil se v duchu Tawney - dům, kde bydleli. S ostatními čtyřmi to asi bude těžší. Sňali jim otisky prstů a svěřili je počítačovým porovnávacím systémům, které už jsou dnes všude k dispozici. Tawney souhlasil s předběžným úsudkem rakouských policistů, že ti čtyři zbrojnoši nejspíš pocházeli z bývalé NDR, kde se nacházejí snad všechny druhy politických pobloudilců - od bývalých komunistů, holdujících nyní radostem

nacismu, přes přežívající skalní zastánce bývalého politickoekonomického modelu až po obyčejné rváče, s nimiž má dnešní německá policie velké problémy.

Ale tohle určitě byla politická akce. Furchtner a Dortmundová jsou - byli, opravil se Tawney - po celý život věřícími komunisty. Stejně jako všichni teroristé jejich generace i oni vyrostli v bývalém Západním Německu ve středostavovských rodinách a celý život prožili v úsilí o nastolení dokonalého společenského systému a v podobných iluzích. A proto podnikli útok na dům významného kapitalisty... co tam vlastně hledali?

Tawney vzal do ruky balík faxů došlých z Vídně. Erwin Ostermann ve své tříhodinové výpovědi policii sdělil, že chtěli jeho zvláštní přístupové kódy do systému mezinárodního obchodu. Existuje něco takového? Nejspíš ne, usoudil Tawney - neměl by si to ověřit? Zvedl sluchátko a vytočil číslo svého dávného přítele Martina Coopera, bývalého příslušníka MI6, který dnes pracoval v ošklivé budově pojišťovny Lloyd v Londýnské bankovní čtvrti.

"Cooper," ozvalo se ve sluchátku.

"Martine, tady je Bill Tawney. Jak se ti vede takhle po ránu, když venku prší?"

"Ujde to, Bille, a ty - co teď děláš?"

"Pořád ještě mě platí královna, kamaráde. Mám nové místo, ale obávám se, že se o něm nesmí moc mluvit."

"Jak ti můžu pomoct, starouši?"

"Vlastně mám jen takovou pitomou otázku. Existují v mezinárodním obchodu nějaké skryté kanály? Myslím zvláštní kódy a tak?"

"Zatraceně moc bych si přál, aby existovaly, Bille, moc by nám to usnadnilo práci," odvětil muž, jenž býval rezidentem v Mexico City a předtím zastával i několik menších funkcí v britské Intelligence Service. "Co máš přesně na mysli?"

"Ani přesně nevím. Jeden z našich subjektů s tím přišel."

"Nu, lidi na téhle úrovni se mezi sebou osobně znají a často si vyměňují informace, ale ty asi hledáš nějakou určitou strukturu, něco jako vnitřní okruh účastníků trhu, je to tak?"

"Jo, něco takového."

"Jestli něco podobného existuje, tak to zatajili přede mnou i před lidmi, pro které pracuju. Mezinárodní konspirace?" odfrkl Cooper. "A tohle je hodně užvaněná parta. Každý ví vždycky o každém, čím se zabývá."

"Takže nic takového není?"

"Pokud vím, tak ne, Bille. Samozřejmě, přesně takovým povídačkám laik nejspíš uvěří, jenže nic takového neexistuje, leda by v tom jeli ti chlapi, co oddělali Johna Kennedyho," uchechtl se Cooper.

"Přesně, jak jsem předpokládal, Martine, ale musel jsem to oťuknout. Díky, kamaráde."

"Bille, nemáš ponětí o tom, kdo mohl přepadnout ve Vídni toho Ostermanna?"

"To tedy ne. Ty ho znáš?"

"Zná ho můj šéf. Já ho viděl jen jednou. Zdá se, že je to slušný chlap, a taky mu to pořádně pálí."

"Já vážně vím jenom to, co jsem viděl ráno v televizi." Nebyla to tak docela lež, a kromě toho Tawney věděl, že Martin by ho určitě pochopil.

"Ať už je zachránil kdokoli, klobouk dolů. Připadá mi, že v tom jela SAS."

"Opravdu? No, to by nebylo tak velké překvapení."

"Asi ne. Rád jsem tě slyšel, Bille. Co takhle si někdy zajít na večeři?"

"To bych hrozně rád. Zavolám ti, až se příště objevím v Londýně."

"Výborně, tak se měj."

Tawney odložil sluchátko. Zdá se, že po odchodu z MI6, která po ukončení studené války musela snížit stavy, přistál Martin bezpečně na všech čtyřech. To se dalo čekat. Takovým povídačkám laik nejspíš uvěří, přemýšlel Tawney. Ano, to sedí. Furchtner s Dortmundovou byli komunisté a nevěřili v otevřený trh. V jejich světě mohl člověk zbohatnout jen podvodem, vykořisťováním a

konspiraci s lidmi podobného ražení, jako byl on sám. A co to tedy znamená?

Proč přepadli Ostermannovo sídlo? Takového člověka nelze oloupit. Nemá doma peníze ani zlaté pruty. Všechny jeho peníze jsou elektronické, pomyslné; doopravdy existují jen v pamětech počítačů, cestují po telefonních drátech, a takové peníze je těžké ukrást, no ne?

Ne, člověk jako Ostermann měl především informace, jež - jakkoli jsou nehmotné -jsou hlavním zdrojem moci. Chtěli snad Furchtner s Dortmundovou zabíjet kvůli nim? Vypadalo to tak. Ale dokázali by takoví dva teroristé vůbec využít informace toho druhu? Ne, to by neuměli, protože ani netušili, že to, co chtějí, vůbec neexistuje.

Takže je někdo najal, pomyslel si Tawney. Někdo je do té akce vyslal. Ale kdo?

A za jakým účelem? To byla ještě lepší otázka, a právě na ni bylo nejdůležitější znát odpověď.

Zabrzdi, napomenul sám sebe. Jestli je někdo najal, kdo to mohl být? Určitě někdo, kdo má spojení na teroristy ještě ze starých časů; někdo, kdo ví, kde je hledat, a koho znali a do jisté míry mu důvěřovali. Určitě natolik, že dali v sázku své životy. Ale Furchtner s Dortmundovou byli ideologicky čistí komunisté. Jejich známí museli být téhož ražení a oni by dozajista neuvěřili člověku odlišného politického zbarvení. Jak jinak by tato pomyslná osoba věděla, kde je najít, jak se s nimi spojit a jak získat jejich důvěru, aby se vydali do akce, jež skončila jejich smrtí a jež byla honbou za něčím, co ve skutečnosti neexistuje?

Nadřízený důstojník? uvažoval Tawney a snažil se v mysli vydolovat ještě víc informací, než kolik jich skutečně měl. Někdo stejného politického zaměření či přesvědčení, kdo jim mohl vydat rozkaz anebo je alespoň motivovat k nebezpečné akci.

Potřebuje víc informací a musí využít svých kontaktů u SIS a u policie, aby mu předali každý střípek, získaný rakouskými a německými vyšetřovateli. Pro začátek zavolal do Whitehallu, aby se ujistil, že dostane kompletní překlad výpovědí všech rukojmích. Tawney byl zpravodajcem už dlouhá léta a jeho nos mu říkal, že něco není v pořádku.

*****

"DINGU, tvůj plán zásahu se mi nezamlouval," prohlásil Clark ve velké zasedačce.

"Mně taky ne, šéfe, ale bez vrtulníku jsem neměl na vybranou," odpověděl Chavez poněkud upjatě. "Ale to mi nedělá největší starosti."

"A co tedy?" chtěl vědět John.

"Přišel s tím Noonan. Když se dostavíme na místo akce, je kolem spousta lidí -čumilové, novináři, televize a tak. Co když má někdo z nich mobilní telefon a podává těm uvnitř informace o tom, co se děje venku? Docela jednoduché, co? Máme po ptákách - a někteří z rukojmích taky."

"Dokázali bychom si s tím poradit," oznámil jim Noonan. "Jde o to, jak mobilní telefony fungují: z telefonu vyjde signál, který nejbližší buňku informuje o tom, že je telefon v činnosti, a tedy na něj počítačové systémy můžou spojovat hovory. Dobrá. My máme přístroje, které tuhle informaci zachytí a dokonce i můžou signál zablokovat. Mohli bychom třeba napíchnout zločincův telefon, vysledovat, odkud mu kdo volá, a chytit toho syčáka venku nebo ho nějak podfouknout. Ale k tomu potřebuju software, a to hned teď."

"Davide?" Clark se obrátil k izraelskému technickému géniovi Davu Peledovi.

"To se dá zařídit. Myslím, že takovou technologii mají v NSA, nebo i jinde."

"Co takhle v Izraeli?" zeptal se Noonan pichlavě.

,,Nu, ano, máme takové věci."

"Sežeň to," přikázal Clark. "Mám zavolat Avimu osobně?"

"To by pomohlo."

"Dobrá. Potřebuju názvy a přesné specifikace těch zařízení. Jak obtížné je vycvičit operátory?"

"Nijak zvlášť," připustil Peled. "Tim to hravě zvládne."

Díky za vyslovení důvěry, pomyslel si zvláštní agent Noonan bez úsměvu.

"Zpátky k té akci," nařídil Clark. "Dingu, jak sis to představoval?"

Chavez se v křesle předklonil. Neobhajoval jen sebe, ale celou četu. "Především jsem nechtěl ztratit nikoho z rukojmích, Johne. Doktor nás varoval, abychom ty dva brali vážně. Blížil se pevný časový limit. Pokud tomu rozumím, naším úkolem bylo nepřijít o nikoho z rukojmích. Takže když požádali o vrtulník, prostě jsme jim ho dali, a ještě něco k tomu. Dieter s Homerem odvedli vynikající práci, stejně jako Eddie a ostatní střelci. Nejnebezpečnější bylo dostat Louise s Georgem k domu, aby zmákli tu poslední partu. Zvládli to bezvadně, jako nindžové, nikdo je neviděl." Když o tom mluvil, pokynul Chavez rukou směrem k Loisellovi a Tomlinsonovi. "To byla nejnebezpečnější část celé mise. Umístili jsme je do stínu, a maskování fungovalo. Kdyby ti syčáci měli noktovizory, mohli bychom mít potíže, ale to by se dalo vyřešit dodatečným osvětlením prostoru mimo stromy - myslím těmi reflektory, co dodala místní policie. Noktovizory oslňují, když na ně dopadne proud světla. Bylo to riziko," připustil Ding, "ale připadalo mi míň nebezpečné než to, že přímo před námi oddělají někoho z rukojmích, zatímco se budeme schovávat na shromaždišti. Měli jsme své poslání, šéfe, a já byl velitelem na místě zásahu. Rozhodl jsem se." Nedodal, že jeho rozhodnutí bylo úspěšné.

"Chápu. No, všichni dobře stříleli a Loisellovi s Tomlinsonem se podařilo dobře ukrýt," pronesl Alistair Stanley ze svého místa naproti Clarkovi. "Ale stejně..."

"Ale stejně potřebujeme pro takové případy vrtulník. Jak se k čertu mohlo na něco takového zapomenout?" chtěl vědět Chavez.

"Je to moje chyba, Domingo," připustil Clark. "Ještě dneska kvůli tomu zatelefonuju."

"Hlavně ať už to je zařízené, člověče," naléhal Ding a protáhl se v křesle. "Moji lidi to zvládli, Johne. Bylo to mizerně připravené, ale povedlo se to. Byl bych rád, kdyby to příště šlo o něco snáz," připustil. "Ale když mi doktor řekne, že jsou doopravdy schopní někoho zabít, znamená to, že musím spustit rozhodnou akci. Nebo ne?"

"Ano, ale záleží na situaci," odpověděl Stanley.

"Co má tohle znamenat, Ale?" vyjel Chavez ostře. "Potřebujeme přesnější směrnice pro postup při zásahu. Musím mít výslovné pokyny. Kdy smím nechat zabít někoho z rukojmích? Rozhoduje při tom jeho vek nebo pohlaví? Co když někdo přepadne mateřskou školku nebo jesle? Nemůžete od nás chtít, abychom úplně ignorovali lidský faktor. Dobrá, chápu, že nemůžete vypracovat plány pro úplně každou eventualitu. Jako velitelé zásahu musíme já i Peter používat vlastní úsudek, ale mojí základní povinností je zabránit smrti rukojmích, pokud je to možné. Jestli to znamená podstoupit riziko - pak je to pravděpodobnost proti jistotě, ne? V tom případě to riziko podstupujete vy. Není to tak?"

"Doktore Bellowe," zeptal se Clark, "jak moc jste si byl jistý svým odhadem mentálního stavu teroristů?"

"Velmi jistý. Byli zkušení. V minulosti promysleli už celou řadu akcí a podle mého byli úplně vážně připravení zabít někoho z rukojmích, aby nám dokázali své odhodlání," odvětil psychiatr.

"To byl váš názor už včera, nebo si to myslíte až teď?"

"Včera i teď," opáčil Bellow pevně. "Byli to političtí sociopati. Pro tento druh osobností neznamená lidský život vůbec nic. Jen pokerový žeton pohozený na stole."

"Dobrá, ale co kdyby zpozorovali, jak se k nim blíží Loiselle s

Tomlinsonem?"

"Nejspíš by zabili jednoho z rukojmích, a tím by se celá situace na pár minut zablokovala."

"Můj plán pro takový případ byl zaútočit na dům od východu a co nejrychleji si prostřílet cestu dovnitř," pokračoval Chavez. "Nejlepší by bývalo bylo spustit se z vrtulníku a prolítnout tím barákem jako kansaská smršť. To je taky nebezpečné," připustil. "Ale lidi, s kterými máme co dělat, nebývají moc rozumní, že?"

Velícím důstojníkům skupiny se tahle debata moc nezamlouvala, protože jim připomínala, že ať jsou vojáci Duhy sebelepší, nejsou to bohové ani supermani. Dosud zasáhli při dvou incidentech a oba případy se podařilo vyřešit bez ztráty na životech mezi civilisty. To u velitelů vyvolávalo pocit uspokojení, ještě zesílený skutečností, že druhá četa provedla čítankově dokonalou akci i navzdory nepříznivé taktické situaci. Cvičili své muže, aby se stali supermany, aby po fyzické stránce dosáhli dokonalosti olympijských šampionů, aby byli maximálně zběhlí v používání palných zpraní a výbušnin a - ze všeho nejvíc - aby byli mentálně připraveni na rychlé ničení lidských životů.

Příslušníci druhé čety, rozsazení kolem, bezvýrazně hleděli na Clarka; brali to všechno s pozoruhodným klidem, protože už včera večer věděli, že ten plán není bez chyb a bez nebezpečí. Jenže oni jej přesto provedli a pochopitelně byli pyšní na to, že dokázali překonat všechny obtíže a zachránit rukojmí. Jenže Clark zpochybňoval schopnosti velitele jejich čety, a to se jim nezamlouvalo. Pro ty z nich, kdo dříve sloužili u SAS, existovala jediná zřejmá odpověď - staré heslo jejich pluku: Odvážnému štěstí přeje. Odvážili se a zvítězili. Rozuměli tomu tak, že křesťané porazili lvy v poměru deset k nule. Snad jediným z čety, kdo nebyl docela spokojen, byl první seržant Julio Vega. Oso měl na starosti kulomet, na který dosud nepřišla řada. Vega zaznamenal sebeuspokojení ostřelovačů i střelců z lehkých zbraní. Ale tak to prostě bylo. On byl také u toho, stál pár metrů od Webera, připraven zaskočit, kdyby některý z těch lumpů měl štěstí a podařilo se mu uniknout a vystřelit. Přerazil by ho svou em-šedesátkou vejpůl. Na střelnici byl ve střelbě z pistole na dálku vždycky nejlepší.

Takže se tam zabíjelo a on se toho nezúčastnil. Vegovo křesťanské svědomí vyčítalo zbytku jeho osobnosti takové myšlenky. Později, o samotě, nad tím jen něco zabručel a uchechtl se.

"Tak jak jsme na tom," chtěl vědět Chavez. "Jaké jsou operační směrnice pro případ, kdy hrozí, že teroristi zabijí někoho z rukojmích?"

"Cílem mise je i nadále záchrana rukojmích, pokud je to možné," odpověděl Clark, když si to předtím pár vteřin nechal procházet hlavou.

"A o tom, co je či není možné, rozhoduje přímo na místě velitel akce?"

"Správně," potvrdil velitel Duhy.

"To jsme zase tam, kde jsme byli, Johne," namítl Ding. "Znamená to, že já a Peter poneseme veškerou odpovědnost a na nás se zaměří všechna kritika, pokud provedeme něco, co se někomu nebude líbit." Odmlčel se. "Rozumím odpovědnosti, kterou na sebe člověk bere za velení v akci, ale bylo by fajn mít ještě nějakou pevnější oporu, chápeš? Dřív nebo později uděláme nějakou chybu. To víme. Nelíbí se nám to, ale víme, že je to tak. A tak ti tady a teď říkám, Johne, že pro me je hlavním cílem akce záchrana nevinných životů, a jen tím se hodlám v budoucnu řídit."

"Souhlasím s Chavezem," přidal se Covington. "To musí být náš základní cíl."

"Přece jsem neřekl, že ne." Clarka to najednou rozzlobilo. Potíž byla v tom, že se někdy docela dobře mohou ocitnout v situaci, kdy nebude možné zachránit něčí život. Ale vycvičit lidi k něčemu takovému je nanejvýš obtížné, praktický nemožné, protože všechny zásahy proti teroristům, do nichž budou nasazeni, se budou od sebe navzájem lišit stejně jako jednotliví teroristé a místa, kde k těm zásahům dojde. Takže musí Chavezovi a Covingtonovi věřit.

Kromě toho by mohl připravit cvičné scénáře, které by si vynutily přistupovat k akci uvážlivě, a doufat, že jim takové cvičení přinese potřebnou jistotu při skutečném zásahu. Práce v terénu pro CIA byla mnohem jednodušší, říkal si Clark. Tehdy vycházela iniciativa vždycky z jeho strany, skoro pokaždé si mohl zvolit čas a místo akce tak, jak mu to vyhovovalo. Ale Duha bude vždycky jenom reagovat, odpovídat na iniciativu jiných. Tato prostá skutečnost byla důvodem, proč své lidi cvičil tak tvrdě -aby taktickou nevýhodu nahradili svým mistrovstvím. Dvakrát už to fungovalo. Jenže bude tomu tak i nadále?

Začneme tedy tím, rozhodl se John, že od této chvíle bude četu do akce vždycky doprovázet jeden z vyšších důstojníků, aby případně veliteli akce poskytl potřebnou podporu. Samozřejmě nebudou nadšeni, že jim někdo bude koukat přes rameno, ale nedá se nic dělat. S touto myšlenkou poradu ukončil a pozval k sobě do kanceláře Alistaira Stanleyho, aby ho informoval o svém rozhodnutí.

"Mně to vyhovuje, Johne. Ale kdo jsou ti papaláši, co s nimi budou jezdit?"

"Pro začátek já a ty."

"Výborně. A je to rozumné - k čemu by jinak byly ty naše rozcvičky a cvičné střelby. Ale Domingovi s Peterem tohle řešení možná bude připadat příliš silné."

"Oba dva umějí poslouchat rozkazy - a když budou potřebovat, přijdou si k nám pro radu. Každý to tak dělá. Já sám jsem to určitě dělal vždycky, když se naskytla příležitost." Což ovšem nebylo moc často, vzpomněl si John, a také si pamatoval, jak si často přál, aby to možné bylo.

"Souhlasím s tím návrhem," prohlásil Stanley. "Napíšeme ho do rozkazu?"

Clark přikývl. "Ještě dnes."

09 KAPITOLA - ZVĚDOVÉ

"MŮŽU TO ZAŘÍDIT, JOHNE," PŘISLÍBIL ŘEDITEL CIA, "ALE BUDU muset promluvit s Pentagonem."

"Udělej to, a pokud možno ještě dnes, Ede. Vážně to potřebujeme. Je ode mě nedbalost, že jsem na to nepomyslil dřív. Závažná nedbalost," přiznával Clark pokorně.

"To se stává," uklidnil ho ředitel Foley. "No dobrá. Musím jen zatelefonovat pár lidem, a ozvu se ti." Přerušil spojení, na chvíli se zamyslel, prolistoval adresář a našel číslo Velitelství zvláštních operací na letecké základně MacDill poblíž Tampy na Floridě. Tamní velitel je náčelníkem pojídačů hadů, jak se říká příslušníkům speciálních jednotek, odkud pocházeli všichni Američané sloužící ve skupině Duha. Za velitelským stolem seděl generál Sam Wilson a necítil se na takovém místě příliš pohodlně. Začínal jako obyčejný voják, přihlásil se do výcviku pro výsadkáře, potom přestoupil do speciálních jednotek, odešel odtamtud na Státní univerzitu v Severní Karolíně, kde získal bakalářský diplom, potom se vrátil do armády jako podporučík a rychle stoupal po žebříčku hodností. Nyní, jako mladistvý třiapadesátník, nosil na ramenou čtyři blýskavé generálské hvězdy a velel spojenému velení multifunkčních jednotek, jež spojovaly všechny čtyři složky ozbrojených sil. Všichni jejich příslušníci dobře věděli, jak upéci hada na otevřeném ohni.

"Ahoj, Ede," pozdravil generál, když zvedl sluchátko svého přístroje, zabezpečeného proti odposlechu. "Co je nového v Langley?" Oddělení zvláštních operací pěstovalo s CIA velmi přátelské vztahy; často jí poskytovalo informace nebo svaly potřebné k provedení obtížné operace v terénu.

"Mám tady jednu prosbu od Duhy," začal ředitel CIA.

"Už zase? Víš dobře, že už moje jednotky pořádně vybrakovali!"

"A používají tvoje lidi pro dobrou věc. Ta včerejší akce v Rakousku byla jejich dílo."

"Díval jsem se na televizi," přiznal Sam Wilson. "Dostanu nějaké dodatečné informace?" Měl na mysli informace o totožnosti teroristů.

"Dostaneš celý balík, Same, jakmile ho budeme mít k dispozici," sliboval Foley.

"Tak dobře. Co tvoji hoši potřebují?"

"Letce. Posádky vrtulníků."

"Víš, jak dlouho trvá takové lidi vyškolit, Ede? Ježíšmarjá, a co stojí peněz jenom je udržovat ve formě..."

"Já vím, Same," ujistil ho hlas přicházející z Langley. "Britové musí taky spolupracovat. Znáš Clarka. Nežádal by o to, kdyby to nebylo nutné."

Wilson musel připustit, že tedy ano, zná Johna Clarka, který kdysi zachránil jednu jeho nezdařenou misi, a při té příležitosti i partu vojáků - od té doby už uběhla řada let a vystřídalo se několik prezidentů. Podle informací CIA byl původně příslušníkem speciálních námořních oddílů, vlastnil slušnou sbírku medailí a měl za sebou spoustu splněných úkolů. A skupina Duha už má za opaskem dvě úspěšné operace.

"No dobrá, Ede, tak kolik?"

"Prozatím jednoho, ale opravdu dobrého."

Právě to prozatím dělalo Wilsonovi největší starosti. Ale... "Oukej, zavolám ti ještě dneska během dne."

"Díky, Same." Jak Foley věděl, mimo jiné bylo na Wilsonovi příjemné to, že se nevykrucoval, pokud šlo o termíny. Okamžitě pro něho znamenalo hned a basta.

*****

CHESTER to zřejmě nevydrží ani tak dlouho, jak si Killgore myslel. Jeho jaterní testy se zhoršovaly rychleji, než kdy předtím u koho viděl - nebo kdy četl v odborné literatuře. Ten chlap měl nyní pleť žlutou jako bledý citron a nezdravě uvolněnou, protože svaly pod ní ochably. Také dýchání už zavdávalo jistou příčinu k obavám, zčásti vinou obrovských dávek morfia, jež ho udržovaly v bezvědomí či alespoň v omámeném stavu. Killgore a Barbara Archerová ho chtěli léčit co nejagresivnějšími medikamenty, aby vyzkoušeli, zda existuje běžná léčba, která by mohla zabírat proti Šivovi, jenže šlo o to, že Chesterův původní zdravotní stav byl natolik vážný, že nebylo léčby, jež by překonala tyto problémy a ještě k tomu Šivu.

"Dva dny," odhadl Killgore. "Možná míň."

"Bojím se, že je to tak," přisvědčila doktorka Archerová. Měla celou řadu nápadů, jak při léčení postupovat. Od konvenčních - téměř určitě bezcenných - antibiotik až po Interleukin-2, který podle mínění některých odborníků mohl mít v takovémto případě jistou účinnost. Dříve či později se podaří objevit kouzelnou zbraň proti všem virovým onemocněním, ale ne teď hned. "Draslík?" otázala se poté, co uvážila další pacientovy vyhlídky a nevalný přínos případné další léčby. Killgore pokrčil rameny na znamení souhlasu.

"Asi ano. Můžeš to udělat sama, jestli chceš." Mávl rukou směrem ke skříňce s medikamenty v rohu místnosti.

Doktorka Archerová k ní přistoupila, vzala injekční stříkačku na jedno použití, strhla papírový i plastový obal, vbodla jehlu do lahvičky s draselným roztokem, vytažením pístu stříkačku naplnila, potom napíchla hadičku infuze a stlačením pístu pacientovi podala silnou dávku smrtící chemikálie. Trvalo to několik vteřin, déle, než kdyby mu dala injekci přímo do hlavní žíly, ale Archerová se pacienta chtěla dotýkat co nejméně, přestože měla na rukou rukavice. Neznamenalo to velký rozdíl. Zdálo se, že Chesterovo dýchání pod kyslíkovou maskou z průhledné umělé hmoty se na okamžik zastavilo, potom se opět nadechl, další zaváhání, pak několik trhaných, nepravidelných nádechů. Potom... dodýchal. Hrudník splaskl a už se znovu nezvedl. Oči měl přivřené jako v polospánku nebo v šoku; dívaly se na ni, ale nebyl to zaostřený pohled.

Teď se naposledy zavřely. Doktorka Archerová vzala stetoskop a přiložila jej alkoholikovi na hruď. Neozvalo se vůbec nic. Archerová se napřímila, sňala stetoskop a uložila jej do kapsy.

Sbohem, Chestere, pomyslel si Killgore.

"Dobrá," pronesla věcně. "Objevily se už nějaké příznaky u ostatních?"

"Zatím ne. Ale testy na protilátky jsou už pozitivní," řekl Killgore. "Předpokládám, že zjevné příznaky se objeví asi tak za týden."

"Budeme potřebovat skupinu zdravých pokusných subjektů," prohlásila Barbara Archerová. Tihle lidi jsou příliš... příliš nemocní, aby se na nich dal Šiva doopravdy otestovat.

"To znamená jisté riziko."

"Já vím," ujistila ho Archerová. "Ale dobře víš, že potřebujeme lepší subjekty."

"Ano, ale to riziko je opravdu závažné," namítl Killgore.

"A já si to uvědomuju,'" opáčila Archerová.

"No dobrá, Barb, ohlas to nahoru. Nebudu mít námitky. Chceš se postarat o Chestera? Musím teď běžet za Stevem."

"Tak fajn." Přešla ke stěně, uchopila sluchátko a vytočila třímístné číslo, aby zavolala úklidovou četu.

Killgore zamířil do šatny. Ze všeho nejdřív vstoupil do dekontaminační komory, stiskl velké červené tlačítko a počkal, až ho stroj obklopí ze všech stran mlžným oblakem, obsahujícím dezinfekci, o níž věděli, že dokáže zničit Šivu ihned a do posledního viru. Potom prošel dveřmi do vlastní šatny, kde odložil modrý plastový oděv, odhodil jej do koše pro další, mnohem důkladnější dekontaminaci - vlastně to ani nebylo potřeba, ale lidé z laboratoře tak měli lepší pocit - a oblékl se do zelené chirurgické soupravy. Cestou ven si ještě oblékl bílý laboratorní plášť. Další zastávkou byla pracovna Steva Berga. On ani Barb Archerová to zatím nevyslovili nahlas, ale všichni by se cítili lépe, kdyby už konečně měli funkční vakcínu proti Sivovi.

"A hele, John," uvítal Berg kolegu, když vstoupil do místnosti.

"Brejtro, Steve," pozdravil Killgore. "Jak to vypadá s vakcínami?"

"No, nasadili jsme áčko i béčko." Berg pokynul rukou směrem k opičím klecím za sklem. "Skupina A má žluté nálepky, béčka jsou modrá a kontrolní skupina je označená červeně."

Killgore se tam podíval. V každé skupině jich bylo dvacet; dohromady šedesát makaků. Roztomilé potvůrky. "Je jich škoda," poznamenal.

"Mně se to taky nelíbí, ale takhle se to dělá, kamaráde." Žádný z obou mužů neměl doma kožich.

"Kdy čekáš výsledky?"

"U A skupiny asi do sedmi dnů. Kontrolní skupina od devíti do čtrnácti dnů. A pokud jde o béčka, nu, tam máme samozřejmě jisté naděje. Jak to vypadá ve vaší části baráku?"

"Dneska nám jeden exnul."

"Tak brzo?" Berga to poplašilo.

"Především byl úplně trop na játra. S tím jsme tak docela nepočítali. Máme tam lidi, kteří jsou na našeho maličkého kamaráda moc slabí."

"To by mohli být kanáři, člověče," dělal si Berg starosti. Narážel tím na zpěvné ptáky, které kdysi havíři v dolech používali k signalizaci nezdravého ovzduší. "To jsme se naučili řešit už přede dvěma lety, pamatuješ?"

"Já vím." Odtud vlastně pocházela celá myšlenka. Ale oni ji dokážou realizovat lépe než cizinci. "Jaký je rozdíl mezi lidmi a našimi malými chlupatými kamarády?"

"Nu, musíš mít na paměti, že jsem je nevystavil působení aerosolu. Tohle jsou testy vakcín, ne zkouška nakažlivosti."

"Dobrá, myslím, že budeš muset provést jeden test s aerosolem. Slyšel jsem, žes vylepšil způsob balení."

"Maggie to po mně chce. Tak dobře. Máme spoustu opic. Můžu to rozjet během

jednoho, dvou dnů - kompletní test systému přirozeného přenosu."

"S vakcínami i bez nich?"

"To bych mohl udělat," přisvědčil Berg. Už jsi to měl mít dávno připravené, ty pitomče, pomyslel si Killgore, ale neřekl to. Berg byl chytrý, jenže nikdy neviděl o mnoho dál než na svůj mikroskop. Nu, nikdo není dokonalý, dokonce ani tady ne. "Nerad zabíjím zbytečně moc zvířat, Johne," vysvětloval Berg kolegovi.

"Já tě chápu, Steve, ale za každé zvíře, které zabijeme při testování Šivy, jich zachráníme statisíce v divočině, rozumíš? A dobře se o ně tady starej," dodal. Pokusná zvířata zde žila idylickým životem v pohodlných klecích či dokonce v rozlehlých společných prostorách s hojností jídla a čisté vody. Opice měly k dispozici spoustu místa, umělé stromy, po nichž mohly šplhat, teplota vzduchu odpovídala podmínkám v jejich rodné Africe a neohrožovaly je žádné šelmy. Stejně jako v lidském vězení i zde dostávali odsouzenci vydatnou stravu v souladu se svými ústavními právy. Ale lidem jako Steve Berg se to stejně nelíbilo, jakkoli to bylo důležité a nezbytné pro dosažení konečného cíle. Killgorea napadlo, že jeho přítel možná pro ta milá, hnědooká stvoření po nocích pláče. Určitě si neděl takové starosti kvůli Chesterovi - leda snad v souvislosti s tím, že by se mohl stát kanárem. To by vskutku mohlo všechno pokazit, ale právě proto Berg vyvíjel vakcínu A.

"No jo," připustil Berg. "Ale stejně mám kvůli tomu svinský pocit."

"Měl bys vidět, jako to vypadá u nás," poznamenal Killgore.

"Asi jo," odvětil Berg rezervovaně.

*****

NOČNÍ letadlo přiletělo z mezinárodního letiště Raleigh-Durham v Severní Karolíně, vzdáleného hodinu jízdy od Fort Braggu. Boeing 757 dosedl na dráhu v drobném dešti padajícím ze zatažené oblohy a začal pojíždět k letištní budově, což mu trvalo skoro stejně dlouho jako vlastní let - tak to alespoň připadalo cestujícím, když se konečně dostali k terminálu číslo 3 pro přílety ze Spojených států na londýnském letišti v Heathrow.

Chavez a Clark mu přijeli naproti. Byli v civilu a Domingo držel v ruce tabuli s nápisem MALLOY. Čtvrtý cestující, který vystoupil z letadla, měl na sobě uniformu námořní pěchoty, včetně opasku, zlatých křidélek a čtyř a půl řádky stužek na blůze uniformy v olivové barvě. Jeho šedé oči zaznamenaly ceduli. Zamířil k ní a táhl za sebou svůj plátěný vak.

"Jsem rád, že jste mně přišli naproti," řekl podplukovník Daniel Malloy. "Kdopak jste, chlapci?"

"John Clark."

"Domingo Chavez." Potřásli si rukama. "Ještě nějaká zavazadla?" otázal se Ding.

"Stihl jsem si zabalit jen tohle. Veďte mě, pánové," opáčil Malloy.

"Nechcete s tím pomoct?" zeptal se Chavez muže, který ho převyšoval o šest palců a vážil o čtyřicet liber víc než on.

"Unesu to," ubezpečil ho Malloy. "Kam jdeme?"

"Čeká na nás vrtulník. Auto máme támhle." Clark je vedl postranními dveřmi, pak po několika schodech dolů a ještě pár kroků k čekajícímu autu. Řidič vzal Malloyovi jeho vak, hodil jej do kufru a odvezl je o půl míle dál, k čekajícímu vrtulníku britské armády typu Puma.

Malloy se rozhlížel kolem sebe. Hloupý den na létání. Základna oblačnosti asi v pěti stech metrech, mrholení ještě zesílilo, ale on nikdy nemíval z létání strach. Usadili se ve vrtulníku na zadních sedadlech. Sledoval, jak se profíci z posádky připravují k odletu; četli jednotlivé body z předtištěného seznamu, stejně jako to dělá on. Jakmile se roztočil rotor, požádali rádiem o letové povolení. Trvalo to několik minut. Na Heathrow byla právě špička, spousta mezinárodních letů přivážela lidi za obchodem. Konečně se Puma

odpoutala od země, nabrala výšku a rozletěla se tam, kam měli namířeno. V tu chvíli se Malloy připojil na interkom.

"Může mi někdo povědět, o co tady sakra jde?"

"Co vám řekli?"

"Abych si spakoval prádlo aspoň na tejden," zamrkal Malloy.

"Pár mil od základny je prima obchodní dům."

"Hereford?"

"Správně," pochválil ho Chavez. "Byl jste tam?"

"Mockrát. Poznal jsem támhletu křižovatku, už jsem nad ní letěl. No dobrá, tak jak to je?"

"Nejspíš budete s námi pracovat," sdělil mu Clark.

"A kdo je to my, pane?"

"Jmenujeme se Duha a neexistujeme."

"Vídeň?" prohodil Malloy do interkomu. Oba jen mrkli, a to mu jako odpověď stačilo. "Oukej. Zdálo se mi, že na policajty jsou nějak moc šikovný. Pod jakou vlajkou ten mančaft vystupuje?"

"NATO. Nejvíc je Američanů a Britů, ale jsou tu i jiní a taky jeden Izraelec," vysvětloval John.

"Rozjeli jste takovej podnik bez helikoptéry?"

"No jo, zpackal jsem to," přiznal Clark. "Takové velení je pro mě něco nového."

"Co to máte na ruce, Clarku? A jakou vlastně máte hodnost?"

John si povytáhl rukáv saka a odhalil vytetovaný červený znak. "Propůjčili mi dvě generálské hvězdy. Tady Ding má půjčeného majora."

Malloy krátce pohlédl na tetování. "O tomhle jsem slyšel, ale nikdy jsem to neviděl. Třetí skupina zvláštních operací, že? Znal jsem chlápka, co u nich pracoval."

"Kterého?"

"Dutch Voort. Asi před pěti, šesti lety šel do penze s generálskou šajbou."

"Dutch Voort! Do hajzlu, to jméno už jsem neslyšel, ani nepamatuju," zareagoval hned Clark. "Jednou me s ním sestřelili."

"Vás a ještě partu dalších. Byl to pan pilot, ale míval trochu vrtkavý štěstí."

"A jak je to s vaším štěstím, podplukovníku?" zajímal se Chavez.

"Výtečné, synu, výtečné," ujistil ho Malloy. "A říkej mi Méďo."

Oba muži se shodli na tom, že ta přezdívka jejich hostovi sedí. Byl vysoký jako Clark - šest stop a jeden palec - a mohutné postavy. Vypadal, jako by vždy předtím, než spořádá svou dávku piva, pro legraci cvičil s pivními sudy. Chavezovi připomínal jiného milovníka vzpěračského sportu, jeho přítele Julia Vegu. Clark studoval jeho vyznamenání. U letecké medaile DFC a u Stříbrné hvězdy si všiml dvou hvězdiček za vícenásobné udělení. Železný odznak hlásal, že je Malloy výtečným střelcem. Příslušníci námořní pěchoty rádi střílejí pro zábavu a dokazují, že stejně jako vojáci z podobných jednotek v zahraničí i oni umějí zacházet s puškou. Malloy měl dokonce medaili za excelentní střelbu z pušky - vyšší vyznamenání v tomto ohledu už neexistuje. Nemá však žádné stužky za boje ve Vietnamu, všiml si Clark. Nu, na to je příliš mladý - další způsob, jak si Clark může připomenout svůj pokročilý věk. Také si uvědomil, že je Malloy podplukovníkem, což zhruba odpovídá jeho věku, ovšem se všemi těmi vyznamenáními by někdo jiný možná dosáhl takové hodnosti už dřív.

"Začínal jsem na pátrání a záchraně a pak jsem přeskočil k průzkumu námořní pěchoty - víte, co to je za práci: musíte dovézt chlapy na místo a pak je zase odvézt domů. Je třeba to dělat s citem. Řek bych, že já ho mám."

"S čím lítáš v poslední době?"

"Samozřejmě s há šedesátkami Huey a taky s há padesát trojkou. To tady určitě nemáte, co?"

"To ne," odpověděl Chavez s očividným zklamáním.

"Čtyřiadvacátá eskadra RAF pro zvláštní operace má MH-60K a taky MH

třiapadesátky. Na těch umím, kdybyste si je vypůjčili. Patří pod první peruť zvláštních operací a když jsem se o to naposledy zajímal, měli je nasazené tady i v Německu."

"Fakticky?" zajímal se Clark.

"Fakticky, pane dočasnej generále. Znám velitele perutě. Stanislas Dubrovnik - velkej borec, pokud jde o helikoptéry. A se spoustou zkušeností, pokud byste někdy nahonem potřeboval kamaráda."

"Budu to mít na paměti. S čím ještě umíte lítat?"

"Samozřejmě s Night Stalkerem, ale ten nebejvá často k mání. Pokud vím, tady není ani jeden." V tu chvíli Puma změnila směr, zakroužila a snesla se na betonovy heliport v Herefordu. Malloy pozoroval pilotovu práci s řídicí pákou a usoudil, že to ujde, alespoň při obyčejném přímočarém létání ano. "Pokud jde o MH sedmačtyřicítku, Chinook, nemám moc technických znalostí - oficiálně nemáme povoleno si udržovat plný výcvik současně na třech typech. Technické znalosti nemám ani u typu Huey, ale umím s ním setsakra dobře lítat, jestli mi rozumíte, generále. A když to bude zapotřebí, zvládnu i MH semačtyřicítku."

"Já jsem John, Méďo," usmál se Clark. Poznal na první pohled, že má před sebou profesionála.

"A já jsem Ding. Kdysi střelecká četa 11-B, ale pak mě schramstla CIA. Za to může on," vykládal Chavez. "Nějakej čásek jsme s Johnem pracovali spolu."

"Takže mi asi nemůžete vyprávět žádný povedený historky. Trochu mě překvapuje, chlapci, že jsem se s vámi nesetkal už dřív. Čas od času jsem semhle támhle nějakýho špióna odvez, jestli mi rozumíte."

"Přivezl sis výbavu?" zeptal se Clark. Měl na mysli jeho osobní spis.

Malloy popleskal svůj vak. "Ano, pane, a řek bych, že je to moc zajímavý čtení."

Vrtulník přistál. Velitel posádky vyskočil na plochu a otevřel zasouvací dveře. Malloy popadl svůj pytel, vystoupil a zamířil k roveru, stojícímu nedaleko heliportu. Řidič v hodnosti desátníka mu zavazadlo odebral a hodil je dozadu. Britská pohostinnost se nijak zvlášť nezměnila, všiml si Malloy. Opětoval vojenský pozdrav a usedl na zadní sedadlo. Déšť zesílil. Ani anglické počasí se moc nezměnilo, pomyslel si podplukovník. Hrozné místo na létání s vrtulníkem, ale zase to není tak špatné, když se člověk potřebuje nepozorovaně přiblížit k cíli - to se docela hodí, ne? Rover je odvezl k budově, kde zřejmě sídlilo velitelství, ne k ubytovně pro hosty. Ať už jsou kdokoli, určitě mají naspěch.

"Pěkná kancelář, Johne," prohlásil, když se uvnitř rozhlédl. "Asi ti vážně půjčili ty dvě hvězdy."

"Jsem šéf," připustil Clark. "A to stačí. Posaď se. Kávu?"

"To nikdy neodmítnu," souhlasil Malloy a za chvíli už držel v ruce šálek. "Diky."

"Kolik máš nalétaných hodin?"

"Celkem? Když jsem to posledně počítal, dělalo to šest tisíc sedm set čtyřicet dva. Z toho tři tisíce sto hodin při speciálních operacích. Jo, a pět set hodin bojových letů."

"Tolik?"

"Grenada, Libanon, Somálsko a pár dalších míst - a taky válka v Zálivu. Při týhle drobný patálii jsem vyzvedl celkem čtyři chlapce od stíhačů a přivezl je živé zpátky. V jednom případě to bylo trochu vzrůšo," připustil Malloy, "ale měl jsem nad sebou pomocníky, kteří mi pomohli vyřešit problémy. Však víte, je to v podstatě nuda, když to znáte."

"Musím ti zaplatit pivo, Méďo," prohlásil Clark. "Vždycky jsem si chlapce od pátraní a záchrany předcházel."

"A já zas nikdy neodmítnu pozvání na pivo. Ti vaši Britové jsou původně z SAS?"

"Většinou. Pracoval jsi s nimi někdy?"

"Sem tam, při cvičení ve Fort Braggu. Jsou to dobří vojáci, docela se

vyrovnají našim lidem od průzkumu i mým kámošům z Fort Braggu." Clark věděl, že je to myšleno jako velkorysé hodnocení, jenže zdejší Britové by se mohli trochu kabonit nad tím, že je vůbec s kýmkoli srovnává. "No, ale počítám... vy potřebujete dopravce, je to tak?"

"Něco podobného. Dingu, vysvětli tady panu Méďovi naši poslední operaci."

"Rozkaz, šéfe." Chavez na Clarkově stole rozbalil velkou fotografii Ostermannova zámku a začal s výkladem. V tu chvíli se k poradě připojili i Stanley a Covington.

"No jo," řekl Malloy, když výklad skončil. "Vážně byste tam byli potřebovali někoho, jako jsem já, hoši." Odmlčel se. "Nejlepší by bylo spustit po dlouhém, pevném laně tři nebo čtyři lidi na střechu... třeba... tady." Poklepal prstem na fotografii. "Pěkná, plochá střecha, to by šlo snadno."

"To jsem si taky říkal. Ne tak snadno jako po laně s navijákem, ale možná bezpečněji," souhlasil Chavez.

"Jo, když víš, jak na to, je to hračka. Vy, chlapci, se samozřejmě budete muset naučit dopadat měkce na nohy, ale je to fajn mít v zámku tři, čtyři chlapy, když je to zapotřebí. Podle toho, jak jste ten zásah zvládli, mám dojem, že vaši lidi se vyznají ve střelbě a v takových věcech."

"Docela dobře," potvrdil Covington.

Clark rychle listoval Malloyovým spisem, zatímco Chavez popisoval úspěšnou operaci. Zjistil, že je Malloy ženatý s jistou Frances, rozenou Hutchinsovou, a má dvě dcery ve věku osm a deset let. Jeho žena je civilní zdravotní sestra a pracuje u námořnictva. Nu, to půjde snadno zařídit. Sandy pro ni lehce najde místo v nemocnici. Podplukovník Malloy tu dozajista zůstane.

Pokud šlo o Malloye, celá ta věc ho zaujala. Ať už jsou ti lidé kdokoli, mají za sebou silné krytí. Rozkaz, že má odletět do Anglie, vydal přímo vrchní pojídač hadů Sam Wilson a ti lidé, s nimiž se zde dosud setkal, vypadají velmi solidně. Ten maličký Chavez je setsakra schopný velitel, soudě dle toho, co mu pověděl o vídeňské akci. A podle toho, co viděl na té fotografii, je dobrá celá jeho četa. Zvlášť ti dva, co se přikradli až k domu a dostali se do zad teroristům, kteří odváděli poslední skupinu. Být neviditelný je pěkný trik, když to člověk dokáže, ale když to zpacká, nastane katastrofa. A je dobře, uvědomil si, že teroristé nejsou příliš schopní bojovníci. Nemají takový výcvik jako jeho mariňáci. Tahle nevýhoda téměř vyrovnávala nebezpečí, plynoucí z jejich divoké zloby. Téměř, ale ne docela. Malloy, stejně jako většina lidí v uniformě, pohrdal teroristy jakožto zbabělými pololidmi, zvířaty, která si zaslouží jen okamžitou násilnou smrt.

Potom ho Chavez zavedl do budovy jeho čety, kde si Malloy potřásl rukama s vojáky a mohl si o nich udělat úsudek. Jo, jsou to solidové, stejně jako Covingtonovi lidé ve vedlejší budově.

Na některých lidech je to prostě vidět; skrytá intenzivní soustředěnost, s níž si prohlížejí každého, s kým se setkají, a okamžitě odhadnou, může-li je ten člověk ohrozit. Ne, že by si libovali v zabíjení a mrzačení lidí; měli prostě takovou práci, a ta se promítala i do jejich pohledu na svět. V Malloyovi rozpoznali možného přítele, muže, kterému lze věřit a vážit si ho, a mariňácký pilot pocítil vřelou vděčnost. Bude tím, komu se svěří, aby je dopravil, kam je potřeba - rychle, potají a bezpečně. Pro člověka z branže byl zbytek prohlídky výcvikové základny dosti nudný. Obvyklé budovy, modely interiérů letadel, tři opravdové osobní železniční vagóny a další objekty, na něž se učí útočit, a střelnice se zvedacími terči. Malloy věděl, že i on se tu bude muset předvést, aby prokázal, že má právo zde pracovat, protože každý příslušník speciálních jednotek musí být dobrý střelec, stejně jako u námořní pěchoty každý musí umět zacházet s puškou. V poledne se vrátili na Clarkovo velitelství.

"Tak, pane Méďo, co tomu říkáte?" zeptal se velitel Duhy.

Malloy se usmál a posadil se. "Rek bych, že me dost trápí časový posun. A taky bych řek, že máte prima mančaft. Takže mě berete?"

Clark přikývl. "Myslím, že ano."
"Počínaje zítřejším ránem? A na čem budu lítat?"
"Volal jsem těm letcům, cos o nich mluvil. Půjčí nám MH šedesátku, abys měl něco na hraní."
"Opravdu sousedské gesto." Malloy pochopil, že bude muset prokázat své kvality jako pilot. Nedělalo mu to velké starosti. "Co moje rodina? Jsem tady na odlučném, nebo jak to je?"
"Ne, tohle je teď tvoje trvalé stanoviště. Přiletí za tebou jako obvykle, na účet vlády."
"To by šlo. Je tady nějaká práce?"
"Zatím jsme provedli dva zásahy - v Bernu a ve Vídni. Těžko říct, jak často se pro nás najde práce naostro, ale uvidíš, že výcvikový režim je tu pěkně nabitý."
"To se mi hodí, Johne."
"Chceš u nás zůstat?"
Ta otázka Malloye překvapila. "Vy jste dobrovolníci?"
Clark přikývl. "Všichni, do jednoho."
"No tak fajn, já to beru," prohlásil Malloy. "Zapiš si mě do stavu."

*****

"SMÍM se na něco zeptat?" otázal se Popov v New Yorku.
"Jistě," přisvědčil jeho šéf, který už předem tušil, čeho se ta otázka týká.
"K čemu to všechno je?"
"V tuhle chvíli to opravdu nepotřebujete vědět," zněla odpověď, kterou očekával.
Popov pokývl, že rozumí a podřizuje se. "Jak myslíte, pane, ale utrácíte spoustu peněz a zatím jsem nepochopil, co za ně dostáváte." Schválně přivedl řeč na peníze; chtěl vědět, jak na to jeho zaměstnavatel zareaguje.
Ten se zatvářil znuděně. "Na penězích nezáleží."
A jakkoli ani tato odpověď nebyla zcela nečekaná, Popov byl upřímně překvapen. Za celou svoji profesionální dráhu u KGB vyplácel lidem, kteří riskovali život či svobodu, jen velice skromné sumy peněz - často čekali mnohem víc, protože mu nezřídka odevzdávali materiály či informace o mnohem vyšší hodnotě,
než kolik jim za ně platil. Ale tenhle člověk už zaplatil víc, než Popov rozdal za celých patnáct let řízení terénních operací, a za nic; za dva naprosté propadáky. A přesto, jak si Dmitrij Arkaďjevič všiml, nedával najevo žádnou rozmrzelost. Co se tady k čertu děje?
"Co tentokrát nevyšlo?" vyptával se šéf.
Popov pokrčil rameny. "Snažili se, ale udělali chybu, když podcenili schopnosti policie. Opravdu zasáhla moc šikovně," ujistil svého zaměstnavatele. "Líp, než bych čekal, ale zas tak velké překvapení to nebylo. Řada policejních sborů ve světě už má schopné protiteroristické jednotky."
"Tohle byla rakouská policie?"
"Tak o tom informovaly sdělovací prostředky. Nezkoumal jsem to nijak podrobně. Měl jsem to udělat?"
Jeho společník zavrtěl hlavou. "Ne, jsem jenom zvědavý."
Takže ti nezáleželo na tom, jestli ty operace uspějí nebo ne, přemýšlel Popov. Tak proč jsi je sakra financoval? Nemělo to logiku. Vůbec ne. Vlastně by si Popov měl dělat starosti, ale zatím to není tak vážné. Díky těm neúspěchům se stává boháčem. Ví, kdo ty operace financuje, a má všechny důkazy - peníze v hotovosti - pro případ, že by to potřeboval prokázat. Takže ho v tom ten chlap nemůže nechat. V každém případě se svého zaměstnance musí bát - nebo ne? Popov měl mezi teroristy kontakty a mohl je snadno poštvat proti tomu, kdo dodal ty peníze. Toho se tenhle člověk přirozeně musí bát, uvažoval

Dmitrij.

Ale bojí se skutečně? Čeho se vlastně ten chlap bojí - pokud vůbec něčeho? Financoval vraždu - nu, v posledním případě jen pokus o vraždu. Je to nesmírně zámožný a mocný muž a takoví lidé se o své peníze a moc bojí víc než o život. Bývalému důstojníkovi KGB se pořád vracela na mysl stejná otázka: o co tady k čertu jde? Proč by někdo plánoval smrt těch lidí a požadoval od Popova, aby... má snad v úmyslu vybít všechny teroristy na světě? Mělo by to nějaký smysl? Že by využil Popova jako návnadu, provokatéra, který je vytáhne z úkrytu, načež si to s nimi vyřídí perfektně vycvičené protiteroristické policejní jednotky různých zemí? Dmitrij se rozhodl, že si o svém zaměstnavateli bude muset ledacos zjistit. Nemělo by to dát moc práce. Newyorská Městská knihovna je jen o dva kilometry dál na Páté Avenue.

"Co to bylo za lidi?"

"Koho máte na mysli?" zeptal se Popov.

"Dortmundovou a Furchtnera."

"Blázni. Pořád ještě věřili v marxismus-leninismus. Svým způsobem chytří, technicky zdatní, ale s naprosto chybným politickým úsudkem. Nedokázali se změnit, když se změnil celý svět. To je nebezpečné. Zanedbali vývoj a proto zemřeli." To nebyl moc skvělý epitaf, říkal si Popov. Ale viděl, že zaměstnavatel tuto strohou verzi jejich zmařených životů přijal a pokročil k dalšímu bodu.

"Zůstaňte pár dní ve městě. Zavolám, kdybych vás potřeboval."

"Jak si přejete, pane." Popov vstal, vyšel z kanceláře a sjel výtahem do přízemí. Rozhodl se udělat si procházku jižním směrem, k budově knihovny se dvěma lvy před vchodem. Pohyb mu pomůže vyčistit hlavu; ještě si musí leccos promyslet. Když vás budu potřebovat - to znamená, že brzy dostane další úkol.

*****

"ERWINE? Tady je George. Jak se máš, kamaráde?"

‚Mám za sebou týden plný událostí," připustil Ostermann. Jeho osobní lékař mu předepsal něco na uklidnění a jemu se zdálo, že to moc nefunguje. Jeho mysl se ještě nezbavila vzpomínek na strach. A kdyby jen to. Ursula se vrátila domů ještě dřív, než přijela ta záchranná skupina, a té noci - šel tehdy spát až ve čtyři ráno - si lehla k němu do postele a držela ho v objetí. Třásl se a vzlykal samou hrůzou, již nedokázal potlačit od chvíle, kdy ten chlap, ten Furchtner, zemřel necelý metr nalevo od něho. Na šatech měl krev a částečky tkáně. Museli je poslat do čistírny. A nejhůř ze všech dopadl Dengler. Doktoři tvrdí, že nejmíň týden nepřijde do práce. Ostermann se rozhodl, že určitě zatelefonuje tomu Britovi, který mu přišel nabídnout bezpečnostní systém, zvlášť poté, co uslyšel hlasy mužů, kteří je přišli zachránit.

"Ani nevíš, jak jsem rád, že ses z toho dostal bez úrazu, Erwine."

"Díky, Georgi," odpověděl Ostermann americkému ministru financí. "Nevážíš si teď svých mládenců z ochranky víc než před týdnem?"

"To si piš. Řekl bych, že tahle branže brzy zažije vzestup."

"Že by šance na výhodnou investici?" zachechtal se Ostermann nevesele.

"Tak jsem to nemyslel," řekl Winston a také se málem zasmál. Bylo prima se tomu smát, no ne?

"Georgi?"

"Copak?"

"Nebyli to Rakušani, jak tvrdí televize a noviny - požádali mě, abych si to nechal pro sebe, ale tobě to můžu povědět. Byli to Američani a Britové."

"Já vím, Erwine. Vím, kdo to byl, ale víc ti o tom nesmím říct."

"Dlužím jim svůj život. Jak jim to oplatím?"

"Jsou za to placení, kamaráde, je to jejich povolání."

"Možná, ale oni zachránili můj život a životy mých zaměstnanců. Mám vůči nim osobní dluh. Nemohl bych pro ně něco udělat?"

"To nevím," přiznal Winston.

"Můžeš to zjistit? Když o nich víš, nemohl bys mi to zjistit? Mají přece děti, že? Mohl bych jim zaplatit vzdělání, založit nějakou nadaci, proč ne?"

"Nejspíš to nepůjde, Erwine, ale podívám se na to," slíbil ministr a poznamenal si to. Pro bezpečáky bude tohle pěkná otrava, ale mohlo by se to dát zařídit, třeba prostřednictvím nějaké washingtonské právnické firmy, která by zařídila dokonalé krytí. Winston měl radost, že to Erwina napadlo. Noblesse oblige - pořád to ještě platí. "Tak tedy jsi určitě v pořádku?"

"Jsem. Díky jim, Georgi."

"Výborně. Děkuju. Rád jsem tě slyšel, kamaráde. Uvidíme se, až zase přiletím do Evropy."

"To jistě, Georgi. Měj se hezky."

"Ty taky. Nashle." Winston stiskl tlačítko na telefonu. Může to zkusit hned teď. "Mary, zavolala byste mi Eda Foleyho ze CIA?"

10 KAPITOLA - REŠERŠE

POPOV NIC PODOBNÉHO NEDĚLAL UŽ LÉTA, ALE JEŠTĚ SI pamatoval, jak na to. O jeho zaměstnavateli se psalo častěji než o mnohých politicích - a Popov si uvědomoval, že právem, protože tento muž pro svoji zemi i pro svět vykonal mnohem důležitější věci - ale tyto články se týkaly převážně obchodních záležitostí, což Popovovi nepovědělo nic nového o jeho bohatství a vlivu. O jeho osobním životě se psalo jen velmi málo; jenom tolik, že je rozvedený. To je docela škoda. Soudě dle fotografií a některých zmínek v novinách to byla atraktivní a inteligentní žena. Možná, že těm dvěma inteligentním jedincům bylo zatěžko spolu vydržet.

Ale nenašel nic, co by toho člověka nějak spojovalo s terorismem a teroristy. Podle listu The New York Times se nikdy nestal cílem žádného útoku, dokonce ani obětí běžné pouliční kriminality. Samozřejmě, takové věci se vždycky do zpravodajství nedostanou. Třeba došlo k nějakému incidentu, který nikdy nevyšel na světlo. Ale pokud by to bylo něco tak významného, aby kvůli tomu změnil celý svůj život, muselo by se o tom přece vědět, že?

Pravděpodobně ano. Skoro určitě. Jenže skoro - to je pro aktivního zpravodajce problematické slovo. Tenhle člověk je podnikatel. A génius, ať už pro své vědecké úspěchy, či pro způsob, jak řídí svoji velkou společnost. Tam zřejmě směřují všechny jeho vášně. V novinách byla celá řada jeho fotografií s ženami -málokterá z nich se na obrázcích objevila víc než jednou - při různých dobročinných a společenských akcích. Popov si všiml, že všechny ty ženy byly pohledné... jako vzácné trofeje, které sbíral, našel pro ně vhodné místo na stěně a vydal se pátrat po dalších. Co je to tedy za člověka, pro kterého pracuje?

Popov si nakonec musel přiznat, že neví nic, a to bylo zjištění víc než znepokojivé. Jeho život se nyní stal pěšcem ve hře muže, o jehož motivech neměl ani ponětí. A protože nic nevěděl, nebyl ani schopen odhadnout stupeň nebezpečí, které mu při těchto operacích může hrozit. Podaří-li se jejich účel odhalit někomu jinému a bude-li pak jeho zaměstnavatel odhalen a zatčen, mohli by i Popova zatknout a obvinit ze závažných trestných činů. Nu, pomyslel si bývalý agent KGB, když vracel poslední noviny a časopisy knihovnímu zřízenci, na to je snadná odpověď. Musí mít pořád sbalený kufr; a také má k dispozici dvě sady falešných dokladů. Při prvních známkách potíží vyrazí na mezinárodní letiště, co nejrychleji se vrátí do Evropy a tam zmizí a použije peníze, které zatím nashromáždil v bance. Má už dost na to, aby si na několik let zajistil pohodlný život, možná i na delší dobu, podaří-li se mu najít kvalitního investičního poradce. Pro vycvičeného člověka není tak těžké ztratit se z povrchu země, říkal si, když kráčel zpět po Páté Avenue. Je třeba jen být

varován předem; stačí patnáct, dvacet minut... Jenže: může počítat s tím, že se mu takového varování dostane?

*****

BILL Tawney viděl, že německá policie funguje dokonale, jako vždycky. Během osmačtyřiceti hodin identifikovala všech šest teroristů a zatímco probíhaly výslechy jejich přátel, sousedů a známých, už toho věděla víc než dost a všechny informace postoupila rakouským kolegům a jejich prostřednictvím i britskému velvyslanectví ve Vídni, odkud se dostaly do Herefordu. Balík obsahoval i fotografii a plány domu Furchtnera a Dortmundové. Tawney si všiml, že jeden z nich měl jistý malířský talent. V hlášení se psalo, že v místní galerii prodávali obrazy, samozřejmě podepsané pseudonymem. Třeba teď jejich cena vzroste, pomyslel si líně a obrátil list. Měli tam i počítač, ale dokumenty v něm uložené neměly velkou cenu. Někdo z nich, pravděpodobně Furchtner, sepisoval dlouhé politické pamflety - byly přiloženy k hlášení, ale zatím je nikdo nepřeložil do angličtiny. Doktor Bellow si je asi bude chtít přečíst, pomyslel si Tawney. Jinak tam nic pozoruhodného nebylo. Hodně knih o politice, většinou vydaných a zakoupených v bývalé NDR. Pěkný televizní přijímač a videorekordér a spousta desek a kompaktních disků s klasickou hudbou. Decentní, středostavovský automobil, dobře udržovaný a pojištěný u místní společnosti pod jejich krycími jmény Siegfried a Hanna Kolbovi. Neměli v sousedství žádné opravdu blízké přátele, drželi se spíš stranou a všechny viditelné aspekty jejich života byly in Ordnung, takže nezavdávali podnět ke klepům. A přesto, říkal si Tawney, zůstávali na svém místě jako napjaté pružiny... na co čekali?

A co ty pružiny spustilo? Tohle německá policie vysvětlit neuměla. Jeden ze sousedů vypověděl, že k nim před několika týdny přijel někdo autem - ale kdo to byl a proč je navštívil, o tom nebylo nic známo. Poznávací značku si nikdo nepoznamenal, ani typ vozu, i když zápis z výslechu uváděl, že to bylo německé auto, pravděpodobně bílé nebo alespoň světlé barvy. Tawney nevěděl, jak dalece to je či není důležité. Mohl to být kupec, který si přijel pro obraz, nebo pojišťovák -anebo také ten, kdo je vytáhl z úkrytu a vrátil je k jejich původní dráze levicových teroristů.

Pro zkušeného zpravodajského důstojníka nebylo nic neobvyklého na závěru, k němuž dospěl, že totiž z dostupných informací k žádnému závěru dospět nelze. Požádal sekretářku, ať dá Furchtnerovy texty přeložit, aby je on i doktor Bellow mohli podrobit analýze. Nic víc dělat nemohl. Ty dva německé teroristy z jejich profesionálního spánku něco probudilo a on neví, co to bylo. Nebylo úplně nemyslitelné, že se německé policii podaří tuhle otázku vyřešit čirou náhodou, ale Tawney o tom pochyboval. Furchtner s Dortmundovou dokázali nenápadně přežít v zemi, jejíž policie je velmi schopná, potřebuje-li někoho vypátrat. Někdo, koho znali a komu důvěřovali, je přesvědčil, aby se pustili do akce. Ať už to byl kdokoli, věděl, kde je najde, a to znamenalo, že ještě stále existuje jakási teroristická síť. Němci to pochopili a ve své předběžné zprávě doporučují další šetření prostřednictvím placených informátorů - to může pomoci, anebo také nemusí. Tawney věnoval několik let své profesionální dráhy pokusům o proniknutí do irské teroristické skupiny a dosáhl i několika menších úspěchů - tehdy mu připadaly větší, protože úspěchy byly tak vzácné. Ale mezitím ve světě teroristů proběhla selekce v darwinovském stylu. Hlupáci vymřeli a jenom ti chytří přežívají. Po necelých třiceti letech pronásledování ze strany stále chytřejších policejních organizací jsou i přeživší teroristé velice chytří - nejlepší z nich byli vycvičeni přímo v Moskvě důstojníky KGB... nestálo by tohle za prošetření? Tawney se zamyslel. Dnešní Rusové také občas spolupracují s teroristy - i když ne příliš často; asi je jim to trapné s ohledem na jejich minulé kontakty s lidmi tohoto druhu... anebo možná opravdu zničili příslušné záznamy, jak to často tvrdí, ale Tawney tomu nikdy

neuvěřil. Takoví lidé nikdy nic nezničí. Sověti vyvinuli nejdokonalejší byrokracii na světě a byrokraté prostě nemohou zničit záznamy. V každém případě by žádat Rusy o spolupráci v takovéto věci značně přesahovalo jeho kompetence. Mohl by napsat žádost, a ta se třeba i dostane o jednu či dvě úrovně výš, ale pak ji stejně zašlápne některý z vyšších úředníků ministerstva zahraničí. Přesto se rozhodl to zkusit. Alespoň bude mít co dělat a lidé z britské tajné služby v Century House naproti Westminsterskému paláci se dovědí, že je ještě stále naživu a v práci.

Než se pustil do sepisování žádosti předem odsouzené k neúspěchu, zastrčil Tawney všechny papíry, včetně svých poznámek, zpátky do tlusté manilové obálky. Mohl předložit pouze svůj závěr o existenci teroristické sítě a domněnku, že k tomu malému, odpornému království má stále ještě klíče někdo, koho jeho obyvatelé dobře znají. Nu, třeba Němci ještě něco zjistí a informace o tom se dostanou až na jeho stůl. Kdyby se to povedlo, přemýšlel Tawney, nemohli by John Clark a Alistair Stanley zorganizovat svůj vlastní úder? Asi ne, to by spíš byl úkol pro policii dotyčné země nebo města, a ta by to pravděpodobně dokázala. Na to, aby někoho sbalili, nemusí být nijak zvlášť mazaní. Koneckonců, Francouzi to s Carlosem taky dokázali.

*****

ILIYCH Ramirez Sanchez se necítil příliš spokojeně; to ani nebylo účelem jeho uvěznění v cele věznice La Santé. Býval kdysi nejobávanějším teroristou světa. Zabíjel lidi vlastníma rukama a dělal to čistě mimochodem, jako kdyby plácl mouchu. Svého času se po jeho stopě hnaly skoro všechny policie a tajné služby světa a on se jim vysmíval z bezpečí svých útočišť ve východní Evropě. Tam si četl v novinách spekulace o své totožnosti a o tom, pro koho doopravdy pracuje, a studoval dokumenty KGB týkající se akcí, připravovaných proti němu cizími tajnými službami... to vše až do chvíle, kdy východní Evropa padla a jeho revoluční aktivity ztratily státní podporu. A tak skončil v Súdánu, kde se rozhodl, že se svou situací musí vážně zabývat. Bylo nutno podstoupit menší plastickou operaci, a tak se uchýlil k důvěryhodnému lékaři, odvezli ho na sál, dostal narkózu...

...a probudil se na palubě francouzského dopravního letadla připoutaný k sedačce a jakýsi Francouz ho pozdravil slovy: Bonjour, Monsieur Chacal. Zářivě se při tom usmíval, jako lovec, kterému se právě podařilo polapit nejnebezpečnějšího tygra do obyčejné smyčky. Nakonec byl souzen pro vraždu zbabělého informátora a dvou důstojníků francouzské kontrarozvědky v roce 1975. Měl za to, že se hájil docela elegantně - ne že by to bylo důležité, snad jen pro jeho přerostlé ego. Tvrdil o sobě, že je profesionální revolucionář - vykládal to národu, který si svoji revoluci odbyl už před dvěma sty lety a neměl pocit, že by potřeboval nějakou další.

Nejhorší byla skutečnost, že ho soudili jako obyčejného zločince, jako by jeho práce neměla žádný politický podtext. Snažil se na tom něco změnit, ale prokurátor se nenechal ovlivnit a když soudu předkládal seznam obvinění, z jeho hlasu čišelo pohrdání. Vlastně to bylo ještě horší, protože při předkládání důkazů hovořil naprosto věcně a pohrdání si schoval až na později. Sanchezovi se podařilo uchovat si navenek svoji důstojnost, ale v nitru cítil bolest lapeného zvířete a dokázal-li zachovat po celou dobu nehybnou tvář, potřeboval k tomu všechnu svoji odvahu. Konečný verdikt ho nijak zvlášť nepřekvapil.

Tohle vězení bylo staré sto let už v době, kdy se narodil. Stálo v místě středověkého hradního žaláře. V malé cele měl jen jedno okno a při své výšce nedosahoval ani k jeho dolnímu okraji. Strážní ovšem měli k dispozici kameru a sledovali ho po celých čtyřiadvacet hodin denně, jako velice zvláštní zvíře ve velmi speciální kleci. Byl osamělý, jak jen člověk může být. Neměl dovoleno stýkat se s ostatními vězni a jen na hodinu denně mu umožnili procházku po

ponurém vězeňském dvoře. Carlos věděl, že v životě, který mu zbývá, sotva může čekat nějakou změnu, a při tom pomyšlení ho opouštěla odvaha. Nejhorší ze všeho byla nuda. Mohl číst knihy, ale neměl kam jít, kromě těch několika čtverečních metrů své cely - a ze všeho nejhorší bylo, když si uvědomil, že celý svět ví, že je Šakal navždy za mřížemi, a je tedy možné na něho zapomenout.

Zapomenout? Před jeho jménem se svět kdysi třásl. Tohle pomyšlení bolelo ze všeho nejvíc.

Umínil si poslat vzkaz svému advokátovi. Na rozhovory s právníkem se ještě stále vztahují příslušné výsady a odbývají se v soukromí. Jeho advokát zná jména několika lidí, na které by se mohl obrátit.

*****

"STARTUJU," hlásil Malloy. Obě turbíny se probudily k životu a čtyřlistá vrtule rotoru se začala otáčet.

"Nehezkej den," poznamenal poručík Harrison do interkomu.

"Už jsi tu dlouho?" zajímal se Malloy.

"Jen pár týdnů, pane."

"No, chlapče, tak teď už víš, proč Britové vyhráli bitvu o Anglii. Nikdo jinej v tomhle svinstvu lítat neumí." Rozhlédl se. Nikdo jiný dnes nelétal. Základna oblačnosti byla ve výšce pod tři sta metrů a k tomu padal hustý déšť. Malloy znovu pohlédl na přístroje. Všechny kontrolky svítily zeleně.

"Rozumím, pane podplukovníku. Kolik hodin máte nalétáno s Night Hawkem?"

"Asi sedm set. Pave Low má lepší letové schopnosti, ale i tahle mašinka umí lítat. A je načase, synu, abychom to vyzkoušeli." Malloy zatáhl za páku a Night Hawk se odlepil od země. V poryvech padesátikilometrového větru se vznášel trochu nevyrovnaně. "Vy tam vzadu, jste v pořádku?"

"Hledám blicí pytlík," odsekl Clark k Dingovu pobavení. "Neznáš nějakýho Paula Johnse?"

"Toho plukovníka od letectva z Eglinu? Před pěti lety šel do penze."

"To je on. Jaký byl?" zeptal se Clark hlavně proto, že si chtěl Malloye oťuknout.

"Pokud jde o vrtulníky, neznám nikoho lepšího. Zvlášť na Pave Low. Uměl si s mašinou povídat a ona ho poslouchala... opravdu mu to šlo moc pěkně. Znáš ho taky, Harrisone?"

"Jen z doslechu, pane," přiznal druhý pilot.

"Takový drobný chlapík. Uměl hrát golf. Teď dělá poradce u firmy Sikorsky. Ve Fort Braggu ho vídáme dost často. Tak fajn, holka, teď se podíváme, co umíš." Malloy vykroužil ostrou pravotočivou zatáčku. "Hm, šedesátce se stejně nic nevyrovná. Zatraceně, tyhle hračky miluju. Oukej, Clarku, tak co máme za úkol?"

"Támhle ten blok. Simulovaný sestup po krátkém laně."

"Skrytý přístup, nebo útok?"

"Útok," řekl John.

"To je snadné. Na nějaké přesně určené místo?"

"Jihovýchodní roh, jestli můžeš."

"Dobrá, jdeme na to." Malloy posunul páku doleva a vpřed. Vrtulník začal klesat jako rychlovýtah, vystřelil směrem k určené budově jako sokol za bažantem a náhle se zastavil přesně nad stanoveným cílem. Druhý pilot se na Malloye ohlédl, překvapen tím rychlým přechodem z pohybu do úplného klidu.

"Jak se ti to líbilo, Clarku?"

"Nebylo to špatné," připustil velitel Duhy.

Za okamžik Malloy opět uvedl vrtulník do pohybu a začal se rychle vzdalovat od budovy; zdálo se, jako by se tam vlastně ani nezastavil. "Tahle fáze se dá zlepšit, až trochu líp poznám vaše lidi a budu vědět, jak rychle se i s nádobíčkem dostanou ven z mašiny, ale jak víš, obyčejně je lepší se spouštět

po dlouhém laně."

"Doufám, že se nespleteš při odhadu výšky a nenarazíš s náma do nějaký blbý zdi," nadhodil Chavez. Po této poznámce se Malloy uraženě ohlédl.

"Tomu se rozhodně snažíme vyhnout, chlapče. Tenhle manévr s houpací židlí neumí nikdo líp než já."

"Je dost těžké provést to jaksepatří," poznamenal Clark.

"To ano," souhlasil Malloy. "Ale já umím hrát i na piáno."

Bylo vidět, že mu rozhodně nechybí sebevědomí. Dokonce i poručíkovi na levém sedadle to připadalo maličko přehnané, ale přesto si všeho pozorně všímal; zejména ho zajímalo, jak Malloy zachází se směrovou a výškovou pákou. O dvacet minut později se vrátili zpátky na zem.

"Takže takhle se to dělá, lidičky," prohlásil Malloy, když se motor zastavil. "A kdy začneme s opravdovým výcvikem?"

"Bude ti stačit, když začneme až zítra?" zeptal se Clark.

"To mi vyhovuje, pane generále. A ještě jedna otázka. Budeme cvičit s Night Hawkem, nebo si mám zvyknout na něco jiného?"

"To jsme ještě nevyřešili," přiznal se John.

"Na tom při takovýhle práci hodně záleží. Každá mašina se chová trochu jinak a já se jí při akcích musím přizpůsobit," zdůraznil Malloy. "S tímhle typem se mi lítá báječně. Huey je pro mě skoro stejně dobrý, jenže dělá trochu rámus a těžko se s ním člověk může schovávat. Pokud jde o jiný typy, na ty bych si musel zvyknout. Potřeboval bych se s nimi pár hodin houpat sem a tam, než bych se v nich cítil pohodlně." Ani nedodal, že se člověk také musí naučit, kde jsou které ovládací prvky, protože žádná dvě letadla na světě nemají všechny budíky, klapky a kormidla na stejných místech, na což nadávají všichni piloti od časů bratrů Wrightových. "Kdykoli vzlítnu do akce, riskuju svůj život i životy druhých. Radši to riziko udržuju na co nejnižší úrovni. Já jsem moc opatrnej kluk, víte?"

"Ještě dnes s tím něco udělám," slíbil Clark.

"To udělej." Malloy pokývl hlavou a odkráčel do šatny.

*****

POPOV si dopřál báječnou večeři v italské restauraci nedaleko svého bytu. Cestou domů pokuřoval doutník Montecristo a těšil se ze svěžího počasí. Měl ještě co dělat. Obdržel viodeokazety s nahrávkami zpravodajství o obou teroristických incidentech, k nimž zavdal podnět, a chtěl si je prostudovat. V obou případech komentátoři mluvili německy - švýcarskou a rakouskou němčinou. Také on němčinu ovládal jako rodilý Němec. Seděl v křesle s dálkovým ovládáním v ruce, občas přetočil pásku zpět, když ho na záznamu zaujalo něco zvláštního, studoval obě kazety velmi pečlivě a jeho vycvičená paměť zaznamenávala každý detail. Samozřejmě, že nejzajímavější byly záběry příslušníků komand, která oba incidenty ukončila rozhodným zásahem. Kvalita obrázků byla nevalná. Televize prostě nedokázala pořídit vysoce kvalitní záběry ve špatném osvětlení a na vzdálenost dvou set metrů. Na první kazetě bylo pouhých devadesát sekund záběrů zásahové jednotky před nástupem do akce - tyto obrázky se nevysílaly při vlastním přenosu, ale až později. Ti muži se pohybovali jako profesionálové. Rusovi to jaksi připomínalo balet, tak zvláštně jemné byly pohyby těch mužů v černých oděvech, když se zleva i zprava plížili k místu zásahu... potom následovala oslnivě rychlá akce. Při explozi výbušnin se kamera zachvěla - v takových chvílích sebou kameraman vždycky trhne. Výstřely vůbec nebylo slyšet. Takže mají nehlučné zbraně. Účelem je, aby oběti vůbec netušily, odkud výstřely přicházejí - v tomto případě na tom nijak zvlášť nezáleželo, protože teroristé zemřeli dřív, než jim taková informace mohla jakkoli posloužit. Tak se to dělá. V téhle branži existují přesně nacvičené postupy, jako v každém profesionálním sportu, a pravidla hry určuje smrtící síla. Celý zásah proběhl v několika vteřinách, komando vyšlo ven a do budovy

vběhla bernská policie, aby zas všechno dala do pořádku. Viděl, že muži v černém se chovají nenápadně, jako ukáznění vojáci na bojišti. Nepotřásali si blahopřejně rukama, nijak se nepředváděli. Ne, na to byli moc dobře vycvičení. Nikdo z nich si ani nezapálil cigaretu... á, tadyhle si jeden zřejmě zapaluje dýmku. Následoval obvyklý přihlouplý komentář místního reportéra, který vykládal něco o elitní policejní jednotce, jež zachránila životy všech lidí tam uvnitř a tak dále. Popov vstal, aby vyměnil kazety.

Zjistil, že zpravodajství o zásahu ve Vídni je ještě chudší. Kamerám překážel dům toho chlapa. Docela pěkný, opravdu. Romanovci možná kdysi mívali taková venkovská sídla. Tady měla policie televizní vysílání tvrdě pod kontrolou, což bylo velmi rozumné, připouštěl Popov, ale jemu to moc nepomůže. Na záznamu se s nudnou pravidelností opakovaně objevovaly obrázky průčelí venkovské budovy, podmalované monotónním komentárem televizního reportéra, který donekonečna opakoval stále totéž: vysvětloval divákům, že se mu zatím nedaří přimět k řeči policisty na místě zásahu. Na záznamu bylo také vidět jedoucí auta a příjezd jakési skupiny, jež podle komentáre měla být rakouskou zásahovou jednotkou. Zaujalo ho, že při příjezdu byli zřejmě všichni v civilu a brzy potom se převlékli do bojových uniforem... zdálo se, že tentokrát byli v zeleném... vlastně ne; uvědomil si, že si přes černé úbory navlékli svrchní zelené ošacení. Znamená to něco? Mezi těmi Rakušany byli dva muži s puškami opatřenými dalekohledy, kteří rychle zmizeli v autech -ta je nejspíš odvezla do prostoru za zámkem. Velitelem jednotky byl nevelký muž, Popovovi připomínal toho, co velel akci v Bernu. Na záznamu byl vidět z velké dálky, jak se probírá nějakými papíry - nepochybně mapy, nákresy a plány domu a pozemku. Potom, krátce před půlnocí, všichni zmizeli. Popov viděl jenom dům osvětlený obrovskými reflektory a naslouchal dalším přihlouplým úvahám zmateného reportéra. A pak, okamžik po půlnoci, se z dálky slabě ozval výstřel z pušky a po něm ještě dva tlumené výstřely. Potom ticho, a najednou všichni policisté v záběru kamery začali vyvíjet horečnou činnost. Dvacet mužů, ozbrojených lehkými automatickými zbraněmi, vtrhlo do domu předním vchodem. Reportér vykládal něco o náhlé erupci aktivity, které si mezitím už všimli i ti nejhloupější z diváků. Následovaly další tlachy o ničem a konečně zaznělo oznámení, že všichni rukojmí jsou naživu a zločinci jsou mrtvi. Uběhlo dalších několik chvil a znovu se objevili muži oblečení v černé a zelené. Stejně jako v Bernu, ani tady se nekonaly žádné velké gratulace. Jeden z příslušníků jednotky zřejmě kouřil dýmku; přistoupil k vozu, který je přivezl, a uložil tam své zbraně. Jiný se na chvíli zastavil s policistou v civilu - nejspíš to byl kapitán Altmark, který měl na místě zásahu nejvyšší velení - a prohodil s ním pár slov. Ti dva se určitě znali, promluvili spolu jen krátce, a pak už speciální jednotka opustila scénu stejně jako v Bernu. Ano, oba ty protiteroristické oddíly cvičily podle naprosto stejné učebnice, řekl si Popov.

*****

"ANO, generále, já vím," říkal Clark do telefonu druhého dne pět minut po jedné hodině odpoledne a v duchu proklínal všechna časová pásma.

"Tohle půjde taky z mého rozpočtu," zdůraznil generál Wilson. Nejdřív, říkal si náčelník pojídačů hadů, chtějí chlapa, potom vybavení a pak si ještě vzpomenou, abych to všechno taky financoval.

"Můžu se přimluvit u Eda Foleyho, pane, hlavní věc je, že na tom potřebujeme cvičit. Poslal jste nám moc šikovného člověka," dodal Clark a doufal, že tím trochu uchlácholí pověstnou Wilsonovu prchlivost.

Moc to nepomohlo. "Jo, já vím, že je šikovnej. Proto taky, sakra, pracoval u mě."

Ten chlap začíná být na stará kolena pobožný, říkal si John. A jeho pámbíčkem se stala námořní pěchota - to je dost neobvyklá úchylka u bývalého

velitele výsadkářů, který šéfuje armádní jednotce pojídačů hadů.

"Pane generále, víte, že už máme za sebou dvě akce, a při vší skromnosti musím říct, že si při nich moji lidi vedli setsakra dobře. Přece se musím zastat svých lidí, nebo snad ne?"

Až po tomhle se Wilson uklidnil. Oba byli velitelé, oba měli svou práci a lidi, které museli vést - a bít se za ně.

"Clarku, chápu vaši situaci. Opravdu ano. Ale nemůžu cvičit svoje lidi na materiálu, který mi seberete."

"A co když se o něj podělíme?" nabídl mu John olivovou ratolest.

"I tak to znamená, že se jeden báječný Night Hawk olítá zbytečně rychle."

"A při tom se na něm pro vás vycvičí skvělé posádky. Nakonec se vám do Fort Braggu vrátí prima vrtulníková posádka, připravená na spolupráci s vašimi chlapy, a při tom operační náklady pro vás nebudou veškeré žádné, pane." A to, pomyslel si, je opravdu férová nabídka.

Na letecké základně MacDill si generál Wilson říkal, že je to ztracená záležitost. Tahle operace Duha je neprůstřelný podnik a všichni to dobře vědí. Clark tu myšlenku nejdřív prosadil u CIA, pak o ní přesvědčil i samotného prezidenta - a je pravda, že zatím provedli dva zásahy a oba se povedly, i když ta druhá akce byla pěkně vachrlatá. Ale Clark, ať už je sebechytřejší, a i kdyby byl ještě lepší velitel, než jakým se zdá být, se dosud nenaučil, jak velet jednotce v moderním vojenském světě, kde člověk musí polovinu času věnovat na shánění peněz jako nějaký zpropadený účetní, místo aby se věnoval vlastnímu velení a výcviku svých mužů. Tohle především dokázalo nadzvednout Sama Wilsona, který byl na své čtyři hvězdy dosti mladý a cítil se být profesionálním vojákem - chtěl dělat to, co vojákům přísluší, v čemž člověku právě vysoká hodnost velmi brzy zabrání, navzdory jeho přáním a bez ohledu na tělesnou zdatnost. Nejotravnější ze všeho bylo, že tahle Duha ho asi připraví o spoustu práce. Velitelství zvláštních operací mívalo na starosti celý svět, ale mezinárodní charakter skupiny Duha naznačoval, že se v této branži objevil útvar, jehož politicky neutrální koncepce asi bude mnohem více po chuti řadě zemí, které by mohly potřebovat nějakou speciální pomoc. Clark by ho opravdu mohl postavit na vedlejší kolej, a to se Wilsonovi nezamlouvalo ani trochu. Jenže stejně nemá na vybranou, nebo ano?

"Oukej, Clarku, můžete tu mašinu používat, pokud se o ni budete dělit s mateřskou jednotkou a pokud tím nebudete narušovat výcvik a bojovou pohotovost mateřské jednotky. Jasné?"

"Ano, pane. Je to jasné," potvrdil Clark.

"Někdy se musím zaskočit podívat na ten váš cirkus," poznamenal Wilson.

"To bych byl moc rád, pane generále."

"Uvidíme," zavrčel Wilson a zavěsil.

"Pěknej tvrďas," oddechl si John.

"To jo," souhlasil Stanley. "Koneckonců, pytlačíme v jeho revíru."

"Teď je to náš revír, Ale."

"To ano, ale proto se mu to ještě nemusí líbit."

"Říkáš, že je mladší a tvrdší než já?"

"Je o pár let mladší a já osobně bych si nepřál s tím pánem zkřížit zbraně." Stanley se usmál. "Zdá se, že válka skončila, Johne, a zřejmě jsi vyhrál."

Clark se ztěžka usmál a pak se zachechtal. "No jo, Ale. Jenže je lehčí bojovat v poli a zabíjet lidi."

"To určitě."

"Co dělá Peterova četa?"

"Cvičí s dlouhým lanem."

"Pojďme se na ně podívat," navrhl John a byl rád, že má výmluvu, proč vypadnout od psacího stolu.

*****

"CHCI odsud pryč," oznámil svému právníkovi.

"To chápu, příteli," odvětil advokát a rozhlédl se po místnosti. Ve Francii, stejně jako v Americe, je rozhovor mezi klientem a jeho advokátem pod ochranou zákona. Nesmí být nahráván a státní moc jej nesmí žádným způsobem zneužít, ale ani jeden z obou mužů nevěřil, že se Francouzi budou tímto zákonem řídit, zejména poté, co se francouzské tajné službě podařilo Iliyche tak šikovně dostat před soud. DGSE nebyla příliš pověstná svou ochotou podřizovat se mezinárodně uznávaným civilizovaným pravidlům, jak ke své škodě zjistili v minulosti lidé tak různého ražení, jako mezinárodní teroristé či příslušníci hnutí Greenpeace.

Nu, v této místnosti spolu mluvili i jiní lidé a nikde nebylo vidět dlouhé hlavně mikrofonů - ti dva si také nesedli na místo, které jim nabídl strážný, a raději si vybrali židle blízko okna, protože, jak vysvětlovali, potřebují více denního světla. Samozřejmě, každý box mohl být snadno odposloucháván.

"Musím vás upozornit, že s ohledem na okolnosti vašeho odsouzení nemáme právě snadnou pozici pro další odvolání," varoval ho advokát. Ne že by to pro jeho klienta byla nějaká novinka.

"To si uvědomuju. Chci, abyste někomu zavolal."

"Komu?"

Šakal mu nadiktoval jméno a číslo. "Povězte mu, že si přeju být propuštěn."

"Nemůžu se podílet na trestném činu."

"To si také uvědomuju," opáčil chladně Sanchez. "Ještě mu vyřiďte, že odměna bude velice štědrá."

Obecně se soudilo, i když to jen málokdo mohl tvrdit s jistotou, že Sanchez, dokud byl ještě na svobodě, si díky svým operacím nahospodařil pěknou sumu. Hlavně se o to zasloužila jeho akce proti schůzce ministrů členských zemí OPEC v Rakousku před dvaceti lety. Tím se také vysvětlovalo, proč si on i jeho skupina dávali dobrý pozor, aby nezabili někoho opravdu důležitého, přestože tento útok tehdy v politických kruzích vyvolal mimořádný rozruch - a tím lépe posloužil jeho záměru upoutat na sebe pozornost. Obchod je obchod, to platí i pro tento druh lidí. A někdo dokonce platí i jeho účty za advokáta, pomyslel si právní zástupce.

"Co bych mu ještě měl povědět?"

"To je všechno. Když mi bude chtít hned odpovědět, vyřídíte mi to," dodal Šakal. Jeho pohled si uchoval sílu; byl v něm chladný odstup a něco, co pronikalo hluboko do mysli jeho společníka a přikazovalo mu, co musí udělat.

Advokát se sám sebe musel znovu ptát, co ho vlastně přimělo převzít péči o tohoto klienta. Měl za sebou celou řadu obhajob nejrůznějších radikálů a díky proslulosti, kterou tím získal, se mu podařilo zavést si rozsáhlou a lukrativní praxi. Samozřejmě, nikdy to nebylo bez nebezpečí. V poslední době vystoupil ve třech důležitých přelíčeních s drogovými bossy, všechny tři soudy prohrál a těmto klientům se pranic nezamlouvala představa, že stráví nějakých dvacet či více let za mřížemi. Také mu nedávno dali svoji nevoli jasně najevo. Nemohli by ho třeba dát zabít? V Americe i jinde se to už několikrát stalo. Tady je to mnohem méně pravděpodobné, říkal si právník. Koneckonců svým klientům slíbil jen tolik, že pro ně udělá vše, co bude v jeho silách. Totéž řekl i Carlosu Šakalovi. Po vynesení rozsudku znovu prostudoval celý případ a snažil se najít podklady pro odvolání. Odvolal se a - podle očekávání - neuspěl. Vyšší francouzské instance měly pramálo soucitu pro muže, který se na území Francie dopustil vraždy a pak se tím ještě hlasitě chvástal. Nu, a on si to teď najednou rozmyslel a podrážděně dospěl k názoru, že se mu ve vězení nelíbí. Advokát měl v úmyslu jeho vzkaz vyřídit, ale nestane se tak spolupachatelem trestného činu? Nakonec usoudil, že ne. Vyřídí prostě od svého klienta jeho známému, že si přeje vyjít z vězení. Nu, kdo by si nepřál být osvobozen? Ten vzkaz je dvojsmyslný, dá se vykládat různými způsoby. Jako žádost o pomoc při dalším odvolání nebo prosba o odhalení dalších,

očišťujících důkazů; může to znamenat to i to. A kromě toho, ať už ho tady Sanchez požádal o cokoli, jedná se o informaci chráněnou zákonem.

"Vyřídím váš vzkaz," přislíbil klientovi.

"Merci."

*****

BYL to nádherný pohled, dokonce i ve tmě. Vrtulník MH-60K Night Hawk se blížil rychlostí padesát kilometrů v hodině ve výšce necelých šedesáti metrů. Přibližoval se k budovám od jihu, proti větru, a jeho let byl plynulý; nic nesvědčilo o tom, že se jedná o taktický manévr. Ale pod vrtulníkem viselo asi padesát stop dlouhé tmavé nylonové lano, i s nejlepším noktovizorem sotva viditelné, a na jeho konci byli zavěšeni Peter Covington, Mike Chin a ještě jeden z příslušníků první čety. Ve svých černých kombinézách, připomínajících úbor nindžů, se volně pohupovali pod černou siluetou helikoptéry. Vrtulník letěl pravidelnou rychlostí, naprosto rovně, jako podle pravítka, až do chvíle, kdy se přídí ocitl nad okrajem budovy. Příď se zvedla, vrtulník se rozkomíhal a prudce zpomalil. Lidé zavěšení na laně pod ním se zhoupli dopředu jako na dětské houpačce a když dosáhli nejzazšího bodu, zhoupli se zpět. Ten zpětný pohyb je prakticky zastavil na místě, protože rychlost jejich pohybu téměř přesně vyrušila zbytková rychlost zpomalujícího vrtulníku, a to už se ocitli nad střechou, na niž mohli sestoupit jakoby z naprosto nehybné základny. Covington a jeho muži ihned uvolnili spony, na kterých byli zavěšeni, a seskočili. Díky zanedbatelné rychlosti, jíž se pohybovali nad nehybnou střechou, přistáli naprosto bezhlučně. Sotva se tak stalo, vrtulník sklonil příď a pokračoval v letu. Kdokoli dole na zemi by sotva zaznamenal, že helikoptéra udělala něco víc, než jen proletěla rovnoměrnou rychlostí nad budovou. V noci byla navíc téměř neviditelná - dokonce i pro noktovizory.

"Paráda," vydechl Stanley. "Nebylo slyšet ani fuk."

"Je přesně tak dobrý, jak o sobě tvrdí," přiznal Clark.

Jako kdyby slyšel jeho poznámku, Malloy s vrtulníkem zakroužil kolem mužů stojících na zemi, otevřeným oknem jim ukázal vztyčený palec a pokračoval dál po okruhu k závěrečné fázi cvičení. Ve skutečné akci by kroužil kolem místa zásahu pro případ nepředvídané evakuace nasazených mužů - a ještě spíš proto, aby si všichni tam dole zvykli na vrtulník, kroužící jim nad hlavou; aby se pro ně stal součástí krajiny jako stromy, součástí noci jako slavičí zpěv; aby zapomněli na nebezpečí, které pro ně může znamenat jeho přítomnost. Pro všechny lidi z branže bylo překvapením, že něco podobného lze dokázat, ale jednalo se prostě o uplatnění znalosti lidské povahy v podmínkách speciálních operací. Jestliže na parkoviště aut přijede tank, po jednom či dvou dnech se stane prostě dalším autem. Covingtonova trojice střelců se pár minut pohybovala po střeše, pak sešplhali po žebřících do nitra budovy a po několika vteřinách vyšli předními dveřmi.

"V pořádku, Méďo, tady Šestka, cvičení skončilo. Vrať se do hnízda, podplukovníku. Přepínám."

"Rozumím, Šestko, Méďa se vrací na základnu. Konec," zazněla úsečná odpověď. Night Hawk opustil okruh a zamířil k heliportu.

"Co tomu říkáš?" zeptal se Stanley majora Covingtona.

"Bylo to parádní. Jako když vystupuješ z vlaku na perón. Malloy ví, co dělá. Co ty na to, zástupče?"

"Vezměte ho, pane," souhlasil zástupce velitele čety Chin. "Bude se nám hodit."

*****

BAR Turtle Inn na Columbus Avenue mezi 68. a 69. ulicí svým způsobem patřil k stálým atrakcím. Byl to známý podnik navštěvovaný turisty i zdejšími lidmi.

Hrála zde hlasitá hudba, ale ne příliš hlasitá, a celý podnik byl osvětlen, ale ne příliš jasně. Ceny nápojů se poněkud vymykaly průměru, ale ta vyšší cena se platila za zdejší atmosféru, která, jak majitel dobře věděl, byla neocenitelná.

"Takže," řekl muž, srkající coca-colu s rumem, "bydlíte tady v okolí?"

"Právě jsem se přistěhovala," odvětila a upila ze své sklenice. "Hledám práci."

"Jakou práci?"

"Jako sekretářka u právnické firmy."

Zasmál se. "Takových míst je tu spousta. Je tady víc advokátů než taxikářů. Odkud že to pocházíte?"

"Z Des Moines v Iowě. Byl jste tam někdy?"

"Ne, já jsem místní," zalhal. Narodil se před třiceti lety v Los Angeles. "Pracuju jako účetní u Peata Marwicka." I tohle byla lež. Ale bar pro nezadané byl místem stvořeným pro lži, jak každý věděl. Té ženě bylo asi třiadvacet, právě vyšla ze školy pro sekretářky, měla hnědé vlasy a oči a potřebovala by shodit tak sedm kilo, přestože byla dosti přitažlivá pro každého, kdo si potrpěl na malé ženy. Po třech skleničkách, jež zkonzumovala, aby ukázala, jak si zvyká na velkoměstskou atmosféru, byla už dost nalíznutá.

"Byla jste tu už někdy?" zeptal se jí.

"Ne, jsem tu poprvé. A vy?"

"Posledních pár měsíců sem chodím, je to fajn místo, kde se člověk potká s různými lidmi." To byla také lež, ale tady se lhalo velmi snadno.

"Ta hudba je trochu moc hlasitá," poznamenala.

"Nu, jinde to bývá ještě horší. Bydlíte někde blízko?"

"Tři bloky odsud směrem na sever. Mám pronajatou malou garsonku. Moje věci sem za mnou dorazí až příští týden."

"Takže jste se vlastně ještě nepřistěhovala?"

"Správně."

"Nu, vítejte v New Yorku...?"

"Anne Pretloeová."

"Kirk Maclean." Potřásli si rukama a on podržel její ruku ve své o něco déle, než bylo nutné, aby si zvykla na jeho dotek - to byla nezbytná podmínka pro pozdější mírnou náklonnost, již potřeboval vyvolat. Po dalších několika minutách již spolu tančili, což především znamenalo, že vráželi ve tmě do jiných lidí. Rozvinul naplno svůj šarm a ona si s úsměvem prohlížela jeho šest stop vysokou postavu. Za jiných okolností by se z toho mohlo něco vyklubat, říkal si Kirk, ale dnes večer ne.

V baru zavírali po druhé hodině ráno. Vyšel s ní ven. Byla už dost opilá po sedmi sklenkách, k nimž snědla jen pár burských oříšků a maličkých preclíků. On za celou dobu opatrně vypil jen tři a k tomu snědl spoustu buráků. Venku na chodníku jí navrhl: "Odvezu vás domů, ano?"

"Jsou to jenom tři bloky."

"Annie, je už pozdě a tohle je New York, chápete? Musíte se naučit, kam můžete chodit, a kam ne. Pojďme." Vzal ji za ruku a odvedl ji za roh. Na půl cestě k Broadwayi parkoval jeho BMW. Galantně jí podržel dveře, zavřel za ní a pak obešel vůz a nastoupil.

"Asi se vám vede dost dobře," poznamenala Anne Pretloeová a rozhlížela se v autě kolem sebe.

"Jo, spousta lidí se potřebuje vyhnout daním, to víte." Nastartoval a zamířil ke křižovatce, ve skutečnosti špatným směrem, i když ona už byla příliš v náladě na to, aby si něčeho všimla. Na Broadwayi zabočil doleva a spatřil modrou dodávku parkující na klidném místě. Ze vzdálenosti půl bloku dal signál světly, načež zpomalil a stisknutím tlačítka spustil okna na obou stranách.

"A hele," zvolal. "Toho chlápka znám."

"Hm?" Pretloeová byla trochu zmatena; nevěděla, kde jsou a kam vlastně

jedou. Stejně už bylo pozdě na to, aby mohla cokoli udělat.

"Ahoj, Kirku," prohodil muž v overalu a sklonil se k oknu na straně spolujezdce.

"Ahoj, kámo," odvětil Maclean a dal mu znamení zdviženým palcem.

Muž v kombinéze se naklonil ještě blíž a vytáhl z rukávu malý sprej. Stiskl tlačítko a stříkl Anne Pretloeové dávku éteru přímo do tváře. Překvapeně vytřeštila oči. Na nekonečně dlouhou vteřinu se zahleděla na Kirka a pak se sesula.

"Opatrně s drogama, kamaráde, má v sobě spoustu kořalky."

"Bez problémů." Zabouchal dlaní na stěnu dodávky a objevil se druhý muž. Rozhlédl se po ulici vpravo i vlevo, jestli se neblíží policejní auto, a pak pomohl otevřít dveře, zvedl Anne Pretloeovou a bezvládnou ji naložil zadními dveřmi do dodávky, kde se připojila k jiné mladé ženě, kterou té noci sbalil jiný zaměstnanec společnosti. Hned potom Maclean odjel a cestou po West Side Highway a dále na sever k Washingtonovu mostu nechal otevřené okno, aby proud nočního vzduchu zbavil auto zápachu éteru. Dobrá, tak tedy už má dvě a ostatní touhle dobou sehnali dalších šest. Ještě tři, a nejnebezpečnější část operace bude skončena.

11 KAPITOLA - INFRASTRUKTURA

ADVOKÁT VYŘÍDIL TELEFONICKÝ VZKAZ A NEBYL NIJAK PŘEKVAPEN, když se z telefonátu vyvinul společný oběd v restauraci s asi čtyřicetiletým mužem, který mu položil několik jednoduchých otázek a potom odešel ještě dřív, než k jejich stolu přivezl číšník stolek s moučníky. Tím skončilo veškeré jeho spojení s tím, co se snad v budoucnu stane. Zaplatil účet hotově a vrátil se pěšky do kanceláře. Cestou ho neustále pronásledovala jediná myšlenka: Co vlastně udělal? Co svým činem pomohl rozjet? Usilovně sám sebe přesvědčoval, že ani na jednu z těchto otázek nezná odpověď. Fungovalo to jako intelektuální ekvivalent koupele, smývající pot po namáhavém dni, a i když ho to neuspokojilo úplně dokonale, je přece advokátem a s úklady života má své zkušenosti.

Jeho společník vyšel z restaurace, nastoupil na metro a třikrát přestoupil, než se klidně usadil ve vagónu linky mířící k jeho domovu nedaleko parku, kde postávaly prostitutky, nabízející své cenné zboží mužům projíždějícím kolem v autech. Právě tohle představuje nejviditelnější provinění kapitalismu, pomyslel si, přestože tradice tohoto povolání jsou mnohem starší než stávající ekonomický systém. Odvrátil se a zamířil ke svému bytu. Při troše štěstí tam už na něho budou ostatní čekat. Ukázalo se, že štěstí je na jeho straně. Jeden z návštěvníků už dokonce uvařil kávu.

*****

"TOHLE musí skončit," prohlásila Carol Brightlingová, přestože věděla, že to neskončí.

"Jasně, paní doktorko," souhlasil její host a srkal kávu. "Ale jak ho o tom sakra chcete přesvědčit?"

Na jejím konferenčním stolku ležela rozložená mapa: Prudhoeova zátoka na východní Aljašce byla pouze kusem tundry o rozloze přes tisíc čtverečních mil, o kterém vydali veřejné dobrozdání geologové od firem British Petroleum a Atlantic Richfield. Tyto dvě společnosti prováděly rozsáhlou těžbu v aljašské lokalitě North Slope; vybudovaly tam ropovod, a tak přispěly ke katastrofě tankeru Exxon Valdez. Ropná ložiska v Prudhoeově zátoce byla přinejmenším dvakrát rozsáhlejší než oblast North Slope. Zpráva o nálezu, ještě stále podléhající částečnému utajení, dorazila do Bílého domu před týdnem spolu s

potvrzením Amerického ústavu pro geologický výzkum - federální organizace, pověřované podobnými úkoly. Geologové také oznamovali, že se ložiska táhnou daleko na východ, až za kanadskou hranici, a že se zatím dá jen odhadovat, jak daleko vlastně sahají, protože Kanaďané s vlastním výzkumem ještě vůbec nezačali. Souhrnná zpráva v závěru upozorňovala na možnost, že ložisko jako celek by co do rozsahu mohlo dokonce soupeřit i s ložisky v Saudské Arábii, i když by bylo mnohem těžší odtud ropu dopravovat. Jenže - pokračovala zpráva - transaljašský ropovod již byl položen, a bylo by tedy třeba jen jej prodloužit o několik set mil, aby dosáhl k novým ložiskům. Ropovod, uvádělo se dál ve zprávě s arogantní jistotou, má jen zanedbatelný dopad na životní prostředí.

"Až na ten incident s tím zatraceným tankerem," podotkla doktorka Brightlingová u své ranní kávy. Zahynuly při něm tisíce nevinných divokých ptáků a stovky mořských vyder a znečistil několik set čtverečních mil panenského pobřeží.

"Jestli tomu dá Kongres zelenou, nastane katastrofa. Proboha, Carol, jde o karibu, ptáky, různé šelmy. Jsou tam lední medvědi, hnědí medvědi, severští grizzlyové. Celé to prostředí je choulostivé jako čerstvě narozené dítě. Nemůžeme dovolit, aby tam vtrhli petrolejáři!"

"Já to vím, Kevine." Prezidentova poradkyně pro otázky vědy důrazně přikývla...

"Takovou škodu se možná vůbec nepodaří napravit. Permafrost - na celé planetě snad neexistuje nic choulostivějšího," pokračoval předseda klubu Sierra s vytrvalým důrazem. "Dlužíme to sami sobě, dlužíme to našim dětem - dlužíme to naší planetě! Ten zákon se musí zamítnout! Je mi fuk, co k tomu bude zapotřebí, ale ten zákon nesmí projít! Musíš prezidenta přesvědčit, aby ho ani náznakem nepodpořil. Takové znásilňování životního prostředí nesmíme dovolit."

"Kevine, na tohle se musí jít chytře. Prezident v tom vidí jen otázku vyrovnané platební bilance. Jestliže máme ropu doma, nemusíme utrácet za ropu z dovozu. A co je horší, on těm naftařům věří, že dokážou ropu těžit a přepravovat, aniž by způsobili velké škody na životním prostředí, a že jsou schopní odstranit poškození, ke kterým náhodou dojde."

"To jsou kecy a ty to víš, Carol." Kevin Mayflower neskrýval své pohrdání naftovými společnostmi. Ten jejich zpropadený ropovod je krvavou jizvou na tváři Aljašky. Hnusná, klikatá ocelová čára, táhnoucí se nejkrásnější krajinou na Zemi; urážka přírody - a k čemu to všechno je? K tomu, aby lidi mohli jezdit v motorových vozidlech, stále více znečišťujících planetu, jen proto, že se lenochům nechce chodit pěšky nebo jezdit na kole či na koni. Při této příležitosti si Mayflower jaksi nepřipomněl skutečnost, že i on přiletěl se svou stížností do Washingtonu letadlem, místo aby přicválal napříč celou zemí na jednom ze svých appalooských koní, a že na West Executive Drive parkuje jeho pronajatý automobil. Myslel jen na to, že naftařské firmy zničí všechno, čeho se dotknou. Všechno pošpiní. Znečistí dokonce i zem, když z ní tady, tam, prostě všude, dobývají vše, co považují za cennou surovinu, ať už je to ropa, nebo uhlí. Rozervou zem, rozvrtají ji a občas ten svůj tekutý poklad někde vybryndají, protože jim ani za mák nesejde na posvátné čistotě planety, která patří každému a o niž je třeba patřičně pečovat. Samozřejmě, pečovatelům se musí dostat řádného vedení, a to je právě starost klubu Sierra a podobných skupin, které vysvětlují lidem, jak je pro ně Země důležitá, jak ji musí respektovat a jak se k ní mají chovat. Je moc dobře, že prezidentova poradkyně pro vědecké otázky pracuje v areálu Bílého domu a má přístup k prezidentovi.

Carol, chci, abys přešla přes ulici rovnou do Oválné pracovny a vysvětlila mu, co je potřeba udělat."

"Kevine, to není tak snadné."

"Pročpak ne, sakra? Přece není takový trouba?"

"Občas mívá jiný názor než já a naftařské firmy na to jdou zchytra. Podívej se na ten jejich návrh," poklepala prstem na zprávu ležící na stole. "Slibují,

že se za neškodnost celé operace zaručí a složí zálohu ve výši miliardy dolarů pro případ, že by něco nevyšlo. Prokristapána, Kevine, vždyť oni dokonce navrhují, aby členové klubu Sierra zasedali v radě pro dozor nad jejich vlastními programy ochrany životního prostředí!"

"Abychom se nechali od jejich kámošů přehlasovat! Ať se propadnu, jestli se jim podaří nás do toho zatáhnout!" zavrčel Mayflower. "Nikomu ze své kanceláře nedovolím, aby se na tom drancování podílel; to je moje poslední slovo!"

"A když ho proneseš nahlas, řeknou o tobě naftaři, že jsi extremista, a zpochybní tak celé hnutí za ochranu životního prostředí - a to si nemůžeš dovolit, Kevine!"

"Čerta starýho, nemůžu! Člověk se prostě musí postavit a bojovat. Tohle je naše postavení a náš boj. Necháme sice ty špinavý parchanty těžit naftu v Prudhoeově zátoce, ale takhle to musíme udělat."

"Co tomu řeknou ostatní členové vašeho předsednictva?" zajímala se doktorka Brightlingová.

"Řeknou sakra to, co jim řeknu já, že mají povídat!"

"Ne, Kevine, neřeknou." Carol se opřela v křesle a promnula si oči. Četla tu zprávu celou noc a zjistila smutnou pravdu, že se petrolejářské společnosti naučily přistupovat k problematice životního prostředí velmi inteligentně. Donutil je k tomu zdravý obchodnický rozum. Kromě nepříznivé publicity je skandál s tankerem Exxon Valdez přišel na celé tuny peněz. Celkem tři stránky zde byly věnovány změnám v zabezpečení tankerů. Všechny lodě, vyplouvající nyní z obrovského ropného terminálu Valdez na Aljašce, byly taženy remorkéry až na širé moře. Neustále mělo pohotovost dvacet speciálních plavidel na ochranu před znečištěním a několik dalších zůstávalo jako záloha. Navigační systémy všech tankerů byly vylepšeny téměř na úroveň obvyklou u jaderných ponorek. Navigátoři museli povinně každých šest měsíců prověřovat své schopnosti na simulátorech. Všechno to stálo ohromné částky peněz, ale pořád to bylo levnější, než kdyby opět došlo k vážnému úniku ropy. O všech těchto skutečnostech informovala série reklamních televizních spotů - a nejhorší ze všeho bylo to, že na luxusních, intelektuálně zaměřených kabelových a satelitních televizních kanálech, pro něž naftařské koncerny sponzorovaly mimo jiné i pořady o životě divokých zvířat v Arktidě, nepadlo nikdy ani slovo o tom, co vlastně tyto společnosti provádějí. Zato ukazovaly spousty snímků, na nichž karibú a jiná zvířata procházejí pod potrubím ropovodu v místech, kde běželo vysoko nad zemí. Opravdu se jim daří velice šikovně ovlivňovat publikum, dokonce i příslušníky klubu Sierra, pomyslela si Brightlingová.

Nikdy však nemluvili o tom, co ona i Mayflower dobře věděli: že poté, co se ropa bezpečně dopraví přes moře v nových supertankerech se zdvojeným pláštěm trupu, teprve potom přijde řada na výfuky aut a nákladáků a na komíny elektráren, které ve stále větší míře znečišťují ovzduší. Takže to všechno je vlastně žert, včetně těch Kevinových žvástů o permafrostu. I kdyby došlo k nejhoršímu, jak velká plocha může být závažně poškozena? Tak deset, dvacet akrů, a petrolejářské společnosti budou moci natočit další reklamní záběry o tom, jak to všechno vyčistí, jako by znečištění způsobované konečným využitím ropy neznamenalo vůbec nic!

Protože to nic neznamená pro žádného z těch ignorantů, vysedávajících u televize a zírajících na fotbalové zápasy. Ve Spojených státech je asi sto milionů motorových vozidel a na celém světě jich je mnohokrát víc. Všechna ta auta kazí vzduch, a o to tady jde především. Jak může člověk zabránit otrávení celé planety?

Nu, jisté cesty tu přece jen jsou, říkala si.

"Kevine, udělám, co bude v mých silách," slíbila. "Doporučím prezidentovi, aby ten zákon nepodpořil."

Jednalo se o paragraf 1768, předložený a podporovaný oběma aljašskými senátory, které si petrolejáři už dávno oba koupili. Zákon by umožnil ministerstvu vnitra vydražit práva na provádění naftových vrtů v dané oblasti.

Jsou v tom obrovské peníze, jak pro federální vládu, tak i pro stát Aljaška. Dokonce i tamní domorodé kmeny budou dělat, že se jich to netýká. Za naftařské peníze si koupí spoustu sněžných skútrů, na nichž budou moci pronásledovat a lovit karibu, a motorových člunů k lovu ryb - také z nich občas uloví nějakou tu velrybu, což je součástí jejich rasového a kulturního dědictví. V moderním věku výběrových steaků z Iowy, zabalených do plastových sáčků, jsou už sněžné skútry zbytečné, jenže původní Američané lpí na svých tradičních aktivitách, i když už zapomněli na tradiční postupy. Bylo neradostným, leč pravdivým zjištěním, že i tito lidé zapomínají na svou minulost a svá božstva a v nové éře se stávají uctívači ropy a ropných produktů. Ti dva senátoři z Aljašky s sebou přivezou vedoucí představitele kmenů, kteří budou svědčit ve prospěch paragrafu 1768 a budou jistě vyslyšeni - protože kdo jiný než původní Američané ví něco o skutečném soužití s přírodou? Jenže oni dnes vyrážejí do přírody na sněžných skútrech, na člunech s přívěsnými motory Johnson a s loveckými winchestrovkami... Povzdechla si nad tím bláznovstvím.

"Bude tě poslouchat?" vrátil se Mayflower k jádru věci. Dokonce i ekologičtí aktivisté musí žít ve světě reálné politiky.

"Chceš upřímnou odpověď? Myslím, že ne," přiznala klidně Carol Brightlingová.

"Víš," opáčil Kevin tiše, "někdy docela chápu Johna Wilkese Boothe."

"Kevine, tohle jsem neslyšela a tys to neřekl. Tady ne. Ne v tomhle domě."

"Sakra, Carol, víš, jak mi je. A víš, že mám pravdu. K čertu, jak máme chránit celou planetu, když těm pitomcům, co řídí svět, je ukradené, v jakém světě žijeme?"

"Co chceš vlastně říct? Že homo sapiens je parazit, co škodí zemi a ekosystému? Že sem nepatříme?"

"Spousta z nás sem nepatří. To je fakt."

"Možná, ale co s tím chceš udělat?"

"To nevim," přiznal Mayflower.

Někteří z nás vědí, pomyslela si Carol Brightlingová při pohledu do jeho smutných očí. Ale jsi už na to připraven, Kevine? Měla dojem, že ano, ale je vždycky obtížné získat nového adepta, i když je to skalní stoupenec jako Kevin Mayflower...

*****

STAVBA už byla z devadesáti procent hotova. Celý komplex sestával z dvaceti sekcí. Dvacet čtverečních mil většinou ploché, jen mírně zvlněné krajiny s čtyřproudou dlážděnou silnicí, mířící na sever k 70. dálnici, stále plné přijíždějících a odjíždějících nákladáků. Na posledních dvou mílích silnice chyběl středový pruh -jen železobetonové, celých osmdesát centimetrů tlusté pláty, jako by tu měla přistávat letadla, velká letadla, říkal si stavbyvedoucí. Silnice ústila na stejně robustně stavěné rozlehlé parkoviště. Nicméně, zase tak moc ho to nezajímalo, aby o tom vykládal ve venkovském klubu doma v Salině.

Na budovách nebylo nic neobyčejného, s výjimkou systémů kontroly čistoty vzduchu, používajících nejmodernějších vymožeností, jakými by nepohrdlo ani námořnictvo pro své atomové ponorky. Při jeho poslední návštěvě mu prezident společnosti vysvětlil, že i v tom se odráží zásadní přístup firmy. Tradičně se snaží být ve všem první a kromě toho charakter jejich práce vyžaduje, aby věnovali bedlivou pozornost i těm neméně významným problémům. Vakcíny nelze vyrábět pod širým nebem. Jenže stejné systémy chrání i ubytovny a kanceláře, říkal si stavbyvedoucí, a připadalo mu to přinejmenším zvláštní. Všechny budovy byly podsklepené - tady, v kraji častých smrští, to bylo rozumné opatření, i když mnozí na to nedbali, částečně z lenosti a částečně proto, že v kansaské půdě, známé svou tvrdostí, se výkopy neprovádějí snadno; jen svrchní vrstva je rozoraná kvůli pěstování pšenice. To byla další zajímavá

věc: pokračovali v obdělávání okolních pozemků. Letos už zaseli ozim a o dvě míle dál, na konci zvlášť zbudované dvouproudé přístupové silnice, stálo zemědělské středisko vybavené tím nejmodernějším a nejlepším zanzením, jaké kdy viděl v zemědělském podniku, dokonce i v tomto kraji, kde se pěstování pšenice stalo uměním.

Celý projekt měl přijít na tři sta milionů dolarů. Budovy byly obrovské - stavbyvedoucího napadlo, že by v nich mohlo žít až pět, šest tisíc lidí. V kancelářské budově se nacházely i školní učebny. Ke komplexu patřila vlastní elektrárna a byly zde i obrovské sklady paliva s nádržemi kvůli zdejším klimatickým podmínkám zapuštěnými do země a spojenými zvláštním potrubím s čerpací stanicí nedaleko dálnice I-70 u Kanopolisu. Ačkoli zde měli jezero, vyvrtali celkem dvanáct hlubokých artéských studní, vrtali dokonce pod vodonosnou vrstvu, z níž místní farmáři čerpají vodu k zavlažování polí. K čertu, to je přece dost vody na zásobování malého města. Ale účty platila společnost a on měl dostat svůj obvyklý procentuální podíl z celkové ceny za to, že práce budou skončeny včas, a byl odhodlán si tu odměnu zasloužit. Už se tu stavělo pětadvacet měsíců a zbývaly ještě dva. A on to stihne, ujišťoval se stavbyvedoucí. Dostane tu prémii a pak vezme rodinu na čtrnáct dní do Disney Worldu. Užijí si Mickey Mouse a on si zahraje golf na tamních dokonalých hřištích -aspoň si trochu vylepší styl po celých dvou letech, kdy hru zanedbával, protože pracoval sedm dnů v týdnu.

Ovšem ta prémie taky znamená, že pár let nebude muset pracovat. Specializoval se na velké zakázky. Stavěl už dva mrakodrapy v New Yorku, naftařskou rafinérii ve státě Delaware, zábavní park v Ohiu a dvě obrovská sídliště na jiných místech. Vydobyl si dobrou pověst jako člověk, který umí vykonat zadanou práci včas a vejít se do původního rozpočtu - v tomhle oboru je užitečné mít takovou reputaci. Zastavil svůj jeep Cherokee a podíval se do poznámek, co ještě dnes odpoledne musí udělat. Jo, zkouška těsnosti oken v budově číslo jedna. Předem svůj příchod ohlásil mobilním telefonem a vyrazil přes přistávací dráhu - jak pojmenoval místo, kde se obě poloviny příjezdové silnice spojovaly. Vzpomínal na doby, kdy působil jako stavební inženýr u letectva. Dvě míle dlouhá a skoro metr tlustá; jo, na téhle silnici by mohlo přistát i jumbo. Nu, společnost přece vlastní flotilu gulfstreamu, tak proč by s nimi nepřistávali tady místo na tom letišťátku v Ellsworthu? A kdyby si někdy koupili jumbo, uchechtl se, můžou tu s ním přistávat taky. Tři minuty poté zaparkoval vůz před Jedničkou. Tahle budova už byla hotová - dokončili ji s třítýdenním předstihem a musely se tu udělat už jen kontroly systémů ochrany ovzduší. Dobrá. Prošel otáčivými dveřmi - byly nezvykle těžké a masivní - které se za ním okamžitě zavřely.

"Připraveni, Gile?"

"Ano, pane Hollistere."

"Tak to spusťte," přikázal Charlie Hollister.

Gil Trains měl na starosti všechny systémy ochrany prostředí v celém projektu. Dříve sloužil u námořnictva a na kontroly si velice potrpěl. Osobně stiskl vypínač na stěně. Tlak vzduchu začal stoupat, ale nebylo nic slyšet, na to byly vlastní stroje umístěny příliš daleko. Účinek však byl znatelný skoro okamžitě. Ještě než došel k Gilovi, pocítil Hollister změnu v uších, jako kdyby sjížděl autem po horské silnici. Zapraskalo mu v nich a musel polknout, aby se tlak vyrovnal, což ohlásilo další zapraskání.

"Jak to drží?"

"Zatím dobře," ujistil ho Trains. "Máme nula celá pětasedmdesát setin libry na čtverečný palec přetlaku a drží se to." Nespouštěl oči z indikátorů ve své řídicí kóji. "Víš, co mi to připomíná, Charlie?"

"Ne," přiznal stavbyvedoucí.

"Zkoušky vodotěsnosti u ponorky. Je to stejné, jako když se pod přetlakem zkouší těsnost jednotlivých přepážek."

"Opravdu? Vzpomínám si, co jsme v Evropě dělávali na leteckých základnách."

"Copak?" zajímal se Gil.

"Přetlakovali jsme ubytovny pro piloty, aby se dovnitř nedostal plyn."

"Vážně? No, asi to tak funguje v obou případech. Ten tlak se drží moc pěkně."

To by teda zatraceně měl, pomyslel si Hollister, když jsme si dali takovou práci s vinylovým těsněním pro každý pitomý okno. Ne, že by tu těch oken bylo moc. To mu připadalo dost divné. Byl tu všude nádherný výhled, tak proč se jej zbavovat?

Budova musela snést 1,3 libry přetlaku. Vysvětlili mu, že je to součást ochrany před tornády, a svým způsobem to dávalo smysl; stejně jako těsnění, i vzduchotechnika musela být výkonnější. Jenže zároveň je zde nebezpečí častých onemocnění. Budovy s příliš dokonalou vzdušnou izolací se vyznačují tím, že bacily zůstávají uvnitř a nachlazení se tam síří jako stepní požáry. Nu, to vlastně také souvisí s celkovým záměrem. Tahle společnost vyrábí léky, Vakcíny a takové věci, že? Takže je rozumné držet všechno svinstvo uvnitř a všechno ostatní venku. O deset minut později už měli jistotu. Přístroje v celé budově potvrzovaly, že přetlakový systém funguje - hned při první zkoušce. Ti hoši, co zasazovali okna a dveře, zaslouží prémie za to, že to udělali pořádně.

"Vypadá to bezvadně, Gile. Musím teď běžet nahoru do komunikačního centra." Komplex byl štědře vybaven satelitními komunikačními systémy. "Musíš do přetlakové komory," ukázal Trains prstem.

"Ještě se uvidíme," loučil se stavbyvedoucí.

"Jasně, že jo, Charlie."

*****

NEBYLO to příjemné. Měli nyní jedenáct zdravých lidí, osm žen a tři muže - samozřejmě, obě pohlaví byla od sebe oddělena. Jedenáct, to vlastně bylo víc, než plánovali, ale když už je jednou unesli, nemohli je dost dobře vrátit zpátky. Vzali jim šaty - v některých případech je svlékli, ještě když byli v bezvědomí - a oblékli je do kalhot a kazajek, připomínajících vězeňské oblečení, i když z trochu kvalitnějšího materiálu. Nesměli mít žádné spodní prádlo - některé ženy ve věznicích se oběsily na podprsenkách; nic takového se zde nesmělo stát. Namísto bot dostali pantofle a do jídla silnou příměs valia, které je trochu zklidnilo, i když ne docela. Nebylo by moc chytré je silně omámit, protože pokles všech tělesných činností by mohl zkreslit výsledky testu.

"O co tady vlastně jde?" ptala se jedna z žen doktorky Archerové.

"Je to lékařský test," vysvětlovala Barbara a vyplňovala nějaký formulář. "Přihlásila jste se na něj, vzpomínáte? Dostanete za to zaplaceno a až skončíme, můžete jít domů."

"Kdy jsem se přihlásila?"

"Minulý týden," tvrdila doktorka Archerová.

"Na to si nevzpomínám."

"Ale je to tak. Podepsala jste přihlášku. A staráme se o vás dobře. Nebo snad ne?"

"Pořád se cítím jakoby zfetovaná."

"To je normální," ujistila ji Archerová. "S tím si nedělejte starosti."

Tato žena - subjekt F4 - byla sekretářkou z advokátní kanceláře, stejně jako tři další ženy, což doktorku Archerovou mírně zneklidňovalo. Co když se ti advokáti, u kterých pracovaly, obrátí na policii? Odeslali jim výpovědi s odborně zfalšovanými podpisy a s věrohodnými vysvětleními, proč se tak stalo. Snad to bude stačit. V každém případě ty únosy byly provedeny odborně a nikdo odtud o tom přece s nikým nebude mluvit.

Žena číslo F4 byla nahá a seděla na pohodlné, Polstrované židli. Je docela přitažlivá, i když by potřebovala shodit tak pět kilo, pomyslela si Archerová. Lékařská prohlídka neodhalila nic neobvyklého. Krevní tlak normální, rozbor

krve ukázal mírně zvýšenou hladinu cholesterolu, ale v nikterak znepokojivé míře. Vypadala jako normální, zdravá šestadvacetiletá žena. Ani pohovor o její minulosti, co se týče medicínských záležitostí, neodhalil nic zajímavého. Samozřejmě, už nebyla panna, za devět let aktivního sexuálního života vystřídala dvanáct milenců. Ve dvaceti letech absolvovala u svého gynekologa potrat a od té doby provozovala jen bezpečný sex. V současné době má jakýsi milostný vztah, ale ten dotyčný je prý kvůli práci už několik týdnů mimo město a ona má podezření, že se v jeho životě objevila nějaká jiná žena.

"Tak dobře, to by bylo všechno, Mary," usmála se doktorka Archerová. "Děkuju za spolupráci."

"Můžu se teď obléknout?"

"Nejdřív od tebe něco potřebujeme. Projdi, prosím tě, těmi zelenými dveřmi. Za nimi je vodní rozprašovač. Uvidíš, že je to příjemné a chladivé. Na druhé straně najdeš svoje šaty. Tam se můžeš obléknout."

"Tak dobře." Subjekt F4 se zvedla a udělala, co jí bylo řečeno. Uvnitř vzduchotěsné místnosti nebylo vlastně vůbec nic. Několik vteřin jen udiveně stála, omámena drogou. Uvědomila si, že je tam horko, přes třicet stupňů. Potom se z neviditelných trysek na stěně začal šířit mlžný opar... jakási mlha, která ji okamžitě zchladila. Bylo to příjemné a trvalo to asi deset vteřin. Potom mlžení ustalo a cvakly dveře na opačném konci místnosti. Jak jí slíbili, našla za nimi šatnu, oblékla si zelený oděv a vyšla na chodbu, kde jí strážce mávnutím ruky ukázal na dveře na jejím konci. Vedly do ložnice, kde na ni už čekal oběd. Strážce se k ní nepřiblížil ani na deset stop.

Vařili tu moc dobře a po jídle na ni vždycky přišlo spaní.

*****

"NENÍ ti dobře, Pete?" vyptával se doktor Killgore v jiné části budovy.

"Musel jsem chytit chřipku nebo co. Cejtím se jako zmlácenej a neudržím nic v žaludku." Nemluvil o tom, že se to týká i alkoholu, což je pro alkoholika zvláště znepokojivé zjištění. Právě chlast potřebuje vždycky udržet v sobě.

"No dobře, tak se na to podíváme." Killgore vstal, nasadil si roušku a natáhl si gumové rukavice. "Musím odebrat krevní vzorek, v pořádku?"

"Jistě, doktore."

Killgore to provedl velmi pečlivě. Jako obvykle zabodl jehlu do předloktí a odebral pět kubických centimetrů. Potom prohlédl Petovy oči, ústa a zběžně ho prohmatal, což u vyšetřovaného vyvolalo reakci; příčinou byl stav jeho jater...

"Auvajs! Tobolí, doktore."

"Opravdu? Nezdá se, že by odminule nastala nějaká změna, Pete. Jak to bolí?" vyptával se a dál prohmatával játra, která jako u většiny alkoholiků na omak připomínala rozměklou cihlu.

"Jako kdybyste me bodal nožem, doktore. Vážně to moc bolí."

‚Promiň, Pete. A co tady?" zajímal se lékař a hmatal oběma rukama o něco níž.

"To už nebolí tak ostře, ale trochu ano. Myslíte, že jsem něco sněd?"

"Možná. Neděl bych si s tím přehnané starosti," uklidňoval ho Killgore. Nu ano, příznaky jsou zjevné, jen se objevily o pár dní dřív, než předpokládal, ale s drobnými odchylkami se musí počítat. Pete patřil mezi zdravější subjekty, jenže o alkoholicích se nikdy nedá tvrdit, že jsou opravdu zdraví. Takže Pete je na řadě jako druhý. Smůla, Pete, pomyslel si Killgore. "Dám ti něco na zmírnění bolesti."

Obrátil se a sáhl do zásuvky ve skříňce na stěně. Pět miligramů, řekl si a naplnil plastovou injekční stříkačku až po červenou rysku. Potom se otočil zpátky a napíchl žílu na hřbetě ruky.

"Áááách!" vydechl Pete po několika vteřinách. "Áááách... už se cejtím dobře. Mnohem líp, doktore. Díky." Slzící oči se mu rozšířily a opět se

zklidnily.

Heroin je skvělé anestetikum a nejlepší na něm je, že pacient v prvních vteřinách zažívá oslňující příval euforie a pak na dalších několik hodin upadne do příjemného omámení. Takže alespoň na chvíli se Pete bude cítit příjemně. Killgore mu pomohl vstát a poslal ho zpátky. Potom provedl zkoušky s krevním vzorkem. Za třicet minut už měl jistotu. Testy na protilátky byly pozitivní a pod mikroskopem zjistil, proti čemu protilátky bojují... a prohrávají.

Tím pro tento den Killgore s prací skončil. Vyšel ven. Večerní vzduch byl chladivý, čistý, průzračný - alespoň natolik průzračný, jak to v této části světa bylo možné. Po celé zemi jezdí sto milionů aut a jejich výfuky chrlí do ovzduší složité uhlovodíky. Killgore by byl rád věděl, zda pozná rozdíl třeba už rok či dva poté, co tohle všechno skončí. V záři linoucí se z oken zahlédl třepotajícího se netopýra. To je prima, pomyslel si, člověk dnes už málokdy vidí netopýry. Určitě tu někde jsou i ptáci. Zejména sovy, nádherní noční dravci, vznášející se na měkkých, tichých křídlech a pronikající do stodol, kde chytají a jedí myši. Killgore pociťoval mnohem silnější sounáležitost s dravci než s jejich kořistí. Ale to se přece dalo čekat, ne? Je přece opravdu spřízněn s dravci, divokými, nádhernými tvory, kteří zabíjejí bez výčitek. Matka příroda si nedělá žádné výčitky. Jednou rukou život dává a druhou jej bere. Právě věčný koloběh života dělá Zemi tím, čím je. Lidé se už dlouho usilovně snaží to změnit, ale jiní lidé teď všechno vrátí zpátky, rychle, dramaticky, a on bude u toho a uvidí to. Škoda, že neuvidí, jak se zacelí všechny jizvy na tváři Země. Soudil však, že se dožije důležitých změn. Znečišťování prostředí prakticky ustane. Zvířata již nebudou nijak omezována a zmizí všechny jedy, které jim škodí. Obloha bude čistá a Země plná života, v souladu s původním záměrem přírody. On a jeho kolegové budou svědky té nádherné proměny. A i když cena bude vysoká, konečný zisk bude stát za to. Země patří těm, kdo si jí váží a rozumí jí. On vlastně také používá jen přírodních postupů, aby se mohl ujmout svého vlastnictví - i když tady člověk přírodě trochu pomáhá. Když lidé zneužívají své vědy a znalostí ke škodě světa, mohou jich jiní lidé využít k nápravě věcí. Chester s Petem by to nepochopili, ale ti asi vůbec máločemu rozuměli, no ne?

*****

"BUDOU tam tisíce Francouzů," vykládal Juan. "Z toho polovina dětí. Jestli chceme naše kolegy osvobodit, musíme udělat silný dojem. Tohle by mohlo stačit."

"Kam půjdeme potom?" chtěl vědět René.

"Údolí Bikáa je pořád ještě k dispozici, a odtamtud vyrazíme, kam budeme chtít. Mám dodnes dobré styky v Sýrii a máme i jiné možnosti."

"To jsou čtyři hodiny letu a ve Středozemním moři vždycky hlídkuje americká letadlová loď."

"Nezaútočí na letadlo plné dětí," zdůraznil Esteban. "Dokonce nám možná dají doprovod," podotkl s úsměvem.

"Na letiště je to jen dvanáct kilometrů," připomněl André. "Vede tam pěkná několikaproudá dálnice."

"Tak, teď musíme celou akci naplánovat do všech podrobností. Estebane, ty si tam seženeš práci. Ty taky, André. Musíme si každý vybrat správné místo a potom zvolíme den a hodinu."

"Budeme potřebovat víc lidí, aspoň o deset víc."

"S tím bude potíž. Kde seženeme spolehlivé lidi?" zeptal se Juan.

"Sicarios se dají najmout. Stačí jim slíbit dost peněz," řekl Esteban.

"Potřebujeme loajální lidi," zdůrazňoval René.

"Budou loajální ažaž," opáčil Bask. "Vím, kde takové najdu."

Všichni měli plnovous. Bylo to to nejsnazší přestrojení a i když policisté

v jejich rodných zemích měli k dispozici jejich fotografie, na těch snímcích byly tváře mladých, hladce oholených mužů. Díky vzhledu a také proto, jak se všichni skláněli nad stolem a hovořili šeptem, je kolemjdoucí mohli považovat za umělce. Všichni byli oblečeni celkem slušně, ale nepříliš draze. Asi se hádají o politiku, usoudil číšník ze svého stanoviště vzdáleného asi deset metrů od nich. Nebo o nějaké obchodní věci. Nemohl tušit, že v obou případech má pravdu. O několik minut později uviděl, jak si potřásají rukama a rozcházejí se každý jiným směrem. Na stole nechali peníze na zaplacení účtu a, jak číšník zjistil, skoupé spropitné. Umělci, pomyslel si. Vždycky mají hluboko do kapsy.

*****

"ALE tím si jen koledujeme o ekologickou katastrofu!" naléhala Carol Brightlingová.

"Carol," uklidňoval ji personální šéf, "jde o vyrovnanou platební bilanci. Amerika tak ušetří nějakých padesát miliard dolarů, a to potřebujeme. Co se týče životního prostředí, vím, co ti dělá starosti, ale prezident společnosti Atlantic Richfield mi osobně slíbil, že celá operace proběhne v čistotě. Za posledních dvacet let se hodně poučili, pokud jde o techniku i co se týče vztahů s veřejností. Naučili se, že po sobě musí uklízet."

"Byls tam někdy?"

"Ne," potřásl hlavou. "Jednou jsem letěl přes Aljašku, ale to je všechno."

"Kdybys to místo někdy viděl, uvažoval bys o tom jinak, to mi věř."

V Ohiu mají povrchové uhelné doly. Ty jsem viděl. A taky jsem viděl, jak celý důl zakryli a vysázeli tam trávu a stromy. Zatraceně, celý povrchový důl, a za dva roky se bude hrát šampionát v golfu na hřišti, které na tom místě vybudovali! Všechno je to čisté, Carol. Vědí už, jak na to, vědí, že to má smysl jak z ekonomického, tak i z politického hlediska. Takže ne, Carol, prezident neodmítne podporu jejich projektu naftových vrtů. Bude to ekonomický přínos pro celou zemi." A komu vlastně záleží na kusu země, kterou vůbec kdy viděl jen pár stovek lidí, pomyslel si.

"Musím s ním o tom mluvit osobně," naléhala vědecká poradkyně.

"Ne." Personální šéf důrazně zavrtěl hlavou. "Nic takového. O téhle věci ne. Nakonec bys tím jen oslabila své postavení, které už tak není moc silné, Carol."

"Ale já jsem to slíbila."

"Komu?"

"Klubu Sierra."

"Carol, klub Sierra není součástí této vlády. Máme jejich dopisy. Četl jsem je. V takovýchhle záležitostech prosazují skoro extrémní stanoviska. Každý umí poradit: neděljete nic. A právě to nám oni neustále radí od chvíle, kdy se do vedení klubu dostal ten Mayflower."

"Kevin je dobrý chlap a je velice chytrý."

"O tom mě nepřesvědčíš, Carol," odfrkl personální šéf. "Je to fanatik."

"Zatracená práce, Arnie, uvědom si laskavě, že ne každý, kdo s tebou nesouhlasí, je extremista, ano?"

"Tenhle jo. Klub Sierra se sám pohřbí, jestli si ho nechají jako náčelníka. A vůbec," zkontroloval svůj denní rozvrh, "mám práci. Doktorko Brightlingová, tvou povinností v této věci je podpořit rozhodnutí vlády. To znamená, že ty osobně musíš podpořit návrh zákona o vrtech v té oblasti. V téhle budově existuje jen jeden oficiální názor, a o tom, jaký je, rozhoduje prezident. To je cena, kterou musíš zaplatit za možnost být prezidentovou poradkyní, Carol. Máš možnost ovlivňovat politiku, ale jakmile je o té politice informována veřejnost, podpoříš ji, ať už v ni věříš, nebo ne. Veřejně oznámíš, že těžba nafty v těch místech bude pro Ameriku přínosem. Rozumíš?"

"Ne, Arnie. To neudělám!" odporovala Brightlingová.

"Uděláš, Carol. A řekneš to pěkně přesvědčivě, tak, aby umírněné skupiny ochránců životního prostředí pochopily logiku věci. Tedy... pokud tady chceš dál pracovat."

"Vyhrožuješ mně?"

"Ne, Carol. Nevyhrožuju. Vysvětluju ti, podle jakých pravidel se tady pracuje. Protože i ty se jimi musíš řídit, stejně jako já a jako všichni ostatní. Jestliže tu pracuješ, musíš být loajální vůči prezidentovi. Když loajální nejsi, nemůžeš tady pracovat. Věděla jsi o tom, když jsi nastoupila, a víš, že ta pravidla musíš respektovat. Tak fajn, nastala chvíle zkoušky odolnosti. Carol, budeš dodržovat pravidla, nebo ne?"

Bylo vidět, že pod líčidlem ve tváři zrudla. Personální šéf si uvědomil, že se ještě nenaučila potlačovat hněv, a to bylo zlé. Člověk si nemůže dovolit rozčilovat se kvůli každé patálii, určitě ne na takhle vysoké vládní úrovni. A tohle opravdu byla bezvýznamná patálie. Když někdo objeví na svém pozemku něco tak cenného, jako je několik miliard barelů ropy, tak prostě vyvrtá do země díru a vytěží ji. Je to jednoduché. O to jednodušší, že petrolejářské společnosti slíbily, že při té práci nic nepoškodí. A bude to pořád stejně jednoduché, dokud budou voliči jezdit v automobilech. "Tak co, Carol?" zeptal se.

"Ano, Arnie, znám pravidla a budu se jimi řídit," souhlasila nakonec.

"Dobrá. Chci, aby sis dnes odpoledne připravila prohlášení, které zveřejníme příští týden. Potřebuju ho vidět ještě dnes. Takové ty řeči o vědě a o bezpečnosti a tak podobně. Díky, že jsi přišla, Carol," rozloučil se s ní.

Doktorka Brightlingová vstala a vykročila ke dveřím. Zaváhala; měla chuť se otočit a říct Arniemu, kam si může to prohlášení strčit... ale vyšla ven, na chodbu vedoucí západním křídlem domu, potom odbočila na sever a sešla po schodech do přízemí. Dva agenti tajné služby zaznamenali, jak se tváří, a podivili se, jaký deštík - či spíš průtrž mračen - jí takhle po ránu rozhodil make-up. Vyšla na ulici s hlavou nepřirozeně vztyčenou a vystoupala po schodech ke vchodu bývalé vládní budovy. V kanceláři zapnula počítač a otevřela textový editor. Spíš než udeřit prsty do kláves však měla chuť praštit pěstí do obrazovky.

Nechat se komandovat od toho chlapa! O vědě neví vůbec nic a na ochraně životního prostředí mu nesejde ani za mák. Jediné, na čem Arniemu záleží, je politika. A politika je ta nejumělejší ze všech zatracených umělin na světě.

Konečně se však uklidnila, zhluboka se nadechla a začala sestavovat koncept obhajoby něčeho, co se vlastně nikdy nestane, že ano?

Ne, ujistila se v duchu. Nikdy se to nestane.

12 KAPITOLA - NA DIVOKOU KARTU

TEMATICKÝ ZÁBAVNÍ PARK V MNOHÉM ČERPAL ZE ZKUŠENOSTÍ svých slavnějších předloh. Zajistil si služby dvanácti kvalitních, významných manažerů, placených štědře skupinou bankéřů z oblasti Perského zálivu, jejichž očekávání co do výnosnosti podniku byla víc než naplněna. Dokonce se mohli těšit na to, že se jim celá investice zaplatí již za šest let, přestože původní rozvaha počítala s osmi a půl roku.

Investice to byla značná, protože se rozhodli nejenom kopírovat americké vzory, ale chtěli je ve všech ohledech překonat. Hrad v jejich parku byl postaven z kamene, nikoli z laminátu. Namísto jedné hlavní ulice zde byly tři dopravní tepny, věnované národní tematice. Okružní železnice byla zbudována ve skutečné velikosti a jezdily na ní dvě opravdové parní lokomotivy. Dokonce se uvažovalo o prodloužení trati až k mezinárodnímu letišti, které španělská vláda laskavě dala zmodernizovat ve snaze podpořit úspěšnost parku. A zajímala se o něj právem: park zajišťoval osmadvacet tisíc stálých pracovních míst na

plný úvazek a dalších deset tisíc lidí zde našlo sezónní zaměstnání či práci na částečný úvazek. Měli zde opravdu velkolepé jízdní atrakce, většinou postavené na zakázku ve Švýcarsku, a některé byly tak divoké, že při jízdě na nich zbledl i stíhací pilot. Kromě toho tu měli také oddělení světové vědy, k němuž patřila procházka po měsíčním povrchu - ta udělala dojem i na lidi z NASA. Byla tu podmořská procházka obřím akváriem a všechna významnější evropská průmyslová odvětví zde měla své pavilony - zvlášť expozice společnosti Airbus Industrie byla zajímavá. Děti (i dospělí) si zde mohli zkusit pilotovat jedno z jejích letadel.

Po ulicích se procházely kostýmované postavičky, trpaslíci, skřítkové, nejrůznější mytické figurky evropských dějin, a také zde měli římské legionáře, bojující proti barbarům. Obvyklá obchodní centra nabízela repliky všeho, co jste v parku mohli vidět.

Jedním z nejchytřejších tahů ze strany investorů byla skutečnost, že dali park postavit ve Španělsku namísto ve Francii. Je tam sice větší horko, ale také zde po většinu roku bývá suché, slunné počasí, takže lze park provozovat prakticky po celý rok.

Celý tento supermoderní komplex byl ovládán z hlavního řídicího centra a z šesti pobočných středisek. Každá atrakce, každý vláček, každý stánek s jídlem se nacházel pod kontrolou videokamer a počítačů.

Ředitelem byl Mike Dennis. Přišel z Orlanda a přestože se mu zdejší vztahy mezi členy vedení moc nezamlouvaly, představa, že vybuduje a bude řídit Světový park, se mu stala celoživotní výzvou.

*****

ANDRÉ si uvědomil, že jakkoli tohle místo nenávidí, musí uznat, že mu vzalo dech. Bylo to město. Vybudovat něco podobného muselo stát miliardy. Přetrpěl zasvěcovací přednášku v místní Univerzitě Světového parku, byl poučen o absurdním étosu tohoto místa a naučil se usmívat úplně na každého. Čistě náhodou byl přidělen do sekce bezpečnosti; stal se členem parkové policie, což znamenalo, že nosil bleděmodrou košili a tmavomodré kalhoty se světlým lampasem, dostal píšťalku a vysílačku a většinu pracovní doby strávil tím, že vysvětloval lidem, kde jsou toalety, protože Světový park potřeboval policii asi stejně, jako loď potřebuje kola. Dostal tu práci díky tomu, že plynně ovládá tři jazyky - francouzštinu, španělštinu a angličtinu, takže se domluví s většinou návštěvníků tohoto nového španělského města, z nichž každý si čas od času musí odskočit, ale většina očividně není s to si všimnout stovek informačních tabulek (většinou nebyly psané; šlo jen o grafické symboly), upozorňujících, kudy se vydat, stane-li se potřeba naprosto naléhavou.

André zaznamenal, že Esteban na svém obvyklém místě prodává balónky plněné héliem. Chléb a hry, mysleli si oba dva. Na stavbu města byly vynaloženy obrovské částky - a za jakým účelem? Snad proto, aby si děti chudých lidí užily na několik hodin veselí, než se vrátí do svých ponurých domovů? Aby mohly ze svých rodičů vytáhnout trochu peněz na zábavu? Skutečným účelem bylo ještě více obohatit arabské investory, které se podařilo přesvědčit, aby své peníze z petroleje vložili do stavby fantastického města. Pravda, bylo úžasné, ale i tak vzbuzovalo jen pohrdání. Symbol iluzí, opium dělnických mas, které však nedokázaly rozpoznat, čím toto místo doopravdy je. Nu, a to právě bylo úkolem revoluční elity.

André procházel parkem; zdálo by se, že bezcílně, ale držel se přesného plánu -svého plánu i toho, který obdržel od vedení parku. Platí ho za to, že dává na všechno pozor a zařídil vše, co je kde potřeba. Mezitím se usmíval a radil rodičům, kde si jejich drahoušková mohou ulevit.

*****

"TÍMHLE to vyřešíme," prohlásil Noonan, když se dostavil na ranní poradu.

"Co je to?" zeptal se Clark.

Noonan pozvedl počítačovou disketu. "Je na ní sto kódovacích linek, nemluvě o instalačním softwaru. Všechny buňky - myslím buňky v síti mobilních telefonů - používají stejný počítačový program. Jakmile dorazíme na místo, vložím do příslušného počítače tuhle disketu a zkopíruju software na pevný disk. Pokud člověk nevytočí to správné předčíslí, přesně řečeno 7-7-7, buňka odpoví, že volaný přístroj má obsazeno. Tím způsobem znemožníme jakýkoli kontakt - ať už nějaké dobré duši, která by chtěla teroristy informovat zvenčí, nebo jim samým, pokud by chtěli volat ven."

"Kolik máš kopií té diskety?" zajímal se Stanley.

"Třicet," odvětil Noonan. "Můžeme je dát místním policajtům, aby je nainstalovali. Mám k nim tištěný návod v šesti jazycích." Noonan měl chuť dodat: To není špatný, co? Získal ty diskety prostřednictvím Národní bezpečnostní agentury ve Fort Meade v Marylandu. Moc pěkný výsledek na to, že mu to trvalo jen něco přes týden. "Jmenuje se to Cellcop a bude to fungovat kdekoli na světě."

To se ti povedlo, Time." Clark si udělal poznámku. "Dobrá, jak jsou na tom čety?" "Sam Houston si vymkl koleno," hlásil Clarkovi Covington. "Zranil se při spouštění z vrtulníku. Může být nasazený do akce, ale pár dnů nebude běhat."

"Druhá četa je plně akceschopná, Johne," hlásil Chavez. "George Tomlinson je trochu pomalejší, má nataženou achilovku, ale není to nic vážného."

Clark se zabručením pokývl hlavou a udělal si další poznámku. Při tak usilovném tréninku jsou občasná zranění nevyhnutelná - a John si dobře pamatoval aforismus o potu na cvičišti a krvi na bojišti. Ze všeho nejdůležitější bylo, že si jeho vojáci počínali stejně usilovně při cvičení jako při ostrém zásahu - o jejich skvělé morálce a profesionálním přístupu svědčilo i to, že ke všemu, co je v rámci operace Duha potkalo, přistupovali se stejnou vážností. Vzhledem k tomu, že Sam Houston je ostřelovač, je skutečně ze sedmdesáti procent schopen akce a George Tomlinson i s nataženou achilovkou se dál účastní ranních běhů. Bude bolest přemáhat, jak se sluší na elitního vojáka.

"Co zpravodajství?" obrátil se John na Tawneyho.

"Nemám pro vás nic zvláštního," přiznal důstojník SIS. "Víme, že je pořád ještě naživu řada teroristů a že policie v různých zemích pokračují ve vyšetřování a snaží se jim dostat na kobylku. Ale není to snadné a prozatím se neobjevilo nic slibného. Ovšem..." Ovšem nikdo nedokáže předpovědět, kdy v tom kterém případě dojde ke zvratu. To věděli všichni u tohoto stolu. Právě dnes večer třeba policie zastaví některého teroristu Carlosova formátu, protože přejel stopku, nějaký policejní bažant ho pozná a sbalí ho - ale takové náhody se nedají naplánovat. Někde v Evropě pravděpodobně žije víc než stovka teroristů, takových, jako byli Ernst Model a Hans Furchtner. Jenže ti všichni celkem snadno pochopili, že je třeba se držet při zemi, opatřit si nějaké jednoduché krytí a nevyvolávat potíže. Aby mohli být vypátráni, museli by se dopustit nějaké hloupé chyby, a ti, kdo se dopouštěli hloupých chyb, už jsou dávno mrtví nebo ve vězení.

"Jak vypadá spolupráce s místními policiemi?" zeptal se Alistair Stanley.

"Udržujeme s nimi kontakt a akce v Bernu a ve Vídni nám poskytly velice silnou páku. Jakmile se někde něco semele, můžeme počítat s tím, že nás okamžitě povolají."

"Co doprava?" pokračoval John.

"To se asi týká mě," ozval se podplukovník Malloy. "Spolupráce s první perutí je v pohodě. Prozatím mi půjčili Night Hawk a taky jsem nalítal dost hodin s britskou Pumou, takže se v ní už vyznám. Když nás někam pošlou, jsem připravený. Můžu sehnat i tanker MC-130, kdyby šlo o delší akci, ale jinak je můj Sikorsky schopný se dostavit prakticky kamkoli v Evropě během osmi hodin,

ať už s podporou tankeru, nebo bez ní. Co se týče operačních stránky, jsem spokojený. Zdejší vojáci jsou výborní a jde nám to spolu moc dobře. Trochu mi dělá starosti, že nemáme svoje zdravotníky."

"Už jsme na to mysleli. Naším lékařem je doktor Bellow. Vy přece umíte zacházet se zraněnými, ne, doktore?" zeptal se Clark.

"Celkem ano, ale nejsem specialista. Je pravda, že když půjdeme do akce, budou místním hasičům a policii pomáhat i lékaři od místní záchranky."

"Ve Fort Braggu jsme to měli zařízený líp," poznamenal Malloy. "Vím, že všichni naši střelci umějí poskytnout první pomoc, ale bylo by fajn mít po ruce vyškoleného felčara. Doktor Bellow má jen dvě ruce," zdůraznil pilot. "A taky nemůže být na dvou místech najednou."

"Před zahájením akce," vysvětloval Stanley, "obvykle zatelefonujeme do nejbližší nemocnice. Prozatím s námi vždycky spolupracovali."

"No dobrá, jenže ty zraněné tam musím odvážet já. Dělal jsem tu práci hodně dlouho a myslím, že bychom to mohli trochu vylepšit. Doporučuju provést cvičení. Mělo by se to nacvičovat pravidelně."

To není špatný nápad, pomyslel si Clark. "Dobrá poznámka, Malloyi. Provedeme cvičení v nejbližších dnech."

"Souhlasím," přikývl Stanley.

"Nejtěžší je simulace poranění," ozval se doktor Bellow. "Skutečné zranění se nedá ničím nahradit a na místní pohotovost svoje lidi dát nemůžeme. Zabralo by to spoustu času a stejně by tam nepřišli do styku s tím správným druhem poranění."

"Tenhle problém se táhne už léta," přidal se Peter Covington. "Můžete lidem vysvětlit, jak na to, ale praktická zkušenost se nezískává snadno..."

"Jo, leda bychom celou partu odstěhovali do Detroitu," zažertoval Chavez. "Koukejte, chlapi, všichni umíme poskytnout první pomoc a doktor Bellow je opravdický doktor. Máme jen omezený čas na další výcvik a nejdůležitější ze všeho je vždycky splnění úkolu. Přijedeme na místo, odvedeme práci, a tím by se taky mělo snížit riziko poranění, ne? Líbí se mi ten nápad s nácvikem evakuace raněných. To můžeme zkusit a taky se trochu pocvičit v první pomoci. Ale můžeme reálně uvažovat o něčem víc? Já si to nemyslím."

"Má k tomu někdo něco?" otázal se Clark. Ani on si nemyslel, že by mohli udělat víc.

"Chavez má pravdu... ale nikdo není nikdy dokonale vycvičený a připravený," namítl Malloy. "I když makáš sebevíc, lumpové vždycky přijdou s něčím novým. U Delty jsme s sebou vozili kompletní mančaft zdravotníků - byli to experti na péči o raněné. Tady si to asi nemůžeme dovolit, ale takhle se to dělá ve Fort Braggu."

"Budeme muset spoléhat na pomoc místních lidí," uzavřel Clark debatu. "Tahle jednotka se nemůže tolik rozrůstat. Na to nejsou peníze."

*****

TEN den pracoval André dlouho do večera. Světový park měl otevřeno až do jedenácti hodin a obchody dokonce zůstávaly otevřené ještě potom, protože ani tak obrovitý podnik jako Světový park si nemohl dovolit promarnit možnost připravit lidové masy o dalších pár měďáků prodejem laciných, bezcenných suvenýrů, končících v nenasytných ručkách dětí, které už skoro usínaly v náručích svých unavených rodičů. Netečně se díval, jak mnozí lidé zůstávají až do poslední jízdy na zdejších mechanických vymyšlenostech a teprve, když vchody k atrakcím uzavřou natažené řetězy a technici se s návštěvníky rozloučí zamáváním, začnou se tlačit směrem k východu a cestou se ještě zastavují v obchodech, kde se na ně znaveně usmívají prodavači a snaží se jim vycházet vstříc, jak je tomu učí na zdejší univerzitě. Teprve potom konečně všichni odejdou, obchody se zavřou, kasy vyprázdní a pod dohledem Andrého a jeho kolegů jsou peníze přepraveny do pokladní místnosti. Přesně řečeno, tohle

nebylo součástí jeho práce. Přesto se však přidal ke třem úředníkům z obchodu Matador, loudal se za nimi po hlavní třídě, potom boční ulicí až do jakýchsi neoznačených dřevěných dveří, po schodech do suterénu a dál po betonových chodnících - ve dne se jen hemžily elektrickými ještěrkami a zaměstnanci, ale nyní byly opuštěné, až na poslední opozdilce, mířících do šaten, aby se převlékli do civilu. Pokladna byla docela uprostřed, téměř pod samým hradem. Tady úředníci odevzdali tržbu a každý vak byl označen nálepkou podle místa původu. Drobné mince sesypali do plechové nádoby, roztřídili je podle měn a podle hodnoty a pak je spočítali, zabalili, opatřili nálepkami a vypravili do banky. Papírové bankovky roztříděné podle měn a hodnot byly... pouze zváženy. Udivilo ho to, když to viděl poprvé, ale opravdu je vážili na zvlášť přesných váhách. Třeba tady - jeden kilogram, sto pětašedesát gramů německých stomarkových bankovek. Dvě kila, šest set sedmatřicet gramů britských pětilibrovek. Na obrazovce zazářila celková suma, a už bankovky odnášeli do balírny. Tady byli bezpečnostní zřízenci ozbrojeni pistolemi značky Astra, protože celková denní tržba činila, jak si mohl přečíst na hlavním displeji, 11.567.309,35 britských liber... všechno v použitých bankovkách - což je ten nejlepší druh oběživa - všech možných hodnot. Nasypali je do šesti velkých plátěných pytlů, naložili na ještěrku se čtyřmi koly a vyvezli zadem z podzemí do obrněného vozu, doprovázeného policií, který je převeze do místní banky. Pro tak obrovský vklad tam měli otevřeno i pozdě večer. Jedenáct milionů liber v hotovosti - tímhle místem proteče během jednoho roku několik miliard, pomyslel si unaveně André.

"Promiňte," zeptal se svého nadřízeného z bezpečnostního oddělení. "Neporušil jsem nějaké nařízení, když jsem sem přišel?"

Tázaný se uchechtl. "Ne. Dřív nebo později sem přijde každý. Proto jsou tu okna."

"Není to nebezpečné?"

"Nemyslím. Ta okna jsou tlustá, jak vidíte, a uvnitř, v pokladně, jsou bezpečnostní opatření velice přísná."

"Mon dieu, tolik peněz. Co kdyby se je někdo pokusil ukrást?"

"Ten vůz je obrněný a doprovází ho policie. Dvě auta, v každém jsou čtyři dobře ozbrojení muži." A to jsou asi jen viditelní strážci, pomyslel si André. Budou tu i jiní, ne tak blízko a ne tak na očích, ale stejně dobře ozbrojení. "Ze začátku jsme měli strach z baskických teroristů - takové peníze by jim umožnily financovat jejich operace na spoustu let - ale z toho nikdy nic nebylo, a kromě toho: víte, co se s těma prachama stane?"

"Proč je nevozíte do banky vrtulníkem?" vyptával se André.

Šéf bezpečnosti zívl. "To by bylo moc drahé."

"Tak co se tedy stane s těmi penězi?"

"Z velké části se samozřejmě rychle vrátí zpátky sem."

André se na chvíli zamyslel. "Ano, asi to tak bude."

Ve Světovém parku se většinou platilo hotově. Mnoho lidí i nadále dávalo přednost tomuto způsobu platby, navzdory nástupu kreditních karet, které v parku s radostí přijímali, a navzdory tomu, že někteří lidé byli schopni nechat si připsat k hotelovému účtu skoro cokoli - příslušné pokyny, vytištěné mateřským jazykem toho kterého hosta, bylo lze najít na všech plastových kartách, používaných místo klíčů.

"Řek bych, že jednu a tu samou britskou pětilibrovku tady uvidíme nejmíň pětkrát, než se ohmatá a ošoupe natolik, že ji musí poslat do Londýna do stoupy a vyměnit za jinou."

"Chápu," pokývl André. "Takže ty peníze uložíme a pak zase určitou částku vyzvedneme, abychom rněli drobné na vracení zákazníkům. Kolik hotovosti tu takhle zůstává?"

"Jako drobné?" Pokrčil rameny. "Nu, nejmíň dva, tři milióny... tedy, liber. Tyhle počítače se starají o to, abychom byli pořád přesně v obraze," ukázal prstem.

"Úžasné místo," řekl André a myslel to doopravdy. Pokývnutím se rozloučil se šéfem, zamířil k píchačkám a pak se šel převléci. Byl to vydařený den. Na svých toulkách parkem si ověřil minulá pozorování. Nyní už věděl, jak celou akci naplánovat a provést. Příště sem bude muset přivést své společníky a vysvětlit jim plán; potom už přijde čas vlastního provedení. O čtyřicet minut později seděl ve svém bytě, popíjel burgundské a znovu všechno promýšlel. Po více než deset let byl odpovědný za přípravu operací Action Directe - celkem připravil a provedl jedenáct vražd. Avšak toto bude zdaleka největší akce, pravděpodobně vrchol jeho kariéry, a proto ji musí důkladně promyslet. Na stěně měl pověšenu mapu Světového parku. Přejížděl po ní očima sem a tam. Cesta dovnitř a cesta ven. Možné přístupové cesty pro policii. Jak je zablokovat. Kam rozestaví své stráže. Kudy povede rukojmí. Kde je bude držet. Jak zajistit, aby se všichni zase dostali ven. To všechno André v duchu probíral znovu a znovu a přitom hledal v plánu případné slabiny nebo chyby. Proti jeho akci zasáhne španělská policie, Guardia Civil. Je třeba je brát vážně, i když nosí ty směšné čepice. Po celou jednu generaci už vedou boj proti Baskům a hodně se toho naučili. Nepochybně mají se Světovým parkem nějakou dohodu, protože je to zjevně výhodný cíl pro tero... pro pokrokové skupiny, opravil se v duchu André. Policii nelze brát na lehkou váhu. Ve Francii ho už málem dvakrát zabili nebo zatkli, ale v obou případech se tak stalo jen kvůli jeho školáckým chybám, z nichž se pak poučil. Ne, tentokrát se nic takového nestane. Tentokrát jeho volba rukojmích a jeho odhodlání využít jich k politickým cílům udrží policii na uzdě. Ať už je Guardia Civil sebesilnější, před jeho odhodláním musí couvnout, protože její příslušníci mají i přes svoji tvrdost sklon podléhat buržoazní sentimentalitě jako každý jiný. Pro něho byla výhodou čistota jeho cílů, a on si tuto výhodu udrží - a dotáhne své záměry do konce, nebo spousta lidí zemře a ani francouzská či španělská vláda tomu nezabrání. Plán už měl téměř hotov. Zvedl telefon a začal vytáčet zahraniční číslo.

*****

VPODVEČER se Pete vrátil. Byl teď bledý v obličeji, ještě apatičtější než předtím a také mu nebylo dobře, soudě dle bolestného výrazu, s nímž se pohyboval.

"Jak se cítíš?" zeptal se Killgore zvesela.

"Je mi vážně moc zle vod žaludku, doktore. Tadyhle to bolí," ukazoval Pete prstem.

"Pořád se to nesrovnalo? Tak dobře, polož se tady a podíváme se na to." Lékař si nasadil roušku a natáhl si rukavice. Prohlídka byla jen zběžná - a také zbytečná. Pete, stejně jako před ním Chester, umíral, i když to ještě nevěděl. Heroin se osvědčil; zbavil ho nepříjemných bolestí a nahradil je chemicky generovanou nirvánou. Killgore opatrně odebral další krevní vzorek pro pozdější zkoumání pod mikroskopem.

"No, parťáku, asi budeme muset chvíli počkat. Ale dám ti zase injekci, aby se ti trochu ulevilo, dobrá?"

"Jasně, doktore. Ta, co jste mi dal minule, fungovala bezvadně."

Killgore naplnil další injekci z umělé hmoty a stejně jako předtím mu vstříkl heroin do žíly. Pozoroval, jak se Petovi v prvním návalu euforie rozšířily oči a opět se zklidnily, když bolest opadla a namísto ní pacient upadl do tak hluboké letargie, že by chudák snad neucítil ani rozsáhlý chirurgický zákrok.

"Jak se cítí ostatní mládenci, Pete?"

"Dobře, jenom Charlie nadává, že ho bolí břicho. Nejspíš něco sněd."

"Opravdu? Asi bych se na něj měl taky podívat." Killgore se zamyslel. Takže číslo tři se tu asi objeví už zítra. Časově to vycházelo celkem přesně. Po Chesterové předčasné reakci zbytek party dodržuje předpokládaný časový plán.

To je dobře.

*****

PO dalších několika telefonátech si jeho lidé již časně ráno pronajali auta na falešné doklady a po jednom či ve dvojicích cestovali z jižní Francie do Španělska. Na hraničních přechodech je jen mávnutím ruky poslali dál a obvykle se jim dostalo i přátelského úsměvu. Různé cestovní kanceláře jim zařídily rezervace v hotelích Světového parku - byly to hotely střední třídy a ze všech se dalo do parku dojet vlakem nebo jednokolejnou visutou dráhou. Zastávky se nacházely přímo v hotelových dvoranách plných obchodů, takže hosté nemohli zabloudit.

Do parku vedly i dálnice, velmi široké a pro řidiče pohodlné, vybavené směrovými ukazateli, kterým rozuměli i ti, kdo neuměli španělsky. Jediné riziko zde představovaly obrovské turistické autobusy, řítící se po dálnici rychlostí 150 kilometrů v hodině jako zámořské parníky oceánem. V jejich oknech bylo vidět tváře lidí, hlavně dětí, mávajících na řidiče osobních aut. Řidiči s úsměvem mávání opětovali a uhýbali autobusům, uhánějícím nedovolenou rychlostí, jako by na to měly právo, zatímco řidiči aut něco takového nechtěli riskovat. Měli spoustu času. Cestou plánovali svoji akci.

TOMLINSON se shýbl a s úšklebkem se dotkl levé nohy. Chavez přerušil svůj ranní běh, aby se přesvědčil, že je v pořádku.

"Pořád to bolí?"

"Jako prase," přisvědčil Tomlinson.

"Tak si trochu pohov, ty blboune. Nemá cenu zničit si achilovku."

"Zabolelo to zrovna teď, Dingu." Tomlinson zpomalil a šel krokem. Po dvou mílích běhu došlapoval na levou nohu jen zlehka. Dýchal nezvykle ztěžka, ale bolest se vždycky projeví na snížené vytrvalosti.

"Byls u doktora Bellowa?"

"Jo, ale nemůže s tím nic dělat, mám prý počkat, až se to zahojí."

"Tak počkej, až se to zahojí. To je rozkaz, Georgi. Uvidíme se na střelnici."

"Dobře." Tomlinson se díval za svým velitelem, který zrychlil, aby se opět připojil k druhé četě. Pokořovalo ho, že s nimi nemůže držet krok. Nikdy předtím nepřipustil, aby ho nějaké zranění donutilo zpomalit - v Delta Force pokračoval v tréninku, i když měl zlomená dvě žebra. Ani o tom nepověděl doktorům, protože se bál, že ho ostatní budou mít za měkkotu. Jenže zatímco zlomená žebra se dají utajit a překonat, nataženou achilovku člověk nerozběhá, přiznával v duchu Tomlinson a belhal se ke střelnici.

"Tohle je ostré cvičení," vykládal Chavez druhé četě. "Scénář: pět lumpů, osm rukojmích. Teroristi mají krátké zbraně a samopaly. Mezi rukojmími jsou dvě děti - holčičky ve věku sedm a devět let. Ostatní rukojmí jsou samé ženy. Teroristi napadli centrum péče o děti a přišel čas na ně zaútočit. Rozmístění teroristů odhadl Noonan takhle." Chavez ukázal na tabuli. "Time, jak dalece jsou ty údaje spolehlivé?"

"Na sedmdesát procent. Líp to nejde. Občas se pohybují po budově. Ale všichni rukojmí jsou tadyhle, v jednom rohu," poklepal na tabuli prstem.

"Dobře. Paddy, připrav výbušniny. Rozdělíme se do dvojic jako obyčejně. Louis s Georgem půjdou dovnitř jako první a pokryjí levou stranu. Já s Eddiem jdeme po nich a míříme na střed. Poslední půjdou Scotty a Oso; zajistí pravou stranu. Nějaké otázky?"

Nikdo se neozval. Četa studovala nákres na tabuli. Místnost byla uspořádána celkem jednoduše.

"Tak, do toho," přikázal Ding. Ve svých nindžovských úborech jeden za druhým vycházeli ven.

"Co tvoje noha, Georgi, jak jsi na tom?" zeptal se Loiselle Tomlinsona.

"Řek bych, že to se teprve uvidí. Ale ruce mám v pořádku," ujistil ho

seržant a pozvedl svoji MP desítku.

"Bien," přikývl Loiselle. Ti dva prakticky pořád pracovali spolu a tvořili jakousi miničetu. V akci dokázali téměř číst jeden druhému myšlenky a oba měli nadání pohybovat se tak, aby je nikdo neviděl. Takové věci se nedají naučit - rození lovci to prostě nějak umějí a ti dobří se v tom neustále cvičí.

O dvě minuty později už stáli před domem určeným k zásahu. Connolly obložil dveře primacordem. "Tenhle aspekt cvičení přidělává hodně práce tesařům ze základny," pomyslel si Chavez. Trvalo to jen třicet vteřin, než Connolly poodstoupil a mávl rukou se vztyčeným palcem na znamení, že už připojil dráty k odpalovacímu zařízení.

Druhá četo, tady je velitel," uslyšeli všichni ve sluchátkách. "Stůjte stranou a připravte se. Paddy, tři... dva... jedna... pal!"

Clark jako obvykle sebou při zvuku exploze trhl. Kdysi také platil za odborníka na výbušniny a věděl, že Connolly se v tomto oboru vyzná lépe než on; že k tomu má téměř magické nadání. Ale také věděl, že žádný pyrotechnik na světě při práci nikdy materiálem nešetří. Dveře proletěly napříč místností a udeřily do protější stěny. Kdyby někoho zasáhly, poranily by ho, i když nejspíš ne smrtelně. John si rukama zakryl uši a zavřel oči, protože hned poté dveřním otvorem připlachtil zábleskový granát, jehož výbuch zaútočil na oči i uši jako explodující slunce. Dokonale zvládl načasování; když oči opět otevřel, uviděl střelce vbíhat do místnosti.

Tomlinson nedbal protestů poraněné nohy a následoval Loisella se zbraní připravenou k palbě. V tu chvíli zažili střelci první překvapení - tohle cvičení nebylo jednoduché. Vlevo ode dveří nenašli žádné teroristy ani rukojmí.

To už byli uvnitř i Chavez s Piercem, rozhlíželi se po sektoru, za který nesli odpovědnost, a ani oni nikoho neviděli. Totéž čekalo i Vegu a McTylera na pravé straně. Akce neprobíhala v souladu se získanými informacemi, což se někdy stává.

Chavez si uvědomil, že nikde v dohledu nejsou žádní teroristé ani rukojmí, a uviděl otevřené dveře, vedoucí do sousední místnosti. "Paddy, zábleskový granát, ihned!" řekl do vysílačky. Clark v neprůstřelné vestě a v bílém oděvu pozorovatele přihlížel ze svého kouta. Za Vegou a McTylerem vrazil do místnosti Connolly s dvěma zábleskovými granáty v ruce. Jeden po druhém proběhli dveřmi a budova se znovu otřásla. Tentokrát šli v čele Chavez s Pricem. Uvnitř byl Alistair Stanley v bílém hábitu, podle nějž střelci poznali, že na něho nemají střílet. Clark zůstal v přední místnosti. Zaslechl tlumený rachot střelby a hned potom výkřiky: "Hotovo! Hotovo! Hotovo!"

Při vstupu do zadní místnosti John uviděl, že stejně jako při předchozích cvičeních byly všechny cíle zasaženy do hlavy. Ding s Eddiem stáli u rukojmích a chránili je vlastními těly, oděnými do neprůstřelných vest. Jejich zbraně ještě pořád mířily na lepenkové cíle, které by ve skutečném životě ležely na zemi a z rozdrcených lebek by se jim řinula krev.

"Výtečně," prohlásil Stanley. "Dobrá improvizace. Tomlinsone, byls trochu pomalý, ale střílel jsi parádně. Ty taky, Vego."

"Tak dobře, chlapi, vrátíme se do kanceláře a prohlídneme si záznam," rozkázal John. Vyšel z budovy a ještě stále potřásal hlavou, aby se zbavil následků explozí zábleskových granátů. Jestli tohle budou dělat častěji, měl by si sehnat chránítka na uši a svářečské brýle, nebo si nadobro zničí sluch - ovšem považoval za svou povinnost vyzkoušet všechno na vlastní kůži, aby byl schopen posoudit, jak to funguje. Venku popadl Stanleyho za rukáv.

"Bylo to dost rychlé, Stanley?"

"Ano," přikývl Stanley. "Zábleskové granáty znehybní zločince asi na tři až pět vteřin. Dalších asi patnáct vteřin nejsou schopní normálního výkonu. Chavez se dobře přizpůsobil. Všichni rukojmí by přežili - pravděpodobně. Johne, naši mládenci jsou ve vynikající formě. Lepší už to být nemůže. Tomlinson i se zraněnou nohou neztratil víc než půl kroku a ten náš malej

Frantík běhá jako promyka. Dokonce i Vega se přes svoji mohutnou postavu vůbec nepohybuje neohrabaně. Johne, tohle je nejlepší četa, jakou jsem kdy viděl."

"Souhlasím, jenže..."

"Jenže i tak zůstává spousta věcí v rukou našich protivníků. Ano, já vím, ale pomoz pámbu těm parchantům, až na ně vlítnem."

13 KAPITOLA - ZÁBAVNÍ PARK

POPOV NEPOLEVOVAL V ÚSILÍ DOVĚDĚT SE NĚCO VÍC O SVÉM zaměstnavateli, ale nic poučného neobjevil. V Newyorské městské knihovně i na internetu o něm našel celé stohy informací, avšak ani nejmenší náznak důvodu, proč zaměstnává bývalého důstojníka KGB, aby pro něho vyhledával teroristy a vypouštěl je proti lidstvu. Bylo to nepochopitelné; jako kdyby dítě strojilo vražedné úklady proti milujícím rodičům. Ale morální stránka problému mu nedělala starosti. Ve špionážních operacích není morálka příliš důležitá. V dobách, kdy studoval na akademii KGB nedaleko Moskvy, nepřišel tento aspekt vůbec na přetřes. Jemu i jeho spolužákům jenom vždycky kladli na srdce, že stát se nikdy nemýlí. "Může se přihodit, že dostanete rozkaz k činu, který se vám bude zajídat," řekl jednou plukovník Romanov. "I takový rozkaz musí být vykonán, protože z určitých důvodů - ať už je znáte, nebo ne - se vždycky jedná o mravně čistý skutek. Máte právo zpochybnit některý rozkaz z důvodů taktiky - jako důstojníci v poli. Jak ten rozkaz provedete, bude záležet jen na vás. Ale odmítnout splnění úkolu -to je nepřijatelné." A bylo to. Popov ani jeho spolužáci se tím nikdy nezabývali. Pochopili, že rozkaz je rozkaz. A když člověk to zaměstnání vzal, musel přijímat i zadávané úkoly...

... jenže jako agent ve službách Sovětského svazu si vždycky uvědomoval hlavní cíl svých operací - získat pro svoji zemi důležité informace, protože je potřebovala, ať už pro sebe, anebo na pomoc jiným státům, jejichž aktivity mohly jeho zemi prospět. Dokonce i v dobách, kdy spolupracoval s Iliychem Ramirezem Sanchezem, měl Popov pocit, že slouží jakýmsi zvláštním zájmům. Teď už samozřejmě vystřízlivěl. Teroristé byli něco jako zdivočelí psi nebo vlci nemocní vzteklinou, které člověk vypustil na čísi zahrádku za domem, aby tam způsobili zmatek. Ano, možná to bylo i ze strategického hlediska užitečné - alespoň si to mysleli jeho tehdejší nadřízení, sloužící státu, který dnes už přestal existovat. Jenže ty mise ve skutečnosti nebyly moc užitečné. A navzdory kvalitám KGB - nikdy nepřestal KGB považovat za nejlepší špionážní organizaci na světě - nakonec skončily neúspěchem. Strana, pro niž byl Výbor státní bezpečnosti mečem i štítem, už neexistuje. Meč nedokázal zabít nepřátele strany a štít ji neochránil před nejrůznějšími zbraněmi Západu. Věděli tedy jeho nadřízení doopravdy, co je třeba udělat?

Nejspíš ne, přiznával Popov v duchu, a tím pádem každá mise, na niž byl vyslán, představovala více či méně zbytečnou námahu. Bylo by to dost hořké zjištění, nebýt toho, že jeho výcvik a zkušenosti mu nyní vynášely bohatou mzdu, nemluvě o dvou kufrech plných peněz, které se mu podařilo ukrást - jenže za co byl vlastně placen? Za to, že evropští policisté zabíjejí teroristy? Právě tak snadno - i když s menším ziskem - by mohl na teroristy ukázat prstem, aby je policie mohla zatknout, aby mohli být postaveni před soud a uvězněni, jak se sluší a patří na sprosté zločince, jimiž ve skutečnosti jsou. To by vlastně bylo mnohem uspokojivější řešení. Tygr v kleci, přecházející za mřížemi tam a zpátky a čekající na svou každodenní dávku pěti liber chlazené koniny, je mnohem zábavnější než vycpaný exemplář v muzeu, a přitom je stejně bezmocný. Dmitrij Arkadjevič si pomyslel, že nejspíš hraje úlohu jakési zrádné návnady, ale jakému řezníkovi vlastně slouží? Ty peníze byly dobré. Ještě pár takových misí, jako byly ty první dvě, a může sbalit peníze i své falešné doklady a zmizet z povrchu země. Lehne si na pláž, bude popíjet chutné nápoje

a pozorovat krásná děvčata v nepatrných plavečkách nebo - co vlastně? Popov nevěděl přesně, jaký drah důchodu by mu vyhovoval, ale byl si jistý, že už na něco přijde. Třeba by mohl využít svých schopností a obchodovat s cennými papíry jako skutečný kapitalista a trávit čas dalším zvětšováním svého bohatství. Možná ano, říkal si, když srkal ranní kávu a vyhlížel oknem vedoucím na jih směrem k Wall Street. Jenže k takovému životu ještě nebyl dostatečně připraven a dokud se nepřipraví, musí si dělat starosti s tím, že neví nic o účelu svých poslání. Pokud nic neví, není schopen ani odhadnout, jak velké nebezpečí mu hrozí. Přes všechen svůj um, zkušenosti a profesionální výcvik nedokázal najít vodítko, jež by mu pomohlo pochopit, proč si jeho zaměstnavatel přeje, aby vypustil tygry z klecí do otevřené krajiny, kde na ně číhají lovci. Je to škoda, pomyslel si Popov, že se člověk nemůže prostě zeptat. Ta odpověď by mohla být dokonce zábavná.

*****

PŘIHLAŠOVÁNÍ v hotelové recepci probíhalo s mechanickou přesností. Recepční pult byl ohromný, plný počítačů, co možná nejvíce urychlujících přihlášení nových hostů, aby už už mohli začít utrácet peníze v samotném parku. Juan převzal kartu, fungující jako klíč od pokoje, pokývnutím poděkoval krasavici za pultem, zvedl zavazadla a vydal se ke svému pokoji. Prostoupil jím pocit vděčnosti za to, že tu nemají detektory kovu. Bylo to jen pár kroků a výtahy zde měli nezvykle rozměrné, asi proto, aby se do nich vešli i invalidé na vozíčcích, pomyslel si. O pět minut později si už ve svém pokoji vybaloval zavazadla. Byl skoro hotov, když někdo zaklepal.

"Bonjour." Byl to René. Francouz vešel dovnitř, posadil se na lůžko a protáhl se. "Jsi připraven, příteli?" otázal se španělsky.

"Sí," odvětil Bask. Nevypadal moc jako Španěl. Měl rudé vlasy - výraz rusovlasý byl pro tuto barvu příliš slabý - pohledný obličej a pečlivě zastřiženou bradku. Španělská policie ho nikdy nedokázala zatknout. Byl chytrý, opatrný, ale ke všemu odhodlaný. Měl za sebou už dvě exploze bomb nastražených v autech a kromě toho ještě jednu vraždu. Tohle, uvědomoval si René, bude Juanova nejodvážnější akce. Zdálo se, že je připraven. Napjatý, snad trochu nervózní, ale vcelku připomínal natažené péro a své úlohy se dokáže zhostit. I René už takové věci dělával, dřív. Většinou šlo o vraždy přímo v ulicích plných lidí. Přistoupil ke své oběti co nejblíž, vystřelil z pistole opatřené tlumičem a normálně pokračoval v chůzi. To je nejlepší způsob, jak to udělat, protože pachatele si stejně skoro nikdo nikdy nevšimne natolik, aby ho identifikoval - pistoli lidé vůbec nevidí a člověka, normálně kráčejícího po Champs-Élysées, si nevšimnou. A tak se pachatel jenom převlékne a pustí si televizi, aby se podíval na zprávy, informující o jeho činu. Francouzské policii se podařilo z velké části rozbít skupinu Action Directe - ale ne úplně. Zatčení příslušníci skupiny drželi basu se svými kamarády na svobodě a navzdory nátlaku i slibům ze strany svých uniformovaných spoluobčanů své přátele neidentifikovali a nezradili. Možná, že v důsledku této akce budou někteří z nich propuštěni, i když hlavním cílem je propuštění soudruha Carlose. Nebude lehké dostat ho ven z La Santé, říkal si René a zvedl se z lůžka, aby vyhlédl oknem ven na železniční zastávku určenou pro návštěvníky parku; ale - uviděl na zastávce děti, čekající na vlak - některé věci nemůže pominout ani ta nejbrutálnější vláda.

O dvě budovy dál sledoval Jean-Paul stejnou scénu a věnoval se velmi podobným úvahám. Nikdy se neoženil a jen málokdy dokázal navázat opravdový milostný vztah. Teď, ve čtyřiatřiceti, už pochopil, že tím v jeho životě i charakteru vznikla nenormální prázdnota, kterou se snažil vyplnit politickou ideologií, vírou v zásady, vizí zářivé socialistické budoucnosti pro jeho zemi, pro celou Evropu a nakonec i pro celý svět. Současně však mu cosi bolestivě připomínalo, že jeho sny jsou jen pouhými iluzemi, že skutečnost je

tady, před ním, o tři patra níž a o sto metrů dál na západ. Ty vzdálené tváře dětí, chystajících se nastoupit do vlaku taženého parní lokomotivou, který je odveze do parku... ale ne, to je přece úchylné myšlení. Jean-Paul i jeho přátelé vědí, že jejich věc a jejich víra je spravedlivá. Diskutovali o tom všem velmi podrobně po celá léta. Dělili se o své frustrace, jimž tak málokdo rozuměl - ale jednou všichni porozumí, pochopí, že jedině socialismus nabízí lidstvu spravedlivou cestu, pochopí, že tu cestu k zářným zítřkům může vydláždit jen revolucionářská elita, uvědomující si význam a sílu dějin... a oni se vyhnou chybám, jichž se dopustili Rusové, ti zaostalí venkované z příliš velké, bláhové země. A tak byl nyní schopen shlížet na shluk lidí, tísnících se na nástupišti za hvízdání blížícího se vlaku a... viděl tam jen věci. Dokonce ani děti pro něho nebyly skutečnými lidmi, ale jen politickými prohlášeními, předkládanými lidmi, jako je on, kteří rozumějí tomu, jak svět vlastně funguje či jak by fungovat měl. A taky že bude, umiňoval si. Jednou ano.

*****

MÍSTO schůzky bylo předem dohodnuto. Atrakce pojmenovaná Střemhlavý bombardér používala jako symbol německý Ju-87 Stuka - i s železnými kříži na křídlech a podvozku; jen hákový kříž na ocasních plochách byl prozíravě zamalován. "Vlastně by to mělo Španěly pohoršovat, pomyslel si André. Což už si nikdo nevzpomíná na Guerniku, jež se stala prvním příkladem německé Schrecklichheit, když tam byly zmasakrovány tisíce španělských občanů? Což je zdejší historická paměť opravdu tak slabá? Očividně tomu tak bylo. V čekající frontě dětí i dospělých každou chvíli někdo natáhl ruku, aby se dotkl modelu nacistického letounu (byl vyveden v poloviční velikosti), který kdysi nalétával proti vojenským i civilním cílům a jeho útok doprovázel jekot sirény, přezdívané trouba z Jericha. Hlas sirény zde byl součástí vlastní jízdy, ačkoli na prvním, sto padesát metrů vysokém vrcholku atrakce její zvuk často zanikal v řevu účastníků jízdy a v rachotu explozí stlačeného vzduchu, doprovázených vodními fontánami tryskajícími zdola, zatímco vozíky projížděly simulovanou protiletadlovou palbou a stoupaly na další vrchol poté, co svrhly pumu na napodobeninu lodi. Je snad on sám jediným člověkem v Evropě, jemuž tyto symboly připadají příšerné a bestiální?

Očividně ano. Lidé po jízdě vybíhali z vozíků přímo do fronty na další jízdu, s výjimkou těch, kdo si honem někde sedli, aby opět našli ztracenou rovnováhu; někteří byli propocení a dvakrát tu viděl i někoho zvracet. K tomu účelu zde stál připravený člověk s kbelíkem a mopem - nebyla to příliš vyhledávaná práce. O pár metrů dál se nacházelo zdravotní středisko pro všechny, kdo by potřebovali lékařskou pomoc. André potřásl hlavou. Dobře jim tak, parchantům, že je jim špatně, když se tady prohánějí na nenáviděném fašistickém symbolu.

Jean-Paul, René a Juan se ocitli téměř pohromadě poblíž vchodu do Stroje času. Všichni popíjeli nealkoholické nápoje. Oni i pět dalších mužů měli jako poznávací znamení na hlavách klobouky, které si koupili u vchodu. André kývl na pozdrav a podrbal se na nose, jak bylo domluveno. Přistoupil k němu René.

"Kde jsou tady pánské toalety?" otázal se anglicky.

"Jděte podle ukazatelů," poradil mu André. "Končím v osmnáct hodin. Večeře bude, jak jsme se dohodli?"

"Ano."

"Jsou všichni připravení?"

"Dokonale připravení, kamaráde."

"Tak se uvidíme při večeři." André pokývl a odkráčel, aby pokračoval v obchůzce, za niž byl placen. Pomyslel si, že kamarádi se asi projdou po parku a možná i vyzkoušejí některé atrakce. Zítra má být v parku ještě větší nával, jak se dověděl na ranní poradě. Dnes večer nebo zítra ráno se do hotelů

nastěhuje dalších asi devět tisíc lidí, kteří zde chtějí strávit víkend prodloužený o Velký pátek. Park byl vybudován pro velké davy lidí a kolegové z oddělení bezpečnosti Andrého zahrnuli zábavnými historkami, které se zde přihodily. Před čtyřmi měsíci jedna paní na středisku porodila dvojčata dvacet minut po jízdě na střemhlavém bombardéru. Jejího muže to hrozně překvapilo a doktor Weiler byl radostí celý pryč - obě děti dostaly okamžitě doživotní vstupenky do Světového parku, což se stalo hlavní zprávou místních televizních novin, jež byly součástí geniálního plánu veřejné prezentace parku.

André odbočil do německé Strasse, kde ho uvítala dechovka, vyhrávající do pochodu. Pročpak nehrají Horst Wessel Lied, napadlo Andrého. K tomu zpropadenému zelenému modelu stuky by se to hodilo. A mohli by tu kapelu obléci do uniforem SS a třeba i zřídit povinné sprchování pro některé hosty - což i tohle není součástí evropských dějin? Příšerné místo! pomyslel si André. Všechny ty použité symboly musí rozzuřit každého, kdo má alespoň základní politické uvědomění. Jenže masy nemají paměť a v politické a ekonomické historii se nevyznají. Měl radost, že se rozhodli přednést svoje politické prohlášení právě zde. Třeba to ty pitomce konečně přinutí, aby se zamysleli nad světem, nad tím, v jakém je nepořádku. Na rozdíl od usmívajících se davů, proudících ve slunném dni Světovým parkem, se André mračil.

*****

DING dopil první pivo. Dá si už jen jedno. Bylo to pravidlo, které nebylo nikde zapsáno ani je nikdy nikdo doopravdy nevynucoval, ale tichá dohoda mezi četami předpokládala, že pokud jsou čety v pohotovosti - což byly skoro pořád - nikdo si nedá najednou víc než dvě piva. Nakonec, dvě pinty anglického piva, to je opravdu až dost. A kromě toho, všichni příslušníci druhé čety vždycky večeřeli doma se svými rodinami.

Sandy podávala hlavní chod, jemný roastbeef. John se zvedl s krájecím nožem v ruce, aby vykonal svoji povinnost. Patsy pohlédla na obrovský špalek hovězího, krátce pomyslela na nemoc šílených krav, ale nakonec se rozhodla, že máti určitě to maso důkladně propekla. A kromě toho má přece roastbeef ráda přes všechny ty řeči o cholesterolu a máti je světová jednička, pokud jde o to, aby maso mělo tu správnou šťávu.

"Jak to jde v nemocnici?" zeptala se Sandy své dcery lékařky.

"Porodní oddělení, to je samá rutina."

"Mně rutina docela vyhovuje. Dělám tu práci už moc dlouho," řekla Sandy a pokračovala: "Potrpím si na klidné noci, kdy mám čas dohonit zanedbané čtení."

"Hlas zkušenosti," poznamenal John Clark a rozdílel porce masa.

"Řek bych, že to má smysl," souhlasil Domingo Chavez a pohladil manželku po ruce. "Jak se má náš maličký?"

"Zrovna teď kope jako čert," opáčila Patsy a položila si jeho ruku na břicho. Vždycky to zafungovalo. Viděla, jak se mu při tom dotyku změnily oči. Vášnivý a horkokrevný Ding prostě celý roztál, jen ucítil pohyb v jejím lůně.

"Děťátko," řekl tiše.

"Jo," usmála se.

"Nepřeju si žádná nepříjemná překvapení, až ten čas přijde, ano?" prohlásil Chavez. "Chci, aby to byla pustá rutina. Už takhle je to dost vzrušující. Nemám zapotřebí u toho omdlít nebo tak něco."

"Jasně!" Patsy se zasmála. "Omdlít? Ty? Můj commando?"

"Člověk nikdy neví, holčičko," podotkl její otec a usedl ke stolu. "Už jsem viděl pěkně tvrdý hochy, jak se sesypali."

"Ale tenhle se nesesype, pane C," oponoval Domingo s pozvednutým obočím.

"Dneska přijel Noonan," pokračoval Chavez. "Prý přivezl novou hračku, kterou bys měl vidět."

"Co to stojí?" zeptal se John ze všeho nejdřív .

"Moc ne, prý to vůbec není drahé. Delta to právě začala zkoumat."

"A co to umí?"
"Umí to vyhledávat lidi."
"Cože? Je to tajné zařízení?"
"Běžný, komerční výrobek; ne, není to vůbec tajné. Ale vyhledává to lidi."
"Jak?"
"Na pět set metrů to dokáže najít lidské srdce."
"Cože?" podivila se Patsy. "Jak to funguje?"
"To nevím určitě, ale Noonan tvrdil, že chlapi ve Fort Braggu jsou z toho úplně vedle - chci říct naprosto nadšení. Jmenuje se to Strážce nebo tak nějak. V každém případě požádal velitelství pojídačů hadů, aby nám sem poslali někoho, kdo by nám to předvedl."
"Uvidíme," rozhodl John a namazal si rohlík máslem. "Skvělé pečivo, Sandy."
"Je z toho malého pekařství na Millstone Road. Že tady mají báječný chleba?"
"A pořád všichni nadávají na anglické jídlo," přidal se John. "Pitomci. Na tomhle jsem vyrůstal."
"Tolik hovězího," strachovala se Patsy.
"Mám cholesterol pod sto sedmdesát, miláčku," ubezpečil ji Ding. "To je míň, než máš ty. Řek bych, že to dělá dostatek pohybu."
"Jen počkej, až budeš starší," bručel John. On, přes všechen pohyb a cvičení, poprvé v životě překročil hranici dvou set.
"Na to nespěchám," zachechtal se Ding. "Sandy, jsi pořád ta nejlepší kuchařka v celém okolí."
"Díky, Dingu."
"Hlavně aby nám z té anglické krávy neuhnily mozky," usmál se.
"Nu, určitě je to bezpečnější než spouštět se po laně z Night Hawku. George a Sam ještě nejsou v pořádku. Možná bychom měli vyzkoušet jiné rukavice."
"Ty od SAS. Zkoušel jsem je."
"Jo, já vím. Předvčírem jsem o tom mluvil s Eddiem. Tvrdí, že nehody při výcviku musíme čekat, a podle Homera u Delty přijde při takových nehodách každoročně jeden člověk o život."
"Cože?" poplašila se Patsy.
"A Noonan vyprávěl, že u FBI jednou ztratili chlapa, který se spouštěl z helikoptéry Huey. Prostě mu sklouzly ruce, a nazdar." Velitel druhé čety pokrčil rameny.
"Proti tomu nás ochrání jen usilovnější výcvik," přisvědčil John.
"Tedy, moji chlapi jsou teď nabroušení jaksepatří. Jen musím vymyslet, jak to zařídit, aby jim to vydrželo, aniž bych je přetáhl."
"To je vždycky těžké, Domingo."
"Asi jo." Chavez vymetl svůj talíř.
"Jak to myslíš, nabroušení?" zeptala se Patsy.
"Chci tím říct, že druhá četa je skupina trénovaných, ostrých chlapů. Vždycky jsme byli takoví, ale teď už nevidím nic, v čem bychom se mohli zlepšovat. Totéž platí i o Peterově partě. Kromě těch dvou zraněných tu není nic, co by mohlo být ještě lepší. Zvlášť když teď máme Malloye. Ten tedy sakra umí lítat s helikoptérou."
"Cvičíte se na zabíjení lidí?" zeptala se Patsy pochybovačně. Těžko se srovnávala s představou, že ona, lékařka, jejímž úkolem je zachraňovat životy, si vzala muže, jehož hlavním cílem často bylo zabíjet.
"Ne, miláčku, cvičíme se, abychom mohli lidi zachraňovat," opravil ji. "To je naše práce."

*****

"ALE jak můžeme s určitostí vědět, že je propustí?" zeptal se Esteban.
"Co jiného jim zbude?" opáčil Jean-Paul. Z karafy s vínem dolil prázdné sklenice.

"Souhlasím," přidal se André. "Co jiného by mohli dělat? Můžeme je před celým světem zostudit. Jsou to přece zbabělci, že? S tou jejich buržoazní sentimentalitou. Nemají takovou sílu jako my."

"Tomu už věřili jiní a udělali chybu," podotkl Esteban. Ne že by chtěl malovat čerta na zeď, jenom nahlas vyslovil pochybnosti, které více či méně museli cítit všichni. A Esteban si vždycky dělal se vším starosti.

"Takováhle situace ještě nikdy nenastala. Guardia Civil je schopná, ale na takové věci nejsou cvičení. Jsou to jen policajti," odfrkl André. "To je všechno. Nemyslím, že by někoho z nás zatkli. Nebo ano?" Odpovědí bylo několik úsměšků. Měl pravdu. Jsou to obyčejní poldové, zvyklí honit zlodějíčky, a ne bojovat s cílevědomými politickými bojovníky, s lidmi, kteří mají skutečné zbraně, výcvik a odhodlání. "Změnil jsi snad názor?"

Esteban se naježil. "To jistě ne, soudruhu. Jenom radím, abychom při přípravě akce všechno posuzovali objektivně. Voják revoluce se nesmí nechat unést pouhým nadšením." Ostatní měli za to, že tím jen šikovně zakrývá strach. Všichni měli strach a důkazem toho byla skutečnost, že to popírali.

"Dostaneme Iliyche ven," prohlásil René. "Leda by Paříž byla ochotná pohřbít stovku dětí. A to oni neudělají. A tím pádem se pár dětí sveze letadlem do Libanonu a zpátky. Na tom jsme se přece dohodli, ne?" Rozhlédl se kolem stolu a devět hlav souhlasně pokývlo. "Bien. Jenom ta děcka kvůli tomu budou mít plné kalhoty, přátelé. My ne. Tak, André, kdopak zítra přijede?"

"Thompson CSF sem posílá šest set svých zaměstnanců s rodinami, je to společný výlet jednoho z jejich oddělení. Nic lepšího si nemůžeme přát," vysvětloval pracovník parkové ochranky. Thompson je velký francouzský výrobce zbrojních systémů. Někteří z těch pracovníků - a totéž bude platit o jejich dětech - budou známí a pro francouzskou vládu důležití. Ne, nic lepšího si opravdu nemohli přát. "Budou chodit pohromadě jako skupina. Mám jejich itinerář. V poledne přijdou do hradu na oběd a na představení. To bude naše chvíle, kamarádi." Již dříve během dne se André rozhodl, že k tomuto scénáři přibude ještě malý přídavek. Vždycky se tu kolem nějaké najdou, zvlášt' na divadelních představeních.

"Domluveno?" zeptal se René všech kolem stolu a oni opět přikývli. Jejich pohledy zpevněly. Pochybnosti odsunuli stranou. Čekala je akce. Rozhodnutí už bylo daleko za nimi. Číšník přinesl dvě nové karafy a nalil všem víno. Těch deset mužů vychutnávalo svůj nápoj s vědomím, že to může být nadlouho jejich poslední víno, a v alkoholu nalezli odhodlání.

*****

"NENÍ to nádhera?" rozplýval se Chavez. "Prostě Hollywood. Drží ty bouchačky, jako by to byly nože nebo co, a potom na dvacet metrů trefí veverku do oka. Zatraceně, to bych chtěl umět!"

"Musíš cvičit, Domingo," uchechtl se John. Zločinec na televizní obrazovce odletěl asi o čtyři metry dozadu, jako by ho zasáhla protitanková střela, a ne jen obyčejná kulka z pistole devítky. "Kdepak se asi dá tohle koupit?"

"To si nemůžeme dovolit, ó, náš velký účetní!"

Při téhle poznámce se John málem polil pivem. Film skončil o pár minut později. Hrdina dostal své děvče. Zločinci byli mrtví a hrdina opustil firmu svých rodičů, zhnusen jejich zkorumpovaností a hloupostí a odkráčel vstříc západu slunce, spokojen se svou nezaměstnaností. Jo, řekl si Clark. To je Hollywood. S tímto příjemným pomyšlením večer skončil. Ding s Patsy odešli domů spát a John a Sandy učinili totéž.

*****

JE to jako ve velkofilmu, říkal si André, když vcházel do parku hodinu

předtím, než se měl otevřít hostům, kteří se již teď shlukovali u hlavního vchodu. Vyloženě americký podnik, i přes všechnu snahu vytvořit zde evropský park. Samozřejmě, původní myšlenka přišla z Ameriky. Ten hlupák Walt Disney, který svými mluvícími myšáky a dětskými povídačkami tahal pracujícím peníze z kapes! Dneska už není opiem lidstva náboženství. Ne, dnes je to eskapismus, snaha utéci před nudou každodenní reality, v níž všichni žijí, nenávidí ji, a při tom nechápou, oč vlastně jde, ti bláznivíburžujové. Kdo je sem vlastně přivedl? Jejich děti svým křikem, že chtějí vidět trolly a různé figurky z japonských komiksů. Anebo se svézt na nenáviděné nacistické štuce. Dokonce i Rusové - ti, kteří ze své otřesené ekonomiky dokázali vyždímat dost peněz na to, aby zde mohli rozhazovat - tedy dokonce i Rusové létají na stuce! André udiveně potřásl hlavou. Ty děti asi nemají dostatečné vzdělání a chybějí jim vzpomínky, aby mohly pochopit, jak je to nemravné. Ale jejich rodiče by to určitě chápat měli! A stejně sem jezdí.

"André?"

Strážný se ohlédl a uviděl, že se na něho dívá ředitel Mike Dennis.

"Ano, pane Dennisi?"

"Jmenuju se Mike, pamatuješ?" Ředitel si poklepal prstem na plastovou jmenovku. Ano, v parku platilo pravidlo, že se všichni navzájem oslovují křestními jmény - tohle taky určitě přišlo z Ameriky.

"Ano, Miku, promiň."

"Jsi v pořádku, André? Připadáš mi, jako bys měl nějaké starosti."

"Opravdu? Ne, Miku, ne, jsem v pohodě. Mám jenom za sebou dlouhou noc."

"No dobrá," Dennis ho poplácal po rameni. "Čeká nás perný den. Jak dlouho už jsi u nás?"

"Čtrnáct dnů."

"Líbí se ti tu?"

"Je to výjimečné místo."

"Přesně tak, André. Tak ať se ti dneska daří."

,Ano, Miku." Díval se, jak Američan rychle odchází směrem k hradu, kde měl kancelář. Zatracení Američani, myslí si, že každý musí být pořád spokojený, jinak není něco v pořádku. A není-li něco v pořádku, musí se to spravit. Nu, pomyslel si André, něco skutečně je v nepořádku a právě dnes se to napraví. Ovšem Miklovi se to asi moc líbit nebude.

O kilometr dál Jean-Paul překládal zbraně z kufru do batohu. Objednal si u hotelové služby snídani. Rozhodl se pro bohatou, americkou snídani, protože se možná bude muset obejít bez jídla po celý dnešní den a možná i část zítřka. Ostatní, ubytovaní v tomto hotelu či v jiných hotelích komplexu, pravděpodobně udělají totéž. Měl samopal uzi, k tomu devět nabitých zásobníků, pistoli ráže devět se šesti zásobníky, tři obranné granáty a vysílačku. Batoh byl těžký, ale nebude jej muset nosit celý den. Jean-Paul pohlédl na hodinky a naposledy po sobě zkontroloval pokoj. Všechny toaletní potřeby byly zakoupeny nedávno. Otřel je vlhkým hadrem, aby se ujistil, že po sobě nezanechal otisky prstů, potom stůl a všechno na něm a nakonec i nádobí od snídaně a příbor. Nevěděl o tom, že by snad francouzská policie měla někde ve složce jeho otisky prstů, ale i kdyby ano, neměl v úmyslu poskytnout jim další soupravu. A pokud ne, proč by jim pomáhal založit novou složku? Měl na sobě dlouhé khaki kalhoty, košili s krátkými rukávy a ten hloupý bílý klobouk, který si koupil včera. Aspoň v něm bude vypadat jako jeden z hostů tohoto absurdního místa, docela neškodně. Když byl se vším hotov, zvedl batoh a vyšel ze dveří. Ještě se naposledy zastavil, aby zevnitř i zvenčí otřel kliku, a vykročil k výtahu. Tlačítko DOLU stiskl kloubem, nikoli špičkou prstu, a za pár vteřin už prošel dveřmi hotelu a zamířil k zastávce vlaku. Jeho karta, jež byla současně i klíčem, mu zde poslouží jako jízdenka pro vnitřní dopravní systém Světového parku. Sundal si batoh, posadil se a zjistil, že k němu do kupé přistoupil nějaký Němec, také s batohem na zádech, doprovázený manželkou a dvěma dětmi. Když postavil batoh na podlahu vedle sebe, hlasitě to bouchlo. "Moje kamera,"

vysvětloval ten člověk, kupodivu anglicky. "Já si taky vezu. Je to pěkná tíha, když ji má člověk nosit s sebou, co?" "To ano, ale takhle si toho aspoň budeme z prohlídky parku víc pamatovat." "To máte pravdu," přisvědčil Jean-Paul. Ozval se hvizd píšťaly, a vlak se s trhnutím rozjel. Francouz se ujistil, že má v kapse vstupenku do parku. Ve skutečnosti měl vstup zaplacen na tři dny dopředu. Ne, že by to potřeboval. Vlastně nikdo z přítomných to nebude potřebovat.

*****

CO to sakra je, mumlal si John při čtení faxu, který našel na vrcholu hromady korespondence na svém stole.

Vzdělávací nadace? A kdo porušil utajení? George Winston, ministr financí? Co to má k čertu znamenat? "Alice?" zavolal.

"Ano, pane Clarku?" Paní Foorgateová vešla do kanceláře. "Říkala jsem si, že to asi vyvolá rozruch. Jak se zdá, pan Ostermann považoval za nutné odměnit skupinu za to, že ho zachránila."

"Co o tom říká zákon?" chtěl vědět John.

"Nemám žádné vodítko, pane."

"Jak to zjistíme?" >

"Řekla bych, že potřebujeme solicitora."

"Máme nastálo přiděleného nějakého právníka?"

"Pokud vím, tak ne. A zřejmě to bude zapotřebí. Měli byste mít jednoho britského a taky jednoho amerického."

"No, to je paráda," posteskl si šéf týmu Duha. "Mohla byste požádat Alistaira, aby za mnou přišel?"

"Ano, pane."

14 KAPITOLA - LEGIONÁŘŮV MEČ

SPOLEČNOST THOMPSON CSF PŘIPRAVOVALA VÝLET PRO SVÉ zaměstnance několik měsíců. Tři sta dětí pracovalo přesčas, aby o týden předstihly běžný plán výuky. Tato událost však souvisela i s obchodem. Firma Thompson v parku instalovala počítačové řídicí systémy - souviselo to s přechodem firmy od výroby převážně vojenských zařízení k produkci obecné elektroniky a strojů -a využila při tom i svých zkušeností s prací na vojenských projektech. Nový řídicí systém, umožňující vedení Světového parku monitorovat dění v celém areálu, byl vedlejším produktem vývoje systému přenosu dat, určeného pro pozemní síly NATO. Jednalo se o zařízení pracující v několika jazycích a se snadným ovládáním a data byla přenášena vzduchem, nikoli po měděných drátech, čímž se ušetřilo pár milionů franků. Thompson dodal systém v termínu a nepřekročil původně stanovený rozpočet. Tomuto umění se - stejně jako řada jiných dodavatelů ve světě - učili jen s obtížemi.

Jako výraz uznání za úspěšné dokončení práce pro významného zákazníka připravilo nejvyšší vedení společnosti Thompson ve spolupráci se Světovým parkem tento výlet. Všichni ve skupině - včetně dětí - měli na sobě červená trička s logem společnosti vpředu a prozatím se drželi víceméně pohromadě. Celá skupina mířila do středu parku, doprovázena šesti trolly s nemožně velkými bosými chodidly a chlupatými těly, kteří se cestou ke hradu všelijak kroutili a natřásali. Kromě toho se ke skupině připojili legionáři, dva praporečníci, oděni do vlčích kůží a se standartami své kohorty, a jeden aquilifer, nesoucí zlatou orlici, posvátný emblém VI. Legio Victrix, jež nyní tábořila ve Světovém parku ve Španělsku, kde její dávná jmenovkyně působila už v roce 20 za vlády císaře Tiberia. Zaměstnanci parku, jejichž úkolem se stalo sloužit ve zdejší legii, hráli svou úlohu s patřičnou hrdostí a mašírovali

jaksepatří, s meči v neohrabaných, ale poměrně přesně napodobených pochvách, zavěšených vysoko u pravého boku, a se štíty v levicích. Pochodovali v útvaru a stejně hrdě jako před dvaceti staletími jejich předchůdci u skutečné legie Victrix, Vítězné; obránci první - a jediné - linie v této římské kolonii, jíž kdysi bylo Španělsko. Snad jediné, co pochodujícím legionářům chybělo, byla skupina vůdců s národními vlajkami, ovšem na to si potrpěli hlavně Japonci. Po oficialitách prvního dne se lidé od Thompsonů rozprchnou každý po svém a budou si svůj čtyřdenní pobyt užívat jako obyčejní turisté.

Mike Dennis sledoval průvod na televizní obrazovce ve své kanceláři, zatímco si kompletoval poznámky. Římští vojáci měli být osobitým znakem jeho parku a z toho či onoho důvodu si získali nesmírnou popularitu. Takovou, že se nedávno rozhodl zvětšit jejich počet z padesáti na víc než sto a do čela jim postavil tři centuriony. Ti se dali poznat podle toho, že měli přilbice ozdobené chocholy namísto hřebenů jako obyčejní legionáři. Chlapi z těchto jednotek se doopravdy začali učit šermovat a šuškalo se, že některé meče jsou dokonce nabroušené. To se Dennis nikdy nepokoušel zjišťovat; kdyby ano, musel by to zakázat. Ale všechno, co posiluje morálku podřízených, je dobré i pro park a on se snažil nechat své lidi řídit jednotlivé sektory samostatně, s co možná nejmenším vměšováním ze strany řídicího centra na hradě. Pohnul myší počítače, aby si přiblížil obrázek postupujícího davu lidí. Jsou tu asi o dvacet minut dřív, než se čekalo, a tohle je... ach ano, v čele celé parády pochoduje Francisco de la Cruz. Francisco byl vysloužilý seržant od španělských výsadkářů a opravdu báječně se hodil k přehlídkám a podobným věcem. Byl to starý tvrďas, asi padesátiletý, s mohutnými prackami a vousy mu rostly tak rychle (zaměstnancům ve Světovém parku bylo dovoleno nosit kníry, ale plnovousy ne), že se musel holit dvakrát denně. Malé děti se ho často trochu bály, ale Francisco si je uměl podmanit jako obrovský, medvědí dědeček a okamžitě je uklidnil - nejradši si hrály s jeho červeným chocholem z koňských žíní. Dennis si umínil, že Franciska musí brzy pozvat na oběd. Svému malému oddělení velel mistrně a zasloužil si, aby mu vedení věnovalo pozornost.

Dennis vzal z košíku s dokumenty k vyřízení manilovou složku. Musí pronést uvítací řeč k hostům od Thompsonů, potom zahraje jedna z kapel toulajících se parkem, pak bude přehlídka trollů a hostina v hradní restauraci. Pohlédl na hodinky, vstal a vykročil k chodbě, mířící k maskovanému průchodu s tajnými dveřmi, vedoucími na nádvoří. Architekti, kteří tuto stavbu navrhli, měli naprosto volnou ruku a využili peněz arabských petrolejářů dobře, přestože hrad nevypadal úplně autenticky. Byla zde požární schodiště, osvěžovače vzduchu a ocelové konstrukce - ne jenom kameny spojené maltou.

"Miku?" zavolal někdo. Ředitel se ohlédl.

"Ano, Pete?"

"Telefon. Volá předseda správní rady."

Ředitel se otočil a spěšně se vracel do kanceláře; v ruce stále svíral svůj uvítací projev.

Francisco de la Cruz - přátelé mu říkali Pancho - nebyl nijak zvlášť vysoký, jen pět stop a sedm palců, ale měl široký hrudník a pod jeho nohama, silnýma jako sloupy, se při chůzi třásla zem - jeden historik mu prozradil, že legionáři při pochodu neohýbali kolena. Železná přilba byla dost těžká a když se na ní třepetal chochol, bylo to cítit. V levici třímal široký, těžký legionářský štít, sahající od krku až skoro ke kotníkům. Byl vyroben z několika vrstev slepeného dřeva, s těžkou železnou puklicí v podobě Medúziny hlavy uprostřed, a také okraje byly železné. Už dávno se poučil o tom, že Římané museli být tvrdí vojáci, když dokázali pochodovat do bitvy v tomhle těžkém odění - skoro třicet liber s jídlem a jídelním nádobím. Když Sloužíval v armádě, nosil zhruba stejnou zátěž. V parku si pořídili přesné napodobeniny všech těch věcí, i když použitý kov byl určitě lepší než výrobky kovářů za časů římského impéria. Zařadilo se za něho šest malých chlapců a napodobovali

jeho dunivý pochodový krok. Tohle měl de la Cruz rád. Jeho synové teď slouží ve španělské armádě. Kráčejí ve šlépějích svého otce - jako tihle malí Francouzi. De la Cruz měl pocit, že na světě je všechno tak, jak má být.

*****

STEJNÝ pocit měli i o několik metrů dál postávající Jean-Paul, René a Esteban. Posledně jmenovaný měl k zápěstí přivázaný hrozen balónků a právě teď jeden někomu prodával. Ostatní měli na hlavách bílé klobouky a teď se postupně vmísili do davu. Žádný z teroristů na sobě neměl červené tričko firmy Thompson, ačkoli by nebylo vůbec obtížné si je opatřit. Místo toho měli černá trička s emblémem parku - stejným jako na jejich kloboucích - a všichni kromě Estebana a Andrého nesli na zádech batohy, podobně jako řada jiných návštěvníků parku.

Všimli si, že trollové dostali všechny na místa několik minut před původně stanoveným limitem. Dospělí spolu žertovali, děti pořád na něco ukazovaly, smály se, tvářičky rozzářené radostí, některé běhaly kolem a hrály si v davu dospělých na schovávanou. Esteban si všiml dvou dětí na vozíčcích pro invalidy - ne, ty nepatří k Thompsonům. Měly jen odznaky, umožňující jim přednostní přístup k atrakcím, žádná červená trička. André si těchto návštěvníků také všiml. Jedna z nich byla smrtelně nemocná holandská holčička, kterou viděl už včera, a ten chlapec... podle vzhledu otce, tlačícího vozík skrze dav směrem ke hradu, se dalo soudit, že je to Angličan. Ano, budou potřebovat oba dva. Tím lépe, že to nejsou Francouzi.

Dennis usedl ke svému stolu. K telefonické debatě s předsedou správní rady si potřeboval ověřit informace, které musel najít v počítači. Ano, čtvrtletní zisky překročily původní předpoklad o 4,1 procenta... Ano, slabší sezóna se ukázala být méně slabá, než čekali. Bylo obzvlášť příznivé počasí, vysvětloval Dennis, a s tím se nedalo počítat. Ale všechno běží hladce, až na nějaké ty problémy s počítači u jedné či dvou atrakcí. Ano, už na tom pracují odborníci na software... Ano, je to součást záruční smlouvy a zástupci dodavatele plně spolupracují - nu, je to v jejich zájmu, protože se ucházejí o zakázku na další dvě obří atrakce, které by měly vyrazit dech celému světu, vykládal Dennis předsedovi, který zatím neviděl ani návrhy a prohlédne si je až za tři týdny při své příští cestě do Španělska. Dennis dále přislíbil, že o koncepci a designu nových atrakcí budou natočeny televizní pořady, zejména pro americké kabelové televize. To by bylo něco, kdyby se jim podařilo přetáhnout zákazníky americké konkurenci - zejména Disneyovu impériu, které s myšlenkou tematických parků přišlo jako první. Předseda správní rady byl ze Saudské Arábie a původně ho k investicím do Světového parku přivedly jeho děti, milující jízdu na atrakcích, na něž se on sám bál jenom podívat. Návrhem nových atrakcí byl nadšen natolik, že se na ně ani nevyptával, s tím, že se nechá od Dennise překvapit, až na to přijde.

"Co se k čertu děje?" utrousil Dennis do sluchátka a vzhlédl, když uslyšel ten zvuk.

Všichni sebou trhli, když vzduchem zaznělo staccato z Jean-Paulova samopalu. Vystřelil dlouhou dávku do vzduchu. Lidé na nádvoří se ohlíželi a současně se instinktivně krčili při pohledu na vousatého člověka mávajícího zbraní namířenou k obloze, z níž vytryskla krátká sprška lesklých mosazných nábojnic. Byli to nevycvičení civilisté, takže prvních několik vteřin nedělali nic, jen zůstali v šoku zírat; neměli zatím ani čas dostat strach...

... a když se podívali na střelce v jejich středu, ti, kdo mu byli nejblíž, se instinktivně stáhli, místo aby se ho pokusili zadržet a s ním i ostatní ozbrojence, kteří právě z batohů vytahovali zbraně a prozatím nestříleli, protože čekali, zda se někdo zmůže na odpor...

Francisco de la Cruz stál za jedním z nich a viděl, jak vytahuje zbraň ještě dřív, než první z teroristů začal střílet. Jeho mozek okamžitě rozeznal

zlověstný, i když dobře známý tvar izraelského devítimilimetrového samopalu uzi, oči se na něj upřely, zaznamenaly směr i vzdálenost a skutečnost, že tato věc do parku nepatří. Jen tak dlouho trvalo chvilkové ohromení a potom se mu bleskem v mysli obnovily reflexy získané za víc než dvacet let služby v uniformě a dva metry za zády vousatého zločince se dal do pohybu.

Claude zachytil pohyb koutkem oka a ohlédl se - copak to má být? Běží k němu chlap v římském brnění, se zvláštní přilbicí na hlavě. Otočil se čelem k blížící se hrozbě a...

... centurion de la Cruz jednal, ovlivněn jakýmsi vojáckým instinktem, který se v prostoru a čase přenesl z doby, kam náležela jeho uniforma, do místa, kde se nacházel právě teď, v pravé poledne. Z vysoko zavěšené pochvy u pravého boku vytasil meč, pozvedl štít, středovou puklicí proti mušce samopalu a meč zasvištěl vzduchem. Dal si ten meč vyrobit na zakázku u svého vzdáleného bratránka v Toledu. Byl vyroben z uhlíkové oceli, stejně jako kdysi meč, patřící Cidovi, a jeho ostřím se mohl člověk oholit. Náhle byl opět vojákem, poprvé v životě proti němu stál ozbrojený nepřítel a také on měl v ruce zbraň. Nepřítel stál necelé dva metry od něho. Musí ho...

... Claude vypálil první krátkou dávku, jak se to již při mnoha příležitostech naučil, doprostřed cíle, postupujícího proti němu, jenže tam se právě náhodou nacházela tři centimetry tlustá železná puklice štítu, od níž se kulky odrazily a současně se rozpadly na kousky...

... de la Cruz cítil, jak mu střepiny kulek pokropily levou paži, ale bolelo to míň než hmyzí štípnutí. Přiblížil se, pravicí švihl doprava a pak vlevo - takhle se sice s římským mečem nezacházelo, ale jako břitva nabroušené ostří v délce posledních dvaceti centimetrů pod hrotem posloužilo svému účelu. Zasáhl toho cabrona do nadloktí a způsobil mu otevřenou ránu kousek pod krátkým rukávem košile. Poprvé v životě tak centurion Francisco de la Cruz prolil v boji krev...

... Claude ucítil bolest. Pohnul pravou rukou, prstem stiskl spoušť a vypálil dlouhou dávku do štítu, vpravo dolů od středové puklice. De la Cruze zasáhly tři kulky do nohy, pod koleno; pronikly brněním a jedna z nich mu roztříštila holenní kost. Centurion s výkřikem padl a svým druhým, tentokrát bezmála smrtícím výpadem jen o vlásek minul protivníkovo hrdlo. Mozek vysílal k nohám povely, ale v tuto chvíli ho poslouchala jen jedna. Ta druhá naprosto vypověděla poslušnost a bývalý výsadkář se mírně stočil doleva a padl k zemi...

Mike Dennis zapomněl na televizní monitory a rozběhl se k oknu. Na monitory se dívali jiní a obraz přenášený kamerami se v jiné části parku automaticky nahrával na videokazetu. Očima vnímal, co se děje, i když mozek se tomu vzpíral uvěřit. Bylo to nemožné, a přece se to stalo; byla to skutečnost. Několik ozbrojenců obklíčilo skupinu lidí v červených tričkách a jako ovčáčtí psi je sehnali do stáda a zaháněli je na hradní nádvoří. Dennis se ohlédl.

"Bezpečnostní uzávěry! Bezpečnostní uzávěry! Ihned!" zavolal na muže u hlavního ovládacího pultu a po jediném kliknutí počítačovou myší se všechny vchody do hradu pevně uzamkly.

"Zavolejte policii," přikázal dále Dennis. Také toto bylo v souladu s připraveným postupem. Poplašný systém vyšle signál do nejbližších policejních kasáren. Ten signál ohlašoval, že došlo k loupeži, ale pro tuto chvíli musí stačit. Hned potom Dennis popadl sluchátko a vyťukal číslo, které měl poznamenáno na nálepce přímo na telefonu. Jediný nouzový postup, který měli připraven, předpokládal loupežné přepadení pokladny, a protože k takovému činu by bylo zapotřebí velkého množství ozbrojených zločinců, měli předem naprogramován i způsob, jak na takovou akci reagovat. Všechny jízdy se ihned zastaví, atrakce budou uzavřeny a lidé budou požádáni, aby se vrátili do hotelových pokojů nebo na parkoviště, protože park se musí z naléhavých důvodů uzavřít... Tu střelbu ze samopalů muselo být slyšet zdaleka, pomyslel si Dennis, a návštěvníci parku určitě pochopí, proč je to tak naléhavé.

*****

TOHLE je ta zábavnější část, pomyslel si André. Jeden z jeho přátel mu posadil na hlavu také bílý klobouk a od Jean-Paula převzal zbraň, kterou pro něho přinesl v batohu. O kousek dál si Esteban od zápěstí odřízl balónky, které vzlétly k obloze, a také on se chopil zbraně.

Děti zatím nebyly tak viditelně vystrašené jako jejich rodiče; možná měly za to, že i tohle patří k mnoha kouzlům, jež na ně v parku čekala, i když jim při rachotu střelby zalehly uši a polekaly se. Ale strach bývá nakažlivý, děti rychle zaznamenaly, jak se tváří jejich rodiče, a jedno po druhém se jich rychle běžely chytit za ruku nebo za nohu. Pozorovaly dospělé muže, kteří se nyní rychle pohybovali kolem skupiny v červených tričkách a v rukou svírali něco, v čem chlapci poznali zbraně - podobné jejich hračkám, ale tohle hračky určitě nebyly

Velení měl René. Pokročil blíž ke vchodu do hradu, stranou od ostatních devíti, kteří drželi celou skupinu na jednom místě. Rozhlédl se kolem a viděl lidi mimo jeho vlastní skupinu, kteří přihlíželi, mnozí se krčili, schovávali, hledali jakýkoli úkryt. Mnoho jich také fotografovalo, někteří měli videokamery a někteří z nich nejspíš právě zabírají v detailu jeho obličej, ale proti tomu nemohl nic dělat.

"Dvojko!" zavolal. "Vyber naše hosty!"

Dvojka byl Jean-Paul. Přistoupil drsně k hloučku a jako první popadl za ručku čtyřletou francouzskou holčičku.

"Ne!" vykřikla její matka. Jean-Paul na ni namířil zbraň a ona se přikrčila, ale neustoupila a držela dcerku oběma rukama za ramena.

"No dobře," prohlásil Dvojka a sklonil zbraň níže. "Tak ji zastřelím." V necelé vteřině mířilo ústí jeho uzi na světle hnědé vlasy malého děvčátka. Matka vykřikla ještě hlasitěji, ale odtáhla ruce a ustoupila od dítěte.

"Jdi támhle," přikázal Jean-Paul důrazně a ukázal na Juana. Dívenka poslechla a jen se s otevřenou pusou ohlížela na svoji ohromenou matku, zatímco ozbrojenec vybíral další děti.

Totéž dělal i André na druhé straně hloučku. Ze všeho nejdřív přistoupil k malé Holanďance. Na návštěvnickém odznaku stálo její jméno, Anna. Beze slova odstrčil jejího otce a popojel s vozíkem stranou, směrem k hradu.

"Moje dcera je nemocná," protestoval otec anglicky.

"Ano, já vidím," odpověděl André stejným jazykem a zamířil k druhému nemocnému dítěti. Tohle budou skvělí dva rukojmí.

"Ty hnusná svině!" vmetla mu do tváře jeho matka. Za to dostala ránu pažbou Andréova samopalu; přerazila jí nos a zaplavila obličej krví.

"Maminko!" vykřikl chlapeček, jehož vozík André postrkoval jednou rukou po rampě vedoucí ke hradu. Chlapec se na vozíku ohlížel po matce, která se zhroutila k zemi. Jeden ze zřízenců, místní metař, u ní poklekl, aby jí pomohl, ale ona jen čím dál hlasitěji volala za svým synkem: "Tommy!"

K jejímu křiku se brzy přidali rodiče dalších čtyřiceti dětí. Všechny měly na sobě červené tričko firmy Thompson. Skupinka zašla do hradu a nechala tu všechny ostatní na několik vteřin omráčené překvapením, než se pomalu, neuspořádaně dali do pohybu po Strada Espana.

"Do hajzlu, oni jdou sem," uvědomil si Mike Dennis. Pořád ještě telefonoval s velícím kapitánem zdejších policejních kasáren.

"Ztraťte se," nařídil mu hned kapitán. "Jestli odtamtud máte kudy odejít, udělejte to ihned! Budeme vás a vaše lidi potřebovat, abyste nám pomohli. Ihned odejděte!"

"Zatraceně, mám za ty lidi odpovědnost!"

"Jo, to máte, ale musíte se o ně začít starat zvenčí. Ihned!" přikazoval kapitán. "Odejděte!"

Dennis položil sluchátko a ohlédl se na patnáctičlennou pracovní směnu v

řídicím středisku. "Lidi, pojďte všichni za mnou. Přejdeme do záložního centra. Hned teď," zdůraznil.

Ačkoli hrad vypadal jako opravdový, bylo to jen zdání. Jeho součástí byla i moderní zařízení, jako jsou výtahy a požární schodiště. Jet výtahem by asi bylo riskantní, uvažoval Dennis, ale jedny požární schody vedly přímo do podzemí. Přistoupil ke dveřím nouzového východu, otevřel je a mávnutím naznačil podřízeným, že půjdou tudy. Poslechli ho, většinou s chutí, protože se mohli vzdálit z místa, jež se tak náhle stalo nebezpečným. Když dveřmi procházel poslední z nich, hodil mu spěšně klíče. Dennis vyšel z místnosti, zamkl za sebou a rychle seběhl po čtvercovém schodišti. Za minutu se ocitl v suterénu plném zaměstnanců i návštěvníků parku, které sem do bezpečí zahnali trollové, legionáři a další zaměstnanci v převlecích. Byla tu skupinka příslušníků ostrahy parku, ale nikdo z nich nebyl ozbrojen, leda vysílačkou. Samozřejmě, měli zde zbraně, v pokladně, ale ty byly pod zámkem a jen několik zaměstnanců parku s nimi umělo a smělo zacházet. A Dennis si nepřál, aby se tu začalo střílet. Kromě toho měl na práci jiné věci. Záložní řídicí stanoviště Světového parku se nacházelo mimo vlastní areál, na konci suterénu. Rozběhl se tam, v patách ostatním zaměstnancům řídicího centra. Běželi na sever, směrem k východu na parkoviště pro zaměstnance. Dorazil tam v pěti minutách, vtrhl do dveří a našel záložní stanoviště přeplněné lidmi. Místo u jeho stolu bylo volné a na telefonní lince už čekala policie.

"Jste v bezpečí?" zajímal se kapitán.

"Řekl bych, že prozatím ano," odpověděl Dennis. A zapnul monitor, zobrazující jeho kancelář.

*****

"TUDY," řekl André. Jenže dveře byly zamčeny. Ustoupil a vystřelil do nich s pistole. Na rozdíl od podobných scén ve filmu jenom ohnul kliku, ale bylo pořád zamčeno. René to zkusil samopalem; rozstřílel kus dveří, takže už šly otevřít. André je vedl po schodech nahoru a rozkopl dveře řídicího centra - bylo prázdné. Při tomto zjištění sprostě zaklel.

"Vidím je!" hlásil Dennis do telefonu. "Jeden muž - dva - šest mužů se zbraněmi -ježíšmarjá, oni mají s sebou děcka!" Jeden z nich přistoupil ke kameře, namířil pistoli, a obraz zmizel.

"Kolik je těch ozbrojenců?" zeptal se kapitán.

"Nejmíň šest, možná deset nebo i víc. Mají děti jako rukojmí. Rozumíte mi? Mají s sebou děti."

"Rozumím, pane Dennisi. Teď vás nechám, musím připravit protiakci. Prosím, zůstaňte poblíž telefonu."

"Jo." Dennis se dotkl ovládání jiné kamery, aby zjistil, co se v jeho parku vlastně děje. "Do prdele!" zaklel. Původní šok nyní pozvolna vystřídal vztek. Potom zatelefonoval předsedovi správní rady, aby mu podal hlášení. Vůbec netušil, co mu odpoví, až se zeptá, co to má sakra znamenat, že teroristi přepadli zábavní park.

*****

KAPITÁN Dario Gassman podával ze své kanceláře první hlášení o incidentu do Madridu. Jeho kasárna měla vypracován plán pro případy krize, a ten nyní jeho policisté uváděli do praxe. Z různých směrů a z různých hlídkových obvodů se po rozdělené dálnici řítily policejní vozy a jejich posádky věděly jen tolik, že mají postupovat podle plánu W. Jejich první úkol zněl: vytvořit polygon a nepustit nikoho dovnitř ani ven - to druhé bylo prakticky nemožné. V Madridu se začaly dít věci, zatímco kapitán Gassman kráčel ke svému vozu a zamířil do Světového parku. Ačkoli jel s rozsvíceným majákem a zapnutou sirénou, dostal se tam až za třicet minut. I v tom hluku měl během cesty možnost popřemýšlet

si relativně v klidu. Na místě činu už bylo - nebo k němu směřovalo - celkem šestnáct jeho lidí. Ale jestli je v parku deset ozbrojených zločinců, nebude to stačit. Dokonce ani na vytvoření vnějšího a vnitřního polygonu. Kolik posil bude potřebovat? Neměl by zavolat státní zásahovou jednotku, kterou si Guardia Civil vybudovala před několika lety? Asi ano. Co je to za lumpy, kteří přepadnou Světový park v tuhle hodinu?

Pro lupiče je přece nejlepší udeřit někdy kolem zavírací doby - právě to on i jeho lidé předvídali a připravovali se na to - protože to je chvíle, kdy jsou peníze zabaleny, uloženy v plátěných pytlích, připraveny k převozu do banky a střeženy zaměstnanci parku a někdy také jeho lidmi... to byla chvíle nejvyššího nebezpečí. Jenomže tihle, ať už to je kdokoli, se rozhodli udeřit v poledne a zajali rukojmí -dětí, připomněl si Gassman. Jsou to tedy lupiči, nebo něco jiného? Co je to za zločince? Co když jsou to teroristé... zajali rukojmí... děti... že by baskičtí teroristé? Zatracená věc. Co potom?

*****

JENŽE věci se už vymkly Gassmanovi z rukou. Jeden z vedoucích pracovníků firmy Thompson hovořil mobilním telefonem s ředitelstvím pobočky, jeho telefonát byl rychle spojen k předsedovi správní rady, kterého zastihl na chodníku před kavárnou, kde se těšil z chutného oběda - tento hovor mu v něm však nedovolil pokračovat. Předseda zavolal ministrovi obrany a pak už se všechno rozjelo velice rychle. Hlášení manažera firmy Thompson, který se nacházel na místě, bylo jasné a jednoznačné. Ministr obrany se s ním přímo spojil a nařídil sekretářce, aby zaznamenala všechno, co je třeba. Tyto poznámky dal přepsat na stroji a odeslat faxem předsedovi vlády a ministrovi zahraničí. Ten potom zatelefonoval svému španělskému kolegovi a naléhavě žádal o potvrzení. Teď už se z toho stala čistě politická záležitost, a z ministerstva obrany zatelefonovali ještě někomu.

*****

"ANO, tady je John Clark," říkal šéf Duhy do telefonu. "Ano, pane. Kde přesně to je... chápu... kolik? Dobře. Prosím, pošlete nám všechny další informace, které budete mít... Ne, pane, nemůžeme vyrazit, dokud nás o to nepožádá tamní vláda. Děkuju, pane ministře." Clark stiskl jiné tlačítko na telefonu. "Ale, pojď sem. Chystá se pro nás další kšeft." Stejný pokyn vydal Billu Tawneymu, Bellowovi, Chavezovi a Covingtonovi.

*****

ONEN vedoucí od Thompsonů, který se ještě stále nacházel ve Světovém parku, shromáždil svoje lidi u stánku s občerstvením a zkontroloval situaci. Kdysi býval důstojníkem u tankistů ve francouzské armádě; teď se usilovně snažil co nejrychleji potlačit chaos a nastolit pořádek. Ty ze zaměstnanců, kteří měli své děti u sebe, postavil stranou. Spočítal zbylé a zjistil, že chybí třiatřicet dětí a k tomu jedno nebo snad dvě cizí děti na invalidních vozících. Rodiče byli celí bez sebe, jak se dalo čekat, ale podařilo se mu je udržet pod kontrolou a potom znovu zatelefonoval předsedovi, aby doplnil své první hlášení o situaci. Také sehnal nějaký papír, na který napsal jméno a věk každého z unesených dětí. Snažil se ovládat své pocity a děkoval Bohu, že jeho děti byly na takovýhle výlet už moc velké. Když byl hotov, odvedl lidi od hradu, vyhledal jednoho ze zřízenců a zeptal se, odkud by si mohl zatelefonovat a poslat fax. Zavedli je všechny dřevěnými lítačkami do dobře zamaskované servisní budovy, odtud dolů do suterénu, až konečně vstoupili do záložního řídicího centra, kde se setkali s Mikem Dennisem, který ještě stále svíral v prstech uvítací proslov pro skupinu od Thompsonů a snažil se to

všechno alespoň trochu uspořádat.

*****

GASSMAN dorazil právě ve chvíli, kdy odesílali do Paříže seznam unesených dětí. Necelou minutu poté telefonoval francouzský ministr obrany. Ukázalo se, že se zná s oním manažerem od Thompsonu - byl jím plukovník Robert Gamelin, který před několika lety řídil práce na vývoji druhé generace systému řízení palby pro tank typu LeClerc.

"Tak kolik?"

"Z naší skupiny třiatřicet, možná jich je o něco víc... ale zdálo se, že si teroristi vybírají naše děti úmyslně, pane ministře. Tohle je práce pro legii," tvrdil naléhavě plukovník Gamelin. Měl na mysli speciální oddíl Cizinecké legie.

"Uvidíme, plukovníku." Spojení se přerušilo.

"Jsem kapitán Gassman," představil se Gamelinovi ten chlap v podivné čepici.

*****

"A SAKRA. Loni jsem tam byl s rodinou," prohodil Peter Covington. "Na to budeme potřebovat celý prapor. Je to hotová noční můra, spousta budov, spousta prostoru, to všechno v několika úrovních. Myslím, že jsou tam i služební prostory v suterénu."

"Máme nějaké mapy, nákresy?" zeptal se Clark paní Foorgateové.

"Podívám se." Sekretářka vyběhla z kanceláře.

"Co vlastně víme?" zeptal se Chavez.

"Nic moc. Jen tolik, že Francouzi jsou pěkně dožraní, požádali Španěly, aby nás k tomu pustili, a..."

"Tohle právě přišlo." Alice Foorgateová mu podala fax a zase odběhla.

"Seznam rukojmích - ježíši, jsou to všechno děti... od čtyř do jedenácti let... celkem třiatřicet... do hajzlu," vydechl Clark. Ještě jednou se podíval a podal papír Alistairu Stanleymu.

"Jestli do toho půjdeme, musíme nasadit obě čety," prohlásil Skot okamžitě.

"Jo," přikývl Clark. "Vypadá to tak." Vtom zapípal telefon.

"Hovor pro pana Tawneyho," ozval se ve sluchátku ženský hlas.

"Tady je Tawney." Šéf zpravodajské sekce zvedl sluchátko. "Ano, Rogere... ano, víme, volali nám... á, rozumím. Tak dobře. Musím tu ještě zařídit pár věcí, Rogere. Díky." Tawney zavěsil. "Španělská vláda právě podala žádost prostřednictvím britského velvyslanectví v Madridu, abychom ihned zasáhli."

"Oukej, lidi," John se zvedl. "Nasedáme. Kristepane, to šlo ale rychle."

Chavez s Covingtonem vyběhli z kanceláře a vydali se každý ke své četě. U Clarka opět zazvonil telefon. "Ano?" Několik minut mlčky naslouchal. "Dobrá, to mi vyhovuje. Děkuju, pane."

"Kdo to byl, Johne?"

"Ministerstvo obrany si právě u první speciální perutě vyžádalo jeden Hercules MC-130. Posílají nám ho a taky helikoptéru pro Malloye. Z toho místa, kam letíme, je to prý jen kousíček na vojenské letiště a Whitehall se právě pro nás snaží získat povolení, abychom tam mohli přistát." A nejlepší ze všeho bylo - to ani nemusel dodávat - že Hercules je může naložit přímo v Herefordu. "Za jak dlouho můžeme vyrazit?"

"Za necelou hodinu," odpověděl Stanley po kratičké úvaze.

"To je dobře, protože ta mašina tu bude nejpozději za čtyřicet minut. Posádka prý už je na cestě."

"Poslyšte, chlapi," začal Chavez ještě dřív, než vešel do dveří místnosti pro mužstvo druhé čety, "máme práci. Všichni oblíct a obout. A mrskněte sebou."

Vyrazili ke skříním s výbavou ještě dřív, než seržant Pierce stačil přijít s námitkou, jež byla nasnadě: "Dingu, na řadě je první četa. Co se děje?"

"Vypadá to tak, že budou potřebovat obě čety, Hanku. Dneska pojedeme všichni."

"Tak jo." Petterson se rozběhl ke své skříni.

Výbavu už měli sbalenu; vždycky měli všechno připraveno - to byla rutina. Vojenské kontejnery z umělé hmoty vyjely ze dveří dřív, než před domem zastavilo auto, na které se měly naložit.

*****

PLUKOVNÍK Gamelin se to dověděl ještě dřív než kapitán Gassman. Volali mu z francouzského ministerstva obrany, že na místo letí speciální oddíl, který si vyžádala španělská vláda, a že tam bude asi tak za tři hodiny, možná o něco dřív. Předal informaci dál, k zármutku španělského policejního důstojníka, který zatelefonoval svému ministrovi do Madridu, aby mu oznámil, co se děje. Ukázalo se, že ministr právě obdržel stejnou informaci z ministerstva zahraničí. Policejní posily už byly na cestě, ale bylo jim přikázáno nepodnikat nic jiného než vymezit polygon. Když Gassman zjistil, jak ho převezli, byl pochopitelně trochu zmatený, ale měl přesné rozkazy. Měl teď k dispozici třicet policistů; třetinu poslal do nitra parku - měli se pomalu a opatrně připlížit ke hradu. Dva další postupovali suterénem. Všichni měli zbraně v pouzdrech nebo zajištěné a dostali přísný rozkaz nestřílet za žádných okolností. Takový rozkaz je ovšem snazší vydat, než se jím řídit.

*****

ZATÍM jde všechno dobře, říkal si René, a to řídicí centrum překonává všechna očekávání. Učil se zacházet s počítačovým ovládáním televizních kamer, které, jak se zdálo, pokrývaly celý pozemek od parkovišť přes prostory pro čekající obecenstvo až po jednotlivé atrakce. Obraz byl černobílý a jakmile si vybral příslušnou oblast, mohl kamerou pohybovat a vysouvat objektiv tak, aby mu ukázal všechno, co potřeboval. Na stěně bylo dvacet obrazovek a každá z nich byla přes počítač propojena s nejméně pěti kamerami. Bez jeho vědomí se k hradu nikdo nepřiblíží. Výborně.

Za dveřmi v místnosti pro sekretářky seděly na zemi v těsném hloučku děti - až na ty dvě na vozících, které umístil ke stěně. Všechny měly vykulené oči a vypadaly vyděšeně, což asi nejspíš byly, ale pro tuto chvíli se chovaly tiše, a to mu vyhovovalo. Přehodil si samopal přes rameno. Teď jej přece nebude potřebovat.

"Buďte tady zticha," nařídil jim francouzsky a vrátil se ode dveří zpátky do řídicího centra. "Jedničko!" zavolal.

"Ano, Devítko?" ozval se René.

"Všechno je pod kontrolou. Není už čas zatelefonovat?"

"Ano," přisvědčil Jednička.

Posadil se, zvedl sluchátko, chvíli zkoumal tlačítka a pak stiskl to, které mu připadalo nejvhodnější.

"Ano?"

"Kdo je tam?"

"Mike Dennis. Ředitel parku."

"Bien. Já jsem Jednička a ten váš Světový park mám teď na povel."

"Dobře, pane Jedničko. Co chcete?"

"Máte tam někoho od policie?"

"Ano, jsou tady u me."

"Dobrá. Promluvím si s jejich velitelem."

"Kapitáne?" Dennis zamával. Gassman udělal tři kroky k jeho stolu.

"Tady je Guardia Civil, kapitán Dario Gassman."

"Já jsem Jednička. Mám tady velení. Víte už, že jsem zajal přes třicet rukojmích?"

"Ano, to je mi známo," odvětil kapitán a snažil se, aby jeho hlas zněl pokud možno klidně. Četl knihy a prodělal i výcvik v jednání s teroristy a nyní si přál, aby od obojího absolvoval mnohem víc. "Máte pro mě nějaké požadavky?"

"Žádné požadavky. Vydám vám rozkazy. Musíte je neprodleně uposlechnout a předat je taky ostatním. Rozumíte?" zeptal se René anglicky.

"Sí, comprendo."

"Všichni naši rukojmí jsou Francouzi. Navážete spojení s francouzským velvyslanectvím v Madridu. Mé rozkazy jsou pro ně. Mějte, prosím, na paměti, že mezi rukojmími nejsou občané vašeho státu. Tahle záležitost se týká jen nás a Francouzů. Rozuměl jste?"

"Pane Jedničko, zodpovídám za bezpečnost těch dětí. Jsme na španělském území."

"Ať je to, jak chce," pokračoval Jednička, "zařiďte mi okamžitě nerušené telefonické spojení s francouzským velvyslanectvím. Dejte mi vědět, až to bude."

"Musím nejprve o vaší žádosti informovat své nadřízené. Až dostanu další instrukce, ozvu se vám."

"Ale rychle," varoval ho René, než zavěsil.

*****

VZADU byl hrozný hluk. Čtyři motory Allison se rozeřvaly a hnaly Hercules MC-130 po dráze, potom se letadlo náhle zhouplo, vystřelilo k nebesům a vydalo se na cestu do Španělska. Clark se Stanleym seděli v komunikační kabině vpředu a snažili se ve sluchátkách, důkladně izolovaných proti hluku, zachytit informace, jež jako obvykle přicházely kusé a neuspořádané. Hlas ve sluchátkách jim sliboval, že mapy a nákresy obdrží hned po příjezdu na místo, ale nesdělil jim žádné doplňující informace ohledně počtu či totožnosti teroristů - prý se na tom pracuje, tvrdil ten hlas. V tu chvíli přišel fax z Paříže, doručený prostřednictvím velitelství americké první perutě speciálních operací, kde měli odrušenou komunikační linku do Herefordu. Byl to další seznam rukojmích a tentokrát už měl Clark čas si pročíst všechna jména. Částí své mysli se snažil představit si ke každému z nich nějakou tvář, přestože věděl, že se určitě ani jednou nestrefí. Třiatřicet dětí sedí v zábavním parku v nějakém hradu a kolem nich je nejmíň šest ozbrojených chlapů; možná i deset nebo ještě víc. Tuhle informaci se neustále snažili upřesnit. Věděl, že s určitými věcmi se nedá pospíchat, jenže v téhle branži nikdy nic neběží dostatečně rychle, dokonce ani tehdy, když si člověk všechno udělá sám.

V zadní části letadla si chlapi sňali bezpečnostní pásy a začali se oblékat do kombinéz z černého nomexu. Mluvili mezi sebou jen málo, zatímco oba velitelé čet se vydali dopředu zjistit, co je nového. Po deseti minutách se Chavez s Covingtonem vrátili, aby se také převlékli. Přišli se sklopenými hlavami a s výrazem, který jako by říkal, co se dá, k čertu, dělat, a jejich vojáci pochopili, že nenesou příliš dobré zprávy. Velitelé čet se s mužstvem podělili o to málo, co se zatím dověděli, načež se vojáci zatvářili stejně jako oni a stejně jako oni začali v hlavách přemílat stejné bezvýrazné myšlenky. Děti jako rukojmí. Je jich přes třicet, střeží je neznámý počet teroristů neznámé národnosti a z neznámého důvodu. Z praktického hlediska vzato, neměli tušení, jakým způsobem a do jaké akce budou nasazeni. Věděli jen tolik, že někam letí, aby tam něco vykonali, a o tom, co to bude, se dovědí víc, až se tam dostanou. Všichni se pohodlně usadili na sedačkách, znovu si zapjali pásy a mluvili jen málo. Většina mužů zavřela oči a předstírala, že se pokouší usnout, ale spal jen málokdo, spíš jen tak seděli se zavřenýma očima a snažili se v hukotu turbovrtulových motorů užít si aspoň trochu klidu.

*****

"POTŘEBUJU znát vaše faxové číslo," oznámil Jednička francouzskému velvyslanci; tentokrát mluvil svým rodným jazykem, nikoli anglicky.

"V pořádku," zněla odpověď a následovalo požadované číslo.

"Posíláme vám seznam politických vězňů, jejichž propuštění požadujeme. Musí být ihned propuštěni a dopraveni letecky sem; letadlem Air France. Potom já s mými lidmi a s našimi hosty nastoupíme do letadla a odletíme na místo, které pilotovi určím, jakmile budeme v letadle. Radím vám, abyste na naše požadavky rychle přistoupili. Nejsme moc trpěliví a jestli nám nevyhovíte, budeme muset zabít některé rukojmí."

"Předám vaše požadavky do Paříže," odpověděl velvyslanec.

"Dobře. A určitě jim vyřiďte, že nejsme v moc trpělivém rozpoložení."

"Oui, to udělám," slíbil diplomat. Linka ohluchla a on se rozhlédl po svých nejbližších spolupracovnících - byl tam jeho zástupce, vojenský přidělenec a místní šéf DGSE. Velvyslanec byl původně podnikatelem a tento diplomatický post obdržel jako odměnu za dřívější politické služby; s ohledem na přátelské vztahy mezi Paříží a Madridem nebylo nutno obsadit tuto funkci zkušeným diplomatem. "Nuže?"

"Podíváme se na ten seznam," řekl muž od DGSE. Již v příští vteřině fax skřípavě zapípal a po dalších několika vteřinách se ze stroje začal sunout kroutící se pruh papíru. Zpravodajský důstojník jej vzal do ruky, přelétl jej pohledem a předal dál. "To není dobré," prohodil k ostatním.

"Šakal?" řekl velvyslancův zástupce. "Toho nikdy..."

"Nikdy je hodně dlouhá doba, příteli," přerušil ho špión. "Předpokládám, že se tohle komando ve své práci vyzná."

"Co o nich vlastně víte?" "Nic. Vůbec nic."

*****

"JAK dlouho to potrvá?" zeptal se Esteban Reného.

"Dají si načas," odpověděl Jednička. "Částečně to bude odůvodněné, částečně si budou různá zdržení vymýšlet. Uvědom si, že jejich cílem je všechno protahovat co možná nejdéle, aby nás unavili, utahali, aby oslabili naše odhodlání. Proti tomu můžeme bojovat tím, že zabijeme rukojmí. K takovému kroku ale nesmíme přistoupit neuváženě. Vybrali jsme si rukojmí tak, aby psychologický dopad byl co nejúčinnější, a musíme jich využívat velmi obezřetně. Ale především musíme určovat tempo vývoje. Teď jim dopřejeme trochu času a mezitím stabilizujeme své postavení." René popošel za roh, aby se podíval, co dělá Claude. Ten bláznivý římský žoldnéř mu zasadil ošklivou, širokou ránu do nadloktí - to byla jediná věc, která jim nevyšla. Seděl na podlaze a přikládal si obvaz, ale rána stále krvácela. Bude potřeba to Claudovi zašít, aby se rána opravdu uzavřela. Je to sice smůla, ale nijak závažná - jen pro Clauda je to nepříjemné, protože to pořádně bolí.

*****

HECTOR Weiler zastával v parku místo lékaře. Byl to praktický lékař, s diplomem z barcelonské univerzity, který většinu pracovní doby trávil přikládáním náplastí na odřená kolena a lokty, i když na stěně své ordinace měl i fotografii dvojčat, kterým pomohl na svět poté, co se jistá pošetilá těhotná dáma rozhodla absolvovat jízdu na stíhacím bombardéru. V současné době už před vchodem visela cedule s nápisem, důrazně varujícím proti takovému počínání. V každém případě byl Weiler schopný mladý doktor, který za studií odvedl svůj díl práce na ambulantní ošetřovně, takže se se střelným poraněním nesetkával poprvé v životě. Francisco měl štěstí. Ten chlap na něho vystřelil

celkem šest ran a ačkoli první tři výstřely jen zasypaly jeho předloktí úlomky rozbitých kulek, jeden výstřel z druhé dávky mu způsobil nepříjemné zranění na noze. U muže jeho věku bude zlomená holenní kost srůstat pěkně dlouho, ale aspoň je ta zlomenina dost vysoko. Kdyby byla kost zlomená níž, srůstala by aspoň šest měsíců, pokud by vůbec někdy srostla.

"Mohl jsem ho zabít," blábolil centurion omámený anestetiky. "Mohl jsem mu useknout hlavu, ale minul jsem ho!"

"První ranou jsi ho neminul," poznamenal Weiler při pohledu na zaschlý rudý povlak na ostří meče; ležel na štítu v koutě ordinace.

"Povězte mi o něm něco," přikázal Gassman.

"Je mu asi čtyřicet... nebo něco přes čtyřicet," začal de la Cruz. "Je asi o dvanáct centimetrů vyšší než já, má štíhlou postavu. Hnědé vlasy, hnědé vousy, sem tam už trochu šedivé. Tmavé oči. Měl samopal uzi. A bílý klobouk," odříkával bývalý seržant se zaťatými zuby. Utišující prostředky nestačily úplně utlumit bolest, ale musel vypovědět všechno, co ví, a tak snášel bolest, zatímco mu lékař dával nohu do pořádku. "Byli tam i další, viděl jsem čtyři další, ale možná jich je ještě víc."

"Myslíme si, že jich je asi deset," poznamenal Gassman. "Říkal něco?"

De la Cruz potřásl hlavou. "Nic jsem neslyšel."

"Kdo vlastně jsou?" zeptal se lékař, aniž by vzhlédl od práce.

"Máme za to, že jsou to Francouzi, ale nevíme to určitě," odpověděl kapitán.

*****

PODPLUKOVNÍK Malloy to měl ze všech nejtěžší. Letěl na kanálem La Manche směrem k jihovýchodu stálou rychlostí 280 kilometrů za hodinu. Bude muset přistát a nabrat palivo na francouzském vojenském letišti poblíž Bordeaux, protože neměl přídavné nádrže, jaké se používají pro dálkové lety s Night Hawkem. Jako skoro všechny vrtulníky, i Night Hawk ve svém vybavení postrádá autopilota, takže Malloy s poručíkem Harrisonem museli celou cestu řídit helikoptéru ručně. Pěkně při tom ztuhli, protože posezení v žádném vrtulníku nebývá moc pohodlné, ale na to byli oba zvyklí a také na to jako obvykle nadávali, když si každých dvacet minut předávali řízení. Až k cíli jim to potrvá tři hodiny. Vzadu seděl šéf mechaniků seržant Jack Nance a díval se ven plastovým okénkem, zatímco přeletěli francouzské pobřeží a ve výši šesti set metrů míjeli rybářský přístav plný člunů.

"Vypakovali nás pěkně narychlo," poznamenal Harrison do interkomu.

"Jo. Řek bych, že Duha mívá vždycky krátkej doutnák."

"Víte něco o tom, co se vlastně stalo?"

"Nemám potuchy, synu." Hlava v přilbě se mírně otočila doleva a zase doprava. "Víš, nebyl jsem ve Španělsku od časů, kdy jsem sloužil na Tarawě, to bylo... asi v pětaosmdesátým. Ale pamatuju si na bezvadnou restauračku v Cádizu... zdalipak tam ještě je..." A posádka opět upadla do mlčení, vrtulník se skloněnou přídí pod čtyřmi listy rotoru mířil k jihu a Malloy každých pár vteřin kontroloval obrazovku s údaji o letu.

*****

"ZESTRUČNĚNÉ výsledky," hlásil Clark při pohledu na poslední fax. Na tom nebylo nic zvláštního; přicházející data prostě někde cestou upravil někdo ze zpravodajců. Nechal to na starost Alistairu Stanleymu a vydal se dozadu.

Tam našel celou skupinu Duha. Většinou se zdálo, že spí, ale nejspíš to jen předstírali, stejně jako to dělával i on o celou generaci dřív u třetí skupiny pro zvláštní operace; prostě dělali, že spí, měli zavřené oči a přinutili své mozky i těla k útlumu, protože nemělo smysl hloubat nad věcmi, o kterých člověk neví, ani co by se za nehet vešlo, a napětí ubírá člověku síly, i když

jsou svaly v klidu. Jedinou obranou proti tomu je prostě vypnout. Byli to zkušení profesionálové, kteří věděli, že stres se dostaví v pravou chvíli a nemá cenu jej prožívat předčasně. V tu chvíli si John Clark, bývalý velitel speciálních jednotek amerického námořnictva, uvědomil, jaká je to pro něho čest, že může velet takovým mužům.

Tam někde před nimi jsou teroristé, zadržující děti jako rukojmí. Nebude to snadná práce a těžko mohl v tuto chvíli spekulovat o tom, jak všechno dopadne; zatím však bylo mnohem lepší být zde, na palubě rámusivého herkulesu, než od teď za půl hodiny mezi těmi tam v zábavním parku. To už jeho lidé otevřou oči a vyhrnou se z letadla i se svou bojovou výzbrojí. Když se na ně John Clark díval, měl před očima smrt, a ta smrt byla připravena řídit se jeho rozkazy.

V nákladním prostoru v pravém předním rohu seděl Tim Noonan a věnoval se svému počítači. Vedle něho usedl David Peled. Clark k nim přistoupil a zajímal se, co to dělají.

‚Zatím to nebylo v žádných zprávách," informoval ho Noonan. "Rád bych věděl proč."

"To se rychle změní," usoudil Clark.

"Nejpozději za deset minut," odhadoval Izraelec. "Kdo nám přijede naproti?"

"Slyšel jsem, že někdo od jejich armády a od policie. Máme povolení přistát... za dvacet pět minut," oznámil jim s pohledem na hodinky.

"Tady je to. Agence France-Presse právě vydala první fleš," hlásil Noonan. Přečetl si ji a pátral po případných nových informacích. "Neznámí teroristé zajali přes třicet francouzských dětí jako rukojmí - nic víc, jenom ještě píšou, kde se to stalo. Tohle nebude legrace, Johne," poznamenal bývalý agent FBI. "Přes třicet rukojmích v hustě osídlené oblasti. Když jsem sloužil u skupiny pro záchranu rukojmích, nacvičovali jsme takové scénáře. Těch syčáků je deset?"

"Aspoň si to myslí, ale ještě to není potvrzené."

"To je pěkně blbá konstelace, šéfe," vrtěl Noonan starostlivě hlavou. Byl oblečen stejně jako střelci. Černý nomexový komplet a černá neprůstřelná vesta, v pouzdře na pravém boku měl berettu, protože se stále považoval raději za bojovníka než za potrhlého technika-vědce a při cvičných střelbách na herefordské střelnici dosahoval slušných výsledků... Kromě toho jsou v ohrožení děti, přemýšlel Clark, a děti v ohrožení, to je pravděpodobně nejsilnější ze všech motivací lidského konání, u Noonana navíc posílená jeho dřívějším působením u FBI, kde na zločiny proti dětem pohlížejí jako na vůbec nejodpornější ze všech. David Peled se tvářil spíš nezaujatě. Seděl zde v civilním obleku, díval se na obrazovku počítače a vypadal jako účetní pracující s kalkulačkou.

"Johne!" zvolal Stanley, který se přihrnul na záď s novým faxem v ruce. "Tady jsou jejich požadavky."

"Je tam někdo, koho známe?"

"První jméno na seznamu je Iliych Ramirez Sanchez."

"Carlos?" Peled zvedl hlavu. "Copak ten dáreček ještě někoho zajímá?"

"Každý má nějaké kamarády." Doktor Bellow se posadil, vzal do ruky fax, přelétl jej pohledem a podal Clarkovi.

"Tak co, doktore, co víme?"

"Zase ideologičtí teroristi, stejně jako ve Vídni, ale tihle mají konkrétní, pevný cíl. Pokud jde o ty politické vězně... znám tyhle dva, jsou z Action Directe... ostatní jsou pro mě jenom jména..."

"Mám to," ozval se Noonan, který mezitím otevřel v počítači seznam známých teroristů a vkládal do něj jména z faxu. "Oukej. Šest osob z Action Directe, osm Basků a jeden Palestinec z Lidové fronty osvobození, toho času uvězněný ve Francii. Není to dlouhý seznam."

"Ale je míněný vážně," varoval doktor Bellow. "Vědí, co chtějí, a jestliže vzali jako rukojmí děti, znamená to, že si opravdu přejí, aby ti lidi byli propuštění. Vybrali si takové rukojmí proto, aby co nejvíc vystupňovali

politický tlak na fran-
couzskou vládu." Na tomto tvrzení nebylo nic převratného a psychiatr si to uvědomoval. "Je zde jediná otázka: Bude francouzská vláda vůbec ochotná jednat?"

"V minulosti vedli taková jednání vskrytu, za scénou," řekl Peled. "Naši přátelé o tom asi vědí."

"Děti," vzdychl Clark.

"Nejhorší možná situace," přisvědčil Noonan. "Ale co je to za lidi, že jsou schopní ubližovat dětem?"

"Budeme s nimi muset promluvit, abychom to zjistili," odpověděl Bellow. Pohlédl na hodinky a zabručel: "Příště bychom měli sehnat rychlejší letadlo."

"Jen klid, doktore," nabádal ho Clark. Věděl, že jakmile přistanou a dostanou se k cíli své cesty, bude to právě doktor, kdo bude mít nejtěžší práci. Musí jim nahlédnout do mysli, odhadnout, jak dalece jsou teroristé odhodláni provést svou, a nakonec to ze všeho nejtěžší, totiž předpovědět, co se chystají udělat. On ani nikdo jiný ze skupiny Duha zatím neměl tušení, jaký může být výsledek. Stejně jako všichni ve skupině i on se nacházel v postavení sprintéra na startovních blocích, který musí čekat, až výstřel zahájí závod. Avšak na rozdíl od ostatních on není střelcem. Nemůže spoléhat na emocionální uvolnění, jež se dostaví v okamžiku, kdy vyrazí do akce. Tiše svým vojákům záviděl. Děti, říkal si Paul Bellow. Musí vymyslet způsob, jak jednat s lidmi, které nezná, aby ochránil dětské životy. Jak široké pole působnosti mu poskytnou francouzské a španělské úřady? Uvědomoval si, že bude potřebovat jistou volnost jednání, ale o tom, jak velká volnost bude zapotřebí, rozhodne mentální stav teroristů. Schválně si vybrali děti, francouzské děti, aby vyvinuli co největší nátlak na vládu v Paříži... a právě tento předem uvážený čin ho nutil k závěru, že jsou připraveni jedno z těch dětí zabít, navzdory všem tabu, s nimiž je takový čin spojen v mysli normálního člověka. Paul Bellow o takových lidech psal a přednášel, ale často se v duchu sám sebe ptal, zda je doopravdy schopen porozumět mentalitě teroristů, tak vzdálené jeho vlastnímu racionálnímu pohledu na skutečnost. Možná dokáže jejich myšlení napodobit, ale umí mu skutečně porozumět? Neměl chuť hledat odpověď na tuto otázku právě teď, když tu sedí s ucpávkami v uších, aby si chránil sluch a duševní rovnováhu před zničujícím řevem leteckých motorů. A tak se i on opřel v křesle, zavřel oči a nastavil mozek na neutrál, aby si trochu odpočinul předtím, než nastoupí stres.

Clark viděl, co Bellow udělal, a pochopil. Jenže pro Duhovou Šestku taková možnost neexistovala. On nesl konečnou velitelskou odpovědnost a před očima se mu míhaly tváře, jež si v duchu přiřadil ke jménům uvedeným na kusu faxového papíru, který držel v ruce. Kdo z nich to přežije? A kdo ne? Ta odpovědnost tížila jeho ramena, jež nebyla ani zpoloviny tak silná, jak se zdála být.

Děti.

*****

"JEŠTĚ se mi neozvali," řekl kapitán Gassman do telefonu - tentokrát zavolal on jim.

"Ještě jsem vám nedal časový limit," odpověděl Jednička. "Byl bych rád, kdyby v Paříži ocenili naši dobrou vůli. Pokud ne, brzy se naučí respektovat naše odhodlání. Vysvětlete jim to," dodal René, položil sluchátko a přerušil spojení.

A to je všechno, pokud jde o snahu navázat s nimi dialog, řekl si Gassman. Toto byl jeden z úkolů, jichž se měl zhostit, jak ho to naučily hodiny výcviku a různé učebnice. Navázat se zločinci dialog, vytvořit s nimi jistý vztah, dokonce vybudovat určitou míru důvěry, z níž by později mohl těžit, třeba dosáhnout propuštění části rukojmích výměnou za jídlo nebo za jiné výhody; rozmělnit jejich odhodlání s jediným cílem - skoncovat s tím vším tak, aby

nedošlo ke ztrátám na životech unesených lidí, a vlastně ani zločinců. Skutečným vítězstvím by pro něho bylo, kdyby je mohl všechny přivést před soud, kde by je soudce v taláru shledal vinnými a odsoudil k dlouhodobému vězení na útraty španělské vlády; ať si tam hnijí jako odpadky, jimiž skutečně jsou... Jenže prvním krokem bylo je přesvědčit, aby s ním rozmlouvali, a právě o to tenhle Jednička nijak zvlášť nestojí. Má pocit, že drží situaci pevně v rukou... a má asi pravdu, říkal si kapitán. Před hlavněmi jejich zbraní sedí malé děti. Zazvonil jiný telefon.

"Přistáli a vykládají materiál."

"Za jak dlouho tu budou?"

"Za třicet minut."

*****

"ZA půl hodiny," řekl plukovník Tomas Nuncio Clarkovi, když se s nimi vůz rozjel. Nuncio přiletěl z Madridu vrtulníkem. Za nimi se překládalo vybavení Duhy z letadla na tři náklaďáky španělské armády, a ty se brzy i s lidmi vydají na cestu po stejné silnici.

"Co všechno víme?"

"Pětatřicet rukojmích. Z toho třiatřicet jsou francouzské děti..."

"Viděl jsem ten seznam. Kdo jsou ti zbývající dva?"

Nuncio znechuceně sklonil hlavu. "Zdá se, že jsou to nemocné děti, které přijely do parku v rámci zvláštního programu - vy jste s tím kdysi v Americe začali... jak se to jmenuje?"

"Přej si, co chceš?" řekl John.

"Ano, to je ono. To děvčátko je z Holandska a chlapec je Angličan. Oba na invalidních vozících, prý jsou těžce nemocní. Nejsou to Francouzi jako ty ostatní děti. To mi připadá divné. Všechny ostatní jsou děti zaměstnanců firmy Thompson... to je výrobce vojenských zařízení. Vedoucí té skupiny zavolal na vedení společnosti a odtamtud se ta zpráva dostala až na vysoká vládní místa ve Francii. Tím se vysvětluje tak rychlá reakce. Mám rozkaz poskytnout vám se svými lidmi všechnu potřebnou pomoc."

"Díky, plukovníku Nuncio. Kolik lidí máte teď na místě?"

"Osmatřicet a další jsou na cestě. Ustavili jsme vnitřní polygon a regulujeme dopravu."

"Co novináři?"

"Nepouštíme je dál než k hlavní bráně parku. Nehodlám těm sviním dát možnost promlouvat k veřejnosti," prohlásil plukovník Nuncio. Už teď splnil všechna Johnova očekávání ohledně kvality Guardia Civil. Čepice uniformy sice patřila tak trochu do jiného století, ale v modrých policistových očích bylo vidět, že je připraven na všechno. Byly chladné a tvrdé. Projeli kolem cedule s údajem, že ke Světovému parku zbývá jen patnáct kilometrů. Auto se řítilo velkou rychlostí.

*****

JULIO Vega naložil do pětituny poslední bednu druhé čety a vyšvihl se na korbu. Všichni jeho spolubojovníci už seděli vzadu u kabiny a Ding Chavez si nasedl na pravé sedadlo vedle řidiče, jak bývá u velitelů zvykem. Teď už měli všichni oči otevřené a prohlíželi si okolní krajinu, jakkoli to s jejich posláním nijak nesouviselo. I commandos se občas chovají jako obyčejní turisté.

*****

"PLUKOVNÍKU, jaká zabezpečovací zařízení budeme mít proti sobě?"

"Jak to myslíte?" podivil se Nuncio.

"Jsou v tom parku rozmístěné televizní kamery? Jestli ano," vysvětloval Clark, "budeme se jim muset vyhnout."
"Zavolám tam a zjistím to."

*****

"TAK co?" zeptal se Mike Dennis hlavního technika.
"U zadního vjezdu žádné kamery nejsou; až u parkoviště pro zaměstnance. Můžu tu kameru vypnout přímo odsud."
"Vypněte ji." Dennis si vypůjčil od kapitána Gassmana vysílačku a vydal pokyny řidičům blížících se vozidel. Přitom se podíval na hodinky. První výstřely zazněly před třemi a půl hodinami. Zdálo se mu, jako by to trvalo už celý život. Když vydal příslušné pokyny, zamířil ke kávovaru, zjistil, že je prázdný, a zanadával.

*****

PLUKOVNÍK Nuncio odbočil na předposlední z dálničních výjezdů, vedoucích ke Světovému parku, místo aby se pustil po dvouproudé asfaltce, kde by musel zpomalit. Projeli kolem policejního auta, jehož řidič je mávnutím ruky poslal dál. Dvě minuty poté už zaparkovali u jakéhosi tunelu s pootevřenými ocelovými dveřmi. Nuncio otevřel dveře vozu, Clark také, a rychle vykročili ke vchodu. "Mluvíte španělsky velice dobře, pane Clarku, ale nedokážu rozeznat, odkud pochází váš přízvuk."
"Z Indianapolisu," opáčil John. Tohle byl nejspíš nadlouho poslední okamžik postrádající napětí. "Jak s vámi mluví ti lumpové?"
"Myslíte, jakým jazykem? Zatím anglicky."
Tohle byla první dobrá zpráva za celý den. I při všech odborných kvalitách doktora Bellowa jeho jazykové schopnosti nebyly příliš na výši, a tady se bude muset dát do práce, jakmile sem jeho vůz dorazí, tedy asi za pět minut.
Záložní řídicí stanoviště parku se nacházelo deset metrů za vstupními dveřmi do tunelu. Dveře střežil policista; otevřel jim a zasalutoval plukovníku Nunciovi.
"Plukovníku!" John uviděl dalšího policistu.
"Pane Clarku, tohle je kapitán Gassman." Potřásli si rukama.
"Těší mě. Já jsem John Clark. Moji lidi tu budou za pět minut. Můžete mi povědět, co se tu až dosud stalo?"
Gassman mávl rukou směrem k poradnímu stolu uprostřed místnosti, na jejíchž stěnách viděl televizní obrazovky a jiné vybavení, jehož účel mu nebyl příliš jasný. Na stole ležel velký plán celého parku.
"Všichni zločinci jsou tady." Gassman poklepal prstem na střed parku. "Domníváme se, že jich je asi deset a rukojmích je třicet pět - samé děti. Několikrát jsem s nimi už mluvil. Na druhém konci drátu byl muž, pravděpodobně Francouz, který si říká Jedničk a. Rozhovor k ničemu nevedl, ale máme kopii jejich požadavků - chtějí dvanáct odsouzených teroristů, většinou uvězněných ve Francii, ale někteří z nich jsou ve španělských vězeních."
Clark přikývl. Tohle všechno už věděl, jen plán parku byl pro něho nový. Ze všeho nejdřív musí prověřit, odkud kam je či není vidět. "A co to místo, kde jsou? Máte nějaké nákresy?"
"Tady," řekl místní inženýr a postrčil k němu přes stůl plán hradu. "Tady, tady, tady a tady jsou okna. Tadyhle vidíte zakreslené schody a výtahy." Clark porovnal nákresy s plánem. "Mají po schodech přístup na střechu, což je čtyřicet metrů nad úrovní ulice. Mají dobrý výhled na všechny strany, do všech ulic."
"Kdyby člověk chtěl odněkud dohlédnout úplně všude, kde je nejlepší místo?"
"To je jednoduché. Na prvním vrcholu jízdy na stíhacím bombardéru. To je skoro sto padesát metrů vysoko."

"To znamená skoro pět set stop," odpověděl Clark trochu nedůvěřivě.

"Nejvyšší dráha na zeměkouli, pane," prohlásil inženýr. "Jezdí sem kvůli ní celý svět. Celá ta věc je usazená v mírné proláklině - asi deset metrů pod ostatním terénem, ale jinak je to pořádně vysoké. Jestli hledáte vysoké čihadlo, tak tohle je ono."

"Dobrá. Dá se tam odsud proniknout nepozorovaně?"

"Suterénem, ale jsou tam televizní kamery...," projížděl prstem po plánu. "Tady, tady, tady a ještě jedna tadyhle. Radši by měli jít po povrchu, ale vyhýbat se kamerám nebude snadné."

"Nemůžete je vypnout?"

"Ano, z tohoto místa můžeme přebít povely z hlavního dispečinku, když to bude potřeba. Mohl bych poslat lidi všechny ty kabely odpojit."

"Ale když to uděláme, nebude se to našim přátelům na hradě líbit," podotkl John. "No dobře, musíme si všechno pořádně promyslet, než cokoli uděláme. Prozatím," obrátil se k Nunciovi a Gassmanovi, "před nimi chci utajit, kdo tady vlastně je a co se chystáme udělat. Nesmíme jim dát nic zadarmo, jasné?"

Oba policisté pokývli na znamení souhlasu a John v jejich očích zaznamenal zoufalství smíšené s úctou. Byli to profesionálové, hrdí na své schopnosti, ale i tak museli pociťovat úlevu nad tím, že se na scéně objevil on se svojí skupinou a převzal řízení operace a také odpovědnost za její provedení. Jim připadne kredit za podporu úspěšné záchranné operace, ale také se budou držet zpátky a kdyby se něco nepovedlo, budou moci tvrdit, že to nebyla jejich chyba. Byrokratický způsob myšlení je vlastní každému státnímu zaměstnanci všude na světě.

"Hej, Johne!"

Clark se ohlédl. Za ním stáli Chavez s Covingtonem. Oba velitelé čet vpochodovali do místnosti v černých kombinézách a ostatním připomínali anděly smrti. Přistoupili ke stolu a začali si prohlížet plány.

"Domingo, tohle je plukovník Nuncio a tohle kapitán Gassman."

"Dobrý den," pozdravil Ding svou losangeleskou španělštinou a potřásl si s nimi rukama. Covington jim také podal ruku, ale mluvil svým rodným jazykem.

"Ostřelovačské stanoviště bude tady?" zajímal se hned Ding a poklepal prstem na hloubkový bombardér. "Viděl jsem to z parkoviště. Pěkná atrakce. Dostaneme tam Homera nepozorovaně?"

"Zrovna na tom pracujeme."

Jako další vstoupil do místnosti Noonan s batohem plným elektroniky. "Oukej, tohle by nám mělo vyhovovat," poznamenal, když zaznamenal všechny televizní obrazovky.

"Naši kámoši mají k dispozici stejné zařízení."

"Ale fuj," řekl Noonan. "Tak dobře, nejprve chci uzavřít spojovací uzly pro mobilní telefony."

"Cože?" podivil se Nuncio. "A proč?"

"Pro případ, že by naši přátelé měli venku kamaráda s mobilem, který by jim hlásil, co tady děláme," vysvětloval Clark.

"Aha. Můžu vám v tom nějak pomoct?"

Odpověděl mu Noonan. "Ať vaši lidi zajdou ke každé základové stanici a dají technikům tyhle diskety, aby je vložili do počítačů. Na každé jsou vytištěné instrukce."

"Filipe!" Nuncio se otočil a luskl prsty. Za okamžik už jeden z jeho lidí odcházel z místnosti s příslušnými rozkazy i s disketami.

"Jak jsme hluboko pod zemí?" zněla další Noonanova otázka.

"Nanejvýš pět metrů."

"A nad námi je předpjatý beton?"

"Správně," potvrdil inženýr.

"Oukej, Johne. Naše přenosné vysílačky by měly fungovat bez potíží." Potom do řídicího centra vešli příslušníci první a druhé čety. Shlukli se kolem stolu.

"Teroristi a rukojmí jsou tadyhle," ukazoval John.
"Kolik jich je?" zajímal se Eddie Price.
"Pětatřicet rukojmích, samé děti, z toho dvě na invalidních vozících. Právě jen ty dvě nejsou z Francie."
"Kdo s nimi mluvil?" chtěl vědět doktor Bellow.
"Já," přihlásil se kapitán Gassman. Bellow si ho odvedl do kouta, aby si s ním v klidu promluvil.
"Za prvé potřebujeme mít dohled nad celým prostorem," začal Chavez. "Musíme dostat Homera až nahoru, na tu dráhu... nesmí ho nikdo vidět. Jak to uděláme?"
"Na těch obrazovkách je vidět, že tam pořád někdo chodí," poznamenal Johnston a pootočil se, aby lépe viděl. "Kdo to je?"
"Naši zaměstnanci," odpověděl Mike Dennis. "Procházeli jsme celý park, abychom se ujistili, že všichni návštěvníci odešli." Běžná rutina při zavírací hodině, až na to, že ta dnes nastala v neobvyklou dobu.
"Sežente mi nějakou kombinézu... ale musím si taky zabalit pušku. Máte tu nějaké mechaniky?"
"Asi tisíc," ujistil ho ředitel parku.
"Fajn. Takže budu mechanik. Ponesu si bednu s nářadím a tak. Jsou ty atrakce v pohybu?"
"Ne, všechno jsme vypnuli."
"Čím víc se toho bude hýbat, tím víc věcí budou muset sledovat," prohodil Johnston ke svému šéfovi.
"To se mi zamlouvá," souhlasil Chavez a pohlédl na Clarka.
"Mně taky. Pane Dennisi, spusťte, prosím vás, všechny atrakce."
"Musí se zapínat jedna po druhé. Můžeme je všechny najednou zastavit, když vypneme proud, ale nemůžeme je z tohoto místa hromadně zapnout."
"Tak pošlete své lidi, ať to zařídí. Seržant Johnston půjde s vaším člověkem k té dráze. Homere, usadíš se tam. Máš za úkol získat další informace a předat nám je. Vezmi si pušku a zaměř se."
"Jak je to vysoko?"
"Asi sto čtyřicet metrů nad zemí."
Ostřelovač sáhl do kapsy pro kalkulačku a zapnul ji, aby se ujistil, že funguje. "To by šlo. Kde se mám převléknout?"
"Pojďte tudy." Inženýr ho odvedl dveřmi do haly. Naproti byla šatna pro zaměstnance.
"A kde bude výškové stanoviště na druhé straně?" zeptal se Covington.
"Tohle je dobré místo," ukázal Dennis. "Budova virtuální reality. Není to ani zdaleka tak vysoké, ale je odsud přímý výhled na hrad."
"Umístíme tam Houstona," rozhodl Covington. "Ještě ho pořád bolí noha."
"V pořádku. Tedy dva ostřelovači-pozorovatelé a k tomu televizní kamery, to znamená, že máme celý hrad slušně pokrytý," mínil Clark.
"Musím udělat rekognoskaci, abych mohl připravit všechno ostatní," poznamenal Chavez. "Budu potřebovat nákres celého pozemku s vyznačenými kamerami. A totéž pro Petera."
"Kdy dorazí Malloy?" zeptal se Covington.
"Asi za hodinu nebo tak nějak. Po přistání bude muset natankovat. Potom vrtulník vydrží ve vzduchu zhruba čtyři hodiny. Počítej s asi třiceti minutami přestávky po každém přistání."
"Jak daleko dohlédnou ty kamery, pane Dennisi?"
"Z téhle strany pokrývají parkoviště docela dobře, ale z druhé strany ne. Kdyby měli lidi na střeše hradu, budou na tom líp."
"Co víme o jejich vybavení?"
"Jenom střelné zbraně. Máme je na kazetách."
"Na ty se musím podívat," vložil se Noonan do hovoru. "Hned teď, pokud možno."
Věci se daly do pohybu. Chavez s Covingtonem dostali své plánky parku - tytéž, které se prodávaly návštěvníkům. Postavení kamer na nich znázorňovala

černá samolepicí kolečka, která zabavili jedné ze sekretářek. V chodbě na ně čekal elektrický vozík - byl to vlastně vozík z golfového hřiště - který je nepozorovaně vyvezl ven z parku a potom zase po silnici zpátky. Projížděli odlehlými prostorami parku, Covington navigoval podle mapy a vyhýbal se kamerám.

Noonan si přehrál tři videokazety, na nichž byli vidět teroristé v akci. "Je jich opravdu deset. Samí chlapi, skoro všichni mají vousy a v době útoku měli všichni na hlavách bílé klobouky. Dva z nich vypadají jako zaměstnanci parku. Máte o nich nějaké informace?"

"Děláme na tom," ujistil ho Dennis.

"Berete lidem otisky prstů?" nadhodil Noonan. Odpovědělo mu záporné zavrtění hlavou. "Co fotografie?"

"Ano, všichni při vstupu používáme průkazky s fotografií." Dennis mu ukázal svoji.

"To už je něco. Pošleme to na francouzské policejní ředitelství."

"Marku!" zavolal Dennis šéfa osobního oddělení.

"Měli jsme si vzít zaměstnanecké stejnokroje," poznamenal Covington autoritativně.

"Jo, práce kvapná málo platná, co Petře?" Chavez nakoukl za roh, kde bylo ze stánku cítit vůni jídla. Dostal trochu hlad. "To teda bude legrace, dostat se dovnitř, kamaráde."

"To jo," přisvědčil Covington.

Hrad vskutku vypadal velmi opravdově. Měl půdorys čtverce o straně dlouhé přes padesát metrů a byl skoro stejně vysoký. Jak zjistili z plánů, byl uvnitř převážně prázdný, ale na plochou střechu vedly schody i výtah; dříve či později tam zločinci postaví hlídku, mají-li mezi sebou někoho, komu to jen trochu myslí. O to se budou muset postarat ostřelovači. Pro Homera Johnstona i pro Sama Houstona to bude celkem snadná rána - z jedné strany čtyři sta metrů a z drahé pouhých sto šedesát.

"Co myslíš, jak velká jsou ta okna?"

"Dost velká, Dingu."

"Jo, taky bych řekl." V jejich myslích se už začal rýsovat plán. "Doufám, že je Malloy pěkně odpočatý."

Seržant Homer Johnston, který si nyní přes svůj nindžovský úbor natáhl overal zaměstnance parku, se vynořil z podzemí padesát metrů od hloubkového bombardéru. Takhle zblízka vypadala dráha ještě hrozivěji. Došel až k ní. Provázel ho jeden ze zaměstnanců, jehož úkolem bylo obsluhovat právě tuto atrakci.

"Můžu vás vyvézt nahoru a tam vozík zastavím."

"Paráda." Opravdu měl dojem, že je to trochu moc vysoko, aby se tam pokoušel vyšplhat, i když tu měli schody, vedoucí až nahoru. Prošli pod klenutou bránou kolem zábran proti davům a Johnston usedl na první sedadlo vpravo. Zavazadlo s puškou si odložil na vedlejší sedačku. "Jedem," řekl tomu člověku od obsluhy. Jízda nahoru, na první vrchol, byla pomalá - schválně. Účelem bylo pořádně všechny cestující vyděsit. Johnston si s ironickým úsměvem pomyslel, že tady bude mít možnost nahlédnout do myslí teroristů z jiné perspektivy. Deset trojmístných vozíků zastavilo přesně na vrcholu. Johnston vyklouzl ze svého místa, vzal si krabici na nářadí, do níž předtím uložil pušku, otevřel ji a vytáhl z ní gumovou matraci a maskovací síť. Nakonec vyňal pušku a dalekohled. Beze spěchu rozložil matraci - podlahu zde tvořil děrovaný ocelový plech, na němž by se mu asi leželo dost nepohodlně. Lehl si na břicho a přikryl se sítí. Byla to v podstatě lehká rybářská síť s našitými zelenými lupínky z umělé hmoty. Účelem bylo, aby zakryla jeho siluetu. Potom usadil pusku na dvojnožce a vzal do ruky triedr v plastovém krytu zelené barvy. Před ústy se mu pohupoval mikrofon vysílačky.

"Střelec Dva-Jedna volá velitele."

"Tady je Šestka," ozval se Clark.

"Střelec Dva-Jedna na místě, Šestko. Mám tu pěkný výhled. Vidím na celou střechu hradu a na dveře k výtahu a ke schodišti. Taky dozadu je dobře vidět. Docela fajn místo, pane."

"Dobrá, informuj nás o všem, co uvidíš."

"Rozumím, šéfe. Konec." Seržant Johnston se opřel o lokty a prohlížel si celý areál svým triedrem. Slunce pálilo. Na to si bude muset zvyknout. Johnston se na chvíli zamyslel a sáhl pro termosku. V tu chvíli se vozík, který ho sem dovezl, náhle rozjel a zmizel z dohledu. Slyšel, jak se v trubkové konstrukci nad jeho hlavou otáčejí ocelová kola, a přemýšlel, jaké to asi je, svézt se na téhle vymyšlenosti. Nejspíš to bude něco jako skoky s padákem - v tom se sice vyznal, ale přes všechny hodiny parašutistického výcviku si na to nepotrpěl. Je přece jenom zatraceně lepší mít svý nohy na zemi. A kromě toho, když člověk padá vzduchem rychlostí dvou set padesáti kilometrů za hodinu, nemůže při tom střílet z pušky, no ne? Namířil triedr na okno... všechna okna byla dole rovná a nahoře zakřivená až do špičky, jako na opravdovém hradě. Sestávala ze skleněných úlomků pospojovaných olověnými kroužky. Asi by bylo obtížné střílet skrz ně, navíc z tohoto úhlu... ne, pokud bude střílet, tak jedině na někoho, kdo vyjde ven. To bude snadné. Sáhl za dalekohled na pušce a stisknutím tlačítka zapnul laserový měřič vzdálenosti. K zaměření si vybral střed hradního nádvoří. Potom namačkal pár čísel na kalkulačce, protože musel vzít v úvahu převýšení, získal údaj pro přesné nastavení vzdálenosti a příslušně posunul páčku u mířidel. Měl přímý, nezakrytý výhled až do vzdálenosti tří set devětaosmdesáti metrů. Příjemná, nepříliš velká vzdálenost na přesnou střelbu.

*****

"ANO, pane ministře," řekl doktor Bellow. Seděl v pohodlném křesle - patřilo Miku Dennisovi - a díval se na stěnu před sebou. Visely na ní dvě fotografie; byly to neznámé tváře, protože Tim Noonan je ve svém počítači nenašel a ani francouzské a španělské policii se nepodařilo připojit k nim jména s příslušnou legendou. Bydleli každý ve svém bytě několik mil od sebe, v nichž právě probíhala důkladná prohlídka. Policie prozkoumala i záznamy telefonní společnosti, aby zjistila, komu poslední dobou volali.

"Takže oni chtějí, abychom pustili toho jejich Šakala?" ptal se francouzský ministr spravedlnosti.

"A taky ty ostatní, ale on je zřejmě objektem číslo jedna."

"Moje vláda nehodlá s těmi stvůrami vyjednávat," rozčiloval se ministr.

"Ano, pane, to chápu. Propustit vězně, o tom se většinou vůbec neuvažuje, ale každá situace je jiná a já potřebuju vědět, jak velký manévrovací prostor pro vyjednávání - pokud vůbec nějaký - mi můžete poskytnout. Mohli byste například toho Sancheze vytáhnout z vězení a dopravit ho sem jako... nu, návnadu pro zločince, které tu máme v obklíčení."

"Doporučujete mi to?" zeptal se ministr.

"To zatím není jisté. Ještě jsem s nimi nejednal a dokud si s nimi nepromluvím, nedokážu odhadnout, co vlastně mají za lubem. Prozatím musím předpokládat, že máme co do činění s odhodlanými lidmi, kteří to myslí vážně a jsou připravení zabíjet rukojmí."

"Děti?"

"Ano, pane ministře. Musíme to považovat za skutečnou hrozbu," potvrdil doktor. Rozhostilo se mlčení a podle nástěnných hodin, na něž se Bellow díval, trvalo celých deset vteřin.

"Musím to ještě uvážit. Zavolám vám později."

"Děkuju, pane." Bellow zavěsil a pohlédl na Clarka.

"Tak co?"

"Nevědí, co mají dělat. A já zatím taky nevím. Koukej, Johne, je tu pro nás spousta neznámých. Nevíme, kolik těch teroristů je. Není to nábožensky

motivovaný útok, žádní islámští fundamentalisti. Takže to na ně nemůžu zkoušet s bohem ani s etickými zásadami. Jestli to jsou opravdu kovaní marxisti, budou to nejspíš pěkně bezohlední parchanti. Zatím nebyli moc komunikativní. Dokud s nimi nepromluvím, jsem v koncích."

"Tak dobrá, co bys navrhoval?"

"Pro začátek bychom jim tam mohli udělat tmu."

Clark se ohlédl. "Pane Dennisi?"

"Ano?"

"Můžeme vypnout proud uvnitř hradu?"

"Ano," odpověděl za svého šéfa inženýr.

"Uděláme to, doktore?" zeptal se John a doktor přikývl. "Tak jo. Vypněte to hned."

"To by šlo." Inženýr usedl k počítači a s pomocí myši vyvolal příslušný program. Během několika vteřin izoloval celý hrad a stisknutím tlačítka vypnul elektrický proud.

"Uvidíme, jak dlouho jim to potrvá," poznamenal tiše Bellow.

Trvalo to jen pár vteřin. Zazvonil Dennisův telefon. "Ano?" ohlásil se ředitel parku.

"Proč jste to udělali?"

"Co tím myslíte?"

"Vy víte, co myslím. Zhasla světla."

Doktor Bellow se naklonil ke sluchátku. "Tady je doktor Bellow. S kým mluvím?"

"Jsem Jednička. Mám Světový park pod kontrolou. Kdo jste vy?"

"Jmenuju se Paul Bellow a byl jsem požádán, abych s vámi promluvil."

"Á, tak vy jste vyjednávač, výborně. Okamžitě rozsviťte ta světla."

"Než to uděláme," prohlásil Bellow nevzrušeně, "chtěl bych vědět, kdo jste. Vy mé jméno znáte. Jak se jmenujete vy?"

"Už jsem řekl. Jsem Jednička. Oslovujte mě pane Jedničko," odpověděl hlas klidně, beze známky zloby či vzrušení.

"No dobře, jak chcete, pane Jedničko. Můžete mi říkat Paule."

"Zapněte proud, Paule."

"A co za to, pane Jedničko?"

"Za to nezabiju žádné dítě - prozatím," dodal hlas ledově.

"Nezdá se mi, že byste byl takový barbar, pane Jedničko, a zabít dítě, to by bylo barbarství. A taky by se tak vaše postavení spíš ztížilo než ulehčilo."

"Paule, pověděl jsem vám, co chci. Okamžitě poslechněte." A telefon ohluchl.

"Do hajzlu," vydechl Bellow. "Ten se vyzná."

"Je to zlé?"

Bellow přikývl. "Špatné. Ví, o co se budeme snažit - myslím co se týče mého oboru."

*****

"ANDRÉ," zavolal René od stolu. "Vyber jedno děcko."

André už měl vybráno, a ukázal tedy na malou Holanďanku Annu, sedící v invalidním vozíku. René souhlasně přikývl. Druhá strana s ním nechala mluvit lékaře. Jméno Paul Bellow mu nic neříkalo, ale bude to asi španělský psychiatr, pravděpodobně se zkušenostmi z vyjednávání, nebo alespoň patřičně vycvičený v tomto směru. Jeho úkolem je zeslabit jejich odhodlání a nakonec je dovést až k tomu, aby se vzdali a sami sebe odsoudili k dlouhému pobytu ve vězení. No, uvidíme. René pohlédl na hodinky a rozhodl se počkat deset minut.

*****

MALLOY zvedl oči od palubní desky a vedl vrtulník na přistání v místě, kde parkovala cisterna s palivem. Stálo tam pět vojáků a jeden z nich mával oranžovými plácačkami z umělé hmoty. Po několika vteřinách Night Hawk dosedl na plochu. Malloy vypnul motory a díval se, jak se rotor pozvolna zastavuje, zatímco seržant Nance otevřel postranní dveře a vyskočil ven.

"Máme čas si odpočinout?" zeptal se Harrison interkomem.

"Jasně," zavrčel Malloy. Otevřel dveře a také vystoupil. Vykročil směrem k muži, jehož odhadl jako důstojníka. Stál několik metrů od helikoptéry. Malloy k němu přistoupil, opětoval jeho pozdrav a podal mu ruku. Potřeboval ho o něco naléhavě požádat.

*****

"JDE o to, dostatečně se přiblížit," tvrdil Covington.

"Jo," přisvědčil Chavez. Opatrně projížděli zezadu kolem hradu. Za sebou slyšeli dunění hloubkového bombardéru. Všude kolem hradu bylo dobrých čtyřicet metrů volného prostoru; nepochybně to tak naplánoval architekt, aby tak stavbě dodal na důstojnosti. To se mu podařilo, ale pro Dinga s Peterem to znamenalo, že se prakticky nemají čeho chytit. Oba dva zdlouhavě a pečlivě zkoumali úplně všechno, včetně malých umělých potůčků a mostů přes ně. Viděli okna řídicího centra, kam se uchýlili teroristé a odkud měli střelci prostě dokonalý výhled, nemluvě o tom, že by pak museli vyběhnout po schodech nahoru, a tam se to určitě jen hemží ozbrojenci.

"Moc nám to neulehčili, co?" poznamenal Covington.

"Taky to nemají v popisu práce."

"Jak vám jde ta rekognoskace?" ozval se Clark na šifrovaném vysílacím okruhu.

"Docela dobře, pane C," odpověděl Chavez. "Je už tady Malloy?"

"Právě přistál."

"To je dobře, protože ho budeme potřebovat, jestli se máme dostat dovnitř."

"Dvě skupiny, jedna shora, druhá zdola," uvažoval nahlas Covington. "Ale musíme se dovědět, jak to vypadá v té místnosti."

*****

ŠPANĚLSKÝ důstojník - byl to major - okamžitě souhlasil a vyslal několik lidí k hangáru pro vrtulníky. Malloy tam pak zamířil také; potřeboval si odskočit. Cestou potkal seržanta Nance, vracejícího se se dvěma termoskami. Chytrej kluk, pomyslel si Malloy; věděl, jak důležité je v takovýchto chvílích mít dostatek kávy.

*****

"TA kamera je nepoužitelná. Rozbili ji výstřelem," vykládal Dennis. "Máme videokazetu, kde je to zaznamenané."

"Ukažte mi ji," nařídil Noonan.

Z padesátivteřinového záznamu Noonan zjistil, že se ta místnost příliš neliší od záložního stanoviště. Děcka nahnali do kouta naproti kameře. Třeba tam dokonce zůstala. Nebylo to nic moc, ale měli aspoň něco. "Ještě něco? Nějaké audiosystémy, mikrofony v té místnosti, cokoli?"

"Ne," odvětil Dennis. "Na to máme telefony."

"Jo," přikývl bývalý agent FBI rezignovaně. "Takže musím vymyslet, jak je napíchnout." V tu chvíli zazvonil telefon.

"Ano, tady je Paul," ozval se ihned doktor Bellow.

"Haló, Paule, tady je Jednička. Ta světla zůstala zhasnutá. Nařídil jsem vám, abyste obnovili dodávku proudu. Neposlechli jste. Ještě jednou opakuju, okamžitě to udělejte."

"Děláme na tom, ale policajti to nějak zbabrali."

"A to tam nemáte nikoho z parku, aby vám pomohl? Já nejsem pitomec, Paule. Naposledy říkám, zapněte ihned elektrický proud."

"Pane Jedničko, pracuje se na tom. Prosím vás, mějte s námi trochu trpělivost, ano?" Po Bellowově obličeji stékal pot. Začalo to docela znenadání a přestože věděl, co je příčinou, doufal, že se mýlí.

*****

"ANDRÉ," řekl René - omylem to jméno vyslovil dřív, než zavěsil telefon. Bývalý příslušník ochranky parku zamířil do rohu místnosti. "Ahoj, Anno. Myslím, že je čas, aby ses vrátila k mamince."

"Ano?" podivila se. Měla jasně modré oči a světle hnědé vlasy, vlastně skoro blond, a pleť bledou, průsvitnou jako pergamen. André obešel vozík, uchopil rukojeti a odvážel ji ke dveřím. "Pojedeme ven, mon petit chou," řekl jí, když projížděli dveřmi.

Výtah venku měl pojistku proti poruchám. Dokonce i když vypadl proud, poháněly jej akumulátory. André zavezl vozík dovnitř, odblokoval červené tlačítko pro nouzové zastavení a stiskl tlačítko přízemí. Dveře se pomalu zavřely a výtah sjížděl dolů. O minutu později se znovu otevřely. Středem hradu vedla široká pasáž, umožňující návštěvníkům procházet z jedné strany parku na druhou. Stěny klenutého průchodu pokrývala mozaika. Také zde foukal příjemný větřík od západu a Francouz vezl Annu přímo proti němu.

*****

"CO to je?" Noonan se zahleděl na jeden z monitorů. "Johne, někdo vyšel ven."

"Veliteli, tady je střelec Dva-Jedna. Vidím chlapa, který před sebou tlačí invalidní vozík s dítětem. Vyjel z hradu na západní straně." Johnston odložil triedr a vzal do ruky pušku. Usadil záměrný kříž na mužově spánku a prsty se lehounce dotkl spouště. "Střelec Dva-Jedna na cíli, mám toho chlapa na mušce."

"Zajistit zbraně," přikázal Clark. "Opakuju, zajistit zbraně. Potvrďte."

"Rozumím, Šestko, zbraň zajištěna." Seržant Johnston stáhl prst ze spouště. Co se to tam děje?

"Ten hajzl," zaklel Covington. Byli od něho jen čtyřicet metrů. On i Chavez by ho snadno mohli zasáhnout. Holčička vypadala nejen nemocně, ale také vyděšeně. Naklonila se na levou stranu a snažila se ohlédnout a vzhlédnout k muži, který ji vezl. Oba ho odhadli asi na čtyřicet let. Neměl plnovous, jen knír. Střední výška, váha i stavba těla, tmavé oči absolutně bez výrazu. Park byl teď tichý, nikde nikdo, takže slyšeli i šustění pneumatik na kamenném nádvoří.

"Kde je máma?" zeptala se Anna anglicky.

"Za chvíli ji uvidíš," ujistil ji Devítka. Projížděl s ní serpentinou vedoucí z hradu. Vinula se kolem nějaké sochy, pak mírně nahoru a doprava a pak cesta klesala dolů k nádvoří. Zastavil vozík uprostřed cesty. Byla asi pět metrů široká a pěkně, rovně dlážděná.

André se rozhlédl. Tady přece měli být policisté. Neviděl však vůbec žádný pohyb, až na vozíky hloubkového bombardéru, na které se nepotřeboval ani dívat. Stačilo mu slyšet povědomý zvuk, i tak to bylo dost zlé.

Devítka sáhl k pasu pro pistoli a...

*****

"MÁ bouchačku! Vytáhl pistoli," hlásil naléhavě Johnston. "Do prdele, on..."

*****

... STŘELA z pistole zasáhla Annu do zad a proletěla jí srdcem. Na ploché dětské hrudi se rozlila krvavá skvrna, hlava jí klesla dopředu. V tu chvíli muž odstrčil vozík, ten začal sjíždět po točité cestě, odrazil se od kamenné stěny a dokodrcal až na ploché nádvoří, kde se konečně zastavil.

Covington vytasil svoji berettu a začal ji zvedat k očím. Nebyl by to snadný výstřel, ale má v pistoli devět nábojů, a to bude stačit, jenže...

"Zajistit zbraně!" zahřmělo z vysílačky. "Zajistit zbraně! Nestřílejte!" přikazoval Clark.

"Do prdele!" zachraptěl Chavez vedle Petera Covingtona.

"Jo," řekl Angličan. "Přesně tak." Vrátil zbraň zpátky do pouzdra a díval se, jak se ten chlap otočil a vrátil se do svého úkrytu uvnitř kamenného hradu.

"Mířím na cíl. Střelec Dva-Jedna míří na cíl," uslyšeli všichni Johnstonův hlas.

"Nestřílet!"Tady je Šestka. Zajistěte zbraně, zatracená práce!"

*****

"DO hajzlu!" zavrčel Clark v řídicím centru. Praštil pěstí do stolu. "Do hajzlu!" Potom zazvonil telefon.

"Ano?" ohlásil se Bellow, sedící vedle velitele Duhy.

"Varovali jsme vás. Pusťte proud, nebo zabijeme další," řekl Jednička.

15 KAPITOLA - BÍLÉ KLOBOUKY

"NEMOHLI JSME VŮBEC NIC DĚLAT, JOHNE. VŮBEC NIC." BELLOW vyslovil to, k čemu se nikdo z ostatních neodvážil.

"A co teď?" chtěl vědět Clark.

"Řekl bych, že musíme pustit proud."

Dívali se na televizní monitory a viděli, jak se k dítěti rozběhli tři lidé. Dva z nich měli na hlavách čepice španělské policie. Třetím byl doktor Hector Weiler.

*****

CHAVEZ s Covingtonem se na to dívali zblízka. Weiler měl na sobě bílý plášť - mezinárodní lékařskou uniformu - a okamžitě přestal spěchat, jakmile se dotkl ještě teplého, ale přesto mrtvého tělíčka. I na vzdálenost padesáti metrů jim jeho pokleslá ramena prozradila, co se stalo. Kulka proletěla srdcem. Doktor něco řekl policistům a jeden z nich vytlačil vozík z nádvoří a projel s ním kolem obou mužů ze skupiny Duha.

"Počkejte, doktore," zavolal Chavez a šel se podívat. V tuto chvíli si Ding vzpomněl, že jeho žena nosí v břiše nový život. Nejspíš i teď se v ní zmítá a kope, zatímco Patsy sedí v obýváku u televize nebo nad knížkou. Tvář malého děvčátka byla klidná jako ve spánku; nemohl si pomoci, musel se rukou dotknout jejích jemných vlásků. "Co o ní víte, doktore?"

"Byla těžce nemocná, nejspíš smrtelně. Mám v ordinaci její kartu. Když sem tyhle děti přijíždějí, dostanu vždycky pro všechny případy souhrnné hlášení o jejich stavu." Lékař se kousl do rtu a vzhlédl. "Asi už umírala, ale nebyla ještě mrtvá, nebylo to úplně beznadějné." Weiler byl synem španělské matky a německého otce, který se vystěhoval do Španělska po druhé světové válce. Pilně studoval, aby se mohl stát lékařem, a tento čin - vražda dítěte - byl popřením toho všeho. Někdo si usmyslel učinit veškeré jeho studium a zkušenosti

zbytečnými. I když často pociťoval tichý smutek, ještě nikdy v životě se nerozzuřil - ale tentokrát ano. "Zabijete je?"

Chavez se na něho podíval. Neměl v očích slzy. Ty možná přijdou později, říkal si Domingo Chavez; pořád se ještě dotýkal hlavičky dítěte. Neměla moc dlouhé vlasy a on netušil, že jí právě dorostly po poslední chemoterapii. Věděl jen tolik, že měla žít, a vidí-li ji zde mrtvou, znamená to, že se zpronevěřil hlavnímu cíli svého života. "Sí," odpověděl doktorovi. "Zabijeme je. Petře?" Mávl na svého kolegu a vydali se s ostatními do lékařovy ordinace. Teď už nemělo smysl spěchat.

*****

"TO bude stačit," mínil Malloy a prohlížel si ještě mokrý nápis POLICIA na boku Night Hawku. "Připraven, Harrisone?"

"Ano, pane. Seržante Nance, je čas."

"Ano, šéfe." Mechanik naskočil do vrtulníku, zapnul si bezpečnostní pás a pozoroval pilota, jak připravuje stroj ke vzletu. "Na zádi všechno v pořádku," hlásil do interkomu, když se vyklonil z okna a podíval se. "Zadní rotor je volný, podplukovníku."

"Řek bych, že je na čase se zvednout." Malloy přidal plyn a helikoptéra se vznesla k obloze. Potom zapnul vysílačku pro taktické spojení. "Duho, tady je Méďa, přepínám."

"Méďo, zde Duhová Šestka, slyším tě silně a zřetelně."

"Méďa je ve vzduchu, budu u vás za sedm minut."

"Rozumím. Budeš kroužit nad areálem, dokud nedostaneš další pokyny."

"Rozumím, pane. Dám vám vědět, až začnu kroužit. Konec." Nebyl žádný spěch. Malloy sklonil příď letounu a rozletěl se do houstnoucího soumraku. Slunce už skoro zapadlo a v dálce bylo vidět světla parku.

*****

"KDO je tohle?" zajímal se Chavez.

"Francisco de la Cruz," odpověděl ten mužský. Měl ovázanou nohu a zdálo se, že má bolesti.

"A jo, viděli jsme vás na videu," vzpomněl si Covington. Všiml si v koutě ležícího meče a štítu a pokývnutím dal sedícímu muži najevo svůj respekt. Vzal meč do ruky a namáhavě jej zvedl. Při boji zblízka to musí být zatraceně nebezpečná zbraň - nesrovnatelná s jeho MP desítkou, ale jinak velmi užitečná.

"Dítě? Oni zabili dítě?" vyptával se de la Cruz.

Doktor Weiler stál u pořadače. "Anna Grootová, deset a půl roku," četl z dokumentů malého děvčátka. Metastáze osteosarkomu, smrtelně nemocná... podle toho, co píše její lékař, jí zbývalo šest týdnů života. Je to hrozná choroba." U protější stěny oba španělští policisté vyňali tělo z vozíku a jemně je položili na vyšetřovací lehátko. Potom je přikryli prostěradlem. Jeden z nich měl zřejmě slzy na krajíčku; zadržovala je jen ledová zuřivost, která mu roztřásla ruce.

"Johna to muselo hrozně sebrat," poznamenal Chavez.

"Musel to udělat, Dingu. Nemohli jsme ještě spustit akci."

"Já vím, Petře! Ale jak to, sakra, máme vysvětlit jí?" Odmlčel se. "Doktore, nemáte tady trochu kafe?"

"Támhle," ukázal Weiler.

Chavez přistoupil ke kávovaru a nalil si trochu do šálku z umělé hmoty. "Zmáčkneme je mezi sebou, shora i zdola?"

Covington přikývl. "Myslím, že ano."

Chavez vyprázdnil šálek a zahodil jej do koše. "Tak fajn, jdeme se připravit." Beze slova vyšli z ordinace a ztemnělým suterénem prošli do záložního řídicího střediska.

"Střelec Dva-Jedna, děje se něco?" zeptal se Clark, právě když vešli do místnosti.

"Ne, Šestko, nic se neděje, jenom zatáhli závěsy v oknech. Zatím ještě nepostavili nikoho na střechu. To je trochu zvláštní."

Díky těm kamerám mají pocit, že se jim nemůže nic stát, pomyslel si Noonan. Před sebou měl rozloženy plány hradu. "Oukej, předpokládejme, že jsou všichni tady uvnitř... ale je tam tucet dalších místností ve třech různých podlažích."

"Tady je Méďa," ozvalo se z reproduktoru, který sem instaloval Noonan. "Jsem na okruhu. Co mi povíte?"

"Méďo, tady Šestka," odpověděl Clark. "Všechny subjekty jsou uvnitř hradu. Ve druhém patře je řídicí centrum. Podle všeho jsou teď všichni právě tam. Musím ti taky říct, že zabili rukojmí, malou holčičku," dodal John.

Malloy ve vrtulníku při té zprávě ani nepohnul hlavou. "Rozumím. Tak dobře, Šestko, budeme kroužit a pozorovat. Máme na palubě všechno vybavení pro výsadek čety."

"Rozumím, konec," řekl Clark a pustil tlačítko vysílače.

Chavez si všiml, že všichni chlapi vypadají docela klidně, ale velmi nažhaveně. Byli příliš dobrými profesionály, aby na sobě dali cokoli znát. Nikdo si nepohrával se zbraní, jak si to představují v Hollywoodu. Jejich tváře byly jako vytesané z kamene, jen oči jim létaly po nákresech a občas mrkli na televizní obrazovky. Pro Homera Johnstona to muselo být strašně těžké, napadlo Dinga. Měl toho syčáka na mušce, když zastřelil to dítě. Homer má taky děti a mohl toho chlapa přesunout do jiné dimenze tak snadno, jako když mrkne okem... Ale ne, to by nebylo chytré a oni dostávají plat za chytrou práci. Lidi v tu chvíli ještě nebyli připraveni ani k improvizovanému zásahu, a jakákoli improvizace by mohla přivodit smrt dalších dětí. A to taky není jejich úkolem. Zazvonil telefon. Bellow zvedl sluchátko a stiskl tlačítko.

"Ano?" řekl.

"Je nám líto, co se stalo tomu dítěti, ale stejně by už brzy umřela. Teď chci vědět, kdy budou naši přátelé propuštěni."

"Z Paříže se nám ještě neozvali," vysvětloval Bellow.

"V tom případě lituju, ale brzy dojde k dalšímu incidentu."

"Koukejte, pane Jedničko, já přece nemůžu Paříž k ničemu přinutit. Vyjednáváme s vládními úředníky, a ti si dávají načas, než něco rozhodnou. Vládní úředníci nikdy nebývají moc rychlí, že?"

"Tak já jim pomůžu. Vyřiďte do Paříže, že když tady nebude do hodiny letadlo s našimi přáteli, abychom do něj mohli nastoupit, zabijeme první rukojmí a potom další každou hodinu, dokud nebudou naše požadavky splněny." V jeho hlase nebyla ani stopa po jakémkoli citu.

"To by nebylo rozumné. Poslyšte, i kdyby je hned teď vyvedli z vězení, nedostanou se sem dřív než za dvě hodiny. Ani vaše přání nemůže zařídit, aby letadla létala rychleji."

Následovala zamyšlená odmlka. "Ano, máte pravdu. Tak dobře, začneme zabíjet rukojmí od této chvíle za tři hodiny... ne, začnu s odpočítáváním až v celou. Takže máte ještě dvanáct minut navíc. Chci být velkorysý. Rozuměl jste mi?"

"Ano, chcete říct, že zabijete další dítě přesně ve dvaadvacet hodin a další potom v každou celou hodinu."

"Správně. Vysvětlete to v Paříži tak, aby tomu určitě porozuměli." Telefon ohluchl.

"Nuže?" zeptal se Clark.

"Johne, na tohle mě vůbec nepotřebuješ. Je mi úplně jasné, že to opravdu udělají. To první dítě zabili, jen aby nám ukázali, kdo je tady pánem. Mají v úmyslu to s úspěchem dokončit a je jim fuk, co pro to budou muset udělat. Ten ústupek, který nám udělal, je možná úplně poslední."

*****

"COPAK to je?" řekl Esteban. Přistoupil k oknu, aby se podíval. "Vrtulník!"
"Cože?" René se šel také podívat. Okna byla příliš malá, takže musel Baska odstrčit stranou. "Ano, vidím, že už je má i policie. Je dost velký," dodal a pokrčil rameny. "To mě nepřekvapuje. Ale... José, jdi s vysílačkou na střechu. Budeš nám hlásit, co se děje."
Jeden z dalších Basků přikývl a zamířil k požárnímu schodišti. Výtah určitě funguje, ale nechtěl mít potíže, kdyby znovu vypadl proud.

*****

"VELITELI, střelec Dva-Jedna," zavolal o minutu později Johnston.
"Střelec Dva-Jedna, tady je Šestka."
"Vidím jednoho muže na střeše. Je ozbrojený, pravděpodobně samopalem uzi, a taky má rádio. Je tam sám, zatím se nikdo jiný neukázal."
"Rozumím, Dva-Jedna."
"Není to ten, co oddělal tu holku," dodal seržant.
"Oukej, díky."
"Střelec Tři, taky ho vidím, právě přešel na moji stranu. Obchází kolem dokola... jo, teď se naklonil přes okraj a dívá se dolů."
"Johne?" ozval se major Covington.
"Ano, Petře."
"Málo jsme jim toho ukázali."
"Jak to myslíš?"
"Měli by se mít na co dívat. Policajti, vnitřní polygon. Dokud nic nevidí přímo před sebou, musí si lámat hlavu nad tím, co se děje tam, kam není vidět."
"To je dobrá myšlenka," přidal se Noonan.
I Clarkovi se zamlouvala. "Plukovníku?"
"Ano," ozval se Nuncio. Naklonil se nad stolem. "Navrhuju postavit dva muže sem, další dva sem... a sem... a sem."
"Ano. Zařiďte to ihned, prosím vás."

*****

"RENE," zavolal André zepředu od obrazovek. Ukázal prstem. "Podívej." Po Strada Espana zvolna kráčeli dva policisté, snažili se krýt a pomalu došli až na místo vzdálené padesát metrů od hradu. René přikývl a vzal do ruky rádio. "Trojko!"
"Ano, Jedničko."
"Policie se blíží k hradu. Měj je na očích."
"Provedu, jedničko," potvrdil Esteban.

*****

MAJÍ vysílačky," hlásil Noonan s pohledem upřeným na obrazovku odposlechového zařízení. "Obyčejné walkie-talkie, pracující na běžných frekvencích. Dostanou se v obchodech. Jsou nastavené na šestnáctý kanál. To bude hračka."
"Oni nepoužívají jména? Oslovují se jenom čísly?" divil se Chavez. Zatím ano. Ten, co mluví s námi, si říká Jednička a tohle je zase Trojka. Říká nám to něco?"
"Hrají si na radiokomunikaci," pronesl doktor Bellow, "přesně podle učebnice. Snaží se před námi utajit svou totožnost, ale i o tom se píše v učebnicích." Obě fotografie z identifikačních průkazů už dávno odeslali do Francie, ale policie i tajné služby zatím vyšly naprázdno.
"Tak co, budou Francouzi vyjednávat?"
Doktor potřásl hlavou. "To nemyslím. Když jsem ministrovi pověděl o té

holandské dívence, jenom zavrčel, že Carlos zůstane v díře, ať se děje cokoli. Prý předpokládá, že tu situaci dokážeme uspokojivě vyřešit, a pokud snad ne, prý i oni mají svou skupinu a můžou ji sem poslat."

"Takže do deseti večer musíme mít plán a připravit se k akci."

"Ano, pokud nechceme, aby zabili další rukojmí," přisvědčil Bellow. "Nehodlají mi dovolit usměrňovat jejich jednání. Znají tuhle hru."

"Profíci?"

Bellow pokrčil rameny. "Možná. Vědí, o co se budu snažit, a jestliže to vědí předem, dokážou se taky vyvléknout."

"Nemůžeme je tedy vůbec nijak zklidnit?" naléhal Clark, protože to chtěl slyšet jasně.

"Zkusím to, ale asi to nepůjde. Jsou posedlí ideologií, vědí docela přesně, čeho chtějí dosáhnout... nu, a s takovými se těžko vyjednává. Nemají žádnou základní morálku v obvyklém slova smyslu, nic, čeho bychom mohli využít. Nemají svědomí."

"Jo, to jsme už asi pochopili. No dobře." John se zpříma postavil a pohlédl na velitele čet. "Máte dvě hodiny na plánování a další hodinu na přípravu. V deset večer jdeme do toho."

"Potřebujeme víc informací o tom, co se děje uvnitř," upozornil Clarka Covington.

"Noonane, co pro ně můžeš udělat?"

Agent FBI nahlédl do nákresů a potom vzhlédl k monitorům. "Musím se převléknout," oznámil, zamířil ke své bedně s výbavou a vytáhl odtud noční, temně zelený úbor. Nejlepší ze všeho, co zatím zjistil, bylo, že dvě hradní okna vedou do míst, kam kamery nedohlédnou. A dokonce mohou ovládat světla, jež tato místa osvěcují. Zamířil k inženýrovi. "Můžete zhasnout tahle světla?"

"Jistě. A kdy?"

"Až se ten chlap na střeše bude dívat jinam. A budu potřebovat, aby mi někdo dělal zeď," dodal Noonan.

"To zvládnu," prohlásil starší seržant Vega a vystoupil z řady.

*****

DĚTI fňukaly. Začalo to už před dvěma hodinami a bylo to pořád horší. Chtěly jíst. Něco takového by dospělé ani nenapadlo požadovat, protože dospělí by byli příliš vyděšení na to, aby měli hlad, jenže s dětmi to bylo jiné. Také potřebovaly často chodit na záchod; naštěstí k řídicímu stanovišti přiléhaly dvě koupelny. Reného lidé jim nezakázali tam chodit, protože nemělo smysl, aby si ještě ke všemu naděla do kalhot. Žádné z dětí na nikoho z nich přímo nepromluvilo, ale fňukání bylo jasně slyšet a bylo stále hlasitější. Tohle jsou dost slušně vychované děti, jinak by to bylo horší, pomyslel si René s ironickým úsměvem. Podíval se na nástěnné hodiny.

"Trojko, tady je Jednička."

"Ano, Jedničko," ozvala se odpověď.

"Co vidíš?"

"Osm policajtů, čtyři dvojice. Pozorují nás, ale jinak nic nedělají."

"Dobře." Vypnul vysílačku.

*****

"ZAPIŠTE to," přikázal Noonan. Pohlédl na hodiny. Od posledního hovoru na frekvenci uplynulo asi patnáct minut. Měl už na sobě svůj noční úbor ve dvou odstínech zelené, stejný jako ty, jež použili ve Vídni. Ve speciálním pouzdře zavěšeném přes neprůstřelnou vestu spočívala jeho utlumená automatická pětačtyřicítka beretta a přes jedno rameno si přehodil batoh. "Vego, půjdeš se se mnou trochu projít?"

"To si piš," odtušil Oso a zaradoval se, že se konečně chystá alespoň nějaká akce. Měl sice na starosti těžký kulomet, ale nikdy jej nepoužil a říkal si, že k tomu asi nikdy nedojde. Byl největší z celé čety. Pro zábavu vzpíral kovadliny a jeho hrudník měl objem poloviny pivního sudu. Vega vyšel za Noonanem ze dveří a pokračoval ven.

"Co žebřík?"

"Je v kůlně, kam dávají nářadí a barvy, padesát yardů od našeho cíle. Ptal jsem se na to. Mají všechno, co potřebujeme."

"Tak jo," souhlasil Oso.

Šli rychle a vyhýbali se otevřeným prostranstvím pod dohledem kamer; sklad, k němuž směřovali, nebyl vůbec nijak označen. Noonan pootevřel zaklapnuté dveře a vešel dovnitř. Bylo pozoruhodné, že tu vůbec nikde nebylo zamčeno. Vega sňal ze závěsů na stěně devítimetrový žebřík. "Ten by měl stačit."

"To jo." Vyšli ven. Teď se musí pohybovat opatrněji. "Noonan volá velitele."

"Tady Šestka."

"Začněte s těmi kamerami, Johne."

V řídicím centru Clark pokynul inženýrovi. Bylo zde jisté nebezpečí, ale doufali, že ne moc velké. V hlavním řídicím středisku, stejně jako tady, bylo jen osm monitorů, propojených s více než čtyřiceti kamerami. Počítač se dal nastavit tak, aby automaticky projížděl jednotlivá zobrazení. Stačilo kliknout myší, a jedna z kamer byla vyřazena z provozu. Jestliže teroristé používají automatickou sekvenci, což bylo pravděpodobné, zřejmě si ani nevšimnou, že v měnících se zobrazeních obraz jedné z kamer chybí. Potřebovali projít prostorem střeženým dvěma kamerami a inženýr byl připraven je podle potřeby vypnout. Ve chvíli, kdy se v obrazu kamery číslo dvacet tři ukázala lidská ruka, inženýr ji vypnul.

"V pořádku, třiadvacítka je mimo, Noonane."

"Jdeme," hlásil Noonan. Nejprve popošli o dvacet metrů a zastavili se u stánku s občerstvením. "Jsme za stánkem s popcornem."

Inženýr znovu oživil kameru číslo dvacet tři a vypnul jedenadvacítku.

"Číslo dvacet jedna je mimo," hlásil Clark. "Střelec Dva-Jedna, kde stojí ten chlápek na střeše?"

"Na západní straně. Zrovna si zapálil a už se nedívá přes okraj dolů," odpověděl seržant Johnston.

"Noonane, můžete jít."

"Jdeme," odpověděl agent FBI. Přeběhli s Vegou co nejrychleji po kamenném dláždění; gumové podrážky bot ztlumily jejich kroky. Podél hradu se táhl asi dva metry široký pruh nedlážděné půdy a rostlo tam několik velkých zimostrázových keřů. Noonan s Vegou opatrně přistavili žebřík. Opřeli jej o zeď tak, aby byl schovaný za keřem. Vega zatáhl za provaz a vysunul horní část až těsně pod okno. Potom se postavil mezi budovu a žebřík, chytil se příček, žebřík přitáhl k hrubé kamenné zdi a pevně jej držel.

"Dávej bacha, Time," zašeptal Oso.

"Bez starosti." První tři metry výšky zvládl Noonan rychle. Potom zpomalil a jen se plížil. Trpělivost, Time, napomínal sám sebe. Máš spoustu času. Takhle si lidé lžou do kapsy pořád.

*****

"V POŘÁDKU," slyšel Clark ve sluchátkách. "Leze po žebříku. Ten chlap na střeše je pořád na opačné straně. Trčí tam jako pitomec."

"Méďo, tady Šestka, přepínám." Johna něco napadlo.

"Méďa slyší, Šestko."

"Producíruj se trochu na západní straně, abys upoutal jeho pozornost."

"Rozumím."

*****

MALLOY přerušil nekonečné kroužení, srovnal vrtulník a mírně se přiblížil k hradu. Night Hawk je na helikoptéru poměrně tichý, ale muž na střeše se ohlédl a pozorně se na něj zadíval. Podplukovník ho pozoroval noktovizorem. Zastavil se asi dvě stě metrů od hradu. Chtěl jen upoutat jejich pozornost, ne je rozzuřit. Cigareta strážného na střeše v jeho noktovizoru jasně zářila. Vložil si ji do úst, pak ji zase vytáhl, zase zpátky a už ji tam nechal.

"Pozdrav, kamaráde," zašeptal Malloy do interkomu. "Páni, být tohle Night Stalker, odstřelil bych mu prdel do jinýho časovýho pásma."

"Vy umíte lítat s Night Stalkerem? Jaké to je?"

"Kdyby uměla vařit, oženil bych se s ní. Nejbáječnější helikoptéra, jakou kdy kdo vyrobil," přeháněl Malloy. "Šestko, tady je Méďa. Upoutali jsme pozornost toho parchanta."

*****

"NOONANE, Šestka. Znehybnili jsme strážného na střeše. Stojí na opačné straně, než jste vy."

To je dobře. Noonan to ani nemusel říkat. Sundal si kevlarovou přilbu a pomalu přiblížil tvář k oknu. Bylo sestaveno z malých kousků skla, jako tomu bývalo na hradech za starých časů. Nebylo to sice klasické okenní sklo, ale bylo průhledné. Oukej. Sáhl do batohu a vytáhl světlovodný kabel se stejným nástavcem ve tvaru hadí hlavy, jaký použili už v Bernu.

"Noonan volá velitele. Vidíte dobře?"

"Potvrzuju." To byl hlas Davida Peleda. Obraz byl sice trochu pokroucený, ale na to se dalo rychle zvyknout. Viděl čtyři dospělé muže a - což bylo důležitější -viděl i hlouček dětí, sedících v koutě na zemi u dvojice dveří s nápisy. To jsou toalety, uvědomil si Peled. Funguje to. "Vypadá to dobře, Timothy. Moc dobře."

"Oukej." Noonan připevnil lepidlem maličký přístroj a začal po žebříku sestupovat. Srdce mu bušilo rychleji než při každodenním třímílovém ranním běhu. Když slezl dolů, oba se s Vegou přitiskli ke zdi.

*****

CIGARETA slétla ze střechy a Johnston viděl, že strážného už vrtulník omrzel.

"Náš kamarád zamířil k východní straně hradní střechy. Noonane, jde směrem k vám."

*****

MALLOYE napadlo, že by měl zkusit nějaký ten manévr, aby ho znovu upoutal, jenže to by bylo příliš nebezpečné. Odbočil s vrtulníkem stranou a začal opět kroužit kolem hradu, avšak tentokrát ve větší blízkosti. Ze střechy hradu nespouštěl oči. Těžko mohl dělat něco jiného, leda vytáhnout pistoli, jenže z této vzdálenosti by se stěží trefil do samotného hradu. A jeho úkolem není zabíjet lidi. Bohužel, pomyslel si Malloy. V některých chvílích ho ta myšlenka dost přitahovala.

*****

"TEN vrtulník mě otravuje," řekl hlas v telefonu.

"Je mi líto," odpověděl doktor Bellow a přitom se obával, jakou reakci tím vyvolá. "Ale policie dělá, co považuje za nutné."

"Nějaké zprávy z Paříže?"

"Naneštěstí ještě ne, ale doufáme, že se nám už brzy ozvou. Ještě je čas." Bellow hovořil s klidnou naléhavostí, která, jak doufal, bude pokládána za známku zoufalství.

"Čas a příliv na nikoho nečeká," řekl Jednička a zavěsil.

"Co tím myslel?" zajímal se John.

"Znamená to, že hraje přesně podle pravidel. Nenamítá nic ani proti těm policajtům, které vidí na obrazovkách. Ví, že s určitými věcmi se bude muset smířit." Bellow usrkával kávu. "Je velice sebevědomý. Uvědomuje si, že se nachází na bezpečném místě a má v ruce všechny karty, a jestli bude muset zabít ještě pár dětí, nevadí mu to, protože dosáhne svého."

"Zabíjet děti." Clark potřásl hlavou. "Nemyslel jsem... ale sakra, asi bych už měl mít rozum, co?"

"Je to silné tabu, snad vůbec nejsilnější," potvrzoval doktor Bellow. "Jenže to, jak zabili tu holčičku... vůbec při tom nezaváhal, jako by střílel na papírový terč. Ideologie," pokračoval psychiatr. "Podřídili úplně všechno svému přesvědčení. Takže jsou rozumní, avšak pouze uvnitř svého vlastního systému. Náš přítel pan Jednička si stanovil cíl a hodlá se ho držet."

*****

TEN systém dálkově ovládaných kamer, to tedy je něco, říkal si inženýr. Čočky objektivů, připevněné k hradním oknům, měly v průměry necelé dva milimetry a i kdyby si jich někdo všiml, považoval by je za kapku barvy nebo za nějakou vadu ve skle. Kvalita obrazu nebyla moc dobrá, ale dalo se rozeznat, kde kdo stojí, a čím déle se člověk díval, tím lépe se vyznal v obraze, který původně připomínal nějakou černobílou změť. Nyní už napočítal šest dospělých. Sedmý je na střeše, takže zbývají ještě tři - a jsou v dohledu kamery všechny děti? S těmi to bylo těžší. Tady je ten chlapec na invalidním vozíku, ale ostatní jsou v jednom chumlu mimo ohnisko. Viděl, že příslušníkům oddílu to dělá starosti.

*****

"UŽ se zase vrací na západ," hlásil Johnston. "Výborně, už je na západní straně."

"Jdeme," vybídl Noonan Vegu.

"Co ten žebřík?" Spustili jej a odložili do křoví.

"Nech ho tady." Noonan se přikrčeně rozběhl a za několik vteřin dorazil ke stánku. "Noonan volá velitele. Stáhněte zase ty kamery."

"Už to je," ujistil Clarka inženýr.

"Kamera číslo dvacet jedna je mimo. Hoďte sebou, Time."

Noonan poklepal Vegu po rameni a přeběhl dalších třicet metrů. "Oukej, vypněte třiadvacítku."

"Hotovo," hlásil inženýr.

"Do toho," přikázal Clark.

Po dalších patnácti vteřinách už byli v bezpečí. Noonan se opřel o stěnu budovy a zhluboka se nadechl. "Díky, Julio."

"Rádo se stalo, člověče," ujistil ho Vega. "Hlavně, když ty kamery budou fungovat."

"Budou," slíbil agent FBI a zamířili zpátky do řídicího centra v podzemí.

"Nemohli bychom ta okna vyhodit, Paddy?" zeptal se Chavez, když tam dorazili.

Connolly zatoužil po cigaretě. Přestal kouřit už před lety - špatně se to snášelo s tvrdým denním režimem - ale ve chvílích, jako byla tahle, mu to jaksi pomáhalo se soustředit. "Šest oken... tři nebo čtyři minuty na každé z nich... ne, pane, mohl bych zvládnout dvě, když bude dost času."

"Jak pevná jsou ta okna?" zeptal se Clark. "Dennisi?"

"Mají kovové rámy zasazené do kamene," odpověděl ředitel a pokrčil rameny.

"Počkejte." Inženýr obrátil stránku v nákresech parku, potom ještě dvě a vyhledal prstem psanou pasáž na pravé straně. "Tady je popis... drží pohromadě jen těmi olověnými spojkami. Asi by se daly vykopnout."

To asi neznělo tak jistě, jak by si byl Ding přál, ale jaký odpor může klást okenní rám, když se proti němu zhoupne stokilový chlap botami napřed?

"A co zábleskové granáty, Paddy?"

"To půjde," souhlasil Connolly. "Taky nám pomůžou s těmi rámy, pane."

"Tak dobrá." Chavez se sklonil nad plánem. "Budeš mít dost času vyhodit dvě okna - tady a tady," poklepal prstem na plán. "Proti ostatním čtyřem použijeme o vteřinu později zábleskové granáty. Eddie půjde tudy, já tudy, Louis tudy. Georgi, co dělá noha?"

"Nic moc," odpověděl seržant Tomlinson s bolestnou upřímností. Musel by prokopnout okno, zhoupnout se dovnitř, dopadnout na betonovou podlahu, vstát a začít střílet... v sázce jsou životy těch dětí. Ne, to nemůže riskovat. "Radši vezmi někoho jiného, Dingu."

"Oso, myslíš, že to zvládneš?" otázal se Chavez.

"Ale jo." Vega se snažil potlačit úsměv. "To víš, že jo, Dingu."

"V pořádku. Scotty půjde tudy a Mike si vezme tyhle dva. Kolik je přesná vzdálenost od střechy?"

To se dalo vyčíst z plánů. "Přesně šestnáct metrů od úrovně střechy. Dalších sedmdesát centimetrů má cimbuří."

"Na to nám lana bohatě vystačí," soudil Eddie. Plán dostával pevné obrysy. On s Dingem se především musí dostat mezi ty lumpy a děti; cestou budou střílet. Vega, Loiselle, McTyler a Pierce mají za úkol hlavně pobít všechny subjekty v řídicím centru, ale o tom se bude rozhodovat s konečnou platností až na místě. Covingtonova první četa vyběhne ze suterénu po schodech, postaví se do cesty všem subjektům, kterým by se podařilo uprchnout, a pomůže druhé četě, kdyby se při útoku něco zvrtlo.

Starší seržant Price s Chavezem si znovu prohlédli nákresy; přeměřovali vzdálenosti a počítali, za jak dlouho se dají překonat. Připadalo jim možné, dokonce pravděpodobné, že by se jim to mohlo podařit. Ding se rozhlédl po ostatních.

"Má ještě někdo něco?"

Noonan se znovu zadíval na obraz přenášený světlovodným kabelem. "Vypadá to, že se zdržují hlavně u ovládacích panelů. Dva chlapi dávají pozor na děti, ale nedělají si kvůli nim žádné starosti. To dá rozum. Jsou to jen děcka, ne dospělí, kteří by se mohli pokusit o odpor. Jenže stačí, aby se jen jeden z těch parchantů otočil a pokropil je dávkou, člověče."

"To jo," pokývl Ding hlavou. To se nedalo popřít. "Takže budeme muset střílet rychle. Nemohli bychom je nějak rozptýlit?"

Bellow se zamyslel. "Kdybych jim řekl, že už je letadlo na cestě... je to riziko. Kdyby je napadlo, že jim lžeme, můžou si vybít vztek na rukojmích, ale na druhou stranu je už pomalu čas, kdy by měli vyrazit na letiště. Pan Jednička pravděpodobně pošle dva muže do suterénu - myslím, že to je nejpravděpodobnější cesta, kudy půjdou ven. Takže kdybychom mohli nasadit ještě nějaké kamery a usadit někoho blízko nich..."

"To ano, hned tam někoho pošlete," souhlasil Clark. "Co ty na to, Petře?"

"Kdybychom se dostali na vzdálenost dvaceti metrů, bude to pohoda. Kromě toho můžeme zhasnout světla těsně předtím, než udeříme. To ty parchanty rozhodí," dodal Covington.

"Na schodišti je nouzové osvětlení," upozornil Mike Dennis. "Když vypadne proud, naskočí samo od sebe - sakra, dvě světla jsou i v řídicím centru."

"Kde?" zeptal se Clark.

"Po levé straně - tedy v severovýchodním a severozápadním rohu. Běžné žárovky, jako u auta. Napájí je akumulátor."

"To je dobře, aspoň nepotřebujeme noktovizory. Ale i tak těsně před útokem zhasneme, abychom je trochu rozptýlili. Ještě něco, Petře?" zeptal se Ding.

Major Covington přikývl. "To by mohlo vyjít."

Clark se jen díval a naslouchal. Musel své podřízené velitele nechat vypracovat celý plán a nechat je mluvit; on jim do toho mohl zasáhnout jen v případě, že by udělali chybu, což se nestalo. Nejraději ze všeho by popadl MP desítku a vyrazil do útoku spolu se střelci, jenže právě tohle udělat nesmí, i když se nad tím v duchu vztekal. Vrchní velení nepřináší stejné uspokojení jako možnost vést muže osobně do akce.

"Potřebujeme mít po ruce nějaké felčary, kdyby některý z těch lumpů měl štěstí," poznamenal John k plukovníku Nunciovi.

"Máme venku v parku skupinu ošetřovatelů..."

"Doktor Weiler je moc dobrý," prohlásil Mike Dennis. "Umí ošetřovat raněné. Trvali jsme na tom, aby to uměl, pro případ, že by tu došlo k neštěstí."

"Dobře, až to začne, dáme mu vědět, aby se připravil. Doktore Bellowe, zavolejte Jedničce, že Francouzi ustoupili a že jejich přátelé přiletí... kdy asi myslíte?"

"Tak dvacet minut po desáté. Jestli s tím budou souhlasit, je to ústupek, ovšem ústupek takového druhu, který je spíš uklidní - aspoň myslím, že by je měl uklidnit."

"Zavolejte jim, doktore," rozkázal John Clark.

*****

"ANO?" ozval se René.

"Asi za dvacet minut propustí Sancheze z věznice La Santé. Propustí i dalších šest, ale s posledními třemi budou problémy. Nevím přesně, oč jde. Odvezou je všechny na letiště Charlese De Gaulla a odsud poletí sem v Airbusu A-340. Myslíme, že by tu mohli být asi ve dvaadvacet čtyřicet. Souhlasíte s tím? Jak vás s dětmi dopravíme k letadlu?" zeptal se doktor Bellow.

"Nejspíš autobusem. Přijeďte s autobusem přímo ke hradu. Vezmeme s sebou asi deset dětí a ostatní necháme tady, na znamení dobré vůle. Vyřiďte policajtům, že ty děti umíme převézt, tak ať neprovádějí žádné hlouposti. Jakýkoli podraz by měl vážné následky."

"Nechceme, aby se těm dětem něco stalo," ujistil ho doktor Bellow.

"Když budete dělat to, co vám řeknu, nemusí se jim nic stát. Rozumíte?"

"Ano, Jedničko. Rozumím."

René odložil sluchátko a vstal. "Přátelé, Iliych už je na cestě. Francouzi vyhověli našim požadavkům."

*****

"VYPADÁ jako nějaký šťastlivec na dovolené," říkal Noonan s pohledem upřeným na černobílou obrazovku. Muž, který byl zřejmě panem Jedničkou, nyní vstal, přistoupil k jinému subjektu a z rozmazaného obrazu bylo patrné, že si potřásají rukama.

"Ale určitě si teď nepůjdou zdřímnout," nabádal doktor Bellow k opatrnosti. "Spíš se budou mít ještě víc na pozoru."

"Však já vím," ujistil ho Chavez. Ale jestli uděláme svoji práci, jak se patří, může nám být fuk, jak moc se mají na pozoru.

*****

MALLOY zamířil zpátky k letišti, aby doplnil palivo; to mu trvalo půl hodiny. Zatímco čekal, doslechl se o tom, co se má v příští hodině stát. Seržant Nance na zádi Night Hawku připravoval lana a připínal je do kulatých spon na podlaze vrtulníku. Stejně jako piloti měl i Nance po boku pouzdro s

pistolí. Nepředpokládal, že by ji někdy musel použít, byl jen průměrným střelcem, ale líbil se mu pocit, že je součástí týmu, a právě to pro něho bylo nejdůležitější. Dohlédl na tankování, uzavřel nádrž a ohlásil kapitánu Malloyovi, že stroj je připraven ke startu.

Malloy potáhl za páku, zvedl vrtulník do vzduchu, potom potlačil druhou páku dopředu a zamířil zpět ke Světovému parku. Od této chvíle se letová rutina měla změnit. Po návratu do parku se Night Hawk nevrátil na svůj okruh. Místo toho každých několik minut přeletěl přímo nad hradem a opět se stáhl kousek stranou. Blikal pozičními světly a poletoval nad areálem jakoby bezcílně. Jako by jej už to dlouhé kroužení přestalo bavit.

*****

"TAK, lidi, jdeme na to," oznámil Chavez své četě. Ti, kdo se měli přímo zúčastnit záchranné operace, zamířili do podzemní chodby a ven, k čekajícímu náklaďáku španělské armády. Nastoupili a auto se s nimi rozjelo. Museli objet kolem celého velkého parkoviště.

Dieter Weber si našel výškové stanoviště naproti postavení seržanta Johnstona, na ploché střeše budovy kina, kam děti chodily na kreslené filmy. Stálo jen dvě stě metrů na východ od hradu. Jakmile se tam dostal, rozbalil matraci z pěnové gumy, usadil pušku na dvounohý stojánek a začal zaostřovat desetinásobně zvětšující zaměřovací dalekohled na okna hradu.

"Střelec Dva-Dva je na místě," ohlásil Clarkovi.

"Výborně, hlas se podle potřeby. Co je, Ale?" Clark vzhlédl.

Stanley se zamračil. "Je tam strašně moc zbraní a spousta dětí."

"Jo, já vím. Mohli bychom na to jít jinak?"

Stanley zavrtěl hlavou. "Je to dobrý plán. Kdybychom je zkusili napadnout, až budou venku, poskytli bychom jim zbytečně moc manévrovacího prostoru. Uvnitř hradu se cítí víc v bezpečí. Ne, Peter s Dingem to vymysleli dobře, ale dokonalý plán... nic takového neexistuje."

"No jo," souhlasil John. "Taky bych byl radši rovnou u toho. Tohle velitelský místo je zatracená otrava."

Alistair Stanley zavrčel: "To teda jo."

*****

VŠECHNA světla na parkovišti najednou zhasla. Náklaďák, který jel také se zhasnutými světly, zastavil u světelné reklamy. Chavez a jeho četa seskočili z korby.

Deset vteřin poté se objevil Night Hawk a přistál; rotor se nepřestal rychle otáčet. Otevřely se postranní dveře, střelci se nahrnuli do vrtulníku a sedli si na podlahu. Seržant Nance zavřel jedny dveře a potom i druhé.

"Všichni na palubě, podplukovníku."

Malloy beze slova přitáhl páku a vzlétl s vrtulníkem k obloze. Musel dávat pozor na neony, které mohly celou misi zmařit. Obletěl je během čtyř vteřin, naklonil stroj na bok a zamířil zpátky do parku.

"Vypnout poziční světla," přikázal Malloy poručíku Harrisonovi.

"Světla vypnuta," potvrdil druhý pilot.

"Připravení?" zeptal se Ding svých mužů na zádi.

"To bych řek, že jo," odtušil Mike Pierce. Zkurvený vrahouni, pomyslel si, ale nahlas to neřekl. Mysleli na to všichni muži na palubě. Zbraně si drželi pevně u těla a na rukou měli rukavice pro šplhání po laně. Tři z nich si je pořád popotahovali, aby jim seděly co nejpevněji - tak se navenek projevovalo napětí, které se jim zračilo i v zachmuřených pohledech.

*****

"CO je s tím letadlem?" zeptal se Jednička.
"Bude tu asi za hodinu a deset minut," tvrdil doktor Bellow. "Kdy budete chtít přistavit autobus?"
"Přesně čtyřicet minut před přistáním letadla. To může natankovat, zatímco budeme nastupovat."
"Kam poletíte?" chtěl dále vědět doktor Bellow.
"To řekneme pilotovi, až budeme na palubě."
"Tak dobře, posíláme vám autobus už teď. Přijede asi za patnáct minut. Kam ho máme přistavit?"
"Přímo k hradu, vedle hloubkového bombardéru."
"Dobře, vyřídím jim to," slíbil Bellow.
"Merci." Sluchátko znovu oněmělo.
"Chytrák," poznamenal Noonan. "Na ten autobus budou mít bez ustání zaměřené dvě kamery, aby se za ním nemohla ukrýt záchranná skupina. A rukojmí tam asi chtějí spouštět po horolezecku." Zatracená práce, pomyslel si.
"Méďo, tady je Šestka," zavolal Clark rádiem.
"Méďa poslouchá, Šestko."
"Za pět minut začínáme."
"Rozumím, za pět minut to vypukne."

*****

MALLOY se ze svého místa ohlédl. Chavez ten hovor slyšel, a tak přikývl a zvedl ruku s roztaženými pěti prsty.
"Duho, tady je Šestka. Připravte se. Opakuju, připravte se. Operace začne za pět minut."

*****

V SUTERÉNU vedl Peter Covington své tři muže východním směrem k hradnímu schodišti, zatímco inženýr střídavě vypínal jednotlivé kamery. Pyrotechnik položil k požárnímu východu malou nálož a kývl na svého nadřízeného.
"První četa je připravená."
"Střelec Dva-Jedna připraven, zaměřen na cíl," hlásil Johnston.
"Střelec Dva-Dva připraven, ale zatím žádný cíl v dohledu," ozval se Clarkovi Weber.
"Trojko, tady je Jednička," zachraptěl odposlech v řídicím středisku.
"Ano, Jedničko."
"Děje se něco?"
"Ne, Jedničko, policajti zůstávají na místech. Ten vrtulník tady pořád poletuje kolem, ale nic nedělá."
"Autobus by tu měl být za patnáct minut. Dávej pozor."
"Dám," sliboval Trojka.
"Oukej," hlásil Noonan. "To je začátek pauzy. Pan Jednička volá pana Trojku asi jednou za patnáct minut. Nikdy to netrvá déle než osmnáct a nikdy míň než dvanáct minut. Takže..."
"Jo." Clark přikývl. "Tak to spustíme?"
"Proč ne," řekl Stanley.
"Duho, volá Šestka. Proveďte akci. Opakuju, okamžitě proveďte."

*****

NA palubě Night Hawku přeběhl seržant Nance nalevo a napravo a otevřel dveře po obou stranách. Dal oběma palci znamení střelcům, kteří jeho gesto opětovali a každý z nich si připjal svoje lano k přezce na opasku. Všichni se otočili čelem dovnitř a opřeli se o špičky nohou, takže zády viseli ven z helikoptéry.

"Seržante Nance, až budeme na místě, zablikám."
"Rozumím, pane," odpověděl mechanik krčící se uprostřed prázdného prostoru pro cestující s oběma rukama nataženýma k mužům na obou stranách.

*****

"ANDRÉ, jdi se podívat na nádvoří," přikázal René. Oslovený ihned vykročil a oběma rukama sevřel samopal uzi.

*****

"NĚKDO právě vyšel z místnosti," řekl Noonan. "Šestka volá Duhu, jeden subjekt opustil řídicí centrum."

*****

OSM, uvažoval Chavez. Musíme sejmout osm subjektů. Zbývající dva dostanou ostřelovači.

*****

NEJTĚŽŠÍCH je těch posledních dvě stě metrů, říkal si Malloy. Ruce na řídicích pákách se mu chvěly a přestože už tohle dělal bůhví pokolikáté, tentokrát to nebylo cvičení. No dobře... sklonil příď a zamířil přímo ke hradu. Bez pozičních světel bude vrtulník jen stínem o maličko tmavším než noc - a kromě toho čtyřlistý rotor způsobí, že se nedá poznat, z které strany hluk motoru přichází. Někdo ho možná uslyší, ale lokalizovat zdroj bude obtížné. A jemu postačí jen pár sekund.

*****

"STŘELEC Dva-Jedna, připrav se."
"Střelec Dva-Jedna zaměřen na cíl, Šestko," odpověděl Johnston. Začal dýchat pravidelně a mírně posunul lokty tak, že se rohože pod sebou dotýkal jen kloubem, nikoli masitou částí ruky. I krevní oběh v jeho cévách by mohl uškodit přesnému zaměření. Držel záměrný kříž pevně, kousek před uchem strážného. "Zaměřen na cíl," opakoval.
"Pal," ozvalo se ve sluchátkách.
Tak dobrou, Gracie, zašeptal nějaký hlásek kdesi v jeho podvědomí. Ukazováčkem jemně zatáhl za spoušť; zvonivě cvakla a z ústí pušky vyšlehl bílý plamen. Záblesk mu na okamžik zastínil výhled na cíl, ale už zase viděl jasně, právě včas, aby se podíval, jak kulka dopadla. Z opačné strany hlavy oběti jako by vytryskl našedlý obláček páry a tělo se zhroutilo jako loutka, které někdo přestřihl vodiče. Uvnitř ten výstřel nikdo neslyšel; ze vzdálenosti víc než tří set metrů jej skrze tlustá okna a kamenné zdi nemohli slyšet.
"Střelec Dva-Jedna. Cíl zasažen. Cíl zasažen. Doprostřed hlavy," hlásil Johnston.

*****

"TO byla trefa," vydechl Harrison do interkomu. Z vrtulníku byl zánik hlavy strážného dosti barvitou podívanou. Bylo to poprvé, kdy viděl někoho zemřít, a připadalo mu to jako ve filmu, jako by to vůbec nebyla skutečnost. Zasažený cíl pro něho ani nebyl živou bytostí.
"Jo," souhlasil Malloy a zmírnil rychlost. "Seržante Nance, teď!"
Na zádi Nance zatlačil oběma rukama. Vrtulník zpomaloval, příď měl nyní zdviženu, Malloy prováděl manévr s dokonalou přesností.

Chavez se odrazil nohama a sjel dolů po laně. Po nějakých dvou vteřinách téměř volného pádu sevřel lano pevněji, aby zpomalil klesání, a jeho černé boty s gumovými podrážkami lehce dosedly na plochou střechu. Okamžitě uvolnil lano a rozhlédl se po svých podřízených, kteří právě činili totéž. Eddie Price se rozběhl k mrtvole strážného, nakopl ho do hlavy, otočil se, a dal veliteli znamení zvednutým palcem.

"Velitel druhé čety volá Šestku. Jsme na střeše. Hlídka je mrtvá," řekl Chavez do mikrofonu. "Pokračujeme." Po těchto slovech se otočil k ostatním a mávl rukou směrem k okraji střechy. Night Hawk už zmizel ve tmě. Vypadalo to, jako by se ani nezastavil.

Střecha hradu byla lemována cimbuřím, jak už to na hradech bývá. Byly to hranaté kamenné zuby, za nimiž se kryli lučištníci, vystřelující šípy na nepřítele. Každý měl určen svůj výčnělek - odpočítávali si je na prstech, aby se všichni postavili na správné místo. Tuto noc k nim muži přivázali svá spouštěcí lana a postavili se do mezer. Jakmile stanuli na místech, všichni zvedli ruce. Chavez je také zvedl, hned je však zase spustil, odrazil se nohama od stěny a sklouzl po provaze až k místu vzdálenému asi metr napravo od jednoho z oken. Nohama se opíral o zeď. Z druhé strany okna se zavěsil Paddy Connolly, natáhl se, přiložil k rámu primacord a z jedné strany zasunul detonátor. Potom se posunul doleva, přičemž se na laně houpal, jako by to byla liána rostoucí v džungli, a podobně obsloužil i druhé okno. Ostatní příslušníci čety vzali do rukou zábleskové granáty.

"Velitel dvojky volá Šestku - světla!"

V řídicím centru inženýr opět přerušil dodávku proudu do hradu.

Druhá četa zvenku viděla, jak se v oknech zatmělo a potom, asi za vteřinu či za dvě, se rozsvítila nástěnná záložní světla; jako miniaturní reflektory auta, které však nedokázaly místnost dostatečně osvítit. Ztemněly i televizní obrazovky.

"Merde," zaklel René. Sedl si a sáhl po telefonu. Jestli si s ním chtějí zahrávat, jen ať to zkusí - měl dojem, že venku za oknem zahlédl nějaký pohyb, a podíval se tím směrem...

"Druhá četo, tady je velitel. Pět vteřin: pět... čtyři... tři..." Tři muži svírající granáty vytrhli pojistky, položili je k oknům a odvrátili se stranou. "... dvě... jedna... pal!"

Seržant Connolly stiskl tlačítko a exploze vyrvala obě okna ze zdi. O zlomek sekundy později v rachotu a oslepujícím světle explodovala další tři okna. Místností prolétl déšť skleněných a olověných úlomků; děti v koutě minul o tři metry.

Starší seržant Price ze svého místa vedle Chaveze vhodil do místnosti další zábleskový granát; vybuchl při dopadu na podlahu. Vtom už se Chavez odrazil od zdi a zhoupl se oknem do místnosti. MP desítku svíral oběma rukama, hlaveň vzhůru. Dopadl na zem nešikovně; neudržel rovnováhu, svalil se na záda a ucítil, jak mu na levici přistála Priceova noha. Chavez se překulil, vyskočil na nohy a rozběhl se k dětem. Vyděšeně křičely, zakrývaly si obličeje i uši; byly otřeseny explozemi zábleskových granátů. Ale o ně se teď nemohl starat.

Price přistál lépe, také vyrazil směrem doprava, ale otočil se, aby přelétl místnost pohledem. Tady. Ten vousáč. Má v ruce uzi. Price otočil zbraní, až málem přetrhl závěs na rameni, a ze vzdálenosti tří metrů mu vypálil do obličeje krátkou dávku. Účinek dopadajících kulek byl mnohem silnější než tlumený zvuk výstřelů.

Oso Vega své okno prostě vykopl a přistál přímo na jednom ze subjektů - k velkému překvapení obou zúčastněných, jenže Vega byl na překvapení připraven, a terorista ne. Osova levice vystřelila jakoby sama od sebe, udeřila ho do tváře a změnila ji v krvavý cár. Tri desetimilimetrové kulky tento efekt ještě zhoršily.

René seděl u stolu se sluchátkem v ruce a před ním ležela pistole. Právě po ní sahal, když ho Pierce ze vzdálenosti šesti stop zasáhl ze strany do hlavy.

Chavez s Pricem doklouzali do opačného kouta místnosti a zastavili se mezi dětmi a teroristy. Ding poklekl na jedno koleno se samopalem připraveným k palbě, rozhlížel se kolem a naslouchal tlumeným výstřelům ze zbraní svých podřízených. Místnost tonoucí v pološeru byla plná pohybujících se stínů. Loiselle se ocitl za jedním ze subjektů tak blízko, že se ho mohl dotknout ústím samopalu, a také to udělal. Byla to snadná rána, ale krev a mozek se rozlétly po celé místnosti.

Jeden z nich stál v koutě. Pozvedl svůj uzi, stiskl spoušť a rozsel kulky do míst, kde seděly děti. Postarali se o něho Chavez s Pricem a potom ještě McTyler, a terorista se změnil v neuspořádanou hromadu neživé hmoty.

Další z nich dokázal otevřít dveře a vyběhl ven; zasypala ho jen sprška úlomků střel, které omylem zasáhly dveře. Rozběhl se dolů, pryč od toho střílení, odbočil za roh a ještě jednou za roh a pak se snažil rychle zastavit, když na schodech uviděl černou siluetu.

Byl to Peter Covington v čele své čety, mířící vzhůru. Covington uslyšel hluk jeho kroků, namířil a vystřelil právě ve chvíli, kdy jeho muška zakryla překvapený obličej. Potom se znovu rozběhl do schodů se čtyřmi vojáky v patách.

V místnosti už zbyli jen tři. Dva se schovali za stolem. Jeden z nich zvedl samopal a naslepo střílel kolem sebe. Mike Pierce stůl přeskočil, ve vzduchu se pootočil a střelil ho třikrát zezadu do hlavy. Toho druhého pod stolem střelil Paddy Connolly do zad. Zbýval poslední. Stál a divoce mával zbraní. Poděli li se o něho čtyři příslušníci čety.

Právě v tu chvíli se otevřely dveře a vstoupil Covington. Vega přecházel kolem, od každé z mrtvol odkopl zbraň a po pěti vteřinách zvolal: "Hotovo!"

"Hotovo!" potvrdil Pierce.

*****

ANDRÉ byl venku před budovou úplně sám. Otočil se a zahleděl se na hrad.

"Dietere!" zavolal Homer Johnston.

"Ano!"

"Mohl bys mu vystřelit zbraň?"

Němec jako by četl Američanovy myšlenky. Odpovědí byla skvělá rána, jíž zasáhl Andrého samopal kousek od spouště. Kulka z pušky .300 Winchester Magnum prorazila pevný, tvrzený kov a skoro přerazila zbraň ve dví. Ze svého hnízda vzdáleného čtyři sta metrů Johnston pečlivě zamířil a vypálil svůj druhý výstřel v dnešním střetnutí. V budoucnu měl být tento zásah navždy považován za velmi nepodařený. O půl vteřiny později zasáhla sedmimilimetrová kulka subjekt patnáct centimetrů pod hrudní kostí.

André měl pocit, jako by ho někdo vražednou silou udeřil do břicha. Upravená kulka se ihned rozpadla, cestou mu rozervala na kusy játra a slezinu a vylétla z těla kousek nad levou ledvinou. Když pominul šok z počátečního úderu, pohltila ho vlna bolesti. Přes celých sto akrů areálu Světového parku se rozlehlo jeho zaječení.

*****

"KOUKEJ na to," prohodil Chavez v řídicím středisku. V jeho neprůstřelné vestě zely dvě díry. Nebylo by to smrtelné, ale bolelo by to. "Zaplaťpámbu, že je máme, co?"

"Podruhý ses narodil!" šklebil se Vega zeširoka.

"Veliteli, tady je Chavez. Mise skončena. Děti - á, myslím, že jedno z dětí je zraněné, vypadá to na škrábanec na ruce. Jinak jsou v pořádku. Všechny subjekty jsou na výřadu, pane C. Můžete zase rozsvítit."

Ding se díval, jak se Oso Vega sehnul a zdvihl v náručí malou holčičku. "Ahoj, drahoušku. Půjdeme najít maminku, ano?"

"Tohle je Duha!" jásal Mike Pierce. "Řekněte všem syčákům, že ve městě je novej šerif!"

"Přesně tak, Miku!" Eddie Price sáhl do kapsy pro dýmku a váček s tabákem značky Cavendish.

Ještě se muselo leccos udělat. Vega, Pierce a Loiselle posbírali zbraně, zajistili je a položili na stůl. McTyler s Connollym prohledali záchody a další sousední místnosti, jestli tam nejsou ještě nějací teroristé, ale nikoho nenašli. Scotty ukázal na dveře.

"Fajn, odveďte ty děti," přikázal Ding. "Petře, veď nás!"

Covingtonovi lidé otevřeli dveře u požárního schodiště a obsadili schody - na každém odpočívadle stál jeden muž. Vega vykročil jako první, na levé ruce nesl pětileté děvčátko a v pravici svíral svoji MP desítku. Za minutu byli všichni venku.

Chavez zůstal jako poslední s Eddiem Pricem a prohlíželi si zeď. V rohu, kde předtím seděly děti, bylo ve zdi sedm děr po kulkách, ale všechny zasáhly vysoko, do holé stěny. "To byla klika," poznamenal Chavez.

"Tak trochu," připustil starší seržant Pierce. "To udělal ten, kterého jsme zasáhli my dva, Dingu. Jenom střílel, nemířil - řek bych, že možná chtěl střílet na nás, ne na ně."

"Dobrá práce, Eddie."

"To jo," souhlasil Price. Po těchto slovech oba vyšli ven. Mrtvoly nechali ležet; postará se o ně policie.

*****

"VELITELI, tady Méďa. Jak to vypadá?"

"Mise skončena. Nikdo z našich není zraněný. Dobře jsi to provedl, Méďo," odpověděl Clark.

"Rozumím a děkuju, pane. Méďa se vrací na základnu. Konec. Musím si honem odskočit," sdělil Malloy druhému pilotovi a už hnal svůj Night Hawk na západ k letišti.

*****

HOMER Johnston co nejrychleji seběhl po schodech dráhy hloubkového bombardéru. Pušku nesl v ruce a cestou dolů třikrát málem zakopl. Přeběhl několik set metrů, jež ho dělily od hradu. Byl tam už doktor v bílém plášti a prohlížel muže, kterého Johnston postřelil.

"Jak mu je?" zeptal se seržant, když k nim došel. Bylo to celkem jasné. Muž se držel za břicho rukama zalitýma krví, která v umělém osvětlení měla skoro černou barvu.

"Nepřežije to," odpověděl doktor Weiler. Možná kdyby už teď byli v nemocnici na operačním sále, mohl by mít jakousi šanci, ale krvácí z roztrhané sleziny, játra má nejspíš také zničena... a bez transplantace jater nemůže přežít. Weiler mu mohl dát jen morfium proti bolesti. Sáhl do brašny pro injekční stříkačku.

"To on zastřelil tu holčičku," řekl Johnston doktorovi. "Řek bych, že jsem ho netrefil úplně přesně," pokračoval a díval se do otevřených očí a bolestí zkroucené tváře, z níž se opět vydral sténavý křik. Kdyby to byl jelen nebo los, Johnston by ho dorazil ranou z pistole do hlavy nebo do krku, ale u člověka se to nehodí. Chcípej pomalu, hajzle, pomyslel si Johnston. Trochu mu vadilo, že mu doktor dává injekci proti bolesti, ale doktor složil přísahu a má své povinnosti, stejně jako on.

"Trefils ho dost nízko," poznamenal Chavez, který se přišel podívat na posledního živého teroristu.

"Asi jsem zatáh za spoušť trochu zprudka," nadhodil ostřelovač.

Chavez se mu zpříma podíval do očí. "Ano, jasně. Jdi si sbalit věci."

"Za chviličku." Oči raněného se zklidnily, když mu do krevního oběhu vnikla droga, ale rukama se stále držel za ránu a zpod jeho zad vytekla kaluž krve. Nakonec zvedl oči a naposledy pohlédl na Johnstona.

"Dobrou, Gracie," řekl tiše ostřelovač. Deset vteřin poté už se otočil a vydal se k hloubkovému bombardéru pro zbytek své výbavy.

Ordinace byla plná zaneřáděných kalhotek a dětí s očima ještě rozšířenýma šokem. Skončila noční můra, kterou budou v příštích letech mnohokrát v duchu prožívat znovu. Starali se o ně vojáci Duhy. Jeden z nich obvázal škrábanec malému chlapci - jediné zranění, které kdo z dětí utrpěl.

Byl tu pořád i centurion de la Cruz, který se odmítl nechat odvézt pryč. Muži v černém odkládali neprůstřelné vesty a opírali je o stěnu. Na blůzách uniforem uviděl okřídlené odznaky amerických, britských a německých výsadkářů. A také zaznamenal spokojený výraz vojáků, kteří úspěšně splnili úkol.

"Kdo vlastně jste?" zeptal se španělsky.

"Je mi líto, ale to nesmím říct," odpověděl Chavez. "Ale viděl jsem na kazetě, co jste udělal. Vedl jste si dobře, seržante."

"To vy taky, hm..."

"Chavez. Domingo Chavez."

"Američan?"

"Co ty děcka, nestalo se jim nic?"

"Jenom té jedné tady vedle."

"A ti... zločinci?"

"Ti už žádné zákony neporuší, amigo. Už nikdy," ubezpečil ho tiše velitel druhé čety.

"Bueno." De la Cruz mu stiskl ruku. "Bylo to těžké?"

"Vždycky je to těžké, ale my jsme cvičení na obtížné akce a moji chlapi jsou..."

"Vypadají na to," souhlasil de la Cruz.

"Vy taky." Chavez se ohlédl. "Haló, chlapci, tady je ten chlápek, co se do nich pustil mečem."

"Vážně?" Mike Pierce přistoupil blíž. "Dorazil jsem ho za vás. Máte kuráž, člověče." Pierce mu potřásl rukou. Ostatní vojáci se přidali.

"Musím... musím..." De la Cruz vstal a odkulhal ke dveřím. Za pět minut se vrátil, následován Johnem Clarkem a v ruce držel...

"Co to sakra je?" podivil se Chavez.

"Orlice naší legie. Šestá Legio Victrix," hlásil centurion, svíraje znak v jedné ruce. "Vítězná legie. Seňore Dennisi, dovolíte?"

"Ano, Francisco," přikývl vážně ředitel.

"Na znamení úcty od mé legie, seňore Chavezi. Vystavte ji na čestném místě."

Ding ji od něho převzal. Ten krám vážil snad deset kilo - však byl potažený zlatem. Bude to pěkná trofej do klubu v Herefordu. "To taky uděláme, kamaráde," slíbil bývalému seržantovi a podíval se na Johna Clarka.

Napětí opadalo a jako obvykle následovala euforie a únava. Vojáci se dívali na děti, které zachránili - byly zticha, ospalé, protože byla noc, ale už brzy se vrátí ke svým rodičům. Zvenku bylo slyšet přijíždějící autobus. Steve Lincoln otevřel dveře a díval se, jak z něj vystupuje skupina dospělých lidí. Mávnutím je poslal dovnitř a místností se rozlehly radostné výkřiky.

"Musíme jet," prohlásil John. Také on si potřásl rukou s de la Cruzem; zatím se vojáci začali trousit ven.

Venku pod širým nebem Eddie Price dokončil svůj rituál. Dýmku už měl nacpanou, vytáhl z kapsy kuchyňskou zápalku, škrtl jí o kamennou zeď ordinace, zapálil si a dlouze, vítězně zabafal. Rodiče se tlačili dovnitř a někteří už vycházeli ven i s dětmi; mnozí plakali štěstím nad jejich záchranou.

Přistoupil k nim plukovník Gamelin, který dosud postával u autobusu. "Vy jste z Legie?"

Odpověděl mu Louis Loiselle. "Něco na ten způsob, pane," řekl francouzsky.

Ohlédl se na jednu z kamer, namířenou přímo na autobus - zřejmě proto, aby o této pamětihodné události pořídila záznam. Rodiče s dětmi vycházeli ven a mnozí z nich podávali ruce vojákům Duhy. Pak je Clark odvedl zpátky ke hradu a do suterénu. Cestou jim salutovali policisté od Guardie Civil a příslušníci speciální jednotky jejich pozdravy opětovali.

16 KAPITOLA - ODHALENÍ

ÚSPĚŠNÉ ZAKONČENÍ OPERACE VE SVĚTOVÉM PARKU PŘINESLO některým lidem problémy, a jedním z nich byl i plukovník Nuncio, velící důstojník Guardie Civil na místě zásahu. Místní sdělovací prostředky usoudily, že záchranné akci velel on, a okamžitě ho zahrnuly žádostmi o podrobné vylíčení celé operace a o videokazety pro televizi. Podařilo se mu Světový park před zástupci médií natolik dobře uzavřít, že dokonce i jeho nadřízení v Madridu měli jen mlhavou představu o tom, co se vlastně stalo, a také tento fakt ovlivnil jeho další postup. Nakonec se rozhodl předat sdělovacím prostředkům videokazety z kontrolních kamer Světového parku; měl za to, že prakticky o nic nejde, protože na nich nebylo vidět skoro nic. Nejdramatičtějším záběrem byl okamžik, kdy se útočící skupina spouštěla z vrtulníku na střechu hradu a potom ze střechy do oken řídicího centra. Nuncio usoudil, že na tom nic není. Celý záběr trval jen čtyři minuty - právě tolik času měl Paddy Connolly na umístění náloží a na to, aby ustoupil stranou, než je odpálil. Střelbu v místnosti nic nezachytilo, protože jedinou kameru v místnosti zničili sami teroristé. Odstranění strážce na střeše sice bylo zaznamenáno na pásce, ale ta se médiím do rukou nedostala, protože rána na jeho hlavě vypadala poněkud drasticky. Totéž platilo i o smrti posledního z nich, muže jménem André, který zastřelil holandské děvčátko - i tato scéna byla na kazetě, ale ze stejných důvodů nebyla zveřejněna. Ostatní materiál byl uvolněn. Kamery byly od místa akce dostatečně daleko, aby se nedaly rozeznat obličeje členů záchranného týmu. Bylo jenom vidět, jak bujaře vycházejí ven. Mnozí z nich s dětmi v náručí - tohle určitě nikomu a ničemu neuškodí, pomyslel si. A ze všeho nejmíň téhle speciální jednotce z Anglie, která si odvezla jeden z třírohých klobouků španělské policie společně s orlicí VI. Legie Světového parku jako suvenýr z úspěšné mise.

A tak se černobílé videozáznamy rozlétly po světě ve vysílání společností CNN, Sky News a jiných agentur jako podklad ke komentářům všech možných reportérů, kteří se shromáždili u hlavní brány Světového parku a zeširoka a zcela mylně vykládali o schopnostech speciální jednotky Guardia Civil, vyslané z Madridu, aby vyřešila ohavnou situaci v největším zábavním parku na světě.

Dmitrij Arkaďjevič Popov to všechno ve svém newyorském bytě sledoval v osm hodin večer. Kouřil při tom doutník, usrkával vodku a nahrával celý záznam na video, aby jej později podrobně prostudoval. Záblesky výbuchů byly velmi dramatické, ale nedověděl se z nich naprosto nic, a nic mu neprozradila ani vítězná přehlídka záchranného týmu, na které nebylo zhola nic neočekávaného - křepký krok vojáků, zbraně přehozené přes ramena, děti v náručí. Nu, prostě zažívají euforii po úspěšné akci. Záznam ukazoval, jak míří do nějaké budovy. Někde uvnitř je nejspíš doktor, který se postaral o dítě, jež podle reportérů jako jediné utrpělo při zásahu menší poranění. Později vyšli vojáci znovu ven, jeden z nich švihl rukou podle kamenné stěny, rozškrtl zápalku a...

... zapálil si dýmku...

Když to Popov uviděl, samotného ho překvapilo, jak na to zareagoval. Prudce zamrkal a předklonil se v křesle. Kamera nezabírala toho policistu či vojáka zblízka, ale ten člověk docela určitě kouřil zahnutou dýmku, povídal si s kamarády a každých pár vteřin vypustil obláček kouře... neděl al nic zajímavého, jenom klidně povídal něco, co záznam nezachytil, jak už to po

úspěšné misi bývá. Nepochybně rozmlouvali o tom, kdo co udělal, co jim vyšlo podle plánu, a co ne. Mohly to klidně být záběry z nějaké hospody. Takoví lidé za podobných okolností vždycky mluví stejně, ať už jsou to vojáci, lékaři nebo fotbalisté. Opadne napětí a přijde čas poučit se z toho, co právě zažili. Popov věděl, že právě podle toho se poznají profesionálové. Obraz se změnil. Opět se objevila tvář amerického reportéra, který žvanil až do další přestávky na reklamu, po níž, jak oznámil hlasatel, bude následovat zpráva o nějakých politických událostech ve Washingtonu. Popov přetočil kazetu na začátek, vyňal ji z přístroje a vzal do ruky jinou. Vložil ji do videorekordéru a zrychleně přetočil až k místu s nahrávkou z Bernu. Projel celou fázi vlastního zásahu a po jeho ukončení... ano, jeden muž si zapálil dýmku. Přece si vzpomíná, že se na něho díval z protější strany ulice.

Potom vzal pásku se záznamem z incidentu ve Vídni a... ano, nakonec si jeden z mužů zapálil dýmku. Ve všech případech se jednalo o člověka vysokého asi sto osmdesát centimetrů. Zápalku rozškrtával pokaždé podobným způsobem, dýmku držel vždycky úplně stejně a tou rukou gestikuloval při hovoru s ostatními tak, jak to obvykle kuřáci dýmek dělávají...

"... nu, ničevo," zabručel zpravodajský důstojník ve svém nákladně zařízeném bytě. Celou půlhodinu přehrával všechny záznamy dopředu a zpátky. Ve všech případech uviděl stejné oblečení. Ten muž byl stejně velký, měl stejná gesta, stejné pohyby, stejnou zbraň, přehozenou přes rameno stejným způsobem; všechno je stejné, zjišťoval bývalý důstojník KGB. A to znamenalo, že je to týž muž... ve třech různých zemích.

Ten člověk není ani Švýcar, ani Rakušan, ani Španěl. Popov zanechal dedukcí a začal z dostupných vizuálních informací shromažďovat další fakta. Kromě kuřáka dýmky tu byl ještě jeden muž, o něco menší, a ten s dýmkou s ním rozmlouval s výrazem jakési přátelské podřízenosti. A pak tam byl ještě jeden. Mohutný svalovec. Na dvou ze tří záznamů nesl těžký kulomet, ale na tom třetím nesl dítě a kulomet neměl. Takže na těch páscích jsou dva, možná tři lidé, kteří se objevili v Bernu, ve Vídni i ve Španělsku. Ve všech případech novináři přiřkli kredit za záchranu rukojmích místní policii, ale nebyla to pravda. Kdo tedy jsou tito lidé, kteří se dostavili s rychlostí a rázností blesku do tří různých zemí... z toho dvakrát ukončili akce, k nimž on zavdal podnět, a jednou vyřídili nepříjemnost, s níž přišel někdo jiný - nevěděl, kdo to byl, a příliš mu na tom ani nezáleželo. Reportéři tvrdili, že prý požadovali propuštění jeho starého přítele Šakala. Blázni. Francouzi by radši vyšoupli Napoleonovu mrtvolu z Invalidovny než by vydali toho vrahouna, kterému jeho otec, komunista, dal jméno po Leninovi - Iliych Ramirez Sanchez. Nad takovým nápadem Popov kroutil hlavou. Právě však zjistil něco moc důležitého. Někde v Evropě existuje speciální tým, schopný překračovat hranice stejně snadno jako nějaký obchodník na palubě dopravního letadla. Ta skupina může volně působit v různých zemích, a také to dělá; zaskakuje za místní policisty, a to velmi schopně, na profesionální úrovni. Ani tuhle operaci nezvládli špatně, co? Po záchraně dětí ve Světovém parku jejich prestiž a přijatelnost v mezinárodním společenství určitě vzroste...

"Ničevo," zašeptal opět. Dnes večer se dověděl cosi velmi významného. Na oslavu si nalil další sklenici vodky. Teď za tím musí jít. Ale jak? To se musí promyslet. Vyspí se na to a jeho vycvičený mozek určitě na něco přijde.

*****

UŽ byli skoro doma. Herkules je naložil a vezl celou skupinu, teď už relaxující, zpátky do Herefordu. Zbraně se vrátily do kontejnerů z umělé hmoty a z mužů spadly poslední zbytky napětí. Někteří bláznivě žertovali, jiní vyprávěli o průběhu akce těm, kdo nebyli přímo u toho. Clark si všiml, že Mike Pierce se při debatě se sousedem zvlášť rozohnil. V tuto chvíli měl na kontě nejvíc mrtvých teroristů z celé Duhy. Homer Johnston si povídal s Weberem -

podařil se jim společný kousek - něco, co mělo zůstat jen mezi nimi. Weberovi se povedl nádherný zásah, leč v rozporu se stanovenými pravidly, když vystřelil teroristovi z ruky jeho uzi a umožnil Johnstonovi, aby... no jistě, uvědomil si John, on toho syčáka, co zabil to děvče, nechtěl jenom zabít. Chtěl toho parchanta ošklivě poranit, poslat ho do pekla s vlastním, osobním vzkazem. Bude si muset seržanta Johnstona podat. Tohle si Duha nesmí dovolit. Není to profesionální. Stačí ty parchanty prostě pobít. Člověk se musí spolehnout, že se jim o zvláštní zacházení postará sám pámbu. Ale... John musel připustit, že to chápe.

Tak, přemýšlel John, ten nápad založit Duhu se docela vydařil, ne? Tři zásahy -tři čistě zvládnuté mise. Dva rukojmí zemřeli. Jeden ještě dřív, než dorazili do Bernu, druhý krátce po jejich příjezdu do parku - ani jednou se tak nestalo v důsledku nějaké nedbalosti nebo chyby ze strany jeho lidí. Lepší výkonnost dosud nikde neviděl. Dokonce ani jeho kamarádi od třetí skupiny speciálních operací ve Vietnamu nebyli tak dobří. Opravdu si nemyslel, že by někdy něco podobného mohl přiznat. Zničehonic ho překvapila myšlenka - a s ní málem přišly i slzy - že by se měl cítit poctěn příležitostí velet takovým válečníkům, které vysílá do akce a stahuje zpět tak jako teď, když s úsměvem vstávají, nakládají si všechen materiál na ramena a vycházejí zadními nákladovými vraty z herkulesu k čekajícím naklaďákům. Jeho chlapi.

"Hospoda je otevřená!" zahulákal na ně Clark, když se také zvedl.

"Už je trochu pozdě, Johne," namítl Alistair.

"Jestli jsou zamčený dveře, Paddy je vyhodí do luftu," povykoval Clark a zlověstně se zašklebil.

Stanley to uvážil a pak kývl. "Tak jo, hoši si zaslouží jedno, dvě pivka." Kromě toho si byl vědom, že umí odemknout jakýkoli zámek.

Do klubu přišli ve svých nindžovských úborech a zjistili, že na ně barman čeká. Bylo tam i pár jiných hostů, popíjejících svoje poslední pivo. Když uviděli muže z Duhy, někteří začali tleskat a v místnosti se rozhostila vřelá atmosféra. John v čele svých mužů přistoupil k baru a objednal pivo pro všechny.

"Tohle miluju," prohlásil po chvíli Mike Pierce a ucucával svůj guinness skrze tenkou vrstvičku pěny.

"Tys dostal dva, Miku?" vyptával se Clark.

"Jo," přikývl. "Toho za stolem u telefonu. Pam-Pam," vykládal Pierce a ze strany se dvěma prsty dotkl své hlavy. "A pak ještě jednoho, co střílel zpoza stolu. Přeskočil jsem stůl a ještě ve vzduchu jsem do něj napálil tři kulky. Přistál jsem, překulil jsem se a dal mu další tři zezadu. Sbohem, Charlie. A potom ještě jednoho, rozdělil jsem se o něj s Dingem a s Eddiem. Já vím, že člověk by si v takových věcech neměl libovat, ale... ježíšikriste, sejmout tyhle parchanty, to byla radost. Zabíjet děti, člověče! To je zlý. No, žádnej z nich už to nikdy neudělá, šéfe. Ve městě je novej šerif."

"Dobrá práce, šerife." John pozvedl sklenici k přípitku.

Tahle akce nezavdá příčinu k žádným výčitkám, pomyslel si Clark a napil se tmavého piva. Rozhlédl se kolem. V koutě si povídali Johnston s Weberem; Weber držel kolegu kolem ramen a nepochybně mu děkoval za skvělý zásah, jímž zneškodnil vrahův samopal. Clark vykročil a zůstal stát nad oběma seržanty.

"Já vím, šéfe," omlouval se Homer dřív, než Clark cokoli řekl. "Už to nikdy neudělám, ale ať se propadnu, byl to dobrej pocit."

"Jak jsi řekl, Homere: už nikdy."

"Ano, pane. Trochu prudce jsem zatáh za spoušť," zdůraznil Johnston, aby se pro všechny případy kryl.

"Kecy," prohlásil velitel Duhy. "Pro tentokrát to nechám plavat - ale jen pro jednou. A ty, Dietere, byla to dobrá trefa, ale..."

"Nie wieder, Herr General. Já vím." Němec pokývl na znamení, že se podrobuje. "Homere, Junge, ten se ale tvářil, když ho trefil. To byl pohled, kamaráde. A ten na střeše se ti taky poved."

"To bylo snadné," odtušil Johnston přezíravě. "Stál na místě. A bác. Lehčí, než házet šipky, člověče."

Clark je oba poplácal po zádech a Odšoural se k Chavezovi s Pricem.

"Musel jsi mi šlápnout na ruku?" stěžoval si mírně Ding.

"Příště musíš oknem prolítnout rovně, a ne našikmo."

"To je pravda." Chavez se zhluboka napil guinnesse.

"Jak to šlo?" zajímal se John.

"Až na to, že me dvakrát trefili, docela dobře," mínil Chavez. "Budu ale potřebovat novou vestu." Po každém zásahu byla vesta považována za nepoužitelnou pro další akce. Pošlou ji zpátky k výrobci, kde prozkoumají, jak dalece splnila svůj účel. "Který z nich to byl, co myslíš, Eddie?"

"Asi ten poslední. Ten, co vstal a střílel směrem k dětem."

"No, a podle plánu jsme právě takovým výstřelům měli stát v cestě. A schytal to pořádně. Ode mě, od tebe, od Mika a myslím, že ho dostal i Oso."

"To se nám povedlo," souhlasil Price, právě když k nim přistoupil Julio.

"Bylo to dobrý, chlapi!" zvolal první seržant Vega, potěšen, že se konečně také zúčastnil operace v terénu.

"Odkdy mlátíme subjekty do ksichtu?" zajímal se Chavez.

Vega se zatvářil trochu rozpačitě. "To byl prostě instinkt. Byl tak blízko... Víte, možná bych ho dokázal zajmout i živého, ale to nám přece nikdo nenařídil, no ne?"

"Docela správně, Oso. To nebylo účelem akce. Určitě ne v místnosti plné dětí."

Vega přikývl. "Napadlo mě to a vystřelil jsem čistě automaticky, jako při cvičení, člověče. V každým případě to byla parádní akce, jefe."

"Neměls nějaké potíže v tom okně?" zeptal se Price.

Vega zavrtěl hlavou. "Ne. Pořádně jsem to nakop, a šlo to jak po másle. Praštil jsem se do ramene o rám, ale to nic není. Jsem už tak dost otlučenej. Ale víte, měli jste mě nechat krýt ty děcka. Jsem větší, pochytal bych víc kulek."

Chavez raději neřekl, že měl strach, je-li Vega dost pohyblivý. Jak se ukázalo, bál se zbytečně. To byl důležitý poznatek. I se svou mohutnou postavou Oso našlapoval lehce; pohyboval se mnohem lehčeji, než Ding předpokládal. Tenhle medvěd umí báječně tancovat, i když váží přes sto deset kilo a sukýnka pro baletky by mu byla trochu malá.

"Výtečná operace," pochválil je Bill Tawney, když se k nim připojil.

"Víme něco nového?"

"Pravděpodobně se podařilo identifikovat jednoho z nich - toho, který zabil to dítě. Francouzi ukázali jeho fotku pár informátorům, a ti si myslí, že by to mohl být on. Jistý André Herr, narozený v Paříži. Mají za to, že občas pracoval pro Action Directe, ale nic konkrétního nevědí. Další informace jsou prý na cestě. Všech=ny fotky a otisky prstů ze Španělska putují do Paříže, kde bude vyšetřování pokračovat. Ale ne všechny fotografie jsou prý použitelné."

"Jo, nějaká ta kulka s dutým hrotem dokáže člověku přerovnat frizúru," zachechtal se Chavez. "Ale s tím toho moc nenaděláme."

"Co k té operaci dalo podnět?" zajímal se Clark.

Tawney pokrčil rameny. "V tomhle směru nemáme vůbec nic. To musí vyšetřit francouzská policie."

"Bylo by fajn to zjistit. Od doby, kdy jsme sem přijeli, už došlo ke třem incidentům. Není to trochu moc?" Chavez se náhle tvářil velmi vážně.

"To je," připustil zpravodajský důstojník. "Před nějakými deseti, patnácti lety by to nebylo tolik a taky poslední léta byla trochu klidnější." Znovu pokrčil rameny. "Může jít o shodu okolností nebo o to, že se jedni opičí po druhých, ale..."

"Opičí? To bych neřekl, pane," namítl Eddie Price. "Myslím, že jsme žádným teroristům nezavdali příčinu k posílení jejich ambicí a dnešní operace by na ně měla taky mít uklidňující účinek."

"Na tom asi něco je," souhlasil Ding. "Jak povídal Mike Pierce - ve městě je novej šerif a mělo by se vědět, že není radno si s ním zahrávat, i když si lidi myslí, že to jsou jen vylepšení místní policajti. Možná bychom měli pokročit o něco dál, pane C."

"Vyjít na veřejnost?" Clark potřásl hlavou. "To nikdy nebylo součástí plánu, Domingo."

"Tedy, pokud je naším úkolem ty parchanty postřílet v akci, to je jedna věc. Ale pokud bychom měli za úkol je donutit, aby si to radši dvakrát rozmysleli, než začnou vyvádět - zařídit to tak, aby k žádným teroristickým útokům nedocházelo - to by bylo něco úplně jiného. Právě ta představa nového šerifa ve městě jim může trochu zchladit palice a přesvědčit je, že by se radši měli vrátit zpátky k mytí aut, nebo čím se vlastně zabývají, když zrovna nedělají nějakou levárnu. Takovému přístupu se v mezinárodních vztazích říká politika odstrašování. Měl by sis o tom promluvit s doktorem Bellowem, Johne," uzavřel Ding.

Clark si uvědomil, že ho Chavez znovu překvapil. Tři po sobě jdoucí úspěšné zásahy, přenášené televizí, by opravdu mohly mít odstrašující účinek na dosud žijící teroristy v Evropě i jinde, v nichž ještě dřímají jakési touhy. A opravdu by stálo za to si o tom promluvit s doktorem Bellowem. Ale ještě je moc brzy na to, aby se v týmu začal šířit přehnaný optimismus... říkal si John a zamyšleně se napil. Oslava pomalu končila. Vojáci Duhy měli za sebou předlouhý den, a tak jeden po druhém odkládali prázdné sklenice na bar, který už měl před nějakým časem zavírat, a mířili ke dveřím, aby se rozešli do svých domovů. Skončil další den a s ním skončila další mise. A vlastně také začal nový den; už za pár hodin se musí probudit a vyrazit na ranní běh a rozcvičku a pokračovat ve výcviku.

*****

"VY jste nás chtěl opustit?" otázal se dozorce vězně Sancheze hlasem, z nějž čišela ironie.

"Jak to myslíte?" podivil se Šakal.

"Vaši kolegové včera něco vyvedli," sděloval mu strážný a prostrčil okýnkem ve dveřích výtisk listu Le Figaro. "Už to nikdy neudělají."

Na titulní straně se skvěla fotografie převzatá z videozáznamu, pořízeného ve Světovém parku. Nebyla příliš kvalitní, ale byl na ní jasně vidět voják v černém oděvu, nesoucí dítě, a v prvním odstavci bylo popsáno všechno, jak se to sběhlo. Carlos přelétl článek očima, sedl si na kavalec a přečetl si všechny podrobnosti. Náhle pocítil hlubokou, černou beznaděj, což by nikdy dřív nepovažoval za možné. Uvědomil si, že někdo vyslyšel jeho prosbu, ale nic z toho nebylo. Podíval se jediným oknem cely na slunce a uvědomil si, že už ho nečeká nic než život v téhle kamenné kleci. Život. Dlouhý, pravděpodobně zdravý a určitě ponurý. Když dočetl, zmuchlal noviny v prstech. Pitomá španělská policie. Pitomej svět.

*****

"ANO, viděl jsem to včera večer," odpověděl do telefonu. Holil se při tom.

"Musím s vámi mluvit. Chci vám něco ukázat, pane," říkal Popovův hlas. Bylo chvíli po sedmé ráno.

Zamyslel se. Popov je starý chytrák, který odvedl svoji práci, aniž by kladl zbytečné otázky... a nikde nezůstalo nic na papíře. Určitě nic, co by jeho advokáti nezvládli, kdyby na to přišlo - jako že se to nestane. Až přijde čas, bude se muset postarat i o Popova.

"Dobře, přijďte ve čtvrt na devět."

"Ano, pane," odpověděl Rus a zavěsil.

*****

KILLGORE viděl, že Pete je už opravdu v agónii. Bude třeba ho odvézt. Okamžitě vydal pokyn, a přišli dva zřízenci v ochranných oděvech a naložili alkoholika na vozík, aby ho převezli do nemocniční části budovy. Za nimi a za svým pacientem kráčel Killgore. Nemocniční oddělení bylo téměř identickou kopií místnosti, kde přežívali pouliční povaleči a lili do sebe kořalku, aniž by tušili, že jen čekají na to, až se projeví první příznaky. V současné době se už všichni dostali do stavu, kdy bolest nedokázal potlačit ani alkohol s mírnými dávkami morfia. Zřízenci uložili Peta do postele vedle elektronického přístroje, přezdívaného vánoční stromeček -byl to automatický aplikátor léčiv. Killgore vzal infuzní jehlu a zabořil ji Petovi do žíly. Potom stiskl několik tlačítek, a za několik vteřin už se pacientovi pod přívalem velkého množství léku ulevilo. Oči měl ospalé a tělo se uvolnilo, zatímco ho Šiva i nadále zevnitř zaživa užíral. Bude potřebovat ještě jednu infuzi, vyživovací, aby tělo mohlo dál fungovat. K tomu se přidají různé léky; pro kontrolu, jestli některý z nich náhodou proti Šivovi nebude nečekaně účinkovat. Takových léků tu byla plná místnost - od antibiotik, o nichž se soudilo, že jsou proti této virové infekci nepoužitelná, až po Interleukin-2 a nově vyrobený Interleukin-3a, o němž někteří soudili, že by mohl mít jistý účinek. A také upravené protilátky, působící proti Sivovi, vypěstované v tělech pokusných zvířat. Nepředpokládali, že by něco z toho mohlo působit, ale muselo se vyzkoušet, že to opravdu nepůsobí, aby nedošlo k nějakému překvapení, až se začne epidemie šířit. Vakcína B pravděpodobně bude účinkovat podle očekávání - právě ji testovali na nové skupině lidí, unesených z manhattanských barů. Totéž platilo i o vakcíně A, jejíž účel se dost lišil od účelu, k němuž měla být použita vakcína B. Miniaturní kapsle, vyvíjené na opačné straně budovy, se jim budou velice hodit.

*****

DŮKAZ toho, o čem přemýšlel při pohledu na Petovo umírající tělo, se nacházel nedaleko. Mary Bannisterová, subjekt F4, pociťovala nevolnost od žaludku, zatím jen mírnou, a příliš na to nemyslela. Takové věci se stávají a není jí přece nijak moc zle. Stačí si vzít nějaké antacidy. Jsou v lékárničce, kde je i spousta jiných léků. Jinak se cítila dost malátná, když se tak na sebe usmívala do zrcadla. To, co tam uviděla, se jí zamlouvalo - mladá, atraktivní žena v růžovém hedvábném pyžamu. Vyšla ze svého pokoje. Měla pěkné, lesklé vlasy a pružný krok. V obývacím pokoji na gauči seděl Chip a četl si časopis. Zamířila rovnou k němu a sedla si vedle něho.

"Ahoj, Chipe," usmála se.

"Ahoj, Mary." Opětoval úsměv a dotkl se její ruky.

"Dala jsem jí do snídaně větší dávku valia," poznamenala Barbara Archerová ve středisku a nastavila kameru tak, aby je zabírala z větší blízkosti. "A to druhé taky." To druhé byl přípravek potlačující zábrany.

"Dneska vypadáš dobře," řekl Chip. Skrytý mikrofon zachytil jeho slova jen nedokonale.

"Děkuju." Opět se usmála.

"Vypadá dost omámeně."

"To by tedy měla," odtušila chladně Barbara. "Má toho v sobě tolik, že by i jeptiška shodila hábit a dala se do díla."

"Co on?"

"Jo on... žádné steroidy jsem mu nedala," zasmála se doktorka Archerová.

Chip se naklonil k Mary a políbil ji na rty. Byli v obýváku sami.

"Jak vypadá její krevní obraz, Barb?"

"Spousta protilátek a začínají se vytvářet malé částečky. Za pár dní by se měly objevit první příznaky."

"Jezte, pijte, veselte se, lidičky, protože za týden už budete mrtví," prohodil jiný lékař před obrazovkou.

"Mají smůlu," souhlasila doktorka Archerová. Dala při tom najevo asi tolik citu, kolik by jiný člověk projevil, když najde u silnice mrtvého psa.

"Má pěknou postavu," poznamenal lékař, když se pyžamo sneslo k zemi. "Už jsem dlouho neviděl žádný nemravný film, Barb." Samozřejmě, že všechno nahrávali na video. Postup při pokusech měl svá železná pravidla. O všem se musí pořídit záznam, aby bylo možno celý test zkontrolovat. Pěkný prsa, pomyslel si -Chip si to říkal také, když je na obrazovce začal hladit.

"Když sem přišla, byla hrozně stydlivá. V tomto ohledu fungují uklidňující prostředky bezvadně." Opět lékařská poznámka. Od této chvíle už šlo všechno rychle. Oba lékaři srkali kávu a dívali se. Ať už za to mohly utišující prostředky, nebo něco jiného, základní lidské instinkty začaly působit a po pěti minutách už se Chip s Mary bláznivě zmítali s obvyklými zvukovými efekty, i když obraz naštěstí nebyl úplně čistý. O několik minut později leželi vedle sebe na tlustém chlupatém koberci, unaveně a spokojeně se políbili, on jí hladil rukou ňadra, oči měl zavřené, zhluboka, pravidelně oddychoval a převalil se naznak.

"Teda, Barb, když nic jiného, aspoň tady máme pěkné víkendové hnízdečko pro milence," poznamenal s potměšilým úsměvem. "Za jak dlouho myslíš, že se mu to objeví v krvi?"

"Za tři, čtyři dny se pravděpodobně vytvoří protilátky." Chip neprošel sprchou tak jako Mary.

"A co zkoušky vakcín?"

"Na pěti subjektech zkoušíme vakcínu A. Tři jsme nechali stranou, nepostižené, pro kontrolu Vakcíny B."

"Ale? Kohopak necháme přežít?"

"M2, M3 a F9," odpověděla doktorka Archerová. "Zdá se, že mají docela zdravé názory. Jeden z nich je členem klubu Sierra, věřili byste tomu? Ti ostatní mají rádi život v přírodě a myslím, že s tím, co děláme, budou souhlasit."

"Politická kritéria pro vědecké testy - co se to s námi děje?" podivil se muž a opět se zasmál.

"Nu, když už mají přežít, můžou to být aspoň lidi, se kterými si budeme rozumět," mínila doktorka Archerová.

"To je fakt," přikývl. "Jak moc si jseš jistá vakcínou B?"

"Velice jistá. Předpokládám, že bude účinkovat v sedmadevadesáti procentech případů, možná i o něco líp," dodala střízlivě.

"Ne na sto procent?"

"Ne, na to je Šiva trochu moc zlobívej kluk," připustila Archerová. "Testy na zvířatech jsou trochu nepřesné, to přiznávám, ale výsledky odpovídají počítačovému modelu skoro dokonale, s chybou v předpokládaných mezích. V tomhle ohledu pracoval Steve velice dobře."

"Berg je hrozně chytrý," přisvědčoval druhý lékař. Potom se zavrtěl na židli. "Víš, Barb, to, co tady děláme, není tak docela..."

"Já vím," ujistila ho. "Ale všichni jsme věděli, do čeho jdeme."

"To je fakt." Pokývl na souhlas, naštvaný sám na sebe za projevené pochybnosti. Nu, jeho rodina přežije a všichni se budou těšit ze své lásky ke světu a k mnoha druhům jeho obyvatel. Ale ti dva na obrazovce jsou lidské bytosti jako on sám, a on se na ně díval jako nějaký zvrhlík. No jo, však to dělali jen proto, že byli napumpovaní drogou, podanou v jídle nebo v pilulkách. Ale oba byli odsouzení k smrti a...

"Uklidni se, ano?" Archerová se mu dívala do očí a pochopila, na co asi myslí. "Aspoň si užijí trochu lásky, ne? To je mnohem víc, než kolik se dostane zbytku světa..."

"Na to se nebudu muset dívat." Nepovažoval voyerství za vhodnou zábavu a často si říkával, že by se neměl dívat na to, co původně sám pomáhal rozjet.

"Ne, ale všichni o tom budeme vědět. Budou o tom mluvit v televizních zprávách. Ale pak už bude pozdě a kdyby přišli na to, co se děje, jejich poslední uvědomělá myšlenka by byla jít po nás. Právě to mi dělá největší starosti."

"Sídlo projektu v Kansasu je naprosto bezpečné, Barb," ujistil ji. "A to druhé, v Brazílii, je ještě bezpečnější." Právě tam se chce později vydat. Deštný prales ho odjakživa fascinoval.

Mohlo by to být lepší, pomyslela si Barbara Archerová.

"Svět není laboratoř, doktore, chápete?" Což právě tohle se netýká celého projektu Šiva? Kristepane. Kristus, napadlo ho. Další myšlenka, na kterou je třeba zapomenout. Nebyl natolik cynický, aby boží jméno spojoval s tím, co se chystali provést. Možná příroda, ale to není tak docela totéž, pomyslel si.

*****

"DOBRÉ jitro, Dmitriji," pozdravil. Přišel dnes do práce dřív než jindy.

"Dobré jitro, pane." Zpravodajský důstojník vstal, když jeho zaměstnavatel vstoupil do předpokoje. Byl to evropský zvyk, sahající až do královských dob, a jaksi se adaptoval i v marxistickém státě, kde vyrůstal a byl vychován tento Rus, nyní žijící v New Yorku.

"Co pro mě máte?" zeptal se šéf. Odemkl dveře své kanceláře a vešel dovnitř.

"Něco velice zajímavého," řekl Popov. "Nejsem si jistý, jak dalece zajímavého. To můžete líp posoudit vy než já."

"No dobře, tak se na to podíváme." Šéf usedl, otočil se i s křeslem a zapnul kávovar.

Popov přešel k protější stěně a odsunul panel, skrývající elektronickou výbavu zasazenou ve dřevě. Vzal do ruky dálkové ovládání a zapnul televizi i video. Potom vložil do přístroje videokazetu.

"Tohle je zpravodajství z Bernu," vysvětloval svému zaměstnavateli. Páska běžela jen třicet sekund, a už ji zastavil, vyjmul kazetu a nahradil ji jinou. "Vídeň," poznamenal a stiskl tlačítko PLAY. Tento úsek nechal běžet necelou minutu. Potom zase kazetu vyjmul. "Včerejší večer, v tom španělském parku," a pustil pásku. Tentokrát ji nechal běžet víc než minutu. Potom ji zastavil.

"Nuže?" otázal se jeho společník, když skončil.

"Co jste viděl, pane?"

"Nějaké muže - všichni kouřili. Podle vás to snad byl jeden a týž člověk?"

"Správně. Při všech třech incidentech se vyskytoval tentýž muž, anebo to tak aspoň vypadá."

"Pokračujte," vyzval zaměstnavatel Popova.

"Na všechny tři incidenty zareagovala táž speciální jednotka. To je velice zajímavé."

"Proč?"

Popov si trpělivě povzdechl. Tenhle člověk je možná v některých směrech génius, ale jinak je bezbranný jako děcko. "Pane, tatáž jednotka řešila incidenty ve třech různých zemích, a přitom každá z nich má svoji vlastní policii. A ve všech případech tato speciální skupina převzala od místní policie vedení a všechno vyřídila podle svého. Jinými slovy, máme zde zvláštní tým, který se těší mezinárodní důvěře, je sestavený z příslušníků speciálních jednotek - myslím, že jsou to spíš vojáci než policisté - a operuje v Evropě. V tisku se o takové skupině nikdy otevřeně nepsalo. Tím pádem je to černá skupina, přísně utajená. Domnívám se, že je to nějaká jednotka NATO, ale to je jenom spekulace. A teď," dodal Popov, "vám položím několik otázek."

"No dobře," přikývl šéf.

"Věděl jste o té skupině? Věděl jste, že existuje?"

Zavrtěl hlavou. "Ne." A nalil si další šálek kávy.

"Máte možnost o nich něco zjistit?"

Pokrčil rameny. "Možná. Proč je to tak důležité?"

"To souvisí s další otázkou - proč mi platíte za podněcování teroristů?" chtěl vědět Popov.

"To nepotřebujete vědět, Dmitriji."

"Ale ano, pane. Potřebuju to vědět. Nemůžu připravovat operace proti dokonale připravenému nepříteli, a přitom nemít aspoň povšechnou představu, co je vlastně cílem mé činnosti. To prostě nejde, pane. Kromě toho jste do těch operací investoval velké částky. Takže v tom něco musí být. Potřebuju vědět, co to je." Aniž by to vyslovil, dal svými slovy zároveň najevo, že si to přeje vědět a časem na to nejspíš přijde sám, ať už mu to ten druhý prozradí, nebo ne.

Jeho zaměstnavatele napadlo, že tenhle bývalý ruský špión by se pro něho mohl stát určitou hrozbou. Mohl popřít všechno, co ten člověk na veřejnosti prohlásí, dokonce by mohl zařídit, aby zmizel, avšak tato možnost byla poněkud méně přitažlivá, než by člověk mohl soudit z filmových scénářů, protože Popov o těchto věcech možná už uvědomil jiné lidi anebo dokonce někde nechal písemný záznam.

Bankovní účty, z nichž Popov čerpal finance, které dále distribuoval, byly samozřejmě důkladně proprané, ale přesto zde existovala určitá stopa, po níž by inteligentní a vytrvalý vyšetřovatel mohl dojít tak blízko, že by mohly nastat jisté potíže. U elektronického bankovnictví je ten problém, že elektrony za sebou nechávají stopu a v bankovních záznamech se vždycky uvádějí časové údaje a přesné částky, což může někoho upozornit na existující spojení. To by mohlo vést k větším či menším problémům. A co horšího, nešlo o problémy, které by si mohl dovolit; mohlo by dojít k ohrožení celé rozsáhlé operace probíhající mezi New Yorkem, Kansasem a Brazílií. A Austrálií, samozřejmě. To byl nejdůležitější bod jejich konání.

"Dmitriji, můžu si to rozmyslet?"

"Ano, pane. Jistě. Chtěl jsem jen říci, že pokud mám svou práci dělat efektivně, musím toho víc vědět. Určitě jste už poctil důvěrou jiné lidi. Ukažte jim tyhle pásky a uvidíte, jestli tu informaci budou považovat za důležitou." Popov vstal. "Zavolejte, až mě budete potřebovat, pane."

"Děkuju za informaci." Počkal, až se zavřou dveře a zpaměti vytočil telefonní číslo. Telefon zazvonil čtyřikrát a pak se ve sluchátku ozval hlas: "Ahoj. Dovolali jste se k Billu Henriksenovi. Je mi líto, právě teď nemohu přijít k telefonu. Zkuste mi zavolat do kanceláře."

"Zatraceně," zaklel šéf. Pak ho něco napadlo a on uchopil dálkové ovládání televize. CBS ne. NBC ne...

"Ale zabít nemocné dítě," říkal právě moderátor televize ABC v pořadu Good Morning, America.

"Charlie, před časem chlápek jménem Lenin řekl, že účelem terorismu je terorizovat. A právě tohle teroristé dělají. Svět je pořád velmi nebezpečný, možná nebezpečnější než dřív. No, ale nevyšlo jim to a ta jejich akce vybouchla díky španělské policii."

"Jak byste ocenil výkon policie?"

"Jako velmi dobrý. Všichni samozřejmě cvičí podle stejných příruček a někteří z nich se potkávají na cvičeních ve Fort Braggu nebo v anglickém Herefordu a na dalších místech, například v Německu nebo v Izraeli."

"Ale zabili jednu z rukojmích."

"Charlie, všemu se nedá zabránit," odpověděl zasmušile odborník. "Můžeš stát třeba jen deset stop od něj s nabitou zbraní, a někdy prostě nemůžeš zasáhnout, protože by přišlo o život ještě víc rukojmích. Mně je z té vraždy stejně zle jako tobě, kamaráde, ale ti lidé už aspoň nic podobného neprovedou."

"Tak ti děkuji, že jsi k nám přišel. Bill Henriksen, prezident společnosti Global Security a konzultant televize ABC pro otázky terorismu. Za čtrnáct minut bude celá." Začaly reklamy.

Měl ve stole číslo Billova spojovacího operátora. Zavolal na něj a vyťukal své soukromé číslo. Za čtyři minuty zazvonil telefon.

"Ano, Johne, co je?" Mobilní telefon přenášel hluk z ulice. Henriksen nejspíš právě vyšel ze studia televize ABC u západního okraje Central parku, asi si jde pro auto.

"Bille, potřebuju, abys zašel ke mně do kanceláře. Co nejdřív. Můžeš přijít hned?"

"Jistě, za pár minut jsem tam."

Henriksen měl ovládání od garážových vrat a přístup na jedno z rezervovaných míst. Osmnáct minut po ukončení hovoru vkráčel do kanceláře.

"Copak je?"

"Viděl jsem tě ráno v televizi."

"Vždycky mi volají, když se děje něco takového," řekl Henriksen. "To byla paráda, jak ty parchanty vyřídili, aspoň podle toho, co bylo vidět v televizi. Seženu si i zbytek."

"Ale?"

"No jo, mám ty správné kontakty. Ty videokazety, co zveřejnili, jsou trochu upravené. Moji lidi seženou od Španělů všechny pásky kvůli analýze - není na nich nic tajného."

"Podívej se na tohle," řekl John. Pustil televizi i video a přehrál záznam ze Světového parku. Potom musel vstát a vložit do stroje kazetu z Vídně. Jen třicet vteřin, a pak přišel Bern. "Tak co tomu říkáš?"

"Všude stejná parta?" přemýšlel Henriksen nahlas. "Vážně to tak vypadá... ale kdo to sakra je?"

"Znáš Popova, že ano?"

Bill přikývl. "Jo, ten chlápek od KGB, co sis ho našel. To on tohle vyšťoural?"

"Ano. Před necelou hodinou byl tady u mě a přehrál mi ty tři kazety. Dělá mu to starosti. Tobě taky?"

Bývalý agent FBI udělal obličej. "Těžko říct. Nejdřív bych se o nich musel něco dovědět."

"Můžeš něco zjistit?"

Tentokrát pokrčil rameny. "Můžu promluvit s některými kontakty, prošťourat nějaký to křoví. Jde o to, že pokud doopravdy někde existuje taková skupina, měl bych o ní vědět. Chci říct, že mám v téhle branži spoustu známých. A co ty?"

"Mohl bych něco zkusit jen tak nenápadně. Budu dělat, že jsem prostě zvědavý."

"Dobrá. Já se poptám. Co ti ještě Popov řekl?"

"Chce vědět, proč od něho chci to, co dělá."

"To je ta potíž se špióny. Vždycky chtějí všechno vědět. To je tak: on myslí na to, co se stane, když rozjede nějakou akci a někoho přitom chytí živého. Tihle chlapi, Johne, často zpívají jako kanárci, jakmile se dostanou do vazby. Kdyby ho někdo z nich jmenoval, bude v maléru. Připouštím, že to není moc pravděpodobné, ale možné to je a špióni bývají cvičení k opatrnosti."

"Co kdybychom se ho potřebovali zbavit?"

Znovu udělal obličej. "S tímhle musíš opatrně. Co kdyby někde u kamaráda nechal nějaký balíček. Těžko říct, jestli ano, ale musíme předpokládat, že to udělal.

Jak jsem řekl, výcvik ho naučil opatrnosti. Tahle operace má svoje rizika, Johne. Věděli jsme, do čeho jdeme. Jak daleko jste s technickými..."

"Už jsme skoro hotoví. Zkoušky probíhají báječně. Ještě asi měsíc, a budeme vědět všechno, co potřebujeme."

"No, já musím jenom navázat ten kontakt v Sydney. Zítra tam letím. Ty incidenty nám neuškodí."

"S kým na tom budeš dělat?"

"Australani mají svoji vlastní SAS. Je prý dost malá - výborně vycvičená,

ale chybí jim nejnovější technika. Na to je chci nachytat. Mám všechno, co potřebují... za určitou cenu," zdůraznil Henriksen. "Pusť ještě jednou tu kazetu. Tu ze Španělska."

John vstal od stolu, vložil kazetu do stroje a přetočil ji na začátek televizního zpravodajství. Bylo vidět útočící tým, spouštějící se po lanech z vrtulníku.

"Sakra, tohle mi uniklo," přiznal expert.

"A co?"

"Budeme potřebovat ten záznam zjasnit, ale tohle nevypadá jako policejní vrtulník. Je to Sikorsky H-60."

"No a?"

"Tenhle typ se nikdy nepoužíval pro civilní účely. Vidíš, jak je na boku napsáno ‚policie'? Ale není to policejní vrtulník, Johne. Je vojenský... a pokud tohle je tankovací nástavec," ukázal prstem, "je to vrtulník pro speciální operace. A to znamená letectvo Spojených států. A to nám taky říká, kde mají základnu..."

"Kde?"

"V Anglii. Naše letectvo má v Evropě rozmístěné speciální jednotky, část v Německu a část v Anglii... myslím, že označení toho vrtulníku je MH-60K. Je to typ určený pro pátrací a záchranné akce a pro přepravu osob se zvláštními úkoly na zvláštní místa. Hele, ten tvůj Popov má pravdu. Jsou to specialisti, kteří se zabývají takovými věcmi a přinejmenším mají americkou podporu - ne-li něco víc. Ale kdo to sakra může být?"

"Je to důležité?"

"Mohlo by být. Co když si na tu práci, o kterou se ucházím, Australani pozvou zrovna je? Všechno by bylo v háji."

"Ty prošťourej svoje kŕoví a já zase svoje."

"Jasně."

17 KAPITOLA - TAJNÉ HRY

PETE MĚL NYNÍ V LÉČEBNÉM STŘEDISKU ŠEST KAMARÁDŮ. Jen dva subjekty se ještě cítily natolik dobře, že zůstaly ve svém původním útulku u televizních seriálů a kartónů whisky. Killgore očekával, že do konce týdne tu budou také; natolik se jim krev hemžila Šivovými protilátkami. Bylo zvláštní, jak nemoc napadala různé lidi různým způsobem, ale každý člověk má jiný imunitní systém. Proto někteří lidé dostanou rakovinu, a jiní ne, i když třeba kouří a holdují i jiným neřestem.

Jinak všechno probíhalo nad očekávání hladce. Domníval se, že tomu tak je díky silným dávkám morfia, které je všechny báječně omámily. K novým objevům medicíny patřila skutečnost, že u léků proti bolesti neexistuje žádná maximální bezpečná dávka. Když pacient cítí bolest, můžete mu přidávat, dokud to bolet nepřestane. Dávky, které by zdravému člověku přivodily zástavu dýchání, nepředstavují žádné nebezpečí pro lidi trpící velkými bolestmi, a to mu usnadňovalo práci. Každý z automatů měl tlačítko, které mohl příslušný subjekt stisknout, kdykoli pocítil potřebu, a tak se sami uváděli do stavu klidného bezvědomí. O to byla práce zaměstnanců bezpečnější, protože nemuseli dávat tolik injekcí. Jen vyměňovali nádoby s výživou, kontrolovali, jestli jehly drží na místech, a snažili se dotýkat subjektů co nejméně. Později během dneška dostanou všichni injekci Vakcíny B, která by je měla s nejvyšší pravděpodobností ochránit před Šivou - Steve Berg tvrdí, že na devadesát sedm až devadesát osm procent. Všichni si však uvědomovali, že to není totéž jako sto procent, takže ochranná opatření zůstanou i nadále v platnosti.

Příjemné bylo i to, že s těmito subjekty nikdo neměl velký soucit. To byl dobrý nápad, posbírat z ulice ochlasty. Druhá várka subjektů už vzbuzovala

více sympatií, ale všichni na této straně budovy přesně věděli, oč se jedná. I když to, co musí dělat, je občas nechutné, určitě to udělají.

*****

"VÍŠ, někdy si říkám, že organizace Země především má pravdu," řekl Kevin Mayflower v restaurantu.

"Opravdu? Jak to?" chtěla vědět Carol Brightlingová.

Předseda klubu Sierra nahlédl do sklenky s vínem. "Ničíme všechno, na co sáhneme. Pobřeží, přílivové mokřiny, lesy -jen se podívej, co s tím vším udělala civilizace. Samozřejmě, některé oblasti dokážeme uchránit - ale kolik jich je? Celá tři procenta? To jsme teda machři. Otravujeme úplně všechno, včetně sebe. Podle poslední studie NASA se problémy s ozónem opravdu zhoršují."

"Ano. A Slyšels o posledním návrhu, jak to napravit?" nadhodila poradkyně prezidenta pro vědecké otázky.

"Napravit? Jak?"

Udělala obličej. "Prostě se vezme hejno jumbo jetu, naplní se ozónem, odstartují z Austrálie, ve vysokých výškách ozón vypustí, a ucpou tak ozónovou díru. Právě mám ten návrh na stole."

"No a?"

"Je to, jako by někdo chtěl provádět potraty o poločase fotbalového zápasu, s přehráváním zajímavých situací a s barvitým komentářem. Prostě to nemůže fungovat. Musíme planetě umožnit, aby se uzdravila sama - jenže to samozřejmě neuděláme."

"Ještě nějaké dobré zprávy?"

"Ale ano. Kysličník uhličitý. Jeden chlápek z Harvardu tvrdí, že kdybychom do Indického oceánu nasypali velké množství železných pilin, povzbudíme tím růst fytoplanktonu a skleníkový efekt by byl vyřešen prakticky přes noc. Matematicky mu to vychází moc dobře. Všichni ti géniové vykládají jen o tom, jak by napravili planetu. Jako by potřebovala napravovat - stačí jen nechat ji na pokoji."

"A co říká prezident?" otázal se Mayflower.

"Nařídil mi, abych zjistila, jestli to bude fungovat, nebo ne, a když ano, tak prý to mám pro jistotu ještě prověřit a pak to uvést do praxe. Vůbec nic o tom neví a nechce poslouchat, co říkám." Ani nedodala, že se musí řídit jeho pokyny, i když se jí třeba nezamlouvají.

"Nu, takže naši přátelé ze skupiny Země především mají pravdu, Carol. Asi jsme opravdu druh parazitující na tváři Země a možná doopravdy zničíme celou planetu dřív než sami sebe."

"Oživují Rachel Carsonovou, hm?" prohodila.

"Koukej, vyznáš se ve vědě stejně jako já, možná dokonce líp. Děláme všelijaké věci, podobné, jako byl... třeba Alvarezův efekt, který vyhubil dinosaury, jenže my to děláme úmyslně. Jak dlouho planetě potrvá, než se z toho vzpamatuje?"

"Alvarezův efekt? Z toho se planeta nevzpamatovala, Kevine," zdůraznila Carol Brightlingová. "Potom přece začal rozmach savců - a to jsme my, chápeš? Původní ekologický řád se nikdy neobnovil. Přišlo něco nového a trvalo pár milionů let, než se situace jen trochu stabilizovala." To by byla podívaná, pomyslela si. Sledovat takový proces. Jaké požehnání pro každého vědce, pro každého člověka, kdyby to mohl pozorovat, jenže tenkrát tu nejspíš nebyl nikdo, kdo by to dokázal ocenit. Na rozdíl od dneška.

"Nu, za několik málo let zažijeme první fázi, ne? Kolik živočišných druhů vyhubíme jen v tomto roce? A stav ozónové vrstvy je čím dál horší - proboha, Carol, proč to lidi nechápou? Nevidí snad, co se děje? Nebo je jim to fuk?"

"Ne, Kevine, nevidí to. A je jim to fuk. Jen se rozhlédni." Restaurace byla plná významných, bohatě oblečených lidí. U bohatých večeří nepochybně

diskutovali o významných záležitostech a nikdo z nich se nestaral o planetární krizi, která se jim vznášela nad hlavami. Kdyby se ozónová vrstva skutečně rozplynula, což se klidně může stát, budou se muset mazat opalovacím krémem, kdykoli vyjdou na ulici, a možná, že by jim to pomohlo... ale co zvířata v přírodě, ptáci, ještěrky, všechna ta stvoření na planetě, která nemají ani tuhle možnost? Podle vypracovaných studií by jim nezeslabené ultrafialové záření vypálilo oči a zabilo by je. Celosvětový ekosystém by se rychle rozpadl. "Myslíš, že si to někdo z těchto lidí uvědomuje - a když ano, že jim na tom záleží?"

"Asi ne." Upil trochu bílého vína. "Nu, nezbývá nám než pořád jen ucpávat díry, co?"

"Je to zvláštní," pokračovala. "Donedávna jsme vedli války, které udržovaly populaci na takové úrovni, že jsme nemohli planetě tolik uškodit - ale teď je všude mír a my jen rozšiřujeme průmyslové kapacity, což znamená, že nás mír ničí mnohem účinněji než předtím všechny války. Není to ironie?"

"A moderní medicína. Komáři druhu anopheles dokázali báječně udržovat počet lidí na nízké úrovni. Přece víš, že na místě, kde stojí Washington, byla kdysi bažina plná malárie a diplomati to tady považovali za rizikové pracoviště! A tak jsme vynalezli DDT. Na ničení komárů se hodilo báječně, ale pro sokoly stěhovavé to byla velká nepříjemnost. Nikdy nic neuděláme správně. Nikdy," skončil Mayflower.

"A co kdyby?"

"Kdyby co, Carol?"

"A co kdyby příroda přišla s něčím, co by lidskou populaci srazilo o kus níž?"

"Hypotéza o Gaei?" Usmál se. Podle této hypotézy je Země myslícím organismem, schopným regulovat početné živočišné druhy žijící na planetě. "I kdyby to byla pravda - a já doufám, že je - obávám se, že lidstvo je příliš rychlé na to, aby se Gaea s námi a s naší prací dokázala vypořádat. Ne, Carol, uzavřeli jsme sebevražednou smlouvu sami se sebou a zatáhneme s sebou do zkázy i všechno ostatní. Ode dneška za sto let, až na Zemi z celé populace zbude jen asi milión lidí, tehdy už bude známo, co jsme dělali špatně; budou číst knihy a dívat se na videokazety s obrázky ráje, v němž jsme kdysi žili, a budou nás proklínat - a možná se při troše štěstí z toho poučí, až se z té bryndy začnou vyhrabávat. Možná. Ale pochybuju o tom. I kdyby se chtěli poučit, stejně jim bude víc ležet na srdci nový jaderný reaktor, aby měli proud do elektrických kartáčků na zuby. Rachel měla pravdu. Jednou přijde Tiché jaro, ale to už bude pozdě." Nimral se ve svém salátu a přemýšlel o tom, jaké chemikálie asi ty salátové listy a rajčata obsahují. Nějaké určitě ano. V téhle roční době se salát dováží z Mexika, kde farmáři provádějí s úrodou všechno možné. Snad to v kuchyni omyli, ale možná, že ne, a on tu sedí, pochutnává si na nákladném obědě a vstřebává do těla jedy stejně jako celá planeta, která už je plná jedů. Tiché zoufalství v jeho pohledu prozrazovalo, na co myslí.

Je připraven přidat se k nám, rozhodla se Carol Brightlingová. Už přišel ten správný čas. A určitě s sebou přivede pár dobrých lidí, pro které se v Kansasu a v Brazílii najde dost místa. Půl hodiny nato se zvedla k odchodu a zamířila zpátky do Bílého domu na schůzku vlády.

*****

"NAZDAR, Bille," pozdravil ho Gus ze své kanceláře. "Co je nového?"

"Díval ses dneska ráno na televizi?" zeptal se Henriksen. "Myslíš tu záležitost ve Španělsku?" řekl Werner.

"Jo."

"Jasně, že jsem se díval. A viděl jsem v bedně i tebe."

"Mé geniální vystoupení," zachechtal se Henriksen. "To víš, pomáhá mi to v obchodě."

"Řek bych, že asi jo. Ale co s tím má být?"

"To nebyla španělská policie, Gusi. Znám jejich výcvik. Tohle není jejich styl, člověče. Tak kdo to byl? Delta, SAS nebo HRT?"

Gus Werner přimhouřil oči. Stávající náměstek ředitele FBI kdysi HRT - zvláštní skupinu FBI pro záchranu rukojmích - míval na povel. Potom ho povýšili, stal se šéfem FBI v Atlantě a nyní ve funkci náměstka ředitele stál v čele oddělení boje s terorismem. Bill Henriksen pod ním kdysi sloužil. Později z úřadu odešel a založil si vlastní poradenskou firmu. Ale kdo byl jednou u FBI, patří k nim napořád, a tak se teď Bill pokoušel sehnat nějaké informace.

"O tom opravdu nesmím moc mluvit, kamaráde."

"Ale?"

"Jo. Bez diskuse," řekl Werner stroze.

"Utajovaná skutečnost?"

"Něco takového," připustil Werner.

Ozval se smích. "Nu, i to mi něco napovídá, že?"

"Ne, Bille, vůbec nic ti to nenapovídá. Koukej, člověče, nemůžu porušovat předpisy, to přece víš."

"Vždycky jsi byl poctivec," uznával Henriksen. "Nu, ať už je to kdokoli, jsem rád, že jsou na naší straně. V televizi ten zásah vypadal moc dobře."

"To ano." Werner měl kompletní sadu všech videokazet. Poslali ty obrázky kódovaným satelitním kanálem z americké ambasády v Madridu do NSA, Národní bezpečnostní agentury, která je předala ředitelství FBI. Viděl je všechny a doufal, že během odpoledne dostane další informace.

"Ale jednu věc bys jim měl vyřídit, jestli k tomu budeš mít příležitost."

"A jakou, Bille?" zeptal se nezávazně.

"Jestli se chtějí vydávat za místní policajty, neměli by používat vrtulník amerického letectva. Nejsem přece trouba, Gusi. Novináři si toho možná nevšimli, ale pro každého, kdo má aspoň kousek mozku, to bylo úplně jasné."

A hergot, zaklel v duchu Werner. Opravdu mu tahle možnost ušla, ale Bill nikdy nebyl pitomec, a tak teď mohl jen uvažovat o tom, jak to, že na to novináři nepřišli.

"Cože?"

"Nech toho, Gusi. Byl to Sikorsky, model 60. Lítávali jsme na nich vždycky na cvičení ve Fort Braggu, pamatuješ? Líbil se nám víc než Huey, který nám dávali, jenže tenhle si nemůžeš koupit pro civilní účely," připomínal bývalému šéfovi.

"Pošlu to dál," slíbil Werner. "Všiml si toho ještě někdo?"

"O nikom nevím a já sám jsem o tom přece v ABC nemluvil."

"To je pravda, děkuju."

"Takže mi o nich nic nepovíš?"

"Je mi líto, kamaráde, ale nemůžu. Je to všechno tajné a abych pravdu řekl," lhal Werner, "já sám o tom taky moc nevím." Kecy - to se sice z telefonu neozvalo, ale věděl, že to byla chabá výmluva. Jestliže někde existuje Protiteroristická skupina a jestliže na ní mají podíl Spojené státy, pak docela určitě o tom musí všechno vědět hlavní expert FBI na teroristy. To nemusí Henriksenovi nikdo připomínat. Jenže, zatracená věc, předpisy jsou předpisy a nějaký soukromník se o tajném oddělení zvaném Duha nesmí dovědět vůbec nic. A Bill ty předpisy zná taky.

"No jo, Gusi, jistě," zněla posměšná odpověď. "V každém případě jsou opravdu dobří, jen ta španělština jim moc nejde a navíc mají k dispozici vojenský americký vrtulník. Vyřiď jim, ať jsou trochu opatrnější."

"Vyřídím," slíbil Werner a poznamenal si to.

"Černý projekt," říkal si Henriksen, když zavěsil. "Kdo to asi financuje?" Ať už jsou ti lidé kdokoli, mají spojení s FBI a taky s ministerstvem obrany. Co ještě se dá vydedukovat? Kdepak asi mají základnu? K tomu je třeba... ano, to by šlo, že ano? Potřebuje jenom vědět, kdy každý z těch incidentů začal,

potom odhadnout, kdy se na scéně objevili ti kovbojové, a z toho se dá dost přesně odhadnout, odkud se tam vzali. Dopravní tryskáče létají rychlostí kolem devíti set kilometrů v hodině, takže ta vzdálenost...

... musí to být v Anglii, rozhodl se Henriksen. Jedině to by dávalo smysl. Britové mají potřebnou infrastrukturu a bezpečnostní opatření v Herefordu jsou na vysoké úrovni - když ještě sloužil u HRT pod Gusovým velením, byl tam na cvičení s SAS. No dobrá. Potvrzení najde v písemných záznamech o incidentech v Bernu a ve Vídni. Jeho podřízení měli v popisu práce sledovat všechny protiteroristické operace... a on může zavolat známým ve Švýcarsku a v Rakousku a na něco se vyptat. To by nemělo být obtížné. Podíval se na hodinky. Radši tam zavolá hned teď, jsou tam o šest hodin napřed. Stiskl tlačítko a použil svou soukromou linku.

Černý projekt, hm! pomyslel si. Na to se podíváme.

*****

ZASEDÁNÍ vlády skončilo brzy. Prezidentova jednání s Kongresem pokračovala úspěšně, a to všem usnadňovalo práci. Právě odhlasovali dva body - vlastně to byl jen průzkum mínění členů vlády, protože jediným skutečným hlasem disponoval prezident a již v několika případech to dal najevo, vzpomínala Carol. Schůze skončila a všichni mířili ven z budovy.

"Ahoj, Georgi," pozdravila doktorka Brightlingová ministra financí.

"Ahoj, Carol. Pořád ještě objímáš stromy?" usmál se na ni.

"Pořád," zasmála se na toho ignorantského plutokrata. "Díval ses ráno na zprávy?"

"Co tam bylo?"

"Ta akce ve Španělsku..."

"A jo, Světový park. Co s tím je?"

"Kdo byli ti maskovaní muži?"

"Carol, jestli chceš něco vědět, tak na tuhle informaci nemáš právo."

"Neptám se přece na jejich telefonní číslo, Georgi." Dovolila mu, aby jí otevřel dveře. "A mám přece právo se ptát skoro na všechno, víš?"

Ministr si uvědomoval, že je to pravda. Prezidentova poradkyně pro vědecké otázky měla přístup k nejrůznějším tajným materiálům, včetně informací o zbraních - jaderných i jiných. A součástí její práce bylo i dohlížet na zabezpečení těch nejdůležitějších tajemství při komunikaci. Opravdu měla právo se o tom dovědět, pokud se na to zeptá. On si jenom přál, aby se byla nezeptala. Už tak ví o operaci Duha příliš mnoho lidí. Povzdechl si.

"Založili jsme tu skupinu před několika měsíci. Je naprosto utajená. Je to oddíl pro speciální operace, sestavený z příslušníků různých národů, a sídlí někde v Anglii. Jsou tam hlavně Američani a Britové, ale i jiní. S tím nápadem přišel jeden chlápek od CIA, na kterého si náš šéf potrpí - a zdá se, že zatím se vyplácejí na tisíc procent, ne?"

"Nu, to, jak zachránili ty děti, bylo vážně něco extra. Doufám, že jim za to někdo poklepe na rameno."

Zasmál se. "Spolehni se. Šéf jim dneska ráno poslal děkovnou depeši."

"Jak se to jmenuje?"

"Vážně to chceš vědět?" zeptal se George.

"Co záleží na jménu?"

"To je fakt," přikývl ministr. "Říkají tomu Duha. Protože je to mezinárodní skupina."

"Ať už je to kdokoli, včera večer zabodovali. Víš, opravdu bych byla ráda, kdybyste mě o takových věcech informovali. I já vám přece můžu pomoct," zdůraznila.

"Tak řekni šéfovi, ať tě vezme do party."

"V současné době jsem tak trochu na černé listině, to nevíš?"

"Vím. No, tak trochu přibrzdi s tou ekologií. K čertu, všichni přece máme

rádi zelenou trávu a ptáčky zpěváčky. Ale ptáčkové nám nemůžou nařizovat, jak máme spravovat celou Zemi."

"Georgi, jedná se přece o důležité vědecké problémy," namítla důrazně.

"To tvrdíš ty, doktorko. Ale kdybys trochu zmírnila rétoriku, třeba by ti lidi víc naslouchali. Chci ti jen poradit," dodal ministr financí a otevřel dveře vozu, který ho měl odvézt o dva bloky dál do jeho úřadu.

"Díky, Georgi, budu o tom přemýšlet," slíbila mu. Zamával na ni a vůz se rozjel.

"Duha," opakovala si v duchu Brightlingová, když přecházela přes West Executive Drive. Má cenu zkusit se dostat ještě dál? Na tajných skutečnostech je zajímavé to, že jakmile jste jednou uvnitř, tak tam prostě jste. Po příchodu do kanceláře vsunula svou plastovou kartu do zabezpečeného telefonu a vytočila soukromé číslo ředitele CIA.

"Ano?" ozval se mužský hlas.

"Ede, tady je Carol Brightlingová."

"Ahoj, tak jak to šlo na zasedání vlády?"

"Hladce, jako vždycky. Chci se tě na něco zeptat."

"A na copak, Carol?" zajímal se ředitel.

"Jde o skupinu Duha. Ta jejich včerejší operace ve Španělsku byla skvělá."

"Ty o tom víš?" podivil se Ed.

"Jak jinak bych znala to jméno, Ede? Vím, že to založil jeden z tvých lidí. Teď si nemůžu vzpomenout na jméno, ten chlapík, co ho má prezident tak rád."

"Jo, John Clark. Kdysi mě měl na starosti při výcviku, to už je dávno. Solidní chlápek. Dokázal toho víc než Mary Pat a já. Ale proč tě to zajímá?"

"Jde o ten nový systém kódovaných vysílaček, který teď zkoušejí v NSA. Dali jste jim to už?"

"To nevím," přiznával ředitel. "Jsou už vůbec připravené k běžné výrobě?"

"Měly by být asi za měsíc. Bude je vyrábět společnost E-Systems a myslím, že byste je měli poslat Duze co nejrychleji. Víš, jsou přece na dost rizikovém postu, měli by je dostat jako první."

Na druhém konci drátu si ředitel Ústřední zpravodajské služby pomyslel, že bude muset pečlivěji sledovat, čím se NSA zabývá. A ještě k tomu si dovolil zapomenout, že Brightlingová má černou kartu, oprávnění k přístupu do této nejsvětější svatyně ve Fort Meade.

"To není špatný nápad. S kým o tom mám promluvit?"

"Asi s admirálem McConnellem. Je to jeho úřad. Ale tohle je jen takové přátelské upozornění. Jestli jsou ti hoši od Duhy tak skvělí, měli by mít nejlepší vybavení."

"Dobře, podívám se na to. Díky, Carol."

"Rádo se stalo, Ede. A mohl bys mi o nich někdy poslat kompletní informace, ano?"

"Jo, to můžu. Pošlu ti někoho, kdo ti vysvětlí všechno, co potřebuješ vědět."

"Tak jo, až se ti to bude hodit. Nashle."

"Měj se, Carol." Zabezpečené spojení se přerušilo. Carol se usmála na svůj telefon. Věděla, že se jí Ed nebude na nic vyptávat. Znala kódové jméno, mluvila o té skupině hezky, nabídla mu pomoc jako správný, loajální byrokrat. A teď už dokonce zná i jméno velitele - John Clark. Kdysi Edův velitel výcviku. Je tak snadné získávat potřebné informace, když člověk mluví správnou řečí. Nu, právě proto tuhle práci vzala, i když ji to často frustruje.

*****

JEDEN z jeho lidí provedl výpočty; vzal v úvahu dobu letu, a podle očekávání mu vyšla Anglie. Trojúhelník časových úseček vedených z Vídně a Bernu měl třetí vrchol v Londýně nebo někde poblíž. To dává smysl, říkal si Henriksen. British Airways létají všude a odjakživa mají přátelské vztahy s

britskou vládou. Takže, ať je to kdokoli, ta skupina musí sídlit... v Herefordu. Skoro určitě. Pravděpodobně je sestavena z příslušníků různých národností... aby byla politicky přijatelná pro jiné země. Budou v ní Američané, Britové a snad i někdo jiný a mají přístup k americké technice, jako je ten Sikorsky. Gus Werner o tom ví. Jsou snad v týmu i příslušníci FBI? Nejspíš ano, pomyslel si Henriksen. Skupina pro záchranu rukojmích byla čistě policejní záležitostí, ale protože měla za úkol bojovat proti teroristům, cvičila a spolupracovala s podobnými organizacemi z celého světa, dokonce i když to byly vojenské skupiny. Jejich poslání bylo velice podobné, takže lidé účastnící se jednotlivých akcí byli snadno navzájem zaměnitelní - a příslušníci HRT byli stejně dobří jako kdokoli jiný na celém světě. V tom oddílu bude asi někdo z HRT, možná dokonce někdo z jeho známých. Bylo by užitečné zjistit, kdo to je, ale ne hned; nesmí to moc přehánět.

V tuto chvíli považoval za nejdůležitější skutečnost, že tato státní Protiteroristická skupina by ho mohla ohrozit. Co kdyby se rozjeli do Melbourne? Nemohlo by ho to poškodit? Určitě by mu to nijak neprospělo, zvlášť jestli je členem týmu někdo od FBI. Henriksen pracoval u FBI patnáct let a neměl si o těchto lidech žádné iluze. Měli vševidoucí oči, schopné mozky a prověřovali úplně všechno. Jeho strategie vzbudit ve světě obavy z terorismu - a tak získat zakázku v Melbourne - by tím pádem mohla přinést zcela neočekávaný důsledek. Zatraceně. Jenže zákon nepředvídaných následků může přece postihnout kohokoli. Právě proto byl v téhle branži. K jeho práci patřilo předvídat nepředvídatelné. Chuť do získávání dalších informací ho neopouštěla. Musí se dovědět víc. Nejhorší na tom bylo, že za necelý den musí odletět do Austrálie a nebude tý informace moci shánět osobně. Dobře. Dnes večer zajde s šéfem na večeři, poví mu všechno, co se dověděl, a třeba s tím ten jeho bývalý agent KGB dokáže trochu pohnout. Zatím odvedl perfektní práci, to je fakt. Chlap s fajfkou. Henriksena nikdy nepřestávalo udivovat, jaké maličkosti někdy stačí k rozlousknutí případu. Člověk jenom musí držet hlavu vzhůru a mít oči na stopkách.

*****

"INTERLEUKIN vůbec neúčinkuje," poznamenal John Killgore a odtrhl pohled od obrazovky. Zobrazení elektronového mikroskopu hovořilo jasně. Šiva se vesele množil a požíral zdravou tkáň.

"No a?" zeptala se doktorka Archerová.

"To byl jediný lék, který mi dělal starosti. Verze 3a je vynikající novinka, ale Šiva se jí vysmívá a jde si dál po svém. Je to vážně dost děsivá breberka, Barb."

"A co subjekty?"

"Jdu právě odsud. Pete je v koncích a ostatní taky. Šiva je všechny sežere. Všichni trpí silným vnitřním krvácením, hroucení tkání se nedá zabránit. Zkusil jsem všechno, co existuje. Lepší péče by se těm chudákům nedostalo ani u Hopkinse na Harvardu nebo na klinice Mayo, a stejně všichni umřou. I když," připustil, "můžou existovat lidi s obranným systémem, který si s tím dokáže poradit -ale těch bude hrozně málo."

"Jak málo?" zajímala se epidemioložka.

"Pravděpodobně míň než jeden z tisíce. Možná jen jeden z deseti tisíc. Dokonce ani plicní varianta moru nezabije úplně každého," připomněl.

"Nu, s tím si tedy nemusíme dělat starosti."

"Na světě teď žije něco mezi pěti a šesti miliardami lidí. To je asi deset na devátou. Škrtni čtyři nuly, a zbude ti asi deset na pátou těch, kdo přežijí. Takže několik set tisíc lidí, kteří nás nebudou mít moc rádi."

"Budou roztroušení po celém světě," připomněla Barbara. "Nebudou organizovaní... bez vůdců, bez vědeckých znalostí, které by jim pomohly přežít. Jak by se

vůbec mohli navzájem spojit? V New Yorku přežije jenom osm set lidí. A co všechny ty nemoci, které mívají na svědomí tolik mrtvých? Proti nim je neochrání ani ten nejdokonalejší imunitní systém."

"To je fakt," přiznal Killgore. Pak se usmál. "Vlastně jenom vylepšujeme chov, že ano?"

Doktorka Archerová vtip pochopila. "Ano, Johne, přesně tak. Takže vakcína B je hotová?"

Přikývl. "Ano. Dostal jsem injekci už před dvěma hodinami. Chceš taky?"

"A co áčko?"

"Je v lednici, připravená k velkovýrobě, jakmile ji lidi budou potřebovat. Když budeme chtít, můžeme ji vyrábět po tisících litrů týdně. Dost, aby se dostalo na celou planetu. Včera jsme to se Stevem Bergem vypočítali."

"Nemohl by někdo jiný..."

"Ani náhodou. Ani Merck by to nestihl - a i kdyby to chtěli zkusit, museli by použít naši formuli, že?"

To byla poslední nástraha. I kdyby plán rozšířit Šivu po celé zeměkouli neproběhl podle jejich představ, dostane se celému světu Vakcíny A, na níž právě pracují laboratoře Antigen, součást společnosti Horizon, v rámci pomoci třetímu světu, kde jsou domovem všechny horečky spojené s krvácením. Byla to šťastná náhoda, i když ne neznámá v lékařské literatuře. John Killgore i Steve Berg svého času publikovali články o takových onemocněních, o nichž se tolik mluvilo a z nichž měla Amerika i celý svět donedávna takovou hrůzu. Celý lékařský svět tedy věděl, že Antigen na takových věcech pracuje, a proto nikoho nepřekvapí, až se vytasí s funkční vakcínou. Mohou dokonce vakcínu prověřit v laboratořích a zjistí, že skutečně obsahuje různé protilátky. Jenže to budou nesprávné protilátky a vakcína vytvořená z živého viru bude rozsudkem smrti pro každého člověka, do jehož krevního oběhu se dostane. Inkubační doba od očkování do prvních příznaků potrvá čtyři až šest neděl. A opět přežijí jen šťastlivci s nejvzácnějším genetickým vybavením. Z milionu lidí jich přežije jen asi stovka. Možná méně. Ebola-Šiva je po třech letech vývoje pěkně hnusný virus. Killgore se v duchu podivoval, jak snadné bylo jej vytvořit. Nu, to je prostě věda. Genová manipulace je nový obor, v němž lze těžko něco předvídat.

A nové objevy se nezastaví. Mnozí z lidí na seznamu těch, kdo dostanou vakcínu B, jsou vědci. Některým se to nebude zamlouvat, až se dovědí, oč jde, ale nebudou mít na vybranou a protože jsou to vědci, vrátí se brzy ke své práci.

Ne každý z účastníků projektu s tím souhlasil. Někteří radikálové tvrdili, že vzít s sebou lékaře je v rozporu s cílem celé akce - protože medicína brání přírodě v přirozeném vývoji. No ovšem, pomyslel si Killgore s pohrdáním. Tak ty pitomce necháme rodit děti na polích po celodenním orání nebo lovu zvěře, a brzy všichni takoví ideologové vymřou. On sám měl sice v plánu studovat přírodu, ale bude přitom chodit obutý a oblečený, aby mu nebyla zima. Zůstane vzdělaným člověkem, nechce se stát nahatou opicí. Zamyslel se...

Samozřejmě, je třeba zavést dělbu práce. Farmáři budou pěstovat jedlé plodiny a dobytek. Lovci budou lovit bizony, kteří mají zdravější maso; je v něm méně cholesterolu. Bizoni by se měli rozmnožit velice rychle, uvažoval. Na velkých pláních poroste zplanělá pšenice, a z té budou žít a vzkvétat, zvlášť když jsou všechny šelmy tak bezohledně vybíjeny, že jim chvíli potrvá, než se trochu vzmůžou. I domácí skot se bude rychle množit, ale nakonec ho bizoni vytlačí. Jsou mnohem schopnější a lépe vybaveni pro život na svobodě. Toho se chtěl Killgore dožít. Uvidět, jak obrovská stáda opět zaplaví celý západ. A také by chtěl navštívit Afriku.

To znamená, že projekt bude potřebovat letadla a piloty. Horizon měl skupinu malých osobních tryskáčů, schopných obletět skoro celý svět, a budou tedy potřebovat i pár lidí k obsluze a údržbě několika letišť - například taková Zambie. Přál by si vidět Afriku svobodnou, divokou. Killgore odhadoval, že se toho dočká asi za deset let, a to není tak dlouhá doba. Už teď ten

kontinent strašným tempem vyvražďuje AIDS. Šiva to jenom urychlí; černý kontinent se konečně osvobodí od lidí a on bude moci přijít a pozorovat přírodu ve vší nádheře... a možná i zastřelí jednoho lva a jeho kůži si odnese domů, do Kansasu. Někteří lidé kvůli tomu budou hrozně prskat, ale co záleží na jednom lvovi? Projekt jich přece zachrání celé tisíce, možná milióny. Všichni se budou moci pyšně, svobodně toulat a lovit. Jak krásný bude ten nový svět, zbavený parazitů, kteří se tak usilovně snaží jej zničit.

Ozvalo se zapípání. Ohlédl se na kontrolní panel. "To je Ernie," řekl. "Subjekt M5, vypadá to na srdeční zástavu."

"Co chceš dělat?" zeptala se Barbara Archerová.

Killgore vstal. "Ujistit se, že je mrtvý." Sehnul se a připojil k monitoru na svém stole příslušnou kameru. "Tady je to, dívej se."

Za dvě minuty už se objevil na obrazovce. Mezitím se dostavil jeden ze zřízenců, ale ten v podstatě jenom přihlížel. Viděl, jak Killgore kontroluje puls a oči toho člověka. Přestože byl očkován vakcínou B, nasadil si Killgore rukavice a roušku. To dá rozum. Potom vstal a vypnul monitorovací zařízení. Zřízenec odpojil infuze a přikryl tělo prostěradlem. Killgore ukázal na dveře a za chvíli už zřízenec vytlačil vozík z místnosti a zamířil ke spalovně. Killgore tam zůstal ještě chvíli a prohlédl ostatní subjekty. Dokonce se zdálo, že s jedním z nich promluvil, než konečně zmizel z obrazovky.

"Myslel jsem si to," tvrdil, když se vrátil do střediska; už bez ochranných pomůcek. "Ernie neměl moc silné srdce a Šiva se do něj pustil pěkně zostra. Další bude Wendell, subjekt M2. Asi zítra ráno. Játra jsou už skoro mimo a má silné krvácení v horním zažívacím traktu."

"Co ta kontrolní skupina?"

"U Mary - to je F4 - se příznaky projeví do dvou dnů."

"Takže ten distribuční systém funguje?" zeptala se Archerová.

"Jako sen," přikývl Killgore. Ještě si nalil kávu a znovu se posadil. "Všechno to bude fungovat, Barb, a počítačové projekce překonávají všechny požadované parametry. Za šest měsíců od prvního podnětu bude svět vypadat úplně jinak," ujistil ji.

"Právě z těch šesti měsíců mám největší strach, Johne. Kdyby někomu došlo, co se vlastně stalo... do poslední chvíle by se nás všechny snažili zabít."

"Proto taky máme zbraně, Barb."

*****

"JMENUJE se to Duha," oznámil jim. Získal dnes ze všech nejlepší informace. "Základnu mají v Anglii. Založil to bývalý agent CIA, jistý John Clark, a on je taky očividně velitelem skupiny."

"To dává smysl," připustil Henriksen. "Mezinárodní sestava?"

"Myslím, že ano," přisvědčil John Brightling.

"Ano," řekl Popov a ochutnal trochu salátu. "Všechno to dává smysl. Představuju si, že je to jednotka NATO se základnou v Herefordu."

"Správně," potvrdil Henriksen. "Mimochodem, to, jak jste na ně přišel, byl moc pěkný kousek práce."

Popov pokrčil rameny. "Bylo to vlastně jednoduché. Mělo mě to napadnout už dřív. Teď mám ale dotaz: Co chcete, abych s tím udělal?"

"Myslím, že toho potřebujeme vědět víc," prohlásil Henriksen a podíval se na hodinky. "Mnohem víc."

"Jak se to dá zařídit?" zajímal se Brightling.

"To nebude těžké," ubezpečil ho Popov. "Jakmile víte, kde hledat, máte z větší části vyhráno. Když to víte, stačí jít a podívat se. A já dokonce znám i jedno jméno, že?"

"Chcete do toho jít?" zeptal se John Rusa.

"Ale jistě." Když mi zaplatíte. "Je v tom určité riziko, ale..."

"Jaké riziko?"

"Kdysi jsem v Anglii pracoval. Je možné, že mají moji fotografii - pod jiným jménem... ale nemyslím, že je to pravděpodobné."

"Umíte napodobit přízvuk?" chtěl vědět Henriksen.

"To víte, že ano, kamaráde," ujistil ho Popov s úsměvem. "Nebyl jste kdysi u FBI?"

"Ano," přikývl Henriksen.

"Takže víte, jak se to dělá. Myslím, že týden mi postačí."

"V pořádku," řekl Brightling. "Zítra odletíte."

"Co cestovní doklady?" připomněl Henriksen.

"Mám několikery, všechny platné, všechny dokonalé," ujistil ho vyzvědač.

Je to prima, zaměstnávat profíka, pomyslel si Henriksen. "No, já zítra brzy ráno odlétám a ještě ani nemám sbaleno, chlapci. Uvidíme se za týden, až se vrátím."

"Dávej si pozor na časový posun, Bille," napomenul ho John.

Bývalý agent FBI se zasmál. "Znáš snad proti tomu nějaký lék?"

18 KAPITOLA - TVÁŘE

POPOV RÁNO NASTOUPIL DO CONCORDU. JEŠTĚ NIKDY tímhle letadlem neletěl. Interiér mu připadal stísněný, i když na nohy měl místa dost. Usedl do křesla 4-C. Mezitím na jiném letištním terminálu nastoupil Bill Henriksen do první třídy na palubě letounu DC-10 k dlouhé cestě do Los Angeles.

Tak tedy William Henriksen, říkal si Dmitrij Arkaďjevič Popov. Bývalý příslušník skupiny FBI pro záchranu rukojmích, odborník na boj proti terorismu, prezident mezinárodní společnosti pro bezpečnostní poradenství, letí do Austrálie, aby získal kontrakt jako bezpečnostní poradce olympijských her... Jak to asi souvisí s tím, co Popov dělal pro společnost Horizon Johna Brightlinga? Co pro ně vlastně dělal - lépe řečeno, čemu tím posloužil? Jakému cíli? V každém případě mu platili spoustu dolarů... ani se při večeři o penězích nezmínil, protože věděl určitě, že mu dají tolik, kolik bude chtít. Jen za tuhle práci bude požadovat asi čtvrt milionu dolarů... pravda, zahrnuje víc nebezpečí než řízení auta v hustém provozu ve Velké Británii. Čtvrt milionu? Možná i víc, uvažoval Popov. Koneckonců se zdá, že je tenhle úkol pro ně moc a moc důležitý.

Jak vlastně zapadají do jednoho plánu expert na teroristické akce a odborník na boj proti terorismu? Proč se tak honem začali zajímat o jeho objev existence nové mezinárodní protiteroristické organizace? Je to pro ně důležité - ale proč? Co mají k čertu vlastně za lubem? Potřásl hlavou. Byl sice chytrý, ale neměl žádná vodítka. A teď to potřeboval vědět víc než kdy předtím.

Má strach právě proto, že neví, oč běží. Strach? Ano, má strach. V KGB se nikdy nepodporovala zvědavost, ale i tam věděli, že inteligentním lidem musí něco říct. A tak s rozkazem k akci člověk obvykle dostal i nějaké vysvětlení - a přinejmenším vždycky věděl, že slouží zájmům své země. Ať už získal jakékoli informace či získal pro spolupráci cizince z kterékoli země, cílem toho všeho bylo učinit svůj národ bezpečnějším, informovanějším, silnějším. To, že všechno to úsilí bylo nadarmo, není jeho chyba. KGB stát nezklamala. To stát nechal KGB na holičkách. Býval příslušníkem nejdokonalejší tajné služby na světě a byl dosud hrdý na její i své schopnosti.

Jenže teď vůbec netuší, co vlastně dělá. Chtějí od něho, aby jim opatřil informace, a to je pro něho snadné, jenže pořád neví proč. To, co se dověděl včera při večeři, před ním jen otevřelo další dveře vedoucí k dalšímu tajemství. Připadal si jako v nějakém filmu o spiklencích nebo v detektivce, u které ještě nedokázal uhodnout, jak dopadne. Vezme ty peníze a odvede tu práci, ale poprvé v životě se cítil nesvůj, a to nebylo příjemné. Letadlo se rozjelo po dráze a vzlétlo do vycházejícího slunce, směrem, kde leželo

londýnské letiště Heathrow.

*****

"NĚJAKÝ pokrok, Bille?"

Tawney se zaklonil v křesle. "Nic moc. Dva z těch teroristů identifikovali Španělé jako baskické separatisty a Francouzi mají dojem, že mezi těmi v parku objevili dalšího ze svých státních příslušníků, ale to je všechno. Počítám, že bychom mohli položit pár otázek Carlosovi, jenže pochybuju, že bude spolupracovat -a kde je psáno, že vůbec ty blbouny znal?"

"To je fakt." Clark se posadil. "Víš, Ding má pravdu. Jeden takový incident se nejspíš dal čekat, ale tři za tak krátkou dobu, co jsme tady, to je trochu moc. Není možné, že je k tomu někdo popíchnul, Bille?"

"Možné to asi je, ale kdo to mohl být - a proč by to dělal?" divil se Tawney.

"Zadrž. Zůstaň zatím u první otázky - kdo. Kdo by to mohl udělat?"

"Někdo, kdo k nim měl přístup v sedmdesátých a osmdesátých letech - to znamená někdo, kdo se dobře vyzná v jejich hnutí, anebo někdo, kdo je tehdy řídil. To znamená člověk z KGB. Samosebou by toho chlapa museli znát a on by musel vědět, kde a jak se s nimi spojit a vyslat je do akce."

"Ve všech třech případech šlo o silně ideologické..."

"Takže ten jejich známý by musel být bývalý - nebo stávající? - agent KGB. Musel by to být někdo, komu důvěřovali, a víc než to. Někdo, koho respektovali jako autoritu." Tawney usrkl čaje. "To znamená zpravodajský důstojník, možná dokonce dost vysoce postavený, se kterým tehdy za starých časů spolupracovali a který se s nimi stýkal v rámci výcviku a všeobecné podpory ze strany východního bloku."

"Němec? Čech? Rus?"

"Rus," prohlásil Tawney. "Uvědom si, že KGB dovolovala ostatním východním státům podporovat teroristy jen pod svým pečlivým dohledem."

"Tak proč nejít rovnou ke KGB? No co, já už jsem se jednou s Golovkem setkal."

Tohle Tawney nevěděl. "To je vtip?"

"Jak myslíš, že bychom se s Dingem dostali tak rychle do Íránu, kdyby nás Rusové nekryli? Myslíš, že CIA dokáže rozjet takovouhle operaci tak rychle? Přál bych si, aby to byla pravda, Bille. Ne, připravil to Golovko a já s Dingem jsme před odletem byli u něj v kanceláři."

"Tak tedy, jestli můžeš, proč to nezkusit?"

"Musel bych mít povolení z Langley."

"A bude Sergej vážně spolupracovat?"

"To není jisté," připustil John. "Přinejlepším je to možnost jedna ku jedné. Ale než něco takového podniknu, potřebuju přesně vědět, co vlastně chci. Nemůžu jen tak naslepo tápat. Musí se to provést jaksepatří."

"Podívám se, jestli nemáme jméno nějakého agenta, který s nimi mohl pracovat... Jenže i tak to nebude pravé jméno, co?"

Clark přikývl. "Asi ne. Poslyš, musíme se víc snažit zajmout někoho z těch lidí živého. Mrtvol se na nic nezeptáš."

"Zatím se taková možnost nenaskytla," podotkl Tawney.

"Asi ne." Clark se zamyslel. I když dostaneme jednoho živého, kde je psáno, že bude vědět to, co potřebujeme? Někde se ale začít musí.

"V Bernu, to byla bankovní loupež. Ve Vídni zase pokus o únos a podle výpovědi pana Ostermanna subjekty šly po něčem, co vůbec neexistuje - po soukromých kódech, umožňujících zasvěcencům přístup do systému mezinárodního obchodu. A ten poslední incident byl jako vypůjčený ze sedmdesátých let."

"No dobře, tak tedy dva útoky byly kvůli penězům," souhlasil Clark. "Ale v obou případech se jednalo o teroristy z ideologických skupin, je to tak?"

"Správně."

"Proč se tak zajímali o peníze? V tom prvním případě, no dobrá, třeba šlo opravdu o obyčejnou loupež. Ale ta druhá akce byla složitě připravená - a zároveň úplně pitomá, protože se snažili získat něco, co neexistuje, jenže jako ideologičtí teroristi to nemuseli vědět. Bille, někdo jim poradil, co mají chtít. Takže to nerozjeli sami od sebe - co říkáš?"

"Souhlasím, že je to pravděpodobný předpoklad," mínil zpravodajec. "Možná dokonce velmi pravděpodobný."

"Takže tady máme dva ideologické teroristy, technicky velmi zdatné, kteří však požadují něco, co ve skutečnosti neexistuje. Taková kombinace operačních schopností na jedné straně a celkové blbosti na straně druhé přímo volá po vysvětlení, nemyslíš?"

"Ale co Světový park?"

Clark pokrčil rameny. "Třeba Carlos věděl o něčem, co potřebovali. Možná má někde skrýš a oni se chtěli schovat. Nebo potřebovali informace, nějaká čísla nebo dokonce peníze - to se nedá uhádnout."

"A myslím, že s námi nejspíš nebude chtít spolupracovat."

Clark zavrčel. "Zatracenej Slizoun."

"Mohl bych promluvit s mládenci z Pětky. Možná tenhle neviditelný Rus spolupracoval s PIRA. Dej mi chvilku na čmuchání kolem, Johne."

"Tak fajn, Bille. A já si o tom promluvím s Langley." Clark vstal, vyloudal se z místnosti a zamířil do své kanceláře. Pořád se snažil přijít na nějaký nápad; nutně jej potřeboval, než se bude moci pustit do něčeho užitečného.

*****

NEZAČALO to dobře a Popov se skoro musel smát. Když došel k pronajatému autu, otevřel dveře na levé straně místo napravo. Ale uvědomil si to za pár vteřin. Uložil zavazadlo do kufru a usedl za volant. Rozevřel mapu, kterou si koupil v letištní hale, a od čtvrtého terminálu zamířil k dálnici, která ho dovede do Herefordu.

*****

"JAK to funguje, Time?"

Noonan odtáhl ruku, ale ručička pořád ukazovala přímo na Chaveze. "Páni, to je ale chytrý. Reaguje to na elektromagnetické pole vytvářené lidským srdcem. Je to jedinečný nízkofrekvenční signál. Ani gorila a žádné jiné zvíře to neošálí..."

Přístroj vypadal jako nějaký paprskomet z filmu ze třicátých let. Vpředu měl anténu z tenkého drátu a dole pistolovou pažbu. Otáčel se na kuličkovém ložisku podle toho, z které strany přicházel signál. Noonan odstoupil od Chaveze s Covingtonem a mířil ke stěně. Za zdí sedí sekretářka... teď. Přístroj ji zaměřil. Jak postupoval, přístroj pořád ukazoval na ni i skrze neprostupnou zeď.

"Vypadá to jako nějaká virgule," poznamenal užasle Peter. "Jako když se hledá voda..."

"Vypadá to docela tak, že jo? Páni, nedivím se, že se armáda o tu hračku zajímá. Se všemi přepady ze zálohy je konec. Tahle věcička umí najít člověka pod zemí, za stromem, v dešti - ať je kdekoli, všude ho najde."

Chavez se nad tím zamyslel. Hlavně vzpomínal na tu dávnou operaci v Kolumbii, když postupovali po pás v podrostu s nastraženýma ušima, jestli tu není někdo, kdo by jeho desetičlenné četě mohl uškodit. Tahle věc nahradí všechno, co se naučil u sedmého pluku lehké pěchoty. Jako obranná zbraň pošle všechny nindže do penze. A při útoku člověku poradí, kde se ti lumpové schovávají, dřív, než má šanci je uvidět nebo uslyšet. A tím pádem se může dostatečně přiblížit...

"K čemu to má sloužit? Myslím, podle výrobce."

"K pátrání a záchraně. Pro hasiče v hořících domech, pro pátrání v lavinách, hodí se to na spoustu věcí, Dingu. A jako přístroj proti vetřelcům je ta hračka sotva překonatelná. Ve Fort Braggu si s tím hrají už pár týdnů. Hoši od Delty si ji docela zamilovali. Zatím se trochu obtížně ovládá a taky neumí měřit vzdálenost, ale stačí jenom upravit anténu na silnější příjem, připojit dva detektory s GPS a pomocí triangulace... Zatím nezjistili maximální dosah. Tvrdí, že to dokáže zaměřit člověka na vzdálenost pěti set metrů."

"A sakra," utrousil Covington. Ale přístroj i teď vypadal jen jako nějaká drahá dětská hračka.

"Jak nám to může pomoct? Teroristy od rukojmích to nerozezná," prohodil Chavez.

"Dingu, nikdy nemůžeš vědět, co se ti hodí. V každém případě ti s určitostí zjistí, kde žádní lumpové nejsou," zdůraznil Noonan. Hrál si s tím zařízením celý den a začínal už chápat, jak je lze efektivně využít. Už dávno nezažil pocit dítěte, které dostalo novou hračku, ale tenhle vynález byl tak nový a nečekaný, že by se hodil pod vánoční stromeček.

*****

HOSPODA vedle motelu se jmenovala U hnědáka. Bylo to jen půl kilometru od hlavní brány herefordské základny a Popov měl pocit, že bude dobré začít právě tam. A ještě k tomu si může dát pivo. Objednal si pintu guinnesse, popíjel a rozhlížel se po místnosti. Měli tam zapnutou televizi; dávali fotbal a on nevěděl, jestli je to přímý přenos, nebo záznam. Manchester United - Glasgow Rangers. Zápas upoutal všechny hosty - i hostinského, jak se ukázalo. Popov se také díval, popíjel pivo a poslouchal hospodské tlachy. Byl vycvičen k trpělivosti a také z vlastní zkušenosti věděl, že ve zpravodajské branži se trpělivost obyčejně vyplácí, tím spíš v této zemi, kde lidé chodí do stejné hospody každý večer na kus řeči s přáteli. Popov měl velmi dobrý sluch.

Právě si objednal druhé pivo, když zápas skončil remízou 1:1.

"Plichta, jenom blbá plichta," zabručel Popovův soused u baru.

"To je sport, Tommy. Aspoň, že ty kluci, co bydlej vo kousek níž u silnice, neděla žádný plichty a nikdy taky neprohrávaj."

"Jak vycházíš s těma Amíkama, Franku?"

"Je to docela fajn parta. Hrozně zdvořilý. Dneska jsem v jednom domě spravoval vodpad. Ta panička byla moc milá, vážně. Pořád mi dávala něco vod cesty. Sou to divný lidi, ty Amerikáni. Myslej si, že se za všecko musí platit."

Instalatér dopil svoji pintu ležáku a dožadoval se další.

"Vy pracujete na základně?" zeptal se Popov.

"Jo, už dvanáct roků. Spravuju trubky a tak."

"SAS, to jsou dobří chlapi. Líbí se mi, jak umí vyběhnout s tou sebrankou od IRA," prohodil Rus se svým nejlepším britským přízvukem.

"To teda uměj," souhlasil instalatér.

"A oni tam teď jsou taky Američani?"

"Jo, je jich asi deset, i s rodinama." Zasmál se. "Jedna z těch paniček mě minulej tejden málem zabila, když jela po nesprávný straně. Jeden si na ně musí dávat pozor, hlavně v autě."

"Myslím, že jednoho z nich znám, jmenuje se Clark nebo tak nějak," pustil se Popov na nebezpečný led.

"Ale? To je jejich šéf. Jeho žena dělá sestřičku tady v nemocnici. Já ho nikdy neviděl, ale prej je to moc solidní chlap - asi celý tý jejich partě velí. Z těch chlapů de vážně strach - nechtěl bych někerýho potkat v tmavý uličce. Teda, jsou moc zdvořilý, to jo, ale stačí se na ně kouknout, a hned víte, vo co kráčí. Pořád jen běhaj a trénujou, aby byli ve formě, cvičej se zbraněma a vypadaj nebezpečně jako ňáký šelmy."

"Neměli něco společného minulý týden s tou záležitostí ve Španělsku?"

"No, to víte, vo tom nám voni nic nepovědí, ale...," usmál se, "viděl sem, jak tady z dráhy vodlítal herkules. Zrovna ten den, co se to stalo, a povídal Andy, že se pozdě večer vobjevili v klubu a tvářili se moc spokojeně. Sou to dobrý kluci, když ty parchanty dokázali vyřídit."

"To tedy ano. Co to musí být za zvíře, když dokáže zabít nemocné dítě... Takoví parchanti," přidal se Popov.

"To teda jo. Přál bych si někdy se na ně podívat. Jeden truhlář, co s ním dělám, George Wilton, je prej vobčas vídá při cvičnejch střelbách. George tvrdí, že je to jak ve filmu, prej hotový kouzla."

"Sloužil jste taky v armádě?"

"To už je dávno. V královským pluku, doták jsem to na desátníka. Proto jsem taky dostal tendle kšef." Napil se piva. Na televizní obrazovce se objevil kriket, tedy hra, kterou Popov vůbec nechápal. "A vy?"

Popov potřásl hlavou. "Nikdy. Myslel jsem na to, ale nakonec jsem se rozhodl, že nepůjdu."

"Není to tak zlý, vážně ne, aspoň pár let se to nechá vydržet." Instalatér se natáhl pro burské oříšky.

Popov dopil sklenici a zaplatil účet. Měl za sebou úspěšný večer a nechtěl zbytečně pokoušet štěstí. Takže manželka Johna Clarka je zdravotní sestrou v místní nemocnici, hm? Na to se bude muset podívat.

*****

"JO, Patsy," odpovídal Ding manželce o několik hodin později. Četl při tom noviny. Zprávy o zásahu ve Světovém parku byly ještě pořád na titulní straně, avšak tentokrát už v dolní polovině. Všiml si, že naštěstí ještě média nevyčenichala nic o existenci Duhy. Novináři spolkli tu historku o dobře vycvičené speciální jednotce španělské policie.

"Dingu, Já... víš, já..."

"Já vím, zlato, vím. Jsi doktorka a tvou povinností je zachraňovat životy. Ale to je i moje povinnost, rozumíš? Měli něco přes třicet dětí a jedno z nich zabili... to jsem ti původně nařek. Stál jsem od toho jen pár desítek metrů, když to udělali. Viděl jsem, jak to děvčátko zemřelo, Pats. Nic hroznějšího jsem nikdy neviděl a nemoh jsem proti tomu udělat ani ň," dodal zachmuřeně. Chavez věděl, že se mu o tom bude zdát ještě několik týdnů.

Ohlédla se. "Ale jak to?"

"Protože jsme ne... prostě jsme nemohli, protože uvnitř měli pod samopaly tlupu jiných dětí a my jsme teprve chvíli předtím přijeli a nebyli jsme ještě připravení na ty parchanty vlítnout. A oni zase chtěli ukázat, že to myslí vážně, že jsou odhodlaní ke všemu - a to byl nejspíš způsob, jak takoví lidi projevují odhodlání. Zabili rukojmí, aby ukázali, jak jsou drsní." Ding odložil noviny a zamyslel se. Byl vychován podle velmi čestných zásad ještě předtím, než ho armáda Spojených států naučila svému hlavnímu pravidlu - nikdy, vůbec nikdy nesmíš ublížit nevinnému. Když to uděláš, překročil jsi všechny meze a všichni tě proklejí jako vraha, jenž není hoden nosit uniformu nebo přijmout vojenský pozdrav. Ale tihle teroristé v tom zřejmě nacházejí potěšení. Co to s nimi sakra je? Přečetl všechny knihy Paula Bellowa, ale jaksi nedokázal pochopit, co to všechno vlastně znamená. I když nebyl hloupý, jeho mysl prostě nebyla schopna intelektuálních přemetů. Možná, že pokud jde o tyhle lidi, potřebuje vědět jen to, jak zasáhnout cíl. To zatím vždycky fungovalo.

"Proč jsou takoví?"

"Sakra, děvče, to já přece nevím. Doktor Bellow tvrdí, že jsou tak pevně přesvědčení o správnosti svých myšlenek, že se dokážou oprostit od lidskosti, ale já... prostě tomu nerozumím. Nedovedu si představit, že bych udělal něco takového. Samozřejmě, taky už jsem sejmul pár lidí, ale nikdy jen tak pro nic

za nic nebo kvůli nějakým abstraktním idejím. K tomu přece musí být opravdový důvod, něco, co společnost považuje za důležité, anebo když někdo poruší zákon, který musí všichni respektovat. Není to nic hezkého a určitě to není zábavné, ale je to nutné, a proto to děláme. Tvůj táta to vidí stejně."

"Ty jsi opravdu podobný tátovi," poznamenala doktorka Patsy Chavezová.

"Je to dobrý chlap. Udělal toho pro mě moc a zažili jsme spolu v terénu zajímavé časy. Je chytrý, chytřejší, než si vůbec v CIA dovedou představit - nu, možná, že Mary Pat to věděla. Ta tomu opravdu rozumí, i když je to tak trochu mu-žatka."

"Kdo? Jaká Mary?"

"Mary Patricia Foleyová. Ředitelka oddělení, velí všem agentům v terénu. Skvělá holka, teď jí bude tak pětačtyřicet a opravdu se ve své práci vyzná. Dobrá šéfová, která se o nás, svoje ovečky, umí postarat."

"Ty jsi ještě pořád u CIA, Dingu?" zeptala se Patsy.

"V podstatě ano," přisvědčil její manžel. "Nevím přesně, jak fungují tyhle administrativní záležitosti, ale dokud mi posílají šeky," usmál se, "nehodlám si s tím dělat starosti. A jak jde život v nemocnici?"

*****

"PAMATUJEŠ se na Billa Henriksena?" zeptal se Augustus Werner Dana Murraye.

"Není to ten, co byl kdysi u HRT? Trochu cvok, ne?"

"No, strašně se zajímal o ekologii, objímání stromů a takové ty křapy, ale v práci se vyznal dokonale. Přišel za mnou s pořádným špekem ohledně Duhy."

"Cože?" Při vyslovení kódového názvu ředitel FBI vzhlédl a okamžitě zbystřil pozornost.

"V tom Španělsku použili vrtulník amerického letectva. Noviny se toho zatím nechytly, ale je to na těch videozáznamech, kde si toho každou chvíli může někdo všimnout. Bill tvrdí, že to od nás nebylo moc chytré. A má pravdu."

"Asi ano," přiznal ředitel. "Ale z praktického hlediska..."

"Já vím, Dane, že se musí brát v úvahu praktická stránka, ale stejně je to problém."

"No, podívej, Clark si myslí, že by se mělo s Duhou vyjít trochu na veřejnost. Prý s tím přišel jeden z jeho lidí. Povídal, že když prý mají odstrašovat teroristy, neškodilo by pustit mezi lidi hlášku, že je ve městě nový šerif. Zatím nepředložil ke schválení nic konkrétního, ale zřejmě tu myšlenku šíří všude kolem."

"To je zajímavé," připustil Gus Werner. "Rozuměl bych tomu. Zvlášť po třech úspěšných operacích. Řeknu ti, že být jedním z těch pitomců, dvakrát bych si rozmyslel, než bych na sebe přivolal tenhle Boží hněv. Jenže oni asi neuvažují jako normální lidi, co myslíš?"

"Ne tak docela, ale strach je strach a John mi nasadil brouka do hlavy. Mohli bychom vypustit pár informací na různých úrovních, něco o tom, že ve světě působí mezinárodní Protiteroristická jednotka." Murray se odmlčel. "Ne, že bychom je přebarvili rovnou z černé na bílou, ale aspoň z černé na šedou."

"Co na to řekne CIA?" uvažoval Werner.

"Nejspíš řeknou ne, a s pořádným vykřičníkem," připustil ředitel. "Ale jak už jsem řekl, John mě přivedl k tomu, že jsem se nad tím trochu zamyslel."

"Já ho chápu, Dane. Když se o tom svět doví, možná si každý rozmyslí něco vyvádět. Jenže potom se všichni začnou vyptávat, seběhnou se novináři, a za chvíli se na titulní stránce US Today objeví jejich fotografie a články o tom, že někde něco zpackali, a napíše to nějakej trouba, co ani neumí pořádně nabít zbraň."

"V Anglii je možné určité články zakázat," připomněl Murray. "Takže by se to aspoň neobjevilo v místních novinách."

"Bezva, takže to vyjde jen ve Washington Postu - a ten snad podle tebe nikdo nečte?" vrčel pohrdavě Werner. Moc dobře si pamatoval, do jakých

problémů se HRT dostala kvůli akcím ve Waco a Ruby Ridge poté, co tam přestal dělat velitele. Sdělovací prostředky všechny informace překroutily - ale to jsou prostě média. "Kolik lidí je zasvěcených do akce Duha?"

"Asi sto... moc vysoké číslo, když jde o černou skupinu. Tedy, pokud vím, zatím k žádnému úniku informací nedošlo, ale..."

"Ale jak říká Bill Henriksen, každý, kdo pozná rozdíl mezi vrtulníky Huey a Black Hawk, ví, že na zásahu ve Světovém parku bylo něco podivného. Je to těžké, uchovávat tajemství, co?"

"To si piš, Gusi. Ale stejně - popřemýšlej o tom, ano?"

"Provedu. Ještě něco?"

"Jo, taky od Clarka. Nemyslí si někdo tady u nás, že tři teroristické akce, ke kterým došlo od doby, kdy Duha zahájila činnost, jsou trochu moc? Není možné, že někdo aktivuje teroristické buňky a vypouští je do světa? A pokud ano, proč to asi dělá?"

"Kristepane, Dane, informace o Evropě dostáváme my od nich, to nevíš? Kdo tam u nich dělá špióna?"

"Hlavním analytikem je Bill Tawney. Je od MI6 a je moc šikovný. Znám ho od té doby, co jsem v Londýně sloužil jako ataše pro právní záležitosti. On taky nic neví. Napadlo je, že se možná nějaký starý borec od KGB potlouká kolem, budí spící upíry a posílá je cucat krev."

Werner o tom asi půl vteřiny uvažoval a řekl: "Jestli to tak je, pak tedy není moc úspěšný. Ty operace měly určité známky profesionálního přístupu, ale nebylo to nic opravdu vážného. Sakra, Dane, přece víš, jak to vždycky chodí. Když ti lumpové zůstanou na jednom místě víc než hodinu, hned jsme u nich, a jakmile udělají sebemenší chybu, vlítneme na né. Ať jsou to profesionální teroristi, nebo ne, nejsou kvalitně vycvičení, nemají nic, co by se dalo srovnávat s našimi zdroji, a dřív nebo později nám umožní převzít iniciativu. Potřebujeme vědět jedinou věc - kde jsou. A pak už jen vypustíme blesk."

"Jo, a tys jich už taky pár odpráskl, Gusi. Proto právě potřebujeme lepší informace, abychom je mohli dostat dřív, než se ukážou na obrazovce radaru sami od sebe."

"Ale já přece pro ně nemůžu shánět zpravodajské informace. Jsou blíž ke zdroji než my," namítl Werner. "A vsadím se, že nám neposílají všechno, co se sami dovědí."

"To ani nejde. Je toho moc, aby se to posílalo faxem."

"No dobře. Tři incidenty jsou opravdu trochu moc, ale těžko říct, jestli je to jen shoda okolností, nebo součást nějakého plánu, když se nemáme koho zeptat. Ti Clarkovi hoši zatím nedostali ani jednoho živého."

"To ne," připustil Murray. "Taky to nemají v popisu práce."

"Tak jim vysvětli, že když potřebují kvalitní informace, musí to zařídit tak, aby po tom jejich střílení zůstal naživu aspoň jeden mozek a jedna huba." Jenže Werner si uvědomoval, že to nebývá snadné ani za nejlepší možné konstelace. Stejně,

jako je mnohem těžší chytat živé tygry než je zabíjet, je obtížné zajmout někoho, kdo drží v ruce nabitou zbraň a je připraven ji použít. Dokonce ani střelci od HRT, vycvičení k tomu, aby dokázali zajmout zločince živé, předvést je před soud a nechat je zavřít do vězení Marion ve státě Illinois, neměli v tomto ohledu nijak skvělé výsledky. A Duha byla sestavena z vojáků, jimž jsou právnické nuance dosti vzdálené. Haagská konvence ustanovuje válečná pravidla, jež jsou mnohem volnější než kterákoli z klauzulí americké ústavy. Váleční zajatci se nezabíjejí, ale než se z nich stanou zajatci, je třeba je chytit živé, což armády nijak zvlášť nepodporují.

"Potřebuje od nás přítel Clark ještě nějakou radu?"

"Hele, nezapomínej, že je na naší straně."

"Ale jo, je to fajn kluk. Sakra, Dane, poznal jsem ho, když se dávala Duha dohromady, a dal jsem mu své nejlepší lidi - mimo jiné i Tima Noonana. A uznávám, že odvedl výtečnou práci - už třikrát. Ale není jedním z nás, Dane.

Neuvažuje jako policajt. A jestli potřebuje lepší zpravodajský materiál, může ho získat jedině tak, jak jsem řekl. Vyřiď mu to, jo?"
"Vyřídím, Gusi," slíbil Murray. Pak začali mluvit o jiných věcech.

*****

"A CO tedy máme dělat?" rozčiloval se Stanley. "Vystřelovat jim ty pitomý flinty z rukou? To se dá vidět jen v kině, Johne."
"Weber to dokázal. Vzpomínáš si?"
"Jo. A bylo to proti pravidlům a určitě to nebudeme podporovat," odsekl Alistair.
"Poslyš, Ale, jestliže potřebujeme víc informací, musíme některého z nich chytit živého, není to tak?"
"Tak fajn. Pokud to bude možné - což se stává málokdy, Johne, zatraceně málokdy."
"Já vím," přiznával velitel Duhy. "Ale neměli bychom to mládencům povědět, aby to uvážili?"
"Možná ano, ale uvažovat, když je člověk v kalupu, to bývá dost těžké."
"Ty informace potřebujeme," trval na svém Clark.
"Jo, ale ne za cenu mrtvých nebo raněných mezi našimi lidmi."
"Všude na světě se musejí dělat kompromisy," poznamenal velitel. "Chceš získat důkladné informace o těch lidech?"
"Samozřejmě, ale..."
"Žádný ale. Jestliže je potřebujeme, musíme přijít na to, jak je získat," naléhal Clark.
"Nejsme policajti, Johne. Tohle nepatří k našim úkolům."
"Tak budeme naše zadání muset přepracovat. Kdykoli bude možné zajmout některý ze subjektů, musíme se o to pokusit. Když to jinak nepůjde, vždycky jim můžeš ustřelit hlavu. Třeba ten chlap, co ho Homer trefil do břicha. Mohli jsme ho dostat živého, Ale. Nikoho přímo neohrožoval. Já vím, zasloužil si to; stál venku se zbraní v ruce a náš výcvik nás učí, že takového musíme zabít. Johnston vystřelil a rozhodl se přispět svojí troškou do mlýna, protože to tak chtěl udělat. Ale nebylo by stejně snadné zasáhnout ho do kolena? V tom případě bychom si s ním totiž mohli promluvit a možná že by zpíval jako většina z nich a my bychom se dověděli to, co se strašně potřebujeme dovědět aspoň teď."
"Máš pravdu, Johne," uznal Stanley. S Clarkem se člověk mohl těžko hádat. Přišel do Duhy od CIA s pověstí gorily, ale to určitě není pravda, uvědomoval si Brit.
"To, co zatím víme, nám prostě nestačí. A mně se nezamlouvá, když nemám dost informací o situaci. Myslím, že Ding má pravdu. Někdo ty parchanty popichuje. Kdybychom v tomhle směru dokázali na něco přijít, třeba bychom toho chlapa našli, požádali místní poldy, ať ho seberou, ať už je kdekoli, pak bychom si s ním třeba trochu popovídali, a v důsledku toho by možná ubylo incidentů a taky rizika."
"Tak dobrá, Johne. Myslím, že nejdřív o tom promluvíme jen s Peterem a Domingem."
"Zítra ráno." Clark se zvedl od stolu. "Co takhle skočit do klubu na jedno?"

*****

"DMITRIJI Arkaďjeviči, už jsem vás dlouho neviděl," řekl ten člověk.
"Čtyři roky," přisvědčil Popov. Seděli v londýnské hospodě, vzdálené tři bloky od ruského velvyslanectví. Rozjel se sem pro případ, že by se tu náhodou objevil některý z jeho bývalých kolegů, a skutečně se jeden ukázal, jistý Ivan Petrovič Kirilenko. Ivan Petrovič byl novou hvězdou tajné služby. O několik

let mladší než Popov, schopný důstojník, který to v osmatřiceti dotáhl už na plukovníka. A teď je nejspíš...

"Vy jste teď rezidentem v Londýně?"

"O takových věcech nesmím mluvit, Dmitriji," usmál se Kirilenko, ale stejně přikývl. V zeštíhlené tajné službě ruské vlády to velmi rychle dotáhl velmi daleko a nepochybně se dál věnuje shromažďování politických i jiných informací - nebo to za něho spíš dělají jeho početní podřízení. Rusko má strach z rozšiřování NATO. "A co vy teď děláte?"

"Já o tom taky nesmím mluvit," zněla pochopitelná odpověď. Mohlo to znamenat cokoli, ale s ohledem na jejich kdysi společné povolání z toho zřejmě vyplývalo, že i Popov je stále tak či onak ve hře. Kirilenko neměl tušení, oč jde, i když se už doslechl, že Popova z tajné služby propustili. Překvapilo ho to. Popov se vždycky těšil vynikající pověsti kvalitního vyzvědače. "Žiju teď v několika různých světech, Váňo. Pracuju pro obchodní společnosti, ale dělám i jiné věci," připustil. Často se hodí použít pravdy jako nástroje ve službách lži.

"Vy jste se tu neobjevil náhodou," udeřil Kirilenko.

"To je pravda. Doufal jsem, že bych tu mohl potkat někoho z kolegů." Hospoda se nacházela v příliš nebezpečné blízkosti sídla velvyslanectví v Kensingtonu na to, aby se tu dalo přistoupit k vážné práci, ale bylo to příhodné místo k běžným schůzkám a kromě toho byl Kirilenko přesvědčen, že jeho postavení rezidenta je naprostým tajemstvím. Jasně to vyplývalo i ze skutečnosti, že se tu takhle objevil. Každý ví, že opravdový špión by to nikdy neriskoval. "Potřeboval bych s něčím pomoct."

"A copak to asi je?" podivil se zpravodajský důstojník a napil se piva.

"Potřebuju se podívat do hlášení o jednom důstojníkovi CIA, kterého pravděpodobně známe."

"Jak se jmenuje?"

"John Clark."

"Proč?"

"Domnívám se, že vede černou operaci se základnou v Anglii. Nabízím vám všechny informace, které o něm mám, za všechno, co mi o něm můžete povědět vy. Třeba vám tu složku trochu doplním. Myslím, že vás moje informace budou zajímat," dodal Popov mírně. V daných souvislostech to byl velmi závažný slib.

"John Clark," opakoval Kirilenko. "Podívám se, co pro vás můžu udělat. Máte moje telefonní číslo?"

Popov nenápadně položil na barový pult kus papíru. "Tohle je moje číslo. Vaše nemám. Máte vizitku?"

"Zajisté." Rus schoval lístek do kapsy, vytáhl náprsní tašku a předal mu vizitku. "Už se budu muset vrátit. Rád jsem vás viděl, Dmitriji." Rezident odložil sklenici a vyšel na ulici.

*****

"MÁŠ fotku?" zeptal se jeden z příslušníků Pětky svého kolegy, když vycházeli ze dveří asi čtyřicet vteřin za sledovaným subjektem.

"Nic moc, nehodila by se do Galerie portrétů, ale..." U skrytých kamer je ta potíž, že mají příliš malé čočky na to, aby snímky byly opravdu kvalitní. K identifikaci dotyčného to však obvykle stačilo. Udělal jedenáct snímků a až je zvětší na počítači, budou docela dobré. Věděli, že Kirilenko považuje své krytí za dokonalé. Netušil a ani nemohl tušit, že Pětka - tedy MI5, nyní zvaná Bezpečnostní služba - má na ruském velvyslanectví svého člověka. Zatím se jim nepodařilo Kirilenka přistihnout v žádné kompromitující situaci, ale koneckonců je to rezident, a tím pádem takové akce ani nemá v popisu práce. Avšak přesto se jednomu vyplatí takové lidi sledovat, protože dříve či později se buď na ně něco najde, anebo vám poslouží sami od sebe. Například ten chlápek, co s ním pil pivo. Nebyl to štamgast - ty znají. Nevědí, jak se

jmenuje, mají jen pár fotografií, které porovnají se sbírkou ve fotoarchivu v nové budově ředitelství, v Thames House na nábřeží poblíž Lambeth Bridge.

Popov vyšel ven a vydal se doleva kolem Kensigtonského paláce shánět taxík, který by ho odvezl na nádraží. Snad mu Kirilenko dodá něco užitečného. Měl by něco mít. Však mu také nabídl lákavou protihodnotu.

19 KAPITOLA - PÁTRÁNÍ

TOHO DNE ZEMŘELI DALŠÍ TŘI OPILCI NA VNITŘNÍ KRVÁCENÍ do horní části zažívacího traktu. Killgore se na ně zašel podívat. Dva zemřeli v tutéž hodinu, ten třetí o pět hodin později. Morfium jim pomohlo vypustit duši v bezvědomí nebo alespoň v milosrdném, bezbolestném omámení. Z původní desítky jich teď zbývalo už jenom pět a ani jeden se nedožije konce týdne. Šiva byl přesně tak smrtícím virem, jak od něj očekávali, a bylo zřejmé, že jeho nakažlivost splňuje všechny Maggiiny předpovědi. Také systém, jimž měl být rozšířen, fungoval spolehlivě. Důkazem byla Mary Bannisterová, subjekt F4, již právě převezli do nemocniční části s počátečními příznaky. Projekt Šiva je tedy zatím dokonale úspěšný. Všechny výsledky odpovídají parametrům a předpovědím, založeným na pokusech.

"Jak moc to bolí?" vyptával se své k smrti odsouzené pacientky.

"Je mi dost hrozně," tvrdila. "Jako bych měla chřipku, ale ještě něco k tomu."

"Máte mírně zvýšenou teplotu. Nenapadá vás, kde jste to mohla chytit? Víte, právě se objevil nový kmen hongkongské chřipky a zdá se, že jste ji dostala."

"Možná v práci... než jsem sem přišla. Nevzpomínám si. Ale budu zase v pořádku, že ano?" I přes valium v jídle, které dostávala každý den, se jí začínaly zmocňovat obavy.

"Myslím, že ano," usmál se Killgore přes chirurgickou roušku. "Bývá to někdy nebezpečné, ale jen pro malé děti nebo pro staré osoby, a k těm vy přece nepatříte."

"To ne." Při chlácholivých slovech lékaře se také usmála.

"Dobře. Takže vám dáme infuzi, abyste měla dost tekutin. A tu bolest zmírníme kapkou morfia, ano?"

"Vy jste přece lékař," opáčila žena číslo F4.

"Tak dobře. Nehýbejte tou rukou. Musím vám zavést jehlu, trochu to zabolí... tak," řekl. "Jaké to bylo?"

"Není to nic hrozného."

"V pořádku." Killgore uvedl do chodu vánoční stromeček. Morfium začalo odkapávat okamžitě. Asi za deset vteřin se dostalo do pacientčina krevního oběhu.

"Áááách, ano." Vzdechla a zavřela oči, když ji zaplavil počáteční účinek drogy.

Killgore sám to nikdy nezkusil, ale měl dojem, že to, jak droga pohladí celé tělo, s sebou přináší něco jako sexuální ukojení. Svalové napětí okamžitě ochablo. Bylo vidět, jak se celé tělo uvolnilo. Ze všeho nejvíc se změnila její ústa - od napjatého výrazu přešla rovnou ke spánku. Vážně jí bude škoda. F4 není vyloženě krásná, ale je to docela hezké děvče a soudě dle toho, co posledně viděl na televizní obrazovce ve středisku, je při sexu opravdu skvělá, i když tehdy byla ovlivněna uklidňujícími prostředky. Ale ať už je v posteli dobrá, nebo ne, za pět až sedm dnů bude po ní, navzdory té nejintenzivnější péči, jakou jí on a jeho lidé mohou věnovat.

*****

"CO to má být za černou operaci?" říkal důstojník do sluchátka

zabezpečeného telefonu.

"Nemám ponětí, ale je to schopný chlap, pamatujete se na něj? Plukovník ze zahraniční sekce. Čtvrtá divize, direktoriát S."

"Á, ano, toho znám. Býval často ve Fensterwalde a v Karlových Varech. Propustili ho se všemi ostatními. Co teď dělá?"

"To nevím, ale nabízí nám nějaké informace o Clarkovi výměnou za to, co o něm máme my. Doporučoval bych, abychom na ten kšeft přistoupili, Vasiliji Borisoviči."

"Jméno Clark je nám známé. Setkal se osobně se Sergejem Nikolajevičem," odpověděl rezidentovi důstojník. "Je to vysoká šarže, sloužil hlavně u polovojenských organizací, ale také býval instruktorem v akademii CIA ve Virginii. Víme o něm, že je blízkým přítelem Mary Patricie Foleyové a jejího manžela. A taky se říká, že má přístup k americkému prezidentovi. Ano, myslím, že by nás zajímalo, co teď podniká."

Telefon, který používali, byl ruskou verzí amerického typu STU-3. Tuto technologii Američanům před třemi lety ukradli lidé z direktoriátu T. Otrocky okopírované mikročipy šifrovaly přicházející i odcházející signál stoosmadvacetibitovým šifrovacím systémem, jehož klíč se měnil každou hodinu a také se lišil podle jednotlivých uživatelů, kteří měli své osobní kódy na čipových kartách, jichž při telefonování používali. Systém STU odolával všem snahám Rusů o průnik, přestože znali přesné vnitřní uspořádání přístroje; na základě toho usuzovali, že Američané narážejí na stejné problémy. Koneckonců, již po staletí se v Rusku rodili skvělí matematici a ani nejlepší z nich nedokázali vytvořit teoretický model, který by dokázal tyto šifry rozluštit.

Jenže díky revoluční aplikaci kvantové teorie v oboru zabezpečených komunikací Američané vlastnili dešifrovací systém - tak složitý, že se v něm vyznala jen hrstka lidí z direktoriátu Z v NSA. Ani mu však nepotřebovali rozumět. Na opravdovou práci měli k dispozici superpočítače. Nacházely se ve sklepení pod rozlehlou budovou ředitelství NSA, v prostorách, jejichž stropy spočívaly na ocelových sloupech o průřezu ve tvaru písmene I a jež připomínaly žaláři kobky; ty sklepy byly vyhloubeny právě k tomuto účelu. Nejskvělejším počítačem byl výrobek jedné, dnes už zkrachovalé společnosti - typ Super-Connector od firmy Thinking Machines Inc. z Cambridge ve státě Massachusetts. Byl vyroben na zakázku pro NSA a posledních šest let se příliš často nepoužíval, protože zatím pro něj nikdo nevymyslel žádný opravdu užitečný program. To se však změnilo s nástupem kvantové teorie, a tak nyní obludný přístroj vesele bzučel, zatímco si jeho uživatelé lámali hlavu nad tím, kde seženou výrobce pro další generaci tak složitého zařízení.

Do Fort Meade proudily nejrůznější signály z celého světa a jedním ze zdrojů bylo i komunikační centrum britského generálního štábu v Cheltenhamu; sesterská organizace NSA v Anglii. Britové věděli, které linky ruské velvyslanectví používá - Rusové nezměnili čísla ani po rozpadu Sovětského svazu - a tohle byl telefon na stole ruského rezidenta. Kvalita zvuku sotva postačovala pro zkoumání hlasové modulace, protože ruská verze STU digitalizuje signál o něco méně efektivně než americká. Jakmile se však podařilo rozluštit šifru, slova se stala srozumitelnými. Dešifrovaný signál procházel jiným počítačem, který ruskou verzi velmi spolehlivě překládal do angličtiny. Protože se jednalo o hovor z telefonu londýnského rezidenta s Moskvou, dostal v počítači přednost a jeho obsah byl rozluštěn, přeložen a vytištěn necelou hodinu poté, co spojení skončilo. Potom jej okamžitě odeslali do Cheltenhamu a ve Fort Meade byl předán spojovacím důstojníkům, jejichž úkolem bylo rozesílat takové odposlechy lidem, kteří se zajímali o jejich obsah. V tomto případě byl obsah hovoru odeslán přímo řediteli CIA a jelikož se očividně jednalo o agenta sloužícího v terénu, také ředitelce operačního oddělení, protože právě jí byli všichni agenti v terénu podřízeni. První z adresátů byl o něco zaměstnanější než jeho kolegyně, ale na tom nezáleželo, protože ta kolegyně byla jeho ženou.

"Ede?" uslyšel hlas své manželky.
"Co je, zlato?" ozval se Foley.
"Někdo v Británii se vyptával na Johna Clarka."
Při té novince Foley široce rozevřel oči. "Skutečně? A kdo?"
"Staniční šéf v Londýně volal do Moskvy a my jsme to zachytili. Měl bys mít tu zprávu mezi doručenými materiály, Eddie."
"Fajn." Foley vzal štos papírů do ruky a začal listovat. "Už to mám, hmm," bručel do sluchátka. "Ty informace shání Dmitrij Arkaďjevič Popov, bývalý plukovník - on měl na starosti teroristy? Myslel jsem, že je všechny propustili... Ano, aspoň jeho určitě."
"Ano, Eddie. Člověk, který dělal do terorismu, se zajímá o Duhovou Šestku. Není to zajímavé?"
"To bych řek. Předáš to Johnovi?"
"To si piš, můj milej!" odvětila ředitelka operačního oddělení.
"Máme něco o tom Popovovi?"
"Už jsem ho hledala v počítači. Nikde nic," prohlásila jeho žena. "Zakládám novou složku. Třeba něco vědí Britové."
"Chceš, abych kvůli tomu brnkl Basilovi?" zeptal se ředitel CIA. "No, uvidíme, jak se to vyvrbí. Ale pošli to hned faxem Johnovi."
"Odešlu to hned, jak dodělám tu složku," slíbila Mary Pat Foleyová.
"Večer jdeme na hokej." Washington Capitals usilovali o účast v play-off a dnes měli před sebou důležitý zápas proti Philadelphia Flyers.
"Nezapomněla jsem. Měj se, kocourku."

*****

"BILLE," řekl John do sluchátka o čtyřicet minut později. "Můžeš přijít za mnou do kanceláře?"
"Už letím, Johne." Vešel do dveří asi za dvě minuty. "Co se stalo?"
"Podívej se na tohle, kamaráde." Clark mu podal čtyřstránkový přepis.
"Kurva fix," uklouzlo zpravodajskému důstojníkovi, když začal číst druhou stránku.
"Popov, Dmitrij Arkaďjevič. Nevzpomínám si - aha, oni v Langley taky nevědí, kdo to je. Přece je nemůžeme znát všechny. Mám zavolat do Century House?"
"Myslim, že se naše seznamy s vašimi pravidelně porovnávají, ale nemůže to uškodit. Vypadá to, že měl tentokrát Ding pravdu. O co se vsadíš, že je to ten, koho hledáme? Kdo je tvůj nejlepší kamarád u Bezpečnostní služby?"
"Cyril Holt," odpověděl Tawney bez váhání. "Zástupce ředitele. Znám Cyrila už ze školy v Rugby. Byl o ročník pode mnou. Skvělej chlap." Ani nemusel dodávat, že vazby mezi bývalými spolužáky jsou nedílnou součástí britské kultury.
"Zasvětíš ho do toho?"
"Docela určitě, Johne."
"Tak tam zavolej. Pokud někdy vyjdeme na veřejnost, nechci, aby o tom za nás rozhodovali ti zatracení Rusové."
"Oni tedy vědí, jak se jmenuješ?"
"Kdyby jen to. Osobně jsem se setkal s předsedou Golovkem. Právě on mě a Dinga loni dostal do Teheránu. Při několika operacích jsem s nimi spolupracoval, Bille. Vědí o mně úplně všechno, i to, jak mám dlouhýho frantíka."
Na tohle Tawney nic neřekl. Zvykl si už, jak Američané mluví, a často jejich vyjadřování shledával zábavným. "Poslyš, Johne, neměli bychom se kvůli téhle jediné informaci tak vzrušovat."
"Bille, máš za sebou stejně dlouhou službu v terénu jako já, možná o něco delší. Jestli nechápeš, že tohle smrdí, měl by ses vysmrkat." Clark se na

okamžik odmlčel. "Nějaký chlap zná moje jméno a tvrdí, že Rusům může podat informace o tom, čím se právě zabývám. To znamená, že to ví, člověče. A rozhodl se o tom povědět rezidentovi v Londýně, ne v Caracasu. Ten člověk má něco společného s teroristy, možná zná i jména a telefonní čísla. Ode dne, kdy jsme sem přišli, došlo už ke třem incidentům. Shodujeme se v názoru, že je to trochu moc za tak krátkou dobu, a najednou se vykulí tenhle chlápek a začne se na mě vyptávat. Takže bych myslel, Bille, že to stojí aspoň za trochu vzrušení, jasné?"

"Docela jasné, Johne. Hned zavolám Cyrilovi." Tawney odešel z kanceláře.

"Do hajzlu," vydechl John, když za Tawneym zapadly dveře. Právě tohle byla potíž všech černých operací. Dříve či později nějaký parchant cvakne vypínačem a většinou to bývá někdo, koho ve svém pokoji vidíte moc neradi. Odkud sakra mohly tyhle informace uniknout? Zachmuřeně se zadíval na svůj stůl s výrazem, který všichni, kdo ho znali, považovali za nejvýš nebezpečný.

*****

"DO prdele," zaklel Dan Murray u svého stolu na ředitelství FBI.

"Přesně tak, Dane, přesně jsi to vystihl," přisvědčil Ed Foley ze své kanceláře v sedmém patře budovy v Langley. "Jak se to sakra dostalo ven?"

"Jsem z toho úplně vedle, kamaráde. Máte o tom Popovovi něco, o čem nevím?"

"Mohl bych se poptat v sekci informací o teroristech, ale všechno od nich vám posíláme. Co Britové?"

"Jak znám Johna, v tuhle chvíli žhaví dráty do Pětky i Šestky. Jeho zpravodajcem je Bill Tawney, a to je prvotřídní chlap, ať už slouží kdekoli. Znáš ho?"

"Něco mi to jméno říká, ale nějak k němu nemůžu najít ten správný obličej. Co o něm říká Basil?"

"Že je to jeden z jeho nejlepších analytiků a ještě před několika lety byl prvotřídním operativcem v terénu. Má dobrý nos," tvrdil Murrayovi ředitel CIA.

"Jak dalece vážné ohrožení to může znamenat?"

"To se dá zatím těžko odhadnout. Rusové Johna znají dokonale z Tokia a z Teheránu. Golovko se s ním zná osobně - po té akci v Teheránu mi telefonoval, prý abych mu vyřídil pochvalu za to, jak to s Chavezem zvládli. Myslím, že si docela padli do oka, jenže tohle je pracovní záležitost, nic osobního, chápeš?"

"Rozumím, done Corleone. Tak co ode mě chceš?"

"Nu, unikly nám informace. Zatím nemám tušení, odkud. Pokud jsem někoho slyšel mluvit o Duze, byli to vždycky lidi, kteří měli oprávnění ten kód znát. A ti by přece měli vědět, že mají držet hubu!"

"To jo!" zahučel Murray pohrdavě. Jediné nebezpečí úniku informací hrozí vždycky ze strany lidí, kterým člověk věří a které si speciální agenti FBI důkladně proklepli. Jen prověřený, důvěryhodný člověk může zradit svou vlast a FBI se naneštěstí nenaučila nahlížet do lidských mozků a srdcí. A co když to nebyl úmysl? Potom by ten, kdo za to může, ani nemohl při výslechu vypovědět, že něco takového udělal. Bezpečnost a kontrašpionáž - to jsou dvě nejobtížnější činnosti v celém vesmíru. Díky Bohu, pomyslel si, za kryptoanalytiky z NSA, nejdůvěryhodnější a nejproduktivnější ze všech tajných služeb této země.

*****

"BILLE, Kirilenka prakticky nepřetržitě sledují dva naši lidi. Právě ho vyfotografovali, jak včera večer ve své obvyklé hospodě s nějakým chlapem popíjel pivo," vykládal Holt kolegovi ze Šestky.

"To by mohl být náš člověk," mínil Tawney.

"Je to možné. Potřeboval bych se podívat na ten odposlech. Mám za tebou

přijet?"
"Ano. Co nejrychleji."
"Fajn. Dej mi dvě hodiny, starouši. Mám na stole ještě pár věcí k vyřízení."
"Výborně."

*****

"JEN to řekni," pobídl Chaveze Clark.
"Bylo to snadné, pane C. Přece jsem nepředpovídal výsledky příštího šampionátu v baseballu. Bylo to úplně očividné."
"Možná, Domingo, ale tys s tím přišel jako první."
Chavez přikývl. "Jenže je tu potíž, co s tím hergot budeme dělat? Johne, když ví, jak se jmenuješ, pak taky ví - anebo si snadno zjistí - kde tě najde, a tím pádem najde nás všechny. Stačí, aby měl kámoše u telefonní společnosti, a začne nás odposlouchávat. Nejspíš má i tvoji fotografii nebo tvůj popis. A pak si sežene číslo auta a začne tě sledovat."
"To by byla klika. Vím, jak odhalit, když člověka někdo sleduje, a zabezpečený telefon s sebou nosím úplně všude. Jen ať si na mě někdo něco zkusí. Nechal bych tě s chlapci vyjet někam na venkov, tam bychom toho hajzla popadli, zavřeli a přátelsky bychom si s ním popovídali." Při těch slovech se pousmál. John Clark věděl, jak z lidí dostat potřebné informace, i když jeho technika v tomto ohledu se tak docela neshodovala s předepsanými policejními postupy.
"Možná máš pravdu, Johne. Ale prozatím vůbec nemáme ponětí, co s tím, snad jenom, že je potřeba mít oči otevřené a čekat, až pro nás někdo něco zjistí."
"Ještě nikdy jsem nebyl takhle zranitelný. Nelíbí se mi to."
"To chápu, člověče, ale zvykni si, že nežijeme v dokonalém světě. Co říká Bill Tawney?"
"Dneska za ním přijede někdo z Pětky."
"No jo, profíci z Doveru. Nechme je, ať se s tím potýkají oni," mínil Ding. Věděl, že je to dobrá rada - vlastně jediná možná rada. Věděl, že John si to také uvědomuje, a také věděl, že to Johna pěkně štve. Jeho nadřízený si nejraději dělal všechno sám; nečekal, až to za něho udělá někdo jiný. Má-li pan C nějakou slabost, je to právě tohle. Při práci uměl být trpělivý, ale nedokázal trpělivě čekat, až se stane něco, co není v jeho kompetenci. Nu, nikdo není dokonalý.
"Jo, já vím," zněla odpověď. "Jak jsou na tom tví vojáci?"
"Vznášíme se na samém hřebenu vlny, člověče, přímo na špici. Morálka nikdy nebyla lepší, Johne. Ta akce ve Světovém parku všechny nažhavila. Myslím, že bychom dokázali porazit celý svět, kdyby se nám ti syčáci postavili pěkně za sebe."
"Ta orlice se do klubu docela hodí, co myslíš?"
"To si pište, pane C. Tahle akce nezanechala žádný chmury - tedy, až na tu malou holku. Rozhodně se mi nelíbilo dívat se, jak ji zabili. Ale my jsme ty parchanty dostali a pan Carlos zůstal pěkně v kleci. Nemyslím, že by se tu smutnou figuru ještě někdo pokusil vysvobodit."
"A podle toho, co říkají Francouzi, on to ví."
Chavez vstal. "To je dobře. Už musím jít. A udržuj mě v obraze, pokud jde o tuhle záležitost, jo?"
"Spolehni se, Domingo," slíbil velitel Duhy.

*****

"A CO vy vlastně děláte?" vyptával se instalatér.
"Prodávám materiál pro instalatérské firmy," vykládal Popov. "Klíče a tak. Ve velkém; dodávám je do obchodů."

"Opravdu? A měl byste něco zajímavýho?"

"Třeba americké klíče na utahování trubek. Jsou nejlepší na světě a je na ně doživotní záruka. Když se zlomí, dodáme vám nový, i třeba po dvaceti letech. Máme i jiné věci, ale tyhle klíče jsou to nejlepší, co prodávám."

"Vážně? Už jsem vo nich slyšel, ale nikdá jsem s nima nedělal."

"Posouvací mechanismus je o něco plynulejší než u anglického Stilsonu. Kromě toho je jedinečnou výhodou to, že vám za poškozený nástroj vždycky dodáme nový. Abyste věděl, prodávám tyhle věci už... jak je to dlouho? Myslím, že čtrnáct let. A z tisíců klíčů, které jsem za tu dobu prodal, se porouchal jen jeden jediný."

"Já jsem zlámal klíč zrovna minulej rok," přiznával instalatér.

"Je na té vaší práci na základně něco zvláštního?"

"Vlastně ne. Instalatéřina jako všude jinde. Někerý vybavení je tam už pěkně starý - třeba vochlazovače vody. Dá to fušku, shánět k nim náhradní díly, a pořád se nemůžou rozkejvat, aby si koupili nový. Pitomí vládní byrokrati. Za náboje do těch jejich bouchaček musej vyhodit pár tisíc tejdně, ale aby si koupili novej vochlazovač, kerej se používá každej den? Ani náhodou!" Mužík se od srdce zasmál a napil se ležáku.

"Co je to vůbec za lidi?"

"Myslíte ty od SAS? Dobrý kluci. Moc zdvořilý. Mně ani mejm parťákům nedělaj žádný potíže."

"A co ti Američani?" vyzvídal Popov. "Já jsem nikdy s žádným nemluvil, ale člověk sem tam zaslechne, co se povídá, že prý všechno dělají úplně jinak a..."

"Pokud já vím, tak ne. Teda, musím říct, že tady na základně jsou teprv krátce, ale ty dva nebo tři, u kerejch jsem pracoval, jsou docela jako naši lidi - ale vzpomeňte si, jak jsem vám povídal, že nám nabízej dýška. Zatracený Amíci! Ale chovaj se kamarádsky. Většina z nich má děti, a ty děcka jsou kouzelný. Někerý z nich se teď učej hrát vopravdickej fotbal. A co vy tady vlastně děláte?"

"Obcházím zdejší železářství, nabízím jim nástroje od výrobců, které zastupuju, a taky jednám s místním velkoobchodem."

"Lee a Dopkin?" Instalatér potřásl hlavou. "To jsou starý pitomci a už se moc nezměněj. Bojím se, že uděláte kšefty spíš u malejch prodejců než u nich."

"Nu, a co třeba vaše firma? Nemohl byste prodávat moje nástroje?"

"Na to nemám dost peněz - ale podívám se na ty vaše klíče."

"Kdy za vámi můžu přijít?"

"Tady, kamaráde, jsou dost vostrý bezpečnostní vopatření. Pochybuju, že by mně dovolili vás pozvat rovnou na základnu... ale, no, myslím, že byste tam moh zaject se mnou - třeba zejtra odpoledne?"

"To se mi hodí. Kdy?"

"Zejtra odpoledne. Vyzvednu vás tady."

"Ano," souhlasil Popov. "To by šlo."

"Bezva. Dáme si tady pořádnou hospodskou svačinu a pak vás vodvezu s sebou."

"Budu tady v poledne," slíbil Popov. "I s nářadím."

*****

CYRILU Holtovi bylo něco přes padesát let a jako správný britský vyšší vládní úředník vypadal unaveně. Měl na sobě krásně střižený oblek a drahou vázanku -Clark věděl, že v této zemi se sežene skvělé oblečení, ale není právě laciné. Podal všem přítomným ruku a posadil se do křesla v Johnově kanceláři.

"Tak," začal Holt, "jak jsem pochopil, máme tu jistý problém."

"Četl jste ten odposlech?"

"Ano," přikývl Holt. "To se mládencům z NSA povedlo." Nemluvil o tom, že i jeho mládenci odvedli dobrou práci, když se jim podařilo identifikovat

rezidentovu linku.

"Vyprávějte mi o Kirilenkovi," požádal Clark.

"Schopný člověk. Má pod sebou asi jedenáct agentů a možná taky pár externích spolupracovníků, kteří jen přebírají zásilky a podobně. To jsou všechno lidi s diplomatickým krytím. Samozřejmě, zaměstnává i ilegální agenty, kteří mu podávají hlášení. Víme o dvou - jsou to obchodníci a skutečně se věnují obchodu, kromě toho, že provozují taky špionáž. Ten seznam jsme sestavovali dost dlouho. V každém případě je Váňa schopný, šikovný chlap. Oficiálně je třetím tajemníkem velvyslanectví, věnuje se běžným povinnostem jako opravdový diplomat a lidem, kteří s ním přijdou do styku, se většinou zamlouvá. Chytrý, vtipný, dobrý společník u sklenice piva. Pije pivo raději než vodku - což je dost zvláštní. Zdá se, že se mu v Londýně líbí. Je ženatý, má dvě děti a zatím jsme u něj nezaznamenali žádné neřesti. Jeho žena vůbec nepracuje, ale nepřišli jsme na nic, co by měla zapotřebí skrývat. Pokud víme, je to obyčejná domácí puťka. Taky ona je mezi diplomaty oblíbená." Holt postrčil přes stůl fotografie obou manželů. "A teď dál," pokračoval. "Včera si náš přítel zaskočil na pivo do své oblíbené hospůdky. Je to jen několik bloků od velvyslanectví, v Kensingtonu, poblíž paláce; tu ambasádu mají už od carských časů - stejně jako u vás ve Washingtonu. Ta hospoda je dost nóbl. Tohle je zvětšená fotografie muže, se kterým popíjel." Postrčil po stole další fotografii.

Clark s Tawneym viděli, že je to docela tuctový obličej. Ten člověk měl hnědé vlasy a oči, pravidelné rysy a byl nenápadný jako železná popelnice v postranní uličce. Na fotografii měl na sobě sako a kravatu. Tvářil se bezvýrazně. Možná si povídali o fotbalu, o počasí anebo také o tom, jak zabít někoho, kdo se jim oběma nezamlouvá - nedalo se to odhadnout.

"Asi tam nemá svoje stálé místo, co?" řekl Tawney.

"Ne, obvykle sedává u baru, ale někdy taky v boxu a málokdy si dvakrát po sobě sedne na stejnou židli. Uvažovali jsme o odposlechu," vykládal Holt, "ale technicky je to obtížné, hospodský by pochopil, že po něčem jdeme, a pochybuju, že by nám to k něčemu bylo. Mimochodem, anglicky mluví dokonale. Hostinský měl dojem, že je to Brit odněkud ze severu."

"Ví, že ho sledujete?" zeptal se Tawney dřív, než tutéž otázku stačil položit Clark.

Holt zavrtěl hlavou. "Těžko říct, ale myslíme si, že ne. Sledovací skupiny se střídají, a jsou to moji nejlepší lidi. Chodívají do té hospody pravidelně, i když tam on není, pro případ, že by tam nechával někoho hlídat. Budovy v okolí umožňují docela slušné pokrytí kamerami. Zaznamenali jsme několik možných otíraček, ale víte, jak to chodí. Všichni občas na chodníku do někoho vrazíme. Zvlášť, když jsou ulice plné lidí. To pak můžete sledovat subjekt celým tuctem kamer, a stejně ho neuvidíte při činu."

Clark s Tawneym přikývli. Otíračka je nejspíš stejně stará jako špióni. Prostě jdete po ulici a předstíráte, že jste do někoho vrazili. Při té příležitosti vám ten dotyčný něco vstrčí do ruky nebo do kapsy a pokud v tom oba máte alespoň trochu praxe, nemůže vás při tom nikdo přistihnout. K úspěšnému provedení stačí, aby jen jeden z účastníků měl na sobě něco nápadného, třeba karafiát v klopě, křiklavou kravatu, anebo bude držet v ruce noviny zvláštním způsobem či si nasadí sluneční brýle, anebo použije některé z bezpočtu jiných možných označení, o nichž vědí jen samotní účastníci takové minioperace. Je to jeden z nejjednodušších a nejsnazších technických postupů používaných agenty v terénu, a proto je také kletbou všech kontrašpionážních agentur.

Ale pokud opravdu tomu Popovovi něco předal, oni mají fotku toho parchanta. Vlastně možná ji mají. Není vůbec zaručeno, že ten chlap, co s ním včera popíjel, je ten, koho oni hledají. Třeba to Kirilenkovi dostatečně pálí, a tak si zašel do hospody a dal se do řeči s jiným hostem jen proto, aby svedl Pětku ze stopy a přinutil je zahájit prověřování takto náhodně zvolené osoby. Taková

věc je náročná na lidi i na čas a ani v jednom směru nemá Bezpečnostní služba neomezené zdroje. Špionáž a kontrašpionáž je nejdokonalejší známou hrou a ani nejlepší z hráčů často nemají tušení o tom, jaké je průběžné skóre.

"Takže jste zesílili sledování Kirilenka?" otázal se Bill Tawney.

"Ano," přikývl Holt. "Ale uvědomte si, že proti sobě máme velice schopného protihráče. Nemůžu se zaručit za výsledek."

"To chápu, pane Holte. Taky jsem pracoval v terénu a jejich Druhý direktoriát mě nikdy nedostal do pracek," vysvětlil Clark návštěvníkovi z Bezpečnostní služby. "Máte něco na toho Popova?"

Potřásl hlavou. "Nemáme to jméno v záznamech. I když mám za to, že ho tam možná máme pod jiným jménem. Třeba byl někdy ve spojem s našimi přáteli z PIRA - to by bylo docela možné, jestli je to specialista na terorismus. Takových kontaktů tu byla spousta. Máme uvnitř PIRA informátory, a některým z nich bych chtěl tu fotku ukázat. Ale musíme postupovat opatrně. Někteří z těch informátorů jsou dvojití agenti. Naši irští přátelé se taky vyznají v kontrašpionáži."

"Nikdy jsem přímo proti nim nepracoval," poznamenal John. "Jsou dobří?"

"Zatraceně dobří," ujistil ho Holt a také Bill Tawney pokývl hlavou. "Jsou velice odhodlaní a dokonale organizovaní, i když teď se organizace začíná rozpadat. Je zřejmé, že někteří z nich si nepřejí, aby zavládl mír. Náš dobrý přítel Gerry Adams je původním povoláním hostinský, a kdyby všechny maléry ustaly a jemu se nepodařilo dát se zvolit do nějakého vysokého úřadu, v což zřejmě doufá... jeho původní postavení se těší mnohem menší prestiži než to současné. Ovšem zdá se, že většina z nich je připravená skončit s terorismem, vyhlásit vítězství a dát šanci míru. Trochu nám to pomohlo při získávání informátorů, ale některé elementy z PIRA jsou dnes ještě agresivnější než před deseti lety. Dělá nám to starosti," připustil Holt.

"Stejná písnička jako v údolí Bikáa," přitakal Clark. Co dělat, když se Satan změní v Ježíše? Někdo prostě nebude chtít ustat v boji s hříchem, a pokud takoví lidé kvůli tomu budou sami muset nějaký ten hřích spáchat, nu, to je prostě cena, již je třeba zaplatit. "Prostě se jim nechce toho nechat."

"To je právě ta potíž. A nemusím vám vykládat, že jeden z jejich hlavních cílů se nachází přímo zde. PIRA nemá SAS moc v lásce."

*****

V ČÍSLE 2 na Dzeržinského náměstí padlo rozhodnutí nezvykle rychle a kurýr už byl na cestě. Kirilenko překvapeně hleděl na kódovanou depeši. Z Moskvy přiletí na Heathrow kurýr s diplomatickým vakem, který je nedotknutelný, dokud jej má kurýr v ruce. Některé země se občas pokoušejí z vaků ukrást materiály, jež často nebývají šifrované, ale kurýři jsou si toho vědomi a drží se přesně daných pravidel - i kdyby je zavřeli do basy, musí tam s nimi zavřít i vak. A tak s diplomatickými pasy prošumí pasovou kontrolou k čekajícím autům, která jsou vždy tam, kde mají být, a v běžných plátěných vacích přenášejí cenná tajemství přímo před očima těch, kdo by za jediné nahlédnutí prodali i čest svých dcer.

Stejně to proběhlo i tentokrát. Kurýr přiletěl večerním spojem z moskevského mezinárodního letiště Šeremetěvo, prošel celní kontrolou a nastoupil do čekajícího vozu se zaměstnancem velvyslanectví u volantu. Cesta hustým provozem do Kensingtonu a do Kirilenkovy kanceláře trvala pouhých čtyřicet minut. Manilová obálka byla zapečetěna voskem, aby bylo jisté, že se do ní nikdo nedobýval. Rezident kurýrovi za ni a za další dva doručené balíčky poděkoval a dal se do práce. Bylo už dost pozdě, takže si dnes svoje každodenní pivo bude muset odepřít. Mrzelo ho to. Opravdu si potrpěl na atmosféru ve svém oblíbeném hostinci. V Moskvě nic podobného není, ani v žádné zemi, kde dosud sloužil. Tak, a teď má tedy v ruce kompletní spis Johna Clarka, vysokého důstojníka CIA. Složka obsahovala dvacet stránek s

jednoduchým řádkováním a tři fotografie. Pomalu a důkladně všechno pročetl. Udělalo to na něho dojem.

Takže on je teď někde v Anglii, provádí tu nějakou utajenou činnost a agentura se o to zajímá, protože je třeba za každou cenu mít takovéhle lidi pod kontrolou. Rezident vytáhl z kapsy útržek papíru. Vypadá to jako číslo mobilního telefonu. Také jich měl v zásuvce několik, všechny napíchnuté na cizí účty. Alespoň měli jeho spojaři co dělat, ambasádu to nic nestálo a navíc to bylo velice bezpečné. Připojit se na existující účet bylo sice obtížné, ale nebylo tu potřeba žádné kódování; v moři signálů, omývajících město, se prostě objevil další.

Dmitrij Arkaďjevič byl vybaven stejně. Ve všech městech světa jsou lidé, kteří na ulici načerno prodávají napíchnuté telefony. Londýn nebyl výjimkou.

"Ano?" ozval se vzdálený hlas.

"Dmitriji, tady je Váňa."

"Ano?"

"Mám pro vás ten balíček. Požaduju platbu podle předchozí dohody."

"Přesně tak to bude," slíbil Popov. "Kde dojde k výměně?"

To bylo snadné. Kirilenko navrhl místo, čas a metodu.

"Ujednáno." A spojení se přerušilo po pouhých sedmdesáti sekundách. Ať si byl Popov propuštěn ze služby, disciplínu při komunikaci uměl dodržovat stále.

20 KAPITOLA - KONTAKTY

VĚDĚLA, ŽE JE NEMOCNÁ. MARY BANNISTEROVÁ SI NEBYLA jista, jak moc, ale věděla, že jí není dobře. I přes závoj drog se začala strachovat, že by to mohlo být vážné. Nikdy předtím nebyla v nemocnici, jen jednou na ambulantním oddělení, když si zvrtla kotník a její otec dostal strach, že jej má zlomený, ale teď leží na nemocničním lůžku, u postele je stojan s infuzi a přímo do ruky má zavedenu průsvitnou hadičku z umělé hmoty; při pohledu na to cítila strach, bez ohledu na drogy zaplavující její tělo. Byla by chtěla vědět, co jí to vlastně dávají. Doktor Killgore říkal něco o tekutinách - prý aby zabránili dehydrataci, že? Zatřásla hlavou ve snaze trochu si osvěžit paměť. A co kdyby to zkusila zjistit? Sesunula nohy z pravé strany lůžka. Stála nepevně, třásla se, pak se však sehnula, aby se podívala, co to vlastně visí na stojanu. Potom se žena číslo F4 znovu narovnala a pokusila se nad svým nezdarem zamračit, ale povedlo se jí to jen napůl. Rozhlédla se po pokoji. Za něčím, co vypadalo jako asi pět stop vysoká cihlová zídka, uviděla na protější straně místnosti druhé lůžko - neobsazené. Na protější stěně také visela police s televizorem - momentálně vypnutým. Dlaždičky na podlaze ji studily do bosých nohou. Dveře byly dřevěné, ale to nevěděla. Nikde žádný telefon. Nemívají snad v nemocničních pokojích telefony? A je vůbec v nemocnici? Vypadalo to tak, ale uvědomovala si, že jí mozek funguje poněkud pomaleji než obvykle, ačkoli ani nechápala, jak to vlastně ví. Připadala si, jako by toho moc vypila. I jinak měla pocit zranitelnosti a částečné neschopnosti ovládat své tělo. Bylo načase něco podniknout, ale nenapadalo ji, co by to asi mělo být. Chvilku jen stála a přemýšlela o tom a pak vzala do pravé ruky stojan s infuzi a vydala se ke dveřím. Naštěstí elektrické ovládání stojanu bylo na baterii, takže od něj nevedla šňůra do zásuvky. Měl gumová kolečka, a tak jej pohodlně vezla s sebou.

Zjistila, že dveře jsou odemčené. Otevřela je, vykoukla ven a rozhlédla se po chodbě. Byla prázdná. Vyšla ven, stojan táhla za sebou. Na konci chodby nebyl žádný sesterský pokoj, ale to jí nepřipadalo nijak podivné. Dala se doprava, stojan teď tlačila před sebou, ani přesně nevěděla, co hledá. Zamračila se, zkoušela další dveře, ale i když byly všechny odemčené, otevíraly se jen do ztemnělých místností, většinou páchnoucích dezinfekcí, až

došla na konec chodby. Za těmito dveřmi, označenými jako T-9, našla něco jiného. Nebyly tu žádné postele, jen psací stůl s počítačem. Obrazovka svítila, a to znamenalo, že počítač je v činnosti. Vešla dovnitř a opřela se o stůl. Byl to počítač od firmy IBM, uměla s ním zacházet. Všimla si, že je dokonce vybaven modemem. Takže by mohla... co vlastně?

Trvalo jí ještě několik minut, než se rozhodla. Mohla by přece poslat zprávu otci.

*****

O PADESÁT stop a o jedno poschodí dál si Ben Farmer nalil hrnek kávy a poté, co si odskočil na pány, se vrátil ke své otáčecí židli. Vzal do ruky rozečtený časopis Bio Watch. Byly tři hodiny ráno a na této straně budovy byl všude naprostý klid.

TATI, NEVIM PŘESNĚ, KDE VLASTNĚ JSEM. ŘÍKAJ ŽE JSEM PODEPSALA NĚJAKÝ PAPÍR ŽE SE JIM DÁVÁM K DYSPOZICI NA NĚJAKÝ LÉKAŘSKÝ POKUSY PRÝ NA VYZKOUŠENÍ NOVÉHO LÉKU, ALE JE MI MOC MIZERNĚ A NEVÍM PŘESNĚ PROČ. PŘIPOJILI BĚ NANĚJAKÝ STROJ ZAPÍCHLI MI TO DO RUKY JE MI BLBĚ A...

*****

Farmer dočetl článek o oteplování ovzduší a pohlédl na obrazovku. Počítač postupně spojoval jednotlivé kamery; viděl, že všichni nemocní jsou v postelích...

... kromě jedné. Cože? Počkal, až se vrátí ten obrázek, protože si nevšiml čísla pokoje s prázdným lůžkem. Trvalo to asi minutu. A sakra, T-4 je prázdný. To je to děvče, že ano? Subjekt F4. Jmenuje se Mary. Hergot, kam mohla jít? Spustil systém přímého dohledu a podíval se do chodby. Tam také nikdo nebyl. A nikdo se ani nepokusil projít dveřmi do jiných částí komplexu. Oboje byly zamčené a opatřené poplašným zařízením. A kde jsou sakra doktoři? Dneska má službu ženská, nějaká Lani. Ostatní ji nesnášejí, protože je to taková arogantní, nesnesitelná čubka. Killgore ji nejspíš taky nemá rád, protože jí pořád dává noční služby. Palacheková, tak se jmenuje. Když bral do ruky mikrofon, vágně ho napadlo, co je to asi za národnost.

"Doktorka Palacheková, doktorka Palacheková, prosím, volejte ostrahu objektu," promlouval do místního rozhlasu. Asi za tři minuty zazvonil telefon.

"Doktorka Palacheková. Co se děje?"

"Subjekt F4 si vyšel na procházku. Přehledové kamery ji nevidí."

"Už jdu. Zavolejte doktora Killgorea."

"Ano, doktorko." Farmer vytočil číslo zpaměti.

"Ano?" ozval se známý hlas.

"Pane, tady je Ben Farmer. Ef čtyřka zmizela ze svého pokoje. Hledáme ji."

"Dobrá, zavolejte mi, až ji najdete." Spojení se přerušilo. Killgore nebyl příliš rozrušen. Třeba se může nějakou chvíli potloukat sem a tam, ale nemůže vyjít z budovy, aniž by ji někdo zpozoroval.

*****

V LONDÝNĚ ještě trvala dopravní špička. Ivan Petrovič Kirilenko měl byt nedaleko velvyslanectví, takže chodil do práce pěšky. Chodníky byly plné lidí spěchajících do zaměstnání - Britové jsou vcelku zdvořilý národ, ale Londýňané mívají ve zvyku drát se kupředu jako na závodech. Dostavil se na domluvenou schůzku na nároží přesně včas - dvacet minut po osmé. Když se zastavil na rohu a čekal, až se rozsvítí zelená, držel v levé ruce noviny, konzervativní raník Daily Telegraph.

Předání provedli naprosto odborně. Nepromluvili ani slovo, jen dvojí náraz do ramene ho upozornil, že má povolit sevření na novinách a vyměnit je za

jiné. Odehrálo se to pod úrovní pasu, tedy ve skrytu před pohledy kolemjdoucích a také příliš nízko pro hejno kamer, jež by případně mohly být rozestavěny na střechách kolem rušného nároží. Rezident se musel velmi přemáhat, aby se neusmál. Dělalo mu potěšení moci si občas procvičit dovednosti potřebné při působení v terénu. Bez ohledu na svou vysokou hodnost miloval každodenní běžné úkoly špióna; rád si dokazoval, že to stále ještě umí stejně dobře jako ti mládenci, co slouží pod ním. Po několika vteřinách na semaforu zazářilo jiné světlo a muž v hnědém kabátu se od něho oddělil a pokračoval v rychlé chůzi, v ruce sevřený svůj raník. K velvyslanectví to byly ještě dva bloky. Železnými vraty prošel kolem strážného do budovy a zamířil do své kanceláře ve druhém patře. Tam si pověsil kabát na věšák na dveřích, posadil se a rozevřel noviny na stole.

Dmitrij Arkaďjevič tedy dodržel slovo. V novinách našel dva listy nelinkovaného bílého papíru, hustě pokrytého ručně psaným textem. Důstojník CIA jménem John Clark se nyní nachází v Herefordu a působí tam ve funkci velitele nové mezinárodní protiteroristické skupiny zvané Duha, sestávající z deseti až dvaceti mužů, původem Angličanů, Američanů a možná i jiných národností. Je to černá operace a ví o ní jen hrstka vysoce postavených lidí. Jeho manželka pracuje v místní nemocnici jako zdravotní sestra. Mezi místními civilisty, kteří pracují na základně SAS, je tato jednotka velmi oblíbena. Rainbow má za sebou tři zásahy: Bern, Vídeň a Světový park. Ve všech těchto případech teroristy zvládli - Kirilenko si všiml, že Popov již neužívá výrazu pokroková aktivisté - schopně, rychle a vždy s využitím krytí jako jednotka místní policie. Skupina Duha má přístup k americkému vojenskému materiálu, jejž využili ve Španělsku, jak jasně vyplynulo z televizních záznamů; doporučuje, aby si je velvyslanectví opatřilo. Nejlépe prostřednictvím vojenského ataše, dodával Popov.

To je vcelku užitečná a výstižně formulovaná informace, pomyslel si Kirilenko. Ta výměna na nároží byl dobrý obchod.

*****

"TAK, copak jste viděli dneska ráno?" vyptával se Cyril Holt velitele sledovací skupiny.

"Nic," odpověděl podřízený. "Nesl si své obvyklé noviny, v levé ruce jako obyčejně, ale chodník byl plný lidí. Mohl někomu něco předat, ale pokud to udělal, neviděli jsme to. Máme co dělat s profesionálem, pane," připomněl šéf sledovací sekce zástupci ředitele Bezpečnostní služby.

*****

S HNĚDÝM kloboukem položeným v klíně seděl Popov ve vlaku, který ho odvážel zpátky do Herefordu. Napohled se zdálo, že čte noviny, ale ve skutečnosti listoval fotokopiemi dodanými z Moskvy. Kirilenko drží slovo, uvědomil si s uspokojením Dmitrij Arkaďjevič. Jak se na dobrého rezidenta sluší. A tak seděl osamělý v kupé první třídy vlaku inter-city, který vyjel z Paddingtonského nádraží, dovídal se, co je zač John Clark, a to, co se dověděl, na něho udělalo dojem. Jeho bývalí zaměstnavatelé v Moskvě mu věnovali velkou pozornost. Ve složce byly i tři slušné obrázky a měl dojem, že je vyfotografovali přímo v moskevské kanceláři šéfa tajné služby. Dokonce si dali práci se zjišťováním podrobností o jeho rodině. Dvě dcery, jedna z nich ještě v Americe chodí do školy a druhá je lékařkou, manželkou jistého Dominga Chaveze - dalšího důstojníka CIA! Popov se dočetl, že je mu asi pětatřicet. Domingo Estebanovič. Také on se setkal s Golovkem a se starším kolegou Clarkem jsou zřejmě partneři. Oba mají výcvik pro speciální operace... není snad ten Chavez taky v Anglii? Doktorka, to se dá snadno prověřit. Clark i jeho maličký partner jsou v oficiálních záznamech popsáni jako nebezpeční, zkušení

zpravodajci, oba umí mluvit rusky jako vzdělaní, kultivovaní lidé - nepochybně vystudovali americkou jazykovou školu v kalifornském Montery. Kromě toho, pokračoval záznam, má Chavez diplom z univerzity George Masona nedaleko Washingtonu v oboru mezinárodních vztahů - to mu určitě zaplatila CIA. Takže on ani Clark nejsou jenom obyčejní ranaři. Mají vzdělání. A ten mladší se oženil s lékařkou.

Pokud jde o operace, jichž se určitě zúčastnili... ničevo, říkal si Popov. Dvě opravdu působivé akce vykonali s pomocí Rusů. Kromě toho před deseti lety dokázali dostat ze země Gerasimovovu manželku a dceru spolu s několika jinými podezřelými - ale to není potvrzeno. Opravdu jsou oba úžasní. Jako zpravodajský důstojník s víc než dvacetiletou zkušeností věděl, kdy je namístě obdiv. Clark musí být v Langley hvězdou a Chavez je určitě jeho chráněncem, kráčejícím v širokých a hlubokých šlépějích svého tchána. Není to zajímavé?

*****

NAŠLI ji až ve tři hodiny čtyřicet minut. Pomalu a nepřesně pořád ještě klepala do klávesnice počítače. Ben Farmer otevřel dveře, nejdříve uviděl infuzní stojan a potom i záda nemocničního županu.

"Nazdar," pozdravil ji strážný celkem laskavě. "Vyrazila sis na procházku, co?"

"Chtěla jsem jen říct tátovi, kde jsem," vysvětlovala Mary Bannisterová.

"Skutečně? A jak, e-mailem?"

"Ano," odpověděla potěšené.

"No, teď by ses měla radši vrátit do pokoje, ano?"

"Asi jo," přisvědčila unaveně. Farmer jí pomohl vstát a vyvedl ji na chodbu; jemně ji přidržoval kolem pasu. Nebylo to daleko. Otevřel dveře pokoje T-4, uložil ji do postele a přitáhl jí přikrývku. Než odešel, zhasl světlo. Na chodbě potkal doktorku Palachekovou.

"Máme tu asi jistou potíž, doktořinko."

Lani Palacheková neměla ráda, když jí říkali doktořinko, ale nechala to být. "Jakou potíž?"

"Našel jsem ji na Té devítce u počítače. Prý poslala svému otci e-mail."

"Cože?" Farmer uviděl, jak doktorka vykulila oči.

"Aspoň to říkala."

Do hajzlu! pomyslela si lékařka. "Co vlastně ví?"

"Nebude toho moc. Z těch, co tu máme, toho nikdo moc neví." Ani kdyby se podívali z okna, nebude jim to nic platné. Venku bylo vidět jen zalesněné kopce, dokonce i parkoviště, kde by jako klíč mohla posloužit čísla aut, bylo z dohledu. Tohle všechno důkladně promysleli předem.

"Mohli bychom nějak zjistit, co napsala?"

"Když budeme znát její heslo a zjistíme, přes který server to odeslala, pak možná ano," uvažoval Farmer. V počítačích se vyznal dobře, stejně jako všichni u společnosti. "Můžu to zkusit, až se probudí - asi tak za čtyři hodiny?"

"Mohli bychom zrušit příkaz k odeslání?"

Farmer potřásl hlavou. "O tom pochybuju. To dokáže jen málo počítačů. Nemáme v našem systému software AOL, jenom Eudoru. Když dáte povel k odeslání, je to pryč, doktořinko. Odejde to rovnou do sítě, a jakmile je to tam, no, však víte."

"Killgore se z toho pomine."

"To ano," přitakal bývalý mariňák. "Asi bychom měli přístup k počítačům zakódovat." Nezmínil se o tom, že na nějaký čas přestal sledovat monitor a že je to všechno jeho vina. Nu, na tuhle možnost ho nikdo neupozornil a vůbec, proč k čertu nepozamykali všechny místnosti, kam ti lidé nesmí? Anebo proč nezamkli subjekty na pokojích? To ti ochlastové z první várky je tak zpovykali. Nikdo z těch povalečů neuměl s počítačem zacházet, neměli vcelku chuť do vůbec žádných aktivit a nikoho nenapadlo, že s touhle skupinou

pokusných zvířat to může být jinak. Safra. Nu, zažil už v minulosti horší chyby. Hlavně, že nemají vůbec šanci zjistit, kde vlastně jsou a komu tenhle komplex patří. Bez těchto vědomostí - co vlastně mohla F čtyřka komu prozradit? Farmer si byl jistý, že nic důležitého. Ale doktorka měla pravdu, uvědomil si. Doktor Killgore se pořádně namíchne.

*****

ANGLICKÁ hospodská svačina patří k národním institucím. Chléb, sýr, salát, rajská jablíčka, čatní, kousek masa - v tomto případě to byla krůta - a samozřejmě pivo. Hned při své první návštěvě Británie Popov zjistil, jak je to příjemné. Byl teď bez kravaty a oblékl se méně oficiálně, aby vypadal jako někdo, kdo pracuje rukama.

"Zdravíčko," řekl instalatér, když si k němu přisedl. Jmenoval se Edward Miles. Byl to vysoký, mohutný chlap s potetovanýma rukama - Popov věděl, že na tohle si Britové potrpí, zejména pak ti v uniformách. "Koukám, že jste začal beze mě."

"Jak vám uteklo dopoledne?"

"Jako dycky. Spravil jsem jednomu Francouzovi vochlazovač vody - vlastně taky patří k tý nový partě. Jeho žena je kočka," vykládal Miles. "Jeho jsem viděl jen na fotce; myslím, že je to seržant vod francouzský armády."

"Skutečně?" podivil se Popov a zakousl se do obloženého chleba.

"Jo. Vodpoledne se tam musím vrátit a dodělat to. Pak mám jeden vochlazovač na velitelství. Ty zatracený krámy jsou nejmíň padesát let starý. Možná budu muset vyrobit náhradní součástku, abych ten pitomej křáp dal vůbec do kupy. Člověk na to nesežene vůbec nic. Výrobce zkrachoval už bůhvíjak dávno." Miles se pustil do jídla, odborníckY si připravoval jednotlivé pochutiny a vršil je na krajíc čerstvého domácího chleba.

"Všechny vládní instituce jsou stejné," poznamenal Popov.

"To teda jo," přizvukoval Miles. "A můj pomocník zrovna dneska zavolal, že je nemocnej. Čerta starýho, nemocnej. Ten mizera si nedá pokoj."

"Třeba vám aspoň budou něco platné moje nástroje," utěšoval ho Popov. Bavili se spolu o sportu, až bylo po svačině; potom oba vstali a vyšli ven k Milesovu autu, malé modré dodávce s vládní poznávací značkou. Rus hodil svoji kolekci nářadí dozadu. Instalatér nastartoval, vyjel na silnici a zamířil k hlavnímu vjezdu do herefordské základny. Strážný se na ně ani pořádně nepodíval a poslal je mávnutím ruky dovnitř.

"Vidíte, musíte jen znát ty správný kluky, a dostanete se dovnitř," smál se Miles nad tím, jak převezl zdejší bezpečnostní systém. Návěstí oznamovalo, že se základna nachází v černém - tedy nejnižším - stupni pohotovosti. "Řek bych, že IRA se už trošku zklidnila, a stejně by jim moc nepomohlo, kdyby si to namířili zrovna sem. Nastoupit proti těmdle klukům, to je jako šahat lvovi na čumák. Moc špatný," dodal.

"Asi máte pravdu. Já vím o SAS jenom to, co jsem viděl v televizi. Vážně vypadají dost nebezpečně."

"To taky, sakra, jsou," potvrzoval Miles. "Stačí se jen na ně kouknout, jak choděj a tak. Vědí, že jsou lvi. A ta nová parta vypadá úplně stejně, někerý lidi tvrděj, že ještě líp. Pokud vím, byli v akci zatím třikrát... všecko to bylo v televizi. Tu bandu ve Světovým parku vyřídili parádně, co říkáte?"

Sídlo údržbáře na základně bylo tak typickým představitelem svého druhu, že ani jeho protějšky v Sovětském svazu nemohly být příliš odlišné. Na stěnách loupající se barva a před domem popraskaná, hroudovitá parkovací plocha. Ten zámek na dvoukřídlých dveřích vzadu by otevřelo i dítě obyčejnou sponkou, pomyslel si Popov, ale tam se také asi neukládají nebezpečnější zbraně, než je třeba šroubovák. Miles zaparkoval dodávku a mávl na Popova, ať jde s ním. Vnitřek také vypadal podle očekávání: laciný psací stůl, na němž instalatér úřadoval, řádně otlučená otáčecí židle s potrhaným potahem sedačky,

odhalujícím vycpávkový materiál, a police s rozvěšeným nářadím, které muselo být vesměs nejméně pět let staré, soudě dle oprýskané barvy na kované oceli.

"Dovolí vám vůbec nakoupit si nové nářadí?" zeptal se Popov ve snaze držet se své úlohy.

"Musím podat vodůvodněnou žádost u správce budov. Většinou je v tomdle vohledu slušnej a já po něm nechci nic, co bych nepotřeboval." Miles vzal se stolu lístek se vzkazem. "Chtěj ten vochlazovač spravit hned dneska. Copak nemůžou pít coca-colu?" podivoval se nahlas. "Chcete jít se mnou?"

"Proč ne?" Popov vstal a vyšel za ním ze dveří. O pět minut později už toho litoval. Před vchodem do budovy velitelství stál ozbrojený strážný - najednou si uvědomil, že je to velitelství Duhy. Uvnitř bude Clark - Ivan Timofejevič osobně.

Miles zaparkoval vůz, vystoupil, přešel k zadním dveřím, otevřel je a začal vytahovat nářadí.

"Potřebuju malej klíč na trubky," řekl Popovovi, a ten otevřel plátěný vak, který si přinesl, a vytáhl zbrusu nový dvanáctipalcový klíč.

"Bude vám stačit?"

"Jasně." Miles ho postrčil do dveří. "Dobrý vodpoledne, desátníku," pozdravil vojáka, který jen zdvořile pokývl hlavou, ale neřekl nic.

Popov byl překvapením bez sebe. V Rusku by bezpečnostní opatření byla mnohem důkladnější. Ale tohle je Anglie a ten strážný se nepochybně s instalatérem zná. A už byl uvnitř; snažil se nerozhlížet kolem sebe příliš nápadně. Stálo ho to všechno jeho sebeovládání, aby nevypadal příliš nervózně. Miles se ihned pustil do práce. Odšrouboval přední kryt, odložil jej stranou a nahlížel do nitra ochlazovače. Vztáhl ruku po malém klíči a Popov mu jej podal.

"Moc pěkný, jemný nastavení, ale je novej, takže se s tím dá počítat..." Nasadil klíč na trubku a zatočil jím. "Tak povol, no... vidíš." Vytáhl trubku ven a podíval se do ní proti světlu. "Á, tak todle pude spravit. To je teda zázrak," dodal. Spustil se na kolena a nahlížel do brašny s nářadím. "Je to jenom ucpaný. Koukněte, todle jsou usazeniny nejmíň za třicet roků." Podal ji Popovovi.

Popov předstíral, že nahlíží do trubky, ale neviděl vůbec nic; trubka byla zanesena usazeninou - alespoň tak soudil podle Milesových slov. Potom si ji instalatér vzal zpátky, zasunul do ní malý šroubovák a prudce do něj udeřil jako do mušketýrského nabijáku, aby pročistil vnitřek. Potom udělal totéž z druhé strany.

"Takže budeme mít zase čistou vodu na kávu?" ozval se něčí hlas.

"Doufám, že jo, šéfe," odpověděl Miles.

Popov vzhlédl a málem se mu zastavilo srdce. Byl to Clark, sám Ivan Timofejevič - pod tímto jménem byl veden ve složkách KGB. Vysoký muž ve věku snad pětapadesáti let s úsměvem shlížel na oba opraváře. Na sobě měl oblek a kravatu a zdálo se, že se v tomto úboru necítí příliš pohodlně. Popov kývl zdvořile na pozdrav, otočil se zpátky ke svému nářadí a skoro nahlas si pomyslel: Jdi pryč!

"Tak, to by mělo stačit," prohlásil Miles. Sáhl po trubce, aby ji vrátil na místo, a od Popova si vzal klíč, kterým ji utáhl. Za okamžik vstal a otočil kohoutkem. Začala vytékat špinavá voda. "Stačí to nechat týct asi pět minut, šéfe, aby se ta roura pročistila."

"V pořádku. Díky," řekl Američan a odkráčel.

"Rádo se stalo, šéfe," odpověděl Miles vzdalujícím se zádům. "To byl šéf, pan Clark."

"Vážně? Docela zdvořilý."

"Jo, slušnej člověk." Miles vstal a zavřel kohoutek. Zpočátku vytékala jen špína, ale po několika minutách už z kohoutku tekla průzračně čistá voda. "To bysme měli. Ten klíč je pěknej," poznamenal Miles a vracel jej Popovovi. "Copak by stál?"

"Tenhle... je váš."

"Tak vám děkuju, kamaráde," usmál se Miles; zamířil ke dveřím a kolem desátníka britské vojenské policie vyšel ven.

Když potom projížděli základnou, zeptal se Popov, kde Clark bydlí, a Miles, aby mu vyhověl, zahnul doleva a zamířil s vozem k důstojnickým bytům.

"Není to špatnej dům, co?"

"Vypadá docela pohodlně." Byl postaven z červených cihel na ploše asi sto čtverečních metrů, měl zřejmě břidlicovou střechu a vzadu byla zahrada.

"Tady jsem dělal instalace já sám," řekl Miles. "Když se to tu jednou renovovalo. Hele, to je nejspíš jeho panička."

Z domu vyšla žena v sesterském stejnokroji. Došla k autu a nastoupila. Popov si ji prohlédl a zapamatoval.

"Maj taky dceru; pracuje jako doktorka ve stejný nemocnici jako její máma," vykládal Miles. "Ta má voheň v těle. Myslím, že má za muže jednoho z těch vojáků. Vypadá stejně jako její máma. Vysoká, světlovlasá... vážně nádherná kočka."

"Kde bydlí?"

"Myslím, že někde támdle," soudil Miles a neurčitě mávl rukou někam východním směrem. "Tam jsou taky důstojnický baráky, ale menší než tyhle."

*****

"TAK, co nám můžete nabídnout?" zeptal se policejní superintendant.

Billu Henriksenovi se Australané líbili. Vždycky šli rovnou k věci. Seděl v hlavním městě Austrálie Canberře s nejvyšším australským policistou a s několika muži ve vojenských uniformách.

"Začněme tím, že víte, kdo jsem." Dal si záležet, aby se o jeho zkušenostech u FBI a o dobré pověsti jeho společnosti všichni dověděli. "Víte, že jsem pracoval u FBI a občas i u Delty ve Fort Braggu. Takže mám styky, dobré styky, možná lepší než vy," zkusil to s menším vychloubáním.

"Naše SAS je výborná," prohlásil šéf policie.

"To já vím," přikývl Bill s úsměvem. "Několikrát jsme spolu pracovali, když jsem byl u skupiny pro záchranu rukojmích. Dvakrát v Perthu, jednou v Quantiku a ve Fort Braggu, tehdy jim ještě šéfoval brigádní generál Philipp Stocker. Co vlastně dělá teď?"

"Před třemi lety odešel do důchodu," odpověděl policejní šéf.

"No, Phil mě zná. Je to dobrej chlap, nejlepší, jakého jsem kdy znal," prohlásil Henriksen. "Mimochodem, co mám na tu vaši zábavu přinést? Spolupracuju s dodavateli zbrojního materiálu. Můžu vám dohodit spojení na H&K, aby vám dodali MP desítky, naši chlapci je mají rádi. Vyvinuli je na objednávku pro FBI, protože jsme usoudili, že devítimilimetrová ráže nestačí. Mám skupinu bývalých příslušníků Delty a HRT. Většinou poddůstojníky, včetně staršího seržanta z výcvikového střediska zvláštních operací ve Fort Braggu, nějakého Dicka Vosse. Je nejlepší na světě a teď pracuje pro mě."

"Toho znám," poznamenal major od australské SAS. "Ano, je opravdu moc dobrý."

"Tak co pro vás můžu udělat?" zeptal se Henriksen. "Viděli jste, jaká vlna terorismu se zvedla v Evropě, a to je hrozba, kterou byste měli brát vážně, pokud jde o olympijské hry. Vaše SAS ode mě nepotřebuje žádné rady, co se týče taktiky, ale moje společnost vám může zajistit nejdokonalejší elektronické sledovací a komunikační vybavení. Znám všechny lidi, kteří vyráběli na zakázku vybavení pro naše hochy, a právě takový materiál tady potřebujete. Vím to, protože i oni ho potřebují. Takže vám můžu pomoct obstarat potřebnou techniku a vycvičit vaše vojáky v zacházení s ní. Žádná jiná společnost na světě nemá takové zkušenosti jako my." Odpovědí mu bylo mlčení. Henriksen si však dovedl představit, na co myslí. Stejně jako každý i oni viděli v televizi ty teroristické útoky a znělo jim v uších všechno, co o tom vyslechli. Muselo to

tak být. Lidé, zabývající se ochranou životů, neustále hledají nějaké hrozby, ať už skutečné, nebo imaginární. Olympijské hry nesmírně pozvednou prestiž jejich země, ale také přitahují nejobávanější teroristy světa, o čemž se nepříjemným způsobem přesvědčila německá policie během mnichovské olympiády v roce 1972. Tehdejší palestinský útok v mnoha směrech předznamenal nejhorší vlnu teroristických atentátů, a v důsledku toho byla od té doby izraelská výprava vždy o něco lépe chráněna než sportovci ostatních zemí a vždycky se mezi jejími zápasníky našlo několik příslušníků speciálních jednotek

- většinou těch, kteří se osobně znali s místními lidmi od bezpečnosti. Nikdo nechtěl zažít Mnichov ještě jednou.

"Co víte o těch evropských incidentech?" vyptával se důstojník od australské SAS.

Henriksen se zatvářil opatrně. "Většina toho, co vím, se jaksi nesmí objevit v žádných záznamech, jestli mi rozumíte."

"My všichni máme bezpečnostní prověření," ujistil ho policista.

"No dobře, ale potíž je v tom, že já sám bych o tom neměl vědět... no dobře. Ta skupina se jmenuje Duha. Je to černá jednotka, složená hlavně z Britů a Američanů, ale jsou tam i příslušníci jiných členských států NATO. Základnu mají v Anglii, v Herefordu. Velí jim nějaký chlapík od CIA, jistý John Clark. Je to solidní chlap, pánové, a totéž platí i o jeho lidech. Všechny tři jejich známé operace proběhly hladce jako po másle. Mají přístup k americkému vybavení - vrtulníky a tak - a očividně existuje diplomatická dohoda, která jim umožňuje působit kdekoli v Evropě, vždycky na pozvání země, která má nějaké problémy. Jednala o nich vaše vláda s někým?"

"Víme o nich," odpověděl šéf policie. "Všechno, co jste řekl, odpovídá pravdě do všech podrobností. Upřímně řečeno, nevěděl jsem, jak se jmenuje jejich velitel. Můžete nám o něm povědět ještě něco víc?"

"Nikdy jsem se s ním nesetkal. Znám jenom jeho pověst. Je to dost vysoký operační důstojník, blízký přítel ředitele CIA, a pochopil jsem, že se zná osobně i s prezidentem. Takže se dá předpokládat, že má k dispozici opravdu kvalitní zpravodajské informace, a jeho lidi koneckonců předvedli, co dokážou."

"To si myslím," přisvědčil major. "Co provedli ve Světovém parku, byl ten nejdokonalejší zásah, jaký jsem kdy viděl. Ještě lepší než tenkrát ta záležitost s íránskou ambasádou v Londýně."

"Určitě byste to zvládli stejně dobře," připustil Henriksen velkomyslně a myslel to doopravdy. Australská SAS byla vybudována podle svého britského vzoru a i když se zdálo, že snad toho nemají moc na práci, svého času u FBI měl příležitost s nimi cvičit a o jejich schopnostech neměl vůbec žádné pochybnosti. "Od které roty jste vy, majore?"

"První jízdní," odpověděl mladík.

"Pamatuju se na majora Boba Fremonta a..."

"To je teď náš plukovník," sdělil mu major.

"Opravdu? Musím to všechno líp sledovat. To je důstojník jako řemen. On a Gus Werner spolu vycházeli moc dobře." Henriksen se odmlčel. "Nicméně, tohle vám můžeme nabídnout, chlapci: já i moji lidi víme, o čem je řeč. Máme všude styky, jak po operační, tak i po výrobní stránce. Máme přístup k nejnovější technice. A jsme schopní nastoupit a začít vám pomáhat během tří až čtyř dnů od chvíle, kdy nás zavoláte."

Nikdo se už na nic neptal. Na velitele policie udělal dojem a na majora od SAS ještě větší.

"Opravdu vám moc děkuju, že jste přijel," řekl policejní šéf a začal se zvedat. Bylo vážně těžké nezamilovat si tyhle Australany, a jejich země je ještě z velké části v původním stavu. Většinou neprostupná poušť, kam dovezli dokonce i velbloudy; jediné místo na Zemi, kromě Arábie, kde se jim daří. Někde se dočetl, že Jefferson Davis - těžko říct, proč zrovna on - se je pokoušel chovat na americkém jihozápadě, ale nefungovalo to, pravděpodobně

bylo počáteční stádo příliš malé, aby dokázalo přežít. Nemohl se rozhodnout, zda to má považovat za štěstí nebo smůlu. Ta zvířata do žádné z těchto zemí nepatřila a vždycky je zlé, když se někdo pokouší zasahovat do záměrů přírody. Na druhou stranu, koně a osli také nepocházejí z Ameriky a jemu se představa stád divokých koní zamlouvala - pokud ovšem jejich počet bude kontrolován predátory.

Škoda, že nemá víc času. Rád by se podíval na Velký bradlový útes. Ačkoli má potápění velice rád, ještě nikdy se nedostal k tomu, aby si s ploutvemi na nohou a v neoprénovém obleku ten úžasný, nádherný přírodní útvar prohlédl. Nu, snad jednou, za pár let, už to bude snazší, pomyslel si Bill a pohlédl na své hostitele na druhé straně stolu. Nemůže je považovat za své bližní. Jsou to konkurenti, soupeři, pokud jde o vlastnictví planety, avšak na rozdíl od něho jí slouží velmi špatně. Možná ne všichni. Možná, že někteří z nich milují přírodu stejně jako on, jenže, bohužel, není čas pokusit se je identifikovat. Takže je musí hodit do jednoho pytle s nepřáteli. A za to zaplatí. Škoda.

*****

SKIP Bannister už nějakou dobu pociťoval jisté obavy. Především byl od začátku proti tomu, aby se jeho dcera odstěhovala do New Yorku. Z města Gary ve státě Indiana je to strašná dálka. Pravda, noviny píší o tom, že zločinnost v městě na řece Hudsonu klesá, ale pořád je to moc velké město, příliš anonymní na to, aby tam žili skuteční lidé - zvlášť pak neprovdaná děvčata. Pro něho byla Mary pořád malou holčičkou, navždycky si ji bude pamatovat jako růžový, zavlhlý, ukřičený uzlíček, který držel v náručí krátce po narození. Její matka zemřela o šest let později a dcerka mezitím vyrostla a potřebovala někoho, kdo by jí stavěl pokojíčky pro panenky, opravoval kolo, nakupoval nové šaty, zajistil vzdělání... až nakonec k jeho velkému znepokojení ptáčkovi narostlo jeho vlastní peří a on uletěl z hnízda - do New Yorku, nemožného, přecpaného města plného nesnesitelných, odporných lidí. Ale snažil se zachovávat klid stejně jako v době, kdy Mary chodila s různými chlapci, kteří se mu ne vždycky docela zamlouvali. Jenže Mary byla svéhlavá jako všechna děvčata v jejím věku. Byla plna odhodlání udělat díru do světa, potkat toho pravého a tak podobně.

Jenže pak se ztratila a Skip Bannister neměl ani ponětí, co by měl dělat. Začalo to tím, že mu po celých pět dnů vůbec nezatelefonovala. Zavolal na její číslo do New Yorku a nechal to několik minut vyzvánět. Třeba šla na schůzku, nebo možná pracuje přesčas. Byl by jí zkusil zavolat do práce, ale to by mu určitě nedarovala. Celý život jí ustupoval - možná to byla chyba, pomyslel si, anebo taky ne, uvažoval tak, jak často přemýšlejí otcové, kteří s dítětem zůstali sami.

Jenže teď byla pryč. Pořád jí volal, v různou denní dobu, a po týdnu začal mít obavy. Uplynulo dalších několik dnů, a začal se strachovat natolik, že zavolal na policii a oznámil zmizení. Byla to velmi nepříjemná zkušenost. Policista, s nímž ho nakonec spojili, mu kladl celou řadu otázek ohledně dosavadního chování jeho dcery a po dvaceti minutách mu začal trpělivě vysvětlovat, že, to víte, takové věci mladé ženy dělají a téměř vždycky se potom někde objeví živé a zdravé, však to znáte, je to součást dospívání, musí si dokázat, že už patří jen samy sobě. A tak se někde v New Yorku povaloval papír nebo počítačový záznam s hlášením o zmizení jisté Mary Eileen Bannisterové, který newyorská policie nebrala ani natolik vážně, aby alespoň poslali nějakého policajta do jejího bytu v Upper West Side, aby to tam prověřil. Skip Bannister to udělal sám. Zajel tam a domovník se ho začal vyptávat, jestli si odveze její věci, protože už ji pár týdnů neviděl a zanedlouho bude splatné nájemné...

V tu chvíli Skipa - vlastním jménem Jamese Thomase - Bannistera posedla panika. Vydal se na místní policejní okrsek, aby osobně oznámil zmizení a

požadoval nějakou akci. Dověděl se, že se nachází na nesprávném místě, ale ano, může tady podat hlášení o zmizelé osobě. A od nějakého padesátiletého policajta si tam vyslechl stejnou přednášku, jakou slyšel už předtím po telefonu. Koukejte, je to teprve pár týdnů. Žádnou ženskou mrtvolu, odpovídající popisu vaší dcery, jsme nenašli - takže je nejspíš někde živá a zdravá. V devětadevadesáti procentech případů se nakonec ukáže, že si děvče prostě potřebovalo trochu protáhnout křídla a rozletět se, víte?

Jeho Mary by to neudělala, tvrdil James T. Skip Bannister klidnému policajtovi, který ho ani neposlouchal. Pane, tohle říkají všichni a v devětadevadesáti případech ze sta - ne, vlastně je to ještě víc - to dopadne přesně tak, jak jsem řekl. Lituju, ale na takové věci nemáme dost lidí. Radši jděte domů a počkejte, až vám zavolá.

Poslechl, odjel zpátky do Gary. Panika se změnila v zuřivost. Když dorazil domů, našel na záznamníku šest vzkazů, rychle si je prošel v naději, že... ale žádný z nich nebyl od jeho pohřešované dcery.

Stejně jako většina Američanů i James Thomas Bannister vlastnil počítač, a přestože si jej koupil vlastně jen tak z rozmaru a moc jej nepoužíval, dnes, stejně jako každý jiný den, jej spustil a připojil se k síti, aby se podíval do e-mailové schránky. A dnes ráno tam konečně našel dopis od své dcery. Pohnul myší, cvakl tlačítkem a dopis se rozevřel na obrazovce.

Teď už začal panikařit doopravdy.

Ona neví, kde je? Lékařské pokusy? Nejděsivější ze všeho byl fakt, že ten dopis byl nepořádně napsaný a s chybami. Mary mívala ve škole vždycky pěkné známky. Její rukopis byl úhledný a snadno čitelný. A dopisy od ní se daly číst jako články v ranících, samozřejmě plné lásky, jasné, srozumitelné. Tohle vypadá, jako by to napsalo tříleté dítě, říkal si Bannister. Ani to nenaťukala nijak úhledně, a jeho dcera umí psát na stroji - z toho vždycky měla jedničky.

Co má dělat? Jeho dceruška zmizela... a teď podvědomě cítil, že je v nebezpečí. Žaludek se mu stáhl do malého uzlíku kousek pod hrudní kostí. Rozbušilo se mu srdce. V obličeji byl celý zpocený. Zavřel oči a usilovně přemýšlel. Potom popadl telefonní seznam. Na první stránce našel důležitá čísla pro případy nouze. Vybral jedno z nich a vytočil je.

"FBI," ozval se ženský hlas. "Jak vám mohu pomoci?"

21 KAPITOLA - DALŠÍ FÁZE

POSLEDNÍ OPILEC PŘEKONAL VŠECHNY PŘEDPOVĚDĚNÉ lhůty, ale stejně tím jen oddálil nevyhnutelné. Tenhle se jmenoval Henry, byl to Šestačtyřicetiletý černoch, jenže vypadal, jako by mu bylo o dvacet víc. Každému, kdo byl ochoten poslouchat, vykládal, že je válečný veterán. Jinak trpěl povážlivou žízní, což jako zázrakem nemělo příliš nepříznivý dopad na stav jeho jater. A jeho imunitní systém vzdoroval Šivovi opravdu statečně. Doktor Killgore soudil, že právě on zřejmě patří k té geneticky lépe vybavené menšině, i když mu to nakonec nebylo nic platné. Mohlo být zajímavé, kdyby se podařilo vytáhnout z něho něco o jeho životě, zejména zjistit, jak dlouho žili jeho rodiče, jenže než si to uvědomili, byl už na tom moc špatně. V tuto chvíli krevní obraz jasně ukazoval, že je odsouzen k smrti. Játra konečně podlehla záplavě šířících se kmenů Šivy a složení krve se vymykalo normálu ve všech směrech. Svým způsobem to bylo smutné. Lékař, ukrytý kdesi hluboko v Killgoreovi, si přál, aby lidé přežívali. Asi to souvisí s jeho sportovním duchem, napadlo ho cestou do pacientova pokoje.

"Jak se vede, Henry?" otázal se.

"Na hovno, doktore, je to na hovno. Mám pocit, jako by mi mělo puknout břicho."

"Cítíte bolest?" podivil se Killgore. Překvapilo ho to. Dával teď

pacientovi dvanáct miligramů morfia denně - zdravého člověka by to zabilo, ale když je člověk opravdu nemocný, snese drogy mnohem větší množství.

"Trochu jo," odpověděl Henry s bolestným úšklebkem.

"Však já vás dám do pořádku." Lékař vytáhl z kapsy padesátikubíkovou stříkačku a ampuli Dilaudidu. Pro zdravého člověka by dva až čtyři miligramy představovaly silnou dávku. Rozhodl se, že mu pro jistotu píchne čtyřicet. Henry už trpěl dost. Naplnil stříkačku, cvrnkl do ní nehtem, aby vypudil drobnou vzduchovou bublinku, vbodl jehlu do hadičky infuze a rychle ji vyprázdnil.

"Á," stačil ještě říct Henry, když ho zaplavil oslňující příliv. A stejně rychle se jeho tvář zklidnila, široce rozevřel oči, panenky rozšířené tou úplně poslední blažeností v životě. Po deseti vteřinách se Killgore dotkl pravé krční tepny. Nic neucítil a Henry najednou přestal dýchat. Čistě pro jistotu sáhl Killgore do kapsy pro stetoskop a přiložil jej Henrymu na hruď. No ovšem. Srdce přestalo bít.

"Bojovals dobře, parťáku," oslovil mrtvé tělo. Potom odpojil infuzi, vypnul elektronický monitorovací systém a zakryl obličej mrtvého prostěradlem. Takže opilci skončili. Většina z nich odpadla rychle, až na Henryho. Ten bojoval až do konce navzdory všem prognózám. Killgorea napadlo, že na něm možná měli vyzkoušet některou z vakcín - béčko by ho určitě zachránilo, jenže pak by měli na krku zdravého opilce, a cílem projektu nebylo zachraňovat takové lidi. Bude ho vůbec někdo postrádat? Snad jenom majitel obchodu s kořalkou. Killgore vyšel z pokoje a mávnutím ruky přivolal zřízence. Za patnáct minut se už Henry změní v popel, vznášející se ve větru, a chemické látky v něm obsažené po dopadu na zem poslouží trávě a stromům jako hnojivo, což je asi tak jediný přínos, jaký lze od takového člověka očekávat.

Přišel čas navštívit Mary, subjekt F4, v jejím pokoji.

"Jak se daří?" otázal se.

"Fajn," odpověděla ospale. Všechny její nepříjemné pocity utonuly v morfiu.

"Včera jste si vyrazila na procházku, že?" prohodil Killgore a zkoumal jí puls. Byl silný, pravidelný, dvaadevadesát tepů za minutu. Vážné symptomy se u ní tedy ještě neobjevily, i když určitě nevydrží tak dlouho jako Henry.

"Chtěla jsem jen dát vědět tátovi, že jsem v pořádku," vysvětlovala.

"Myslíte, že si o vás dělá starosti?"

"Nemluvila jsem s ním od té doby, kdy jsem sem přišla, a myslela jsem..." Usnula.

"Jo, určitě jsi myslela," odpověděl Killgore bezvědomému tělu. "A my se postaráme o to, aby se to už nikdy nestalo." Pozměnil program infuzního ovladače a zesílil přísun morfia o padesát procent. To by ji mělo udržet v posteli.

Deset minut poté vyšel ven a vykročil směrem k severu kde by... ano, je to tady; dodávka Bena Farmera parkuje na obvyklém místě. Uvnitř budovy ucítil ptačí pach, což bylo jen přirozené, i když to tu vypadalo spíš jako v koňské stáji. Všechny dveře byly utěsněny tak, že dovnitř nikdo neprostrčil ruku a také se jimi žádný z ptáků neprotáhl ven. Prošel kolem několika dveří, až našel Farmera v jedné z místností s jeho oblíbenci.

"Pracujete přesčas?" zajímal se Killgore.

"Tak trochu," přisvědčil strážný. "No pojď, Festusi," řekl potom. Velká sova pálená zlobně zamávala křídly a přeletěla třímetrovou vzdálenost, dělící ji od Farmerovy ruky, chráněné rukavicí. "Vidím, že jsi už docela v pořádku, kamaráde."

"Netváří se moc přátelsky," poznamenal lékař.

"Se sovami je někdy těžké pořízení a Festus má taky svoje špatné stránky," vysvětloval bývalý mariňák. Přešel se sovou na ruce k jejímu bidýlku a usadil ji tam. Potom vyklouzl ze dveří. "Sovy nepatří k nejchytřejším dravcům. Cvičit je bývá strašně těžké. Ani to s ním nechci zkoušet."

"Takže ho prostě pustíte?"

"Jo. Řek bych, že asi koncem týdne." Farmer pokývl hlavou. "Trvalo mi to dva měsíce, ale to křídlo už je úplně zahojené. Myslím, že je připravený se vrátit na svobodu a ulovit si k jídlu někde ve stodole pořádnou myš."

"To je ten, co ho přejelo auto?"

"Ne, to byl Niccolo, ten velký kalous ušatý. Ne, Festus podle mě narazil do elektrického vedení. Asi nedával pozor. Zdá se, že má obě oči v pořádku. Ale ptáci občas dělají blbosti, stejně jako lidi. Ovšem to zlomené křídlo jsem mu napravil - a docela dobře, i když to tvrdím já sám." Farmer se spokojeně usmál. "Jenže starý Festus není moc vděčný pacient."

"Bene, vy jste měl být lékařem, jde vám to docela dobře. Nesloužil jste u námořní pěchoty jako zdravotník?"

Odpovědí mu bylo zabručení. "Námořní pěchota přebírá zdravotnický personál od námořnictva, doktore." Farmer si stáhl tlustou koženou rukavici a než si ji zase nasadil, pořádně rozhýbal všechny prsty.

"Přišel jste kvůli Mary?"

"Co se vlastně stalo?"

"Chcete to opravdu vědět? Odskočil jsem si na hajzlík, vrátil jsem se a četl si časopis. Když jsem zvedl oči, nebyla tam. Myslím, že byla pryč tak deset minut předtím, než jsem vyhlásil poplach. Zbabral jsem to, doktore, to je fakt," přiznával.

"Myslím, že k žádné škodě nedošlo."

"No, co byste říkal, kdybych ten počítač odnesl někam, kde je na dveřích zámek?" Přešel napříč místností a otevřel jiné dveře. "Ahoj, Barone," řekl. Po chvíli mu na rukavici vyskočil statný sokol. "Budu moct tohle dělat dál, až spustíme náš projekt?" zeptal se pak Farmer.

"Jak to myslíte, Bene?"

"Víte, doktore, někteří lidi tvrdí, že jakmile doopravdy začneme, nebudu smět chovat ptáky, protože prý je to nepřípustné zasahování. Hergot, starám se o svoje ptáky dobře - chápejte, v zajetí žijou dravci dvakrát i třikrát dýl než ve volné přírodě. Já vím, že tím trochu měním rovnováhu, ale, zatracená věc..."

"Bene, to vůbec nestojí za řeč. Já vám rozumím a těm vašim sokolům taky. I mně se líbí."

"Jsou to inteligentní bomby, stvořené přírodou, doktore. Hrozně rád se dívám, jak na to jdou. A když se zraní, umím je vyléčit."

"Umíte to skvěle. Všichni vaši ptáci vypadají naprosto zdravě."

"To by taky měli. Krmím je dobře. Chytám jim živé myši. Mají rádi, když je kořist ještě teplá, víte?" Vrátil se ke svému pracovnímu stolu, sundal rukavici a pověsil ji na hák. "No, pro dnešek jsem skončil."

"Tak pojďme domů, Bene. Dohlédnu na to, aby ten pokoj s počítačem zamykali. Hlavně aby nám už subjekty necouraly kolem bez dozoru."

"Ano, pane. Jak se vede Henrymu?" zeptal se Farmer a lovil z kapsy klíče od auta.

"S Henrym je konec."

"Říkal jsem si, že už mu moc času nezbývá. Takže opilci už jsou pryč, co?"

"Ano, Bene, tak to chodí."

"To je fakt, doktore. Škoda, že jsme nemohli tu mrtvolu nabídnout supům. Ti taky musí žrát, i když je trochu nechutné je při tom pozorovat." Otevřel dveře. "Nashle večer, doktore."

Killgore zhasl světla a vyšel za ním.

*****

"PROSÍM doktorku Chavezovou," požádal Popov spojovatelku v nemocniční ústředně.

"Okamžik, prosím," odpověděl ženský hlas. Trvalo to jen sedmnáct vteřin.

"Doktorka Chavezová," ozval se jiný ženský hlas.

"Promiňte, spletl jsem si číslo," omluvil se Popov a zavěsil.

Výborně. Clarkova manželka i dcera pracují v nemocnici, jak mu bylo řečeno. To potvrzuje, že Domingo Chavez je také v Herefordu. Zná tedy velitele skupiny Duha i jednoho z vyšších důstojníků jeho štábu. K nim Chavez určitě patří. Že by byl hlavním zpravodajcem? Ne, pomyslel si Popov, na to je moc mladý. To bude dělat nějaký Brit, asi někdo od MI6, kdo má známé u tajných služeb na kontinentu. Chavez je očividně voják a má zkušenosti od útvarů pro speciální operace, stejně jako jeho učitel. To znamená, že Chavez bude zastávat spíš vojenskou funkci -možná velitel čety? Je to jenom spekulace, ale pravděpodobná. Mladý důstojník, podle všech informací ve vynikající fyzické formě. Ano, to by dávalo smysl.

Popov Milesovi ukradl plán základny a vyznačil na něm Clarkův dům. Z toho snadno odvodil, kudy jeho žena jezdívá do práce, a nebude nijak těžké zjistit, jakou má pracovní dobu. Zpravodajský důstojník měl za sebou plodný týden a bylo načase odjet. Sbalil si šatstvo, vyšel ke svému autu a zajel do recepce ukončit pobyt. Na londýnském letišti Heathrow ho už čekala letenka na Boeing 747, který ho dopraví do New Yorku. Do odletu zbývalo ještě trochu času. Strávil jej v lóži British Airways pro cestující první třídy - tam je vždycky pohodlí a spousta vína k volnému použití, dokonce i šampaňské. Dopřál si skleničku, usedl do pohodlné lenošky, vzal do ruky noviny nabízené cestujícím zdarma, ale místo čtení se věnoval úvahám. Přemýšlel o tom, co zjistil, a snažil se odhadnout, jak s těmi informacemi jeho zaměstnavatel naloží. Těžko říci v tuto chvíli, ale Popovův instinkt napovídal, že by se měl rozpomenout na jistá telefonní čísla v Irsku.

*****

"ANO, tady je Henriksen," ozval se do sluchátka hotelového telefonu.

"Tady je Bob Aukland," řekl nějaký hlas. Bill si vzpomněl, že je to velitel policie, který se účastnil předchozí schůzky. "Mám pro vás dobrou zprávu."

"Ale? Copak to asi je, pane?"

"Jmenuju se Bob, kamaráde. Mluvili jsme s ministrem a on souhlasil, abychom najali společnost Global Security jako bezpečnostního poradce pro zajištění olympijských her."

"Díky, pane."

"Mohl byste zajít ráno ke mně, abychom spolu probrali podrobnosti?"

"Tak dobrá. Kdy si budu moct prohlédnout všechna zařízení?"

"Zítra odpoledne, poletím s vámi."

"Výborně, Bobe. Díky, že jste mě vyslechl. Co tomu říkají vaši lidi od SAS?"

"Taky se přijdou podívat na stadion."

"Skvělé. Těším se na spolupráci s nimi," řekl Henriksen.

"Chtěli by si prohlédnout tu novou komunikační výbavu, co jste o ní mluvil."

"E-systém právě zahájil výrobu pro naše lidi od Delty. Každá mašinka váží jen šest uncí, stoosmadvacetibitové šifry, frekvence v pásmu X, postranní pásmo, přenos vysokofrekvenčních impulsů. Skoro nezachytitelné a vysoce spolehlivé."

"ČÍM jsme si zasloužili tu čest, Ede?" podivil se Clark.

"Máte v Bílém domě kmotřičku, která o vás dbá. Prvních šestatřicet souprav dostanete vy. Měli byste je mít tak do dvou dnů," vysvětloval ředitel CIA veliteli Duhy.

"Koho že to máme v Bílém domě?"

"Carol Brightlingovou, prezidentovu poradkyni pro vědecké otázky. Má přístup k informacím o šifrovacích strojích a tak. Po té akci ve Světovém parku mi zavolala a žádala, abyste ta nová rádia dostali právě vy."

"Ta o nás vůbec nemá vědět, Ede," rozpomínal se Clark. "Aspoň já si tedy

nepamatuju, že by na seznamu bylo i její jméno."

"Někdo jí o tom povědět musel, Johne. Když mi zavolala, znala kódové označení - a taky má přístup skoro ke všemu. Jaderné zbraně a všechno ohledně komunikací."

"Jak jsem slyšel, prezident ji moc rád nemá..."

"Jo, já vím, patří k těm radikálním objímačům stromů. Ale je taky hrozně chytrá a to, že vám obstarala tyhle věci, od ní bylo moc hezké. Mluvil jsem se Samem Wilsonem od pojídačů hadů, a jeho lidi jsou tím úplně nadšení. Je to chráněné proti rušení, šifrovaná komunikace, čistý, digitální přenos, a přitom lehké jako pírko." To se taky rozumí, když jedna souprava přijde na sedm tisíc dolarů, ale v tom jsou započtítané i náklady na výzkum a vývoj, uvědomil si Foley. Přemýšlel, jestli by to nemohli používat i jeho lidé při tajných operacích.

"Tak tedy říkáš za dva dny?"

"Jo. Jako obvykle, nákladním letadlem z Doveru na letiště RAF v Mildenhallu a odtamtud asi autem. Jo, a ještě něco."

"Copak?"

"Vyřiď Noonanovi, že jeho zpráva ohledně toho přístroje na hledání lidí už přinesla výsledky. Společnost mu posílá další kus na hraní - vlastně čtyři kusy. S vylepšenou anténou a displejem GPS. Co to je vlastně za trik?"

"Viděl jsem to jen jednou. Zřejmě to umí najít člověka podle tlukotu jeho srdce."

"Jak je to možné?" podivil se Foley.

"Ať se propadnu, jestli tomu rozumím, Ede, ale viděl jsem, že to zaznamená přítomnost člověka i skrz zeď. Noonan je z toho úplně vedle. Říkal ale, že by to chtělo ještě nějaké úpravy."

"No, a zdá se, že ho v DKL - tak se jmenuje ta firma, co to vyrábí - poslechli. V té zásilce jsou čtyři nové soupravy s žádostí o připomínky ohledně dalších zlepšení."

"Oukej, vyřídím to Timovi."

"Víte něco nového o těch teroristech ve Španělsku?"

"Během dne vám to pošleme faxem. Podařilo se jich identifikovat celkem šest. Podle Španělů to byli hlavně Baskové. Francouzům se podařilo dost pravděpodobně určit dva - jeden z nich je skoro jistý. Ale pořád ještě nevíme nic o tom, kdo je vytáhl z úkrytu a poslal proti nám."

"Rus," nadhodil Foley. "Propuštěný od KGB."

"Netvrdím, že ne, když jsme tu viděli toho chlapíka, co se objevil v Londýně -aspoň myslíme, že to byl on - ale Pětka zatím nepřišla s ničím novým."

"Kdo od Pětky na tom dělá?"

"Holt, Cyril Holt," řekl Clark.

"A jo, Cyrila znám. Šikovnej chlap. Všemu, co ti řekne, můžeš věřit."

"To je sice pěkné, ale právě teď mu věřím, když tvrdí, že nemá ani ťuk. Pohrával jsem si s myšlenkou zavolat osobně Sergeje Nikolajeviče a požádat ho, jestli by nám nemohl píchnout."

"To bych nerad, Johne. Nezapomeň, že bych ti to musel schválit. Já mám Sergeje taky rád, ale nerad bych, aby se do tohohle zamíchal. To by bylo moc nejisté."

"Takže jsme úplně v koncích, Ede. Nelíbí se mi, že po světě pobíhá Rusák, kterej ví, jak se jmenuju a co dělám."

To Foley chápal. Žádnému operativci se nelíbí představa, že o něm vůbec někdo ví. A Clark má velmi závažný důvod ke znepokojení, když jeho rodina sídlí na stejném místě jako on. Nikdy by byl nevzal s sebou Sandy do terénu kvůli krytí, jako to kdysi dělávali někteří důstojníci. Nikdo z nich tak sice o manželku nepřišel, ale pár jich zažilo trochu drsné zacházení, a teď už takové věci CIA nedovolovala. Kromě toho John prožil celou profesionální kariéru v úloze neexistující osoby, byl duchem, kterého smělo spatřit jen

několik lidí, a znali ho jen ti, kdo byli na stejné straně jako on. Chtít na tom něco změnit by pro něho bylo totéž, jako uvažovat o změně pohlaví. Jenže jeho anonymita se ztratila, a to ho podráždilo. Rusové ho znají a vědí, co je zač. Sám se jim představil při akcích v Japonsku a v Íránu. Už tehdy musel vědět, že to bude mít následky.

"Johne, znají tě. Zatraceně, Golovko tě dokonce zná osobně, takže není nic divného, že se o tebe zajímají."

"Já vím, Ede, ale... sakra, práce."

"Johne, rozumím ti, ale jsi teď prostě hrozně důležitý, a s tím se nedá nic dělat. Takže seď na zadku a dělej svou práci; my se zatím porozhlédneme a snad přijdeme na to, co se děje, v pořádku?"

"Snad jo, Ede," zněla odevzdaná odpověď.

"Kdybych na něco přišel, hned ti zavolám."

"Podle rozkazu, pane," odvětil Clark po námořnicku, jak se tomu naučil před dávnými lety. Teď už těchto slov používal, jen když chtěl dát najevo, že se mu něco doopravdy nelíbí.

*****

ZVLÁŠTNÍM zplnomocněným agentem FBI, velícím pobočce v Gary ve státě Indiana, byl vážný černoch jménem Chuck Ussery. Bylo mu čtyřiačtyřicet, do funkce nastoupil teprve nedávno a u FBI pracoval už sedmnáct let. Předtím býval policistou v Chicagu. Telefonát Skipa Bannistera okamžitě přepojili na jeho stůl a on toho člověka po pěti minutách hovoru požádal, aby za ním ihned přijel do kanceláře. Dostavil se za dvacet pět minut. Pět stop, jedenáct palců, podsaditý, asi pětapadesát let. Agent si uvědomil, že je doopravdy vyděšený. Nejprve návštěvníka usadil a nabídl mnu kávu, což se setkalo s odmítnutím. Potom se začal vyptávat; nejdřív kladl jen rutinní otázky a postupně se ptal na stále konkrétnější věci.

"Pane Bannistere, máte s sebou ten e-mail, o kterém jste mi pověděl?"

James Bannister vytáhl z kapsy list papíru a podal jej přes stůl.

Ussery uviděl tři odstavce, neuspořádané a s chybami. Zmatené. Jeho první dojem byl...

"Pane Bannistere, máte důvod se domnívat, že vaše dcera někdy brala jakékoli drogy?"

"Mary určitě ne!" zněla okamžitá odpověď. "V žádném případě. Tedy, napije se občas piva nebo vína, ale drogy, s tím moje holčička nikdy neměla nic společného!"

Ussery zvedl ruku. "Prosím vás, chápu, jak vám je. Vyšetřoval jsem únosy už dřív a..."

"Vy myslíte, že ji unesli?" vyhrkl Skip Bannister, jemuž se začínaly potvrzovat ty nejhroznější obavy. Tohle bylo daleko horší než představa, že by jeho dcera mohla fetovat.

"Vzhledem k tomu dopisu bych řekl, že je to možné, a budeme postupovat jako při vyšetřování únosu." Ussery zvedl sluchátko. "Pošlete mi Pata O'Connora," požádal sekretářku.

Speciální agent Patrick D. O'Connor byl jedním z velitelů skupin, sloužících v Gary. Bylo mu osmatřicet let, měl rezavé vlasy, světlou pleť a dokonalou fyzičku. Byl velitelem skupiny pro vyšetřování únosů. "Co je, Chucku?" zeptal se hned ve dveřích.

"Tohle je pan James Bannister. Hledá dceru. Je jí jedenadvacet let a asi před měsícem se ztratila v New Yorku. Včera od ní dostal tenhle e-mail." Ussery mu ho podal.

O'Connor jej přelétl pohledem a pokývl hlavou. "Dobře, Chucku."

"Pate, je to tvůj případ. Dohlídni na to."

"To víš, že jo, Chucku. Pane Bannistere, šel byste se mnou?"

"Pat má u nás tyhle věci na starosti," vysvětloval Ussery. "Postará se o to

a bude mi každý den podávat hlášení, pane Bannistere. FBI vyšetřuje každý únos jako těžký zločin. Takže tento případ má nejvyšší prioritu, dokud ho nevyřešíme. Stačí ti deset lidí, Pate?"

"Pro začátek. V New Yorku jich budeme potřebovat víc. Pane," obrátil se k návštěvníkovi, "všichni máme děti. Jestli existuje nějaká možnost, jak vaši dceru najít, najdeme ji. A teď se vás musím vyptat na moře věcí, abychom měli s čím začít, ano?"

"Ano." Host vstal a odešel s O'Connorem do kanceláře vyšetřovatelů. Strávil tam tři hodiny a tomuto agentovi i několika dalším pověděl všechno, co věděl o životě své dcery v New Yorku. Ze všeho nejdřív jim předal její fotografii z nedávné doby; jak se ukázalo, byl to dobrý snímek. O'Connor si jej prohlédl. Přiloží jej ke spisu. Už několik let se O'Connorovi a jeho lidem nenaskytl žádný případ únosu. Tento druh zločinu se FBI podařilo v USA prakticky vymýtit; určitě to platilo o únosech rukojmích kvůli penězům. Ty dnes nepředstavovaly ani jedno procento případů. FBI je vždycky dokázala vyřešit a dostihla pachatele s neomylností božího hněvu. Dnes se unášejí hlavně děti. Pokud se nejedná jen o spory mezi rodiči, páchají je především sexuální devianti, kteří se na dětech ukájejí a často je potom i zabijí. Tím ovšem FBI jenom víc rozzuří. Bannisterův případ, jak byl již v tuto chvíli označen, dostane od všech oddělení, jichž se bude týkat, nejvyšší prioritu co do počtu lidí i pokud jde o jiné zdroje. Stávající vyšetřování vedené proti klanům organizovaného zločinu bude prozatím odloženo. Takový je služební étos instituce zvané FBI.

*****

UŽ za čtyři hodiny po příchodu Skipa Bannistera do úřadovny v Gary zaklepali u správce domu, kde se nacházel neokázalý příbytek Mary Bannisterové, dva agenti newyorské pobočky FBI. Správce jim předal klíč a vysvětlil jim, kde to je. Agenti vešli do bytu a začali s prohlídkou. Především hledali poznámky, fotografie a dopisy, všechno, co by jim mohlo pomoci. Byli tam už asi hodinu, když se dostavili detektivové od newyorské policie, které si vyžádala FBI jako posily. Ve městě byly celkem tři tisíce policistů a když se jednalo o únos, mohli být povoláni třeba všichni, aby pomáhali pročesávat terén a klást otázky.

"Máte fotku?" zeptal se detektiv.

"Tady." Šéf přítomných agentů mu ukázal kopii, kterou jim poslali faxem z Gary.

"Víte, před několika týdny mi telefonoval někdo z Des Moines kvůli děvčeti jménem... myslím, že Pretloeová. Jo. Anne Pretloeová. Pětadvacet let, sekretářka v právnické kanceláři. Bydlela jen několik bloků odsud. Najednou se ztratila. Nepřišla do práce - prostě zmizela. Přibližně stejný věk a stejné pohlaví, pánové. Že by to souviselo?"

"Prověřili jste neidentifikované mrtvoly?" zeptal se agent. Nemusel říkat nic víc. Okamžitě všechny napadlo: máme snad v New Yorku hromadného vraha? Takoví zločinci většinou pasou po ženách ve věku od osmnácti do třiceti let - jsou to ze všech dravců ti nejvybíravější.

"Jo, ale nenašli jsme nic, co by odpovídalo popisu té Pretloeové - vlastně ani popis téhle holky se na žádnou z nich nehodí." Vrátil fotografii zpátky. "Tenhle případ nám dá zabrat. Našli jste něco?"

"Zatím ne," odpověděl šéf agentů. "Diář, ale nebylo v něm nic použitelného. Žádné fotografie mužů. Jen šaty a kosmetika, což je u děvčat v tomhle věku běžné."

"Nějaké otisky?"

Ten druhý přikývl. "To je další věc. Už sem jede náš člověk." Ale všichni věděli, že v tomto ohledu mají jen nepatrnou naději, když v bytě už měsíc nikdo nebyl. Olejnaté stopy, tvořící otisky prstů, se časem odpaří, i když v

tomto klimatizovaném a utěsněném bytě možná nějakou šanci mají.
"Tohle nebude lehký," podotkl policista.
"Nikdy to není lehký," opáčil agent FBI.
"Co když jich je ještě víc než ty dvě?" nadhodil druhý agent.
"V tomhle městě se ztrácí spousta lidí," poznamenal detektiv. "Ale zkusím se podívat do počítače."

*****

KILLGORE si všiml, že subjekt F5 je moc přitažlivá holčina. A taky má ráda Chipa. To ovšem nebyla moc dobrá zpráva pro Chipa Smittona, který nebyl vystaven působení Vakcíny, ani neprošel oním mlžným oparem. Jako jediná u něho padala v úvahu možnost nákazy prostřednictvím pohlavního styku, a teď se začaly objevovat protilátky i v jeho krevním oběhu. To znamená, že i tento způsob přenosu je možný, a dokonce i z ženy na muže, nejen naopak. Šiva naplňoval všechna očekávání.
Bylo to nechutné, špehovat lidi, jak se milují. Vůbec ho tahle hra na voyeura nevzrušovala. U Ann Pretloeové, tedy u čísla F5, se příznaky ukázaly už před dvěma dny, soudě dle krevního rozboru. Jak viděl na černobílé obrazovce, zatím jedla, pila, veselila se. Zklidňující prostředky snížily u všech subjektů rezistenci vůči uvolněnému chování, takže bylo těžko soudit, jak se chovala v normálním životě, ale bylo třeba přiznat, že techniku ovládala dokonale. Nu, subjekt F5 je z celé té tlupy nejhezčí a kdyby ji potkal někde v baru pro nezadané, určitě by jí řekl ahoj, nabídl jí skleničku... a viděl by, jak se to dál vystříbří. Ale i ona byla odsouzena k smrti, stejně jako vyšlechtěné bílé laboratorní myši. Škoda, jsou tak roztomilé, ale to je jen subjektivní, neobjektivní pohled na věc, a tohle se Killgore už dávno naučil rozlišovat. Koneckonců i Pretloeová je roztomilá a to, že je mu jí líto, je jenom jistý druh atavismu, nehodný účastníka projektu. Přesto o tom musel přemýšlet, když se tak díval, jak Chip Smitton obdělává Anne Pretloeovou. Něco takového možná dělal i Hitler s Židy. Dali jich pár stranou jako lidské pokusné myši, třeba na testy odolnosti při autohaváriích... Znamená to, že i on je jako nacisté? přemýšlel Killgore. Využívají přece subjektů F5 a M7 stejným způsobem... ale ne, oni přece nedělají mezi těmi lidmi žádné rozdíly, ať už podle rasy, náboženství nebo pohlaví. Nejde o politiku, vlastně... možná záleží na tom, co si pod tím slovem člověk představí. Tohle je koneckonců vědecká práce. Celý projekt je založen na vědě a na lásce k přírodě. Mezi jeho účastníky jsou lidé všech ras a společenských kategorií, i když mezi nimi není moc nábožensky založených jedinců, leda by láska k přírodě byla považována za náboženství... jímž tak trochu vlastně je, ujišťoval se doktor. Ano, určitě.
To, co dělají na obrazovce, je přirozené, tedy... skoro přirozené. Přece jen to z velké části ovlivnily chemikálie potlačující zábrany. Ale co do pohybů, jde o přirozenou aktivitu. A také instinkt je přirozený: on se snaží, aby se jeho semeno dostalo co nejdál, a ona je s chutí přijímá. A jemu samému, uvažoval dále Killgore, instinkt velí stát se predátorem a rozhodovat o tom, kteří příslušníci druhu přežijí, a kteří ne.
Tihle dva, jakkoli jsou na pohled přitažliví, nepřežijí... stejně jako ty myši s roztomilými bílými kožíšky, červenýma očkama a chvějícími se bílými vousky. Jedni ani druzí už tu dlouho nebudou. Z estetického hlediska je to možná škoda, ale z hlediska budoucnosti, na kterou všichni myslí především, je to jediná možná volba.

"TAK TEDY O NAŠEM RUSKÉM PŘÍTELI NIC NOVÉHO NEVÍME?" zeptal se Tawney.

"Nic," potvrdil Cyril Holt. "Na videokazetách je vidět, že Kirilenko chodí každý den do práce stejnou cestou přesně ve stejnou dobu, kdy jsou ulice plné lidí, ve čtyřech z pěti případů se večer zastaví v hospodě na pivu a cestou každou chvíli do někoho vrazí. Jenže k tomu, aby nás převezl, potřebuje jenom dělat nenápadného a vyznat se trochu v řemesle. Leda bychom ještě zesílili sledování, jenže v tom je velké riziko, že nás Ivan Petrovič prokoukne a o to usilovněji se bude krýt. Radši bychom to neměli riskovat."

"To dá rozum," musel přiznat Tawney, jakkoli byl zklamán. "Ani z jiných zdrojů nic nemáte?"

Těmi jinými zdroji myslel, jestli třeba Bezpečnostní služba nemá svého člověka na ruském velvyslanectví. Určitě tam někoho mají, ale Holt o tom nebude mluvit do telefonu, i když je to šifrovaná linka, protože právě totožnost zdrojů je to, co musí člověk ve zpravodajské službě chránit ze všeho nejvíc. Když je nebude chránit, zabijí je.

"Ne, Bille. Nic. Váňa už o té věci s Moskvou netelefonoval. Ani nepoužil zabezpečenou faxovou linku. Bez ohledu na všechny dohady nevíme s určitostí ani to, že známe jeho tvář. Je tu sice ten chlap z hospody, ale to nemusí nic znamenat. Před třemi měsíci se jeden z mých lidí dal s Kirilenkem v hospodě do řeči. Mluvili o fotbale, je to velkej fanda a dost se v tom vyzná, ale z toho, jak mluvil, se ani nedalo poznat, jaké je národnosti. Má skrz naskrz perfektní přízvuk. No, a ten chlápek na fotografii třeba neznamená vůbec nic. Může to být náhoda. Kirilenko je profík, Bille. Neděla chyby. Ať už z téhle akce získal jakékoli informace, určitě je dal zapsat a odeslat po kurýrovi."

"Takže se nám pravděpodobně po Londýně potlouká bývalý důstojník KGB, který nejspíš dostal z Moskvy nějaké informace o Johnu Clarkovi, a my nevíme, co vlastně dělá."

"Přesně tak, Bille," potvrdil Holt. "Neříkám, že se mi to líbí, ale tak to prostě je."

"Vyšťourali jste nějaké kontakty mezi KGB a PIRA?"

"Našli jsme pár věcí. Jednu fotografii - ale někoho jiného - ze schůzky v Dublinu před osmi lety a ústní hlášení o jiných kontaktech, i s popisem. Některý z nich by mohl být ten chlap na naší fotografii, jenže ty popisy se hodí asi na třetinu mužské populace a nám se zatím nechce ty fotky moc ukazovat." Tawneymu bylo jasné proč. Bylo určitě pravděpodobné, že někteří z Holtových informátorů jsou dvojití agenti, a kdyby některou z těch fotografií začali ukazovat po hospodách, jen by tím dotyčného upozornili na to, že o něm někdo ví. Tím pádem by si začal dávat větší pozor, možná by i změnil zevnějšek, a nakonec by se tak všechno spíš zhoršilo než zlepšilo. Je to hrozně složitá hra, připomínal si neustále Tawney. Základem všeho byla skutečnost, že jsou si vědomi toho, co nevědí - vlastně ne, opravil se v duchu. Ani tohle není jisté. Vědí, že něco nevědí, ale nemají ani tušení, co vlastně potřebují zjistit. Jaký význam má ten střípek informace, který se jim podařilo objevit?

*****

"K ČEMU tohle slouží?" zeptal se nevinně Henriksen.

"To je rozprašovací systém, ochlazovač vzduchu. Dostali jsme to od vašich lidí," vysvětloval Aukland.

"Cože? To nechápu," divil se Američan.

"Jeden z našich inženýrů to objevil... tuším v Arizoně. Rozprašuje to velice jemnou mlhu. Droboučké kapičky pohlcují teplo a vypařují se do vzduchu. Účinkuje to stejně jako klimatizace, ale se zanedbatelnou spotřebou energie."

"A hele!" Bill Henriksen se moc snažil vypadat překvapeně. "Kam všude jste to zavedli?"

"Jenom do tunelů a hal. Architekt to chtěl mít po celém stadionu, ale

ostatní byli proti; prý by to vadilo kamerám a tak," vykládal Aukland. "Hodně to připomíná opravdovou mlhu."

"Dobře, budeme se na to muset podívat."

"Proč?"

"Vážený pane, tohle je přece dokonalý prostředek pro rozšíření nějaké chemikálie, že?" Jeho odpověď policistu vyloženě zaskočila.

"Nu... tedy... asi ano."

"Fajn. Máme ve firmě jednoho chlapíka, dřív sloužil u chemického vojska, je to odborník na tyhle věci, má na to vysokoškolský diplom. Dám mu vědět, aby to co nejdřív prověřil."

"Ano, to je dobrý nápad, Bille. Děkuju." Aukland si v duchu nadával, že na to nepřišel sám. Vlastně, proto si objednali experta, že? A tenhle Yankee určitě vypadá jako odborník.

"Bývá tady velké horko?"

"Dost velké. Počítáme s teplotami kolem devadesáti stupňů - tedy Fahrenheita. Měli bychom už přejít na stupně Celsia, ale já se to nikdy nenaučil."

"Jo, já taky ne," přizvukoval Henriksen.

"V každém případě architekt tvrdí, že je to levný způsob, jak divákům dopřát ochlazení, a taky se to snadno instaluje. Na to, jak ten systém funguje, spotřebuje docela málo vody. Máme to tu už přes rok. Pravidelně to zkoušíme. Teď si nemůžu vzpomenout, jak se jmenuje ta americká firma, co to vyrábí."

Cool-Spray z Phoenixu, stál Arizona, pomyslel si Henriksen. Plány systému měl v jedné ze složek ve své kanceláři. V přípravě projektu sehraje klíčovou roli; od prvního okamžiku bylo jasné, že jim jej sesílá samo nebe. Tady se to stane. A už brzy přijde čas.

"Slyšeli jste něco nového o těch Britech?"

"Trochu jsme se vyptávali," řekl Aukland. "Ale je vidět, že to drží důkladně pod pokličkou."

Henriksen přikývl. "Pořád se do všeho plete politika." A doufejme, že tomu tak bude i nadále, pomyslel si.

"To jo," souhlasil Aukland.

*****

DETEKTIV poručík Mario ďAllessandro udeřil do kláves a vstoupil do ústřední počítačové databáze newyorské policie. Samozřejmě, že hned našel Mary Bannisterovou i Anne Pretloeovou. Potom se pustil do rutinního pátrání. Zvolil pohlaví ŽENSKÉ, pro začátek věk od osmnácti do třiceti let a myší kliknul na tlačítko NAJDI. Program vytřídil šestačtyřicet jmen. Všechna si uložil do souboru, zvlášť vytvořeného k tomu účelu. Tento program neobsahoval fotografie, po těch se bude muset podívat do papírových složek. Prozatím nechal stranou deset jmen osob pocházejících z Queensu a Richmondu a věnoval se jen dívkám zmizelým na Manhattanu. Bylo jich jedenadvacet. Potom vyloučil Afroameričanky, protože mají-li skutečně co do činění s hromadným vrahem, takoví zločinci si vybírají ženy stejného typu - například nejslavnější ze všech, Theodore Bundy, si téměř bez výjimky vybíral děvčata s pěšinkou uprostřed. Bannisterová a Pretloeová jsou běloška, svobodné, docela přitažlivé, ve věku jedenadvaceti a čtyřiadvaceti let a obě jsou tmavovlásky. Takže rozpětí od osmnácti do třiceti by mělo stačit, pomyslel si a dále odstraňoval ze seznamu jména, která neodpovídala nastavenému modelu.

Potom otevřel složku s informacemi o obětech vražd, které se zatím nepodařilo identifikovat. Se všemi těmito případy se seznámil při své běžné práci. Dvě z nich odpovídaly nastaveným parametrům, ale nebyla to ani Bannisterová, ani Pretloeová. Takže tahle stopa je prozatím lichá. To je současně dobrá i špatná zpráva. Znamená to, že ty ženy nejsou s určitostí

mrtvé, a to je dobře. Ale jejich těla také mohli odstranit beze stopy - Jerseyské bažiny jsou hned vedle a tam se ukládají nepohodlné mrtvoly už od přelomu století.

Vytiskl si seznam všech pohřešovaných žen. Musí spolu s agenty FBI prozkoumat veškeré papírové složky, včetně fotografií. Pretloeová i Bannisterová mají hnědé vlasy přibližně stejné délky; možná, že právě na to si ten vrah potrpí - vlastně ne, Bannisterová ještě žije, alespoň z toho e-mailu to vyplývá... leda by ten vrah byl pomatenec, který se vyžívá v týrání příbuzných svých obětí. Na takového ďAllessandro nikdy předtím nenarazil, ale hromadní vrazi jsou vážně nemocní jedinci a člověk nemůže nikdy vědět, v jaké zábavě si libují. Jestli takovej hajzl běhá po New Yorku, pak po něm netouží jenom FBI. Dobře, že ve státě New York konečně existuje trest smrti.

*****

"ANO, viděl jsem ho," odpověděl Popov svému šéfovi. "Opravdu?" podivil se John Brightling. "Z jaké vzdálenosti?"

"Asi tak zblízka, jak teď vidím vás, pane," řekl Rus. "Neměl jsem to v úmyslu, ale stalo se to. Je to velký, silný muž. Jeho žena pracuje jako zdravotní sestra v tamní nemocnici a jeho dcera, lékařka, provdaná za jednoho z příslušníků té jednotky, je v té nemocnici zaměstnaná taky. Jmenuje se doktorka Patricia Chavezová. Jejím manželem je Domingo Chavez, v současnosti příslušník skupiny Duha, pravděpodobně velitel čety. Clark i Chavez jsou agenty CIA. Clark se před několika lety zúčastnil operace, při které pomohl manželce a dceři bývalého předsedy KGB uprchnout ze Sovětského svazu - určitě si vzpomenete, že se o tom nedávno psalo v novinách. Nu, a právě Clark je dostal ven. Taky byl zapletený do toho sporu s Japonskem a měl něco společného i s úmrtím Mahmuda Hadžiho Dharjáje v Íránu. On i Chavez jsou velice zkušení a schopní operativci. Bylo by hodně nebezpečné je podceňovat," uzavřel Popov.

"Dobře, a co to znamená pro nás?"

"Znamená to, že Duha je opravdu tím, co jsme předpokládali, tedy mezinárodní protiteroristickou jednotkou, která zasahuje po celé Evropě. Uvědomte si, že Španělsko je členskou zemí NATO, ale Rakousko a Švýcarsko ne. Mohli by rozšířit své pole působnosti na další země? Určitě ano. Jsou vážnou hrozbou pro jakoukoli teroristickou operaci." Popov se nadechl a pokračoval. "Nechtěl bych mít takovou organizaci proti sobě. Jsou to odborníci na čistě bojové situace, tak, jak jsme to viděli v televizi. Ale kromě toho musí mít dokonalou technickou i zpravodajskou podporu. Jedno bez druhého nemůže existovat."

"V pořádku, tedy o nich víme. Je možné, že oni vědí o nás?" chtěl vědět doktor Brightling.

"Je to možné, ale ne pravděpodobné," mínil Popov. "Kdyby to tak bylo, už by vás přišli zatknout agenti FBI - a mě taky - za zločinné spiknutí. Nikdo mě nehlídá ani nesleduje... tedy, aspoň myslím, že ne. Vím, na co si musím dávat pozor, a ničeho jsem si nevšiml, i když musím přiznat, že pokud by se do toho dali opravdu pečlivě a odborně, asi by me dokázali sledovat, aniž bych je zpozoroval. Je to obtížné. Jsem vycvičený k tomu, abych se špehů uměl zbavit, ale teoreticky je to možné."

Popov si všiml, že tohle sdělení jeho zaměstnavatelem trochu otřáslo. Přiznal se, že není dokonalý. Jeho bývalí šéfové od KGB by to věděli od samého začátku a počítali by s tím jako s běžným rizikem podnikání... jenže lidé, jako je tenhle, nikdy nezažili strach ze zatčení či z toho, že přijdou o svůj miliónový osobní majetek.

"Jaká jsou rizika?"

"Chcete vědět, jakých prostředků by proti vám mohli použít?" Odpovědělo mu pokývnutí. "Tak tedy: můžou vám odposlouchávat telefony a..."

"Telefony jsou šifrované. Ten systém by měl být docela neproniknutelný. Můj

konzultant mi řekl..."

Popov ho zarazil zvednutou dlaní. "Pane, vy si opravdu myslíte, že vaše vláda někomu dovolí vyrábět šifrovací systém, do kterého by sama nedokázala proniknout?" Mluvil, jako by to vysvětloval malému děcku. "V Národní bezpečnostní agentuře ve Fort Meade mají nejskvělejší matematiky světa a taky nejvýkonnější počítače a pokud vás zajímá, jak usilovně pracují, stačí se podívat na parkoviště."

"Co? Jak to myslíte?"

"Jestliže je parkoviště přeplněné i v sedm hodin večer, znamená to, že na něčem dělají ze všech sil. Ve vaší zemi má auto úplně každý a parkoviště bývají obvykle hodně rozlehlá a nedají se uzavřít tak, aby do nich vůbec nebylo vidět. Vyzvědač tedy snadno pozná, jak intenzivně ta která vládní instituce pracuje." A když člověk doopravdy chce, stačí znát jen pár jmen a adres, aby zjistil, kdo má jaké číslo a typ auta. KGB takhle sledovala šéfa skupiny Z z NSA - tam se právě zabývají vývojem šifrovacích a kódovacích systémů. Dělali to celá léta a stávající ruská tajná služba v tom určitě pokračuje. Popov potřásl hlavou. "Ne, žádnému z komerčních šifrovacích systémů bych nevěřil. Mám jisté pochybnosti i o systému, který používá ruská vláda. Vaši lidi jsou velice šikovní na luštění šifer. Věnují se tomu přes šedesát let, začali už před druhou světovou válkou... a jejich spojenci jsou Britové, a ti mají v téhle oblasti taky výtečnou tradici. To vám ještě nikdo neřekl?" podivil se Popov, kterého to překvapilo.

"No... neřekl. Tvrdili mi, že ten systém, který používám, je neproniknutelný, protože má stoosmadvacetibit -"

"Ach, ano, STU-3 standard. Ten systém používala vaše vláda asi dvacet let. Potom vaši lidi přešli na STU-4. Myslíte, že to změnili jen proto, že se jim chtělo utrácet, doktore Brightlingu? Anebo k tomu měli jiný důvod? V době služby u KGB jsem v terénu používal jen jednorázové šifry. To je systém, použitelný vždy jenom jednou; využívá docela náhodných seskupení znaků. Není ho možné rozluštit, ale je dost únavné s ním pracovat. Odeslání jediné zprávy může trvat několik hodin. Naneštěstí je velice obtížné ho používat při verbální komunikaci. Vaše vláda má podobně koncipovaný systém, říká se mu TAP-DANCE, ale nikdy se nám ho nepodařilo rozluštit."

"Chcete tím říct, že někdo může odposlouchávat všechny moje telefonáty?"

Popov přikývl. "Samozřejmě. Proč si myslíte, že všechny naše důležité rozhovory probíhaly z očí do očí?" Dmitrij Arkaďjevič viděl, že tohle Brightlingem doopravdy otřáslo. Ten génius je vážně nevinný jako batole. "Možná je načase, pane, abyste mi pověděl, proč jste mi zadal úkoly, které jsem pro vás vykonal."

*****

"ANO, pane ministře... výborně... děkuju vám," řekl Bob Aukland do mobilního telefonu. Stiskl tlačítko END a vrátil telefon do kapsy. Potom se otočil k Billu Henriksenovi. "Dobrá zpráva. Z té Duhy nám sem taky pošlou jednoho bezpečnostního konzultanta."

"Opravdu?" řekl Bill. "Nu, myslím, že to nemůže škodit."

"Trochu vás to otrávilo, ne?" podotkl policista.

"Ale ne," zalhal Henriksen. "Pravděpodobně některé z nich znám a oni znají mě."

"A váš honorář zůstává stejný, Bille," dodal Australan. Vykročili k jeho autu. Zajedou si ještě na pár piv a potom odveze Američana na letiště.

Do prdele, zaklel v duchu Američan. Zase jednou ho kousl do zadku zákon nezamýšlených důsledků. Na nějakou chvíli se mu mozkové závity zprudka roztoči-

ly, ale nakonec sám sebe přesvědčil, že na tom zase moc nezáleží, pokud on udělá svoji práci dobře. Mohlo by nám to i pomoct, pomyslel si a téměř tomu

uvěřil.

*****

POPOVOVI to nemůže prozradit, to Brightling věděl. V mnoha směrech mu důvěřoval... k čertu, to, co o něm Popov ví, by ho mohlo dostat do federální věznice, možná i do uličky smrti - ale prozradit mu, oč se doopravdy jedná? Ne, to nemůže riskovat. Nevěděl, jak Popov smýšlí o životním prostředí a o přírodě. Takže nemůže předvídat, jak by Rus na sdělení o povaze projektu zareagoval. Popov byl pro něho nebezpečný hned v několika ohledech. Je jako sokol: vycvičený, aby se vždy vrátil na pánovo zápěstí, ale jinak svobodný, ochotný ulovit králíka nebo křepelku, ale nepatří svému pánovi beze zbytku; vždycky může uletět a vrátit se ke svobodnému životu... a dokud může udělat tohle, mohl by i předat informace někomu jinému. Již poněkolikáté Brightlinga napadlo, že by měl pověřit vyřešením tohoto problému Henriksena. Ten by věděl, jak na to. Jako bývalý agent FBI určitě ví, jak probíhá vyšetřování vraždy, a tedy by uměl svést vyšetřovatele ze stopy, a tím by tenhle drobný problém přestal existovat.

Dále je třeba odhadnout situaci, uvažoval Brightling. Co by ještě mohl udělat pro větší zabezpečení projektu? Jestliže by jim tahle Duha mohla dělat potíže, nebylo by možné na ni přímo zaútočit? Přinejlepším ji zničit a přinejhorším alespoň rozptýlit, odvrátit její pozornost jiným směrem?

"Tohle si musím nejprve promyslet, Dmitriji," řekl nakonec.

Popov střízlivě přikývl a byl by rád věděl, co se honilo jeho šéfovi hlavou během oněch patnácti vteřin, kdy uvažoval nad jeho otázkou. Teď bylo na něm, aby si dělal starosti. Právě Johna Brightlinga seznámil s nebezpečími, jež mu hrozí, pokud jeho, Popova, posílá, aby podněcoval teroristy k akcím, a zejména poukázal na mezery v zabezpečení jeho komunikačních systémů. Právě tahle poslední věc ho vyděsila nejvíc. Možná ho měl varovat už dřív, ale nikdy na to nepřišla řeč a Dmitrij Arkaďjevič si uvědomil, že se tím dopustil hrubé chyby. Nu, snad to nebude tak zlé. Celkové utajení operací není špatné. Jen dva lidé vědí, co se děje... nu, možná o tom ví i Henriksen. Ale Henriksen je bývalý agent FBI a kdyby to prozradil on, všichni už by byli ve vězení. FBI by měla v ruce všechny důkazy, potřebné k jejich usvědčení a odsouzení pro těžký zločin, a nenechala by všechno běžet dál, leda by ještě potřebovala přijít na kloub nějakému dalšímu zločinnému spiknutí...

... ale o co horšího by mohlo jít, než je spiknutí za účelem vraždy? Navíc by museli vědět, o jaké spiknutí se jedná, jinak by neměli důvod odkládat zatčení. Ne, utajení je v pořádku. A i když americká vláda má prostředky k dekódování údajně bezpečných Brightlingových telefonátů, k odposlechu by potřebovali soudní příkaz, a k tomu by museli mít důkazy. Kdyby je měli, stačilo by to na zavření několika lidí do cel v uličce smrti. Včetně mě, říkal si Popov.

Co se tady k čertu děje? musel se pořád ptát. Prozatím v úvahách došel k jedinému zjištění: ať už jeho zaměstnavatel chystá cokoli, je to ještě horší než masová vražda. Co to sakra může být? Nejhorší ze všeho je, že Popov do toho šel s nadějemi - až dosud oprávněnými - že mu tahle práce vynese hromadu peněz. Nyní má na svém kontě v Bernu milión dolarů. Mohl by se vrátit do Ruska a žít si opravdu velice dobře... ale nestačí to k tomu, co opravdu chce. Je to zvláštní, když člověk zjistí, že milión, to magické slovo, označující magické číslo, jaksi vůbec není magické, jakmile jej dosáhnete. Je to prostě číslo, z kterého musíte odečítat, kdykoli si chcete něco koupit. Milión amerických dolarů nestačí na koupi domu, který by se mu líbil, auta, po jakém touží, pokrmů, které si oblíbil, a k tomu, aby mohl vést život na vyhovující úrovni - snad jenom v Rusku, jenže, bohužel, tam se mu žít nechce. Zajet tam na návštěvu, to ano, ale zůstat natrvalo ne. A tak i Dmitrij uvízl v pasti.

Jenže nevěděl, do jaké pasti se to vlastně chytil. A tak tu sedí u stolu s

někým, kdo se stejně jako on snaží co nejrychleji všechno promyslet, a žádný z nich neví, jaký by měl být následující krok. Jeden sice ví, co se děje, a druhý to neví, avšak ten zase umí různé věci zařídit a jeho zaměstnavatel to neumí. Byla to zajímavá, svým způsobem elegantní bezvýchodná situace.

A tak asi minutu jenom seděli a pozorovali jeden druhého. Nevěděli, co říci, a nikdo z nich také nechtěl riskovat, že jako první nahlas vysloví, co je třeba udělat. Nakonec mlčení přerušil Brightling.

"Opravdu si to musím promyslet. Můžete počkat asi tak den nebo dva?"

"To jistě." Popov vstal, rozloučil se podáním ruky a vyšel z kanceláře. Po celý svůj život dospělého člověka se věnoval této nejzajímavější, nejvíce fascinující ze všech her, ale teď si uvědomoval, že se ocitl v nové hře s novými parametry. Získal do vlastnictví velkou částku peněz - ale pro jeho zaměstnavatele to byl zanedbatelný pakatel. Zapletl se do nějaké operace přesahující významem i masovou vraždu. Ani tohle pro něho není nic nového, uvědomoval si Popov. Kdysi sloužil zájmům státu, který jeho pozdější přemožitel označil za Říši zla, a tahle studená válka byla co do rozsahu určitě něčím víc než masovou vraždou. Jenže Brightling není stát a i když má zřejmě k dispozici obrovské prostředky, ve srovnání se zdroji rozvinutých zemí je to jen troška. Zbývala hlavní otázka: o co se k čertu ten člověk snaží? A proč k tomu potřebuje služby Dmitrije Arkaďjeviče Popova?

*****

HENRIKSEN stihl let společnosti Qantas do Los Angeles. Seděl v první třídě a před sebou měl ještě velkou část dne - bude mít tedy čas dobře uvážit všechno, co se dověděl.

Ten plán pro olympijské hry je už v podstatě v suchu. Rozstřikovače mlhy jsou na místech, což je z hlediska projektu naprosto dokonalé. Pošle jednoho ze svých lidí, aby systém prověřil, a tím pádem bude na místě i v rozhodující, poslední den olympiády. Je to jednoduché. Má v kapse smlouvu o poradenství, bez které by to vůbec nešlo. Jenže teď se tam bude potloukat i ta parta od Duhy. Nebudou moc vlezlí? Zatraceně, to se prostě nedá odhadnout. Nejhorší ze všeho byla představa, že se vždycky může přihodit něco, co do promazaného soukolí nasype písek. Stává se to příliš často. Znal to z dob, kdy ještě pracoval u FBI. Náhodná policejní hlídka, obyčejný pěšák nebo policajt v autě může zhatit skvěle naplánovanou loupež. Anebo při vyšetřování: stačí nezvykle dobrá paměť náhodného kolemjdoucího, nebo se vyšetřovateli donese náhodná poznámka, již vyšetřovaný utrousil k někomu ze svých přátel, a případ je skoro vyřešen. Bum. Tak je to jednoduché, a stalo se to už miliónkrát. A náhoda vždycky přeje těm druhým, že?

Proto si uvědomoval, že musí všechny takové nahodilosti předem vyloučit. Bude přece u toho. Koncepce celé operace je skvělá - od samého počátku to všechno vymýšlel hlavně on, John Brightling jen dodával finance. Podnítili teroristické atentáty v Evropě, a tak ve světě vyvolali zvýšené obavy z této hrozby, což mu umožnilo získat kontrakt jako bezpečnostní poradce na olympijských hrách. Jenže potom se objevila ta zpropadená Duha a poradila si se třemi vážnými incidenty... kterej mamlas asi rozjel tu třetí akci, divil se v duchu. Poradili si s nimi tak dobře, že si je teď pozvali i Australané. A jestli sem přijedou, zůstanou tady a budou si všechno prohlížet. To znamená, že by tu mohli být i v průběhu her, a kdyby je napadlo uvažovat o chemických zbraních, určitě si všimnou i dokonalého systému pro šíření chemických látek a...

Je v tom spousta všelijakých kdyby, uvědomoval si Henriksen. Spousta kdyby. Mnoho věcí by se muselo pokazit, aby byl projekt narušen. To ho trochu uklidnilo. Možná by se mohl s těmi lidmi od Duhy sejít a nasměrovat je tak, aby tu pravou hrozbu neodhalili. Koneckonců, má na své výplatní listině odborníka na chemické zbraně, a oni asi ne, takže má před nimi trochu náskok.

Při troše chytrosti jeho člověk provede všechno přímo jim pod nosem, aniž by si toho vůbec kdo všiml. K tomu je přece plánování, ne?

Jen klid, napomenul se, když kolem prošla letuška, nabízející nápoje; dal si ještě jednu sklenici vína. Jen klid. Ale nedokázal se uklidnit. Měl za sebou příliš mnoho zkušeností jako vyšetřovatel, aby bral na lehkou váhu možnost nepředvídaného cizího zásahu, aniž by uvážil případné důsledky. Kdyby jeho člověka zastavili, třeba náhodou, mohlo by dojít k odhalení celého projektu. A to by bylo mnohem víc než neúspěch. Znamenalo by to přinejlepším doživotní vězení, a to nepovažoval za přijatelné. Ne, byl odhodlán dokončit celý projekt z víc než jednoho důvodu: jednak je jeho úkolem zachránit svět a za druhé by si rád užil pohledu na to, co se mu podařilo zachránit.

Takže riziko, ať už jakéhokoli druhu či intenzity, je nepřijatelné. Musí přijít na to, jak rizika eliminovat. Klíčem k tomu je ten Rus, Popov. Byl zvědav, co ten špión v Anglii objevil. Dostane-li správné informace, mohl by se vypořádat s Duhou přímým útokem. To by určitě bylo zajímavé. Pohodlně se opřel a aby nebylo vidět, čím se zabývá, předstíral, že sleduje film. Ano, rozhodl se o deset minut později. Najdou-li se správní lidé a potřebné informace, půjde to.

*****

POPOV večeřel o samotě v nepříliš honosné restauraci v jižním Manhattanu. Jídlo tu bylo celkem slušné, ale jinak to tu vypadalo, jako by v noci po podlaze rejdily krysy. Vodku však měli skvělou a několik skleniček mu při jeho abstraktních úvahách velice prospělo.

Co všechno ví o Johnu Brightlingovi? Je to vědecký génius a také jeho obchodní schopnosti jsou velmi působivé. Před několika lety byl ženatý s jinou inteligentní osobou, která teď působí ve funkci prezidentovy poradkyně pro vědecké otázky, ale to manželství nedopadlo dobře a jeho zaměstnavatel teď poletuje od lože k loži, je nejžádoucnějším svobodným mužem v Americe -jeho bohatství to jenom potvrzuje - a jeho fotografie se každou chvíli objevuje ve společenských rubrikách, což asi jeho ženě působí určité nepříjemnosti.

Má také známosti mezi lidmi, kteří přicházejí do styku s tajnými skutečnostmi. Tahle Duha je určitě černou operací a on se její jméno i jméno jejího velitele dověděl během jediného dne. Stačil mu jeden den, opakoval si v duchu Popov. To bylo víc než působivé; bylo to udivující. Jak to sakra mohl dokázat?

A rozvíjí nějakou operaci, jež je ve svých důsledcích horší než masová vražda. V tomto okamžiku se jeho myšlenky opět zmateně zastavily. Bylo to jako kráčet rušnou ulicí a najednou narazit na holou zeď. Co horšího by takový obchodník mohl provádět? Co pro něho může být vážnějšího než riskovat ztrátu svobody či dokonce trest smrti? Jestliže je to horší než masová vražda, plánuje snad ještě rozsáhlejší vraždění? Ale za jakým účelem? Chce vyvolat válku? Není přece čelným představitelem žádného státu, takže válku začít nemůže. Je snad Brightling špión, dodávající cizí mocnosti životně důležité informace, jež se týkají národní bezpečnosti? Ale co za to dostává? Čím se dá podplatit miliardář? Ne, o peníze nejde. Co tedy zbývá?

Existují čtyři základní motivy, které mohou člověka dohnat k tomu, že zradí svou vlast: peníze, ideologie, svědomí a ego. Peníze jsou vyloučeny. Těch má Brightling až moc. Ideologie je vždycky tou nejlepší motivací pro špióna-zrádce. Lidé vždycky ochotněji riskují život pro své přesvědčení než pro špinavé peníze. Ale co je ideologií tohoto muže? To Popov nevěděl. Další je svědomí. Ale proč by měl mít špatné svědomí? Jakou křivdu se snaží napravit? Nic takového nejspíš neexistuje. Takže zbývá ješitnost. Té má Brightling na rozdávání, jenže je-li tomu tak, znamená to, že se chce pomstít nějaké mocné osobnosti či instituci, která mu v minulosti uškodila. Kdo asi mohl ublížit miliardáři Johnu Brightlingovi natolik, že ani jeho hmotný úspěch nestačí na

to, aby se jizva zahojila? Popov přivolal číšníka a požádal o další vodku. Dnes večer pojede domů taxíkem.

Ne, o peníze nejde. Ješitnost také nepřipadá v úvahu. Takže zbývá jen ideologie a svědomí. Jaké přesvědčení či jaká křivda by člověka mohla dohnat k vraždění ve velkém měřítku? Pokud jde o první možnost, Brightling není náboženský fanatik, a co se týče druhé, nedává najevo žádnou nespokojenost se svou zemí. Takže peníze a ego mohl vyloučit docela jednoznačně, jenže ideologie a svědomí jsou skoro stejně nepravděpodobné a Popov je nevyloučil jen... proč vlastně? Protože existují pouze čtyři možné motivy, leda by byl Brightling úplný šílenec, a to on přece není.

Ne, ujišťoval se Popov. Jeho zaměstnavatel není mentálně nevyrovnaný. Ke každé akci přistupuje s rozmyslem a i když se někdy jeho přístup, zejména ve finančních otázkách, velmi liší od jeho vlastního pohledu, má tolik peněz, že se to dá pochopit. Je to jen otázka perspektivy. Milión dolarů je pro něho tím, čím je pro Dmitrije Arkaďjeviče běžné kapesné. Není tedy jeho šílenství podobného druhu, jakému propadají vysoce postavení politikové? Něco jako nový Saddám Husajn, Adolf Hitler či Josif Vissarionovič Stalin? Jenže on přece nestojí v čele žádné země, nemá žádné podobné ambice, a tento druh šílenství se objevuje jen u takových lidí.

Za svého působení u KGB narazil Popov na nejrůznější podivnosti. Jeho protihráči patřili ke světové třídě, a přesto nebyl nikdy dopaden a nikdy se mu nestalo, že by nesplnil úkol. V důsledku toho se považoval za inteligentního, schopného agenta. Tím znepokojivější byla tato slepá ulička. V bance v Bernu má milión dolarů. A může získat ještě víc. Dosud zavdal podnět ke dvěma teroristickým útokům, které splnily svůj účel - nebo snad ne? Jeho zaměstnavatel se očividně domnívá, že ano, přestože obě akce dopadly z taktického hlediska tak bídně. Jenže teď toho ví ještě méně než dřív, říkal si Dmitrij Arkaďjevič. Čím víc nad tím hloubá, tím méně toho ví. A čím méně toho ví, tím více je znepokojen. Už několikrát se šéfa zeptal, co je účelem toho všeho, ale Brightling mu to nechce povědět. Musí jít o něco obrovského... jenom, k čertu, co to je?

*****

PROVÁDĚLI dechová cvičení. Ding to považoval za zábavné, ale zároveň uznával, že je to nutné. Patsy je sice velké, vysoké děvče, jenže není atletka jako on, velitel druhé čety. A tak teď musí cvičit pravidelné dýchání, aby se dítě dostalo na svět co nejsnáze. Cvičení dělá mistra. Seděli doma na podlaze, oba s roztaženýma nohama, a dýchali a funěli, jako by chtěli sfouknout celý dům. Musel se přemáhat, aby se nerozesmál.

"Dýchej pěkně zhluboka," napomínal ji a sledoval na hodinkách intervaly pomyslných stahů. Natáhl se, vzal ji za ruku a políbil ji. "Jak nám to jde, Patsy?"

"Jsem připravená, Dingu. Už abych to měla za sebou."

"Dělá ti to starosti?"

"No," uvažovala doktorka Patsy Chavezová, "vím, že to bude trochu bolet, a radši bych to už měla za sebou, chápeš?"

"Jasně," přikývl Ding. Čekat na něco nepříjemného bývá většinou horší než to, co nakonec přijde, alespoň pokud jde o fyzickou bolest. On s tím už má zkušenosti, ale ona ne. Snad proto bývá vždycky druhý porod snazší než první. Člověk ví, co ho čeká, ví, že i když to poprvé bylo nepříjemné, dokázal to překonat a dítě se nakonec narodilo.

"Bojíš se?"

"Nebojím, jen jsem trochu nervózní," přiznala.

"Ale děvče, kdyby to bylo tak strašné, kde by se na světě vzalo tolik lidí?"

"Takhle může mluvit jenom mužský." Doktorka Patricia Chavezová pokývla

hlavou. "Tobě se to mluví, když se tě to netýká."
"Budu u toho a pomůžu ti," slíbil.
"To bys teda měl."

23 KAPITOLA - DLOUHÉ BDĚNÍ

HENRIKSEN PŘISTÁL NA KENNEDYHO LETIŠTI A MĚL POCIT, jako by někdo jeho tělo rozsekal na kousky a zahodil do koše na odpadky, ale to se dalo čekat. Obletěl za jediný den půlku zeměkoule, což jeho biologické hodiny zmátlo a rozzuřilo, a tak mu dávaly zabrat. Asi tak týden teď bude usínat v nejrůznější denní dobu, jenže to je normální. Pár drinků a správných pilulek mu pomůže usnout, až po bude potřebovat. Na konci výstupní chodby ho čekal jeden z podřízených. Beze slova převzal jeho aktovku a zamířil do haly pro zavazadla. Henriksenův kufr se naštěstí objevil na karuselu jako pátý v pořadí, a tak mohli vyklouznout z terminálu a rozjet se do města.
"Jaká byla cesta?"
"Dostali jsme tu zakázku," sdělil Henriksen podřízenému, který nebyl součástí projektu.
"To je dobře," odpověděl ten člověk, aniž by tušil, jak moc dobře to je a jak moc zlé to bude pro něho osobně.
Henriksen se připoutal a zaklonil se na sedadle, aby si cestou trochu zdříml. Tím rozhovor skončil.

*****

"TAK, co tu máme?" otázal se agent FBI.
"Zatím nic moc," odpověděl ďAllessandro. "Zjistil jsem, že pravděpodobně zmizela ještě jedna dívka. Bydlela ve stejné čtvrti jako ta vaše slečna Bannisterová, vypadala podobně, byla zhruba stejně stará a zmizela přibližně ve stejnou dobu. Jmenuje se Anne Pretloeová, je to sekretářka u právnické firmy... a prostě se ztratila z povrchu země."
"Co mrtvoly?" zeptal se jeho kolega od federální policie.
"Nic, co by souhlasilo. Pánové, musíme si připustit, že nám v této oblasti běhá hromadný vrah..."
"Ale jak to, že přišel ten e-mail?"
"Jak dalece se podobá jiným e-mailům, které slečna Bannisterová odeslala svému otci?" zajímal se detektiv newyorské policie.
"Moc ne," přiznával agent FBI. "Ten, který původně přinesl do kanceláře v Gary, vypadá jako... nu, trochu mi to připomíná drogy."
"Mně taky," řekl ďAllessandro. "Máš i nějaké jiné?"
"Tady." Agent mu podal šest stránek, zaslaných do New Yorku faxem. Detektiv je přelétl pohledem. Všechny byly dokonale gramaticky správné, uspořádané, nikde žádný překlep.
"Co když to nepsala ona? Třeba to poslal někdo jiný?"
"Hromadný vrah?" nadhodil agent FBI. Zamyslel se nad tím a z výrazu v obličeji se dalo uhodnout, na co asi myslí. "Mario, to by musel být vážně cvok až na půdu."
"Však taky hromadní vrazi se nechovají slušně jako skautíci."
"Že by chtěl trýznit příbuzné? Zažili jsme už něco takového?" uvažoval druhý agent.
"O ničem podobném jsem neslyšel, Tome, ale jak se říká..."
"To je blbost," prohlásil šéf-agent Tom Sullivan.
"Že bychom se zeptali psychologů?" napadlo jeho podřízeného, Franka Chathama.
Sullivan přikývl. "Ano, zeptáme se jich. Zavolám Patu O'Connorovi. A

myslím, že bychom si měli pořídit kopie fotky Mary Bannisterové a začít je ukazovat po celé West Side. Mario, nemohli by nám s tím vaši lidi pomoct?"

"Beze všeho," ujistil ho ďAllessandro. "Jestli je to tak, jak si myslíme, chci toho hajzla chytit dřív, než se o něm začne psát v novinách. To ve svém městě nepřipustím, pánové," dodal detektiv.

*****

"ZKUSÍME ještě jednou interleukin?" chtěla vědět Barbara Archerová.

"Ano," přikývl Killgore. "Verze 3a by měla posilovat obranný systém, ale zatím nevědí jistě, jak. Já to taky nevím, jenže pokud to má nějaký účinek, musíme o něm vědět."

"Co když se přidají i plicní komplikace?" S interleukinem byla jedna potíž - napadal plicní tkáň a mohl být nebezpečný pro kuřáky a pro každého s respiračními potížemi.

Opět přikývl. "Ano, já vím, je to stejné jako u dvojky, ale F4 nekouří a já se chci ujistit, že proti Šivovi neexistuje žádný lék. Nemůžeme to riskovat, Barb."

"To je pravda," souhlasila doktorka Archerová. Stejně jako Killgore si ani ona nemyslela, že by nová verze interleukinu mohla jakkoli pomoci, ale museli se o tom přesvědčit. "Co takhle interferon?"

"Francouzi ho zkoušejí nasazovat proti krvácivým horečkám už pět let, ale bezvýsledně. Mohli bychom to taky zkusit, ale bude to k ničemu, Barb."

"Vyzkoušejme to aspoň na Ef čtyřce," navrhla.

"To by šlo." Killgore si udělal na plánu poznámku a vyšel z místnosti. Za minutu už se objevil na televizní obrazovce.

"Ahoj, Mary, jak se máme po ránu? Je to lepší?"

"Ne," zavrtěla hlavou. "Pořád mě hrozně bolí břicho."

"Vážně? Tak se na to podíváme." Tenhle případ postupuje velmi rychle. Killgorea napadlo, že možná má v horním zažívacím traktu nějakou genetickou anomálii, třeba je náchylná k žaludečním vředům... Je-li to tak, roztrhne ji Šiva vejpůl na to šup. Zesílil přísun morfia z infuze vedle lůžka. "Dobrá, a teď zkusíme podat několik nových léků. Ty by vás měly dát do kupy během dvou, tří dnů."

"To jsou ty, co jsem se přihlásila na jejich výzkum?" zeptala se malátně.

"Ano, to jsou ony," řekl Killgore a zavěsil na infuzní stojan interferon a interleukin. "Po nich by vám mělo být mnohem líp," sliboval s úsměvem. Bylo to zvláštní, rozmlouvat s pokusnými zvířaty. Ale už si mnohokrát uvědomil, že nezáleží na tom, zda je to krysa, vepř, pes či... v tomto případě dívka. Vlastně v tom není žádný velký rozdíl. Ne, odpověděl si i dnes odpoledne. Velká dávka morfia jí přinesla uvolnění a pohled se jí rozostřil. Vlastně, v tomhle je trochu rozdíl, že? Krysám se přece nedávají sedativa proti bolesti. Ne, že by jim je nechtěli dávat, ale prostě neexistuje žádný praktický prostředek, jímž by jim mohli trápení ulehčit. Nikdy se mu nelíbilo dívat se, jak ta jasná, červená očka náhle zmatní pod přívalem bolesti. Nu, v tomto případě aspoň matný pohled signalizuje úlevu.

*****

TO jsou moc zajímavé informace, pomyslel si Henriksen, a tenhle Rus si při jejich získávání počínal ohromně dobře. Docela by se hodil k zahraniční kontrarozvědce... ovšem tím se svým způsobem zabývá vlastně i tady, samozřejmě až na to, že pracuje pro druhou stranu. V souvislosti s novými informacemi se rozpomněl, co ho napadlo na palubě letadla z Qantasu.

"Dmitriji," zeptal se Bill, "nemáte nějaké známé v Irsku?"

Popov přikývl. "Ano, několik."

Henriksen se pohledem ujistil, zda Brightling souhlasí. Pokývl hlavou. "Jak

by se jim zamlouvalo vyřídit si účty s SAS?"

"O tom se mluvilo už mnohokrát, ale není to praktické. Bylo by to jako poslat lupiče do dobře střežené banky... vlastně ne. Jako poslat lupiče do tiskárny na bankovky. Je tam tolik bezpečnostních opatření, že by se to nevyplatilo."

"Ale oni by přece nemuseli vyrazit přímo do Herefordu. Mohli by je vylákat někam ven a pak jim uchystat malé překvapení," vysvětloval Henriksen.

To je zajímavý nápad, říkal si Popov. Ale i tak. "Stejně by to bylo hrozně nebezpečné."

"No dobře. V jakém stavu je dnes IRA?"

Popov se zaklonil v křesle. "Jsou dost rozpolcení. Vzniklo několik frakcí. Někteří chtějí mír, jiní si přejí, aby nepokoje pokračovaly. Důvody jsou jednak ideologické a jednak u každého člena té které frakce osobní. Co se týče ideologie, někteří z nich věří, že se jim podaří svrhnout britskou vládu v Severním Irsku i republikánskou vládu v Dublinu a zavést na celém ostrově pokrokový režim. To je ovšem z praktického hlediska trochu moc odvážný cíl, ale oni v něj věří a drží se ho. Jsou to všechno přesvědčení marxisti... vlastně spíš maoisti, ale to nás teď tolik nezajímá."

"A co ty osobní důvody?" zajímal se Brightling.

"Když je někdo revolucionářem, nejedná se jen o přesvědčení, ale taky o to, jak ho vnímá jeho okolí. Pro spoustu lidí je revolucionář romantická postava, člověk, který věří ve svoji vizi budoucnosti a je ochotný pro ni riskovat i život. Od toho se potom odvozuje i jeho společenské postavení. Ti, kdo takové lidi znají, jim často prokazují úctu. Takže když revolucionář přijde o svůj status, poškodí ho to. Bude se muset nějak živit, třeba řídit náklaďák, nebo co vlastně umí..."

"Podobně jako vy, když vás propustili z KGB," poznamenal Henriksen.

Popov mu musel dát za pravdu. "Svým způsobem ano. Jako důstojník státní bezpečnosti jsem se těšil postavení a důležitosti jako málokdo jiný v Sovětském svazu a přijít o to všechno byla pro mě větší ztráta než to, že jsem ztratil svůj skromný plat. A s těmi irskými marxisty to máte stejné. Takže mají dva důvody, proč si přát, aby nepokoje pokračovaly: jednak svoji ideologii a potom svou osobní prestiž; nechtějí se znovu stát obyčejnými dělníky."

"A znáte takové lidi?" otázal se významně Henriksen.

"Ano, několik bych jich mohl najít. S některými jsem se potkal v údolí Bikáa v Libanonu, kde se cvičili společně s ostatními pokrokovými aktivisty. Občas jsem taky do Irska vozil vzkazy a peníze na podporu jejich činnosti. Tyhle operace vázaly velké síly britské armády a Sovětský svaz jich tedy využíval k odvrácení pozornosti jednoho ze svých mocných nepřátel v řadách NATO." Popov ukončil svůj výklad a pohlédl na své dva společníky. "Co byste od nich potřebovali?"

"Nejde ani tak o to, co, ale spíš, jak by se to mělo provést," vysvětloval Rusovi Bill. "Víte, když jsem ještě býval u FBI, říkalo se, že v IRA jsou nejlepší teroristi na světě. Odhodlaní, chytří, naprosto bezohlední."

"S tím bych souhlasil. Měli dokonalou organizaci, silnou ideologii a byli schopní se pustit skoro do všeho, pokud to mělo ten správný politický dopad."

"Jak by se jim líbila takováhle akce?"

"A jakou akci máte na mysli?" opáčil Dmitrij, načež mu Bill začal vysvětlovat základní koncepci svého plánu. Rus zdvořile, zamyšleně poslouchal a nakonec odpověděl: "To by se jim mohlo líbit, ale bude to rozsáhlá a zatraceně nebezpečná operace."

"Co od nás budou požadovat za spolupráci?"

"Peníze a podporu - hlavně zbraně, výbušniny a všechno, co k té operaci budou potřebovat. Ty současné rozbroje mezi jednotlivými frakcemi jim totiž nejspíš nabouraly logistiku. Právě touhle cestou se mírová frakce nepochybně snaží zabránit zastáncům nepokojů v dalších násilnostech, prostě jim zamezí

přístup ke zbraním. Bez nich nemůžou podniknout žádný útok, a tedy ani nemůžou posilovat vlastní prestiž. Takže když jim nabídnete materiál potřebný k provedení toho plánu, budou vás brát vážně a budou vám naslouchat."

"Co peníze?"

"Za peníze se dá koupit všechno. A ta frakce, se kterou budeme mít co do činění, je nejspíš odříznutá od finančních zdrojů."

"Jakých zdrojů?" chtěl vědět Brightling.

"Provozují pivařské kluby a taky se věnují vydírání s nucenou ochranou, je to tak?"

"Je to pravda," přisvědčil Henriksen. "Takhle se dostávají k penězům, a všechny tyhle zdroje jsou asi pod kontrolou mírové frakce."

"Takže kolik myslíte, že to bude stát, Dmitriji?" zeptal se Brightling.

"Řekl bych, že přinejmenším několik milionů dolarů."

"Budeš je muset důkladně proprat," varoval Bill svého šéfa. "Pomůžu ti s tím."

"Tak tedy... řekněme pět milionů?"

"To by mohlo stačit," souhlasil Popov po krátkém zamyšlení. "A k tomu jim ještě nabízíme přitažlivou představu, že zkusí rozdráždit lva jen kousek od jeho doupěte. Ale nic vám nemůžu slíbit. Tihle lidi se rozhodují sami na základě vlastní úvahy."

"Jak brzy byste si s nimi mohl smluvit schůzku?" "Tak dva, tři dny po příletu do Irska," mínil Popov. "Rezervujte si letenky," přikázal Brightling rozhodně.

*****

"JEDEN z nich žvanil předtím, než na to šli," hlásil Tawney. "Jmenoval se René. Než vyrazil do Španělska, klábosil s jednou kamarádkou. Na tu dolehlo svědomí, a tak se sama od sebe přihlásila. Včera ji Francouzi vyslechli."

"No a?" řekl Clark.

"Účelem akce bylo osvobodit Carlose, ale neřekl jí nic v tom smyslu, že je do toho snad někdo vyslal. Vlastně jí toho vůbec moc neřekl, i když při tom výslechu vyšlo najevo jméno dalšího z účastníků, aspoň si to naši francouzští kolegové myslí. Zrovna se to jméno snaží vysledovat. Ta žena byla... jeho přítelkyně, nějaký čas byli milenci a on se jí zřejmě svěřoval. Přišla na policii sama od sebe kvůli té mrtvé holandské holčičce. Pařížské noviny z toho udělaly hotový cirkus a ji asi začalo tlačit svědomí. Vypověděla na policii, že se ho snažila od té akce odradit - nějak se mi tomu nechce věřit - a on prý řekl, že si to ještě rozmyslí. Nejspíš to neudělal, ale Francouzům teď vrtá hlavou, jestli opravdu někdo z nich předem nezdrhnul. A tak vyslýchají všechny běžné podezřelé. Třeba na něco přijdou," dodal Tawney s nadějí.

"To je všechno?" podivil se Clark.

"Vlastně je toho až dost," namítl Peter Covington. "Mnohem víc, než co jsme zjistili včera, a naši kámoši ve Francii můžou sledovat novou stopu."

"Možná ano," připustil Chavez. "Ale proč vlastně vylezli z pelechu? Kdo ty parchanty popichuje?"

"Nemáme něco nového k těm dvěma předchozím incidentům?" napadlo Clarka.

"Ani pípnutí," postěžoval si Tawney. "Němci prošťourali úplně všechno. Lidi viděli poblíž domu Furchtnera a Dortmundově přijíždět a odjíždět nějaká auta, ale ona byla malířka, takže to mohli být zájemci o obrazy. V každém případě nemáme ani popis některého z těch vozů, natožpak poznávací značku. To je mrtvý případ, leda by někdo vkráčel na policejní stanici a přiznal se."

"Známe jejich bývalé společníky?" zeptal se Covington.

"Všechny je vyslechla německá kriminálka, ale bez výsledku."

"Někde určitě něco je, Johne," tvrdil Chavez. "Cítím to."

"Souhlasím," přidal se Covington. "A jde jen o to dostat to do ruky."

Clark mocně svraštil obočí, ale i on se v době, kdy sloužil v terénu,

poučil, jak to chodí. Člověk se potřebuje něco dovědět, aby mohl pokračovat v práci, jenže chtít nestačí. V takových případech lze jenom čekat, až se příslušná informace objeví. Je to jednoduché a je to k zešílení, zvlášť když víte, že ta informace existuje a že ji nutně potřebujete. Jediný střípek znalosti by Duze umožnil podnítit zásah policie dané země; zločince pozatýkat a dusit je na mírném ohni tak dlouho, až by vyklopili, co vědí. Nejlépe by to provedli Francouzi nebo Němci - v těchto zemích neexistují zákonné překážky, omezující působnost policie tak, jako je tomu v Americe a Británii. To ovšem není úplně korektní postoj. FBI také umí lidi donutit k vyčerpávající výpovědi, i když obvykle zachází se zločinci v rukavičkách. Dokonce i teroristé, jakmile se je podaří chytit, obyčejně vyzvoní úplně všechno - s výjimkou Irů, uvědomil si John. Někteří z těch parchantů neřeknou ani bů, dokonce nepovědí, ani jak se jmenují. Nu, taková Vzpurnost se dá překonat. Je potřeba si s nimi promluvit někde mimo dohled policie, pustit na ně hrůzu a taky bolest. Obvykle to zabere - pokud John Clark věděl, zabralo to zatím vždycky. Jenže nejdřív musíte vůbec někoho chytit, abyste ho mohli vyslechnout. To je na tom nejtěžší.

*****

POPOV si balil zavazadla. Napadlo ho, že se v tomto umění povážlivě zdokonalil. Košile už z kufru nevytahoval zmuchlané; v dobách, kdy sloužil u KGB, se mu to vůbec nedařilo. Košile jsou teď dražší, a tak se naučil o ně lépe pečovat. Kufry ovšem odpovídaly jeho původnímu povolání. Obsahovaly různé kapsy a přihrádky, kam ukládal své náhradní cestovní doklady. Vozil je teď s sebou úplně všude. Pro případ, že by se celý projekt sám od sebe zhroutil, potřeboval být schopen beze stopy zmizet, a tři soupravy dosud nepoužitých dokumentů by mu v tom určitě pomohly. Přinejhorším má po ruce svůj účet v Bernu a může se ztratit v Rusku, i když prozatím má do budoucna docela jiné plány...

... současně se však začal obávat, aby mu chamtivost nezkalila zdravý úsudek. Pět milionů dolarů. Kdyby se mu je podařilo shrábnout, mohl by si pohodlně žít kdekoli na světě, zejména když se mu podaří rozumně investovat. Jenže jak okrást lidi od IRA o peníze, určené pro ně? Nu, na to určitě snadno přijde. Zavřel oči a znovu se zamyslel nad tím, jestli mu lakota nezastřela rozum. Neriskuje zbytečně jen proto, aby se zmocnil té gigantické částky? Je těžké uvažovat objektivně o motivech svého vlastního jednání. A také je těžké být svobodným, nezávislým člověkem, a ne jen jedním z tisíců příslušníků Výboru státní bezpečnosti, kteří musí vyúčtovat každý utracený dolar, libru či rubl účetním v čísle 2 na Dzeržinského náměstí. Ze všech lidí v této organizaci, naprosto postrádající smysl pro humor, jsou právě oni humoru nejméně přístupní.

Chamtivost, říkal si Popov a dělalo mu to starosti. Nesmí se na ni ohlížet ani v nejmenším. Musí pracovat jako vždycky profesionálně, opatrně, dávat si pozor na každém kroku, jinak riskuje, že bude odhalen kontrarozvědkou anebo dokonce lidmi, s nimiž se právě hodlá sejít. Prozatímní křídlo Irské republikánské armády je ze všech teroristických organizací na světě ta nejbezohlednější. Její členové sice umí být veselými kumpány u piva - tím pitím trochu připomínají Rusy - ale své nepřátele, ať už vně, či uvnitř své organizace, zabíjejí stejně lhostejně, jako pracovníci výzkumných ústavů likvidují laboratorní krysy. Nicméně, umějí prominout chybu. V tomto ohledu je jejich jednání předvídatelné, a to se Popovovi hodilo. Věděl, jak s nimi jednat. V minulosti s nimi býval často ve styku - v Irsku i v údolí Bikáa. Musí jen před nimi skrýt svůj úmysl přivlastnit si peníze, určené pro ně.

Když měl sbaleno, odnesl kufry do výtahu, sjel do přízemí a vyšel na ulici, kde pro něho vrátný zastavil taxík. Odveze ho na letiště La Guardia, odtamtud se přepraví do Bostonu, a odtud odlétá letadlo společnosti Aer Lingus do

Dublinu. Mimo jiné mu jeho práce pro Brightlinga umožnila nalétat spoustu mil, avšak s různými leteckými společnostmi, takže mu to nepřinese příliš velký užitek. Alespoň létá první třídou, což si u KGB nikdy nemohl dovolit, pomyslel si Dmitrij Arkaďjevič na zadním sedadle taxíku a potlačil úsměv. Umiňoval si, že prozatím bude s PIRA jednat docela poctivě. Naskytne-li se příležitost připravit je o peníze, tedy jí využije. Jedno však věděl určitě: tu nabízenou operaci přijmou s otevřenou náručí. Bylo by škoda ji neuskutečnit. Ať už jsou na tom hoši od PIRA jakkoli, elán jim neschází.

*****

ZVLÁŠTNÍ agent Patrick O'Connor pročítal zprávu došlou faxem z New Yorku. Při vyšetřování únosu je největším nepřítelem čas. Žádné vyšetřování nikdy neprobíhá dostatečně rychle, ale u únosů je to nejhorší, protože člověk ví, že lidský život závisí jen na tom, jak rychle se podaří něco zjistit a postupovat podle toho, pokud možno dřív, než se únosci rozhodnou tuhle lumpárnu ukončit; než zabijí rukojmí a vydají se chytat další. Že by opravdu chytili někoho dalšího? Ano, je to možné, protože nepřišly žádné požadavky ohledně výkupného, a to znamená, že ten, kdo unesl Mary Bannisterovou, ji nehodlá vyměnit za peníze. Ne, používá ji jako hračku, dozajista k sexuálnímu ukojení. Až se jí nabaží, pravděpodobně ji zabije. O'Connor měl tedy pocit jako účastník závodu, který neví, kudy vede trať, a při němž stopky drží v ruce jeho soupeř. Pořídil si seznam přátel a známých slečny Bannisterové a jeho lidé je všechny vyslechli. Doufali, že se jim podaří objevit jméno nebo telefonní číslo, které by jejich vyšetřování posunulo o krok dál... jenže se to asi nepovede, pomyslel si. Ne, celý tenhle případ má kořeny v New Yorku. Ta mladá žena, stejně jako mnoho jiných, odešla do zářivého velkoměsta udělat kariéru. Mnoho takových opravdu najde to, co hledají, proto tam také odešly, ale tahle z předměstí Gary ve státě Indiana se tam vydala, aniž by tušila, co takové velkoměsto obnáší. Scházely jí znalosti potřebné k tomu, aby člověk v osmimiliónové metropoli přežil...

... a je tedy už pravděpodobně po smrti, přiznával O'Connor v duchu. Zabil ji nějaký netvor, který ji uchvátil jen tak, na ulici. Nemohl s tím vůbec nic dělat, jenom se pokusit tu plížící se šelmu identifikovat, zatknout a usvědčit. Tak alespoň zachrání další životy, ale oběti, jejíž jméno stojí v záhlaví spisu ležícího na jeho stole, už nepomůže ani za mák. To je hlavní problém povolání policisty. Člověk nemůže zachránit každého. Může se však alespoň pokusit je pomstít, a to je taky něco, pomyslel si agent. Zvedl se od stolu, vzal si kabát a odjel domů.

*****

CHAVEZ popíjel guinness a rozhlížel se po klubu. Legionářská orlice visela na stěně naproti baru; občas k ní někdo přistoupil a uctivě se dotkl dřevěného povrchu. U jednoho stolu seděli tři příslušníci jeho druhé čety, pili pivo a o něčem klábosili se dvěma vojáky z čety Petera Covingtona. V lokále běžela televize. Mistrovství v kulečníku? To má být událost celostátního významu? Chavezovi to přišlo divné. Následovaly zprávy a informace o počasí.

Zase El Nino, pomyslel si Ding s pohrdáním. Kdysi se tomu říkalo počasí, ale pak nějaký zpropadený oceánograf objevil, že charakter směsi chladné a teplé vody u pobřeží Jižní Ameriky se vždy po několika letech mění, a sdělovací prostředky se toho s nadšením chytily, protože jim to umožnilo použít konkrétní název pro něco, čemu normální laik nerozumí. A tak se teď všude píše, že v současné době jev zvaný El Nino vyvolal v Austrálii nezvyklou vlnu veder.

"Pane C, vy byste to měl pamatovat. Jak se tomu říkalo dřív, než přišli na tyhle křapy?"

"Neobvykle horké, studené nebo proměnlivé počasí. Podle toho, jestli mělo být na druhý den teplo, zima, slunečno nebo déšť. A potom přišly výsledky z baseballu." Clark ani nedodal, že z těchto dvou informací se právě předpověď o počasí vyznačovala vyšší nepřesností. "Jak se vede Patsy?"

"Ještě pár týdnů, Johne. Drží se dobře, ale začíná si stěžovat, že jí břicho narostlo až moc." Pohlédl na hodinky. "Asi za půl hodiny bude doma. Mají se Sandy stejnou službu."

"Spí dobře?" zajímal se John.

"Jo. Je trochu nepokojná, když sebou ten malej hombre začne mrskat, ale jinak má všechno, co potřebuje. Jen klid, Johne, starám se o ni jaksepatří. Těšíš se, až budeš dědečkem?"

Clark trochu upil ze svého třetího piva. "Je to nejspíš další z milníků na cestě ke smrti," zasmál se. "Jo, Domingo. Těším se." Rozmazlím toho mrňouse skrznaskrz a když začne brečet, vrátím vám ho. "A co ty, jsi připravený stát se tatíkem?"

"Myslím, že to zvládnu, Johne. Co je na tom? Tys to taky dokázal."

Clark jeho skrytou špičku ignoroval. "Za několik týdnů posíláme skupinu lidí do Austrálie."

"Co tam?" zajímal se Chavez.

"Australani mají obavy ohledně olympiády a my jim po všech našich zásazích připadáme ohromně přitažliví. Takže chtějí, aby tam někdo od nás zaletěl a společně s jejich SAS na všechno dohlédl."

"Jsou ti jejich hoši schopní?"

Clark přikývl. "Podle toho, co jsem slyšel, tak ano, ale nikomu neškodí, když si poslechne odborný názor zvenčí."

"Kdo tam poletí?"

"Ještě jsem se nerozhodl. Najali si poradenskou společnost, Global Security, Ltd. Šéfuje jim bývalý zaměstnanec FBI. Noonan ho zná. Jmenuje se Henriksen nebo tak nějak."

"Zažili už tam u nich někdy teroristický útok?" zeptal se Domingo.

"Pokud vím, nic velkého. Ty si ovšem nemůžeš pamatovat, co se stalo ve dvaasedmdesátém v Mnichově."

Chavez potřásl hlavou. "Jen jsem o tom četl. Pokud tomu rozumím, německá policie to tenkrát pořádně zbabrala."

"Asi jo. Nikdo jim neřekl, že budou mít co dělat s takovými lidmi. Nu, a teď už to víme. Právě to byl popud k vytvoření německé GSG-9, a ti jsou teď velice schopní."

"Něco jako Titanic, že jo? Od té doby už mají všechny lodě dostatek záchranných člunů."

John souhlasně přikývl. "Tak to funguje. Lidi musí vždycky dostat tvrdou lekci, jinak se nepoučí, synu." Odložil dopitou sklenici.

"A jak je tedy možné, že se nepoučí zločinci?" podivil se Chavez a dopil své druhé pivo. "Nějakou tu lekci jsme jim už přece dali, a myslíš, že to zabalí? To sotva, pane C. Pořád tu ještě jsou a nemají chuť odejít do penze, Johne. Poučili se? Velký kulový!"

"No, já sám bych si z toho určitě nějaké poučení vzal. Ale oni jsou třeba hloupější než my. Zeptej se na to Bellowa," prohodil Clark.

"Asi to udělám."

*****

NA Popova přišlo spaní. Oceán pod Boeingem 747 společnosti Aer Lingus byl temný a jeho mysl se upínala daleko dopředu. Snažil se rozpomenout na tváře a hlasy, které znal z minulosti, přemýšlel, jestli se některý z jeho kontaktů nestal informátorem britské tajné služby, takže by ho mohl identifikovat a dát zatknout. Nejspíš ne. Všichni se zdáli být zcela oddáni svému cíli, ovšem člověk si nikdy nemůže být úplně jistý. Z lidí se stávají zrádci z

nejrůznějších důvodů. To Popov dobře věděl. On sám mnoha jedincům pomohl vydat se touto cestou, změnit loajalitu, zradit svoji zemi, často pro nevelkou finanční sumu. Oč snazší by bylo obrátit se proti cizinci, ateistovi, který je kdysi z ne zcela zřejmých důvodů podporoval? Co když všichni jeho známí mezitím pochopili, že vedou marný boj? Navzdory jejich touhám se z Irska nestane marxistický stát. V dnešní době je seznam takových zemí velmi krátký, i když se ještě pořád ve světě najdou učenci, hlásající Marxovy, Engelsovy a Leninovy poučky. Blázni. Někteří dokonce tvrdí, že prý pokus o nastolení komunismu proběhl v nesprávné zemi - že prý Rusko bylo příliš zaostalé na to, aby se tam tak nádherná myšlenka mohla uskutečnit.

Nad tím se musel ironicky usmát a zavrtět hlavou. Kdysi býval součástí organizace nazývané meč a štít strany. Absolvoval akademii, odseděl si všechny přednášky, naučil se, jak odpovídat na otázky při zkouškách, a při své inteligenci dokázal napsat přesně to, co si jeho instruktoři přáli. Tak dosáhl dobrého ohodnocení i úcty ze strany svých učitelů, z nichž málokdo tomu nesmyslu věřil byť jen o maličko víc než on sám. Nikdo však v sobě neměl dost kuráže, aby řekl nahlas, co si myslí. Je s podivem, že všechny ty lži vydržely tak dlouho. Popov si vzpomněl, jak ho překvapilo, když ze Spasské věže zmizela rudá vlajka. Zvrácené ideje mají zřejmě tuhý život.

24 KAPITOLA - CELNICE

JEDEN Z ROZDÍLŮ MEZI EVROPOU A AMERIKOU SPOČÍVÁ v tom, že země prvního z uvedených kontinentů cizince vřele vítají, zatímco Američané se navzdory své pohostinnosti ze všech sil snaží každému příchozímu znepříjemnit život. Tihle Irové určitě nikomu žádné překážky nekladou, říkal si Popov, když obdržel razítko do pasu a předložil zavazadla k prohlídce tak povrchní, že si příslušný úředník snad ani nevšiml, zda kontroluje muže či ženu. Potom Dmitrij Arkaďjevič vyšel ven a vydal se taxíkem do hotelu. Měl rezervován jednolůžkový pokoj s vyhlídkou na hlavní ulici. Hned se svlékl, aby se trochu prospal, než přikročí k prvnímu telefonátu. Ještě než onoho slunného rána zavřel oči, zadoufal, že telefonní číslo jeho známého není změněno či nějak kompromitováno. V druhém případě by musel ledacos vysvětlovat místní policii, jenže pro takový případ měl připravenu krycí historku. Není dokonalá, ale určitě postačí ochránit před nepříjemnostmi člověka, který se v Irské republice nedopustil žádného trestného činu.

*****

PODPLUKOVNÍK Malloy měl nyní na velitelství svoji vlastní kancelář, neboť byl oficiálně velitelem jednoho z oddílů Duhy. Jako bývalý štábní důstojník námořní pěchoty byl na podobné nesmysly zvyklý a pohrával si s myšlenkou, že si na zeď pověsí terč na házení šipek, aby měl co dělat, když zrovna nebude mít nic pořádného na práci. Za práci považoval pouze pilotování vrtulníku - a věděl, že v tuto chvíli nemá co pilotovat, protože jediný vrtulník, který byl k dispozici, se nacházel v rukou údržbářů. Rozhodli se tu či onu maličkost nahradit maličkostí o něco dokonalejší, čímž by se údajně měly zlepšit kvality helikoptéry, i když zatím neměl tušení, v jakém směru, ale věděl, že to je určitě nesmírně důležité, zejména pro civilního výrobce, který onu vylepšenou blbůstku navrhl, vyvinul a vyrobil.

Mohlo by to být horší. Jeho ženě i dětem se tu líbí a samotnému Malloyovi taky. Jeho práce přinášela spíše nároky na šikovnost než skutečné nebezpečí. Pilot vrtulníku u skupiny pro zvláštní operace se málokdy připlete do riskantních situací. Bál se jedině toho, že by někdy mohl narazit do drátů elektrického vedení, protože Duha většinou zasahovala v hustě zastavěných

oblastech. Z vrtulníků zničených za posledních dvacet let jich padlo víc za oběť elektrickým drátům než všem známým protiletadlovým zbraním na světě. Jeho MH-60K nebyl vybaven ochrannými břity proti drátům; už kvůli tomu zaslal ostrou stížnost veliteli 24. eskadry pro zvláštní operace, jenže ten mu zaslal lítostivou odpověď s přílohou šesti fotokopií svých vlastních upozornění, jež na toto téma adresoval své mateřské jednotce. Dále uváděl, že uvedenou modifikaci daného stroje má na starosti nějaký expert pověřený Pentagonem. Malloy si pomyslel, že taková konzultace vynese dotyčnému lupiči přinejmenším tři sta tisíc dolarů, i když nakonec do zprávy napíše jenom: Ano, to je dobrý nápad a zabalí to do čtyř set stran textu prošpikovaného nudnými byrokratickými výrazy; zprávu nikdy nikdo nebude číst a raději ji zamknou do nějakého archivu. Samotná úprava by přišla také na tři sta tisíc dolarů, započte-li se cena potřebných součástí a práce. A náklady na práci by se stejně týkaly jen nějakého seržanta, který tak jako tak pobírá od letectva plat za práci na plný úvazek, ať už opravdu něco dělá, nebo sedí na zadku ve skladu a prohlíží si Playboye. Jenže naneštěstí předpisy jsou předpisy. Kdoví, možná tak za rok by už Night Hawk tu ochranu proti kabelům mohl mít.

Malloy se ušklíbl a zatoužil, aby tady už měl ty šipky. Ani se nepůjde podívat na zpravodajské informace. Obličeje známých teroristů či podezřelých osob mu jsou k ničemu. Nikdy se k nim nedostane moc blízko. To je záležitost střelců a velitelů čet a on, i když mu teď říkají velitel oddílu, je stejně jenom obyčejný šofér. Nu, mohlo by to být horší. Alespoň může nosit svůj letecký úbor, jako by sloužil u opravdové letecké jednotky, i když sedí za stolem. Zalétá si tady asi čtyřikrát do týdne, a to není tak špatné. A jeho původní nadřízený mu naznačil, že až se službou tady skončí, mohl by se dostat i na palubu VMH-1 a vozit prezidenta. Byla by to asi nuda, ale znamenalo by to postup v kariéře. Rozhodně to nijak neuškodilo jeho starému příteli, plukovníku Hanku Goodmanovi, který byl povýšen na generála. To se vrtulníkářům stávalo málokdy, protože námořní letectvo, kde slouží většina pilotů helikoptér, je řízeno - a to velmi bezohledně - těmi rychlíky z tryskových stíhaček. Nu, přinejmenším mají hezčí šátky. Aby se před obědem něčím zabavil, vzal si do ruky manuál MH šedesátky a začal se učit nazpaměť některé doplňující informace o výkonnosti motoru, i když obvykle se takovými věcmi zabývají pánové od údržby nebo jeho palubní mechanik, seržant Jack Nance.

*****

PRVNÍ schůzka se odehrála ve veřejném parku. Chvíli před polednem Popov nahlédl do telefonního seznamu a zavolal jistému Patricku X. Murphymu.

"Haló, tady je Joseph Andrews. Hledám pana Yatese," řekl do sluchátka.

Následovalo ticho a muž na druhém konci drátu se snažil rozpomenout na druhou část hesla. Byl to hodně starý kód, ale asi za deset vteřin jej vydoloval z paměti.

"Ach ano, pane Andrewsi. Už jsme se nějaký čas neslyšeli."

"Dnes ráno jsem přiletěl do Dublinu a těším se, až ho zase uvidím. Kdy asi bychom se mohli sejít?"

"Co třeba dnes odpoledne?" Následovaly instrukce.

A tak teď seděl na předem určené lavičce v parku, na sobě plášť do deště, na hlavě měkký plstěný klobouk se širokou střechou a v pravé ruce svíral Irish Times. Mezitím využil času a podíval se do novin, aby zjistil, co se děje ve světě. Co se dočetl, se příliš nelišilo od včerejších zpráv CNN, které sledoval ještě v New Yorku. Od rozpadu Sovětského svazu je mezinárodní situace dost nudná. Napadlo ho, jak se s tím asi vyrovnávají vydavatelé významných deníků. Tak tedy, ve Rwandě a Burundi se pokračuje ve vraždění s nezmenšeným gustem a Irové zvažují možnost, že by tam vyslali své vojáky jako součást mírových jednotek. To je dost zvláštní, přemýšlel Popov. Zatím nedokázali udržet mír ani doma, tak proč je posílat ještě někam jinam?

"Joe!" zvolal někdo radostně odkudsi mimo jeho úhel pohledu. Vzhlédl a uviděl asi čtyřicetiletého muže, který se na něho zářivě usmíval.

"Patricku!" Popov vstal a podal mu ruku. "Tak dlouho jsme se neviděli!" Opravdu je to dávno, a tohohle člověka dokonce neviděl nikdy v životě, ale i tak se pozdravili jako staří přátelé. Potom se vydali do O'Connell Street, kde na ně čekalo auto. Popov se svým novým přítelem nasedl dozadu a řidič se hned rozjel. Neujížděl moc rychle a opatrně pokukoval do zpětného zrcátka, zatímco několikrát nazdařbůh změnil směr jízdy. Patrick ze zadního sedadla vzhlížel k obloze a pátral po vrtulnících. Dmitrij si pomyslil, že tito vojáci PIRA se svého věku nedožili proto, že by byli neopatrní. On sám se na sedadle opřel a pěkně se uvolnil. Mohl by i zavřít oči, ale to by jeho hostitelé mohli považovat za příliš povýšené gesto. A tak jenom hleděl před sebe. Nebyl v Dublinu poprvé, ale kromě několika nejvýznamnějších míst si z města nepamatoval skoro nic. Jeho společníci ve voze by tomu asi nevěřili, protože od zpravodajců se obvykle vyžaduje, aby měli dobrou fotografickou paměť. To je sice pravda, ale jen do jisté míry. Proplétali se městem asi čtyřicet minut, než konečně dorazili k jakési kancelářské budově a zabočili do postranní ulice. Tady vůz zastavil a všichni vystoupili a prošli dveřmi v jinak holé cihlové stěně.

"Josefe Andrejeviči," ozval se ze tmy klidný hlas. Potom se objevil i obličej.

"Seane, jak dlouho jsme se už neviděli?" Popov pokročil vpřed a podával mu ruku.

"Přesně jedenáct let a šest měsíců," odvětil Sean Grady a srdečně stiskl nabízenou pravici.

"Vidím, že profesionálně se udržujete pořád na výši," usmál se Popov. "Vůbec netuším, kde teď jsme."

"Nu, musíme si dávat pozor, Josefe." Grady rukou naznačil směr. "Tudy, prosím."

Zavedl ho do malé místnosti se stolem a několika křesly. Voda na čaj už se vařila. Irové tedy neztratili svůj smysl pro pohostinnost, povšiml si Dmitrij Arkaďjevič. Odložil si kabát, pohodil jej na křeslo a posadil se.

"Co pro vás můžeme udělat?" zeptal se Grady. Popov si uvědomil, že už mu je skoro padesát, ale oči měl stále mladé, plné odhodlání. Trochu je mhouřil a díval se na svět jakoby nevzrušeně - ale pozorně, jako vždy předtím.

"Než se k tomu dostaneme, rád bych věděl, jak se vám daří, Seane."

"Mohlo by to být lepší," připustil Grady. "Někteří z našich spolubojovníků v Ulsteru se rozhodli podřídit se britské koruně. Naneštěstí má teď tyhle sklony hodně lidí, ale všechny ostatní se snažíme přesvědčit, aby zaujali praktičtější stanovisko."

"Děkuju," řekl Popov muži, který mu podal šálek čaje. Trochu se napil a pokračoval. "Víte, Seane, od toho prvního setkání v Libanonu jsem si u vás vážil oddanosti našim idejím. Překvapuje mě, že teď tolik lidí kolísá."

"Je to dlouhá válka, Josefe, a ne každý je schopen vytrvat ve svém odhodlání. Je to škoda, příteli." V jeho hlase nebylo ani stopy po nějakých emocích. Tvář neměl krutou, spíš bezvýraznou. Byl by z něho skvělý vyzvědač, pomyslel si Rus. Nedává najevo vůbec nic, ani občasné uspokojení z dobře provedené operace. Možná projevil trochu vášnivého zaujetí, když mučil ty dva vojáky od SAS, kteří jednou jedinkrát na okamžik polevili v ostražitosti. Takové věci se příliš často nestávají, ale Seana Gradyho podobný úspěch potkal dvakrát - pravda, za cenu krvavé vendety, jež potom vzplála mezi elitní jednotkou britské armády a jeho vlastní buňkou PIRA. Příslušníci SAS zabili osm jeho blízkých spolupracovníků a jednou, asi před sedmi lety, minuli Gradyho jen o vlásek, protože se mu cestou na jistou schůzku porouchalo auto. Účastníky schůzky lidé od SAS tehdy přepadli a zabili tři významné členy PIRA. Sean Grady byl poznamenaný a Popov s určitostí věděl, že britská Bezpečnostní služba utrácí tisíce liber ve snaze vypátrat ho a poštvat na něho speciální

oddíl ještě jednou. Stejně jako špionáž, i toto byla hra nanejvýš nebezpečná pro všechny zúčastněné, ale ze všeho nejvíc pro samotné revolucionáře. A teď ho zrazuje i jeho vlastní vedení - alespoň si to Grady myslí. Tenhle člověk s Brity nikdy neuzavře mír. Pevně věří ve svou vlastní představu o světě, jakkoli je zvrácená. Takhle se tváříval i Josif Vissarionovič Stalin; také on byl podobně posedlý jedinou věcí a neschopný uzavírat kompromisy, pokud šlo o strategii.

"V Anglii teď operuje nová Protiteroristická jednotka," sdělil mu Dmitrij.

"Cože?" Grady to nevěděl a překvapilo ho to.

"Ano. Jmenuje se Duha. Vybudovali ji společně Britové a Američani. To oni zasahovali ve Světovém parku, ve Vídni a v Bernu. Zatím se ještě nevydali vaším směrem, ale myslím, že je to jen otázka času."

"Co o té nové jednotce víte?"

"Vím toho dost." Popov mu podal svoji souhrnnou písemnou zprávu.

"Hereford," řekl Grady. "Byli jsme se tam podívat, ale takové místo je těžké napadnout."

"To já vím, Seane, ale jsou tu jisté vedlejší zranitelné body a my si myslíme, že při správném naplánování by bylo možné zasadit Duze těžký úder. Jak víte, manželka a dcera velitele skupiny, toho Američana, Johna Clarka, pracují v blízké městské nemocnici. Můžete jich využít jako návnady."

"Návnady?"

"Ano, Seane." A Popov začal vysvětlovat celou koncepci útoku. Grady jako obvykle nijak nereagoval, zato jeho dva společníci ano. Poposedávali na židlích, dívali se jeden na druhého a čekali, co na to řekne jejich šéf. Ten nakonec promluvil dosti oficiálním tónem.

"Plukovníku Serove, to, co navrhujete, je značně riskantní operace."

Dmitrij přikývl. "Ano, to opravdu je. A vy musíte rozhodnout, jestli se riziko vyrovná nabízené odměně." Popov nepovažoval za nutné připomenout jméno jednoho z vůdců IRA, který jim v minulosti pomohl - sice šlo jen o maličkost, ale tihle lidé nezapomínají na ty, kdo jim přispěli na pomoc. Také se vůbec nezmínil o tom, že taková akce by Gradyho vynesla přímo do nejvyššího vedení IRA a také, možná, zbrzdila mírová jednání s britskou vládou. Kdyby se stal pokořitelem SAS či jiné speciální jednotky, sídlící na jejich půdě, vydobyl by si prestiž, jaké se žádný Ir netěšil od roku 1920. Právě tohle je největší slabost těchto lidí, uvědomoval si Popov. Jejich ideologický zápal z nich činí rukojmí jejich vlastní ješitnosti, jejich vize, a to nejen z politických, ale i z čistě osobních důvodů.

"Josefe Andrejeviči, jenže my naneštěstí nemáme prostředky k provedení takové akce."

"To si uvědomuju. Kolik byste potřebovali, Seane?"

"Potřebujeme víc, než můžete nabídnout." Z vlastní zkušenosti i z toho, co slyšel od ostatních příslušníku světového společenství teroristů, Grady věděl, že KGB je skoupá na své dukáty. Čekalo ho však další překvapení.

"Nabízíme pět milionů amerických dolarů na bankovním účtu ve Švýcarsku, který bude označený jenom číslem a heslem," prohlásil Popov vyrovnaně, a tentokrát se v Gradyově obličeji objevily emoce. Zamrkal. Mírně pootevřel ústa, ale rychle se ovládl.

"Šest," opáčil Grady, jen aby měl poslední slovo.

To se Popovovi báječně hodilo. "Výborně. Myslím, že šest milionů vám můžu slíbit. Dokdy je budete potřebovat?"

"Dokdy je můžete zaplatit?"

"Myslím, že asi za týden. A kdy asi byste provedli tu operaci?"

Grady pár vteřin uvažoval. "Do dvou týdnů." O krajině kolem Herefordu toho věděl dost. I když dosud nebyl schopen připravit útok proti základně, nebránilo mu to v uvažování - ve snění - o takové akci a ve shromažďování potřebných znalostí. Pokoušel se také získat nějaké informace o akcích SAS, ale zjistil, že příslušníci této jednotky toho po akcích moc nenamluví, leda

když jsou sami mezi sebou. Získal několik snímků pořízených skrytou kamerou, ale nebyly mu nic platné, pokud šlo o praktické plánování. Ne, k takové operaci potřebují to, co se jim nikdy v minulosti nepodařilo získat současně - lidi, ochotné podstoupit obrovské riziko, a prostředky k nákupu materiálu, bez nějž se taková mise neobejde.

"Ještě něco," řekl Grady.

"Ano?"

"Jaké máte styky s obchodníky s drogami?"

Popov pocítil šok, i když to na sobě nedal znát. Tak Grady chce prodávat drogy? To je tedy velká změna, pokud jde o etický kodex PIRA. Za starých časů tihle lidé prodavače drog zabíjeli nebo jim lámali kolena, aby ukázali, že se obyčejným lidem vyplatí je podporovat. Takže i tohle se změnilo?

"Myslím, že můžu využít jistých nepřímých kontaktů. Co byste potřeboval?"

"Kokain, velké množství. Pokud možno čistý."

"Chcete ho prodávat tady?"

"Ano. Peníze jsou peníze, Josefe," zdůraznil Grady. "Potřebujeme trvalý příjem, abychom mohli pokračovat v činnosti."

"Nic neslibuju, ale uvidím, co se dá dělat."

"Výborně. Dejte mi vědět ohledně těch peněz. Jakmile je budeme mít k dispozici, sdělíme vám, jestli to dokážeme provést a kdy by to asi mělo být."

"Co zbraně?"

"O ty není žádná starost," ujistil ho Grady.

"Potřebuju nějaké telefonní číslo, kde vás najdu."

Grady přikývl, vzal ze stolu lístek a napsal na něj číslo. Očividně patřilo k mobilnímu telefonu. Rus zastrčil lístek do kapsy. "To by mělo na několik týdnů stačit. Je to všechno, co potřebujete?"

"Ano." Popov vstal. Nebylo třeba říkat nic víc. Odvedli ho ven z budovy a dovezli k jeho autu. Schůzka proběhla dobře, říkal si Dmitrij cestou do hotelu.

*****

"SEANE, to je hotová sebevražda!" zvolal mezitím Roddy Sands ve skladišti.

"Když budeme mít všechno pod kontrolou, tak ne, Roddy," namítl Grady. "A toho můžeme dosáhnout, jen když budeme mít dostatek peněz. Musíme postupovat opatrně a hodně rychle, ale dá se to udělat." A když to dokážeme - tohle ovšem Grady nahlas neřekl - pak celé hnutí pochopí, kdo ve skutečnosti reprezentuje zájmy irského lidu. "Budeme potřebovat asi patnáct lidí. A vybereme těch patnáct nejlepších, Roddy." Potom Grady vstal, vyšel z místnosti jinými dveřmi než předtím Popov a odjel autem do svého úkrytu. Měl před sebou práci, při které chtěl být vždycky úplně sám.

*****

HENRIKSEN sestavoval svoji skupinu. Počítal, že dohromady bude mít deset mužů; všichni musí být zkušení a zasvěceni do projektu. Nejdůležitějším z nich bude bývalý podplukovník chemického vojska Spojených států Wilson Gearing. Je opravdu odborníkem na chemické zbraně a právě on umístí materiál na určené místo. Ostatní budou poskytovat konzultace místním bezpečnostním složkám, vykládat jim věci, které už znají, a potvrzovat tak známé a mezinárodně platné pravidlo, že expert musí především pocházet odjinud. Australané od SAS budou zdvořile naslouchat všemu, co jim jeho lidé povědí, a možná se i trochu poučí, zvlášť když jeho podřízení s sebou přivezli to nové rádio od firmy E-Systems a Dick Voss s ním učí Australany zacházet. Tyhle nové vysílačky pro příslušníky speciálních jednotek jsou opravdu nádherné. Jinak se prostě budou všude producírovat se svými identifikačními kartami, procházet všechna kontrolní stanoviště a dostanou se i přímo na závodiště obrovského stadionu, což pro ně

bude zajímavá prémie, protože někteří z nich jsou určitě zanícenými sportovními fanoušky a s chutí si vychutnají ty úplně poslední olympijské hry.

Vybral na to své nejlepší lidi, úředník jeho společnosti, který má na starosti služební cesty, jim zajistil letenky a ubytování - to druhé prostřednictvím australské policie, která pro ně rezervovala několik apartmá v hotelu nedaleko stadionu, kde budou bydlet po celou dobu trvání her. Henriksen si nebyl jist, zda se o jeho společnost nezačnou zajímat sdělovací prostředky. Za normální situace by se o to sám postaral kvůli reklamě, ale tentokrát raději ne, rozhodl se. Stejně už nějaká další propagace nemá smysl.

*****

TAK, a tenhle projekt je hotov. Hollister se rozhlédl po budovách, silnicích, parkovištích a nouzové přistávací dráze, na jejichž výstavbu zde, v Kansaských pláních, dohlížel. Poslední dobou už se věnovali jen spoustě různých doděláv ek, ale všichni subdodavatelé podlehli jeho zastrašovacím metodám, zvlášť když všechny kontrakty obsahovaly klauzule, které je podnítily k urychlení prací.

Vedle jeho terénního vozu zastavila limuzína s logem společnosti, a potom zažil Hollister překvapení. Z auta vystoupil sám velký šéf, John Brightling osobně. Dosud se s prezidentem společnosti nesetkal, i když znal jeho jméno a jednou nebo dvakrát ho viděl v televizi. Musel přiletět dnes ráno jedním z letadel své společnosti, a stavbyvedoucího trochu zklamalo, že nepřistál na příjezdové silnici, která by jeho gulfstream pohodlně unesla.

"Vy jste asi pan Hollister."

"Ano, pane." Stiskl podanou ruku. "Dnešním dnem jsme hotovi, pane."

"Stihl jste to o dva a půl týdne dřív, než jste slíbil," poznamenal Brightling.

"Trochu nám pomohlo počasí. To není moje zásluha."

Brightling se zasmál. "Já bych si to jako zásluhu přičetl."

"Nejobtížnější byl ten systém kontroly ovzduší. Nejnáročnější zadání, jaké jsem kdy viděl. Proč je to tak důležité, pane Brightlingu?"

"Nu, některé materiály, se kterými tady pracujeme, vyžadují důkladnou izolaci - čtvrtý stupeň, jak se říká v naší branži. Máme tu v laboratořích nebezpečné látky a dovedete si představit, jak musíme být opatrní. Taky se musíme držet federálních předpisů."

"Ale celá budova?" divil se Hollister. Připadal si, jako by stavěl loď nebo letadlo. Málo tak velkých staveb bývá tak dokonale vzduchotěsných. Tahle však ano a oni museli po dokončení každého modulu provádět zkoušky těsnosti. Dodavatelé oken z toho tak trochu šíleli.

"Prostě jsme to tak chtěli."

"Je to váš barák, doktore," uznával Hollister. Jen za tuhle jedinou věc zaplatili pět milionů dolarů dodavatelům oken, jejichž zaměstnanci nesnášeli práci v malém, i když zvláštní příplatky neodmítali. Stará továrna společnosti Boeing dole ve Wichitě se málokdy mohla pochlubit tak fajnově odvedenou prací. "Ale vybrali jste si pěkné okolí."

"Že ano?" Všude kolem se vlnila zelená pšenice, zatím jen asi ze čtvrtiny vzrostlá. Sem tam bylo vidět stroje na hnojení a pletí. Možná to není tak krásné jako golfové hřiště, ale zato mnohem praktičtější. V komplexu byla dokonce i pekárna, kde si mohou péci svůj vlastní chléb, snad dokonce z obilí vyrostlého na jejich pozemcích... Hollister se zamyslel. Jak to, že si toho nevšiml už dřív? Všech těch farem, které skoupili i s půdou, dokonce i s pastvinami pro dobytek, a k tomu přikoupili další půdu na pěstování zeleniny ve velkém. Kdyby to potřebovali, bude celý ten komplex dokonale soběstačný. Nu, možná jenom chtěli lépe zapadnout do kraje. Tahle část Kansasu je plná farem, a i když budovy postavené ze skla a oceli moc nepřipomínají stodoly a kůlny, celé okolí jejich nevhodnost poněkud zmírňuje. Kromě toho z dálnice,

probíhající severně odtud, je sem sotva vidět, to jen z několika bližších menších silnic, a budovy, vystavěné na okrajích pozemku u příjezdových cest, vypadají skoro jako kulometná hnízda - podle zadání proto, aby dokázaly vzdorovat tornádům. Je fakt, že by jim žádné tornádo neublížilo. Dokonce i kdyby si nějaký bláznivý farmář přitáhl mašinkvér, těžko by mohl některou z těch důkladně zbudovaných chalup poškodit.

"Zasloužil jste si svou prémii. Peníze dostanete na účet zítra koncem pracovní doby," slíbil doktor John Brightling.

"To mi vyhovuje, pane." Hollister zalovil v kapse a vytáhl univerzální klíč, jímž se daly otevřít všechny dveře v komplexu. Byl to takový malý obřad, který prováděl vždycky po dokončené práci. Podal klíč zákazníkovi. "Tak, pane doktore. Je to celé vaše."

Brightling s úsměvem pohlédl na elektronický klíč. Tohle byla poslední velká překážka před zahájením projektu. Tady bude domov téměř všech jeho lidí. Před dvěma měsíci byla dokončena podobná, ale menší stavba v Brazílii, jenže tam se vejde sotva sto lidí. Tento komplex pojme na tři tisíce osob - budou tu trochu namačkaní, ale i tak to bude docela pohodlné. Potrvá to jen několik měsíců, takže to stačí. Po prvních dvou měsících bude moci obnovit lékařský výzkum s pomocí svých nejlepších lidí; většina z nich nebyla s projektem seznámena, ale i tak stojí za to, aby přežili, protože jeho práce začala v poslední době vykazovat nečekaně slibné výsledky. Natolik slibné, že začínal být zvědav, jak dlouho zde bude žít. Padesát let? Sto? Či snad tisíc? Kdo ví?

Bude se to jmenovat Olymp, rozhodl se Brightling právě tady a teď. Domov bohů. Protože právě tím se měl komplex podle jeho předpokladů stát. Odtud bude pozorovat svět. Bude jej studovat, užívat si jej a také si jej bude vážit. Jeho přenosná vysílačka bude mít volací znak OLYMPUS-1. Odtud bude moci s několika vybranými společníky létat do celého světa, aby pozorovali a studovali zákony ekologie. Ještě tak dvacet let budou moci používat komunikační satelity. Těžko říci, jak dlouho vydrží; potom jim zbude jen vysílání na dlouhých vlnách. To je jedna z nepříjemností, jež přinese budoucnost, ale vypouštět vlastní satelity by bylo příliš obtížné a náročné na lidské i materiální zdroje. A kromě toho rakety, vynášející satelity na oběžnou dráhu, znečišťují ovzduší víc než co jiného.

Brightling přemýšlel, jak dlouho zde asi jeho lidé zůstanou. Někteří se rychle rozprchnou, možná se rozjedou po celé Americe, založí vlastní enklávy a zpočátku budou udržovat spojení prostřednictvím satelitů. Jiní se vypraví do Afriky - ta bude asi nejoblíbenějším cílem. A další zase do Brazílie, studovat deštný prales. Možná, že se tam některým primitivním kmenům podaří přežít epidemii Šivy a jeho lidé je budou studovat a poznávat původní prostředí primitivních lidí, žijících v plném souznění s přírodou. Budou je studovat jako jedinečné druhy, jež jsou hodny ochrany - a příliš zaostalé na to, aby ohrožovaly životní prostředí. Mohly by přežít i některé africké kmeny? Jeho lidé si to nemyslí. Africké země umožnily příliš rychlý kontakt mezi primitivy a městským obyvatelstvem a města všech států na Zemi se stanou ohnisky smrti - zvlášť až proběhne očkování vakcínou A. Tisíce litrů se jí vyrobí a rozveze letadly po celém světě. Pak bude podávána pacientům, zdánlivě ve snaze zachránit jejich životy, ve skutečnosti však je o život připraví... samozřejmě pomalu.

Všechno pokračuje dobře. V hlavním sídle společnosti už sestavili kompletní fiktivní dokumentaci vývoje Vakcíny A. Vyplývá z ní, že vakcína byla vyzkoušena na více než tisíci opicích, posléze vystavených působení viru Šiva, že jen u dvou z nich se vyvinuly příznaky a z těch dvou pošla jen jedna. To všechno se událo během devatenácti měsíců údajných zkoušek, které ve skutečnosti proběhly jen na papíře a v počítačových záznamech. Zatím ještě nepožádali Federální úřad pro kontrolu léčiv o povolení zkoušek na lidských bytostech, protože to není nutné. Až se Šiva objeví, společnost Horizon oznámí, že od Íránského útoku na Spojené státy v tichosti pracuje na výzkumu

vakcín proti krvácivým horečkám. Vzhledem k hrozící krizi a po předložení kompletní dokumentace o léčebných pokusech nebude mít federální úřad na vybranou a bude muset povolit použití Vakcíny k léčbě lidí, a tak oficiálně požehná hlavnímu cíli projektu - vyhlazení lidstva. Vlastně ne vyhlazení, opravil se v duchu puntičkářsky John Brightling. Bude to redukce nejnebezpečnějšího živočišného druhu na planetě, jež přinese přírodě ozdravění a zachová jen omezený počet lidských služebníků, kteří budou moci celý proces pozorovat, studovat a ocenit. Za nějakých tisíc let bude mít Země asi milión obyvatel, ale to je nepatrný počet ve velkém řádu věcí a všichni lidé budou mít potřebné vzdělání, aby se naučili přírodě rozumět a respektovat ji, místo aby ji ničili. Cílem projektu není konec světa. Účelem je zbudovat svět nový, takový, jaký jej chce mít sama příroda. A s tím bude navěky spjato jeho jméno. John Brihgtling, člověk, který zachránil planetu.

Brightling pohlédl na klíč, který držel v ruce, a vrátil se do auta. Řidič ho zavezl k hlavnímu vchodu, kde klíč použil. Překvapilo ho a trochu i rozmrzelo, že není zamčeno. Vlastně, ještě pořád někdo chodí dovnitř a ven. Vyjel výtahem do svého bytu spojeného s kanceláří v horním patře hlavní budovy. Viděl, že tyto dveře jsou zamčeny, jak předpokládal. Otevřel je trochu slavnostně a vykročil ke křeslu hlavního z olympských bohů. Ne, tak to není. Je-li vůbec nějaký bůh, pak je jím jedině příroda. Z oken kanceláře byl výhled do kansaských plání, pokrytých vlnící se pšenicí... bylo to nádherné. Skoro by člověku vyhrkly slzy. Příroda. K jedincům bývá někdy krutá, ale na jedincích nezáleží. A lidstvo to dosud nepochopilo, navzdory všem varováním.

Nu, však se to dovědí. Příroda jim to vysvětlí svým vlastním způsobem. Její lekce bývají drsné.

*****

VEČER se Pat O'Connor jako obvykle dostavil do šéfovy kanceláře. Odložil si kabát a se složkou v ruce vklouzl do křesla naproti Usseryovu stolu. Složka už byla pěkně naditá.

"Případ Bannisterová," rozpomněl se Chuck Ussery. "Vyšťourali jste něco, Pate?"

"Nic," přiznal podřízený. "Vyzpovídali jsme čtrnáct jejích přátel v Gary a okolí. Nikdo z nich nemá ani ponětí, co Mary v New Yorku vlastně dělala. Jen šest

z nich věděl aspoň tolik, že tam odjela, ale nikdy s nimi nemluvila o své práci ani o tom, že třeba s někým chodí. Takže na naší straně se bohužel nenašlo vůbec nic."

"A co v New Yorku?" otázal se šéf.

"Tam na tom pracují dva agenti, Tom Sullivan a Frank Chatham. Dali se do party s detektivem newyorské policie, jmenuje se ďAllessandro. Její byt probrali policejní experti - a nic. Všechny otisky patří jenom jí, dokonce neměla ani pokojskou. Sousedi z domu ji znají jen od vidění, a nemá tam žádné opravdové přátele a žádné známé. Naše lidi v New Yorku napadlo rozmnožit její fotografii a dát ji policajtům, aby ji ukazovali lidem. Ten místní detektiv se bojí, že by to mohl být hromadný vrah. Má na krku další zmizení - taky ženská, stejný věk, přibližně stejný vzhled a bydlela ve stejné čtvrti. Ztratila se přibližně ve stejnou dobu."

"Co na to psychologové?" zeptal se hned Ussery.

O'Connor přikývl. "Prostudovali si všechno, co zatím víme. Nejsou si jistí, jestli ten e-mail poslala oběť, anebo právě ten hromadný vrah, který by si tak zahrával s jejími příbuznými. Odlišný styl toho vzkazu, co nám přinesl pan Bannister... nu, oba jsme viděli, že to vypadalo, jako by to napsal někdo úplně jiný anebo někdo pod drogami, jenže ona očividně drogy nebrala. A ten e-mail nejsme schopní vysledovat. Prošlo to skrz anonymní zasílací systém. To je zařízení, vyvinuté k ochraně soukromí odesílatelů elektronické pošty, asi aby

si mohli lidi posílat po internetu porno. Mluvil jsem s Eddiem Moralesem z Baltimoru. To je jeden kouzelník přes techniku z oddělení Nevinných obrázků," tak se u FBI říkalo projektu, jehož cílem bylo vysledovat, zatknout a potrestat všechny, kdo si po internetu vyměňují dětské porno, "a Bert říkal, že právě na něčem pracují. Mají ochočeného hackera, který si myslí, že se mu podařilo přijít na to, jak prorazit tuhle ochranu anonymity. Jenže to ještě nemá hotové a kromě toho si tamní státní zástupce myslí, že by to tak jako tak nebylo legální."

"Do hajzlu," zaklel v duchu Ussery nad tím právnickým názorem. Na dětské porno mají u FBI obzvlášť spadeno a program Nevinné obrázky byl ve skutečnosti prioritním, celostátně vedeným vyšetřováním, řízeným z baltimorské pobočky.

O'Connor přisvědčil. "Přesně tohle říkal i Bert, Chucku."

"Takže zatím nic?"

"Nic, co by stálo za řeč. Ještě musíme promluvit s několika Maryinými přáteli. Zítra jich bude celkem pět, ale vsadil bych se, že pokud se vůbec něco vyklube, tak jedině v New Yorku. Někdo ji musel znát. Někdo s ní musel chodit. Rozhodně ne tady, Chucku. Ona z Gary odešla a ani se neohlédla."

Ussery se zamračil, ale na O'Connorově vyšetřovacím postupu nenašel jedinou chybičku, a přitom se případu Bannisterová věnovalo celých dvanáct agentů. Takovéhle případy se rozvíjejí svým vlastním tempem. Až zase tak jako každý den zavolá James Bannister, bude mu opět muset odpovědět, že na tom FBI pracuje, a zeptat se ho, jestli nezapomněl agentům z Gary povědět ještě o nějakých přátelích své dcery.

25 KAPITOLA - ÚSVIT

"MOC DLOUHO JSTE SE U NÁS NEZDRŽEL, PANE," PROHODIL úředník pasové kontroly, když nahlédl do Popovova pasu.

"Byla to jen krátká obchodní schůzka," vysvětlil mu Rus s dokonalým americkým přízvukem. "Ale brzy se zase vrátím," usmál se.

"Jen přijeďte, pane." Ohmataný pas obdržel další razítko a Popov zamířil do lóže první třídy.

Grady to udělá. Tím si byl jist. Pro tak ješitného člověka je to prostě neodolatelná výzva a totéž platí i o slíbené odměně. Šest milionů, takovou sumu lidé od IRA nikdy neviděli pohromadě, dokonce ani na počátku osmdesátých let, kdy je sponzoroval Muammar Kaddáfí z Libye. S financováním teroristů byly vždycky potíže. Rusové jim v minulosti dodávali zbraně, ovšem pro IRA byla cennější místa, kde mohli cvičit, a zpravodajské informace o aktivitách britských bezpečnostních sil; peněz ale nikdy moc neměli. Sovětský svaz nikdy nevlastnil příliš velké částky v zahraničních měnách a většinou jich využíval spíše k nákupu technologií použitelných pro vojenské účely. Kromě toho se ukázalo, že postarší manželé, kteří sloužili jako kurýři, dopravující hotovost sovětským agentům usídleným v Americe a Kanadě, byli celou dobu řízeni FBI! Popov potřásl hlavou. KGB byla skvělá, ale FBI je taky schopná. Má dlouhodobé a skvělé zkušenosti s operacemi vedenými pod falešnou vlajkou, které - v případě zmíněných kurýrů - kompromitovaly velký počet citlivých operací oddělení aktivních opatření v sekci A. Američané byli příliš chytří, než aby ty operace otevřeně zhatili, a raději jich využili jako stále silnějších zdrojů informací, jež jim umožnily systematicky si dotvářet obraz činností KGB - ať už šlo o krátkodobé, či dlouhodobé cíle. Tím pádem věděli přesně, co se Rusům ještě nepodařilo odhalit.

Cestou k odletové přepážce znovu potřásl hlavou. A on sám ještě pořád tápe v temnotách. Neustále ty stejné otázky. K čemu slouží to, co dělá? Oč se Brightling snaží? Proč chce napadnout Duhu?

*****

CHAVEZ se rozhodl, že pro dnešek odloží MP desítku a místo ní se bude věnovat své berettě ráže 45. Se samopalem, vyrobeným u firmy Heckler&Koch, neminul cíl už celé týdny - minout cíl pro něho znamenalo netrefit se do vzdálenosti půldruhého palce od místa ideálního zásahu, tedy od bodu mezi očima střelecké figuríny, mírně nad jejich úrovní. Dioptrická mířidla byla navržena tak kvalitně, že pokud člověk skrze ně uviděl cíl, určitě jej zasáhl. Tak to bylo jednoduché.

Jenže střelba z pistole není jednoduchá a potřeboval se procvičit. Vytáhl zbraň ze zeleného goretexového pouzdra. Vytasil ji rychle; levá i pravá ruka se sevřely na pažbě, současně poodstoupil o půl kroku zpátky, pootočil se celým tělem a zaujal Weaverův postoj, jak se to před lety naučil na farmě ve Virginia Tidewater. Sklouzl pohledem z terče; sledoval mířidla, stoupající k úrovni očí, a jakmile se zbraň dostala do správné polohy, klidně ukazováčkem stiskl spoušť...

... jenže ne úplně klidně. Výstřel by subjektu roztříštil čelist a možná i přerval některou důležitou cévu, ale nezpůsobil by okamžitou smrt. To by zařídila až druhá rána, vypálená o půl vteřiny později. Ding otráveně zabručel. Páčkou pojistky spustil úderník do základní polohy a vrátil pistoli do pouzdra. A znovu. Sklopil oči, aby se nedíval na cíl, a pak opět vzhlédl. Tam stojí terorista a míří zbraní na hlavu dítěte. Beretta opět vylétla jako blesk, mířidla se ustálila na cíli a Chavez ohnul ukazováček. To je lepší. Tentokrát by toho parchanta zasáhl do levého oka; druhý výstřel, vypálený opět o půl vteřiny později, vytvořil spolu s prvním zásahem uprostřed čela figuríny pěknou osmičku.

"Skvělý dubl, pane Chavezi."

Ding se ohlédl a uviděl správce střelnice Davea Woodse.

"Jo, ale ta první rána šla moc do strany a dolů," přiznával Ding. To, že by lumpovi ustřelil půl obličeje, mu nestačilo.

"Míň pohybů zápěstím, víc síly v prstech," radil Woods. "Počkejte, podívám se, jak držíte zbraň." Ding poslechl. "No ano, už to vidím." Maličko poopravil polohu Chavezovy levé ruky. "Asi takhle, pane."

Hergot, pomyslel si Ding. Opravdu je to tak jednoduché? Stačilo posunout dva prsty o necelou čtvrtinu palce, a pistole se mu usadila v ruce, jako by měl pažbu vyrobenu přesně na míru. Několikrát to vyzkoušel, potom vrátil zbraň do pouzdra a znovu zkusil rychle tasit a vystřelit. Tentokrát zasáhl cíl ze vzdálenosti sedmi metrů první ranou přesně mezi oči a druhý zásah posadil těsně vedle prvního.

"Výtečně," zvolal Woods.

"Jak dlouho už učíte lidi střílet, seržante?"

"Dost dlouho, pane. Tady v Herefordu jsem už devět let."

"Proč jste nikdy nevstoupil do SAS?"

"Mám poškozené koleno. V šestaosmdesátém jsem se zranil při seskoku. Stačí, abych uběhl dvě míle, a úplně mi ztuhne kloub."

Rudý knír měl navoskovaný a nakroucený do dvou dokonalých hrotů, v šedých očích mu jiskřilo. Tenhle borec by mohl učit střílet i Doka Hollidaye, napadlo v tu chvíli Chaveze. "Jen pokračujte pane." Správce odkráčel.

"Tak sakra," vydechl Ding. Zkusil ještě několikrát rychle vytasit. Nehýbat zápěstím, pevné prsty, levou ruku o trochu níž na pažbě... bingo... Za tři minuty vystřílel doprostřed plochy, kde všechny zásahy znamenaly okamžité zneškodnění subjektu, dvoupalcovou díru. Tuhle lekci si musím zapamatovat, umiňoval si Ding.

Tim Noonan stál v sousedním boxu, také s berettou. Střílel pomaleji než Chavez a jeho zásahy nedopadal}' tak těsně vedle sebe, ale všemi výstřely by zasáhl dolní část mozku a místo, kde se k mozku připojuje mícha, takže by všechny byly okamžitě smrtelné. Nakonec oběma došla munice. Chavez si sňal s

uší protihlukové chrániče a poklepal Noonanovi na rameno.
"Dneska jsem byl trochu pomalý," poznamenal zamračeně technik.
"Jo, ale trefil ses. Tys Sloužíval u HRT, že jo?"
"No jo, ale ne jako střelec. I tam jsem dělal technika. Tedy, chodil jsem s nimi pravidelně střílet, ale na extratřídu nemám. Nikdy se mi nepovede střílet tak rychle, jak bych chtěl. Třeba mi pomalu reagují nervy." Noonan se ušklíbl a rozebral pistoli, aby ji vyčistil.
"Jak funguje ta věc na hledání lidí?"
"Je to hotový kouzlo, Dingu. Ještě týden, a budu mít v malíčku i ty nové modely. K anténě přidali takovou parabolu. Vypadá to jako něco ze Star Treku, ale umí to, sakra, hledat lidi." Otřel součástky pistole a postříkal je čisticím sprejem - kvůli čistotě a také aby je promazal. "Tenhle Woods je bezva trenér, co?"
"Jo, zrovna dneska mi pomohl poopravit jednu chybičku." Ding si vzal do ruky sprej a také on se jal čistit zbraň.
"Když jsem ještě byl v akademii FBI, tamní správce se mnou taky dokázal zázraky. Řek bych, že jde jen o to, poskládat ruce správně na pažbě. A mít pevný stisk v prstech."
Noonan protáhl hlaveň vytěrákem, nakoukl do ní a opět složil pistoli dohromady. "Víš, nejlepší na tom, že jsme tady, je to, že jsme asi jediní, kdo smí u sebe nosit zbraň."
"Pokud tomu správně rozumím, tady civilisti nesmějí vlastnit zbraně, je to tak?"
"Ano. Před pár lety změnili zákon. Určitě jim to pomohlo snížit zločinnost," tvrdil Noonan. "Se zákony, které omezují ozbrojování, začali už ve dvacátých letech kvůli IRA. Že se jim to povedlo, co?" zasmál se agent FBI. "No, oni ani nemají psanou ústavu jako my."
"Ty máš u sebe bouchačku pořád?"
"To bych řek!" Noonan zvedl hlavu. "Koukej, Dingu, jsem policajt, chápeš? Připadám si jako nahej, když nemám za pasem svou kamarádku. Dokonce i když jsem pracoval v laboratoři na velitelství a měl jsem k dispozici rezervované místo na parkovišti a tak podobně, ani tehdy jsem po Washingtonu neběhal beze zbraně."
"Musels ji někdy použít?"
Tim zavrtěl hlavou. "To se stane málokomu. Ale je to taková mystická záležitost." Znovu pohlédl na svůj terč. "Některé věci se prostě člověk rád naučí."
"Jo, to asi platí o každém z nás." Vynalézavá aplikace britských zákonů umožňovala příslušníkům Duhy nosit zbraně všude s sebou - jako členové protiteroristické jednotky byli totiž neustále ve službě. Chavez tohoto práva nevyužíval příliš často, ale na tom, co řekl Noonan, něco bylo. Chavez se díval, jak do vyčištěné a opět sestavené pistole zaklapl nabitý zásobník, stisknutím páčky zasunul náboj do hlavně, zajistil zbraň a znovu zásobník vytáhl, aby jej doplnil o jeden náboj. Potom pistoli uložil do pouzdra zavěšeného na opasku a do zapínacích kapes po stranách zasunul dva plné zásobníky. I tohle patřilo k práci policisty.
"Zatím ahoj, Time."
"Ahoj, Dingu."

*****

ŘADA lidí to nedokáže, ale někdo má prostě paměť na obličeje. Je to schopnost užitečná zejména u číšníků, protože lidé se rádi vracejí do podniků, kde si obsluha pamatuje, jakým nápojům dávají přednost. Tato pravda platila i v baru Turtle Inn na Columbus Avenue. V poledne, krátce po otevření, vešel do podniku pochůzkář a zavolal: "Hej, Bobe."
"Ahoj, Jeffe. Chceš kafe?"

"Jo," přisvědčil mladý policista a díval se, jak barman vybírá z krabice hnědý prášek. Na rozdíl od většiny barů tady vařili dobrou kávu, protože to byl podnik navštěvovaný ambiciózními mladíky z okolí. Ještě cukr, trochu smetany, a už podával policistovi šálek.

Jeff sloužil v tomto okrsku necelé dva roky; dost dlouho na to, aby znal všechny zdejší živnostníky, a většina z nich znala jeho a také jeho zvyky. Byl poctivý policajt, ale nikdy neodmítl jídlo nebo skleničku zdarma, zvlášť na koblihy si potrpěl, ostatně, to je oblíbená pochoutka všech amerických policistů.

"Copak se děje?" vyptával se Bob.

"Hledáme zmizelé děvče," odpověděl Jeff. "Neznáš tenhle obličej?" Podal mu kopii fotografie.

"Znám. Jmenuje se Annie a má ráda Chardonnay od firmy Kendall Jackson. Chodívala sem pravidelně. Ale poslední dobou jsem ji tu neviděl."

"A co tahle?" Postrčil přes barový pult další kopii. Bob se na ni díval jednu, dvě vteřiny.

"Mary... Mary Bannisterová. Na tu si vzpomínám. Tu jsem taky už nějaký čas neviděl."

Pochůzkář nemohl uvěřit, že má takové štěstí. "Co o nich víš?"

"Počkej chvíli. Říkáš, že zmizely. Unesl je někdo?"

"Přesně tak, člověče." Jeff se napil kávy. "Tuhle hledá FBI." Poklepal na fotografii Bannisterové. "Tu druhou jsme dodali my."

"Ať se propadnu. Tedy, já toho o nich moc nevím. Vídal jsem je tady několikrát týdně, chodily sem tancovat a tak, jako všechna nezadaná děvčata. Honily kluky."

"Dobrá, poslouchej: přijde si sem s tebou o nich popovídat pár lidí. Tak si to promysli, jo?" Policista musel vzít v úvahu i možnost, že právě Bob je odpovědný za jejich zmizení, ale v každém vyšetřování musí člověk něco riskovat a tahle možnost byla opravdu hodně nepravděpodobná. Jako řada jiných číšníků v New Yorku i tento muž původně toužil být hercem; tím se nejspíš vysvětluje to, že má tak dobrou paměť.

"Jasně, Jeffe, spolehni se. Takže je unesli, jo? Něco takového se dneska už moc neslyší. Sakra práce."

"V tomhle velkém městě vedle sebe probíhá osm milionů životních příběhů, člověče. Tak nashle." Pochůzkář zamířil ke dveřím. Měl pocit, že dneska už toho udělal víc než dost, a jakmile vyšel na ulici, zavolal vysílačkou na okrsek a oznámil tam, co se právě dověděl.

*****

GRADYOVA tvář byla ve Spojeném království dobře známa, ale ne s rezavou bradkou a brýlemi, které, jak doufal, zakryjí jeho obličej natolik, aby ho nějaký přemrštěně pozorný konstábl neodhalil. V každém případě tady bylo méně policistů než v Londýně. Vjezd do herefordských kasáren vypadal přesně tak, jak si jej pamatoval, a od něj to už nebylo daleko k místní nemocnici, kde si prohlédl rozložení ulic, chodníků a parkovišť a zjistil, že mu tato situace vyhovuje. Aparátem značky Nikon udělal šest snímků. Plán, který již v jeho mysli začínal nabývat konkrétní podoby, byl docela jednoduchý, jako všechny dobré plány. Ulice i prostranství před nemocnicí mu nahrávaly do ruky. Jako vždy bude hlavně záležet na překvapení. Bez toho by to nešlo, protože operace bude probíhat velice blízko sídlu nejlepší a nejnebezpečnější vojenské jednotky v Británii, ale vzdálenosti mu umožnily odhadnout i potřebné časové limity. Venku asi čtyřicet minut a třicet minut uvnitř, aby plán dopadl jaksepatří. Potřebuje patnáct lidí, a on si může dovolit vybrat těch nejlepších patnáct. Ostatní věci se nakoupí za peníze, říkal si Grady ve voze na parkovišti před nemocnicí. Ano, musí to vyjít a také to vyjde. Zbývá jediná

otázka: ve dne, nebo v noci? Obvyklá odpověď by zněla: noc. Jenže Grady z vlastní těžce zaplacené zkušenosti věděl, že protiteroristické týmy si v noční práci libují, protože díky noktovizorům je jim noční tma z taktického hlediska lhostejná, zatímco lidé jako Grady nemají tak kvalitní výcvik pro noční akce. Při nedávných akcích ve Vídni, Bernu a ve Světovém parku byla tma obrovskou výhodou pro policií. Proč to tedy nezkusit za denního světla, uvažoval. Dospěl k názoru, že tohle bude ještě muset probrat s přáteli. Nastartoval vůz a vydal se zpátky do Gatwicku.

*****

"JO, myslím na to od té chvíle, kdy mi Jeff ukázal ty obrázky," vykládal barman. Jmenoval se Bob Johnson. Teď už byl vystrojen na večerní službu, měl na sobě bílou košili k fraku, kolem pasu šerpu a na krku motýlka.

"Znáte tu ženu?"

"Ano," přikývl s určitostí. "Mary Bannisterová. Ta druhá se jmenuje Anne Pretloeová. Obě sem chodily pravidelně. Zdály se být docela milé. Tancovaly a flirtovaly. Tady bývá večer dost nabito, zvlášť o víkendech. Přicházely obyčejně tak v osm a odcházely v jedenáct, o půl dvanácté."

"Samy?"

"Myslíte když odcházely? Většinou ano, ale ne vždycky. Annie si potrpěla na jednoho chlápka, jmenuje se Hank, příjmení neznám. Běloch, hnědé vlasy i oči, vysoký asi jako já, trochu mu roste bříško, ale není vyloženě tlustý. Myslím, že je advokát. Dneska večer se tu asi staví. Chodí sem hodně často. A pak tu byl ještě jeden... možná zrovna, když jsem ji tu viděl naposledy... jak se sakra jmenuje?" Johnson se zadíval na barový pult. "Kurt nebo Kirk, tak nějak. Když na to teď myslím, mám dojem, že s ním Mary taky jednou nebo dvakrát tancovala. Je to běloch, vysoký, pohledný, už jsem ho nějakou dobu neviděl. Potrpěl si na whisky sour s Jimem Beamem. Dával slušné spropitné." Každý barman si vždycky pamatuje, kdo dává velké či malé spropitné. "Byl to lovec."

"Co?" podivil se Sullivan.

"Honil holky, člověče. Proto sem přece chlapi choděj, ne?"

Tohohle člověka jim seslalo samo nebe, pomysleli si Sullivan s Chathamem. "Říkáte, že jste ho už tady nějakou dobu neviděl?"

"Toho Kurta? Ne, nejmíň dva týdny, možná i víc."

"Co kdybyste nám pomohl sestavit portrét?"

"Myslíte jako s malířem, který ho bude pořád překreslovat, jak o tom píšou v novinách?" zeptal se Johnson.

"Přesně tak," řekl Chatham.

"Snad bych to mohl zkusit. Znají ho i některá z děvčat, co sem chodí. Myslím, že Marissa ho zná. Ta chodí pravidelně, skoro každý večer, ukáže se tak o půl osmé, v osm."

"Takže tu asi na chvíli zůstaneme," zauvažoval nahlas agent Sullivan a pohlédl na hodinky.

*****

"ANO, udělá to," řekl Popov. Seděli v rohovém boxu a díky hudbě hrající v pozadí měli jistotu, že je nikdo neuslyší. "Ještě to nepotvrdil, ale udělá to."

"Kdo to je?" chtěl vědět Henriksen.

"Sean Grady. Znáte to jméno?"

"To je člověk z PIRA... působil hlavně v Londonderry, že?"

"Ano, většinou. Podařilo se mu zajmout tři lidi od SAS a... zbavit se jich. Stalo se to při dvou různých incidentech. SAS se ho tehdy pokoušeli dopadnout při třech akcích. Jednou se k němu dostali už dost blízko a zlikvidovali asi deset jeho blízkých spolupracovníků. On potom očistil svoji organizaci od

lidí, které podezíral, že dělají informátory. Je dost bezohledný," ujistil Popov společníky.

"To je pravda," řekl Henriksen Brightlingovi. "Jak si vzpomínám, četl jsem, co udělal těm zajatcům od SAS. Nebylo to moc pěkné. Grady je pěkně hnusná nátura. Má na tu akci dost lidí?"

"Myslím, že má," odpověděl Dmitrij Arkaďjevič. "A potřebuje z nás vytáhnout peníze. Nabídl jsem pět milionů, ale on chce šest a k tomu ještě drogy."

"Drogy?" opakoval Henriksen.

"Počkat, já myslel, že IRA je proti drogám," namítl Brightling.

"Žijeme v pragmatickém světě. IRA se celá léta snažila vymýtit z Irska všechny obchodníky s drogami - nejčastěji je stříleli do kolen, to byl velmi veřejný způsob varování. On toho využíval hlavně jako psychologické a politické zbraně. Možná, že teď se rozhodl využít drog jako zdroje příjmů, aby mohl pokračovat v operacích," vysvětloval Dmitrij. Nikomu z přítomných zřejmě nedělala starosti morální stránka věci.

"No dobře, myslím, že v tom mu můžeme vyhovět," usoudil Brightling trochu znechuceně. "Stříleli je do kolen? Jak to myslíte?"

"Vezmeš pistoli," vykládal Bill, "přiložíš hlaveň zezadu někomu ke kolenu a vystřelíš. Koleno je na cucky. Bolí to a dotyčný je nadosmrti mrzák. Dělali to taky informátorům a každému, kdo se jim znelíbil. Protestantští teroristi ke stejnému účelu používali vrtačku. Po takovém zásahu se rychle roznese, že si s dotyčnými není radno zahrávat," dodal Henriksen.

"Fuj," otřásl se lékař Brightling.

"Proto se jim říká teroristi," zdůraznil Henriksen. "Dneska je prostě zabíjejí. Grady má pověst totálně bezohledného chlapa, že ano?"

"Ano," přitakal Popov. "Není pochyb, že tu akci provede. Líbí se mu ta představa i váš návrh, jak na to jít, Bille. A kromě toho je hrozně ješitný." Popov usrkl ze sklenky vína. "Chtěl by se dostat do politického vedení IRA, takže musí předvést něco opravdu dramatického."

"Irsko - země balad a šťastných válečníků."

"Myslíte, že uspěje?"

"Ten plán je opravdu chytrý. Ale uvědomte si, že pro něho bude úspěchem už to, když zlikviduje dva primární cíle - ty dvě ženy a k tomu pár vojáků, kteří se proti němu pokusí zasáhnout. Pak se dá na útěk a bude se snažit v bezpečí vrátit do Irska. Jestliže se mu podaří takový útok přežít, bude to pro něj politický úspěch. Svést kompletní bitvu se vším všudy by bylo z jeho hlediska bláznovství. A Grady není blázen."

"Tedy, podle vás se pokusí jen udeřit a utéct," zajímal se Bill.

Dmitrij přikývl. "Žádná jiná taktika pro něj nemá smysl. Doufá, že si ve zdraví užije těch peněz, které jsme mu nabídli. Pokud ovšem budete souhlasit s tím zvýšením."

"Co záleží na milionu nebo dvou?" Henriksen potlačil úsměv.

Takže oni oba považují takové částky za zanedbatelné, řekl si Popov a znovu si s prudkou naléhavostí uvědomil, že ti dva plánují něco obludného - ale co?

"Jak to budou chtít? V hotovosti?" otázal se Brightling.

"Ne, slíbil jsem jim číslem označené konto ve Švýcarsku. Zařídím to."

"Proprali jsme dostatek peněz," ujistil Bill svého šéfa. "Můžeme to vyřídit hned zítra, jestli chceš."

"A já zase poletím do Švýcarska," poznamenal otráveně Dmitrij.

"Unavuje vás létání?"

"Nacestoval jsem se víc než dost, pane Brightlingu," odvětil Popov otevřeně. Cítil únavu z časového posunu a tentokrát to už na něm bylo vidět.

"Jmenuju se John."

"Johne." Popov pokývl hlavou, trochu překvapen, že poprvé v tónu svého šéfa zaznamenal jistou náklonnost.

"Já tě chápu, Dmitriji," přizvukoval Henriksen. "Ten můj výlet do Austrálie mně dal taky pěkně zabrat."

"Jaké to bylo, vyrůstat v Rusku?" zeptal se John Brightling.

"Těžší než v Americe. Ve školách bylo víc násilí. Nijak silná zločinnost," vysvětloval Popov, "ale spousta rvaček mezi kluky - rvačky o prvenství, jak už to bývá. Úřady většinou dělaly, že to nevidí."

"Kde jste vyrostl?"

"V Moskvě. Otec byl taky důstojníkem státní bezpečnosti. Vystudoval jsem na moskevské univerzitě."

"Jaký obor?"

"Jazyky a ekonomii. Jazyky se mi později velice hodily. Ale studium ekonomie nemělo žádnou cenu, protože marxistické pojetí ekonomiky není právě efektivní."

"Dostal jste se taky někdy mimo město? Víte, třeba jako u nás skauti a tak?"

Popov se usmál, udiven, kam asi tohle všechno směruje. Ale vyhověl jim. "S tím souvisí jedna z mých nejbáječnějších vzpomínek z dětství. Byl jsem na pionýrském táboře. Jeli jsme do jednoho sovchozu a měsíc jsme tam pracovali, pomáhali jsme při žních... sžívali se s přírodou, jak se říká u vás v Americe." Tehdy, ve čtrnácti letech, také potkal svou první lásku, Jelenu Ivanovnu. Kdepak je jí asi konec. Na okamžik se ponořil do nostalgických vzpomínek, když si vzpomněl, jak se jí ve tmě dotýkal - byla první, kterou v životě dobyl...

Brightling s nepřítomným úsměvem pokýval hlavou a pochopil to tak, jak mu vyhovovalo. "Líbilo se vám tam?"

Očividně o tom nechtěli slyšet žádné podrobnosti. "Ale ano. Často jsem si říkal, jaké by to asi bylo, žít na takové vesnici, se sluncem v zádech obdělávat půdu... S otcem jsme často chodívali na procházky do lesa, sbírat houby - to byla v šedesátých letech v Sovětském svazu oblíbená zábava, procházky lesem." Na rozdíl od mnohých Rusů jezdívali otcovým služebním autem. Jako všichni kluci, i on si les oblíbil zejména jako romantické, dobrodružné prostředí a vždycky tam s otcem chodíval rád.

"Je tam v lesích nějaká zvěř?" zajímal se Henriksen.

"Jsou tam samozřejmě k vidění ptáci, nejrůznější druhy. Občas člověk potká losa, ale jen vzácně. Státní myslivci je vybíjeli. Nejvíc se zaměřovali na vlky. Stříleli je z vrtulníků. U nás v Rusku nemáme rádi vlky, jako tomu je tady v Americe. Kolují různé historky o tom, jak žerou lidi. Řekl bych, že jde většinou o výmysly."

Brightling přikývl. "U nás je to stejné. Vlci jsou jen velcí divocí psi. Dají se ochočit jako domácí zvířata. Někteří lidi to dělají."

"Vlci jsou úžasní," připojil se Bill. Také často pomýšlel na to, ochočit si vlka, ale k tomu člověk potřebuje velký pozemek. Možná, až bude projekt naplno v chodu.

Co má tohle všechno znamenat? Dmitrij se divil, ale hrál s nimi tu hru dál. "Vždycky jsem toužil potkat medvěda, ale v moskevské oblasti už žádní nejsou. Viděl jsem je jen v zoo. Miluju medvědy," dodal, a byla to lež. Vždycky se jich strašně bál. Každé dítě v Rusku zná spoustu historek o medvědech a jen málokdy o nich slýchá příjemné věci, i když to nejsou tak vyloženě nepřátelské příběhy jako v případě vlků. Velcí psi? Ve stepích vlci opravdu občas zabijí člověka. Venkované a zeměděl ci je nenávidí jako mor a jsou vděční za přítomnost státních lovců s helikoptérami a automatickými zbraněmi, kteří je dokážou vyslídit a pobít.

"Já i John jsme milovníci přírody," vysvětloval Bill a zamával na číšníka, aby jim donesl ještě láhev vína. "Vždycky jsme se zajímali o přírodu, už ve skautu -to je asi něco jako ti vaši pionýři."

"V Sovětském svazu se stát k přírodě nechoval moc dobře. Máme tam daleko horší potíže než vy tady v Americe. Amerika by měla vyslat do Ruska odborníky, kteří by obhlédli všechny škody a navrhli řešení problémů se znečištěním a podobně."

Hlavně v Kaspickém moři, kde znečištění vyhubilo většinu jeseterů. S nimi se vytratil i kaviár, kdysi významný zdroj valut pro Sovětskou vládu.

"Ano, byl to opravdu zločinný přístup," přitakal Brightling věcně. "Ale problémy tohoto druhu jsou všude na světě. Lidi nerespektují přírodu, jak by měli." Brightling mluvil dál a v následujících několika minutách pronesl jakousi odbornou přenášku v kostce; Dmitrij ji zdvořile vyslechl.

"V Americe se tomu věnuje celé silné politické hnutí, že?"

"Ne tak silné, jak by si hodně lidí přálo," namítl Bill. "Ale pro některé z nás je to důležité téma."

"Takové hnutí bychom potřebovali v Rusku. Hrozná škoda, že se toho tolik zbytečně zničilo," odpověděl Popov, dokonce zčásti upřímně. Stát by měl chránit zdroje pro příští využití, a ne je jenom ničit, protože s nimi neschopní místní politici neumějí správně zacházet. Jenomže SSSR byl stát tak příšerně neefektivní úplně ve všech směrech... tedy, s výjimkou špionáže, opravil se v duchu Popov. Amerika si v tomto směru vede dobře. Města jsou tu mnohem čistší než v Rusku, dokonce i New York, a stačí odjet jen hodinu cesty autem od města, a člověk všude najde nádherně zelenou trávu a úpravné farmy. Zajímavější však byla otázka, proč se tento rozhovor, který začal u teroristů, náhle stočil tímto směrem. Nevyvolal to snad nějak on sám? Ne, téma zničehonic změnil jeho zaměstnavatel. Nebyla to náhoda. To znamená, že si ho oťukávají... ale kvůli čemu? Co znamenají ty žvásty o přírodě? Popíjel víno a pozoroval své společníky. "Víte, zatím jsem ještě neměl příležitost pořádně si Ameriku prohlédnout. Moc rád bych navštívil některé národní parky. Jak se jmenuje ten s těmi gejzíry? Gold stone? Tak nějak."

"Yellowstone. To je ve Wyomingu. Asi nejkrásnější místo v Americe," prohlásil Henriksen.

"Ba ne, nejkrásnější je Yosemitský," oponoval mu Brightling. "V Kalifornii. To je nejkrásnější údolí na světě. Teď je tam všude plno těch zpropadených turistů, ale to se změní."

"V Yellowstonu je to stejná písnička, Johne. Ale i tam nastane změna," dodal Henriksen.

Zdálo se, že vědí docela přesně, co se všechno má změnit. Americké národní parky podléhají federální vládě a patří všem občanům. Určitě ano, protože žijí z daní. Neexistuje v nich žádný omezený přístup jenom pro vybranou elitu. Všichni jsou si rovni - tohle se učil už v sovětských školách, jenže tady tak opravdu žijí. Další z důvodů, pomyslel si Dmitrij, proč jedna země skončila v úpadku a ta druhá je stále silnější.

"Jak to myslíte, že se to změní?" zeptal se.

"Nu, jde o to, zmírnit neblahý vliv, který lidi mají na tamní prostředí, jenže nejprve se bude muset stát několik věcí," odpověděl Brightling.

"To ano, Johne, něco se musí stát," zasmál se Henriksen. Potom ho napadlo, že tento průzkum už zašel příliš daleko. "Mimochodem, Dmitriji, jak se dovíme, že je Grady ochotný do toho jít?"

"Zavolám mu. Dal mi číslo mobilního telefonu, na který mu můžu v určitou denní dobu zavolat."

"To je ale důvěřivý člověk."

"Mně věří. V osmdesátých letech, když jsem pobýval v údolí Bikáa, jsme byli přátelé. Kromě toho ten mobilní telefon nejspíš pro něj koupil někdo úplně jiný na falešnou kreditní kartu. Takové věci přijdou vhod všem agentům zpravodajských služeb. Bez složitých technických pomůcek se dají jen těžko vysledovat. Amerika takovou techniku má a Anglie taky, ale jiné země ne, a pokud ano, není jich nijak moc."

"Zavolejte mu, jakmile to budete považovat za vhodné. Potřebujeme, aby se to podařilo, že ano, Johne?"

"Ano," prohlásil rozhodně doktor Brightling. "Bille, připrav na zítřek peníze k převodu. Dmitriji, vy zařiďte to bankovní konto."

"Ano, Johne," odpověděl Popov, právě když ke stolku přivezli vozík s

moučníky.

*****

VŠICHNI viděli, že Grady je tím nápadem nadšen. V Dublinu táhlo na druhou hodinu ráno. Fotografie vyvolal jeden jeho přítel z řad příslušníků hnutí a šest snímků zvětšil. Zvětšeniny visely připíchnuté na stěně, malé snímky ležely na příslušných místech v mapě rozložené na stole.

"Přijedou tudy, po téhle silnici. Toto je jediné místo, kde můžou zaparkovat, je to tak?"

"Souhlasím," potvrdil Rodney Sands, když prověřil všechny úhly.

"Dobrá, Roddy, a pak to uděláme takhle..." Grady jim vysvětlil svůj plán.

"Jak budeme ve spojení?"

"Mobilními telefony. Každá skupina bude mít svůj a nastavíme si kombinaci rychlého vytáčení, abychom se mohli navzájem rychle a efektivně informovat."

"Co zbraně?" chtěl vědět Danny McCorley.

"Těch máme dost, chlapče. Pošlou proti nám pět lidí, možná i deset, ale určitě ne víc. Nikdy nevyslali do akce víc než deset mužů najednou, dokonce ani ve Španělsku ne. Spočítali jsme si je přece na těch viodeozáznamech. Nás bude patnáct, jich deset a překvapení bude pracovat pro nás v obou fázích útoku."

Bratři Barryové, dvojčata Peter a Sam, se zprvu tvářili skepticky, ale pokud se podaří všechno provést rychle... jestliže dokáží dodržet časový plán... ano, mohlo by to jít.

"Co s těma ženskýma?" otázal se Timothy O'Neil.

"Co by s nima bylo," divil se Grady. "To jsou naše hlavní cíle."

"Seane, těhotná ženská... to nebude vypadat politicky dobře."

"Jsou to Američanky, jejich manželé jsou naši nepřátelé a my jich využijeme jako návnady, abychom je přilákali blíž. Nezabijeme je hned a podle okolností je třeba necháme i běžet živé, aby mohly oplakávat svoje zesnulé chlapce," dodal Grady čistě proto, aby uchlácholil mladíkovo svědomí. Timmy není zbabělec, ale přežívá v něm pořád ještě trocha té buržoazní sentimentality.

O'Neil přikývl na znamení, že se podvoluje. Gradymu se nevyplácí protiřečit a v každém případě je to jejich vůdce. "Takže já mám vést tu skupinu, co půjde do nemocnice?"

Grady přisvědčil. "Ano. Roddy a já zůstaneme venku s krycí skupinou."

"Tak dobře, Seane," souhlasil Timmy a s konečnou platností vzal tuhle akci i za svůj podnik.

26 KAPITOLA - ZÁVĚRY

PŘI VYŠETŘOVÁNÍ SE OBČAS VYSKYTNOU PROBLÉMY vyplývající z rizika, že člověk předčasně vyšetřovaného poplaší, ale ne vždycky se tomu lze vyhnout. Agenti Sullivan a Chatham kroužili po baru skoro až do půlnoci a podařilo se jim nalézt dvě ženy, které znaly Mary Bannisterovou, a jednu známou Anne Pretloeové. Ty první jim pověděly jméno muže, s nímž viděly Bannisterovou tančit - byl to stálý host, který sice dnes večer nepřišel, ale zjistili rychle jeho adresu podle telefonního čísla, které, jak se zdálo, znalo poměrně dost zdejších návštěvnic. O půlnoci se již chystali k odchodu, trochu otrávení z toho, že strávili celý večer v baru jen u coca-coly, ale přesto měli několik nových vodítek. Případ se zatím vyvíjel docela typicky. Zvláštní agent Sullivan nad tím uvažoval ještě v samoobsluze, kam si zaskočil pro něco k večeři. Vybíral si potraviny z regálů čistě namátkou, aniž by předem tušil, co se pak z toho v kuchyni vyklube.

*****

"DOBRÝTRO, děvče," pozdravil Ding, než se vyhrabal z lůžka. Jako každý den, i tento začal tím, že políbil svou ženu.

"Ahoj, Dingu." Patsy se pokusila otočit na bok, ale šlo to ztěžka; bylo to skoro stejně obtížné jako spát na zádech. Břicho jí vyplňovalo dítě a sotva se s ním dokázala pohnout. Už aby to bylo, přála si v duchu Patricia Chavezová i přes všechny nepříjemnosti, které jí porod přinese. Ucítila, jak ji rukou pohladil v místech, kde dříve mívala ploché, rovné bříško.

"Jak se má naše maličké?"

"Myslím, že se probouzí," odpověděla s nepřítomným úsměvem. Přemýšlela, jak asi její syn nebo dcera bude vypadat. Ding si byl jist tím, že to bude chlapec. Zdálo se, že si jinou možnost vůbec nepřipouští. Asi to dělá ten jeho hispánský původ, napadlo ji. Jako lékařka věděla, že na tom nesejde. Ať je to, co je to, skoro určitě se to narodí zdravé.

To maličké stvoření v jejím nitru je velmi aktivní od třetího měsíce, kdy podle vlastních slov pocítila první zavrtění.

"Už je to tady," hlásila, když se dítě obklopené plodovou vodou začalo opět hýbat.

Domingo ten pohyb ucítil na své dlani, usmál se, sklonil se k manželce, ještě jednou ji políbil a pak se vydal do koupelny. Jako obvykle je všechno v naprostém pořádku. Cestou nakoukl do dětského pokoje s obrázky barevných zvířátek na stěnách a s připravenou kolébkou. Už brzy, říkal si. Doktor tvrdí, že to může přijít každou chvíli, i když prý první dítě obvykle mívá trochu zpoždění. Za patnáct minut už v ranním sportovním úboru vyšel ze dveří. Předtím vypil jen trochu kávy; nejedl nic, protože nerad snídal před rozcvičkou. Popojel autem k nedalekému sídlu druhé čety, kam už se scházeli i všichni ostatní.

"Ahoj, Eddie," pozdravil Chavez Price.

"Dobrýtro, majore," odpověděl seržant. Za pět minut už se celá četa ve cvičebních úborech přesunula na trávník. Dnes ráno vedl rozcvičku seržant Mike Pierce, stále ještě střelec s největším počtem zásahů při ostrých akcích. Patnáct minut věnoval strečinku a posilovacím cvikům a potom následoval ranní běh.

"Paragáni na padáku!" zahulákal Pierce a zbytek čety odpověděl sborem: "Blbý sou jak bedna máku!"

Chavezovi tenhle tradiční slogan připadal zcela pochopitelný. On sám prošel výcvikovým střediskem Rangers ve Fort Benningu, ale neabsolvoval skoky s padákem. Je přece daleko rozumnější, říkal si v duchu, přiletět do boje ve vrtulníku než sloužit za létající terč, na který ti parchanti zezdola můžou střílet. Ani se na jejich střelbu nedá odpovídat. Taková představa ho děsila. Byl jediným příslušníkem druhé čety, který nezažil ani jeden seskok, a tak byl jen obyčejným zasraným pěšourem, neboli čistě pozemním vojákem, na rozdíl od oněch vyvolených jedinců se stříbrným odznakem ve tvaru zmrzlinového kornoutu. Je zvláštní, že ho kvůli tomu zatím nikdo z jeho podřízených nepopichoval, pomyslel si, právě když minul na trati sloupek označující první míli. Price byl nadaný běžec a nasadil ostré tempo; zřejmě zkouší, jestli někdo neodpadne. Ale to by nikdo neudělal, a všichni si toho byli vědomi.

"Četo... zrychleným pochodém... vchod!" zařval Pierce, když dokončili denní dávku běhu. Ušli ještě padesát metrů a pak se zastavili.

"Dobré jitro, páni. Doufám, že jste se s chutí probudili do nového dne, kdy opět budete mít možnost chránit svět před lumparna," deklamoval Pierce. Usměvavý obličej měl zalitý potem. "Majore Chavezi," řekl ještě a zařadil se na své obvyklé místo.

"No dobrá, pánové. Pěkně jsme se rozhýbali. Seržante Pierci, děkuju za vedení rozcvičky. Teď přijde sprcha a snídaně. Rozchod."

Dvě řady, každá po pěti mužích, se na tento povel rozpadly a vojáci

zamířili k budově, aby se osprchovali. Někteří si ještě trochu rozhýbávali nohy i ruce.

*****

VYZVEDNOUT zbraně bylo ze všeho nejsnazší. Pro nezasvěceného cizince je to skoro legrační záležitost - Irové zacházejí se zbraněmi jako veverky s oříšky: pořád je někam schovávají a občas i zapomenou, kam je, k čertu, schovali tentokrát. Po celé generace proudí ze zahraničí do Irska zbraně určené pro IRA. Ta je ukrývá nejčastěji pod zem s nadějí, že jednou přijde čas, kdy celý národ povstane pod jejím vedením, vrhne se na anglické vetřelce a navždycky je vyžene z posvátné irské půdy... tak nějak to je, říkal si Grady. On osobně už zakopal tisíce zbraní, většinou ruských samopalů AKMS; nacházely se i v této skrýši v hrabství Tipperary. Zakopal tu zásilku čtyřicet metrů západně od mohutného dubu za návrším u jedné farmy. Ležely v hloubce dvou metrů - dostatečně hluboko, aby je náhodou nevyrýpl ze země farmářův traktor, ale i dost mělce na to, aby k jejich vykopání stačilo jen hodinku se ohánět rýčem. Bylo jich sto kusů a dodal jim je v roce 1984 jistý ochotný člověk, s nímž se původně setkal v Libanonu. Dodal i předem napáskované zásobníky, dvacet kusů ke každé zbrani. Všechno bylo uloženo v bednách a zbraně i munici chránil před vlhkostí mastný papír, jak se to dělává v Rusku. Většina obalů je úplně netknutá, zjišťoval Grady a pečlivě si vybíral jednotlivé kusy. Vyndal dvacet samopalů, u každého roztrhl papírový obal, podíval se po známkách koroze, zacvakal uzávěrem tam i zpět a ve všech případech zjistil, že balení je neporušeno, jako kdyby právě opustilo továrnu v Kazani. AKMS je zdokonalená verze typu AK-47; tyhle byly se sklápěcí pažbou, a daly se tedy mnohem snáze ukrýt než samopaly s běžnou armádní dřevěnou pažbou. Ještě důležitější byla skutečnost, že s těmito zbraněmi jeho lidé cvičili v Libanonu. Byly spolehlivé, jednoduché k použití a snadno se daly ukrýt. Právě tyto vlastnosti z nich činily nejvhodnější zbraně pro daný účel. Vzal jich tedy patnáct, k tomu tři stovky zásobníků po třiceti ranách a všechno dal naložit na náklaďák. Zbývalo jen vykopanou jámu zase zasypat. Po třech hodinách už náklaďák mířil k jiné farmě, tentokrát na pobřeží v hrabství Cork. Bydlel tam jeden farmář, s nímž Grady uzavřel jistou dohodu.

*****

SULLIVAN s Chathamem se objevili v kanceláři už před sedmou ráno. Alespoň se jim pro jednou podařilo předběhnout ranní špičku a najít slušné místo na parkování. Jejich prvním úkolem bylo nahlédnout do počítačového seznamu, který umožňuje zjišťovat jména a adresy podle telefonních čísel. Šlo to rychle. Další na řadě byla schůzka se třemi muži, kteří údajně znalí Mary Bannisterovou a Ann Pretloeovou; musí je vyslechnout. Možná, že jeden z nich je hromadný vrah nebo únosce. Pokud by platila ta první možnost, bude to určitě velmi chytrý a obezřelý zločinec. Hromadný vrah je lovcem svých bližních. Je-li inteligentní, často se chová jako voják - sleduje své oběti, zkoumá jejich zvyky a slabosti. Potom přikročí k činu, aby si s nimi mohl pohrát, dokud ho hra neomrzí, a nakonec je zabije. Vraždy spáchané hromadným vrahem přesně řečeno nespadají do oblasti, o niž se zajímá FBI, ale únosy ano, pokud vrah se svojí obětí překročil hranice státu, a jelikož jedna hranice probíhá ve vzdálenosti jen několika set yardů od Manhattanu, byl zde dostatečný důvod, aby agenti projevili zájem. Musí klást otázky velmi opatrně a mít neustále na paměti, že hromadný vrah téměř vždycky disponuje elegantním převlekem, aby snáze překonal nedůvěru svých obětí. Bude to laskavý, pravděpodobně pohledný člověk, přátelský a napohled naprosto neškodný - dokud není příliš pozdě. Dokud nenastane chvíle, kdy je už oběť odsouzena k smrti. Oba agenti si uvědomovali, že pátrají po nejnebezpečnějším typu zločince.

*****

SE subjektem F4 to šlo z kopce. Interferon ani Interleukin 3a proti kmenům Šivy nezmohly vůbec nic. Ty se s chutí množily a zuřivě útočily na její játra. Totéž platilo i o slinivce, která se už rozpadala, což vyvolalo vážné vnitřní krvácení. Je to zajímavé, napadlo Killgorea. Šiva si dal na čas, než se projevil, ale jakmile poprvé ovlivnil výsledky testů, začal si dopřávat a žere jako nějaký hltoun na svatbě. Usoudil, že Mary Bannisterové zbývá asi pět dnů života.

Em sedmička, Chip Smitton, na tom byl o něco lépe. Jeho obranný systém se činil, ale Šiva je i na něj příliš zhoubný. Postupuje pomaleji než u F čtyřky, ale stejně neúprosně.

Subjekt F5, Anne Pretloeová, patřil k jedincům s kvalitní genetickou výbavou. Dal si tu práci a u všech zbývajících subjektů si zjistil, jak na tom jsou jejich rodiny z lékařského hlediska. U Bannisterů měli v rodině rakovinu -její matka i babička zemřely na rakovinu prsu, a bylo vidět, že u ní Šiva postupuje rychle. Je snad nějaký vztah mezi slabou odolností vůči rakovině a vůči infekcím? Mohlo by to znamenat, že je rakovina především chorobou, vyvolanou nedostatky imunitního systému, jak se domnívá celá řada vědců? Psali o tom v časopise New England Journal of Medicine. Mohl by si také nějakým článkem vydobýt určité postavení ve vědeckém světě - jenže na to není čas a kromě toho, než by to vyšlo, mohlo by si to už přečíst jen velmi málo lidí. Nu, alespoň budou mít o čem mluvit v Kansasu, protože tam se bude v medicínských výzkumech pokračovat, včetně práce na projektu nesmrtelnosti. Většina vědců u společnosti Horizon sice není součástí projektu, ale stejně je nemohou zabít. A tak se společně s jinými budou těšit z velkorysosti tvůrců projektu. Nechají naživu mnohem víc lidí, než je nezbytně nutné - samozřejmě, je třeba uchovat dostatečnou genetickou různorodost, a proč si tedy nevybrat inteligentní lidi, kteří časem pochopí, proč museli projekt uskutečnit. A i kdyby to nepochopili, co jim zbude, než žít dál? Všichni už byli určeni jako příjemci Vakcíny B, kterou Steve Berg vyvinul současně se smrtící variantou A. V každém případě má tato jeho vědecká spekulace svoji vědeckou hodnotu, i když pro pokusné subjekty, které nyní obsadily všechny prostory nemocničního střediska, je zcela bezcenná. Killgore si posbíral poznámky a vydal se na vizitu. Začal u Mary Bannisterové.

"Jakpak se dnes ráno cítíme?" zeptal se zvesela.

"Jsem unavená... slabá... je mi zle," odpověděla Mary Bannisterová.

"Bolí vás něco, Mary?"

"Ano, ale ne moc, hlavně břicho." Vnitřní krvácení způsobilo, že byla ve tváři smrtelně bledá. Na obličeji viditelně vyvstávaly krvavé tečky, signalizující infekci, takže se nesměla dostat k zrcadlu, protože ten pohled by ji poplašil. Měli zájem na tom, aby všechny pokusné subjekty zemřely bez bolesti. Pro všechny zúčastněné je to tak mnohem jednodušší - i když ostatním pokusným zvířatům se tak laskavého přístupu nedostává, pomyslel si Killgore. Není to fér, ale je to praktické. Nižší pokusní živočichové nemohou dělat žádné potíže a také není po ruce dostatek údajů o tom, jak jim zmírnit bolest. Třeba se něco podobného podaří vyvinout v Kansasu. To by bylo smysluplné využití jeho znalostí, pomyslel si a opět maličko zesílil dávku drogy, podávané infuzi subjektu F4... jen trošku, čistě na... omámení. Projevoval vůči ní milosrdný přístup, který by raději vyzkoušel s některým z makaků. Budou se v Kansasu dělat pokusy na zvířatech? Z praktického hlediska to bude obtížné. Bez mezinárodních leteckých spojů bude těžké dopravovat zvířata do laboratoří a je tu také etický problém. Mnozí z účastníků projektu proti tomu budou protestovat, a svým způsobem budou mít pravdu. Jenže ono je zatraceně složité vyvíjet léky a nové léčebné postupy bez pokusných zvířat. Ano, říkal si v duchu Killgore, když přecházel do další místnosti, člověka z toho tíží

svědomí, ale vědecký pokrok má svou cenu a oni přece zachrání životy milionům zvířat. Při výzkumu Šivy spotřebovali tisíce živočichů, a také proti tomu skoro nikdo nic nenamítal. Další téma do diskuse na poradě štábu, rozhodl se a vstoupil do pokoje subjektu M7.

*****

VŠICHNI vzdali díky Prozřetelnosti za to, že se v hrabství Cork vyskytuje tak málo policajtů. Koneckonců, je zde nízká zločinnost, a nejsou tu tedy zapotřebí. Irská policie je stejně výkonná jako její protějšek ve Velké Británii a kontrašpionážní sekce naneštěstí spolupracuje s lidmi od Pětky v Londýně, ale žádné z nich se dosud nepodařilo vypátrat Seana Gradyho - přinejmenším o něho nezavadili od doby, kdy se mu podařilo odhalit a zlikvidovat informátory ve své buňce. Oba se ztratili ze zemského povrchu a stali se potravou lososů nebo jiných ryb, které si potrpí na maso informátorů. Grady vzpomínal, jak se tvářili, jak protestovali, že jsou nevinní, když je shodili do moře s železným závažím na nohou. Nevinní? Jak je tedy možné, že od té doby už SAS nechala jeho buňku na pokoji, když se předtím třikrát pokusila ji celou zlikvidovat? Ať jdou do háje s nevinností.

Po několika hodinách nácviku střelby na farmě, dostatečně vzdálené od civilizace, aby nikdo neslyšel rachot palby z automatických zbraní, zpola naplnili příjemnou hospůdku, pojmenovanou podle populární povstalecké písně U mlžné rosy. Každý z jeho lidí vystřílel několik zásobníků, aby si znovu osvojili ovládání samopalu AKMS. Dlouhé palné zbraně jsou snadno ovladatelné a o těchto to platí víc než o kterýchkoli jiných. Rozprávěli o všem možném, jako parta kamarádů, kteří se náhodou sešli u piva. Většina z nich sledovala fotbal v televizoru zavěšeném na stěně. Grady se také díval, ale v mysli se nacházel jinde; uvažoval o blížící se akci, přehrával si obrazy z toho místa, uvažoval, za jak dlouho se na scéně objeví Britové nebo tahle nová skupina Duha. Směr, odkud se objeví, byl zřejmý. To všechno už pečlivě naplánovali, a čím déle v duchu svůj plán probíral, tím víc se mu líbil. Dost možná, že přijde o několik lidí, ale to je nezbytné riziko každého revolucionáře, a když se rozhlédl po svých lidech, věděl, že s tím rizikem počítají stejně jako on.

Pohlédl na hodinky, odečetl pět hodin a sáhl do kapsy pro mobilní telefon. Zapínal jej třikrát denně a z bezpečnostních důvodů jej nenechával v chodu déle než deset minut. Musí být opatrný. Jen to - a taky trocha štěstí, přiznával v duchu -mu umožnilo bojovat tak dlouho. Dvě minuty poté telefon zazvonil. Grady vstal a šel si hovor převzít ven.

"Haló."

"Seane, tady je Joe."

"Zdravím tě, Joe," odpověděl Grady přívětivě. "Jak se mají Švýcaři?"

"Vlastně jsem už zase v New Yorku. Jen jsem ti chtěl říct, že ta obchodní záležitost... myslím to financování... už je to zařízené," oznamoval Popov.

"Výtečně. A co ta druhá věc, Joe?"

"Přivezu to osobně. Za dva dny. Přiletím svým soukromým letadlem do Shannonu. Měl bych tam být asi o půl sedmé ráno."

"Přijdu ti naproti," odpověděl Grady.

"Dobře, příteli. Tak se tedy uvidíme."

"Sbohem, Joe."

"Sbohem, Seane." A bylo ticho. Grady vypnul telefon a vrátil jej do kapsy. Kdyby ten hovor někdo poslouchal, považoval by to za obyčejný obchodní telefonát. Odposlech ale není pravděpodobný, protože odtud vidí až na obzor, a nikde tu neparkuje žádný náklaďák. Kdyby někdo věděl, kde je, poslali by na něho a na jeho lidi rotu vojáků nebo policistů. Rozhovor byl krátký, nesrozumitelný, věcný. Vrátil se dovnitř.

"Kdo to byl, Seane?" zajímal se Roddy Sands.

"Joe," odvětil Grady. "Udělal, oč jsme ho požádali. Takže se můžeme pohnout

kupředu."
"To jistě." Roddy pozvedl půllitr k přípitku.

*****

BEZPEČNOSTNÍ služba, kdysi zvaná MI5, se již po dobu více než celé jedné generace zabývala dvěma hlavními úkoly. Prvním bylo dohlížet na snahy sovětských agentů proniknout do britských vládních struktur - bohužel, tento úkol vyžadoval velké úsilí, protože KGB i jejím předchůdkyním se v minulosti podařilo nejednou překonat britská bezpečnostní opatření. Svého času se jim málem poštěstilo umístit svého agenta - Kima Philbyho - přímo do čela Pětky, což by Sovětům umožnilo řídit britskou kontrašpionáž. Ještě dnes to u příslušníků Pětky vyvolává kolektivní mrazení v zádech. Druhým úkolem bylo proniknout do Irské republikánské armády a dalších irských teroristických seskupení s cílem identifikovat jejich velitele a zlikvidovat je, protože toto byla válka vedená ještě podle starých pravidel. Někdy byla povolána policie, aby někoho zatkla, jindy nastoupila SAS a všechno vyřešila jednodušší cestou. Tyhle rozdíly v technice vyplývaly z neschopnosti britské vlády rozhodnout se, zda irská otázka spadá do kategorie trestných činů, anebo jde o problém týkající se národní bezpečnosti. Podle mínění americké FBI se v důsledku této nerozhodnosti prodloužily nepokoje nejméně o další desetiletí. Jenže zaměstnanci Pětky nemohli ovlivňovat vládní politiku. To bylo úkolem volených činitelů, kteří často nenaslouchali radám vyškolených odborníků, zabývajících se podobnými záležitostmi po celý život. Aniž by mohli danou politiku utvářet či měnit, bojovali dál, sestavovali obsáhlé seznamy lidí, o nichž věděli, že jsou příslušníky IRA, nebo které z toho alespoň podezírali, a to vše jen pro případ, že by se vládní instituce rozhoupaly k dalšímu postupu.

Využívali k tomu zejména najatých informátorů. Donášet na své přátele je stará irská tradice, od dávných dob využívaná Brity k dosažení kýžených cílů.

Pětka vlastnila tlustou složku plnou materiálů o Seanu Gradym i o mnoha jiných. Avšak Gradyova složka byla svým způsobem speciální, protože v jeho skupině kdysi měli velmi šikovně umístěného informátora, který však po čase zmizel - nepochybně byl zavražděn. Věděli, že Grady už dávno přestal své oběti střílet do kolen a namísto toho je začal rovnou vraždit, což považoval za trvalejší řešení problémů, způsobených únikem informací. Policie nikdy nenašla žádné mrtvoly. V různých jednotkách PIRA působilo v současné době dvaatřicet informátorů Pětky. Byly mezi nimi i čtyři ženy, trochu volnějších mravů, než bývá v Irsku zvykem. Ostatních devatenáct byli muži, získaní tak či onak pro spolupráci - ačkoli tři z nich vůbec netušili, že se o svá tajemství dělí s britskými agenty. Bezpečnostní služba jako celek se ze všech sil snažila je chránit a nejeden z nich, jakmile přestal být pro Brity využitelný, byl propašován do Anglie a odtud do Kanady, kde mohl začít nový, bezpečnější život. S většinou z nich však Pětka zacházela jako s materiálem, jejž je třeba vytěžit do poslední kapky, protože se jednalo především o jedince, kteří se dopustili vraždy nebo alespoň byli spolupachateli vrahů, což znamenalo, že jde o zrádce a zločince, jejichž svědomí se probudilo přece jen trochu moc pozdě na to, aby u důstojníků, kteří je řídili, vzbudili nějaké výrazné sympatie.

Podle nejnovějších informací ve složce se Grady někam ztratil. Někteří příslušníci Pětky se domnívali, že ho možná zabil někdo z jeho rivalů, ale to se asi nestalo, protože takovou novinku by se prostřednictvím vůdců PIRA dověděli. Gradyho respektovali i představitelé frakcí, kteří jinak nesouhlasili s jeho postojem zarytého stoupence války a zralého bojovníka, jenž svého času v Londonderry připravil o život pěknou řádku policistů a vojáků. Bezpečnostní služba po něm pátrala i kvůli těm třem vojákům od SAS, které nějak dokázal zajmout, zmučit a zavraždit. Tyhle mrtvoly se našly a pomstychtivost SAS dosud nevychladla, protože dvaadvacátý pluk Speciální letecké služby takové věci nezapomíná a neodpouští. Zabití snad, ale mučení

nikdy.

Náměstek ředitele Bezpečnostní služby Cyril Holt prováděl čtvrtletní revizi hlavních případů a když dospěl ke Gradymu, zarazil se. Dočista zmizel z dohledu. Kdyby byl mrtvý, už by se o tom musel dovědět. Také je možné, že to prostě vzdal; pochopil, že mateřská organizace se opravdu chystá k jednání o míru, a rozhodl se ji podpořit tak, že zastaví veškeré operace. Ale ani tomu Holt a jeho podřízení nevěřili. Podle psychologického profilu, vypracovaného šéfem psychiatrie v londýnské Guyově nemocnici, je tohle ten poslední, kdo by byl ochoten odložit zbraň a provozovat nějaké mírumilovné zaměstnání.

A byla tu i třetí možnost, totiž že se někde skrývá, v Ulsteru nebo v republice... ta druhá možnost je pravděpodobnější, protože v Severním Irsku působila většina informátorů Pětky. Holt se zadíval na fotografie Gradyho a asi dvaceti jeho vojáků PIRA, kteří tu také měli zavedeny složky. Navzdory počítačovému zpracování žádný z těch snímků nebyl moc kvalitní.

Musí tedy předpokládat, že je stále aktivní, šéfuje své pobočce PIRA, plánuje operace, které mohou, ale nemusejí vyjít, a mezitím se snaží na sebe neupozorňovat a skrývá se pod falešným jménem. Nedá se dělat nic víc, než mít se před ním na pozoru. Holt připsal krátkou poznámku, zavřel složku, odložil ji k těm, které už zkontroloval, a vzal do ruky další. Nazítří zapracuje někdo jeho poznámky do počítače Pětky. Ten pomalu nahrazoval papírové záznamy, ale Holt s ním nerad pracoval. Dával přednost materiálům, které mohl vzít do ruky.

*****

"TAK rychle?" podivil se Popov.

"Proč ne?" opáčil Brightling.

"Jak si přejete, pane. A co ten kokain?"

"Kufr je připravený. Deset liber, dokonale čistá sloučenina z našich vlastních zásob. Najdete ho v letadle."

Popovovi se vůbec nezamlouvala představa, že má někam přepravovat drogy. Nešlo o náhlý záchvat morálního pohoršení, jen mu dělali starosti celníci a jejich čichající psi. Brightling uviděl, jak starostlivě se tváří, a usmál se.

"Uklidněte se, Dmitriji. Kdyby nastaly nějaké potíže, řeknete, že tu látku vezete do naší pobočky v Dublinu. Budete mít i příslušné doklady. Raději se ale snažte, abyste je nemusel použít. Mohly by z toho být nepříjemnosti."

"Jak myslíte." Popovovi se trochu ulevilo. Tentokrát poletí najatým soukromým tryskáčem typu Gulfstream V, protože provážet drogy na palubě normálního dopravního letu a přes normální mezinárodní letiště by bylo přece jen trochu nebezpečné. Evropské země kontrolují jen zběžně Američany, kteří k nim přicházejí utrácet své dolary. Nechtějí jim dělat potíže, ale všude jsou dneska psi, protože všechny země světa mají z narkotik hrůzu.

"Tedy dnes večer?"

Brightling přikývl a pohlédl na hodinky. "Letoun bude přistavený na letišti Teterboro. Buďte tam v šest hodin."

Popov se vzdálil a odjel taxíkem do svého bytu. Balení mu nedělalo potíže, složitější to bylo s přemýšlením. Brightling v tomto případě porušuje nejzákladnější bezpečnostní pravidlo. Jestliže si najme soukromé letadlo, viditelně to spojuje jeho společnost s Popovem; totéž platí o dokumentech, přiložených ke kokainu, které ho mají případně ochránit. Jeho zaměstnavatel se své spojenectví s Popovem vůbec nesnaží skrýt. Možná Brightling svému podřízenému nevěří a domnívá se, že kdyby ho zatkli, stejně nedokáže mlčet... ale to ne, opravil se v duchu Dmitrij Arkaďjevič. Kdyby mu nevěřil, nikdy by tu akci nepodnikl. Od samého počátku působil Popov v úloze spojky mezi Brightlingem a teroristy.

Tedy mi důvěřuje, pomyslel si Rus. Ale porušuje bezpečnostní opatření... a to může znamenat jen jedno - Brightlingovi už na bezpečnosti nesejde. A proč ne? Že by měl v úmyslu ho zlikvidovat? To je sice možné, ale on si to nemyslí.

Jistě, Brightling je bezohledný, ale ne dost mazaný - nebo spíš je mazaný až moc. Určitě ho napadlo, že Popov někde ukryl písemný záznam a jeho smrt by odhalila i Brightlingův podíl na několikanásobné vraždě. Takže to můžeme zamítnout, přemýšlel Rus.

Co dál?

Bývalý zpravodajec pohlédl do zrcadla na svoji tvář, jež stále ještě nevěděla to, co potřebovala vědět. Od samého počátku do toho šel jen pro peníze. Stal se najatým agentem, motivovaným výlučně osobním ziskem, avšak pracoval pro člověka, pro něhož peníze vůbec nebyly důležité. Dokonce i CIA, ač byla vždycky bohatá, pečlivě odměřovala peníze, jež vyplácela svým agentům. Americké tajné služby platily své lidi stokrát líp než Rusové, ale i to bylo třeba odůvodnit, protože účetní v CIA vládnou operativcům stejně tvrdě, jako kdysi carští dvořané a byrokrati ovládali i ty nejmenší vesničky. Ze svých rešerší Popov věděl, že společnost Horizon má k dispozici obrovské finanční prostředky, ale nikdo přece nezbohatne rozhazovačností. V kapitalistické společnosti lze zbohatnout, jen je-li člověk chytrý a snad i bezohledný; rozhodně nemůže být hlupák a vyhazovat peníze jako nějaká vládní organizace. To je přece hloupost.

Tak o co tedy jde? Dmitrij zamyšleně odstoupil od zrcadla a šel si sbalit kufr.

Je možné, ze to, co plánuje, co zavdalo příčinu k podněcování těch teroristických incidentů, se má stát už velice brzy?

To by mohlo mít smysl. Dokud je to nutné, musí se krýt, ale jakmile to přestane být nutné, nemá cenu plýtvat energií. Ovšem tak uvažují amatéři. Amatér, i když je tak nadaný jako Brightling, nemůže chápat - protože postrádá tvrdě nabyté zkušenosti - že pracovní zásady není radno porušovat ani po úspěšném ukončení operace, neboť i potom by nepřítel mohl odhalit skutečnosti, které proti němu použije příště...

... ledaže by žádné příště nebylo? Dmitrij si vybíral čisté prádlo. Má to tedy být poslední operace ? Vlastně ne, opravil se. Má to snad být poslední operace, kterou povedu já?

Prošel si to všechno ještě jednou. Operace nabývaly na rozsahu. Teď dokonce poveze teroristům kokain, aby jim udělal radost, a předtím už jim dodal šest milionů dolarů! K usnadnění převozu drog dostal dokonce dokumenty o převozu drogy z jedné části velké společnosti do druhé. To by ho svázalo s drogami i s Brightlingovou společností. Jeho falešné doklady snad policii zabrání, aby se o něho začala příliš intenzivně zajímat. Určitě by měly vydržet, leda by irská policie měla přímý kontakt u MI5, což není pravděpodobné, a britská bezpečnostní služba nejspíš nezná jeho krycí jméno, ani nemá jeho fotografii, ať už kvalitní, nebo špatnou - kromě toho už před několika lety změnil účes.

Ne, usoudil Popov a zavřel kufr. Jediná možnost, která dává smysl, je, že toto má být jeho poslední operace. Brightling se chystá všechno uzavřít. Pro Popova to znamená, že tohle je poslední šance přijít k větším penězům. Zadoufal, že Gradyho s jeho bandou vrahů potká stejně ničemný konec jako ty v Bernu a ve Vídni -a také ve Španělsku, i když s tím on neměl nic společného. On tak přijde k dostatečně velké částce, z níž bude moci žít až do smrti. Potřebuje jenom, aby je ti chlapi z Duhy postříleli, a pak se může navždycky ztratit. S touto nadějí vyšel z domu, zastavil taxík a vydal se na letiště Teterboro.

Promyslí si to ještě cestou přes Atlantik.

27 KAPITOLA - AGENTI NA CESTÁCH

"JE TO VÁŽNĚ JENOM ZTRÁTA ČASU," TVRDILA DOKTORKA Archerová ze svého místa v zasedačce. "Ef čtyřka je v podstatě mrtvá, jenom jí ještě bije srdce.

Zkusili jsme všechno. Šivu nic nezastaví. Vůbec nic."

"Leda protilátky Vakcíny B," poznamenal Killgore.

"Leda ty," přikývla Archerová. "Ale jinak proti němu nezabírá nic, je to tak?"

Všichni kolem stolu s ní souhlasili. Zkusili opravdu skoro všechny známé léčebné postupy, včetně látek, o nichž se zatím v této souvislosti jen spekulovalo. Dokonce vyzkoušeli i antibiotika a dvě nová syntetika.

Avšak Šiva, tato vylepšená inovace krvácivé horečky Ebola, geneticky posílená, aby byla odolnější než její přírodní varianta, jež stále ještě sužuje údolí řeky Kongo, byl téměř stoprocentně smrtící a na sto procent odolával všem léčebným pokusům známým v medicíně. Pokud v léčbě infekčních chorob nenastane nějaký zásadní průlom, nakaženým osobám nemůže pomoci vůbec nic. Mnozí se nakazí v důsledku počátečního rozšíření viru a ostatní potom prostřednictvím Vakcíny A, kterou vyvinul Steve Berg. Šiva, rozšířený těmito dvěma způsoby, proletí světem jako bouře, zvolna nabírající sílu. Po šesti měsících budou naživu jen tři kategorie lidí: za prvé ti, kdo vůbec nepřijdou s virem do styku. Těch bude velmi málo; všechny země světa totiž hrábnou po vakcíně A, aby jí očkovali své občany, protože první oběti Šivy vyvolají hrůzu u každého, kdo má přístup k televizi. Druhou skupinu budou tvořit vzácní jedinci, jejichž imunitní systém je dokáže před Šivou ochránit. V laboratoři zatím na takové exempláře nenarazili, ale určitě se nějaké najdou - naštěstí jich většina pravděpodobně zemře v důsledku kolapsu sociálních služeb v městech celého světa, zejména hladem, a také ve vlně zmatků a nezákonností, které docela určitě vypuknou společně s epidemií, anebo na běžná infekční onemocnění, šířící se ze spoust nepohřbených mrtvol.

Třetí skupinu budou tvořit lidé v Kansasu - záchranném člunu projektu, jak jej v duchu nazývali. V této skupině budou aktivní účastníci projektu - těch je jenom několik set - se svými rodinami a pak další vědci, chránění Bergovou vakcínou B. Kansaská rodina bude početná, izolovaná a chráněna velkým množstvím zbraní před nenadálými návštěvami.

Věřili, že šest měsíců postačí. Sedmadvacet týdnů. Tak to vychází podle počítačových modelů. V některých oblastech to půjde rychleji než v jiných. Podle těch modelů to nejdéle potrvá v Africe, protože tam se vakcína A dostane k lidem nejpozději; tamní chabá infrastruktura znemožňuje rychlé zásobování. Evropa, kde je zdravotnictví organizováno na sociální bázi a občané se poslušně dostaví k očkování, jakmile je předvolají, zkolabuje jako první. Potom Amerika a pak postupně celý svět.

"Celý svět bude vypadat takhle," prohodil Killgore a vyhlížel z okna na hranici mezi státy New York a New Jersey. Viděl jen zaoblené vršky a stromy s částečně opadaným listím. Velké farmy na pláních táhnoucích se od Kanady až po Texas zpustnou, i když někde poroste divoká pšenice ještě po staletích. Z Yellowstonu a ze soukromých chovů zvěře se rychle rozšíří bizoni a s nimi vlci a z pustin přijdou i grizzlyové. A také ptáci, kojoti a psouni. Podle toho modelu příroda obnoví svou původní rovnováhu velmi rychle, za necelých pět let. Celá Země se promění.

"Ano, Johne," přisvědčila Barb Archerová. "Ale ještě nejsme tak daleko. Co uděláme s pokusnými subjekty?"

Killgore věděl, co chce navrhnout. Archerová nenáviděla ošetřování pacientů. "Začneme s Ef čtyřkou?"

"Jenom plýtváme vzduchem, když ji necháváme dýchat; to víme všichni. Všechny subjekty mají bolesti a my se nedovídáme nic než to, že je Šiva smrtelný, což už beztak víme. Kromě toho se máme za několik týdnů stěhovat na západ, a proč bychom je tak dlouho měli udržovat při životě? Tak jako tak je nepovezeme s sebou."

"To ne," připustil jeden z lékařů.

"No dobrá, už mě nebaví dělat ošetřovatelku mrtvým lidem. Navrhuju, abychom udělali, co stejně musíme udělat, ať to máme odbyté."

"Jsem pro," ozval se jiný z vědců u stolu.
"Kdo ještě?" zeptal se Killgore a spočítal zvednuté ruce. "Kdo je proti?" Byli jen dva. "Většina je pro. Tak fajn, my se o to s Barbarou postaráme - ještě dnes, Barb?"
"Proč bychom to odkládali, Johne?" řekla unaveně Archerová.

*****

"KIRK Maclean?" otázal se Sullivan.
"To jsem já," odpověděl ten člověk zpoza dveří.
"FBI." Sullivan ukázal odznak. "Můžeme si s vámi promluvit?"
"O čem?" Viděli, že ho to poplašilo, což se stává.
"Musíme při tom stát na chodbě?" zeptal se rozumně Sullivan.
"No dobře, pojďte dál." Maclean poodstoupil, otevřel jim a zavedl je do obývacího pokoje. Měl puštěnou televizi, dávali nějaký film. Samé kung-fu a zbraně, pokud mohli soudit.
"Jmenuju se Tom Sullivan a tohle je Frank Chatham. Vyšetřujeme zmizení dvou žen," začal šéf-agent, když se posadili. "Doufáme, že byste nám mohl pomoci."
"Ale jistě. Chcete říct, že je někdo unesl nebo co?" zeptal se ten muž.
"Je to možné. Jmenují se Anne Pretloeová a Mary Bannisterová. Dověděli jsme se, že je možná obě znáte," dodal Chatham.
Dívali se, jak Maclean zavřel oči a na pár vteřin se otočil tváří k oknu. "Myslíte z Turtle Inn?"
"Tam jste se s nimi setkal?"
"Poslyšte, chlapi, já potkám spoustu děvčat, víte? Tam je k tomu prima prostředí, hraje tam hudba a tak. Máte fotky?"
"Tady." Chatham mu je podal.
"No jo, už si vzpomínám. Annie - nikdy jsem se nedověděl, jak se jmenuje dál," vykládal. "Dělá sekretářku u nějakého advokáta, ne?"
"To souhlasí," potvrdil Sullivan. "Jak dobře jste ji znal?"
"Trochu jsme spolu tancovali, povídali si, něco jsme vypili, ale nikdy jsem ji nepozval na rande."
"Vyšel jste s ní někdy z baru - třeba na procházku, nebo něco podobného?"
"Myslím, že jsem ji jednou doprovodil domů. Bydlí jen o pár bloků dál, že ano? Jo," rozpomněl se po několika vteřinách. "Půl bloku od Columbus Avenue. Doprovodil jsem ji domů - ale dovnitř jsem nešel... chci říct, my jsme nikdy... nikdy jsem s ní nespal."
Zdálo se, že je mu to trapné.
"Nevíte, s kým se přátelila?" zeptal se Chatham, který celý rozhovor zapisoval.
"Ale jo, s jedním chlápkem se vídala hodně často. Jmenuje se Jim. Myslím, že je účetní. Nevím, jak moc to spolu táhli, ale když se potkali v baru, vždycky spolu popíjeli. Pokud jde o tu druhou, pamatuju si jenom obličej, ale jméno ne. Možná jsem s ní někdy promluvil, ale moc si na to nevzpomínám. Víte, je to bar pro nezadané, a tam člověk potká spoustu lidí. Někdy se s někým dáte do řeči, ale většinou ne."
"Co telefonní čísla?"
"Od těchhle dvou žádné nemám. Mám čísla jiných holek, co tam chodí. Nechcete je?" nabízel se Maclean.
"Znaly Mary Bannisterovou a Anne Pretloeovou?" otázal se Sullivan.
"Možná. Ženské se snáz dají dohromady než muži. Vytvářejí skupinky, prověřují si nás - chlapi to dělají taky, ale ženské to mají líp zorganizované."
Následovaly další otázky, trvalo to asi půl hodiny. Některé opakovali vícekrát, což Macleanovi zřejmě nevadilo, na rozdíl od jiných vyšetřovaných. Nakonec požádali, aby jim dovolil rozhlédnout se po bytě. Neměli na to podle zákona právo, ale kupodivu i zločinci to policii někdy dovolí a nejednoho se

podařilo zatknout jen díky tomu, že nechal povalovat důkazy docela viditelně. V tomto případě agenti pátrali po časopisech s fotografiemi či dokonce po amatérských fotografiích úchylných sexuálních praktik. Než je však Maclean doprovodil ke dveřím, našli jen fotografie zvířat a časopisy o ochraně přírody - některé z nich vydávané skupinami, jež FBI řadila k extremistům - a nejrůznější vybavení pro venkovní sporty.

"Máte rád táboření?" zeptal se Chatham.

"Miluju řídce obydlenou krajinu," vykládal Maclean. "Potřeboval bych jenom sehnat děvče, kterému by se tam taky líbilo, ale takových ve městě moc není."

"To asi ne." Sullivan mu podal vizitku. "Kdybyste si na něco vzpomněl, hned mi zavolejte. Vzadu najdete i moje soukromé číslo. Děkujeme za pomoc."

"Asi jsem vám moc nepomohl," poznamenal mladík.

"Každá kapka je dobrá, jak se říká. Tak nashle," rozloučil se Sullivan a potřásl mu rukou.

Maclean za nimi zavřel dveře a zhluboka vydechl. Do hajzlu, kde sehnali jeho jméno a adresu? Ty otázky nebyly nijak nečekané a on si všechny odpovědi promyslel - už dávno. Ale proč přišli až teď? Jsou snad policajti tak pomalí, nebo tak blbí, nebo co?

*****

"NEMÁME vůbec nic," konstatoval Chatham, když se vrátili k autu. "Třeba nám něco povědí ty ženské, co nám dal jejich čísla." "Pochybuju. S jednou z nich jsem mluvil už včera večer v baru." "Zajdi za ní ještě jednou. Zeptej se, co si myslí o Macleanovi," navrhl Sullivan. "Dobrá, Tome. Udělám to. Máš snad něco na toho chlapa?" Sullivan potřásl hlavou. "Nemám, ale taky zatím neumím číst myšlenky." Chatham přikývl. "To je fakt."

*****

BYL nejvyšší čas a nemělo smysl to odkládat. Barbara Archerová odemkla skříňku s léčivy, vzala z ní deset ampuli s roztokem draselné soli a dala si je do kapes. Před dveřmi pokoje subjektu F4 naplnila roztokem injekční stříkačku a otevřela dveře.

"Ahoj," zasténala pacientka. Z lůžka se lhostejně dívala na televizi.

"Ahoj, Mary, jak se máme?"

"Hrozně," odpověděla Mary Bannisterová.

"Nu, tohle vám pomůže," slíbila Archerová. Vytasila se s injekcí a sňala z jehly plastový kryt. Třemi kroky přistoupila k levé straně lůžka, vzala subjekt F4 za ruku, pevně ji sevřela a vbodla jehlu do žíly na vnitřní straně lokte. Podívala se F čtyřce do očí a stlačila píst.

Mary vytřeštila oči. Draselný roztok v žilách pálil jako oheň. Pravá ruka jí vylétla k levému nadloktí a o vteřinu později k horní části hrudi, jak se ten pálivý pocit rychle blížil k srdci. Draslík zastavil srdce okamžitě. Obrazovka EKG vedle lůžka obvykle ukazovala normální sinusoidu, ale najednou sebou čára zacukala, objevila se úplně rovná linka a začalo pípat poplašné zařízení. Maryiny oči z nějakého důvodu zůstaly otevřené, protože v mozku i po srdeční zástavě zůstalo dost kyslíku ještě tak na minutu života. V těch očích se zračil šok. F čtyřka nemohla promluvit, nemohla protestovat, protože s jejím srdcem se zastavilo i dýchání, ale dívala se Archerové přímo do očí... jako laboratorní pes, pomyslela si doktorka, i když psí oči ji nikdy neobvinily tak jako tyhle. Archerová odvrátila pohled, nedala najevo žádné emoce. Potom, za necelou minutu, F čtyřka zavřela oči a byla mrtvá. To je první. A ještě jich zbývá devět, než bude doktorka Archerová moci nasednout do auta a odjet domů. Doufala, že má v pořádku video, protože si chtěla nahrát pořad o vlcích v Yellowstonském parku. Nastavit ten zatracený přístroj někdy bývá k zešílení.

O třicet minut později už byla všechna mrtvá těla zabalena do plastových pytlů a odvezena do spalovny. Byl to speciální model pro zdravotnická zařízení, určený k likvidaci biologického materiálu, jako jsou zárodky nebo amputované končetiny. Palivem byl zemní plyn a při spalování se dosahovalo vysokých teplot, takže shořely i zubní plomby. Všechno se změnilo ve velejemný popílek, který vítr vynesl až do stratosféry a posléze odvál do moře. Pokoje se musí dezinfikovat, aby nikde nezůstaly zárodky Šivy. Poprvé se v celé budově nebudou vyskytovat žádné kmeny virů, čekající na hostitele, kterého by mohly využít jako potravu a zabít. To všechny účastníky projektu potěší, pomyslela si Archerová cestou domů. Šiva je užitečným nástrojem pro dosažení jejich cíle, ale současně vzbuzuje takovou hrůzu, že všichni budou rádi, že je pryč.

*****

CESTOU přes oceán Popov utrhl pět hodin spánku a vzbudil se až dvacet minut před přistáním v Shannonu, když mu letuška zatřásla ramenem. Bývalá zastávka hydroplánů, kde kdysi přistávaly staré Boeingy společnosti Pan American, než se vydaly na další let do Southamptonu - a kde také lidé od této letecké společnosti vynalezli irskou kávu, aby pomohli cestujícím při probouzení - leží na západním pobřeží Irska, obklopena farmami a zelenajícími se mokřinami, které v ranním rozbřesku doslova zářily. Popov se zašel do umývárny opláchnout a opět se vrátil na své místo a čekal, až letadlo přistane. Na dráhu dosedli hladce; následovalo krátké pojíždění k hlavní budově, kde parkovalo několik dalších malých tryskových letadel, podobných gulfstreamu, který pro něho najala společnost Horizon. Sotva letoun zastavil, přijel k němu úřední vůz, vystoupil muž v uniformě a rychle vyšel po schůdcích. Pilot mu mávnutím ruky ukázal dozadu.

"Vítejte v Shannonu, pane," pozdravil úředník pasové kontroly. "Můžete mi ukázat pas, prosím?"

"Tady." Popov mu jej podal.

Úředník v něm zalistoval. "Vidím, že jste tu nedávno byl. Jaký je účel vaší cesty, pane?"

"Obchod. Dělám do farmacie," dodal Rus pro případ, že by úředník chtěl vidět obsah jeho zavazadel.

"Mhm," zabručel úředník bez zájmu. Dal do pasu razítko a vrátil je Popovovi. "Máte něco k proclení?"

"Vůbec nic."

"No dobře. Mějte se pěkně, pane," usmál se mechanicky a zamířil zpátky ke schůdkům a ke svému autu.

Popov si nijak zvlášť neoddechl, spíš se sám na sebe zlobil za to zbytečné napětí. Koneckonců, kdo by si najal letadlo za sto tisíc dolarů k pašování drog? Další lekce o kapitalismu, říkal si Dmitrij Arkaďjevič. Máš-li dost peněz, abys mohl cestovat jako kníže, nikoho nenapadne, že bys mohl porušit zákon. Úžasné, pomyslel si. Oblékl si svrchník a vystoupil z letadla, kde už na něho čekal černý jaguár, do jehož kufru mezitím uložili jeho zavazadla.

"Pan Serov?" zeptal se řidič a otevřel mu dveře. Všude kolem byl velký hluk, takže se nemuseli bát, že by je někdo slyšel.

"Správně. Pojedeme za Seanem?"

"Ano, pane."

Popov pokývl hlavou a nasedl dozadu. O minutu později už opustili pozemek letiště. Zdejší venkovské silnice vypadaly stejně jako v Anglii. Byly užší než americké a i tady se jezdilo po opačné straně. Zvláštní, pomyslel si Popov. Jestliže Irové nemají rádi Angličany, tak proč napodobují jejich zvyklosti na silnicích?

Cesta trvala půl hodiny a skončila před farmářským domkem daleko od hlavního tahu. Parkovala tam dvě osobní auta a jedna dodávka, před domem stál

jeden muž na hlídce. Popov ho poznal. Byl to Roddy Sands, jeden z opatrnějších členů této jednotky.

Dmitrij vystoupil a pohlédl na něho, aniž by mu podal ruku. Z kufru vytáhl černý kufr plný drog a vešel dovnitř.

"Dobré jitro, Josefe," uvítal ho Grady. "Jaký byl let?"

"Pohodlný." Popov mu předal kufr. "Tady je to, co jste chtěli, Seane."

Z jeho tónu bylo jasně patrné, co si o tom myslí. Grady pohlédl hostovi do očí a zatvářil se trochu rozpačitě. "Mně se to taky nelíbí, ale potřebujeme peníze na financování operací a tohle je jedna z možností, jak je získat." Hodnota deseti liber kokainu je proměnlivá. Společnost Horizon za něj zaplatila pouhých 25 000 dolarů, protože jej jakožto výrobce léčiv nakoupila na otevřeném trhu. Až se však rozdělí na dávky a začne se prodávat v ulicích, vzroste jeho cena možná i pětsetkrát. To je další aspekt kapitalismu, napadlo Popova, ale obchod už byl uzavřen, a tak na to přestal myslet. Potom Gradymu podal lístek papíru.

"Tady je číslo a aktivační kód tajného účtu ve Švýcarsku. Vybírat peníze můžete jen v pondělí a ve středu - to je taky bezpečnostní opatření. Na účtu je šest milionů amerických dolarů. Výši té částky si můžete ověřit kdykoli."

"S vámi je vždycky radost obchodovat, Joe," pochválil ho Sean a usmál se, což se u něho stávalo jen vzácně. Nikdy za celých dvacet let své revolucionářské dráhy se mu do rukou nedostala najednou ani desetina takové částky. Inu, pomyslil si Dmitrij Arkaďjevič, také to nejsou obchodníci, že?

"Kdy zaútočíte?"

"Už brzy. Zkontrolovali jsme cíl a máme opravdu skvělý plán, příteli. Pořádně je popíchnem, Josefe Andrejeviči," sliboval Grady. "Dáme jim co proto."

"Potřebuju znát přesný čas útoku, protože v té souvislosti musím taky něco zařídit," vysvětloval Popov.

Tohle ho zarazilo, všiml si Dmitrij. Jde mu o bezpečnost operace. Cizí člověk se vyptává na věci, o nichž by měli vědět jen účastníci akce. Několik vteřin se na sebe upřeně dívali, ale nakonec se Ir dal obměkčit. Jakmile zjistil, že ty peníze jsou opravdu na místě, jeho důvěra v ruského agenta se utvrdila, a dodávka deseti liber kokainu byla sama o sobě důkazem. Pokud ho ovšem ještě dnes nezatkne policie, jenže takové věci Popov nedělá.

"Pozítří. Operace začne přesně v jednu odpoledne."

"Tak brzy?"

Gradyho potěšilo, že ho Rus podcenil. "Proč bychom to odkládali? Když došly ty peníze, máme všechno, co potřebujeme."

"Jak myslíte, Seane. Potřebujete ode mě ještě něco?"

"Ne."

"Tak já bych vyrazil, když dovolíte."

Tentokrát si podali ruce. "Daniel vás odveze... Do Dublinu?"

"Ano, na letiště."

"Řekněte mu to, a on vás tam zaveze."

"Díky, Seane, a zlomte vaz. Možná se zas někdy uvidíme," dodal Dmitrij.

"To bych byl rád."

Popov se na něho naposledy podíval - opravdu naposledy, vzdor tomu, co právě před chvílí řekl. Gradyovy oči teď ožily, byly plné očekávání revolucionářské demonstrace, která se stane zlatým hřebem jeho kariéry. Byla v nich krutost, jíž si Popov dříve nevšiml. Stejně jako Furchtner s Dortmundovou i tohle je spíš dravé zvíře než lidská bytost. Přes všechny své zkušenosti s takovými lidmi pocítil Popov znepokojení. Předpokládalo se u něho, že dokáže nahlížet do myslí lidí, ale tady viděl jen prázdnotu; nikde ani stopa lidských citů a místo nich jen ideologie, která ho vede... kam vlastně? Ví to vůbec Grady? Nejspíš ne.

*****

"TAK, Petře, teď jsi ve službě ty," oznámil Chavez kolegovi z první čety. Od této chvíle musí být k zásahu připravena první četa, zatímco druhá bude mít jen sníženou pohotovost a intenzivnější tréninkový režim.

"Jak myslíš, Dingu," souhlasil Covington. "Ale nezdá se, že by se někde k něčemu schylovalo."

Zpravodajské informace, jež k nim proudily z tajných služeb několika zemí, byly poměrně povzbuzující. Informátoři, kteří měli příležitost pohovořit si s některými známými teroristy či osobami podezřelými z terorismu - většinou s těmi druhými, protože všechny aktivnější exempláře byly ve vězení - hlásili, že zásah ve Světovém parku způsobil výrazné ochlazení atmosféry, zvlášť poté, co Francouzi konečně zveřejnili jména a fotografie identifikovaných teroristů, kteří byli zabiti ve Španělsku, a ukázalo se, že mezi nimi byl i uznávaný a vážený příslušník Action Directe, který měl na svědomí šest vražd a těšil se pověsti experta na složité operace. Jeho veřejné zneuctění teroristickou komunitou otřáslo a současně silně vzrostl respekt vůči španělské policii. Ta se oficiálně vyhřívala na výsluní slávy činů skupiny Duha, a to k velké nevoli baskických teroristů, které, jak hlásily španělské zdroje, ztráta několika jejich uznávaných kolegů postihla dosti těžce.

Je-li tomu tak, uvádělo se v memorandu Billa Tawneyho, má činnost Duhy přesně ten účinek, pro který byla vytvořena. Možná, že už nebudou muset tak často vyrážet do akce a zabíjet lidi, aby prokázali své odhodlání.

Stále však nikdo nevysvětlil, jak je možné, že se během krátké doby odehrály tři takové incidenty, a kdo, pokud vůbec někdo, k nim zavdal podnět. Analytická sekce britské SIS tvrdila, že je to náhoda, s poukazem na skutečnost, že Švýcarsko, Rakousko a Španělsko jsou tři různé země a že je nepravděpodobné, aby někdo měl kontakty v ilegálních hnutích ve všech třech. Možná ve dvou, ale ne ve třech. SIS také soudila, že je třeba navázat kontakt s tajnými službami zemí východní Evropy a zjistit, co se stalo s některými jejich bývalými zaměstnanci. Dokonce by stálo za to potom od nich potřebné informace odkoupit za tržní cenu, která je dnes dost vysoká, když si bývalí špióni musí vydělávat na živobytí sami - ale určitě to vyjde levněji než nějaký další incident, při kterém by mohli přijít lidé k úhoně. Tohle Tawney ve své zprávě pro Johna Clarka podtrhl. Ten o tom znovu promluvil s Langley a byl opět odmrštěn. Pánové z Duhy pak vydrželi celý týden nadávat na neschopné ouřady z velitelství CIA. Tawneyho napadlo, že by to mohl sám navrhnout londýnskému vedení Šestky, ale pokud to CIA jednoznačně nepodpoří, nemělo by to smysl.

Nicméně se zdálo, že Duha plní svůj účel. Dokonce i Clark to uznával, jakkoli ho štvalo, že je jenom klotovým rukávem u psacího stolu, za něhož dělají tu hlavní, vzrušující práci jeho podřízení. Po většinu jeho profesionální kariéry Johna otravovali nadřízení. Když se teď sám stal velitelem, zdálo se mu, že už z toho má větší pojem. Být jmenován velitelem je snad samo o sobě uspokojivé, ale určitě to není moc zábavné pro člověka, který má za sebou všechny ty schovávačky v houští, vyhýbání se kulkám a vůbec účast na akcích, kde šlo jednomu o krk. Představa, že ví, jak na to, a že by tedy svým lidem mohl poradit, jak mají postupovat, mu teď připadala stejně nepříjemná jako před pěti lety, kdy ještě patřil mezi ty, kdo se takovými radami měli řídit. Celý život je past, říkal si Clark, a jediná cesta ven není taky moc zábavná. A tak každé ráno, když se strojil do obleku, bručel nad tím, jak mu stárnutí zasahuje do života, stejně jako všichni muži na celé zeměkouli. Kam se podělo mládí? Kde o ně přišel?

*****

POPOV dorazil na dublinské letiště ještě před obědem a koupil si letenku na hodinový let do anglického Gatwicku. Zjistil, že se mu stýská po soukromém

gulfstreamu. Bylo to moc příjemné cestování, říkal si, člověk se vyhne všem těm zmatkům obyčejných letišť. Létá to stejně rychle jako jumbo jet - jenže on nikdy nebude mít tolik peněz, aby si mohl něco takového dovolit, a tak na to rychle přestal myslet. Bude se tedy muset spokojit s obyčejnou první třídou, bručel si Rus pod vousy a usrkával ze sklenice vína na palubě Boeingu 737, stoupajícího do cestovní hladiny. Potřeboval si opět promyslet další postup a zjistil, že v příjemné samotě v kabině první třídy se přemýšlí docela dobře.

Přeje Gradymu úspěch? A co je důležitější: přeje mu jej jeho zaměstnavatel? Zdálo se, že těm z Bernu a Vídně jej nepřál... a je tento případ něčím odlišný? Henriksen si to možná myslí. V rozhovoru s Popovem něco takového naznačil. Tedy je v tom nějaký rozdíl? Jenže když ano, tak jaký?

Henriksen dřív sloužil u FBI. Tím se to možná vysvětluje. Stejně jako Popov, ani on neměl rád neúspěšné mise. Nebo si opravdu přeje rozbít skupinu Duha natolik, aby nemohla... co vlastně? Narušit nějakou operaci?

A opět narazil hlavou do zdi. Podnítil dva teroristické útoky a pokud on ví, jediným důsledkem bylo, že celý svět začal ostřeji vnímat hrozbu terorismu. Henriksen má poradenskou společnost působící v tomto oboru, a tedy si přál, aby obavy z terorismu vzrostly, jelikož usiloval o uzavření smlouvy - jenže je na první pohled zřejmě, že použitá metoda nebyla příliš efektivní a stála spoustu peněz, uvědomil si Popov. Ten kontrakt mu určitě vynese méně peněz, než kolik už mezitím Popov utratil, respektive vstrčil do vlastní kapsy. Pak si znovu připomněl, že ty peníze vlastně dodal John Brightling a jeho společnost Horizon. Možná to šlo z Brightlingových soukromých prostředků, ale určitě to neplatila Henriksenova Global Security. Což znamená, že ty dvě firmy mají společné cíle, ale jejich finanční zdroje nejsou propojeny.

Takže, pokračoval Popov ve svých úvahách nad sklenkou francouzského Chablis, je to Brightlingova akce a Henriksen mu jen poskytuje odborné služby...

... a jedním z cílů bylo získat pro Henriksena ten kontrakt v Sydney. Olympijské hry začnou za několik týdnů. A je to důležité jak pro Brightlinga, tak i pro Henriksena. To znamená, že Henriksen pro Brightlinga připravuje něco moc důležitého, nepochybně v souvislosti s Brightlingovými dalšími záměry, ať už jsou jakékoli.

Co tedy vlastně Brightling a jeho společnost chystají? Horizon a celá řada jeho dceřiných společností roztroušených po světě se věnují výzkumu a výrobě léčiv. Vyrábějí léky a každoročně vydávají obrovské částky na vývoj nových preparátů. Jsou v tom oboru nejlepší na světě. V jejich laboratořích pracuje několik laureátů Nobelovy ceny a, jak zjistil při svém pátrání na internetu, pracují v současné době na některých velmi vzrušujících lékařských novinkách. Popov zavrtěl hlavou. Co může mít genetické inženýrství a výroba léků společného s terorismem? Když někde nad irským mořem zhaslo v kabině světlo, vzpomněl si Popov, že poměrně před nedávnem se Spojené státy staly cílem biologického útoku. Zemřelo asi pět tisíc lidí a atentát ohrozil samu existenci Spojených států a život jejich prezidenta. Podle informací, jež se mu podařilo získat, sehrál v ukončení té krvavé, i když jen malé války nenápadnou, leč významnou úlohu právě Clark se svým zetěm Chavezem.

Popov dopil víno a pohrával si s prázdnou sklenicí, přičemž hleděl z okna na blížící se zelené pobřeží Anglie. Biologická válka. Celý svět se zachvěl strachem a odporem. A Horizon se zabývá špičkovým výzkumem v oboru medicíny. Určitě by tedy mohli mít něco společného i s výzkumem biologických zbraní, ale za jakým účelem? Kromě toho je to jenom firma, není to stát. Nemají žádnou zahraniční politiku. Válkou nemají co získat. Korporace přece nevedou války - leda mezi sebou. Občas se snaží uloupit nějaké to obchodní tajemství, ale proč by chtěly prolévat krev? To určitě ne. Popov musel připustit, že už poněkolikáté narazil hlavou do zdi.

*****

"NUŽE," začal seržant Dick Voss, "za prvé: zvukové kvality těchhle digitálních vysílaček jsou takové, že dokážete rozeznávat hlasy stejně dobře jako při běžném hovoru někde v obýváku. Za druhé je možné signál rozdělit, takže když máte v akci současně dvě čety, uslyšíte jednu četu v jednom sluchátku a druhou ve druhém. Aspoň v tom velitelé nebudou mít zmatek," dodal k pobavení naslouchajících Australanů. "To usnadňuje celkový přehled o situaci a všichni vědí o všem, co se děje. Čím víc toho víte, tím efektivněji můžete zasahovat. Hlasitost se upravuje tímhle," ukázal na páčku vedle mikrofonu.

"Jaký to má dosah?" zajímal se jeden z Australanů.

"Až deset mil, čili patnáct tisíc metrů. Dokonce i o něco víc, pokud mezi oběma vysílačkami nejsou žádné překážky. Ty můžou dosah poněkud snížit. Baterie se dají dobíjet a u každé soupravy máte dvě náhradní. Ty baterky vydrží asi půl roku, ale doporučujeme je dobíjet každý týden. O nic nejde, ke každé soupravě patří nabíječka s univerzální zástrčkou. Můžete ji zapojit do každé zásuvky tady i kdekoli jinde ve světě. Musíte jenom najít správnou variantu... tadyhle," předvedl jim to. Většina přítomných si to zkontrolovala na soupravách, které měli u sebe. "Tak, lidi, a teď je zapneme a vyzkoušíme si, jak fungují. Vypínač je tady..."

*****

"ŘÍKÁŠ patnáct kilometrů?" opakoval Malloy.

"Tak," potvrdil Noonan. "Tím pádem uslyšíš, co se děje na zemi, a nebudeme tě muset volat. Můžeš si to připojit do sluchátek, a přitom to nebude nějak moc rušit interkom. Tak se k tomu přidělá tenhle přepínač. Ovládací tlačítka si zastrčíš do rukávu. Těmi se můžeš připojit a odpojit. Na téhle třetí poloze můžeš jenom poslouchat."

"Šikovná věcička," prohodil seržant Nance. "Někdy se hodí vědět, co se děje tam dole."

"To si piš. Když budete vy, pěšáci, potřebovat nahonem odvézt, budu na cestě dřív, než mě zavoláte. Líbí se mi to," uznával Malloy. "Myslím, že si je necháme, Time."

"Zatím jde pořád jen o pokusné vzorky. Lidi od E-Systems říkají, že je potřeba ještě vychytat nějaké mouchy, ale zatím nikdo žádné neobjevil. Šifrovací systém je poslední výkřik techniky. Sto dvacet osm bitů. Je synchronizovaný s řídicí jednotkou. Kdyby vypadla, automaticky převezme její funkci jiná souprava. Hoši a děvčata z Fort Meade by to možná dokázali rozluštit, ale tak s dvanáctihodinovým zpožděním."

"Co použití uvnitř letadla - neruší to palubní systémy?" zajímal se poručík Harrison.

"O ničem takovém jsem neslyšel. Ve Fort Braggu to zkoušeli v Night Hawku a ve Stalkeru, ale žádné potíže nezaznamenali."

"Tak to zkusíme," rozhodl se najednou Malloy. Naučil se nedůvěřovat elektronice - a kromě toho tak měl výmluvu, proč potřebuje s Night Hawkem vzlétnout. "Seržante Nanci, připravte mašinu."

"Už letím, pane podplukovníku." Seržant vykročil ke dveřím.

"Zůstaň tady, Time. Vyzkoušíme to venku i uvnitř a taky prověříme dosah."

Za třicet minut už Night Hawk zakroužil nad Herefordem.

"Jak mě slyšíš, Noonane?"

"Jasně a hlasitě, Méďo."

"Oukej, jsme asi patnáct kilák od sebe, a slyším tě jako přes ulici. Ty digitální mašinky vážně šlapou jedna radost, co?"

"Jo." Noonan nasedl do auta, aby se ujistil, že plechová skořápka kolem něho nemá na kvalitu přenosu žádný vliv. Ukázalo se, že vysílačky spolu dokáží komunikovat na vzdálenost víc než osmnácti kilometrů, neboli jedenácti mil, a to nebylo špatné, zvlášť když celá ta hračka byla na baterii a velká jen jako

dva čtvrťáky a anténa měla délku jednoho a půl párátka. "Tohle ti usnadní výsadky na laně, Méďo."

"Jak to, Noonane?"

"Chlapci na konci lana ti budou moct povědět, jestli nejsi moc vysoko nebo nízko."

"Noonane," zaznělo hněvivě ze sluchátek, "na co asi myslíš, že je ukazatel výšky nad překážkou?"

"Rozumím, Méďo," zasmál se agent FBI.

28 KAPITOLA - ZA BÍLÉHO DNE

S PENĚZI BYLO VŠECHNO MNOHEM SNAZŠÍ. NEMUSELI auta ukrást, rnohli si je koupit a zaplatit šekem z účtu, který předtím založil někdo s falešnými doklady. Kromě toho při té příležitosti vystupoval v přestrojení. Byly to obyčejné velké kamiony značky Volvo, bez zvláštních úprav, s nákladním prostorem krytým plachtou, na níž byla reklama neexistující společnosti.

Nákladní auta, naložená kartóny na balení ledniček, připlula přes Irské moře do Liverpoolu na trajektu. Britskou celní prohlídku absolvovala bez potíží a pak už bylo třeba jenom dodržovat předepsanou rychlost na dálnici. Auta projela v sevřené formaci západní Anglií a před soumrakem dorazila do Herefordu. Tam je zaparkovali na předem určeném místě. Řidiči vystoupili na místním parkovišti pro nákladní auta a odešli do hospody.

Sean Grady a Roddy Sands přiletěli téhož dne. Celní a pasovou kontrolou na letišti v Gatwicku prošli s falešnými doklady, které se jim nesčetněkrát osvědčily už v minulosti a také tentokrát je ujistily v přesvědčení, že britští úředníci jsou hluší, slepí a pitomí. Každý si pronajal auto na falešnou kreditní kartu a po předem určené trase odjeli do Herefordu. Do zmíněné hospody dorazili ještě před příjezdem naklaďáků.

"Nějaké potíže?" otázal se Grady bratrů Barryových.

"Žádné," ujistil ho Sam a Peter jenom přikývl. Všichni jeho lidé jako obvykle dávali najevo naprostou chladnokrevnost, i když každý z nich pociťoval určitou nejistotu. Brzy tu byli všichni a obě skupiny - jedna o sedmi a druhá o osmi mužích - si tiše povídaly ve svých boxech, popíjely guinness a nikdo ze štamgastů si jich ani nevšiml.

*****

"FUNGUJE to úžasně," přiznal Malloy Noonanovi, když si zaskočili do klubu na pivo. "Říkáš, že to vyrábí E-Systems?"

"To je báječná firma. HRT používá spoustu jejich výrobků."

Jeho společník přikývl. "Jo, velitelství zvláštních operací taky. Ale stejně mám radši poctivý dráty a kabely."

"Ale no tak, podplukovníku, papírový kelímky na provázku - s tím se z vrtulníku volat nedá."

"Tak zaostalej zase nejsem, Time." Ale stejně se tomu musel zasmát. "A nikdy jsem nepotřeboval, aby mi někdo pomáhal při výsadku na laně."

"Umíš to bezvadně." Noonan se napil piva. "Jak dlouho už lítáš na vrtulnících?"

"Dvacet let... v říjnu to bude jedenadvacet. Víš, to je poslední stroj, se kterým si doopravdy zalítáš. U všech těch novejch nadzvukáčů ti začnou počítače mluvit do řízení dřív, než se rozhodneš, co chceš vlastně udělat. Používám počítače ke hraní her a k posílání e-mailů a tak podobně, ale ať mě vezme čert, jestli jim dovolím, aby za mě pilotovaly." Noonan si pomyslel, že je to jen prázdné vychloubání, protože dřív nebo později zasáhne pokrok i letadla s rotujícími nosnými plochami. Piloti budou sice řvát, ale nakonec to

budou muset spolknout a pokračovat v práci, která pak bude pravděpodobně bezpečnější a kvalitnější. "Každou chvíli čekám dopis od nadřízených," sdělil mu podplukovník.

"Ale? A o co jde?"

"Ucházím se o místo prvního pilota na VMH-1."

"Chceš dělat kočího prezidentovi?"

Malloy přikývl. "Teď tam slouží Hank Goodman, ale dali mu generálskou hvězdu, a tak ho chtějí vystrčit někam výš. A někdo se nejspíš doslech o tom, že umím hezky tahat za knipl."

"To by nebylo nejhorší," mínil Noonan.

"Ale trochu nuda. Pořád lítat rovně, ve stejný vejšce, žádná zábava," mudroval Malloy naoko otrávene. Létat s VMH jedničkou je čest a tím, že ho chtějí jmenovat prvním pilotem, mu pánové z velitelství dávají najevo, jak si váží jeho schopností. "Měl bych se to dovědět během dvou týdnů. Zase jednou uvidím pár velkejch šéfů na vlastní oči."

"Co budeš dělat zítra?"

"Dopoledne nácvik nízkého přiblížení a odpoledne mám nějaký papírování. Mám toho od našeho drahýho letectva celou tunu. Koneckonců jim ta mašina patří a pokud jde o údržbu, starají se o ni dobře a taky mi dodali slušnou posádku. Ale vsadil bych se, že piloti od leteckých společností takový věci dělat nemusej." Ti parchanti si jenom lítaj, i když to jejich lítání je asi stejně zábavný, jako když člověk čeká, až zaschne čerstvá barva.

*****

POPOV se rozhodl, že se na to podívá. Už byl zase v Londýně; ubytoval se v průměrném hotelu, vzniklém přestavbou několika starých domů v jednom bloku. Tuhle akci musí vidět. Jejich plán sice navrhl Henriksen, ale Gradymu se zalíbil; zdá se, že z taktického hlediska je to určitě solidní plán, pokud si včas uvědomí, kdy mají skončit a utéct. V každém případě se na to Dmitrij chtěl podívat - alespoň bude vědět, jestli může zavolat do banky, převést peníze na svůj účet a... zmizet, kdykoli si bude přát. Gradyho nenapadlo, že ty peníze mohou převést přinejmenším dva lidé. Možná, že je Sean taková důvěřivá duše. To ovšem připadalo Popovovi divné. Grady ochotně souhlasil se schůzkou se svým dávným přítelem z KGB a i když přišel se dvěma významnými požadavky - chtěl peníze a kokain - jakmile byly splněny, přistoupil k činu, jak slíbil. Když o tom tak Popov uvažoval, musel uznat, že je to pozoruhodné. Nicméně si pronajal salónní vůz značky Jaguár a zajede se tam podívat. Nemělo by to být nijak těžké ani příliš nebezpečné, pokud neudělá žádnou chybu. S touto myšlenkou dopil poslední sklenici vodky a zhasl světlo.

*****

RÁNO se probudili všichni ve stejnou dobu - Domingo s Patricií v jednom domě a John a Sandra ve druhém otevřeli oči o půl šesté, jakmile zazvonily budíky. Oba páry zahájily den obvyklým způsobem. Ženy musí být v nemocnici ve tři čtvrti na sedm; mají službu v ambulantním oddělení od sedmi do tří. A tak v obou domech zašly do koupelny nejprve ženy, zatímco jejich manželé se vydali bosky do kuchyně naplnit a zapnout kávovar, potom zašli na zápraží pro noviny a pustili rádio, aby si poslechli ranní zpravodajství BBC. Za dvacet minut se v koupelnách a u novin vystřídali a po další čtvrthodině oba páry zasedly k snídani - Domingo si však dal jen druhý šálek kávy, protože míval ve zvyku snídat se svými podřízenými až po rozcvičce. U Clarku Sandy prováděla experimenty se smaženými rajčaty, což je místní lahůdka, kterou se snažila naučit, zatímco její manžel to jakožto americký občan ze zásady vytrvale odmítal. Dvacet minut po šesté se obě ženy oblékly do pracovního, jejich manželé také a všichni odešli z domova za svými každodenními povinnostmi.

*****

GRADY a jeho lidé už byli také vzhůru. Jako vždycky posnídali čaj, vejce, šunku a topinku, protože typická irská snídaně se od té anglické maličko liší. Ve skutečnosti však základní zvyklosti v obou zemích nejsou příliš rozdílné, na což Grady a jeho skupina vůbec nemysleli. Lidé v obou zemích se usmívají jeden na druhého, pilně pracují v zaměstnání, většinou sledují podobné televizní programy, čtou stejné sportovní stránky novin, věnují se stejným sportům, jež v obou zemích patří k hlavním národním zálibám - a stejně intenzivně se věnují i konzumaci piva v hospůdkách, které vypadají v obou zemích prakticky stejně, což platí dokonce i o vývěsních štítech a názvech.

Jenže navštěvují různé kostely a mluví s rozdílným přízvukem - který cizincům připadá skoro stejný, ale jim samým velmi odlišný.

*****

O PŮL jedenácté zamířila Chavezova četa na střelnici. Našli tam Davea Woodse, který už pro ně připravil krabice se střelivem. Stejně jako minule se Chavez rozhodl i dnes raději cvičit s pistolí, protože z M desítky umí střílet každý, komu slouží zrak a dokáže ukazováčkem stisknout spoušť. A tak odmítl desetimilimetrovou munici a vzal si místo ní dvě krabice nábojů ráže čtyřicet pět s obrovskou dutinou pod hrotem, do které by se vešlo i štamprle ~ alespoň to tak vypadalo, když se do nich člověk podíval.

Právě když začali, přišel na střelnici podplukovník Malloy se svou posádkou, poručíkem Harrisonem a seržantem Nancem. Přinesli beretty M9, používané běžně v americké armádě, a stříleli devítimilimetrovými plnými kulkami, jaké předepisuje Haagská konvence. Amerika nikdy nepodepsala mezinárodní smlouvu, předepisující, co se na bojišti smí a nesmí používat, ale i tak se uznávanými pravidly řídí. Specialisté od Duhy používali jinou, účinnější munici, protože oni nebojovali ve válce, nýbrž zasahovali proti zločincům, kteří nezasluhují stejné ohledy jako organizovaný nepřítel v uniformách. Každý, kdo se nad tím zamyslí, dojde k názoru, že je to tak trochu pitomost, ale kde je psáno, že všechno na světě musí dávat smysl; a tak stříleli tím, co měli. Každý z příslušníků Duhy musel vystřílet nejméně sto nábojů denně. Malloyovi a jeho podřízeným postačilo nějakých padesát cvičných výstřelů týdně, ale od nich se nečekalo, že budou při akcích střílet, a tak sem docházeli spíše ze zdvořilosti. Ukázalo se, že Malloy střílí výtečně, i když při střelbě držel zbraň jen jednou rukou, jak se tomu kdysi naučil v armádě. Harrison s Nancem používali modernější způsob - svírali pistole oběma rukama. Malloyovi se také stýskalo po pětačtyřicítce, na kterou si zvykl už zamlada, ale Američané přešli na menší ráži, aby vyhověli svým partnerům v NATO, i když to znamenalo, že do lidí, po nichž máte střílet, naděláte mnohem menší díry.

*****

JMENOVALA se Fiona. Bylo jí asi pět let a spadla ve školce z houpačky. Poškrábala se na ruce o kus dřeva, ale také se obávali, že má možná zlomené levé předloktí. Sandy Clarková držela plačící holčičku za ruku. Velmi pomalu a opatrně jí pohnula, ale intenzita pláče se nijak nezměnila. Takže to není zlomené... nu, možná naštípnuté, a snad ani to ne.

"Uděláme snímek," prohlásila Patsy a podala dítěti lízátko. Fungovalo to stejně v Anglii jako v Americe. Slzy zmizely, děvčátko s pomocí zubů a zdravé ruky strhlo plastový obal, a lízátko zmizelo v maličkých ústech. Sandy jí očistila paži vlhkou gázou. Není potřeba nic šít, je to jen pár ošklivých škrábanců. Musí se to potřít antiseptickým roztokem a navrch přijdou dva

široké pruhy náplasti.

Na téhle ambulanci nebyl takový provoz jako v Americe. Jednak je to venkov, a dochází tu tedy méně často k vážným úrazům - nedávno tu byl jeden farmář, kterému nějaký zemědělský stroj málem utrhl paži, ale Sandy ani Patsy tehdy neměly službu. Také dopravních nehod tu bývá méně než v Americe, protože Britové, přestože mají užší silnice a vyšší rychlostní limit, jezdí jaksi bezpečněji než Američané, což obě americké zdravotnice uvádělo v úžas. V zásadě byly zdejší služby docela snesitelné. Na rozdíl od amerických zvyklostí pracovalo v této nemocnici až příliš mnoho lidí, takže nikdo nemohl být přetížen prací. To obě Američanky také poněkud překvapilo. Po deseti minutách si Patsy prohlédla rentgenový snímek a zjistila, že obě kosti Fionina předloktí jsou úplně v pořádku. O třicet minut později se už holčička mohla vrátit do školky, kde právě nastal čas oběda. Patsy usedla ke svému stolu a pokračovala ve čtení odborného časopisu, zatímco její matka se vrátila ke svému pultu a dala se do řeči s kolegyní. Docela zvráceně si obě přály, aby měly trochu víc práce, i když to pro někoho neznámého mohlo znamenat bolest. Sandy Clarkova své anglické přítelkyni vykládala, že za celou dobu pobytu v Anglii ještě nepřišla do styku se střelným poraněním. To u nich ve Williamsburgu ve státě Virginia byly takové věci skoro na denním pořádku. Některé její kolegyně to trochu děsilo, ale to už prostě v Americe patří k práci všech sester na ambulatních odděleních.

*****

HEREFORD nebyl vyloženě ospalým městečkem, ale zdejší provoz rozhodně nedosahoval intenzity obvyklé v rušných metropolích. Grady jel v pronajatém voze za náklaďáky, směřujícími k cíli jejich útoku. Udržoval volnější rychlost než obvykle, protože původně počítal s hustším provozem, a tedy s tím, že jim cesta potrvá déle. Mohl by sice zajet do rychlejšího pruhu a pak zahájit akci o něco dřív, ale měl ve zvyku postupovat metodicky a jakmile jednou něco naplánoval, držel se plánu takřka otrocky, do všech podrobností. Alespoň každý bude přesně vědět, co a kdy se stane, a to je z operačního hlediska jenom rozumné. Pro nečekané případy byli všichni členové skupiny vybaveni mobilními telefony s nastavenou rychlou volbou pro spojení s ostatními. Sean usoudil, že jim telefony poslouží skoro stejně dobře jako vysílačky, jichž používají vojáci.

Blížili se k nemocnici. Stála na úpatí mírného svahu. Na parkovišti není moc plno, asi mají na lůžkových odděleních málo pacientů, anebo třeba návštěvníci odešli na oběd a vrátí se za svými blízkými až odpoledne.

*****

DMITRIJ zajel s pronajatým autem ke kraji silnice a zastavil. Stál asi půl kilometru od nemocnice a odtud, z vrcholu kopce, dobře viděl na obě strany - na hlavní vchod i na postranní dveře, vedoucí přímo k ambulanci. Stáhl okénka, vypnul motor a čekal, co se bude dít. Na zadním sedadle ležel laciný dalekohled, který si koupil na letišti. Vytáhl jej z pouzdra. Na sedačku vedle sebe si pro případ potřeby připravil mobilní telefon. Viděl, jak k nemocnici přijely tři těžké náklaďáky a zůstaly stát; sice mnohem blíž než on, ale v přesně stejném postavení, totiž tak, aby z nich bylo vidět na oba vchody.

Najednou Popovovi čistě náhodou blesklo hlavou: co kdyby zavolal Clarkovi a varoval ho před hrozícím nebezpečím? On, Popov, si přece nepřeje, aby tihle lidé dnešní odpoledne přežili. Jestli nepřežijí, on shrábne víc než pět milionů dolarů a může se ztratit. Lákaly ho ostrovy v Karibiku - občas si prohlížel brožurky cestovních kanceláří. I tam se najdou určité aspekty britského způsobu života: poctivá policie, hospody, srdeční lidé a k tomu klidný, neuspěchaný život. A přitom je odtamtud blízko do Ameriky, kde by mohl

opatrovat svůj majetek a řídit své investice...

Ale... raději ne. Přece jenom není úplně vyloučeno, že by se z toho Grady nějak dokázal vyvléknout, a nemá smysl riskovat, že se ten zuřivý, zavilý Irčan pustí po jeho stopě. Ne, jen ať všechno pěkně proběhne bez jeho zásahu. A tak seděl ve voze s dalekohledem v klíně a poslouchal klasickou hudbu z rozhlasu.

*****

GRADY vystoupil z jaguáru. Otevřel kufr, vytáhl z něj svůj balík a klíče schoval do kapsy. Také Timothy O'Neil vystoupil z vozu - vybral si malou dodávku -a nehybně čekal, až se k němu připojí dalších pět mužů. Dorazili během pěti minut. Timmy zvedl mobilní telefon a stiskl první tlačítko rychlého vytáčení. O sto metrů dál začal Gradyův telefon vyzvánět.

"Ano?"

"Jsme připraveni, Seane."

"My taky. Tak do toho a - hodně štěstí, chlapče."

"Jasně. Jdeme dovnitř."

O'Neil měl na sobě hnědou kombinézu, jaké nosí řidiči zasilatelských firem. S velkým kartónem v ruce vykročil k postrannímu vchodu do ambulance a za ním kráčeli další čtyři muži, oblečení v civilu. Také oni nesli krabice, stejně velké, ale jinak zbarvené.

POPOV se rozmrzele podíval do zpětného zrcátka. Za ním právě zastavovalo policejní auto, z nějž po chvíli vystoupil policista a přistoupil k jeho vozu.

"Nějaké problémy, pane?"

"Ale ne, v podstatě ne. Tedy, zavolal jsem do půjčovny a oni sem posílají opraváře."

"Co s tím je?" zajímal se policista.

"Ani nevím. Najednou začal motor vynechávat, a tak jsem si řekl, že radši zastavím a na chvíli ho vypnu. A nakonec," opakoval Rus, "jsem zavolal do té půjčovny, aby sem poslali někoho, kdo to dá do pořádku."

"Tak dobře." Strážník se protáhl a zdálo se, že zastavil spíš proto, že se chtěl nadýchat čerstvého vzduchu, než aby poskytl pomoc motoristovi v nesnázích. Taky si k tomu mohl vybrat vhodnější chvíli, pomyslel si Popov.

*****

"MOHU vám pomoci?" otázala se recepční.

"Mám tady balíčky pro doktorku Chavezovou a pro sestru...," podíval se na štítek na krabici, což mu připadalo jako pěkný trik, potvrzující jeho roli, "... Clarkovou. Jsou tady dnes odpoledne?" otázal se Timmy O'Neil.

"Zavolám je," odpověděla recepční ochotně a prošla dveřmi do chodby vedoucí k ordinacím. Příslušník IRA zasunul ruku pod víko krabice, připraven okamžitě ji otevřít. Ohlédl se a kývl na své čtyři druhy, kteří zdvořile čekali ve frontě za ním. O'Neil se poškrábal na nose a jeden z nich - jmenoval se Jimmy Carr - se vrátil ven před budovu. Stálo tam policejní auto, bílý Range Rover s oranžovým pruhem. Nějaký policajt uvnitř pojídal sendvič; našel si moc vhodné místo na oběd. Zřejmě jen tak zabíjel čas, protože se nic nedělo. Povšiml si muže, stojícího před bočním vchodem, který držel v ruce něco jako krabici z květinářství. Před chvílí vešlo dovnitř několik lidí s podobnými krabicemi. Ovšem, tohle je nemocnice a lidé sem nemocným pořád nosí nějaké květiny... i když... ten chlap s bílou krabicí upřeně zírá na jeho policejní vůz, jenže to lidé dělají často. Konstábl se na něho také zadíval, spíš ze zvědavosti, ale také proto, že se v něm začal probouzet policejní instinkt.

*****

"JÁ jsem doktorka Chavezová," představila se Patsy. Byla skoro stejně velká jako O'Neil; viděl, že je v hodně pokročilém stadiu těhotenství. "Něco jste mi přinesl?"

"Ano, paní doktorko." Vtom se objevila další žena a on si na první pohled uvědomil, jak jsou si podobné. Určitě je to matka s dcerou... takže je načase se do toho dát.

O'Neil otevřel krabici a bleskurychle vytáhl samopal AKMS. Měl sklopené oči a díval se jen na svoji zbraň, takže mu ušlo, jak se ve tvářích obou žen objevil šok. Pravou rukou uchopil jeden zásobník a zaklapl jej na místo. Potom sevřel v levici pistolovou rukojeť a pravicí natáhl závěr. Všechno to stihl během dvou vteřin.

Patsy a Sandy ztuhly jako každý, kdo se neočekávaně setká s namířenou zbraní. Měly široce rozevřené oči a ve tvářích se jim zračilo zděšení. Nalevo od nich někdo zaječel; poslíček. A za ním stáli další čtyři muži a ti všichni teď měli v rukou stejné zbraně a mířili jimi na ostatní lidi v recepci. Běžný pracovní den na ambulanci se náhle změnil v cosi docela jiného.

CARR venku také otevřel krabici a ze vzdálenosti dvaceti stop s úsměvem namířil na policejní auto. Motor běžel, a tak policistu uvnitř okamžitě napadlo, že odtud musí co nejrychleji vypadnout. Levou rukou zařadil zpátečku a dupl na plyn. Vůz začal prudce couvat.

Carrova reakce byla docela automatická. Zvedl zbraň, cvakl závěrem, namířil, stiskl spoušť a vypálil patnáct ran do předního skla. Výsledek se dostavil ihned. Auto couvalo celkem rovně, ale jakmile dopadly první kulky, zatočilo doprava a narazilo do cihlové zdi nemocnice. Tam zůstalo stát, protože tlak na plynový pedál ustal. Carr se tam rychle rozběhl, nakoukl dovnitř a zjistil, že je na světě o jednoho strážníka méně. Nepovažoval to za velkou ztrátu.

*****

"CO to je?" Tuhle řečnickou otázku nevyřkl Popov, ale ten ochotný policista, který u něho před chvílí zastavil. Musela to být řečnická otázka, protože střelbu z automatické zbraně si člověk těžko splete s něčím jiným. Ohlédl se a uviděl to policejní auto - stejné, jako měl on. Se zaječením pneumatik začalo couvat, pak se zastavilo, přistoupil k němu nějaký člověk, podíval se dovnitř a zase odešel. "Do hajzlu!"

Dmitrij Arkaďjevič zůstal klidně sedět a pozoroval policistu, který mu před chvílí nabídl zcela zbytečně pomoc. Doběhl ke svému autu a sáhl dovnitř pro mikrofon. Popov neslyšel, co do něj řekl, ale ani to slyšet nepotřeboval.

*****

"MÁME je, Seane," uslyšel O'Neilův hlas. Grady informaci potvrdil, stiskl tlačítko END a zavolal Petera Barryho.

"Ano?"

"Timothy je drží. Situaci má zřejmě pod kontrolou."

"V pořádku." Jakmile hovor skončil, Sean vytočil další číslo. "Haló, tady je Patrick Casey. Obsadili jsme městskou nemocnici v Herefordu. Máme jako rukojmí doktorku Chavezovou, sestru Clarkovou a několik dalších osob. Propustíme je, pokud vyhovíte našim požadavkům. Když ne. začneme zabíjet rukojmí jednoho po druhém, dokud nedostanete rozum. Požadujeme propuštění politických vězňů z věznic v Albany a v Parkhurstu na ostrově Wight. Až budou propuštěni a uvidíme je v televizi, odjedeme odsud. Rozuměl jste?"

"Ano, rozuměl," odpověděl seržant, který měl právě službu. Ve skutečnosti nerozuměl ničemu, ale má celý rozhovor nahraný na pásku, a tak to nechá na někom, kdo už tomu rozumět bude.

*****

CARR obsadil vchod do ambulance. Bratři Barryové, Peter a Sam, prošli vnitřkem budovy až k hlavnímu vchodu. Tady nastal trochu zmatek. První Carrova salva tu nebyla moc slyšet, a tak se většina lidí jen ohlédla po zvuku a když nic neviděli, pokračovali v chůzi. Nemocniční strážný, pětapadesátiletý muž, jehož oděv trochu připomínal policejní uniformu, právě vykročil k venkovním dveřím, když spatřil, jak k němu míří obě dvojčata se zbraněmi v rukou. Vysloužilý policajt stačil jen vyhrknout: "Co to je?" - obvyklý dotaz britských strážníků - načež jeden z útočníků trhl hlavní vzhůru a on pochopil, že má zvednout ruce a držet hubu. Sam ho popadl za límec a vystrčil ho do hlavní vstupní haly. Lidé uvnitř uviděli zbraně a ozvalo se pár výkřiků. Několik osob zamířilo ke dveřím a všem se podařilo vyběhnout ven, protože bratři Barryové měli uvnitř dost co dělat.

*****

HLÁŠENÍ, které podal vysílačkou policista ze silnice, vyvolalo viditelnější odezvu než Gradyův telefonát, zvlášť když policista uvedl, že byl jeden strážník postřelen, možná dokonce zabit ve svém autě. Zdejší superintendant především vyslal všechny hlídky do okolí nemocnice. Jen asi polovina z nich měla střelné zbraně, hlavně revolvery Smith&Wesson, což nemohlo stačit proti zločincům, kteří podle hlášení měli automatické zbraně. Potvrdilo se, že dotyčný strážník je mrtev, protože se neozval ani po několikeré výzvě vysílačkou.

Všechny policejní stanice na světě disponují souborem instrukcí pro nejrůznější nouzové situace. Na tento případ se vztahovaly směrnice uvedené pod heslem Terorismus. Superintendant si vzal dotyčný papír k ruce. Sice znal jeho obsah zpaměti, ale chtěl mít jistotu, že nic nepřehlédl. Ze všeho nejdřív zatelefonoval na ministerstvo vnitra a jednomu z úředníků sdělil to málo, co zatím o celé věci věděl. Slíbil, že se pokusí získat více informací a zavolá zpátky.

Na ministerstvu vnitra nedaleko Buckinghamského paláce sídlí úředníci, kteří mají na starosti dohled nad skoro všemi aspekty života obyvatel Britských ostrovů. Patří sem i prosazování zákonnosti, a proto se v této budově nacházejí i postupové manuály. Jeden z nich nyní vytáhli z police. Obsahoval mimo jiné jednu novou stránku a nové telefonní číslo.

*****

"ČTYŘI-dva-tři-tři," ohlásila se Alice Foorgateová do sluchátka. Tato linka byla určena výhradně pro důležitou komunikaci.

"Prosím pana Clarka."

"Ano. Okamžik, prosím."

"Pane Clarku, máte hovor na třiatřicítce," řekla do interkomu.

"John Clark," představil se šéf Duhy.

"Tady Frederick Callaway z ministerstva vnitra. Máme tu zřejmě naléhavý problém," začal ministerský úředník.

"No dobře. Kdepak to je?"

"Obávám se, že jen kousek od vás. V Herefordské nemocnici. Ten, co volal, se představil jako Patrick Casey, to je kód, kterým se označují lidi z PIRA."

"Herefordská nemocnice," zopakoval John a ruka, v níž svíral sluchátko, byla najednou studená jako led.

"Správně."

"Počkejte vteřinku. Chci, aby si to poslechl jeden z mých podřízených." John přikryl sluchátko dlaní. "Alice! Ať se Alistair okamžitě připojí na tuhle linku!"

"Ano, Johne?" ozvalo se vzápětí.

"Pane Callawayi, tohle je Alistair Stanley, můj zástupce. Zopakujte mu, prosím, co jste mi právě pověděl."

Stalo se a potom úředník dodal: "Ten člověk označil dvě rukojmí jménem - sestra Clarková a doktorka Chavezová."

"Do hajzlu," vydechl John.

"Pošlu tam ihned Peterovu četu, Johne," prohlásil Stanley.

"Dobře. Máte ještě něco, pane Callawayi?"

"To je zatím všechno. Místní superintendant se snaží zjistit něco víc."

"Děkuju vám. Kdybyste potřeboval, budu na tomhle čísle." Clark zavěsil. "Do prdele," zaklel tiše.

Snažil se všechno co nejrychleji promyslet. Ať už se Duhu pokoušel odhalit kdokoli, nedělal to bezdůvodně, a to, že jim oznámili právě tato dvě jména, také není náhoda. Je to přímý útok na něho a na jeho lidi - a používají proti němu jako zbraň i jeho ženu a dceru. Napadlo ho také, že bude muset předat velení Alu Stanleymu. Potom si uvědomil, že jeho žena a dcera se ocitly ve smrtelném nebezpečí a on... je bezmocný.

*****

"PROKRISTA," zamumlal major Peter Covington do telefonu. "Ano, pane. Jdeme na to." Vstal a vstoupil do místnosti pro mužstvo. "Tak pozor, máme tady práci. Všichni se okamžitě připravte k výjezdu."

Muži z druhé čety se zvedli a zamířili ke svým skříním. Nevypadalo to na cvičení, ale postupovali, jako kdyby to cvičení bylo. Zástupce velitele Mike Chin byl hotov jako první. Přistoupil k veliteli, který si právě oblékal neprůstřelnou vestu.

"Co je, šéfe?"

"PIRA přepadla nemocnici a drží Clarkovu a Dingovu ženu jako rukojmí."

"Cože?" Chin překvapením zamrkal.

"Slyšel jsi dobře, Miku."

"A kurva. No dobře." Chin se vrátil k mužstvu. "Pohněte, chlapi, nejde o cvičení."

Malloy právě doběhl k Night Hawku. Seržant Nance už byl na místě a vytahoval jednotlivé červené pojistky a podával je pilotovi, aby si ověřil, že je všechno, jak má být.

"Vypadá to dobře, nahazujte, poručíku."

"Nahazuju první motor," hlásil Harrison, zatímco seržant Nance nastoupil a připjal si svůj bezpečnostní pás, umožňující mu pohybovat se po celém interiéru. Pak se posunul ke dveřím na levé straně a zkontroloval zadní rotor Night Hawku.

"Ocasní rotor je volný, pane podplukovníku."

Malloy potvrdil, že informaci přijal, a zahleděl se na budíky přístrojů. Potom zapnul vysílačku. "Veliteli, tady je Méďa. Všecko svítí, všecko se točí. Co od nás potřebujete?"

"Méďo, volá Pětka." K Malloyovu překvapení se ve sluchátkách ozval Stanleyův hlas. "Zvedněte se a začněte kroužit kolem zdejší nemocnice. Paní Clarkovou a paní Chavezovou drží jako rukojmí. Uvedli dokonce jejich jména. Máte rozkaz vzlétnout a kroužit kolem nemocnice."

"Rozumím, potvrzuju. Méďa startuje." Potáhl levicí za páku a Sikorsky vzlétl k obloze.

"Slyšel jsem dobře, podplukovníku?" zeptal se Harrison.

"Určitě jo. Do hajzlu," zaklel pilot. Někdo dostal chuť zatahat tygra za koule, říkal si v duchu Malloy. Podíval se dolů a uviděl, jak od základny uhánějí dvě dodávky. Mířily stejným směrem jako on. To bude Covingtonova první četa. Na chvíli se zamyslel a vystoupal s Night Hawkem až do čtyř tisíc stop. Zavolal také místní středisko řízení letového provozu a vysvětlil jim, co tady

bude dělat. Přidělili mu kód odpovídače sekundárního radaru, aby ho mohli snadno sledovat.

Popov se díval dalekohledem a viděl, že vjezd na parkoviště u nemocnice teď blokují tři policejní auta, ale jinak se nic neděje. Policisté se jen rozhlížejí kolem sebe. Postávají vedle aut, dva mají v rukou revolvery, ale míří jimi jen k zemi.

*****

V JEDNOM nákladáku předával Covington svým lidem všechny dostupné informace, ve druhém prováděl totéž Mike Chin. Vojáci byli šokováni jako nikdy předtím. Vždycky totiž sebe i své rodiny považovali samo sebou za zcela imunní proti takovým věcem, protože nikdo přece nebude takový cvok, aby si s nimi něco zkusil. Dráždit klackem lva v kleci, no prosím, ale když mezi vámi a jím nejsou žádné mříže - to nejde. A právě tak si nikdo nezahrává se lvíčaty, že? Tedy, pokud se chce ve zdraví dožít západu slunce. Všichni to považovali za rodinnou záležitost. Útok na manželku velitele Duhy byl políčkem do tváří jich všech, dočista nepochopitelná drzost - a Chavezova manželka je navíc těhotná. Takže vlastně představuje dva nevinné životy a oba dva jsou spřízněny s člověkem, který s nimi každé ráno cvičí a se kterým si občas zaskočí večer na pivo. S jejich spolubojovníkem, členem jejich skupiny. Všichni uvedli vysílačky do chodu, pohodlně se opřeli, sevřeli v rukou zbraně a jejich myšlenky se obrátily jiným směrem - ne však nadlouho.

*****

"ALE, téhle operaci musíš velet ty," prohlásil John. Stál u svého stolu, připraven k odchodu. V kanceláři byli i doktor Bellow a Bill Tawney.

"Chápu, Johne. Víš, že Peter a jeho četa jsou schopní chlapi."

Clark se zdlouha nadechl. "Jo." Těžko se dalo říct něco víc. Stanley se otočil k ostatním. "Bille?"

"Použili kódové jméno. Patrick Casey, to nikdo od tisku nezná. Používají ho, aby nás ujistili, že se jedná skutečně o jejich akci - obvykle se tak hlásí při pumových atentátech a tak. Paule?"

"To, že jmenovali vaši ženu a dceru, znamená jasnou výzvu. Chtějí nám dát najevo, že vědí o existenci Duhy, že vědí, kdo jsme a samozřejmě taky kdo jste vy, Johne. Chtějí nám ukázat, jak jsou schopní a že jsou připraveni dotáhnout to až do konce." Psychiatr potřásl hlavou. "Ovšem pokud to je skutečně PIRA, pak to musí být katolíci. Toho bych se mohl chytit. Zajedu tam a zkusím s nimi navázat kontakt, ano?"

*****

TIM Noonan už seděl v autě; vzadu na sedadle měl všechno, co bude potřebovat. Alespoň pro něho to bude snadné. V Herefordu jsou jen dvě buňky pro provoz mobilních telefonů a on je navštívil obě, když prováděl pokusy se softwarem na jejich odblokování. Nejprve zajel k té vzdálenější. Byl to typický exemplář. Obvyklá struktura ve tvaru několikaramenného svícnu, obklopená plotem a vedle ní karavan. Parkoval tu nějaký vůz. Noonan zastavil vedle něj a vystoupil. Se zamykáním se nezdržoval. Za deset vteřin už otevřel dveře karavanu.

"Co se děje?" podivil se technik, kterého našel uvnitř.

"Jsem z Herefordu. Musíme tuhle buňku okamžitě uzavřít."

"Kdo říkal?"

"Já!" Noonan se pootočil, aby ten chlap viděl na pouzdro s pistolí u opasku. "Zavolejte svýmu šéfovi. Ví, kdo jsem a co mám na práci." Noonan bez dalších řečí přistoupil k hlavnímu ovládacímu panelu a cvakl spínačem, čímž

zastavil vysílání z této věže. Potom usedl k řídicímu počítači a vložil do něj disketu, kterou vytáhl z kapsy u košile. Dvě kliknutí myší, a za čtyřicet vteřin byl systém upraven. Od této chvíle projdou jen hovory s předčíslím 777.

Technik vůbec netušil, co to má znamenat, ale neměl chuť se přít s ozbrojeným chlapem.

"Je někdo v té druhé buňce na opačné straně města?" zeptal se Noonan.

"Ne. Kdyby se něco stalo, musel bych tam jet já - jenže se nic nestalo."

"Klíče." Noonan natáhl ruku.

"To nejde. K tomu nemám povolení..."

"Zavolejte teď hned vašemu šéfovi." Noonan mu podal sluchátko obyčejného, pevného telefonu.

*****

COVINGTON vyskočil z auta vedle nějakých náklaďáků. Policie mezitím vytvořila uzavřený polygon, aby udržela stranou zevlouny. Přiklusal k někomu, kdo podle všeho měl zdejší policajty na povel.

*****

"UŽ jsou tady," hlásil Grady telefonem Timmymu O'Neilovi. "Jasně. Zvládli to rychle. Určitě jsou tak dobří, jak se o nich říká," dodal. "Jak to vypadá uvnitř?"

"Je tu moc lidí na to, abychom je mohli všechny udržet pod kontrolou, Seane. Dvojčata jsou v hlavní hale, Jimmy je tu se mnou a Daniel hlídá nahoře."

"Co rukojmí?"

"Myslíš ty ženské? Sedí na podlaze. Ta mladá je fakt na rozsypání, Seane. Vypadá to, že by mohla porodit už dneska."

"Tomu se snaž vyhnout, chlapče," poradil mu Grady s úsměvem. Všechno šlape přesně podle plánu a čas běží. Ti pitomí vojáci dokonce zaparkovali jen dvacet metrů od něho. Nic lepšího si nemohl přát.

*****

HOUSTON se vlastně nejmenoval Sam -jeho matka mu dala jméno Mortimer po jednom svém oblíbeném strýci. Tuhle přezdívku dostal až před jedenácti lety ve výcvikovém táboře ve Fort Jacksonu v Jižní Karolíně, ale nic proti tomu nenamítal. Ostřelovací pušku měl zatím uloženu v krabici, aby ji chránil před nárazy, a rozhlížel se kolem sebe po nějaké vhodné vyvýšenině. Pomyslel si, že to místo, kde se právě nachází, je docela dobré. Je připraven na všechno, co může budoucnost přinést. Jeho puška je prakticky kopií zbraně jeho přítele Homera Johnstona a také je stejně dobry střelec jako on - možná o něco lepší, říkal vždycky každému, kdo se na to zeptal. Totéž platilo i o zbrani střelce Dva-Dva, seržanta první třídy Freda Franklina, bývalého střeleckého instruktora z armádního střediska ve Fort Benningu, který se svojí opakovačkou MacMillan ráže 50 dokázal zázraky.

"Jak to vidíš, Same?"

"Mně se líbí zrovna tady, Freddy. Co kdyby sis vylez támhle na ten kopeček vedle heliportu?"

"To by mohlo jít. Tak ahoj." Franklin si přehodil pouzdro přes rameno a vykročil tím směrem.

*****

"Z TĚCHHLE lidí mám vždycky strach," přiznával Roddy Sands do telefonu.

"Já vím, ale jednoho z nich máš tak blízko, že ho můžeš sejmout jedna dvě.

Vezmi si to na starost, chlapče."
"Vezmu, Seane," souhlasil Sands, ukrytý v obrovském ložním prostoru volva.

*****

NOONAN získal klíče ke druhé buňce, sedl do auta a vypravil se tam. Uvědomil si, že pojede asi dvacet minut, určitě ne déle. Provoz na silnici třídy A houstl a přestože měl u pasu pistoli a dokonce i policejní průkaz, neměl na autě sirénu ani maják - naštvalo ho, že na to nikdy nepomyslel. Jak na to sakra mohl zapomenout? Je přece policajt, ne? Zapnul tedy alespoň nouzové blinkry, zajel na zpevněnou krajnici a za stálého troubení se jal předjíždět stojící vozidla.
CHAVEZ na to nic moc neřekl. Nenaštval, se ani nedal najevo strach, jenom se stáhl do sebe. Jeho i jinak malá postava se před Clarkovýma očima jakoby ještě zmenšila. "Oukej," pronesl nakonec. V ústech měl sucho. "Co s tím podnikneme?"
"První četa už je tam - aspoň by měla být. Operaci řídí Al. My jsme jen diváci."
"Zajedeme tam?"
Clark zakolísal, což u něho nebývalo zvykem. Částí své mysli chápal, že to nejlepší, co může udělat, je zůstat sedět na zadku a čekat v kanceláři. Raději tam nejezdit a nemučit se ještě víc vědomím, že nemůže vůbec nic dělat. Rozhodl se správně, když předal velení Stanleymu. Nesmí dovolit, aby jeho emoce zasahovaly do vedení akce. V sázce nejsou jen životy jeho ženy a dcery a Stanley je starý profík, který všechno zvládne jaksepatří i bez říkání. Jenže zůstat tady a jenom poslouchat hlášení z telefonu nebo z rádia, to by bylo ještě horší. A tak přistoupil ke stolu, otevřel zásuvku a vyňal svoji automatickou pětačtyřicítku berettu. Připjal si ji k opasku na pravou stranu. Viděl, že Chavez má také zbraň u pasu.
"Jdeme."
"Počkej." Chavez zvedl sluchátko telefonu na Clarkově stole a zavolal druhou četu.
"Starší seržant Price," ozvalo se ze sluchátka.
"Eddie, tady je Ding. Jedeme se tam s Johnem podívat. Převezmeš velení druhé čety."
"Ano, pane. Rozumím. Major Covington a jeho mládenci jsou stejně šikovní jako my, pane. Druhá četa je vystrojená a připravená do akce."
"V pořádku, rádio budu mít s sebou."
"Zlomte vaz, pane."
"Díky, Eddie." Chavez zavěsil. "Můžeme jít, Johne."
Clark si na tuhle cestu vzal řidiče, ale narazili na stejný problém jako Noonan a vyřešili jej stejným způsobem. S blikajícími světly a za neustálého troubení uháněli po zpevněné krajnici. Jízda, která by jim za normálních okolností trvala deset minut, se protáhla na dvojnásobek.

*****

"KDO je tam?"
"Superintendant Fergus Macleash," odpověděl policista do telefonu. "A kdo jste vy?"
"Prozatím vystačíme se jménem Patrick Casey," prohlásil Grady nadutě. "Mluvil jste už s ministerstvem vnitra?"
"Ano, mluvil, pane Casey." Macleash, stojící na svém velitelském stanovišti půl míle od nemocnice, se díval na Stanleyho s Bellowem; poslouchal u hlasitého telefonu.
"Kdy budou propuštěni ti vězni podle našich požadavků?"
"Pane Casey, většina vedoucích pracovníků je teď někde na obědě. Ti lidi v

Londýně, se kterými jsem mluvil, se je pokoušejí najít. Zatím jsem nemluvil s nikým, kdo by mohl něco takového nařídit."

"Vyřiďte těm v Londýně, ať si pospíší. Já totiž nejsem moc trpělivý člověk."

"Musíte mi potvrdit, že se zatím nikomu nic nestalo," žádal Macleash.

"Až na jednoho z vašich strážníků se opravdu nikomu nic nestalo - zatím. To se ovšem změní, kdybyste proti nám chtěli něco podniknout, a změní se to i tehdy, když nás vy a vaši přátelé v Londýně necháte čekat moc dlouho. Rozumíte?"

"Ano, pane. Rozuměl jsem vám."

"Dávám vám dvě hodiny a pak začneme likvidovat rukojmí. Máme jich dostatečnou zásobu, jak jistě víte."

"Uvědomte si, že kdybyste ublížili někomu z rukojmích, nastane úplně jiná situace, pane Casey. Jestliže překročíte meze, silně to omezí mou schopnost vyjednávat ve váš prospěch."

"To je váš problém, ne můj," zněla chladná odpověď. "Mám tady přes sto lidí, včetně manželky a dcery nejvyššího velitele protiteroristické jednotky. Právě ony se stanou prvními obětmi vaší váhavostí. Máte už jenom hodinu a padesát osm minut na to, abyste propustili politické vězně z Albany a Parkhurstu. Radím vám, abyste s tím hned začal něco dělat. Nashle." A telefon ohluchl.

"Je to tvrďas," poznamenal doktor Bellov. "Hlas zralého muže, asi čtyřicátníka. A s určitostí ví, kdo jsou paní Clarková a paní Chavezová. Máme proti sobě profesionála, který má neobyčejně kvalitní informace. Kdepak k nim mohl přijít?"

Bill Tawney se zadíval k zemi. "To nevíme, doktore. Zaznamenali jsme, že o nás někdo projevil zájem, ale tohle je znepokojivá situace."

"No dobrá. Až zavolá příště, zkusím si s ním promluvit," usoudil Bellow. "Uvidíme, jestli se mi ho podaří trochu zklidnit."

"Petře, volá Stanley," promluvil zástupce velitele Duhy do své vysílačky.

"Covington slyší."

"Co jste zatím udělali?"

"Mám oba střelce na pozorovacích stanovištích, aby nasbírali nějaké informace, ale ostatní lidi zatím držím pohromadě. Čekám na plány budovy. Zatím nemáme žádný pevný odhad ohledně počtu subjektů a rukojmích tam uvnitř." Na chvíli zaváhal a pokračoval. "Doporučoval bych povolat i druhou četu. Je to tu moc velké, abych to pokryl jen s osmi lidmi, kdybychom se rozhodli vpadnout dovnitř."

Stanley přisvědčil. "Dobře, Petře. Zavolám je."

*****

"JAK jsme na tom s palivem?" otázal se Malloy s pohledem zaměřeným dolů na nemocnici, kolem níž stále kroužili.

"Ještě vydržíme dobré tři a půl hodiny, podplukovníku," ujistil ho poručík Harrison.

Malloy se ohlédl dozadu, do ložného prostoru Night Hawku. Seržant Nance vytahal spouštěcí lana a připjal je k závěsům v podlaze. Potom si sedl na sklápěcí sedačku za místy pro prvního a druhého pilota, pistoli v ramenním pouzdře si zavěsil přes svrchní oděv a stejně jako ostatní naslouchal hovorům na frekvenci.

"No, zdá se, že tady zkejsnem pěkně dlouho," poznamenal Malloy.

"Pane, co si myslíte o..."

"Myslím si, že se mi to vůbec nezamlouvá, poručíku. A jinak bych řek, že bychom o tom radši neměli moc spekulovat." Všichni na palubě Night Hawku ovšem věděli, že je to nesmysl. Nařídit někomu, aby v takovéto situaci přestal myslet, je totéž, jako zkusit přikázat zeměkouli, aby se netočila. Malloy

pořád shlížel na nemocnici a hledal nejlepší směr přiblížení pro výsadek na dlouhém či krátkém laně. Měl dojem, že kdyby na to přišlo, nebude to nijak obtížné.

Panoramatický výhled z ptačí perspektivy byl velmi užitečný. Malloy viděl úplně všechno. Všude stála auta a přímo u nemocnice parkovaly i nějaké náklaďáky. Podle blikajících majáčků rozeznával policejní vozy. Teď už úplně zastavili provoz - a všechny silnice jsou ucpané, nebo alespoň ty, které vedou k nemocnici. A jak už to bývá, všechny cesty od nemocnice byly docela volné. Najednou, jako nějakým kouzlem, se ve vzdálenosti asi půl míle od nemocnice, na návrší, kde už předtím stála nějaká auta, objevil televizní přenosový vůz. Nejspíš čumilové, usoudil Malloy. Je to vždycky stejné. Jsou jako supi kroužící nad mrtvolou. Je to nechutné a je to lidské.

*****

POPOV se ohlédl, když uslyšel, jak za ním zastavil ten bílý vůz. Zůstal stát necelých deset metrů za zadním nárazníkem jeho jaguáru. Na střeše měl talíř satelitní antény a ještě ani pořádně nezastavil, a už z něj vystupovali nějací lidé. Jeden muž vylezl po žebříku na boku auta a seřizoval podivně tvarovaný talíř, druhý třímal v ruce minikameru a třetí, zřejmě reportér, vystoupil z vozu v saku a kravatě. Prohodil několik slov s jedním ze svých kolegů a pak se ohlédl a díval se dolů z kopce.

*****

KONEČNĚ, řekl si Noonan, když zastavil u druhé buňky. Zaparkoval vůz, vystoupil a sáhl pro klíče, které dostal od technika. Za tři minuty už nahrával do počítače svůj prográmek. Nasadil si sluchátka vysílačky.

"Noonan volá Stanleyho, příjem."

"Tady Stanley."

"Ale, právě jsem zablokoval i druhou buňku. V celé oblasti jsou mobilní telefony mimo provoz."

"Výborně, Time. Přijeď za námi."

"Rozumím, už jedu." Agent FBI si upravil obroučku, aby mu držela na hlavě, mikrofon si nastavil přímo před ústa a cestou k autu si do ucha nasadil sluchátko. Nasedl a vyrazil zpátky k nemocnici. Tak, parchanti, a zkuste si zatelefonovat.

*****

POPOV si uvědomoval, že jak už to při výjimečných situacích bývá, dá se jen těžko porozumět tomu, co se na místě zásahu děje. Viděl přinejmenším patnáct policejních aut a dva armádní náklaďáky z herefordské základny. Jeho dalekohled nestačil na to, aby jim viděl do tváří, ale stejně předtím viděl zblízka jen jednoho z nich, a to byl velitel celé jednotky, který bude někde na velitelském stanovišti a nebude se ukazovat v otevřeném prostoru. Pokud se u téhle akce vůbec objeví. Nějací dva muži s podlouhlými zavazadly - nejspíš ostřelovači - se vzdálili od náklaďáků natřených maskovacím vzorem a nebylo je nikde vidět... i když ano, jednoho teď našel dalekohledem. Tamhle je taková zelená hromádka, co tam předtím nebyla. Chytré. Určitě je to ostřelovač, který nahlíží svým teleskopickým zaměřovačem do oken a hlásí vysílačkou veliteli všechno, co zjistil. Bude tu někde ještě ten druhý, ale toho Popov nedokázal odhalit.

*****

"STŘELEC Jedna-dva volá velitele," ozval se Fred Franklin.

"Jedna-dva, velitel," odpověděl Covington.
"Jsem na místě, pane. Dívám se dolů, ale v oknech v přízemí nic nevidím. Za záclonou ve třetím patře se něco hýbe, jako by někdo vykukoval ven, ale nic víc."
"Rozumím, díky, pozorujte dál."
"Rozumím. Střelec Jedna-dva, konec." Několik vteřin poté se ozval Sam Houston s podobným hlášením. Oba leželi na vyvýšených místech ve svých duchařských maskovacích oděvech.

*****

"NO konečně," poznamenal Covington. Policejní vůz přivezl plány nemocnice. Peterova vděčnost vzala zasvé, jakmile si prohlédl první dvě stránky. Byly tam desítky místností a většinou ve vyšších patrech; v každé se může skrývat ozbrojený muž a bude třeba ho odtamtud vytáhnout. Navíc všechny ty pokoje jsou nejspíš plné nemocných, kterým by mohl zábleskový granát ublížit, dokonce je i zabít. Teď, když se dověděl, co potřeboval, pomohlo mu to jen natolik, že si uvědomil, jak to bude obtížné.

*****

"SEANE?" Grady se ohlédl. "Ano, Roddy?"

"UŽ vylezli," ukázal prstem. Vojáci v černém postávali za armádními nákladáky, jen několik metrů od kamionů, s nimiž přijeli Irové.
"Je jich jenom šest," podivil se Grady. "Doufali jsme, že jich dostaneme aspoň deset."
"Teď není čas na chamtivost, Seane."
Grady se nad tím na vteřinku zamyslel a potom pohlédl na hodinky. Celá akce měla podle jeho plánu proběhnout v pětačtyřiceti až šedesáti minutách. Každá chvíle navíc poskytne těm druhým víc času na to, aby se dali do kupy. Do dolního limitu zbývá deset minut. Zatím běží všechno podle plánu. Na silnicích budou zácpy, ale jenom ve směru k nemocnici, v opačném směru ne. Má tři velké kamiony, dodávku a dvě osobní auta, to všechno do padesáti metrů od místa, kde stojí. Teprve teď má začít hlavní část celé akce, ale jeho lidé vědí, co mají dělat. Roddy má pravdu. Je načase to rychle dokončit a vypadnout. Grady kývl na svého podřízeného, vytáhl mobilní telefon a zavolal Timothyho O'Neila.
Jenže to nefungovalo. Zvedl telefon k uchu a uslyšel obsazovací signál; nedovolal se. Otráveně stiskl tlačítko END a vytočil číslo ještě jednou ... dopadlo to stejně.
"Co se děje?" Zkusil to potřetí. "Roddy, půjč mi tvůj telefon."
Sands natáhl ruku a Grady si jej vzal. Byly to úplně stejné výrobky, stejně naprogramované. Vytočil číslo a opět uslyšel obsazovací tón. Zatím ho to spíš zmátlo než naštvalo, přesto najednou pocítil v útrobách podivnou prázdnotu. Počítal při svém plánování s nejrůznějšími možnostmi, ale s tímhle ne. Má-li akce dopadnout dobře, potřebuje udržovat spojení mezi všemi třemi skupinami. Všichni vědí, co mají dělat, ale nevědí, kdy začít, dokud jim on neřekne, že je čas.
"Zatracenej...," zaklel tiše Grady, což Roddyho Sandse docela překvapilo. Potom se Grady pokusil zavolat operátor, ale znovu bylo obsazeno. "Ty pitomý telefony nefungujou."

*****

"UŽ se nám dost dlouho neozval," poznamenal doktor Bellow.
"Zatím nám nedal žádné telefonní číslo."
"Zkuste tohle." Tawney mu podal tištěný seznam všech linek v nemocnici.

Bellow vyhledal číslo ambulance a vytočil je na svém mobilním telefonu - dal si pozor, aby začal předvolbou 777. Telefon vyzváněl asi půl minuty, než jej někdo zvedl.

"Ano?" Ozval se hlas s irským přízvukem, ale byl to někdo jiný než předtím.

"Rád bych mluvil s panem Caseym," řekl psychiatr a přepnul hovor na hlasitý příjem.

"Právě teď tu není," odpověděl hlas.

"Mohl byste ho zavolat, prosím vás? Chtěl bych mu něco povědět."

"Počkejte," řekl hlas.

Bellow vypnul mikrofon. "Je to jiný hlas. To není týž člověk. Kde je Casey?"

"Asi někde jinde v nemocnici," prohodil Stanley, ale tahle odpověď neuspokojila ani jeho samého, protože v telefonu se během dalších několika minut neozval vůbec nikdo.

*****

NOONAN musel vysvětlovat dvěma policejním hlídkám, kdo je, ale pak už konečně před sebou uviděl nemocnici. Ohlásil se předem vysílačkou, sdělil Covingtonovi, že dorazí během pěti minut, a dověděl se, že zatím nenastala žádná změna. Clark s Chavezem vystoupili z auta padesát metrů za zelenými náklaďáky, ve kterých přijela první četa. Druhá četa už byla také na cestě; ujížděla v dalším armádním na zeleno natřeném náklaďáku a policejní eskorta jim pomáhala proplést se hustým provozem. Chavez nesl v ruce sbírku fotografií známých teroristů z řad PIRA, které narychlo popadl u zpravodajského stolu. Ding zjišťoval, že ze všeho nejtěžší je ovládnout se natolik, aby se mu netřásly ruce - nevěděl, zda se třese strachem nebo vzteky - a musel použít úplně všeho, co se ve své práci naučil, aby udržel myšlenky u pracovních záležitostí a přestal si dělat starosti o manželku, tchyni a... dosud nenarozeného syna. Dokázal to jen tak, že shlížel dolů na fotografie, místo aby se rozhlížel po krajině, protože v ruce svíral obrázky tváří, které měl v úmyslu vyhledat a zabít, zatímco zelená tráva kolem nemocnice představovala jen prázdný, i když nebezpečný prostor. V takovýchto chvílích se nedalo dělat nic, jen všechno spolknout a předstírat, že se člověk dokonale ovládá. Ovšem Chavez právě nyní zjišťoval, že být statečný sám za sebe může být snadné, ale hrozí-li nebezpečí někomu, koho milujete, je to úplně něco jiného. V takové situaci vám kuráž nepomůže ani za mák a člověk nemůže dělat vůbec nic. Stanete se obyčejným divákem jakési soutěže, ve které životům vašich blízkých hrozí vážné nebezpečí, ale vy se nesmíte zúčastnit. Mohl se jenom dívat a důvěřovat profesionálním schopnostem první čety.

*****

"JAK vás mám oslovovat," zeptal se doktor Bellov, když se telefonní linka znovu probudila k životu.

"Říkejte mi Timothy."

"Dobrá," odvětil doktor přívětivě. "Já jsem Paul."

"Jste Američan," poznamenal O'Neil.

"To ano. A totéž platí o vašich rukojmích, doktorce Chavezové a paní Clarkově."

"No a?"

"Myslel jsem, že vašimi nepřáteli jsou Britové, ne my, Američani. Víte, že ty dvě dámy jsou matka s dcerou?" Určitě to věděl, tím si byl Bellow jist, ale právě proto to může takto zdůraznit, jako by mu prozrazoval bůhvíco.

"Ano," odpověděl hlas v telefonu.

"A víte, že jsou obě katoličky, stejně jako vy?"

"Ne."

"Opravdu jsou," ujistil ho Bellow. "Můžete se zeptat. Mimochodem, paní Clarková se za svobodna jmenovala O'Tooleová. Je to americká katolička irského původu. Proč by tedy měla být vaším nepřítelem, Timothy?"

"Ona... tedy její manžel... chci říct..."

"On je také katolík irského původu a pokud vím, nikdy se nezúčastnil žádného zásahu proti vašim krajanům ani proti vaší organizaci. Proto pořád nedokážu pochopit, proč ohrožujete jejich životy."

"Její muž je velitel té bandy, co si říká Duha, a ti zabíjejí lidi na příkaz britské vlády."

"To ale není pravda. Duha je jednotka NATO. Když jsme naposledy zasahovali, zachránili jsme třicet dětí. Byl jsem tam taky. Ti únosci jedno z dětí zavraždili, malou holandskou holčičku, jmenovala se Anna. Ona už beztak umírala, Timothy. Měla rakovinu, jenže oni byli hrozně netrpěliví. Jeden z nich ji zabil výstřelem do zad. Možná jsi to viděl v televizi. Něco takového by věřící člověk neudělal - žádný katolík by nebyl schopen takhle zavraždit malé děvčátko. A určitě sis všiml, že doktorka Chavezová je těhotná. Jestli jí ublížíte, co se stane s jejím dítětem? To už by nebyla obyčejná vražda, Timothy. Zabijete i nenarozené dítě, jako při potratu. Moc dobře vím, jak se na to dívá katolická církev. A ty to taky víš a ví to i vláda Irské republiky. Timothy, prosím tě, rozmysli si, čím nám to vlastně vyhrožuješ, ano? Jde o skutečné lidi, ne o nějaké abstraktní ideje, a dítě v lůně doktorky Chavezové je už taky skutečný člověk. Ale teď bych chtěl něco říct panu Caseymu. Už jste ho našli?" otázal se psychiatr.

"Já... ne, zatím nemůže přijít k telefonu."

"No dobře, já teď musím jít. Když zavolám na tohle číslo, budeš tam?"

"Ano."

"Dobrá. Zavolám, až se něco dovím." Bellow stiskem tlačítka přerušil spojení. "Mám dobrou zprávu. Je to někdo jiný, mladší, ne tak sebejistý. A vím, jak na něj. Opravdu je to katolík, aspoň se za něj považuje. Takže ví, co je to svědomí, a musí respektovat určitá pravidla. Zvládnu ho," dodal se střízlivou sebejistotou.

"Ale kde je ten druhý?" strachoval se Stanley. "Leda..."

"No?" pobídl ho Tawney.

"Ledaže by tam vůbec nebyl."

"Cože?" podivil se doktor.

"Co když tam vůbec není? Předtím nám volal on, ale teď už jsme ho dlouho neslyšeli. Není divné, že se neozývá?"

Bellow přikývl. "Čekal bych, že zavolá, ano."

"Jenže Noonan odstřihl mobilní telefony," vyhrkl Stanley. Zapnul vysílačku. "Tady je velitel. Podívejte se po někom, kdo se pokouší použít mobilní telefon. Možná tu máme dvě různé skupiny subjektů. Potvrďte."

"Veliteli, tady Covington. Rozumím."

*****

"DO hajzlu," zavrčel Malloy v kroužící helikoptéře.

"Nesestoupíme o kousek níž?" prohodil Harrison.

Malloy potřásl hlavou. "Ne, tady nahoře si nás třeba ještě ani nevšimli. Zatím se budeme schovávat."

*****

"JAK to teda k čertu je?" pohlédl Chavez na Clarka. "Že by byli uvnitř i venku?" zamyslel se John.

*****

GRADY pomalu začínal zuřit. Sedmkrát se pokusil zatelefonovat, a pořád narážel na stejný signál, oznamující, že je obsazeno. Podařilo se mu navodit dokonalou taktickou situaci, ale teď není schopen koordinovat akce jednotlivých skupin. Ti lidé od Duhy stojí v houfu necelých sto metrů od obou kamionů. Takové postavení nemůže trvat dlouho. Za chvíli začne policie celou oblast zabezpečovat. V okruhu do asi tří set metrů od nemocnice postávalo ve skupinkách nějakých sto lidí. Je právě nejvyšší čas. Cíle jsou na místech.

*****

NOONAN dojel na návrší a začal sjíždět dolů za svými kolegy. Snažil se přijít na to, čím jim vlastně může být užitečný. Zajistit odposlech budovy, což byl jeho obvyklý úkol, to by znamenalo dostat se až ke stěně budovy. Jenže je bílý den, a tak přiblížit se k nemocnici by byl úkol pro supermana. Před soumrakem je to nejspíš nemožné. Nu, alespoň se mu podařilo vykonat primární úkol. Odejmul nepřátelům možnost domlouvat se mobilními telefony - tedy, pokud to budou potřebovat, a to nevěděl. Přiblížil se k cíli a trochu zpomalil. Zdálky uviděl Covingtona, jak se o něčem radí se svými muži, oblečenými v černém.

*****

CHAVEZ a Clark klidně stáli poblíž Clarkova služebního vozu.

"Ten polygon potřebuje zpevnit," tvrdil Ding. Odkud se vzala všechna ta auta? Asi patří lidem, kteří tu náhodou pobývali v době, kdy začalo to střílení. Samozřejmě, je tu i ta pitomá televize. Už nastavili satelitní anténu a nějaký reportér něco vykládá do minikamery, kterou drží v ruce jeho kolega. Takže se nebezpečí, hrozící jeho rodině, stalo zábavou pro diváky, pomyslel si Chavez.

*****

GRADY se musel rozhodnout a musel to udělat okamžitě. Mají-li dosáhnout svého a potom se úspěšně ztratit, musí to být teď hned. Krabici se zbraní si položil vedle auta. Nechal ji na zemi pod dohledem Roddyho Sandse a vydal se k nejvzdálenějšímu ze třech kamionů. "Seane," zavolal někdo z ložní plochy. "Ty blbý telefony nefungujou."

"Já vím. Začínáme za pět minut. Dohlídni na ostatní a postupujte podle plánu." "V pořádku, Seane," odpověděl hlas. Po těchto slovech Grady zevnitř uslyšel cvakání natahovaných závěrů. Přešel k dalšímu kamionu a vydal stejný pokyn. Potom ke třetímu. V každém byli tři muži. V plachtách kryjících ložní prostory byly vyřezané díry jako střílny v hradbách pevnosti. Ti uvnitř je maličko pootevřeli a dívali se na vojáky, postávající necelých sto metrů od nich. Grady se vrátil k jaguáru. Potom pohlédl na hodinky. Podíval se na Roddyho Sandse a kývl hlavou.

*****

NÁKLAĎÁK druhé čety začal sjíždět dolů k nemocnici. Noonanův vůz jel kousek před ním.

*****

POPOV si prohlížel okolí nemocnice dalekohledem. Právě se objevil třetí armádní náklaďák. Prohlédl si jej a uviděl, že vzadu sedí další vojáci; pravděpodobně k nemocnici vyslali posily. Obrátil pozornost k místům, kde už nějací vojáci byli. Podíval se pozorně... není to John Clark? Stojí trochu

stranou od ostatních. Nu, ženu mu zajali jako rukojmí, takže je nejrozumnější, aby velení operace svěřil někomu jinému. Určitě má nějakého zástupce. A teď tam jen tak stojí v obleku a vypadá nervózně.

"Promiňte." Popov se ohlédl a uviděl reportéra s kameramanem. Zavřel oči a neslyšně zanadával.

"Ano?"

"Můžete nám sdělit svůj názor na to, co se tu děje? Nejprve se nám představte a povězte, proč tady jste."

"Tedy, jmenuju se... Jack Smith," pronesl Popov s dokonalým londýnským přízvukem. "Byl jsem tady na venkově pozorovat ptáky. Užít si trochu přírody. Máme pěkný den a tak..."

"Pane Smithi, víte už, co se tam dole děje?"

"Ne, vůbec ne." Pořád si držel dalekohled na očích, nechtěl, aby mu viděli do tváře. Támhle stojí Sean Grady s Roddym Sandsem.

*****

GRADY se shýbl, otevřel krabici a vyňal z ní samopal AKMS. Zasunul zásobník, odklopil skládací pažbu a jediným plynulým pohybem vstal a současně pozvedl zbraň k rameni. Namířil a začal pálit do hloučku vojáků v černém. Hned nato se k němu připojili i jeho lidé v kamionech.

*****

PŘIŠLO to bez předchozího varování. Do naklaďáku, u nějž stáli, udeřily kulky, a než mohli vojáci první čety vůbec zareagovat, střely zasáhly i některé z nich. V prvních dvou vteřinách padli čtyři muži. Během té chviličky ostatní uskočili stranou nebo padli na zem a rozhlíželi se, odkud se vlastně střílí.

*****

NOONAN viděl, jak se hroutí k zemi, a šok z toho, co se stalo, ho na vteřinu ochromil. Potom promluvil do vysílačky: "Pozor, pozor, první četa je pod palbou zezadu!" Současně pátral očima po střelcích - musí být zrovna tady, v tom velkém kamionu. Sešlápl plyn až k podlaze a vyřítil se tím směrem; pravou rukou sáhl po pistoli.

*****

ZÁSTUPCE velitele Mike Chin byl raněn do obou stehen. Vůbec to nečekal, a tím větší byla bolest. Na něco takového nebyl vůbec připraven a bolest ho na několik vteřin ochromila. Pak se přece jen projevily zkušenosti nabyté výcvikem a začal se plazit do bezpečí. "Chin je zraněný, Chin je zraněný," zachraptěl do vysílačky. Pak se ohlédl a uviděl, jak dalšímu vojákovi první čety z hlavy proudí krev.

*****

PŘI neočekávaném rachotu automatických zbraní seržant Houston prudce pohnul hlavou a ohlédl se doprava. Co to k čertu je? Zahlédl ústí hlavně čouhající z boku jednoho kamionu a rychle švihl puškou nahoru a doprava ve snaze co nejrychleji se zaměřit na nový cíl.

*****

RODDY Sands ten pohyb zpozoroval. Ostřelovač byl na místě, které si

zapamatoval, ale protože ho kryla maskovací síť, bylo těžké ho najít. Jakmile se pohnul, měl Roddy jasno. Je to jenom sto padesát metrů. Zamířil dolů, trochu nalevo od cíle, stiskl spoušť a vypálil do nezřetelné siluety na svahu dlouhou dávku. A potom ještě jednu.

*****

HOUSTONOVI se podařilo vystřelit, ale jenom pánu bohu do oken, protože ho současně zasáhla kulka a prorazila i neprůstřelnou vestu. Výstřelu z pistole by odolala, ale proti ráně ze samopalu nezmůže nic. Odvaha ani síla nemohou nahradit zlomenou kost. Po zásahu se zhroutil na zem a zjistil, že pravou rukou vůbec nemůže hýbat. Instinktivně se odkulil doleva a levou rukou šmátral po pistoli. Mezitím ohlásil vysílačkou, že je také raněn.

*****

FRED Franklin to měl snazší. Byl příliš daleko, aby ho někdo z teroristů mohl zasáhnout, a navíc ho dobře kryla maskovací síť. Trvalo mu pár vteřin, než pochopil, co se děje. Z výkřiků a stenů ve sluchátkách pochopil, že někteří příslušníci čety utrpěli zranění. Přejel teleskopickým zaměřovačem prostor před sebou a uviděl ústí hlavně čouhající z boku kamionu. Franklin odjistil zbraň, pečlivě zamířil a vypálil první střelu ráže 50. Rachot jeho zbraně otřásl okolím. Z velké ostřelovací pušky MacMillan, stavěné na stejné náboje jako těžký kulomet ráže 50, vylétla střela o váze šedesáti gramů rychlostí devíti set metrů za vteřinu, k cíli doletěla za necelou třetinu vteřiny, v měkkém boku náklaďáku vyrvala půlpalcovou díru, ale nedalo se odhadnout, zda zasáhla cíl, nebo ne. Pohnul hlavní doleva a hledal další cíl. Přejel pohledem další náklaďák, uviděl díry v plachtě, ale nic z nich nevyčuhovalo. O kus dál nalevo stál nějaký muž a střílel ze samopalu směrem, kde ležel Sam. Seržant Fred Franklin natáhl zbraň a do hlavně vklouzl druhý náboj. Pečlivě zamířil.

*****

RODDY Sands s určitostí věděl, že zasáhl, a snažil se toho chlapa dobít. Vlevo od něho se Sean vrátil do vozu a nastartoval motor, protože za necelé dvě minuty už budou muset utíkat.

Grady slyšel, jak motor naskočil, a ohlédl se na svého nejspolehlivějšího podřízeného. Právě když dokončil pohyb hlavou, zasáhla Sandse kulka do spodní části lebky. Pod nárazem obrovské střely ráže 50 se hlava rozstříkla jako polévková konzerva. Za celou svoji teroristickou kariéru Grady nic podobného neviděl. Když se tělo hroutilo k zemi, měl dojem, že z celé hlavy zbyla jen dolní čelist. První četa zaznamenala první zásah.

*****

NOONAN zastavil jen pár palců za zadkem třetího kamionu. Vyřítil se ze dveří na pravé straně a uslyšel rachot kalašnikovů. To musí být nepřítel, a je někde blízko. Sevřel berettu oběma rukama, chvíli se díval na záď kamionu a uvažoval, jak... ano! Všiml si, že v zadním okraji korby je vyříznutý stup. Vsunul do něj nohu, vyšvihl se nahoru a zjistil, že je plachta přivázána ke korbě lankem. Zastrčil pistoli za opasek, vytáhl útočný nůž, přeřezal lanko a uvolnil jeden cíp plachty. Levou rukou jej nadzvedl, nakoukl dovnitř a uviděl tři muže; všichni byli otočeni doleva a stříleli ze samopalů. No fajn. Ani ho nenapadlo je varovat nebo na ně něco křiknout. Nahnul se dovnitř, rukou přidržel plachtu, aby dobře viděl, a pravou rukou zamířil. Pomalu stiskl spoušť, nejbližší hlava se zakymácela a muž klesl. Ostatní byli natolik

ohlušeni vlastní střelbou, že výstřel z pistole vůbec neslyšeli. Noonan sevřel pistoli pevněji a střelil do druhé hlavy. Třetí muž v řadě ucítil, jak na něho dopadlo mrtvé tělo, a ohlédl se. Vyvalil hnědé oči, odskočil od postranice kamionu a švihl zbraní doleva, jenže to nestihl. Noonan ho dvakrát zasáhl do hrudi, potom zbraň sklonil a střelil ho ještě jednou do nosu. Kulka prolétla mozkem, a muž byl mrtev. Noonan se zahleděl na tři těla, ujistil se, že jsou opravdu mrtvá, seskočil s kamionu a vykročil k druhému autu. Zastavil se jen na chvíli, aby zasunul nový zásobník, a jaksi vzdáleně si uvědomoval, že v tuto chvíli Timothyho Noonana ovládá autopilot a on se pohybuje téměř bezmyšlenkovitě. Grady se v autě skrčil na podlahu a současně zatroubil na klakson. To byl signál pro ostatní, že je načase vypadnout. Platilo to i pro muže uvnitř nemocnice; ty však nemohl předem upozornit mobilním telefonem.

*****

"JEŽÍŠIKRISTE!" vyhrkl O'Neil, když uslyšel první výstřely. "Proč nám hergot ne..."

"Na to je teď pozdě," zarazil ho Sam Barry. Mávl na bratra a rozběhl se ke dveřím. Jimmy Carr už byl u nich a za deset vteřin vyběhl z jiných dveří u požárního schodiště i poslední člen skupiny.

"Musíme padat, hoši," řekl O'Neil. Ohlédl se na dvě hlavní rukojmí, už už na ně chtěl mávnout, aby šly s nimi, ale ta těhotná by je jenom zdržovala a k dodávce je to třicet metrů. Pochopil, že jejich plán nevyšel, i když netušil proč. Teď ale se odtud musí co nejrychleji dostat pryč.

*****

TŘETÍ vojenský náklaďák zastavil několik yardů za Noonanovým autem. Jako první vyskočil Eddie Price s MP desítkou v ruce. Skrčil se, rozhlédl se kolem a snažil se pochopit, co všechen ten rámus znamená. Ať už se děje cokoli, jede to nějak moc rychle a oni nemají žádný plán. Kdysi ho jakožto příslušníka pěchoty pro takové situace cvičili, ale to už je dvacet let. Teď je členem týmu pro zvláštní operace a předpokládá se, že ví vždycky předem, jaký má být další postup. Přiběhl k němu Mike Pierce. "Co se to tady sakra děje, Eddie?"

Právě v tu chvíli uviděli, jak Noonan seskočil z volva a vrazil do pistole nový zásobník. Agent FBI si jich také všiml a mávl na ně, ať jdou s ním.

"Pojďme za ním," rozhodl Price. Po Pierceově boku se objevil Louis Loiselle a oba se hned dali do pohybu. Přidal se k nim Paddy Connolly a už cestou tahal z vaku zábleskový granát.

*****

O'NEIL se svými čtyřmi muži vyběhl ze dveří ambulance a podařilo se jim doběhnout k autu, aniž by je někdo zpozoroval nebo po nich střílel. Klíče předtím nechal v zapalování, takže se rozjel dřív, než ostatní stihli pozavírat dveře.

*****

"POZOR, pozor," hlásil Franklin. "Pár těch syčáků se pokouší odjet z nemocnice v hnědé dodávce; jsou asi čtyři." Pootočil zbraní, zamířil pečlivě kousek nad přední levé kolo a vystřelil.

*****

TĚŽKÁ kulka prolétla nárazníkem, jako by to byl cár novinového papíru, a udeřila do bloku šestiválcového motoru. Prorazila jeden z válců, píst se

okamžitě zastavil a v tu chvíli motor zhasl. Dodávka sebou škubla doleva, málem se převrátila na pravý bok, ale pak prudce dopadla zpátky na čtyři kola a zůstala stát.

O'Neil zaječel nějakou kletbu a hned se pokusil nastartovat znovu, ovšem bezvýsledně. Zablokovanou klikovou hřídel nemohl startér uvolnit. O'Neil sice nevěděl, co se stalo, ale uvědomil si, že auto je k nepotřebě a on uvízl v otevřeném terénu.

*****

FRANKLIN s uspokojením zaznamenal účinek zásahu a připravil se k dalšímu výstřelu. Tentokrát mířil na hlavu šoféra. Usadil záměrný kříž na cíli a stiskl spoušť, jenže právě v tom okamžiku se hlava pohnula a kulka prolétla mimo. Něco takového se ještě Fredu Franklinovi nestalo. Chvíli na to jen ohromeně zíral a jal se znovu nabíjet zbraň.

*****

O'NEILA pořezaly na tváři skleněné střepy. Kulka ho minula o víc než dva palce, ale v šoku uskočil až do nákladového prostoru. Tam zůstal nehybně sedět a přemýšlel, co budou dělat.

*****

HOMER Johnston a Dieter Weber měli pušky ještě v pouzdrech a protože se nezdálo, že by měli příležitost jich použít, spokojili se prozatím jen s pistolemi. Zpovzdálí přihlíželi, jak Eddie Price vyřízl díru v zadní části plachty druhého volva. Paddy Connolly vytrhl pojistku zábleskového granátu a hodil jej dovnitř. Za dvě vteřiny exploze plachtu úplně smetla. Pierce s Loisellem vyskočili na korbu, zbraně připraveny k palbě, ale ti tři byli po výbuchu v bezvědomí. Pierce k nim přiskočil, odzbrojil je, shodil jejich zbraně s naklaďáku a klekl si vedle nich.

*****

V KAŽDÉM ze tří kamionů byl jeden ozbrojenec současně i řidičem. V tom, který stál nejdál vpředu, se řidič jmenoval Paul Murphy. Od samého začátku střelby nezapomínal každou chvíli sledovat Gradyův jaguár. Jakmile uviděl, že se vůz pohnul, pustil zbraň, vklouzl za volant a nastartoval. Vzhlédl a uviděl mrtvé tělo Roddyho Sandse - jenže nemělo hlavu. Co se stalo? Sean vystrčil z okénka pravou ruku a krouživými pohyby mu dával znamení, ať ho s kamionem následuje. Ohlédl se nalevo a všiml si, že hnědá dodávka Tima O'Neila zůstala nehybně stát na nemocničním parkovišti. V první chvíli ho napadlo, že musí kamarádům pomoci, ale těžko by se tam otáčel a Sean na něho pořád mává. Rozjel se tedy za svým vůdcem. Jeden ze střelců vzadu nadzvedl plachtu a se samopalem v ruce se díval, co dělají ostatní kamiony. Ani se nepohnuly. A všude bylo plno mužů v černém...

*****

... JEDNÍM z nich byl i seržant Scotty McTyler. Zvedl MP desítku a namířil. Do obličeje v dálce vystřelil krátkou dávku a s uspokojením zaznamenal, že než obličej zmizel, rozstříkl se v růžovém obláčku. "Veliteli, McTyler. Několik subjektů odjíždí v kamionu!" McTyler ještě několikrát vystřelil, ale bez viditelného účinku. Pak se odvrátil a začal se rozhlížet po jiné práci.

*****

POPOV nikdy skutečnou bitvu neviděl - a tohle byla bitva. Všude vládl chaos, lidé zdánlivě bezúčelně pobíhali sem a tam. Co ti muži v černém? Tři z nich leží támhle vedle auta, kde je zasáhly první výstřely, a ostatní se dali do pohybu. Očividně pronásledují ten jaguár - vypadá skoro jako ten, ve kterém sedí on sám. A taky ten kamion, co právě vyjíždí z parkoviště. Necelé tři metry od něj drmolil reportér něco do mikrofonu, zatímco kameraman vytrvale sledoval dění dole pod kopcem. Popov věděl, že pro všechny diváky v jejich obývacích pokojích je to nepochybně velmi vzrušující podívaná. A také věděl, že má nejvyšší čas odtud odjet.

Vrátil se do auta, nastartoval a rozjel se tak prudce, že reportéra ohodil sprškou štěrku.

*****

"VIDÍM je. Méďa je vidí," hlásil Malloy. Potlačil páku a snesl se do výše asi tisíce stop. Nespouštěl přitom oči z obou jedoucích vozidel. "Má tenhle průser někdo na povel?" zeptal se potom.

*****

"PANE C?" prohodil Ding.

"Méďo, tady je Šestka. Přebírám velení." Clark s Chavezem přeběhli ke Clarkovu služebnímu autu, naskočili a řidič se bez říkání jal stíhat unikající teroristy. Byl to desátník vojenské policie, nikdy nebyl součástí Duhy a na její vojáky měl vždycky trochu pifku. Teď ale ne.

Nebylo to těžké. Kamion volvo měl silný motor, proti rozjetému jaguáru V-8 však neměl šanci.

*****

PAUL Murphy pohlédl do zpětného zrcátka a to, co uviděl, ho zmátlo. Zezadu se k němu blížil jaguár, úplně stejný jako ten... přesvědčil se pohledem, ano Sean je tady, přímo před ním. A kdo je tohle? Ohlédl se, aby upozornil své druhy vzadu, ale jeden z nich ležel na podlaze v kaluži krve zřejmě mrtev a druhý se držel jen tak tak.

*****

"TADY Price, kde jste všichni? A kde jsou subjekty?"

"Prici, střelec Jedna-dva. Myslím, že přinejmenším jeden subjekt se schovává v hnědé dodávce před nemocnicí. Zasáhl jsem jim z pušky motor. Neujedou ti, Eddie."

"Oukej." Price se rozhlédl. Tady už je situace skoro pod kontrolou, nebo za chvíli bude. Měl pocit, jako by ho vzbudilo tornádo a on se teď rozhlížel po zničené farmě a snažil se pochopit, co se vlastně přihodilo. Zhluboka se nadechl, a už byl opět velitelem s plnou odpovědností. "Connolly a Lincoln, vezměte to zprava. Tomlinson a Vega půjdou dolů doleva. Patterson ke mně. McTyler a Pierce ohlídají zajatce. Weber s Johnstonem, vy se jděte podívat, jak na tom jsou lidi od první čety. Pohyb!"

"Prici, tady Chavez," uslyšel najednou ve sluchátkách. "Ano, Dingu?" "Jak to vypadá?"

"Zajali jsme tři chlapy, neznámý počet subjektů se schovává v dodávce a bůhví kde ještě. Snažím se v tom udělat pořádek. Konec."

*****

"KLÍDEK, Domingo," prohodil Clark ze svého místa vlevo vpředu.
"Však já vím," zavrčel Chavez.
"Desátníku, jmenujete se Mole?"
"Ano, pane," odvětil řidič a nespouštěl oči z vozovky.
"Fajn, desátníku, musíme se dostat napravo od něj. Prostřelíme mu přední kolo. Pokuste se do něj nenabourat, až se to stane."
"Dobře, pane," zněla klidná odpověď. "Jdeme na to."
Jaguár vyrazil vpřed a za dvacet vteřin už jel vedle volva. Clark s Chavezem stáhli okna. Když se vyklonili ven, ujížděli rychlostí sedmdesáti mil v hodině.

*****

STO metrů před nimi Sean Grady zuřil a současně se vzpamatovával ze šoku. Co se k čertu pokazilo? První salva jeho lidí určitě zabila několik nepřátel v černém, ale co se stalo potom? Vymyslel přece dobrý plán a jeho lidé jej začali provádět správně... až na ty zatracený telefony! Co se s nimi mohlo stát? Tím se všechno zkazilo. Teď však už má zase v podstatě všechno pod kontrolou. Deset minut odtud je obchodní centrum, kde zaparkuje, vystoupí a ztratí se v davu. Potom pěšky přejde na jiné parkoviště, pronajme si jiný vůz, odjede do Liverpoolu a odtud trajektem domů. Dostane se z toho a ti hoši v kamionu taky. Pohlédl do zrcátka. Co má znamenat tohle?

*****

DESÁTNÍK Mole si vedl skvěle. Nejprve najel ke kamionu zleva, pak zpomalil a vřítil se na pravou stranu. Povedlo se mu řidiče překvapit.
Chavez viděl ze zadního sedadla tomu člověku do tváře. Světlá pleť, rezavé vlasy, opravdový Paddy, pomyslel si Domingo. Vystrčil pistoli z okna a zamířil na přední kolo.
"Teď!" zvolal John na předním sedadle. V tu chvíli řidič strhl volant doleva. Paul Murphy viděl, jak proti němu jaguár vyrazil, a instinktivně uhnul. Pak uslyšel výstřely.
Clark s Chavezem vystřelili několikrát ze vzdálenosti několika stop do gumové pneumatiky. Všechny kulky zasáhly cíl kousek od ráfku a půlpalcovými dírami z pneumatiky rychle unikl všechen vzduch. Jaguár sotva stačil kamion předjet, když sebou obrovský vůz trhl doprava. Šofér se snažil přibrzdit, ale tato instinktivní reakce všechno ještě zhoršila. Volvo se naklonilo na pravou stranu, nerovnoměrné brzdění náklon ještě zesílilo a ráfek pravého předního kola se zaryl do vozovky. Kamion zprudka zastavil, překotil se na pravý bok a sunul se dál po vozovce rychlostí šedesáti mil za hodinu. Jenže silná konstrukce vozidla nebyla stavěna na něco takového; vůz se po silnici rozkutálel a začal se rozpadat.
Desátník Mole se přikrčil, aby ve zpětném zrcátku zkontroloval létající trosky. Naštěstí je nedostihly, ale on se přesto pro jistotu vrátil na levou stranu silnice. Mírně zpomalil a pozoroval v zrcátku volvo, koulející se jako dětská hračka. Trosky létaly na všechny strany.
"Jesuchristo!" vydechl Ding, když se ohlédl. Teď z auta vylétlo něco jako lidské tělo. Viděl, jak klouže po asfaltu a pomalu se otáčí ve stejné rychlosti jako zničený kamion.
"Zastavte," přikázal Clark.
Mole udělal ještě něco lepšího. Zastavil a zacouval několik metrů zpátky k rozbitému náklaďáku. První vyskočil z vozu Chavez a s pistolí v obou dlaních postupoval k volvu. "Méďo, tady Chavez. Jsi tu někde?"
"Méďa slyší."
"Zkus chytit to osobní auto, jo? Tenhle náklaďák už to má za sebou."

*****

"ROZUMÍM, Méďa zahajuje stíhání."
"Pane podplukovníku?" zavolal seržant Nance do interkomu.
"Ano?"
"Viděl jste, co udělali?"
"Jo. Myslíš, že to budeš taky umět?"
"Mám pistoli, pane."
"Tak tedy přišel čas na střely vzduch-země, pánové." Pilot ještě trochu potlačil páku a postupně klesl s Night Hawkem do výšky asi třiceti metrů nad silnicí. Letěl za sledovaným autem a slunce měl v zádech. Pokud se ten parchant nepodívá střešním oknem, nemůže si vrtulníku všimnout.
"Pozor, tabule!" vykřikl Harrison. Škubl směrovou pákou, aby se vyhnul ukazateli, který oznamoval, že se blíží k výjezdu z dálnice.
"Fajn, Harrisone. Hlídej silnici. Já dám pozor na ten auťák. Když bude potřeba, můžeš s tím pořádně cuknout."
"Rozumím, podplukovníku."
"Tak, seržante, jdeme na to." Malloy zkontroloval rychlost. Jede pětaosmdesátkou v rychlém pruhu. Ten chlap v jaguáru musí šlapat na plyn jako ďas, ale Night Hawk má k dispozici mnohem větší sílu. Malloye napadlo, že se to podobá letu ve formaci s druhým vrtulníkem; s autem to ale ještě nikdy nezkusil. Přiblížil se asi na třicet metrů. "Seržante, přejděte napravo."
"Ano, pane." Nance odsunul dveře a poklekl na hliníkovou podlahu, v obou rukou sevřenu svoji berettu. "Připraven, pane podplukovníku. Do toho."
"Připravení k tankování," prohlásil Malloy a opět se zadíval na silnici. Je to vážně jako když člověk chytá tankovací hadici z herkulesu, jenže tohle je níž, zatraceně níž...

*****

GRADY se kousl do rtu, když zjistil, že za ním už kamion nejede. Ale jinak byla silnice za ním opuštěná a před ním v tuto chvíli také. Ještě pět minut, a je v bezpečí. Konečně si dopřál klidné vydechnutí, zahýbal prsty na volantu a žehnal rukám, které pro něho vyrobily tohle skvělé, rychlé auto. Vtom periferním viděním zahlédl napravo nějaký pohyb. Pootočil hlavu, aby se podíval... co k čertu...
"Mám ho!" ohlásil seržant Nance, když uviděl skrze levé zadní okno siluetu řidiče, a zvedl pistoli. Chvíli počkal, až se Malloy dostane ještě o několik stop blíž, opřel se levou rukou o koleno, palcem natáhl kohoutek a vystřelil. Zbraň mu v ruce poskočila. Znovu namířil a pokračoval v palbě. Tohle bylo docela něco jiného než na střelnici. Navzdory úsilí se mu zbraň v ruce otřásala, ale po Čtvrtém výstřelu uviděl, jak sebou jeho cíl náhle smýkl doprava.

*****

VŠUDE kolem se tříštilo sklo. Grady však nezareagoval rozumně. Kdyby prudce šlápl na brzdu, vrtulník by ho přelétl, avšak tahle situace už daleko přesahovala všechny jeho dosavadní zkušenosti. Místo toho se snažil jet rychleji, jenže jaguár už nebyl schopen příliš zrychlovat. Najednou pocítil ohnivou bolest v levém rameni. Nervovým šokem se mu sevřel hrudník. Pravou rukou škubl směrem vzhůru. Vůz se stočil doprava a narazil do ocelových svodidel.

*****

MALLOY viděl, že alespoň jeden výstřel zasáhl cíl. Zatáhl za páku a po

chvíli Night Hawk vystoupal do tří set stop. Ohlédl se a uviděl nehybný, kouřící vrak vozu uprostřed silnice.

"Vyzvedneme si ho?" otázal se druhý pilot.

"To dá rozum," přisvědčil Malloy. Potom se začal rozhlížet po svém vaku. Měl v něm berettu. Harrison dovedl stroj na přistání a snesl se padesát stop od auta. Malloy si rozepnul bezpečnostní pás a vystoupil. První vyskočil z vrtulníku Nance a přikrčen přeběhl pod otáčejícím se rotorem k pravému boku auta. Malloy tam dorazil dvě vteřiny po něm.

"Opatrně, seržante!" zaječel Malloy a pomalu postupoval po levé straně vozu. Až na několik úlomků skla v rámu bylo celé okno pryč. Viděl, že muž uvnitř pod nafouklým airbagem sice dýchá, ale jinak se moc nehýbá. Druhé okno bylo také vytlučené. Nance jím prostrčil ruku, nahmatal kliku a otevřel dveře. Ukázalo se, že řidič není připoutaný. Snadno ho vytáhli ven. Na druhém sedadle Malloy spatřil samopal ruské výroby. Vzal jej, zajistil a přešel na druhou stranu auta.

"Do prdele," zaklel Nance udiveně. "On ještě žije!" Nechápal, jak to, že toho parchanta ze vzdálenosti dvanácti stop nezabil.

*****

PŘED nemocnicí si zatím Timothy O'Neil ve své dodávce ještě pořád lámal hlavu, co bude dělat. Měl dojem, že už ví, co se stalo s motorem. V levém okně zela čtvrtpalcová díra a on nechápal, jak je možné, že střela minula jeho hlavu. Také zjistil, že jeden z kamionů a Gradyův vypůjčený jaguár jsou pryč. Sean tedy opustil své lidi? Všechno se stalo tak rychle, bez jakéhokoli varování... Proč mu Sean nezavolal, aby ho upozornil, co se chystá udělat? Proč ten plán nevyšel? Jenže odpovědi na všechny tyto otázky byly teď méně důležité než skutečnost, že sedí v dodávce na parkovišti a všude kolem jsou nepřátelé.

*****

"LIEBER Gott" ulevil si Weber při pohledu na raněné. Jeden z příslušníků první čety byl nepochybně mrtev; dostal zásah ze strany do hlavy. Další čtyři byli zraněni, z toho tři do prsou. Weber se vyznal v první pomoci, ale na to, aby pochopil, že dva z nich potřebují okamžitou lékařskou péči, nepotřeboval příliš rozsáhlé zdravotnické vědomosti. Jedním z nich byl Alistair Stanley.

"Tady Weber. Potřebujeme ihned lékaře!" zavolal do vysílačky. "Mezi raněnými je Duhová pětka."

"Do hajzlu," zanadával Homer Johnston stojící vedle něho. "Fakt že jo, člověče. Veliteli, střelec Dva-Jedna. Potřebujeme felčary, ale fofrem!"

*****

PRICE to všechno slyšel. Nacházel se nyní třicet yardů od dodávky a vedle něho postupoval seržant Hank Patterson. Snažili se přiblížit tak, aby je ti uvnitř nezahlédli. Nalevo viděl obrovitou postavu Julia Vegy a vedle něho Tomlinsona. Vpravo zahlédl obličej Steva Lincolna. Někde poblíž bude i Paddy Connolly.

"Druhá četo, tady Price. Subjekty jsou v té dodávce. Nevím, jestli jsou taky v budově. Vega a Tomlinson, jděte se tam podívat... a dávejte si bacha!"

"Vega rozumí, Eddie. Jdeme."

Oso se otočil a zamířil k hlavnímu vchodu, Tomlinson ho následoval a ostatní čtyři nespouštěli z očí tu zatracenou hnědou dodávku. Oba seržanti pomalu došli ke vstupním dveřím, nakoukli do oken za rohem a uviděli jen dav naprosto zmatených lidí. Seržant Vega si poklepal prstem na hruď a ukázal

dovnitř. Tomlinson kývl. Vega rychle vběhl do haly a rozhlédl se kolem sebe. Dva lidé vykřikli, když viděli dalšího ozbrojence, i když tenhle vypadal jinak než ti ostatní. Zvedl levou ruku.

"Jen klid, lidičky, já patřím k těm hodnejm. Neví někdo z vás, kde ti lumpové jsou?" Odpovědi byly spíš zmatené, ale dva lidé ukázali do zadní části budovy, směrem k ambulanci. To by dávalo smysl. Vega vykročil k dvoukřídlým dveřím a cestou hlásil: "Hala je čistá. Pojď dovnitř, Georgi." A hned potom: "Veliteli, tady Vega."

"Tady je Price."

"Nemocniční hala je v pořádku, Eddie. Je tu asi dvacet civilistů. Někdo by na ně měl dát pozor."

"Nemůžu tam nikoho poslat, Oso. Všichni máme práci. Weber hlásí, že máme několik těžce raněných."

*****

"TADY Franklin, slyšel jsem vás. Můžu jít dovnitř, jestli mě potřebujete." "Frankline, tady Price. Jdi ze západní strany. Opakuju, jdi od západu." "Franklin vejde do budovy od západu," potvrdil ostřelovač. "Už jdu."

*****

"A MÁ po kariéře," prohlásil Nance, když nakládal raněného do Night Hawku.

"Jestli je levák, tak určitě. Řek bych, že se vrátíme do špitálu." Malloy se připoutal a sevřel rukama řídicí páky. Za minutu už byli ve vzduchu a vraceli se na východ k nemocnici. Vzadu Nance jejich zajatce pevně spoutal.

*****

VYPADALO to strašně. Chavez zjistil, že řidič je mrtev - rozmačkalo ho to mezi volantem a opěradlem sedadla, když náklaďák narazil do svodidel. Měl otevřené oči a také ústa, z nichž se řinula krev. Ten, co vypadl z vozu zadem, byl také mrtvý. V obličeji měl dvě stopy po kulkách. Třetí muž měl zlomené obě nohy a strašné škrábance v obličeji. Bezvědomí ho načas zbavilo bolesti.

"Méďo, tady je Šestka," zavolala Clark.

"Méďa poslouchá."

"Můžeš nás vyzvednout? Máme tu jeden zraněný subjekt a já se potřebuju dostat zpátky a zjistit, co se tam vlastně děje."

"Za chvíli jsem u vás. Hlásím, že taky máme na palubě raněný subjekt."

"Rozumím, Méďo." Clark se podíval k západu. Viděl Night Hawk docela zřetelně. Najednou změnil kurs a rozletěl se přímo k nim.

*****

CHAVEZ s Molem dotáhli raněného na silnici. Nohy trčící v nepřirozených úhlech vypadaly strašně, ale byl to terorista a moc lítosti v nich nevzbudil.

*****

"ZPÁTKY do nemocnice?" vyhrkl jeden z O'Neilových mužů. "Ale tam budeme v pasti," namítl Sam Barry.

"Tady jsme v pasti!" okřikl ho Jimmy Carr. "Musíme se pohnout. Teď hned!" O'Neil uznal, že to je rozumný nápad. "Dobrá. Já otevřu dveře a vy poběžíte rovnou ke vchodu. Připraveni?" Všichni přikývli a pevně sevřeli zbraně. "Teď!" zavelel chraplavě a odsunul dveře.

*****

"HERGOT!" zařval Price na blízkém fotbalovém hřišti. "Subjekty utíkají zpátky do nemocnice. Vidím jich pět." "Potvrzuju, je jich pět," ozval se ve sluchátkách jiný hlas.

*****

VEGA s Tomlinsonem už byli skoro v ambulantním oddělení; viděli na lidi uvnitř, ale ne na skleněné lítačky, vedoucí ven. Zazněly další výkřiky. Vega sňal kevlarovou přilbu a nakoukl za roh. Ale ne, pomyslel si, když uviděl chlapíka s kalašnikovem v ruce. Rozhlížel se kolem sebe a za ním bylo vidět půlku těla dalšího muže, který se díval ven z budovy. Oso málem vyletěl z kůže, když mu někdo položil ruku na rameno. Ohlédl se. Byl to Franklin bez své hrůzostrašné flinty, ozbrojen jenom pistolí.

"Zrovna jsem to slyšel - je jich tam pět?"

"Aspoň to ten dotyčnej tvrdil," přitakal Vega. Zamával na seržanta Tomlinsona na druhé straně chodby. "Drž se vedle mě, Frede."

"To víš, že jo, Oso. Nechtěl bys tu mít M šedesátku?"

"To si piš." Německý samopal MP-10 je sice dobrá zbraň, ale když jej držel v ruce, připadal mu jako hračka.

Vega vykoukl ještě jednou. Támhle stojí Dingova žena a dívá se na ty rošťáky. Je vidět, že je pod tím bílým pláštěm těhotná, jen to vysypat. Chavez je jeho kamarád už skoro deset let. Nesmí se jí nic stát. Poodstoupil od rohu a zkusil na ni zamávat.

*****

DOKTORKA Patsy Chavezová zahlédla ten pohyb koutkem oka. Otočila se a spatřila vojáka v černém. Mával na ni a když se ohlédla, začal naznačovat, ať jde k němu. Zdálo se jí, že je to dobrý nápad. Pomalu vykročila na pravou stranu.

"Hej, ty, stůj!" zvolal rozzlobeně Jimmy Carr. A vydal se za ní. Neviděl, že se nalevo od něho vysunul zpoza rohu kousek obličeje seržanta Tomlinsona a také hlaveň jeho samopalu. Vega teď mával ještě naléhavěji a Patsy šla pořád dál. Carr k ní přistoupil, začal zvedat zbraň...

... a Tomlinson, jakmile se mu dostal do zorného pole, zamířil. Ještě si stačil všimnout zbraně mířící na Dingovu paní, potom jemně stiskl spoušť a vypustil dávku o třech kulkách.

Tichý výstřel byl jaksi ještě strašnější než ty hlasité. Patsy se ohlédla a uviděla, jak tomu člověku se samopalem najednou vybuchla hlava... a přitom neslyšela žádný hluk, jen zašustění dokonale utlumené zbraně a plesknutí, jak se mu rozletěla lebka. Bezhlavé tělo - tvář se rozstříkla kolem a zadní část hlavy vybuchla v rudém oblaku - potom prostě spadlo na zem. Největší hluk při tom všem způsobil samopal, který z mrtvých rukou vypadl na podlahu.

"Pojďte sem!" zahulákal Vega a ona poslechla. Přikrčila se a přeběhla k němu.

Oso ji popadl za ruku, otočil ji jako loutku, srazil ji na zem a postrčil po hladkých dlaždičkách do bezpečí.

"Franklin volá velitele. Doktorka Chavezová je v bezpečí. Dostali jsme ji do hlavní haly. Pošlete tam někoho, jo? Musíme ty civilisty dostat pryč, jasný?"

"Price volá četu. Kde jste kdo? Kde jsou subjekty?"

"Prici, tady Vega, máme tady ještě čtyři subjekty. George jednoho dostal. Jsou v ambulanci. Pravděpodobně je tam i paní Clarková. Slyšíme nějaké zvuky; asi jsou tam i další civilové. Zablokovali jsme jim únikovou cestu. Mám s sebou Tomlinsona a Franklina. Fred má jenom pistoli. Rukojmích je neznámý

počet, ale pokud vím, jsou tam s nimi jen čtyři subjekty. Příjem."

*****

"MUSÍM tam jít," prohlásil doktor Bellow. Zažil nepěkný otřes. Viděl, jak několik stop od něho padají lidé. Alistair Stanley byl zasažen do hrudi, nejméně jeden z příslušníků Duhy je mrtev a jsou tu ještě tři další ranění, z toho jeden velmi vážně.

"Tudy." Price ukázal na hlavní vchod. Objevil se jeden voják z první čety a také se tam vydal. Byl to Geoff Bates, jeden z Covingtonových střelců, původně od SAS. Byl v plné zbroji, ale dnes si ještě nestihl vystřelit ani jednou. On i Bellow přidali do kroku.

*****

CARR byl najednou mrtvý. O'Neil se ohlédl a uviděl ho ležet na podlaze; jeho tělo vypadalo jako stonek a krvavá kaluž jako rudý květ. Je to čím dál horší. Má sice čtyři ozbrojené muže, ale nemůže se ani podívat, co se děje za rohem o šest metrů dál. Určitě jsou tam ozbrojenci od SAS, takže nemají kudy utéct. Je tady celkem osm lidí, jichž může využít jako rukojmích, jenže věděl moc dobře, jak nebezpečná je to hra. Není kam utíkat. Jeho mozek to chápal, ale emoce mu říkaly něco jiného. Má zbraně, nepřátelé jsou nedaleko a on je tu proto, aby je zabíjel.

Jestli už musí umřít, tedy zemře pro věc, pro ideu, které zasvětil celý život. Pro myšlenku, kvůli níž, jak sám sebe už tisíckrát ujistil, stojí za to zemřít. Jenže teď je tady, smrt je za rohem, a nejde tedy jen o něco, na co člověk myslí v posteli před usnutím, nebo když u piva debatuje o padlých kamarádech. V takových chvílích jsou všichni plní odvahy - když to není zapotřebí. A teď tohle. Nebezpečí je tu a je načase zjistit, zda jeho odvaha spočívá jen v řečech, anebo i ve skutcích. Emoce mu kázaly ukázat celému světu, že drží slovo a že se nevzdává svého přesvědčení... jenže zároveň se mu strašně chtělo utéci zpátky do Irska. Nechce přece umřít v anglickém špitálu.

*****

ZE vzdálenosti patnácti metrů ho pozorovala Sandy Clarková. Pěkný chlap, a pravděpodobně odvážný - na to, že jde o zločince, dodala v duchu. Vzpomněla si, jak jí jednou John vysvětloval, že statečnost se vyskytuje mnohem častěji než zbabělost a jediným důvodem, proč to tak je, je prý stud. Lidé nepodstupují nebezpečí sami, ale se svými přáteli, a protože si nepřejí vypadat jako slaboši, vyvolává strach před obviněním ze zbabělosti ty nejhloupější reakce. Když se to povede, říká se tomu hrdinství. Připadalo jí to tehdy od Johna strašně cynické... ale její muž přece není cynik. Je tedy na tom něco pravdy?

Tomuto muži je asi třicet let, v ruce drží zbraň a tváří se, jako by na celém světě neměl ani jednoho přítele...

Sandy ovšem nezapomněla, že je také matkou. Uvědomila si, že její dcera i budoucí vnouče jsou nejspíš v bezpečí. Ten mrtvý tady na ni něco volal, ale teď se jeho mrtvola válí na podlaze, zatímco Patsy už snad odvedli pryč. To byla ta nejlepší novina za celý den. Zavřela oči a šeptala děkovnou modlitbu.

*****

"ZDRAVÍČKO, doktore," uvítal ho Vega.

"Kde jsou?"

Vega mu to ukázal. "Tady za rohem. Myslíme, že jsou čtyři. George jednoho sundal"

"Mluvili jste s nimi?"
Oso zavrtěl hlavou. "Ne."
"Fajn." Bellow se zhluboka nadechl. "Tady je Paul," zavolal nahlas. "Je tam Timothy?"
"Ano," ozvalo se v odpověď.
"Jste v pořádku? Je někdo z vás zraněný?" zeptal se psychiatr.
O'Neil si setřel z tváře krev - trochu ho pořezaly ty střepy v autě. "Jsme v pohodě. Kdo jste vy?"
"Jsem lékař. Jmenuju se Paul Bellow. A vy?"
"Timothy. To zatím stačí."
"Dobře, Timothy. Myslím, že by sis měl trochu promyslet celou situaci, hm?"
"Já už ji mám promyšlenou," odsekl nervózně O'Neil.

*****

VENKU se postupně dařilo všechno organizovat. Přijelo několik sanitek a armádní ošetřovatelé. Raněné odváželi do nemocnice na herefordské základně, kde už na ně čekali lékaři. Dostavilo se také třicet příslušníků SAS, aby vypomohli kolegům z Duhy. Vrtulník podplukovníka Malloye mezitím přistál na základně a oba zajatci už také byli v nemocnici.

*****

"TIME, odsud se nedostanete, to přece víš," poznamenal Bellow co nejmírnějším hlasem.
"Když me nenecháte odejít, zabiju rukojmí," trumfoval O'Neil.
"Ano, to bys mohl udělat, ale potom na tebe vlítneme, abychom ti v tom zabránili, takže se stejně nikam nedostaneš. A co bys získal zavražděním těch lidí, Time?"
"Svobodu pro svou vlast."
"Ale na tom už se přece pracuje, ne?" podivil se Bellow. "Probíhají mírová jednání, Time. A řekni mi, Time, co je to za zemi, jejíž svoboda spočívá na vraždách nevinných lidí? Co si tvoji krajané pomyslí, když pobiješ ty rukojmí?"
"Jsme bojovníci za svobodu!"
"Ano, jste vojáci revoluce," uznával lékař. "Ale vojáci, opravdoví vojáci, nevraždí obyčejné lidi. Dobrá, vy jste dnes stříleli na naše vojáky, a to není vražda. Ale zabíjet neozbrojené lidi, to by vražda byla, Time. Myslím, že to chápeš. Je snad někdo z těch, kdo jsou tam s vámi, ozbrojený? Mají snad na sobě uniformy?"
"No a co? Jsou to nepřátelé mé země!"
"Jak to, že jsou nepřátelé, Time? Kde se vlastně narodili? Chtěl ti někdo z nich ublížit? Poškodil někdo z nich tvou zemi? Proč se jich na to nezeptáš?"
O'Neil potřásl hlavou. Snaží se ho umluvit, aby se vzdal. To mu bylo jasné. Rozhlédl se po svých soudruzích. Pro všechny bylo obtížné podívat se druhým do očí. Všichni věděli, že jsou v pasti. Jejich vzdor, to už byla spíš otázka myšlení než záležitost zbraní. Ale i v myslích se jim nyní rojily pochyby, které se zatím snažili potlačovat, nicméně, všichni si je uvědomovali.
"Potřebujeme autobus, aby nás odvezl!"
"A kam pojedete?" zajímal se doktor.
"Jen ho sakra sežeňte!" zařval O'Neil.
"No dobře, můžu o tom s někým promluvit, ale budou se ptát, kam ten autobus pojede, aby mohla policie vyklidit silnice," vysvětloval Bellow uvážlivě. Teď už je to jen otázka času. Tim - bylo by užitečné vědět, jestli mu prozradil své pravé jméno, i když Bellow byl přesvědčen, že ano - zatím nemluví o zabíjení, nestanovil žádnou lhůtu, nevyhodili do chodby žádné mrtvé tělo. Je to sice zabiják, ale ne vrah. Považuje se za vojáka, a to je něco jiného, než

být zločincem. Takové rozdíly jsou pro teroristu velmi důležité. Nebojí se smrti, ale neúspěchu, a skoro stejný strach má z toho, že se o něm bude říkat, že vraždil nevinné lidi. Zabíjet vojáky je jedna věc. Zabíjet ženské a děti je něco úplně jiného. Stará písnička, pokud jde o teroristy. Nejzranitelnější je na každém člověku představa, již si sám o sobě vytvořil. Lidi, kterým záleží na tom, co si o nich ostatní myslí, kteří se při holení pozorují v zrcadle, takové lidi je snadné zpracovat. Je to jen otázka času. Nejsou to obyčejní fanatici, dají se unavit.

"Poslyš, Time..."

"Ano?"

"Mohl bys pro mě něco udělat?"

"Co?"

"Chtěl bych se přesvědčit, že jsou rukojmí v pořádku. Potřebuju uklidnit šéfa. Můžu se tam jít podívat?"

O'Neil zaváhal.

"Time, tak co? Ty máš svoje povinnosti a já taky. Jsem lékař. Nenosím zbraň. Nemáš se ode mě čeho bát." Vysvětlit jim, že se nemají čeho bát - a tím pádem naznačit, že se bojí - to obvykle bývá dobrá karta. Následovalo další zaváhání, potvrzující domněnku, že mají strach. To znamená, že Tim má rozum. Psychiatr jednotky Duha to považoval za dobrou zprávu.

*****

"NE, Time, nedělej to," naléhal Peter Barry. "Neustupuj mu."

"Ale jak se dostaneme ven a jak je přesvědčíme, aby nám dali ten autobus, když nebudeme aspoň v něčem spolupracovat?" O'Neil se podíval na své tři společníky. Sam Barry přikývl. Dan McCorley také. "Tak dobře," zavolal O'Neil. "Pojď k nám dozadu."

*****

"DÍKY," zavolal Bellow. Pohlédl na Vegu, který měl v tuto chvíli nejvyšší hodnost ze všech přítomných.

"Dávejte si bacha, doktore," nabádal ho seržant. Měl pocit, že vydat se beze zbraně do doupěte plného ozbrojených chlapů není moc chytrý nápad. Nikdy by ho nenapadlo, že by doktor byl něčeho takového schopen.

"To já si dávám vždycky," ujistil ho Paul Bellow. Zhluboka se nadechl, odkráčel k rohu, vzdálenému deset stop, zašel za něj a zmizel vojákům Duhy z očí.

*****

DOKTORU Bellowovi připadalo nanejvýš zvláštní, téměř komické, že rozdíl mezi bezpečím a nebezpečím může být jenom ve vzdálenosti deseti stop a v tom, že člověk zabočí za roh. Přesto se rozhlížel s nelíčeným zájmem. Málokdy měl příležitost setkat se se zločinci za podobných okolností. Tím lépe, že jsou ozbrojeni, a on ne. Potřebuje přece, aby jim vědomí převahy dodalo trochu pocitu bezpečí jako protiváhy nepříjemné skutečnosti, že, zbraně nezbraně, jsou zavřeni v kleci, z níž není úniku.

"Jsi raněný," poznamenal Bellow, jakmile uviděl Timothyovu tvář.

"To nic není, jen pár škrábanců."

"Co kdyby se ti na to někdo podíval?"

"Nic to není," opakoval Tim O'Neil.

"No dobře, je to tvůj obličej," ustoupil Bellow. Rozhlédl se a ujistil se, že jsou opravdu čtyři. Všichni jsou stejně ozbrojeni. AKMS, vylovil z paměti typ zbraně. Teprve potom přepočítal rukojmí. Poznal mezi nimi Sandy Clarkovou. Bylo tam ještě několik dalších lidí a na všech bylo znát, jak jsou vyděšeni,

ale to se dalo čekat. "Tak, co tedy přesně chcete?"
"Autobus. A rychle," vypálil O'Neil.
"No dobře, můžu to zkusit, ale chvíli potrvá, než se všechno zorganizuje, a budeme chtít něco na oplátku."
"A co?" zeptal se Timothy.
"Abyste propustili nějaké rukojmí," odvětil psychiatr.
"To ne, máme jich jen osm."
"Podívej, Time, až budu mluvit s lidmi, se kterými to musím projednat - myslím ten autobus pro vás - potřebuju jim něco nabídnout. Proč by mi jinak pro vás něco dávali?" vysvětloval Bellow klidně. "Takhle se to hraje, Time. Ta hra má svá pravidla. Však to jistě víš. Musíš vyměnit, co máš, za to, co sám chceš."
"Takže?"
"Takže mi na znamení dobré vůle vydáš dva rukojmí - nejraději ženy nebo děti, protože to vypadá líp." Bellow se znovu rozhlédl. Čtyři ženy a čtyři muži. Kdyby se mu tak podařilo dostat odtud Sandy Clarkovou.
"A co potom?"
"Potom vysvětlím svým nadřízeným, že požadujete autobus a že jste dali najevo dobrou vůli. Jsem v tomhle ohledu váš zástupce, že ano?"
"Á, takže ty jsi na naší straně?" zeptal se jiný muž. Bellow viděl, že je to jeden z dvojčat. Jeho bratr stál kousek od něho. Teroristická dvojčata. To je ale zajímavé.
"Ne, to nemůžu říct. Nechci urážet vaši inteligenci. Koukejte, lidi, víte přece, do jakého maléru jste se dostali. Ale jestli něco chcete, musíte o tom vyjednávat. To je pravidlo a já ho nevymyslel. Musím tedy fungovat jako prostředník. To znamená, že vás zastupuju vůči svým šéfům a zastupuju i své nadřízené vůči vám. Jestli si to chcete promyslet, prosím. Nebudu daleko. Ale čím víc to urychlíte, tím rychleji budu moct postupovat i já. Potřebuju, abyste si to nechali projít hlavou."
"Sežeňte ten autobus," opakoval Timothy.
"A co za to?" naléhal Paul.
"Dvě ženské." O'Neil se ohlédl. "Tuhle a tuhle."
"Můžou tedy se mnou odejít?" Bellow si všiml, že O'Neil ukázal i na Sandy Clarkovou. Ten kluk je dočista zaskočen událostmi, které se na něho valí. A to je nejspíš dobře.
"Ano, ale pošlete nám ten pitomej autobus!"
"Udělám, co budu moct," slíbil Bellow. Pokynul oběma ženám, aby ho následovaly, a zašel za roh.
"Vítejte zpátky, doktore," řekl tiše Vega. "No, to je paráda!" zvolal, když uviděl obě ženy. "Brýden, paní Clarková. Já jsem Julio Vega."
"Mami!" Patsy Chavezová vyběhla ze svého útočiště a vrhla se matce kolem krku. Potom je obě odvedli dva nově příchozí vojáci SAS.
"Vega pro velitele," zavolal Oso.
"Price volá Vegu."
"Vyřiďte Šestce, že jeho žena i dcera jsou v bezpečí."

*****

JOHN seděl v zadním prostoru nákladního auta, které ho odváželo zpátky k nemocnici, aby znovu převzal velení. Domingo Chavez seděl vedle něho. Oba to hlášení slyšeli. Na chvíli s ulehčením sklonili hlavy. Ještě však zbývalo osvobodit šest rukojmích.
"Oukej, tady je Clark. Co se tam děje?"
V NEMOCNICI předal Vega vysílačku doktoru Bellowovi.
"Johne? Tady je Paul."
"Jo, doktore, co se děje?"
"Dej mi dvě hodiny, a přivedu ti je, Johne. Vědí, že jsou v pasti. Jde jen

o to je umluvit. Jsou už jen čtyři, všichni tak kolem třicítky, všichni mají zbraně. Mají tam šest rukojmích. Ale mluvil jsem s jejich velitelem, a toho zvládnu, Johne."

"Tak fajn, doktore, za deset minut jsme tam. Co vlastně chtějí?"

"Jako obvykle," odpověděl Bellow. "Chtějí autobus, aby mohli odjet."

John se nad tím zamyslel. Stačí, aby vyšli ven, a ostřelovači se o ně postarají. Čtyři výstřely. To bude hračka. "A dáme jim ho?"

"Zatím ne. Necháme je trochu podusit."

"Jak myslíš, doktore, je to na tobě. Až přijedu, vysvětlíš mi zbytek. Za chvíli nashle. Konec."

"Dobrá." Bellow vrátil seržantu Vegovi vysílačku. Ten mezitím připíchl na zeď plán přízemí.

"Rukojmí jsou tady," ukazoval Bellow. "Subjekty stojí tady a tady. Mimochodem, dva z nich jsou dvojčata, všechno muži, Indoevropani, kolem třicítky a všichni mají AK-47 se sklopkou."

Vega přikývl. "Fajn. Kdybychom na ně museli vlítnout..."

"To nebude potřeba, aspoň já si to nemyslím. Ten jejich vůdce není žádný vrahoun, nebo by jím aspoň nechtěl být."

"Když myslíte, doktore," utrousil Vega pochybovačně. Byl rád, že přinejhorším stačí hodit za roh pár zábleskových granátů, hned potom tam vrazit a ty čtyři pitomce posbírat... jenže je tu riziko, že někdo z rukojmích přijde o život, a tomu se musí za každou cenu předejít. Osovi se doktorův kurážný postup moc nezamlouval. Jen tak si vyrazí mezi ty ozbrojené lumpy, popovídá si s nimi - a oni jako by nic propustí paní Clarkovou. Hergot. Ohlédl se na šest vojáků SAS, kteří právě dorazili, oblečeni v černém stejně jako jeho kolegové. A venku čeká Paddy Connolly se svým pytlem plným překvapení. Teroristé jsou izolováni a situace je už celkem pod kontrolou. Poprvé za celou hodinu si seržant Vega dovolil maličko polevit v ostražitosti.

*****

"NAZDAR, Seane," pozdravil Bill Tawney, když poznal tvář pacienta v herefordské nemocnici. "Máš za sebou dost těžký den, že?"

Grady nemohl hýbat ramenem a čekala ho operace. Ukázalo se, že ho zasáhly dvě devítimilimetrové kulky a roztříštily mu konec pažní kosti. Před deseti minutami mu už sice dali nějaké léky, ale stejně to pořád bolelo. Pootočil hlavu a uviděl nějakého Angličana s kravatou. Grady se samozřejmě domníval, že je to policista, a tak neodpověděl.

"Dneska sis vybral úplně nesprávné hřiště, kamaráde," řekl Tawney. "Mimochodem, jestli tě to zajímá, tohle je nemocnice vojenské základny v Herefordu. Promluvíme si později, Seane." Nejprve mu ortopédi musí dát dohromady tu zraněnou ruku. Tawney se díval, jak mu sestřička podává předoperační medikamenty. Potom přešel do sousední místnosti, aby si promluvil s raněným, kterého vytáhli z rozbitého kamionu.

Tohle je opravdu báječný den pro všechny zúčastněné, napadlo ho. Dálnice zablokovaná dvěma bouračkami, všude se hemží policajti, celé okolí se jen černá jejich uniformami, a do toho ještě SAS a Duha. Za chvíli se do toho zamíchají ještě lidé z Pětky a Šestky, kteří už vyrazili z Londýna, a všichni se budou mezi sebou handrkovat o to, kdo má mít při vyšetřování hlavní slovo. A aby byl ten zmatek dokonalý, je tu ještě písemná dohoda mezi britskou a americkou vládou ohledně Duhy, která sice nebyla koncipována pro takovéto situace, nicméně z ní vyplývá, že se tu každou chvíli začne motat i šéf londýnské pobočky CIA. Tawney si uvědomoval, že celý ten cirkus bude muset řídit a že k tomu bude potřebovat nejspíš bič, revolver i předsednické křeslo.

Dobrou náladu mu poněkud kalilo vědomí, že dnes zahynuli dva vojáci Duhy a další čtyři jsou raněni a ošetřují je v této nemocnici. Neznal je příliš dobře, jen od vidění, a dva z nich už nikdy neuvidí, ale na druhou stranu se

podařilo zajmout Seana Gradyho, jednoho z nejzavilejších členů PIRA, kterého teď čeká doživotní pobyt v péči vlády Jejího Veličenstva. A také je to určitě studnice cenných informací a je na něm, aby je z něho vydoloval.

*****

"KDE je ten zatracenej autobus?"
"Time, mluvil jsem s nadřízenými, a oni to zvažují."
"Co je na tom ke zvažování?" rozčilil se O'Neil.
"To přece víš sám, Time. Máme co dělat s vládními byrokraty, a ti nikdy nic nepodniknou, aniž by si předem nekryli záda."
"Paule, mám tu šest rukojmích a můžu..."
"Ano, můžeš, i když vlastně nemůžeš, že? Timothy, kdybys udělal něco takového, vpadnou sem vojáci, a tím všechno skončí. A navždycky se na tebe bude vzpomínat jako na vraha nevinných lidí. To bys chtěl, Time? Opravdu to chceš?" Bellow se odmlčel. "Co tomu řeknou vaše rodiny? A jak asi bude k čertu vypadat vaše politické hnutí? Vražda těchhle lidí - tu nebude snadné ospravedlnit. Přece nejste muslimští extremisti. Jste křesťani. A křesťani takové věci nedělají. A kromě toho, ta hrozba může účinkovat, jen dokud je to jenom hrozba. Jinak to není moc účinný nástroj. Nemůžeš to udělat, Time. Jediným výsledkem by byla tvoje smrt a politické zatracení. A mimochodem - máme ve vazbě Gradyho," dodal Bellow. To sdělení si pečlivě načasoval.
"Cože?" Bylo vidět, že Timothy je otřesen.
"Zajali ho, když se pokoušel utéct. Při té příležitosti ho postřelili, ale přežije to. Zrovna ho operují."
Připomínalo mu to pohled na propíchnutý velký balón. Z jeho protihráče ucházel vzduch. Takhle se to dělá, po troškách. Kdyby postupoval příliš rychle, mohl by je vyprovokovat k násilí; stačí je však jen tak pomaloučku unavovat, a nakonec je dostane. Bellow dokonce na toto téma napsal knihu. Nejprve je nutno navázat fyzický kontakt, aby měl člověk subjekty pod kontrolou. Potom ovládnout přísun informací. A pak jim ty informace předávat po kousíčkách, dokonale vyvážené, zkomponované jako broadwayský muzikál. A máte je.
"Musíte nám Seana vydat. Odjede tím autobusem s námi!"
"Timothy, právě teď leží na operačním stole a bude tam ještě asi čtyři hodiny. Kdyby se ho teď pokusili převézt, mohlo by to mít osudné následky - mohli by ho zabít, Time. Nezáleží na tom, co chceš, prostě to není možné. Nejde to. Je mi líto, ale nikdo s tím nic neudělá."
Tak tedy vůdce je zajat? Tim O'Neil se zamyslel. Seana zajali. Kupodivu mu to připadalo ještě horší než jeho vlastní situace. Kdyby se on sám dostal do vězení, mohl by se ho Sean pokusit osvobodit. Ale když se na ostrov Wight dostane sám Sean... pak je všechno ztraceno. Ale...
"Jak mám vědět, že mluvíš pravdu?"
"Time, v téhle situaci bych ti přece nelhal. Jenom bych všechno pokazil. Je obtížné naučit se opravdu dobře lhát a kdybys mě přistihl při lži, už bys mi potom nevěřil ani slovo, takže bych svým nadřízeným přestal být užitečný - a tobě taky, že?" Pořád mluvil klidným, uvážlivým tónem.
"Říkals, že jsi lékař?"
"To jsem," přikývl Bellow.
"A kde pracuješ?"
"Teď hlavně tady, ale býval jsem taky na Harvardu. Pracoval jsem na čtyřech různých místech a trochu jsem taky vyučoval."
"A tvoje práce je donutit lidi, jako jsme my, aby se vzdali. Je to tak?" Konečně dal nepokrytě najevo hněv.
Bellow potřásl hlavou. "Ne, já považuju za svou hlavní povinnost udržet lidi naživu. Jsem lékař, Time. Nesmím zabíjet ani pomáhat v zabíjení jiným lidem. Kdysi dávno jsem v tomto smyslu složil přísahu. Vy máte zbraně. A ti

druzí, támhle za rohem, je mají taky. Nechci, aby byl kdokoli z vás zabitý. Už toho přece dneska bylo dost, ne? Time, dělá ti snad potěšení zabíjet?"

"Ne, ovšemže ne, komu by to dělalo radost?"

"Nu, jsou takoví lidi." Bellow se rozhodl trochu mu podkuřovat. "Říkáme jim sociopati. Ovšem ty k nim nepatříš. Jsi přece voják. Bojuješ za něco, v co věříš. Stejně jako ti chlapi tam." Bellow mávl rukou směrem, kde stáli vojáci Duhy. "Oni tě respektují a doufám, že i ty je respektuješ. Vojáci nevraždí. To dělají jen zločinci, a voják není zločinec." Nejen že to byla pravda, ale bylo také důležité, aby si to jeho protějšek uvědomil. Zejména proto, že teroristé mívají romantické sklony a těžko snášejí, když je někdo považuje za obyčejné zločince. A tak musí trochu povzbudit jejich sebeúctu, aby jim zabránil udělat cokoli, co si nepřeje, aby udělali. Jsou vojáci, nikoli zločinci, a tedy tak musí i jednat.

"Doktore Bellowe?" zavolal někdo za rohem. "Máte tady telefon, pane."

"Time, můžu si odskočit k telefonu?" Je důležité vyžádat si ke všemu svolení. Alespoň mají pocit, že drží situaci ve vlastních rukou.

"No jo," mávl rukou O'Neil. Bellow se vrátil k vojákům.

Zjistil, že tam s nimi stojí John Clark. Poodešli spolu asi padesát stop, do jiné části nemocnice.

"Díky, žes odtamtud dostal mou ženu, Paule."

Bellow pokrčil rameny. "Měl jsem štěstí. Trochu ho to všechno zaskočilo a není schopen přesně myslet. Chtějí autobus."

"To už jsi říkal," připomněl mu Clark. "Dáme jim ho?"

"To nebude třeba. Je to jako poker, Johne, a já mám v ruce jednobarevnou postupku. Jestli se něco opravdu ošklivě nezvrtne, udržím je pod kontrolou."

"Noonan je venku a má na okně mikrofon. Poslední část už jsem si mohl poslechnout. Vedeš si dobře, doktore."

"Díky." Bellow si rukou přejel po obličeji. Prožíval skutečně velké napětí, ale mohl to dát najevo jedině tady. Tam u Timothyho musí být chladný jako led, jako přátelský, respekt vzbuzující učitel. "Jak to vypadá se zajatci?"

"Nic nového. Gradyho operují - prý to potrvá několik hodin. Ten druhý je v bezvědomí a zatím nevíme, kdo to je."

"Šéfem byl Grady?"

"Myslíme, že jo. Zpravodajci to potvrzují."

"Takže by nám toho mohl hodně vysvětlit. Až s ním skončí na operačním sále, budete mě potřebovat," poznamenal Paul.

"Nejdřív to dodělej tady."

"Já vím. Jdu tam zpátky." Clark ho poplácal po zádech a Bellow vykročil zpět mezi teroristy.

"Tak co?" zeptal se Timothy.

"O tom autobuse ještě nerozhodli. Lituju," dodal Bellow sklesle. "Myslel jsem, že se mi je podařilo přesvědčit, ale nějak se nechtějí rozhýbat."

"Tak jim vyřiď, že jestli se nepohnou..."

"Ale ne, Time. Však víš, jak to je. A já to taky vím. A oni taky."

"Proč by nám teda posílali autobus?" O'Neil se pomalu přestával ovládat.

"Protože jsem jim vysvětlil, že to myslíte vážně, takže i oni musí brát vaše hrozby vážně. I když třeba nevěří, že to uděláte, pořád musí počítat s tím, že byste to mohli udělat, a v tom případě by zase oni vypadali špatně před svými nadřízenými." Nad touto složitou logickou konstrukcí Timothy zavrtěl hlavou. Najednou vypadal spíš zmateně než naštvaně.

"Věřte mi," naléhal Paul Bellow. "Mám s těmihle věcmi zkušenosti a vím, jak to funguje. S vojáky, jako jste vy, se jedná snáz než s byrokraty. Lidi jako vy se umějí rozhodovat. Lidi jako oni před rozhodnutím uhýbají. Nezáleží jim na tom, jestli bude někdo zabitý, jde jim jen o to, aby je nesepsuli novináři."

A stalo se něco potěšujícího. Tim sáhl do kapsy pro cigaretu. Jasný důkaz, že je ve stresu a snaží se jej potlačit.

*****

"RISKUJEŠ zdraví, chlapče," poznamenal Clark, který ho sledoval na Noonanově televizní obrazovce. Plán útoku už byl hotov. Connolly připravil na oknech nálože, jednak aby se dostali dovnitř, ale i kvůli rozptýlení teroristů. Vega, Tomlinson a Bates z první čety tam současně hodí záblesková granáty, vpadnou do místnosti a teroristy postřílejí. Jediný nedostatek spočíval v tom, že se některý může otočit a pokropit rukojmí dávkou ze samopalu - ať už úmyslně, nebo jen náhodou, což by bylo stejně nebezpečné. Podle toho, co zatím slyšeli, si Bellow vede dobře. Jestli ti chlapi mají aspoň trochu rozumu, pochopí, že je načase všeho nechat. John si ovšem uvědomoval, že jemu ještě nikdy nehrozilo doživotní vězení, alespoň ne takhle bezprostředně, a dovedl si představit, že to není žádná legrace. Měl teď k dispozici víc vojenských expertů, než vůbec mohl potřebovat. Ti hoši od SAS, kteří se zde objevili, přešli přímo pod jeho velení, ačkoli s nimi jako kibic přispěchal do nemocniční haly i jejich plukovník.

*****

"JE to pro nás všechny těžký den, že, Time?" prohodil psychiatr.

"Mohlo by to být lepší," souhlasil Timothy O'Neil.

"Víš ale, jak to nakonec dopadne?" Bellow hodil touhle větou, jako když rybář nabízí pstruhovi tu nejkrásnější mušku a napjatě čeká, jestli ryba zabere.

"Ano, doktore, vím." Odmlčel se. "Dneska jsem ani nevystřelil. Nikoho jsem nezabil. Jimmy ano," dodal a ukázal na mrtvé tělo na podlaze. "Ale z nás ani jeden."

Bingo! Bellow v duchu triumfoval. "To je dost důležité, Time. Dokonce hrozně důležité. Víte, že válka zakrátko skončí. A jakmile se dohodnou na míru, nu, potom přijde amnestie, která se bude týkat většiny bojovníků. Takže máte naději. Vy všichni." Paul pohlédl na ostatní tři, kteří přihlíželi, naslouchali... a stejně jako jejich vůdce začínali váhat. Věděli, že je všechno ztraceno. Jsou obklíčeni a velitele jim zajali, takže to pro ně může skončit jen dvěma způsoby - vězením nebo smrtí. Útěk prakticky nepřipadal v úvahu. Uvědomovali si, že i kdyby se pokusili naložit rukojmí do autobusu, riskují jenom jiný způsob jisté smrti.

"Time?"

"No?" zvedl hlavu v oblaku kouře.

"Když teď položíte zbraně na zem, máte mé slovo, že se vám nic nestane."

"A půjdeme do vězení." Hněvivá, vzdorná odpověď.

"Timothy, z vězení se dá vyjít. Z hrobu ne. Mysli na to. Prokristapána, já jsem přece lékař," opakoval Bellow. "Nemám rád, když lidi umírají."

Timothy O'Neil se ohlédl na kamarády. Všichni byli skleslí, dokonce ani bratři Barryovi se netvářili příliš vzdorovitě.

"Chlapi, jestli jste dnes nikomu neublížili, pak sice půjdete do vězení, ale máte šanci se dostat ven, jakmile se vyhlásí amnestie. Jinak tu úplně zbytečně umřete. Ne za svou vlast. Lidi, kteří zabíjejí civilisty, se nestávají hrdiny," připomínal znovu. Musí se jim to pořád opakovat, říkal si Bellow. Omílat pořád dokola. "Zabíjet vojáky, no prosím, to vojáci dělají. Ale nemůžete vraždit nevinné lidi. Zemřete pro nic za nic - anebo zůstanete naživu a jednou se zase dostanete na svobodu. Je to na vás, hoši. Máte zbraně. Jenže žádný autobus nepřijede. Nepodaří se vám utéct. Ano, můžete zabít šest lidí, ale co tím získáte - kromě jízdenky do pekla? Dej už pokoj, Timothy." Napadlo ho, že právě tohle Timovi možná kdysi ve škole říkala nějaká jeptiška.

Pro Tima O'Neila to vůbec nebylo lehké. Mrazila ho představa, že ho zavřou do cely s obyčejnými zločinci, že za ním budou příbuzní chodit na návštěvu,

jako se chodí dívat na zvířata v zoo... ale věděl, že je to možná jen na několik let, a přestože v mysli dával přednost statečné smrti se zbraní v ruce v boji proti nepřátelům vlasti, uvědomil si, že tenhle americký doktor má pravdu. Vražda šesti anglických civilistů by mu žádnou slávu nepřinesla. Nikdo by o tom neskládal ani nezpíval písně, nikde v Ulsteru by se na jeho památku nezvedaly půllitry k přípitkům. Byla by to neslavná smrt... a život, i když třeba ve vězení, je lepší než taková smrt.

Timothy Dennis O'Neil se ohlédl po svých spolubojovnících z PIRA a v jejich tvářích uviděl totéž, co i oni vyčetli z jeho pohledu. Beze slova všichni přikývli. O'Neil zajistil samopal a položil jej na podlahu. Ostatní ho následovali.

Bellow k nim přistoupil a potřásl jim rukama.

"Šestka volá Vegu, jděte dovnitř," promluvil Clark s očima upřenýma na černobílou obrazovku.

Oso Vega rychle oběhl kolem rohu s MP desítkou v rukou. Tady jsou, všichni stojí vedle doktora. Tomlinson s Batesem je nepříliš drsně přitiskli ke stěně. Zatímco je Bates prohledával, jeho společník na ně mířil zbraní.

Za několik vteřin dorazili i dva uniformovaní policisté s náramky a k překvapení přítomných vojáků poučili teroristy o jejich právech. A tak snadno a v klidu skončil dnešní boj.

29 KAPITOLA - NABÍRÁNÍ SIL

PRO DOKTORA BELLOWA VŠAK PRÁCE JEŠTĚ NESKONČILA. Ani si nestačil svlažit vyschlé hrdlo douškem vody, a už naskočil do zeleného vojenského nákladáku, který ho odvezl zpátky do kasáren. Ti, kdo zůstali na místě, také ještě neskončili.

*****

"AHOJ, děvče," řekl Ding. Konečně našel před nemocnicí svou ženu, obklopenou vojáky SAS.

Patsy mu vyběhla po schodech vstříc a objala ho tak pevně, jak jen to její vzduté břicho dovolovalo.

"Jsi v pořádku?"

Přikývla a v očích se jí zaleskly slzy. "A ty?"

"Já jsem v pohodě. Chvíli jsme měli trochu honičku - taky zasáhli pár našich lidí, ale teď už je všechno pod kontrolou."

"Jeden z nich... někdo ho zabil a..."

"Já vím. Mířil na tebe, proto ho zabili." Chavez si umínil, že za tu ránu dluží seržantu Tomlinsonovi pivo - ve skutečnosti mu dluží mnohem víc, ale mezi válečníky se takové dluhy vyrovnávají tímto způsobem. Prozatím nemyslel na nic víc, než že drží Patsy v náručí. I jemu vhrkly slzy do očí a teď se jich snažil zbavit mrkáním. Nepatřily do jeho představy o mužném chování. Dělal si starosti, jestli to, co se dneska stalo, jeho ženě nějak neuškodí. Jejím úkolem je uzdravovat, ne zabíjet, a přesto se musela tak zblízka dívat na šokující smrt. Parchanti z IRA! Oni si dovolí vpadnout do jeho života, napadnout civilisty a ještě pobít jeho spolubojovníky. Někdo jim k tomu musel dodat informace. Někde došlo k vážnému úniku informací, a teď se ze všeho nejdřív musí zjistit, jak se to mohlo stát.

"Jak se má náš maličký?" zeptal se Chavez manželky.

"Dobře, Dingu. Opravdu. Jsem v pořádku," ujistila ho Patsy.

"Tak fajn, děvče. Já teď musím ještě něco zařídit. A ty jeď domů." Zamával na jednoho z vojáků SAS. "Odvezte ji na základnu, ano?"

"Ano, pane," odvětil seržant. Oba s ní zamířili k parkovišti. Tam našli

Sandy Clarkovou s Johnem; také se objímali a drželi za ruce. Nejlepší zřejmě bude odvézt obě ženy k Johnovi domů. Jeden z příslušníků SAS se nabídl, že pojede s nimi jako ochranka. Jako vždycky. Kůň je pryč, takže zamkneme stáj a postavíme ke dveřím hlídače. Ovšem tak to chodí u lidí vždycky. Za minutu už obě ženy odjížděly pod policejní eskortou.

"Kam teď, pane C?" zajímal se Chavez.

"Odvezli naše přátele do nemocnice. Paul už tam jel. Chce si promluvit s Gradym - to je jejich šéf - až skončí operace. Myslím, že bychom měli být u toho." "Jasně, Johne. Tak jedem."

*****

POPOV už byl nedaleko Londýna a celou cestu poslouchal ve voze rádio. Ten, kdo sdělovacím prostředkům dodával informace, toho věděl nějak moc - a taky moc mluvil. Pak najednou Dmitrij uslyšel, že vůdce teroristů byl zajat, a krev mu ztuhla v žilách. Mají-li Gradyho, mají člověka, který ho zná; zná jeho krycí jméno, ví všechno o tom převodu peněz... ví toho zatraceně moc. Není čas panikařit. Musí rychle něco podniknout.

Popov mrkl na hodinky. Banky jsou ještě otevřeny. Chopil se mobilního telefonu a zavolal do Bernu. Za minutu už rozmlouval s příslušným úředníkem, nadiktoval mu číslo účtu a úředník je vyťukal na počítači. Potom Popov vyslovil heslo pro převody peněz a dal celou částku převést na jiný účet. Úředník nedal najevo žádnou nevoli nad tím, že tolik peněz opouští jejich banku. V bance je přece spousta jiných vkladů. Rus byl nyní bohatší o víc než pět milionů dolarů, avšak byl na tom současně i hůř než předtím, protože nepřítel nejspíš brzy odhalí jeho krycí jméno a získá jeho popis. Musí se rychle dostat za hranice. Sjel z dálnice po odbočce na Heathrow a zastavil před terminálem číslo čtyři. Během deseti minut vrátil pronajaté auto, vešel do haly a koupil si letenku první třídy na let společnosti British Airways do Chicaga. Musel si pospíšit, aby to letadlo stihl, ale dostal se na palubu včas. Krásná letuška mu ukázala jeho místo a za chvíli už Boeing 747 vyjel od letištní budovy.

*****

"TO byl ale zmatek," prohodil John Brightling a ztlumil zvuk televizního přijímače ve své kanceláři. Zpravodajství z Herefordu běželo ve všech televizních zprávách na světě.

"Měli smůlu," odpověděl Henriksen. "Ovšem tihle commandos jsou strašně dobří a jakmile jim člověk poskytne sebemenší výhodu, dokáží ji využít. No co, čtyři nebo pět jich dostali. To zatím nikdo v boji proti takové jednotce nedokázal."

Brightling si uvědomoval, že Bill zažívá rozporuplné pocity. Přece jen choval jisté sympatie vůči lidem, proti nimž pomáhal připravovat útok. "Jaké to může mít důsledky?"

"Nu, jestli zajali jejich vůdce, pořádně ho proklepnou. Jenže tihle hoši od IRA nikdy nic neprozradí. A myslím tím doopravdy, že nikdy. Jediné vodítko, které by proti nám mohli mít, je Dmitrij, a to je profesionál. Jak ho znám, sedí už touhle dobou v letadle. Má všechny možné falešné doklady, kreditní karty, průkazy totožnosti. Takže je nejspíš v bezpečí, Johne. Věř mi, KGB uměla své lidi vycvičit."

"Kdyby ho chytili, myslíš, že bude mluvit?" strachoval se Brightling.

"To riziko tu je. Mohl by jim vyklopit, co ví," přiznával Henriksen. "Až se vrátí, zeptám se ho, jestli se cítí nějak ohrožený..."

"Nebylo by lepší... se ho zbavit?"

Henriksen viděl, že mu jeho nadřízený tu otázku položil s velkými rozpaky, a přemýšlel, jak na ni odpovědět opatrně a zároveň pravdivě. "Upřímně řečeno,

ano. Ale bylo by to nebezpečné, Johne. Je to vážně profesionál. Nejspíš má někde založenou poštovní schránku." Všiml si Brightlingova zmateného výrazu a vysvětlil to. "Když se chceš pojistit, aby tě někdo nezabil, napíšeš všechno, co víš, a uložíš to na bezpečné místo. Jakmile o sobě nedáš vědět, třeba jednou za měsíc, začnou ty informace kolovat podle předem určeného plánu. To zařídí každý advokát. A pro nás by to znamenalo opravdu velké riziko, že? Ať už je živý, či mrtvý, mohl by nám ošklivě uškodit, a z tohoto hlediska je pro nás nebezpečnější mrtvý než živý." Henriksen se odmlčel. "Ne, potřebujeme, aby zůstal naživu - a pod naším vedením, Johne."

"No dobře, zařiď to podle svého, Bille." Brightling se zaklonil v křesle a zavřel oči. Dobrá, o toho Rusa se tedy postarají, uklidí ho stranou. Dokonce mu to možná zachrání i život, pomyslel si; k čertu, docela určitě mu tím zachrání život. Doufal, že si toho Rus bude jaksepatří vážit. Brightling si jeho schopností také vážil. Podařilo se mu ochromit Duhu. Přinejmenším jí zasadil těžký úder. Muselo to tak být. Popov už splnil dva úkoly. Pomohl zesílit celosvětové obavy z terorismu, a tak přihrál společnosti Global Security smlouvu s pořadateli olympijských her, a také pomohl zasadit ránu té nové protiteroristické partě. Doufejme, že je to na čas vyřadí ze hry. Jeho operace je dokonale připravena a se zahájením se čeká už jenom na ten pravý okamžik.

Tak blízko, pomyslel si Brightling. Asi je normální, že se ho právě v tuto chvíli zmocňují obavy. Sebedůvěra souvisí se vzdáleností od cíle. Čím dál od cíle, tím jistější si je člověk vlastní neporazitelnosti. Když však se cíl přiblíží, nebezpečí vzrůstá. Jenže to na celé věci nic nemění. Opravdu ne. Jeho plán je dokonalý. Nezbývá, než jej provést.

*****

SEANA Gradyho odvezli z operačního sálu v osm večer. Strávil na operačním stole tři a půl hodiny. Bellow si všiml, že ho operoval prvotřídní ortopéd. Pažní kost zafixoval hřebem z kobaltové oceli; ten už mu zůstane navždy a je dost veliký, aby spustil poplach, kdyby Grady někdy v budoucnu - což ovšem bylo velmi nepravděpodobné - procházel detektorem kovů někde na letišti, třeba docela nahý. Naštěstí ty dvě kulky neporušily pažní pleteň, takže ruka nebude trvale znehybněna. Poranění hrudníku nebylo nikterak vážné. Armádní lékař prohlásil, že bude časem úplně v pořádku, a tak ten dlouhý život za mřížemi, který na něho s určitostí čeká, prožije při dobrém zdraví.

Operace samozřejmě probíhala pod celkovou narkózou; stejně jako v Americe i tady k tomu používali rajský plyn a navíc ho omámili barbituráty, které dostal pro počáteční zklidnění. Bellow seděl u postele v pooperačním oddělení, sledoval přístroje monitorující životní funkce a čekal, až se pacient probudí. Nedojde k tomu najednou, bude to postupný, pravděpodobně zdlouhavý proces.

Kolem něho postávali policisté, většinou v uniformách, a pomáhali mu hlídat. Přišli i Clark s Chavezem. Stáli tu a zírali upřeně na člověka, který drze napadl jejich podřízené - a také jejich manželky, nezapomínal Bellow. Zvlášť Chavezovy oči se leskly jako pazourek; byly tvrdé, temné, ledové, i když se jinak tvářil docela bezvýrazně.

"Bude to už každou chvíli," upozornil Bellow. Grady začal dávat najevo známky života. Jeho tělo se trochu pohnulo, mozek se pomalu začínal probouzet, občas se zachvěl sval. Brzy zjistí, že některé údy nereagují, jak by měly, pak začne zjišťovat rozsah takových omezení, zkoumat, zda ucítí bolest - ale to ještě počká. Teď se snažil otáčet hlavou. Pomalu, doleva, doprava, a už brzy...

Oční víčka se zachvěla. Také pomalu. Bellow mrkl na seznam jmen, který pro něho připravili, a doufal, že mu britská policie a Pětka dodaly správné informace.

"Seane?" řekl. "Seane, jsi vzhůru?"

"Kdo..."
"To jsem já, Jimmy Carr, Seane. Jsi už při vědomí, Seane?"
"Kde... to jsem?" zachraptěl.
"V univerzitní nemocnici v Dublinu, Seane. Doktor McCaskey ti dal do pořádku rameno. Teď jsi na pooperačním oddělení. Budeš zase v pořádku, Seane. Páni, to ale byla fuška tě sem dostat. Bolí tě to rameno, Seane?"
"Ne, teď nebolí, Jimmy. Kolik...?"
"Kolik nás je? Deset. Deseti se podařilo utéct. Teď jsou všichni v úkrytu, kamaráde."
"Dobře." Otevřel oči, uviděl nějakou postavu s chirurgickou rouškou na tváři a s čapkou na hlavě, ale nedokázal zaostřit; obraz zůstával rozmazaný. Ten pokoj... ano, to je nemocnice... strop, čtvercové desky v kovových rámech... osvětlení. Hrdlo má vyschlé, rozbolavělé od intubace, ale na tom nesejde. Prožívá sen, nic z toho se ve skutečnosti neděje. Vznáší se v bílém, nezřetelném oblaku, ale aspoň že je tady Jimmy Carr.
"Roddy, co je s Roddym?"
"Roddy je mrtvý, Seane," odvětil Bellow. "Lituju, ale nepřežil to."
"Zatraceně...," vydechl Grady. "Roddy ne..."
"Seane, potřebujeme něco zjistit. A musíme se to dovědět co nejdřív."
"A... co?"
"Ten chlap, co nám dal ty informace... potřebujeme se s ním spojit, ale nevíme, kde ho hledat."
"Myslíš Josefa?"
Bingo! Jásal v duchu Bellow. "Jo, Seane, Josefa. Potřebujeme ho sehnat..."
"Jde o ty peníze? Mám to v náprsní tašce, kamaráde."
Ale, pomyslel si Clark. Ohlédl se. Bill Tawney položil všechen Gradyův osobní majetek na přenosný stolek. V tašce bylo dvě stě deset britských liber, sto sedmdesát irských liber a několik papírových lístků. Na jednom žlutém papírku našli dvě šestimístná čísla, bez jakéhokoli dalšího vysvětlení. Že by číslo konta ve Švýcarsku?
"Jak se s ním můžeme spojit, Seane? Potřebujeme ho sehnat hrozně narychlo, kamaráde."
"Švýcarská komerční banka v Bernu... zavolej... číslo účtu a kontrolní číslo... mám v tašce."
"Dobrá, díky Seane... a Josef, jak se jmenuje dál... jak se s ním spojíme, Seane? Vážně to potřebujeme vědět teď hned, Seane." Falešný Bellowův irský přízvuk by neoklamal ani opilce, ale Grady byl teď v mnohem horším stavu, než do jakého člověka dokáže dostat kořalka.
"Já... nevím. To on nás přece kontaktoval. Josef Andrejevič mě kontaktoval přes Roberta... prostřednictvím sítě... nikdy mi na sebe nedal žádné spojení."
"A co příjmení, Seane, tos mi ještě neřekl."
"Serov. Josef Andrejevič Serov... Rus... od KGB... údolí Bikáa ... před lety."
"Že nám ale dodal fajnový informace o Duze, co, Seane?"
"Kolik jsme... kolik jsme...?"
"Deset, Seane, deset jsme jich zabili a dostali jsme se z toho. Ale tebe postřelili na útěku, v tom jaguáru, vzpomínáš? Ale dali jsme jim co proto, Seane, pořádně jsme si je podali," ujišťoval ho Bellow.
"To je... dobře. Řezat je... zabíjet... všechny zabít," šeptal Grady na nemocničním lůžku.
"Ne zas tak rychle, ty hajzle," utrousil potichoučku Chavez, stojící jen o několik stop dál.
"Dostali jsme ty ženské... Jimmy, dostali jsme je?"
"No jistě, Seane, sám jsem je zastřelil. Ale Seane, co ten Rus? Potřebuju se o něm dovědět víc."
"Josef? Dobrej chlap. KGB. Sehnal pro nás prachy a drogy. Spoustu peněz... šest milionů... šest... a taky kokain," dodal Grady, kterého snímala

minikamera umístěná na trojnožce vedle lůžka. "Přivezl nám to do Shannonu, pamatuješ? Přivezl tím malým letadlem prachy a drogy z Ameriky... aspoň myslím, muselo to být z Ameriky... podle toho, jak mluvil. Má teď americkej přízvuk... to je u Rusa zvláštní, Jimmy..."

"A jmenuje se Josef Andrejevič Serov?"

Pacient na lůžku se snažil přikývnout. "Oni mají taková jména, Jimmy. Josef, Andrejův syn."

"A jak vypadá, Seane?"

"Vysoký jako já... hnědé vlasy a oči... kulatý obličej... umí spoustu jazyků... údolí Bikáa... v šestaosmdesátém... dobrej chlap, hodně nám pomohl..."

"Jak to jde, Bille," pošeptal Clark Tawneymu.

"No, nic z toho se nedá použít před soudem, ale..."

"Jdi do háje se soudem, Bille. Jak se ti to zamlouvá? Připomíná ti to někoho?"

"To jméno Serov mi nic neříká, ale podívám se do archivu. Taky prověříme ta čísla... určitě se najdou nějaké písemné záznamy, ale," podíval se na hodinky, "bude to muset počkat do zítřka."

Clark přikývl. "K sakru, to je ale vyšetřovací metoda!"

"Nikdy jsem nic podobného neviděl. Opravdu je to zvláštní."

V tu chvíli Grady pootevřel oči o něco víc. Uviděl lidi kolem postele a tázavě svraštil obličej. "Kdo jste?" zeptal se omámeně, protože tyhle tváře do jeho snu nezapadaly.

"Jmenuju se Clark, John Clark, Seane."

Oči se na okamžik rozšířily. "Ale vy..."

"Správně, příteli. To jsem já. Díky, žes nám všechno pěkně vyslepičil. Dostali jsme vás všechny. Všech patnáct. Někteří jsou mrtví, ostatní jsme zajali. Doufám, že se ti v Anglii bude líbit, chlapče. Zůstaneš tady hodně dlouho. Co kdyby ses teď

trochu prospal?" dodal s přehnanou zdvořilostí. Už jsem zabil lepší, než jsi ty, vejtaho, pomyslel si a snažil se své skutečné pocity ukrýt za bezvýraznou fasádou.

Doktor Bellow schoval do kapsy diktafon i poznámky. Málokdy to nevyjde. V pološeru odeznívající narkózy je většina lidí přístupna všemu, co se jim řekne. Proto také osoby s prověřením pro závažné utajované skutečnosti nesmějí do nemocnice bez doprovodu některého ze svých kolegů. V tomto případě se jim podařilo vydolovat potřebné informace během deseti minut. Nebude možné jich použít jako důkazu před soudem, ale Duha přece není policie.

"To Malloy ho dostal?" zajímal se Clark cestou ke dveřím.

"Vlastně ho zasáhl seržant Nance," odpověděl Chavez.

"Za to si zaslouží pěkný dárek," poznamenal velitel Duhy. "Tohle má u nás. Dověděli jsme se jméno, Domingo. Ruské jméno."

"Jenže nic moc, určitě bude falešné."

"Jak to?"

"Johne, nic tě nenapadá? Serov - bývalý šéf KGB, v šedesátých letech. Už dávno s ním vyrazili dveře, protože něco zbabral."

Clark přikývl. Tohle jméno na pravém pasu toho chlapíka nenajdou. Je to škoda, ale jméno se přece jen dá sledovat. Vyšli z nemocnice do chladivého večera. Venku čekal Johnův vůz; zdálo se, že desátník Mole je sám se sebou velmi spokojen. Za dnešní výkon dostane určitě vyznamenání a k tomu nejspíš i milý dopis od svého amerického generála. John s Dingem nasedli a vůz je odvezl k místní posádkové věznici, protože zdejší civilní vězení nebylo dostatečně zabezpečeno. Nechali si ukázat cestu do vyšetřovací místnosti. Tam na ně čekal Timothy O'Neil, připoutaný náramky k židli.

"Nazdar," řekl John. "Já jsem John Clark a tohle je Domingo Chavez."

Vězeň na ně jenom zíral.

"Poslali vás, abyste zavraždil naše ženy," pokračoval John. Ani tohle

nevyvolalo žádnou reakci. "Jenže jste to zmastili. Bylo vás patnáct. A teď už je vás jenom šest. A ti, co zbyli, už toho moc nenadělají. Víte, kvůli lidem, jako jste vy, se občas stydím, že jsem původem Ir. Prokrista, vy ani jako zločinec nestojíte za nic. Mimochodem, Clark je jenom moje pracovní jméno. Předtím jsem se jmenoval John Kelly a moje žena se za svobodna jmenovala O'Tooleová. Takže vy, sráči od IRA, teď vraždíte americké katolíky irského původu, jo? To se v novinách nebude moc pěkně vyjímat, ty grázle."

"Nemluvě o tom, že jste chtěli prodávat koks, co vám dovezl ten Rus," přidal se Chavez.

"Drogy? My ne..."

"Ale jo. Sean Grady nám právě všechno pěkně vysvětlil. Zpíval jako kanár. Máme číslo toho švýcarskýho konta a víme taky o tom Rusákovi..."

"Jmenuje se Serov," doplnil ochotně Chavez. "Josef Andrejevič Serov, starej Seanův kámoš z údolí Bikáa."

"Nemám k tomu co říct." Vlastně neměl v úmyslu říct ani tohle. Sean Grady mluvil. Sean? To není možné - ale jak by se to jinak dověděli? Copak se už celý svět úplně zbláznil?

"Hele, člověče," pokračoval Ding, "tys chtěl zabít mou ženu, a ona nosí v břiše moje dítě. Myslíš, že máš šanci ještě někdy pobíhat po světě? Johne, dostane se tenhle chlápek někdy z basy?"

"Řek bych, že hned tak ne, Domingo."

"Poslyš, Timmy, něco ti povím. Tam, odkud jsem, když si někdo dovolí na něčí ženu, musí za to zaplatit. A není to laciný. A navíc tam, odkud pocházím, si nikdy nikdo nesmí dovolovat na děti. Za to se platí daleko víc, ty zkurvenej hajzle. Hele, Johne, myslím, že vím, co udělám. Zařídím to tak, že už od něj bude pokoj." Z pochvy u pasu vytasil Ding útočný nůž, jaký používá námořní pěchota. Kromě čtvrt palce širokého blyštivého pásu podél ostří byl celý černý.

"Nemyslím, že je to dobrý nápad," namítl Clark chabě.

"Proč ne? Mně připadá, že je to docela namístě." Chavez vstal ze židle a přistoupil k O'Neilovi. Spustil ruku s nožem na úroveň židle. "Není na tom nic těžkýho, člověče. Udělám jenom fik, a provedeme operační zákrok změny pohlaví. Abys rozuměl, já nejsem doktor, ale první postupnej krok mám v malíčku, chápeš?" Ding se předklonil a opřel se nosem o O'Neilův nos. "Člověče, s manželkou žádnýho hispánce si nikdy, ale NIKDY nesmíš zahrávat! Slyšels mě?"

Timothy O'Neil už měl za sebou i tak dost špatný den. Díval se tomu chlapovi do očí, slyšel jeho španělský přízvuk a uvědomoval si, že tohle není žádný Angličan ani Američan, v nichž se podle svého mínění vyznal.

"Už jsem to udělal dřív, člověče. Většinou zabíjím bouchačkou, ale jednou nebo dvakrát už jsem dostal chlapa i nožem. Legračně se kroutili - ale tebe nezabiju, chlapče. Jenom z tebe udělám ženskou." Nůž se posunul výš, ke slabinám muže připoutaného k židli.

"Zabrzdi, Domingo!" přikázal Clark.

"Trhni si nohou, Johne! Chtěl ublížit mojí ženě. Však já mu napravím hlavu a žádný holce už v životě nic neudělá." Chavez se opět zahleděl na vězně. "Budu se ti dívat do očí, až ti ho uříznu, Timmy. Chci vidět, jak se budeš tvářit, až se z tebe stane holčička."

O'Neil zamrkal a hleděl do hlubokých, tmavých španělských očí. Viděl v nich jen vroucí vztek a vášeň - ale ještě horší byl důvod, proč se to všechno děje. Měl se svými společníky v plánu unést a možná dokonce zabít těhotnou ženu, a to je ostuda. Chápal, že zuřivost, zračící se v té tváři před ním, je oprávněná.

"Tak to nebylo," zachraptěl O'Neil. "My jsme ne... My ne..."

"Nedostali jste se k tomu, abyste ji znásilnili? No, to je teda záslužnej čin," poznamenal Chavez.

"Ne, ne, nikoho jsme neznásilnili... nikdy, nikdo z jednotky nic takového neudělal, my nejsme..."

"Jste zasraný kurevníci, Timmy, jenže o tobě už to za chvíli platit nebude, protože nebudeš mít čím se kurvit." Nůž se maličko pohnul. "Bude to legrace, Johne, jako tenkrát před dvěma lety s tím klukem v Libyi, pamatuješ?"

"Kristepane, Dingu, nech toho, ještě dneska se mi o tom zdá," přiznával Clark a odvracel oči. "Povídám ti, nech toho!"

"Trhni si, Johne." Volnou rukou rozepnul O'Neilův opasek a knoflíky u kalhot. Potom sáhl dovnitř. "Hergot, moc tady toho k řezání nezbylo. Von skoro žádnýho ptáčka nemá."

"O'Neile, jestli nám máš co říct, tak to řekni. Jinak toho kluka nezvládnu. Už jsem viděl, co dovede, a..."

"Moc mluvíš, Johne. Starou bačkoru, Grady už stejně všechno vykecal. Co by tenhle moh vědět? Uříznu mu ho a dám ho pejskům na strážnici. Potrpěj si na čerstvý maso."

"Domingo, jsme přece civilizovaní lidi, a ne..."

"Civilizovaní? Velký kulový, Johne. Chtěl mi zabít ženu a dítě!"

O'Neil znovu vykulil oči. "Ne, my jsme nechtěli..."

"To víš, že jo, ty kreténe. Vlítli jste tam s bouchačkama, protože jste chtěli získat jejich srdce, že jo? Jste vrahouni ženských a děcek," řval Chavez.

"Nikoho jsem nezabil, ani jsem nevystřelil. Já..."

"No bezva. Takže jsi neschopnej. Myslíš, že ti nechám ptáčka jen proto, že jsi neschopnej?"

"Jak se jmenuje ten Rus?" zeptal se Clark.

"Je to Seanův kamarád. Serov, Josef Serov. Dal nám peníze a drogy..."

"Drogy? Prokristapána, Johne, voni jsou to ještě ke všemu feťáci!"

"Kde jsou ty peníze," naléhal John.

"Ve švýcarské bance, na účtu označeném číslem. Josef tam uložil šest milionů dolarů... a... a Sean ho požádal taky o deset liber kokainu. Chtěli jsme ho prodat, abychom měli peníze na další operace."

"Kde jsou ty drogy, Time?" chtěl vědět Clark.

"V jednom domě, na farmě." O'Neil jim řekl jméno městečka a popsal cestu; všechno zaznamenal diktafon v Chavezově kapse.

"A co ten Serov? Jak vypadá?" I tohle se dověděli.

Chavez poodstoupil a hraná zuřivost z něho spadla. Usmál se. "Dobrá, Johne, promluvíme si s ostatními. Díky, Timmy, můžeš si svýho ptáčka nechat, člověče."

*****

V KANADSKÉ provincii Quebec bylo pozdní odpoledne. Sluneční svit se odrážel od hladin nesčetných jezer, z nichž některá byla pokryta ledem. Popov po celou dobu letu neusnul; zůstal vzhůru jako jediný z cestujících první třídy. Znovu a znovu v mysli probíral stejné věci. Jestli Britové chytili Gradyho, dostali z něho jeho první krycí jméno, které má uvedeno i v cestovním dokladu. Ještě dnes se jej musí zbavit. Mají také popis, ale on přece nevypadá nijak nápadně. Grady zná číslo konta, které Dmitrij založil, jenže on mezitím už přesunul peníze na jiný účet, který je nemůže přivést až k němu. Je teoreticky možné, že se jeho protivníci vydají po stopách, které jim Grady určitě dodal - v tomto ohledu si Popov nedělal žádné iluze -dokonce by mohli získat i otisky prstů z... ne, tohle riziko je příliš nepravděpodobné. A žádná západní tajná služba nemá nic, s čím by je mohli porovnat. Žádná západní agentura o něm nic neví - kdyby věděli, už dávno by ho zatkli.

Co tedy vlastně mají? Jméno, které se zanedlouho vypaří, popis, který se hodí na milión jiných mužů, a číslo zrušeného bankovního účtu. Zkrátka toho mají moc málo. Ale stejně bude muset urychleně prověřit, jak vlastně ve Švýcarsku probíhá převádění peněz z jednoho účtu na druhý a je-li anonymita tohoto procesu chráněna zákonem stejně jako samotná existence účtů. No, oni ti

Švýcaři jsou ale pěkně vykutálení. Banky budou mít s policií určitě nějakou dohodu. Když pro nic jiného, tedy proto, aby policie mohla hodnověrně lhát svým kolegům v zahraničí. Jenže to druhé konto je opravdu jenom stín. Založil je prostřednictvím advokáta, který ho nemůže prozradit, protože spolu mluvili jen telefonicky. Takže Gradyovy informace je žádným způsobem nemohou dovést až k němu. Bude si však muset moc důkladně promyslet, jestli se vůbec kdy bude smět přiblížit k těm pěti miliónům a sedmi stům tisíc na druhém účtu, ale nějak to snad půjde. Třeba prostřednictvím jiného právníka, možná v Lichtenštejnsku, tam jsou na bankovní tajemství ještě přísnější než ve Švýcarsku. Bude se na to muset podívat. Dá si všechno vysvětlit od nějakého amerického advokáta - taky docela anonymně.

Jsi v bezpečí, Dmitriji Arkaďjeviči, ujišťoval se Popov. V bezpečí a v balíku, ale je načase přestat riskovat. Pro Brightlinga už žádné další operace rozjíždět nebude. Jakmile přistanou na letišti O'Hare, přestoupí na letadlo do New Yorku, vrátí se do svého bytu, podá hlášení Brightlingovi a poohlédne se po nějaké šikovné únikové cestě. Nechá ho ale Brightling odejít?

Bude muset, mínil Popov. On a Henriksen jsou jediní lidé na světě, kteří by mohli proti magnátovi vypovídat v souvislosti s vraždami. Mohl by mě sice chtít zabít, ale od toho ho Henriksen odradí. Henriksen je také profesionál a zná pravidla. Popov si pečlivě vedl deník a ukládal jej na bezpečné místo, do trezoru jedné newyorské právnické firmy, která od něho obdržela pečlivé písemné instrukce. Takže ne, žádné nebezpečí mu nehrozí, pokud jeho přátelé znají pravidla; a Popov jim je čistě pro jistotu určitě připomene.

Proč se vlastně vrací do New Yorku? Proč by nemohl prostě zmizet? Bylo to lákavé pomyšlení... ale ne. Přinejmenším musí Brightlinga a Henriksena upozornit, aby ho od této chvíle nechali na pokoji, a vysvětlit jim, že je to i v jejich zájmu. Mimo to má Brightling nezvykle kvalitní zdroj informací na úrovni americké vlády, a těchto informací může Popov využít k posílení vlastní bezpečnosti. Opatrnosti nikdy nezbývá.

S touto myšlenkou se Popov konečně trochu uvolnil. V Chicagu budou za devadesát minut. Pod ním se prostíral širý svět, nabízející spoustu místa pro každého, kdo potřebuje zmizet, a on má k tomu nyní i finanční prostředky. Stálo to za to.

*****

"DOBRÁ, tak co všechno víme?" oslovil John ostatní důstojníky.

"Pokud jde o to jméno Serov, na počítači v Londýně ho nemáme," hlásil Cyril Holt z Bezpečnostní služby. "Jak je na tom CIA?"

Clark potřásl hlavou. "V našich knihách se vyskytuje jméno Serov dvakrát. Jeden je mrtvý, tomu druhému je už přes šedesát, je v penzi a žije v Moskvě. Co ten popis?"

"Na tohohle chlapa pasuje." Holt postrčil po stole jakousi fotografii.

"Toho už jsem někde viděl."

"Je to ten chlápek, co se před několika týdny setkal v hospodě s Kirilenkem. Zapadalo by to do všeho, co víme, Johne. Jsme přesvědčení, že má něco společného s únikem informací o vaší jednotce, jak si vzpomínáte. Jestli se u Gradyho objevil on, pak to vychází až moc dokonale."

"Mohli bychom to nějak rozvést?"

"Mohli bychom zkusit ruskou tajnou službu - my i CIA máme se Sergejem Golovkem docela dobré styky. Možná by nám pomohl. Udělám všechno pro to, abych k tomu někoho přemluvil," sliboval Holt.

"Co dál?"

"Tahle čísla," ozval se Bill Tawney. "Jedno z nich je pravděpodobně číslo bankovního účtu a to druhé aktivační kód. To nám musí zjistit jejich policie. Mohli bychom se něco dovědět, samozřejmě, pokud to nejsou vyprané peníze a pokud je to číslo ještě aktivní, což by mělo být."

"Co se týče zbraní," začal vysoký policejní úředník, "podle sériových čísel jde o výrobky ze sovětských časů, vyrobené v továrně v Kazani. Jsou dost staré, nejmíň deset let, ale z žádné se předtím nestřílelo. Pokud jde o drogy, předal jsem tu informaci Dennisi Maguireovi - to je náčelník irské policie. Ráno se to objeví v televizi. Našli a zabavili deset liber čistého kokainu, a když říkám čistého, myslím tím lékárenskou kvalitu, skoro jako by to koupili od nějaké farmaceutické firmy. Pouliční cena je obrovská. Milióny," upřesnil policejní superintendant. "Našli to na jedné částečně opuštěné farmě na západním pobřeží Irska."

"Podařilo se nám identifikovat tři ze šesti zadržených teroristů. S jedním jsme ještě nemluvili, protože je těžce raněný. Jo, domlouvali se mobilními telefony místo vysílaček. To se tomu vašemu Noonanovi povedlo, zablokovat obě vysílací buňky. Bůhví, kolika lidem tak zachránil život," dodal Holt.

Chavez na opačném konci stolu na ta slova přikývl a otřásl se. Kdyby se jim podařilo všechno zkoordinovat... Ježíšikriste. To by nemohlo skončit dobře. Stačí i to, co se stalo. Budou pohřby. Všichni se obléknou do parádních uniforem, postaví se do řady, potom salva... a pak bude třeba hledat náhradu za ty, co odešli. Nedaleko odtud leží Mike Chin s nohou v sádře - střela mu přerazila kost. První četa je nejmíň na měsíc mimo provoz, i když se bránili statečně. Noonan se předvedl skvěle, tři z nich zabil pistolí. Franklin zas jednomu ustřelil hlavu a pak tou svojí příšernou flintou zastavil tu malou hnědou dodávku a zabránil pěti teroristům v útěku. Chavez se zadíval na desku stolu a mírně zavrtěl hlavou. Najednou se ozvalo zapípání operátora. Podíval se na displej a uviděl své soukromé číslo. Přešel k telefonu zavěšenému na stěně.

"Ano, miláčku?"

"Dingu, přijď sem, už to začalo," oznámila mu Patsy klidným hlasem. Najednou se mu rozbušilo srdce.

"Už letím, děvče." Zavěsil. "Johne, musím domů. Volala Patsy, že už je to tady."

"Fajn, Domingo." Clark se nakonec dokázal i usmát. "Dej jí za mě pusu."

"Provedu, pane C." A Chavez se rozběhl ke dveřím.

"Vždycky to přijde nevhod, co?" poznamenal Tawney.

"No, aspoň že se děje taky něco pozitivního." John si promnul oči. Už si dokonce zvykl na to, že bude dědečkem. Pomohlo mu to trochu smířit se s faktem, že ztratil dva muže, i když na to pořád musel myslet. Byli to jeho lidé. Dva mrtví a několik raněných. Jeho lidé.

"Oukej," pokračoval Clark. "Co s tím únikem informací? Pánové, připravili se na nás a udeřili. Co s tím budeme dělat?"

*****

"HALÓ, Ede, tady Carol," ohlásila se prezidentova poradkyně pro vědecké otázky.

"Zdravíčko, doktorko Brightlingová. Co pro tebe můžu udělat?"

"Co se to vlastně stalo dneska v Anglii? Týkalo se to vašich lidí - tedy skupiny Duha?"

"Ano, Carol."

"A jak to dopadlo? V televizi toho moc neřekli a..."

"Dva mrtví, asi čtyři ranění," odvětil ředitel CIA. "Zabili devět teroristů a šest jich zajali - včetně jejich šéfa."

"A co ty vysílačky, jak fungují?"

"To ještě nevím. Zatím jsem neviděl hlášení. Zato vím, co by se teď nejvíc ze všeho potřebovali dovědět."

"A co, Ede?"

"Kdo to vykecal. Znali Johnovo jméno a jméno jeho ženy a dcery. Věděli, jak vypadají a kde pracují. Měli skvělé informace a Johna to pěkně štve."

"Nezranili někoho z jeho rodiny?"

"Všichni jsou v pořádku, díky Bohu. Hergot, Carol, já Sandy i Patricii osobně znám. Tenhle malér bude mít ty nejvážnější důsledky."

"Můžu ti nějak pomoct?"

"To zatím nevím, ale budu si pamatovat, že ses na to zeptala."

"No dobrá, chtěla jsem jen vědět, jestli ty nové hračky fungují. Popohnala jsem lidi od E-Systems, aby je dokončili co nejdřív, protože tihle hoši jsou vážně důležití. Doufám, že jim to pomohlo."

"Zjistím to, Carol," slíbil ředitel CIA.

"Dobře. Víš, kde mě najdeš."

"No jo, děkuju za zavolání."

30 KAPITOLA - NOVÉ VYHLÍDKY

VŠECHNO PROBÍHALO PODLE OČEKÁVÁNÍ. ON OVŠEM NEVĚDĚL, co má čekat - a skončilo to tak, že Domingo Chavez mohl vzít do náručí svého syna.

"Tak," prohlásil a shlížel na drobeček nového života, který teď bude muset ochraňovat a vychovávat a až přijde čas, uvést do světa. Po chvilce, která mu připadala dlouhá jako celé týdny, vrátil novorozeně manželce.

Patsy měla obličej zalitý potem po pětihodinovém martyriu porodu, ale, jak už to bývá, na bolest rychle zapomněla. Cíle bylo dosaženo a ona drží v náručí své dítě. Byl to růžový, bezvlasý, ukřičený uzlíček. Jeho křik rychle umlčela blízkost jejího prsu a John Conor Chavez se dal poprvé v životě do jídla. Jenže Patsy byla dočista vyčerpaná a po chvíli jí sestra dítě odebrala a odnesla je do dětského pokoje. Ding ženu políbil a kráčel vedle pojízdné postele, na níž ji odváželi do jejího pokoje. Než tam dorazili, usnula. Naposledy ji políbil a vyšel ven. Vrátil se autem na základnu a zamířil k domu Duhové Šestky.

"No?" vyhrkl John, když mu otevřel.

Chavez mu podal doutník s modrým proužkem. "John Conor Chavez váží sedm liber a jedenáct uncí. Patsy se daří dobře, dědečku."

I nejtvrdším chlapům někdy tečou slzy, a tohle byl takový okamžik. Objali se. "No jo," řekl po chvíli John a sáhl do kapsy županu pro kapesník, aby si otřel oči. "Komu je podobný?"

"Winstonu Churchillovi," zasmál se Domningo. "Páni, Johne, tohle já nikdy nedokážu poznat. A to jméno John Conor Chavez je pěkně zmatené, co? Ten kluk má nějaké předky. Tak v pěti letech ho začnu učit karate a zacházet se zbraní... nebo možná v šesti," mudroval Ding.

"Já bych byl spíš pro golf a baseball, ale je to tvůj kluk. Pojď dál."

"Tak co?" chtěla vědět Sandy a Chavez musel tu novinu zopakovat. Jeho šéf si zatím zapálil kubánský doutník. Za normálních okolností kouření nesnášel a Sandy jako zdravotní sestra by mu takovou neřest určitě netrpěla, ale tohle byla výjimečná příležitost. Paní Clarková Dinga objala. "Je to John Conor?"

"Ty to víš?" podivil se John Terence Clark.

Sandy přikývla. "Patsy mi to pověděla minulý týden."

"To ale mělo být tajemství," namítl novopečený otec.

"Jsem její máma, Dingu!" okřikla ho Sandy. "Nebudete snídat?"

Pohlédli na hodinky. Bylo pár minut po čtvrté ráno, za chvíli stejně musí vstávat, a tak souhlasili.

*****

UKÁZALO se, že sehnat místo v letadle do New Yorku je těžší, než se Popov domníval. Všechny lety byly plné, ale nakonec se dokázal vnutit na sedadlo v zadní části starého Boeingu 727 společnosti United. Nerad létal plně

obsazenými letadly, ale tahle cesta naštěstí netrvala dlouho. Na letišti La Guardia zamířil ke stanovišti taxíků a cestou pátral ve vnitřní kapse kabátu po dokladech, které mu umožnily přeletět Atlantik. Posloužily dobře, ale teď se jich musí zbavit. Vyšel ven na večerní vzduch a ještě než došel na stanoviště, nenápadně je odhodil do popelnice. Byl hrozně utahaný. Dnešní den pro něho začal o půlnoci východoamerického času, cestou přes oceán toho moc nenaspal a jeho tělu, jak říkají Američané, začínala docházet šťáva. Proto právě možná udělal chybu.

O třicet minut později se Popov nacházel dva bloky od svého bytu, zatímco k terminálu společnosti United přijeli popeláři vyprázdnit popelnice. Je to čistě rutinní, mechanická práce, kterou vykonávají nejčastěji Portoričané. Odklopit kovové víko popelnice, vytáhnout těžký plastový pytel s odpadky a naložit jej do pojízdného kontejneru, který později odveze tahač na skládku na Staten Islandu. Člověk si při tom dobře rozhýbá horní polovinu těla. Většina pracovníků si s sebou do služby nosila přenosné rádio, aby aspoň trochu zahnali nudu.

Jedna popelnice, asi padesát yardů od stanoviště taxíků, neseděla pevně v držáku. Když popelář zvedl plastový vak, zachytil jím o kovový okraj. Pytel se roztrhl a na betonový chodník se vyvalil jeho obsah. Popelář utrousil neslyšnou kletbu, sehnul se a rukama v pracovních rukavicích začal sbírat, co se vysypalo. Už byl asi zpoloviny hotov, když zahlédl rudofialové desky. Vypadalo to jako britský cestovní pas. Takové věci lidé přece nevyhazují. Otevřel jej a uvnitř našel dvě kreditní karty, vystavené na stejné jméno jako pas. Serov, hm, nezvyklé jméno. Schoval to všechno do kapsy pracovní kombinézy. Zajde s tím potom na ztráty a nálezy. Nestalo se mu poprvé, že mezi odpadky našel cenné věci. Jednou dokonce objevil nabitou devítimilimetrovou pistoli!

*****

TOU dobou už Popov dorazil domů. Byl tak unaven, že si ani nevybalil kufry. Jenom se odstrojil a zhroutil se na lůžko; ani si nedal vodku před spaním. Ze zvyku zapnul televizi. Televize je na hovno, pomyslel si. Byl tam přece ten televizní vůz s reportérem, co se ho přišel vyptávat. Sice ten rozhovor nepoužili, ale i tak se teď uviděl, z profilu; kamera ho zabírala asi ze vzdálenosti šesti metrů, zatímco reportér vykládal svoje rozumy. O důvod víc, proč musí zmizet, pomyslel si a usnul. Neměl už ani sílu ten televizor vypnout, a tak mu hrál celou noc do spánku a přinášel mu nepříjemné sny.

*****

PAS, kreditní karty a několik dalších zjevně cenných věcí dorazilo do kanceláře čištění města na Staten Islandu - vlastně to byl jen obytný přívěs - až po úředních hodinách. Vedoucí směny všechno položil na příslušný psací stůl, cestou ven si odpíchl a nasedl do auta, aby se vydal domů do Queensu. Jako obvykle, přijede pozdě na večeři.

*****

TOM Sullivan pracoval přesčas a teď seděl u baru, kam často chodívali lidé od FBI, jeden blok od sídla jejich úřadu na dolním Manhattanu. Přišel s ním i jeho partner Frank Chatham, a tak oba seděli a popíjeli pivo značky Samuel Adams.

"Vypátrals něco?" otázal se Sullivan. On sám strávil celý den u soudu, kde měl svědčit v jednom případu defraudace, ale kvůli procedurálním zdržovačkám se vůbec nedostal na stanoviště svědků.

"Mluvil jsem dnes se dvěma děvčaty. Obě prý Kirka Macleana znaly, ale nikdy

s ním neměly schůzku," vykládal Chatham. "Asi je to další lichá stopa. Koneckonců, přece s námi spolupracoval, ne?"

"Nedodaly ti nějaké jiné jméno v souvislosti s těmi zmizelými?"

Chatham zavrtěl hlavou. "Ne. Prý ho obě viděly mluvit s jednou z nich a jednou spolu odešli z baru společně, jak nám sám řekl, ale nic podrobnějšího nevím. Běžná hospodská scéna. Nevím nic, co by jeho výpovědi protiřečilo. Žádná z nich si na Macleana nijak zvlášť nepotrpí. Prý se vždycky přitočí k nějaké dívce, začne se jí vyptávat na různé věci a pak zas většinou odejde."

"Na jaké věci?"

"Tak, normálně, jak se jmenuje, kde bydlí, kde pracuje, na příbuzné a tak. Na stejné věci jako my, Tome."

"A co ty dvě, cos s nimi dneska mluvil?" zeptal se Sullivan zamyšleně. "Odkud jsou?"

"Jedna je z New Yorku a ta druhá bydlí hned za řekou, v Jersey."

"Bannisterová a Pretloeová byly přespolní," poznamenal Sullivan.

"Jo, já vím. A co?"

"Kdybys byl hromadný vrah, měl bys to jednodušší s oběťmi, které tady nemají žádné blízké příbuzné, že?"

"Že by to patřilo k jeho kritériím? To je trochu přehnané, Tome."

"Možná, ale co máme jiného?" Odpověď byla nasnadě - nic moc. Letáky s fotografiemi pomohly newyorské policii vypátrat patnáct osob, které připustily, že ty tváře poznávají, ale nemohly k tomu přidat žádnou užitečnou informaci. "Souhlasím, že s námi Maclean spolupracoval, ale jestli je to tak, že se dává do řeči s děvčaty a ty, co vyrostly někde v okolí a mají tu příbuzné, nechá plavat, zatímco své oběti doprovází domů - to je víc, než co máme proti komukoli jinému."

"Takže za ním zaskočíme ještě jednou?"

Sullivan přikývl. "Jo." Šlo o čistě rutinní postup. Ani jednomu z nich nepřipadal Kirk Maclean jako hromadný vrah - jenže, jak se oba naučili na akademii FBI v Quantiku ve státě Virginia, tento typ zločinců se dokáže skvěle maskovat. A také si uvědomovali, že právě nejnudnější rutina přináší řešení mnohem častěji než zázraky, oblíbené autory detektivek. Opravdová policejní práce je v podstatě nudná, stále stejná, a jen ti nejvytrvalejší v ní mají úspěch. Obvykle.

*****

V HEREFORDU vzešlo podivné ráno. Druhou četu včerejší události trochu zaskočily. Ztráta spolubojovníků takhle působí na každou jednotku. Jenže se také dověděli, že se jejich velitel stal otcem, a to je vždycky ta nejradostnější událost v životě každého člověka. Poněkud nervózní velitel čety, který se za celou noc vůbec nedostal do postele, přijímal cestou na rozcvičku gratulace doprovázené vědoucím úsměvem, protože všichni už měli děti, dokonce i ti mladší než jejich šéf. S ohledem na jeho fyzickou kondici byla rozcvička zkrácena a po ranním běhu Eddie Price navrhl, ať se Chavez jede klidně domů trochu prospat, protože v tomhle stavu by tu stejně nebyl nic platný. Chavez poslechl. Spal jako dřevo až do odpoledne, kdy se konečně probudil s hlavou jako střep.

*****

STEJNĚ jako Dmitrij Popov. Připadalo mu to nespravedlivé, protože den předtím skoro nic nepil. Usoudil, že se mu jeho tělesná schránka chce pomstít za tu dlouhou cestu, kterou musela absolvovat na konci dne, i tak dost namáhavého. Když se vzbudil, v televizi právě běželo zpravodajství CNN. Zašel do koupelny, odbyl si běžnou ranní hygienu, spolkl jeden aspirin a v kuchyni si uvařil kávu. Za dvě hodiny už byl vykoupaný a oblečený, potom vybalil

zavazadla a šaty, které měl s sebou v Evropě, pověsil do skříně. Jsou trochu zmačkané, ale to se za dva dny vyvěsí, pomyslel si. Pak už bylo načase rozjet se taxíkem do středu města.

*****

NA Staten Islandu se o ztráty a nálezy starala sekretářka, která to dostala na starost jako přívažek ke svým ostatním povinnostem, což ji pěkně štvalo. Navíc ty věci, jež jí nosili na stůl, většinou příšerně páchly; někdy se z toho málem pozvracela. Dnešní den nebyl výjimkou, a tak v duchu nařídala, proč vlastně lidi ty věci házejí do popelnic, místo - co vlastně? Nad tím nepřemýšlela. Nejspíš by si je rněli nechat v kapse. Tmavě rudý pas nebyl výjimkou. Joseph A. Serov. Tomu chlapovi na fotce je asi padesát let, pomyslela si. A vypadá přitažlivě asi jako hamburger od McDonalda. Ale přece jen to byl pas a navíc i dvě kreditní karty, a to všechno někomu patřilo. Nahlédla do telefonního seznamu a zavolala britský konzulát na Manhattanu. Vysvětlila někomu v ústředně, oč se jedná, a spojili ji s pasovým úředníkem. Netušila, že už po celé generace je tato funkce polotajným krytím pro pracovníky Secret Intelligence Service. Mluvili spolu jen chvíli a potom jeden z nákladáků společnosti cestou na Manhattan dovezl na konzulát obálku. Strážný u dveří zavolal do příslušné kanceláře a sekretářka si pro ni přišla dolů. Položila ji na stůl před svého šéfa Petera Williamse.

Williams byl nevalný Špión, ještě mladý, a toto byl jeho první zahraniční post. Měl bezpečné, pohodlné zaměstnání ve velkém městě spřáteleného státu a pečoval o několik agentů - všichni byli diplomaty v OSN. Někdy od nich získával nepříliš cenné zpravodajské informace; ty posílal do Whitehallu, kde je četli a vyhodnocovali nepříliš vysoce postavení úředníci.

Tenhle zapáchající pas byl jaksi zvláštní. Součástí jeho práce byly i takovéto věci, vlastně ze všeho nejčastěji obstarával náhradní pasy pro lidi, kteří svůj pas někde v New Yorku ztratili. Nestávalo se to nijak vzácně, i když pro ty, kdo k němu přicházeli žádat o nové dokumenty, to vždycky byla nepříjemná zkušenost. V případech jako ten dnešní bylo Williamsovou povinností odeslat identifikační číslo dokladu do Londýna, aby ověřili totožnost nositele pasu, a pak mu nebo jí zavolat domů a doufat, že tam zastihne někoho, kdo mu poradí, kde by mohl držitele pasu najít.

Jenže v tomto případě již za necelých třicet minut po odeslání faxu překvapil Williamse telefonát z Whitehallu.

"Petře?"

"Ano, Burte?"

"Jde o ten pas, o toho Josefa Serova. Stala se taková zvláštní věc."

"A copak?"

"Adresa i telefonní číslo, které tady máme, patří márnici. O žádném Josefu Serovovi - živém nebo mrtvém - tam nikdy neslyšeli."

"Cože? Falešný pas?" William jej zvedl z podložky na stole. Jestli je falešný, pak je to moc dobrá napodobenina. Že by se konečně začalo pro změnu dít něco zajímavého?

"Ne, v počítači je číslo pasu i jméno. Jenomže ten Serov nebydlí tam, kde tvrdí, že bydlí. Myslím, že jde o falešný doklad. Podle záznamů je naturalizovaným občanem. Chceš, abychom se na to podívali?"

Williams se zamyslel. Viděl už nějaké falešné dokumenty a u SIS ho naučili i to, jak si je opatřit. Nakonec, proč ne? Třeba se mu poštěstí odhalit špióna. "Tak jo, Burte, když budeš tak hodný."

"Zavolám ti zítra," slíbil úředník z ministerstva zahraničí.

Peter Williams potom uvedl do chodu svůj počítač a poslal do Londýna hlášení e-mailem - další součást denní rutiny mladého, velmi nízko postaveného úředníka tajné služby na první zahraniční štaci. New York je dost podobný Londýnu. Drahý, neosobní, plný kulturních událostí, jen naneštěstí postrádá

kultivované způsoby, obvyklé v jeho vlasti.

Serov, pomyslel si. Ruské jméno. Ta dnes člověk najde všude. V Londýně jich je taky pěkných pár. A v New Yorku ještě víc. Spousta taxikářů jako by nastoupila do drožky rovnou z lodi nebo z letadla, které je přivezly z matičky Rusi. Neumějí anglicky a nevyznají se ve městě.

Ztracený britský pas na ruské jméno.

Tři tisíce čtyři sta mil odtud vložili jméno Serov do počítače SAS. Už jednou prověřovali, zda o něm někde neexistuje záznam, ale na nic nepřišli. Hlavní program však obsahoval spoustu jmen a vět, a teď je začal prověřovat úplně všechny. Stačilo jméno Serov - vložili tam i dotaz na verzi Serof a Seroff - a když dorazil onen e-mail z New Yorku, počítač jej zachytil a nasměroval do počítače sloužícího důstojníka. Ten si uvědomil, že Josef je ruská verze jména Joseph, a protože i věk držitele pasu odpovídal rozpětí hledané osoby, zaslal zprávu tomu, kdo původně vyhlásil pátrání po Josefu Andrejeviči Serovovi.

Nakonec se e-mail vynořil na obrazovce počítače Billa Tawneyho. Tawney si vzkaz z New Yorku ihned vytiskl s pocitem, že počítač je opravdu velmi užitečné zařízení. Zaujalo ho to. Zavolal na konzulát a vyžádal si číslo Petera Williamse.

"Jde o ten pas na jméno Serov. Co mi o něm ještě můžete povědět?" zeptal se poté, co prokázal svoji totožnost.

"No, uvnitř jsou ještě dvě kreditní karty. MasterCard a Visa, obě platinové." Ani nemusel vysvětlovat, že to znamená poměrně vysoký kreditní limit.

"Výborně. Potřebuju, abyste mi po zabezpečené lince okamžitě poslal fotografii a čísla těch karet." Tawney mu nadiktoval číslo, na které to má poslat. "Ano, pane, hned to zařídím," ujistil ho důrazně Williams. Vrtalo mu hlavou, co se to asi děje a kdo je k čertu Bill Tawney... Ale ať je to, kdo chce, musí makat přesčas, protože v Anglii je o pět hodin víc než v New Yorku. On sám už se těší na večeři.

*****

"JOHNE?"

"Ano, Bille?" Clark unaveně vzhlédl od stolu a přemýšlel, jestli se vůbec dneska dostane k tomu, aby si prohlédl své vnouče.

"Náš přítel Serov se konečně ukázal," hlásil agent SIS. To vyvolalo očekávanou reakci. Clark okamžitě zbystřel.

"Jak to? Kde?"

"V New Yorku. V popelnici na letišti La Guardia se našel britský pas a dvě kreditní karty. No, a všechno to bylo vystavené na jméno Joseph A. Serov."

"Ať prozkoumají ty karty a..."

"Už jsem volal právního atašé na vaší ambasádě v Londýně, aby dal ta konta prověřit. Měl by se ozvat během hodiny. Tohle by nám mohlo pomoct, Johne," dodal Tawney s nadějí v hlase.

"Kdo to má na povel v Americe?"

"Gus Werner, náměstek ředitele, šéf protiteroristické sekce. Znáš ho?"

Clark zavrtěl hlavou. "To jméno jsem slyšel, ale neznám ho."

"Já Guse znám. Je to šikovnej chlap."

*****

FBI udržuje přátelské styky s nejrůznějšími lidmi z obchodních kruhů. Společnosti Visa a MasterCard nebyly výjimkou. Jeden z úředníků FBI zavolal na ředitelství obou společností a čísla karet nadiktoval šéfům jejich bezpečnostních oddělení. Oba dva kdysi pracovali u FBI - tento úřad vysílá mnoho svých vysloužilců na taková místa, a tak vzniká rozsáhlá a různorodá síť

starých kamarádů. Vložili daná čísla do počítačů a dověděli se všechno o příslušných účtech, včetně jména, adresy, vývoje výše vkladů a - to bylo nejdůležitější - posledních výběrů. Na obrazovce se objevila informace o koupi letenky na let British Airways z londýnského letiště Heathrow na O'Hare v Chicagu. Vzápětí už tutéž informaci obdržel faxem zmíněný agent FBI ve Washingtonu.

"Tak co?" zeptal se Gus Werner, když mladík vstoupil do jeho kanceláře.

"Včera večer odletěl z Londýna do Chicaga a potom pokračoval z Chicaga do New Yorku, skoro posledním letadlem. Koupil si letenku na čekačku, seděl až vzadu. Musel ty papíry zahodit hned po příletu. Tady." Agent mu podal záznamy o výdajích a informace o jednotlivých letech. Werner rychle přelétl papíry pohledem.

"Na mou duši," řekl tiše bývalý velitel HRT. "Zdá se, že jsme se trefili, Jimmy."

"Ano, pane," odpověděl mladý muž. Před nedávnem ho sem přeložili z pobočky v Oklahoma City. "Ale je tu jedna otázka. Jak se tentokrát dostal do Evropy? Všechno ostatní je tu doloženo a je tu taky let z Dublinu do Londýna, ale nikde nevidím, jak se dostal do Irska," vysvětloval zvláštní agent James Washington svému nadřízenému.

"Třeba má ještě American Express. Zavolej tam a zeptej se," přikázal Werner.

"Hned to zařídím," slíbil mladík.

"Komu mám tohle předat?" zeptal se Werner.

"Tady to máte, pane." Washington mu ukázal telefonní číslo na obalu.

"Á, už vidím. Toho chlapa znám. Díky Jimmy." Werner zvedl sluchátko a vytočil číslo se zahraniční předvolbou. "Prosím pana Tawneyho," sdělil spojovatelce. "Tady Gus Werner, ředitelství FBI."

*****

"AHOJ, Gusi, ty sis ale pospíšil," podivil se Tawney. Už si oblékal svrchník a těšil se domů.

"To jsou zázraky počítačového věku, Bille. Mám zřejmě důležitou informaci o Serovovi. Včera letěl z Heathrow do Chicaga. Odletěl asi tři hodiny po tom rambajzu u vás v Herefordu. Mám tu taky informaci o pronajatém autě, o účtu za hotel a o letence z Chicaga do New Yorku."

"Co adresa?"

"Takové štěstí jsme neměli. Poštovní schránka někde na dolním Manhattanu," vysvětloval náměstek ředitele. "Bille, jak moc je to důležité?"

"Hrozně moc, Gusi. Sean Grady nám dal to jméno a jeden z těch ostatních ho potvrdil. Tenhle Serov jim před útokem přivezl spoustu prachů a deset liber kokainu. S pomocí Švýcarů se teď snažíme ty peníze vystopovat. A teď se najednou dovím, že má ten chlápek základnu v Americe. To je vážně zajímavé."

"Na mou duši, že jo. Musíme toho moulu najít," přemýšlel Werner nahlas. Vyšetřování mohl zahájit zcela bez problémů. Americké zákony proti terorismu se často vztahují i na zločiny spáchané v zahraničí a trestají je velmi drasticky. Totéž platí i o zákonech proti drogám.

"Zkusíš s tím něco udělat?" zeptal se Tawney.

"To si piš, že jo, Bille," ujistil ho Werner rozhodným tónem. "Pustím se do toho osobně. Začíná hon na pana Serova."

"Výborně. Děkuju, Gusi."

*****

WERNER si v počítači vyhledal kódové označení. Tenhle případ bude velice důležitý a velice tajný, a proto jeho desky ponesou označení... ne, tohle ne. Dal počítači pokyn, ať mu nabídne jinou možnost. Ano, PREFEKT, tohle slovo si

pamatoval ještě ze školy v Saint Louis.
"Pane Wernere," zavolala sekretářka. "Na trojce vás volá pan Henriksen."
"Ahoj, Bille," řekl Werner do sluchátka.

*****

"PĚKNEJ kluk, co?" chlubil se Chavez. John Conor Chavez v tu chvíli klidně spal ve své kolébce z umělé hmoty.
"Děti jsou vždycky roztomilý," přikývl Clark. Vzpomněl si, jak v tomhle věku vypadaly Patsy a Maggie -jako by to bylo včera. Stejně jako většina otců, i John pořád na své děti myslel jako na nemluvňata; nikdy nezapomněl, jak je v nemocnici choval zabalené do plínky. Najednou mu zapípal operátor, zavěšený u opasku. John něco zabručel a podíval se, kdo volá. Číslo Billa Tawneyho. Vytáhl z kapsy kalhot telefon a vytočil číslo. Šifrovací systém potřeboval pět vteřin na synchronizaci.
"Co je, Bille?"
"Dobrá zpráva. Johne, FBI pátrá po Serovovi. Před půlhodinou jsem mluvil s Gusem Wernerem. Zjistili, že včera letěl z Heathrow do Chicaga a potom dál, do New Yorku. Odtamtud jsou taky adresy, uvedené u jeho kreditních karet. FBI po tom vyrazila plnou rychlostí."

*****

JAKO další krok museli zkontrolovat řidičský průkaz, ale nic nenašli. To znamenalo, že nemají k dispozici ani fotografii podezřelého. Úředníci FBI, kteří to ověřovali v Albany, pocítili zklamání, ale nijak zvlášť je to nepřekvapilo. V dalších dnech budou muset vyzpovídat zaměstnance pošty, kde si dotyčný pronajal schránku.

*****

"ŘÍKÁTE, Dmitriji, že jste měl při návratu naspěch?" řekl Brightling.
"Zdálo se mi, že to tak bude lepší," přiznal Popov. "Tahle operace byl omyl. Duha je moc dobrá jednotka, aby ji bylo možné takhle napadnout. Seanovi lidé odvedli dobrou práci. Podle mého mínění měli skvělý plán, ale nepřítel byl na ně příliš schopný. Už při minulých příležitostech jsme viděli, že ti lidi jsou opravdu pozoruhodně výkonní."
"Ale stejně jimi musel ten útok otřást," namítl jeho zaměstnavatel.
"Možná," připustil Popov. V tu chvíli vešel do místnosti Henriksen.
"Nesu špatné noviny," hlásil.
"Co se stalo?"
"Dmitriji, udělal jste botu."
"Ale? A jakou?" V Rusově hlase zazněl silně ironický tón.
"To přesně nevím. Ale vědí už, že ten útok proti Duze podnítil nějaký Rus, a v tuto chvíli už na tom dělá FBI. Možná vědí i to, že jste tady."
"To není možné," namítl Popov. "Nu, ano, chytli Gradyho, a on možná mluvil... ano, věděl, že jsem přiletěl z Ameriky - anebo ho to napadlo, ale zná jenom krycí jméno, a tuhle identitu jsem už zrušil, zničil."
"Možná, ale zrovna před chvílí jsem telefonoval Gusu Wernerovi a zeptal jsem se ho, jestli mi může povědět něco zajímavého o té události v Herefordu. A on na to, že pátrají po nějakém ruském jménu a prý mají důvod k domněnce, že jistý Rus, sídlící v Americe, navázal kontakt s PIRA. To znamená, že znají to jméno, Dmitriji, a tedy budou prověřovat seznamy cestujících v letadlech. Nepodceňujte FBI," dodal Henriksen varovně.
"Nepodceňuju je," opáčil Popov a pocítil určitou obavu, i když jen velmi slabě. Ani v počítačovém věku není snadné prověřit všechny seznamy cestujících. Kromě toho se rozhodl, že jeho příští doklady budou na jméno

Jones, Smith, Brown nebo Johnson, a ne na jméno zneuctěného bývalého šéfa KGB. To, že si zvolil jméno Serov, byl vlastně vtip. A ne moc dobrý, uznával opožděně. Teď se bude jmenovat Joseph Andrew Brown, pomyslel si Dmitrij Arkaďjevič Popov, sedící

v kanceláři vysoko nad městem. "Vyplývá z toho pro nás nějaké nebezpečí?" zajímal se Brightling. "Jenom kdyby našli tady našeho přítele," odpověděl Henriksen. Brightling přikývl a rychle uvažoval. "Dmitriji, by jste už někdy v Kansasu?"

*****

"DOBRÝ den, pane Macleane," pozdravil Tom Sullivan.

"Á, nazdar. Chcete se ještě na něco zeptat?"

"Ano, když vám to nebude vadit," odvětil Frank Chatham.

"No dobře, tak pojďte dál," řekl Maclean, otevřel dveře dokořán, zašel do obývacího pokoje a umiňoval si, že bude úplně klidný. Posadil se a vypnul televizor. "Tak, co potřebujete?"

"Nevzpomněl jste si ještě na někoho, kdo taky znal Mary Bannisterovou?"

Maclean se zamračil a potřásl hlavou. "Na nikoho, koho bych znal jménem. Víte, je to bar pro nezadané a každou chvíli na někoho narazíte a dáte se s ním do řeči a tak." Na chvíli se zamyslel. "Možná bych věděl o jednom chlápkovi, ale nevím, jak se jmenuje... Takový vysoký, asi v mém věku, pískově žluté vlasy. Silný chlap, nejspíš pracuje venku a tak... ale nevím, jak se jmenuje, je mi líto. Myslím, že Mary s ním tancovala a vypila s ním pár skleniček, ale jinak... no, je tam dost tma a bývá tam spousta lidí."

"A vy jste ji doprovázel domů jen jednou?"

"Bohužel. Povídali jsme, smáli jsme se, ale nic jsme spolu neměli. Čistě běžná známost. Nikdy jsem po ní nevyjel, jestli mi rozumíte. Tak daleko to nedošlo. Jo, jasně, doprovodil jsem ji domů, ale ani jsem nevešel do domu, nedal jsem jí pusu na dobrou noc, nic. Jen jsme si podali ruce." Všiml si, že si Chatham dělá poznámky. Odpovídá to tomu, co jim řekl posledně? Doufal, že ano, ale ono je těžké si vzpomenout, když má doma dva federální policajty. Nejhorší bylo, že si na ni moc nepamatoval. Vybral ji, naložil na dodávku a hotovo. Neměl ani ponětí, kde je teď, i když si domýšlel, že už je asi mrtvá. Maclean věděl, oč se jedná v této části projektu, a tím pádem se provinil únosem a spoluúčastí na vraždě, ale neměl v úmyslu si o tom povídat s těmihle dvěma od FBI. Stát New York může udělovat trest smrti a měl dojem, že federální vláda také. Aniž by si to uvědomil, olízl si rty, otřel si dlaně o kalhoty a opřel se o pohovku. Potom vstal a zamířil do kuchyně. "Dáte si něco k pití, pánové?"

"Ne, děkujeme, ale vy si klidně dejte," řekl Sullivan. Právě si všiml něčeho, co při první návštěvě nezaznamenal. Ten člověk je nervózní. Je to jen běžná nervozita, jakou pociťuje každý, když se dostane do styku s agenty FBI, anebo se ten muž snaží něco skrývat? Dívali se, jak si Maclean míchá drink a vrací se zpátky k nim.

"Jak byste popsal Mary Bannisterovou?" otázal se Sullivan.

"Pěkná holka, i když ne vyloženě krasavice. Příjemná, pohledná, měla smysl pro humor, byla s ní legrace. Přijela z venkova, poprvé v životě ve velkém městě - víte, byla to jen obyčejná holka."

"A říkáte, že neměla nikoho opravdu blízkého?"

"Já o nikom nevím, ale tak dobře jsem ji zase neznal. Co vám řekli jiní lidé?"

"Nu, v tom baru tvrdí, že jste se s ní hodně přátelil..."

"Možná že jo, ale tolik zase ne. Nikdy z toho nic nebylo. Nikdy jsem jí ani nedal pusu," zopakoval a usrkl trochu bourbonu s vodou. "Byl bych rád, kdybych to udělal, jenže jsem to neudělal," dodal.

"A s kým se v tom baru přátelíte blíž?" zajímal se Chatham.

"To je přece moje soukromá věc," namítl Kirk.
"Notak, snad víte, oč nám jde. Potřebujeme si to místo trochu osahat, pochopit, jak to tam chodí, a tak."
"Víte, já nejsem ten typ, co vykládá o tom, co kdy kde s kým měl. To není můj styl."
"Já vám to nevyčítám," ujistil ho s úsměvem Sullivan. "Ovšem u člověka, který chodí do bam pro nezadané, je to dost nezvyklé."
"Ale jistě, já vím, že někteří chlapi si dělají zářezy na pažbě, ale na to mě neužije."
"Takže Mary Bannisterová zmizela a vy jste si toho ani nevšiml?"
"Možná všiml, ale moc jsem o tom nepřemýšlel. Je to hotovej průchoďák. Lidi přicházejí a odcházejí a někteří už prostě nepřijdou. Jako by zmizeli."
"Volal jste jí někdy?"
Maclean svraštil čelo. "Ne, nevzpomínám si, že by mi dala číslo. Nejspíš je v seznamu, ale ne, nevolal jsem jí."
"A doprovodil jste ji domů jen jednou?"
"Správně. Jen jednou." Maclean se znovu napil a přál si, aby už ti dva inkvizitoři vypadli. Vědí... mohou něco vědět? Proč se vlastně vrátili? V tomhle bytě není nic, co by potvrzovalo, že znal nějakou ženskou z baru Turtle Inn. Tedy... je tu pár telefonních čísel, ale určitě tu není ani jediná ponožka některého z děvčat, která si sem občas vodí. "Mimochodem, když jste tu byli posledně, proč jste si prohlíželi byt?" zajímal se Maclean.
"Na tom nic není. Děláme to tak vždycky. Rutina," uklidňoval ho Sullivan. "No, nás čeká za pár minut další schůzka o kousek dál v ulici. Děkujeme, že jste nám otevřel. Máte ještě moji vizitku?"
"Ale jo, je v kuchyni. Na lednici."
"Víte, tenhle případ je pro nás tak trochu tvrdý oříšek. Zkuste popřemýšlet a kdybyste na něco - na cokoli - přišel, zavolejte mi, ano?"
"Určitě," slíbil Maclean. Vstal, doprovodil je ke dveřím, pak se zase vrátil ke své sklenici a zhluboka se napil.

*****

"JE nervózní," prohodil Chatham, když vyšli na ulici. "Jako hrom. Stačí to, co máme, abychom si ho dali prověřit?" "Bez problémů," ujistil ho Chatham. "Tak zítra ráno," řekl šéf-agent.

*****

BYL to už druhý jeho let z letiště Teterboro v New Jersey, za řekou naproti Manhattanu. Tentokrát však letěl jiným letadlem, s nápisem HORIZON CORP. na směrovce. Dmitrij se rozhodl jim vyhovět. Byl přesvědčen, že dokáže utéci z kteréhokoli místa ve Spojených státech, a věděl, že Henriksen Brightlinga určitě varoval, aby nezkoušel žádné drastické kroky. Přece jen v něm ta cesta vyvolala jisté obavy, ale daleko silnější byl pocit zvědavosti, a tak se usadil na sedadle na levoboku a vyčkával, až se roztočí motory a letadlo začne pojíždět. Byla tu dokonce i letuška, hezká, usměvavá, a nabídla mu finskou vodku. Usrkával ji, zatímco Gulfstream V začal pojíždět. Tak tedy Kansas, pomyslel si. Kraj obilí a tornád, a za necelé tři hodiny tam budeme.

*****

"PAN Henriksen?" "Ano, kdo volá?" "Kirk Maclean." "Nějaké potíže?" Jeho tón Henriksena poplašil.

31 KAPITOLA - DŮLEŽITÝ KROK

KRAJINU KRYLA NOČNÍ TMA. POPOV VYSTOUPIL Z LETADLA a zjistil, že na něho čeká velký vůz vojenského typu. Potom si všiml čar na betonu a napadlo ho, že snad přistáli na nějaké venkovské okresce. Ale ne, v dálce uviděl obrovskou, částečně osvětlenou budovu. Dmitrij pociťoval stále silnější zvědavost. Nasedl do auta, a to zamířilo k oné budově. Postupně si jeho zrak zvykl na temnotu. Okolo byla zřejmě rovina, jen občas mírně zvlněná. Ohlédl se a uviděl, jak u letadla zastavil cisternový vůz. Asi se zase vrací do New Jersey. Nu, jsou to drahé stroje a Brightlingova společnost je asi potřebuje mít po ruce, kde mohou být k něčemu užitečné. Popov nevěděl, že jich Horizon vlastní velký počet. Právě nedávno obdrželi z továrny v Savannah další tři. Při vstupu do budovy si uvědomil, že ještě stále pociťuje následky časového posunu. Strážný v uniformě ho doprovodil k výtahu, vyjel s ním do čtvrtého patra a zavedl ho do jeho pokoje. Připadal si jako v docela slušném hotelu střední třídy, byla zde však i kuchyňka a lednice. Také tu měl televizi a video. Všiml si, že na všech kazetách na poličce vedle televizoru jsou filmy o přírodě. Lvi, medvědi, losi, lososi kladoucí jikry. Nebyl tam ani jeden hraný film. Také časopisy na nočním stolku pojednávaly jen o přírodě. Zvláštní. Zato našel v pokoji dokonale zásobený bar, včetně láhve vodky Absolut, která se skoro vyrovná jeho oblíbené ruské značce. Nalil si skleničku a pustil zprávy CNN.

Henriksen je až přehnaně opatrný, pomyslel si Dmitrij. Co by na něho mohla FBI najít? Z toho, co našli, mohou zjistit... co vlastně? Kreditní karty - když budou mít štěstí - je přivedou k záznamům o jeho cestování, ale takové věci nelze použít před soudem jako důkaz. Pokud ho Grady docela konkrétně neidentifikoval jako zdroj informací a dodavatele finančních prostředků, je v úplném bezpečí, a Popov měl pocit, že Grady docela určitě nebude s Brity spolupracovat. Na to je moc nenávidí. Takže se jen musí na chvíli stáhnout. Ty peníze na švýcarském kontě by mohli odhalit, ale s tím se dá leccos zařídit. Právní poradci jsou velmi užitečná instituce. Často je lepší použít advokáta než operační metody KGB.

Ne, hrozí-li mu nějaké nebezpečí, pak jedině od jeho zaměstnavatele, který možná nezná všechna pravidla hry - jenže pro takový případ je tu Henriksen, aby mu je vysvětlil. Dmitrij se uklidnil a napil se vodky. Zítra to tady trochu prozkoumá a podle toho, jak se k němu budou chovat, usoudí...

... ne, je tu ještě jednodušší způsob. Zvedl sluchátko, stiskl devítku, aby se dostal na vnější linku, a vytočil číslo svého newyorského bytu. Dovolal se. Telefon zazvonil čtyřikrát a potom naskočil záznamník. To znamená, že je v bezpečí. Jenže ani dnes, stejně jako tehdy ve Francii, při prvním setkání s Americkým podnikatelem, kterého ohromil svými zkazkami bývalého operativce KGB, neměl ponětí, oč se vlastně jedná. Sedí tady v Kansasu, pije vodku, dívá se na televizi a na dvou účtech ve Švýcarsku má přes šest milionů amerických dolarů. Jednoho cíle už tedy dosáhl. A je načase dát se do další práce. Co vlastně celé to jeho dobrodružství znamená? Zjistí to snad tady? Doufal, že ano.

*****

LETADLA byla plná cestujících a všechna mířila na mezinárodní letiště Kingsford Smith v Sydney. Hodně jich přistávalo na dráze, trčící jako vystrčený prst přímo do zálivu Botany Bay, kde, jak známo, v minulosti přistávali zločinci a jiní vyvrženci, které Anglie posílala v dřevěných plachetnicích, aby na druhé straně světa vytvořili novou zemi. A k údivu těch, kdo je tam vyslali, si kolonisté vedli pozoruhodně dobře.

Mnozí cestující na palubách letadel byli mladí lidé atletických postav. Představovali výkvět zemí, které je vyslaly do Austrálie ve stejnokrojích, hlásajících jejich státní příslušnost. Přilétalo i mnoho turistů, kteří si od

cestovních kanceláří za drahé peníze koupili letenku i s pobytem. Někdo to dokonce obdržel darem od politických představitelů své země. Mnozí drželi v ruce maličké vlajky. A několik málo těch, kdo cestovali jako obyčejně za obchodem, naslouchalo nadšeným předpovědím ohledně toho, kdo a jak se pokryje slávou na nadcházejících olympijských hrách, které začnou již za několik dnů.

Po příletu byl každý sportovec uvítán jako královská návštěva, načež všichni odjížděli autobusy po dálnici 64 do města a posléze do olympijské vesnice, zbudované pro ně za cenu nemalých nákladů australskou vládou. Viděli odtud blízký nádherný stadion. Všichni sportovci při pohledu na něj doufali, že právě tady najdou opravdovou slávu.

*****

"NO, plukovníku, co tomu říkáte?"

"Je to vážně parádní stadion," uznal plukovník Wilson Gearing, původně od chemických jednotek Spojených států, nyní ve výslužbě. "Ale v létě tu máte horko jako v peci, kamaráde."

"Za to může El Nino. Mořské proudy u pobřeží Jižní Ameriky tečou zas trochu jinak a tady se to projevuje vysokými teplotami. Myslím, že po celou olympiádu bude tak kolem pětatřiceti - to je podle vás pětadevadesát."

"Doufám, že aspoň bude fungovat ten rozprašovací systém, protože jestli ne, máte v tu ránu na krku spoustu lidí s úžehem."

"Však on funguje," ujistil ho australský policista. "Udělali jsme důkladné zkoušky."

"Mohl bych se na něj podívat? Bill Henriksen chce, abych prověřil, jestli by ho teroristi nemohli zneužít k rozšíření nějaké chemikálie."

"Ale jistě. Tudy, prosím." Došli tam za pět minut. Všechno potrubí bylo uzavřeno ve zvláštní místnosti. Policista měl od ní klíč a zavedl plukovníka dovnitř.

"Vy tady chlórujete vodu?" dělal Gearing překvapeného. "Berete ji ze sydneyského vodovodu, že ano?"

"Ano. Nechceme návštěvníky postříkat nějakou nákazou."

"To je fakt," souhlasil plukovník Gearing a prohlížel si plastovou nádržku s chlórem, zavěšenou na potrubí vedle vlastních pump. Všechna voda musí protéci skrze ni a teprve potom se dostane do rozprašovacích trysek, rozvěšených po všech chodbách a ochozech na vlastním stadionu. Než začne systém rozprašovat vodu plnou virů, musí se trubky propláchnout. To půjde snadno zařídit; falešná nádržka s chlórem v jeho hotelovém pokoji je přesnou kopií té jejich. Dokonce i obsah vypadá skoro jako chlór, i když místo něj obsahuje mikroskopické kapsle se Šivou. Tohle všechno běželo Gearingovi hlavou za bezvýrazným pohledem jeho hnědých očí. Celý život se zabýval chemickými zbraněmi. Byl na ně odborník. Pracoval v edgewoodské zbrojnici v Marylandu a ve zkušebně v Dugwayi ve státě Utah - jenže v tomto případě nejde tak docela o chemickou válku. Je to jen její sestra, biologická válka. I tento předmět kdysi studoval, je to už dvacet let. "Hlídá ty dveře někdo?" zeptal se. "Ne, ale je tu poplašné zařízení, a kdyby někdo chtěl něco provést s tím systémem, potrvá mu to pár minut, jak vidíte. Poplašné zařízení uvědomí velitelské stanoviště, a tam je dost lidí, neustále v pohotovosti."

"Kolik jich tam máte?" zajímal se plukovník.

"Dvacet příslušníků SAS a dvacet policistů. Dalších deset lidí od SAS ve dvojicích prochází celým stadionem. Ti na velitelském stanovišti mají automatické zbraně. Hlídky jsou ozbrojené jen pistolemi a mají vysílačky. Kromě toho máme kilometr odsud podpůrnou jednotku v síle jedné roty s lehkými obrněnými vozidly a s těžkými zbraněmi. Dvacet kilometrů odsud se nachází pluk pěchoty s vrtulníky a další technikou."

"To by, myslím, mělo stačit," uznával plukovník Gearing "Můžete mi povědět, jak zní poplachový kód pro tento objekt?"

Vůbec nezaváhali. Je to přece bývalý armádní důstojník a vysoce postavený pracovník poradenské firmy, střežící bezpečnost olympiády. "Jedna-jedna-tři-tři-šest--šest," odpověděl policista. Gearing si to zapsal a vyťukal čísla na klávesnici, čímž celý systém uvedl do chodu, a zase jej zastavil. Tu nádržku s chlórem vymění za chvíli. Všechno je to upraveno tak, aby obsluha zabrala co nejméně času. Půjde to úplně skvěle, jako s modelem, který si postavili v Kansasu, na němž on a jeho lidé několik dnů cvičili. Dokázali provést celou výměnu za deset vteřin. Dokud se to stihne za méně než dvacet sekund, nikdo nic nezpozoruje, protože v potrubí zůstane dostatečný tlak a rozprašovače budou stále v chodu.

Dnes poprvé Gearing uviděl místo, kde se to stane, a trochu ho přitom zamrazilo. Plánování je jedna věc, ale vidět, kde se to doopravdy stane, to je něco úplně jiného. Tady to bude. Odtud se jeho přičiněním rozšíří po celé planetě epidemie, která zničí bezpočet životů, až nakonec zůstanou naživu jen vyvolení. Planeta bude zachráněna - ano, za strašlivou cenu, ale on se k této misi přece odhodlal už dávno. Viděl, co člověk dokáže. Byl mladým poručíkem ve zkušebně v Dugwayi, když došlo k oné v novinách tolik přetřásané nehodě s nervovým plynem, který vítr zanesl příliš daleko a v důsledku toho uhynulo několik set ovcí. Neurotoxiny nepřinášejí pěknou smrt - ani když se jedná jen o ovce.

Tohle ovšem bude trochu jiné. Tady nebude rozprašovat chemické jedy, ale miniaturní viry. Lidé v chodbách a ochozech budou procházet rozprašovanou chladivou mlhou, vdechnou je, v nitru jejich těl se kapsle rozpustí a kmeny Šivy se dají do práce... samozřejmě jen pomalu... a oni se vrátí domů, a tak rozšíří Šivu do jiných zemí. Za čtyři až šest týdnů po olympiádě v Sydney vypukne epidemie na celém světě a hned po ní vypukne celosvětová panika. Společnost Horizon pak oznámí, že má ve stadiu zkoušek vakcínu A, vyzkoušenou zatím na zvířatech, včetně primátů, která je však už použitelná i pro lidi a s výrobou se může začít okamžitě. Spustí se tedy velkovýroba a za čtyři až šest týdnů po obdržení injekce se i u těchto pacientů objeví symptomy vyvolané přítomností Šivy a při troše štěstí poklesne počet obyvatel země na nepatrný zlomek současného množství. Začnou se šířit nepokoje, při nichž zahyne mnoho lidí, které příroda vybavila vysoce účinným imunitním systémem, a asi tak za šest měsíců zůstane naživu jen pár jedinců, dobře vybavených a organizovaných, bezpečně ukrytých v Kansasu a Brazílii. Za dalších šest měsíců už se budou moci ujmout svého dědictví - světa, který se vrátí ke své přirozené podobě. Nebude to nic takového jako bezúčelná nehoda v Dungwayi. Toto bude uvážlivý čin, provedený člověkem, který po celý svůj život plánoval masové vraždění lidí, ačkoli pomáhal zabít jen nevinná zvířata... Obrátil se k hostitelům.

"Jaká je dlouhodobá předpověď počasí?"

"Horko a sucho, kamaráde. Doufám, že jsou sportovci ve formě. Budou to potřebovat."

"Takže tenhle osvěžovač vlastně leckomu zachrání život," prohodil Gearing. "Hlavně aby se k němu nedostal nějaký lotr. Když dovolíte, řeknu svým lidem, aby tu trochu dohlíželi."

"Fajn," souhlasil policista. Toho Američana ty rozprašovače vážně vzaly. No, je to bývalý voják od chemiků; tím to bude.

*****

POPOV večer nezatáhl závěsy, a tak ho náhle překvapivě probudil úsvit. Otevřel oči a zase je rychle přimhouřil, jak ho do nich zabolelo ostré slunce, vycházející nad kansaskou plání. Ve skříňce v koupelně objevil tylenol a aspirin a také tu byla káva, kterou si mohl uvařit v kávovaru v kuchyni. Ale v lednici nenašel nic podstatného. Osprchoval se, vypil kávu a vyšel z pokoje sehnat něco k jídlu. Našel jídelnu - byla skoro prázdná, jen u několika stolků sedělo pár lidí. Vešel, koupil si snídani, usedl sám ke stolu a prohlížel si

ostatní návštěvníky prostorné místnosti. Odhadoval je většinou na třicet, čtyřicet let. Tváří se zaměstnaně, někteří mají na sobě bílé laboratorní pláště.

"Pan Popov?" ozvalo se za ním. Dmitrij se ohlédl.

"Ano?"

"Jsem David Dawson, ředitel bezpečnostního oddělení. Mám pro vás průkazku." Vztáhl ruku s bílou plastovou kartou a připíchl mu ji na košili. "Mám vás tady dneska trochu provést. Vítejte v Kansasu."

"Děkuju." Popov si kartu důkladně připevnil. Viděl, že je na ní dokonce i jeho fotografie.

"Měl byste to mít pořád na sobě, aby všichni věděli, že sem patříte," vysvětloval ochotně Dawson.

"Ano, to chápu." Takže se sem nesmí bez propustky a dokonce tu mají i ředitele bezpečnostního oddělení. Velmi zajímavé.

"Jaký jste měl včera let?"

"Příjemný, bez problémů," ujistil ho Popov a upíjel z dnes již druhého šálku kávy. "Co je tohle vlastně za areál?"

"Horizon si tu zřídil výzkumné středisko. Víte přece, čím se naše společnost zabývá..."

"Ano," přikývl Popov. "Lékařský a biologický výzkum. Jste světová špička."

"Nu, a tohle je další z našich výzkumných center. Nedávno ho dokončili. Teprve sem stěhujeme lidi. Za čas tady bude hlavní sídlo celé společnosti."

"Proč právě tady? Vždyť kolem vůbec nic není?" podivil se Popov a rozhlédl se po pusté jídelně.

"Nu, jsme zde uprostřed Spojených států. Na kterékoli místo po celé zemi odsud doletíte nejvýš za necelé tři hodiny. A taky nás tu nikdo nebude obtěžovat. Navíc se jedná o chráněný objekt. Horizon vyrábí řadu produktů, které se musí pečlivě střežit, víte?"

"Myslíte proti průmyslové špionáži?"

Dawson přikývl. "Správně. Z toho máme strach."

"Smím se tady porozhlédnout? Prohlédnout si okolí a tak?"

"Pojedu s vámi. Pan Henriksen mi nařídil, abychom se k vám chovali pohostinně. Teď se v klidu nasnídejte, já musím ještě zařídit pár věcí. Vrátím se asi za čtvrt hodiny."

"No dobře, tak děkuju." Popov ho sledoval očima, jak vychází z místnosti. To se mu hodí. Tohle místo mu připomíná nějaký úřad, je to jako nějaká vládní instituce... jako ruská vládní instituce, uvažoval Popov. Nikde nevidí ani živou duši, nikde žádná známka, svědčící o charakteru celého toho podniku, žádný lidský prvek. Dokonce i KGB by někam na ty obrovské holé zdi pověsila obraz Lenina, aby to tu vypadalo aspoň trochu jako u lidí. Okny s kouřovými skly bylo vidět nějaké obilné pole a silnici, ale jinak nic. Připadal si skoro jako na lodi uprostřed oceánu. Nic podobného dosud nezažil. Bývalý příslušník KGB se dál věnoval snídani, všechny smysly však měl v pohotovosti a doufal, že se co nejdřív doví něco víc.

*****

"DOMINGO, potřebuju, abys to vzal," rozhodl John.

"Johne, je to strašně daleko a zrovna nedávno jsem se stal otcem," namítl Chavez.

"Je mi líto, hochu, ale Covington je mimo. Chin taky. Posílám tam tebe se čtyřmi muži. Je to jednoduchá práce, Dingu. Australani vědí, co mají dělat, jen nás požádali, abychom se tam zajeli podívat - a jediným důvodem je to, že jsi při akcích v terénu skvěle zvládl svou práci, jasné?"

"Kdy odlétáme?"

"Dnes večer, sedm čtyři sedmičkou z Heathrow." Clark mu podal obálku s letenkou.

"To je teda paráda," vrčel Chavez.
"Buď rád, žes byl aspoň u porodu, taťko."
"No jo. Co když se tu něco vyvrbí, zatímco budeme pryč?" pokusil se Chavez o chabý argument.
"Jednu četu se nám podaří dát dohromady. A vážně si myslíš, že nás v nejbližší době zase přijde někdo dráždit? Po tom, jak jsme vyřídili ty syčáky z IRA? Já tedy ne," prohlásil Clark.
"A co ten Serov?"
"O něj se stará FBI. Pátrají po něm v New Yorku. Mají tam celou hordu agentů."

*****

JEDNÍM z nich byl i Tom Sullivan. Nacházel se právě na poštovním úřadě. Schránka číslo 1453 na této poště patřila tajemnému panu Serovovi. Bylo v ní pár reklam a účet od firmy Visa, ale soudě dle dat na obálkách, tuto schránku už devět dnů nikdo neotevřel a žádný ze zdejších úředníků se neodvážil tvrdit, že by věděl, jak majitel schránky číslo 1453 vypadá, i když jeden měl za to, že si schránku nevybírá moc často. Když si ji najal, uvedl sice adresu, ale, jak se ukázalo, byla to adresa nedalekého italského pekařství a telefonní číslo vůbec neexistovalo -očividně si je vymyslel.
"Ať se propadnu, jestli to není špión," prohlásil Sullivan a divil se, proč si to nevezme na starost oddělení zahraniční kontrašpionáže.
"Pravda, chová se tak," souhlasil i Chatham. A tím jejich úkol tady skončil. Nezískali žádný důkaz o tom, že by se vyšetřovaná osoba dopustila trestného činu, a neměli dostatek lidí na to, aby dali schránku střežit čtyřiadvacet hodin denně.

*****

BEZPEČNOSTNÍ opatření zde jsou opravdu přísná, uvědomoval si Popov, když obcházel další vojenský automobil, kterému Dawson říkal Kolibřík. Na bezpečnosti je nejdůležitější do hloubky propracovaná obrana. A tu tady měli. K hranicím pozemku to odtud bylo alespoň deset kilometrů.
"Původně tu bylo několik velkých farem, ale Horizon je před několika lety všechny skoupil a začal tu budovat výzkumnou laboratoř. Nějaký časek to trvalo, ale konečně je to hotové."
"Vy tu pěstujete obilí?"
"Ano. Objekt nezabírá tolik místa a my chceme co nejvíc půdy uchovat v původním stavu. Dokonce vyrábíme dostatek pšenice skoro pro všechny lidi v laboratořích. Támhle máme i sila a všechno, co je potřeba," ukázal prstem k severu.
Popov se tam podíval a uviděl v dálce masivní betonové stavby. Je úžasné, jak je ta Amerika velká, pomyslel si Dmitrij Arkaďjevič, a tahle rovina trochu připomíná ruskou step. Byly tu sice nějaké vlnky a mírné prolákliny, ale to všechno jen zdůrazňovalo skutečnost, že nikde v dohledu není žádný opravdový kopec. Kolibřík ujížděl k severu. Přejeli přes koleje vedoucí k silům. Za nimi, ještě mnohem dál na sever, sotva rozeznával pohyb vozidel po dálnici.
"To je severní hranice," sdělil mu Dawson, když vjeli na neobdělávanou půdu.
"Co je tohle?"
"Á, to je naše stádečko vidlorohů." Dawson mírně otočil volantem, aby se k nim dostal blíž. Kolibřík drncal po travnaté planině.
"To jsou nádherná zvířata."
"Ano, a jak dovedou utíkat... Říkáme jim běhavé kozy. Nejsou to skutečné antilopy. Mají mnohem blíž ke kozám. Dokážou běhat až čtyřicetikilometrovou rychlostí a vydrží to skoro hodinu. Taky mají výtečný zrak."

"Řekl bych, že by asi bylo těžké nějakou ulovit. Chodíte na lov?"
"Je to určitě těžké a já nejsem lovec. Jsem vegan."
"Cože?"
"Vegetarián. Nejím maso, ani jiné produkty ze zvířat." Dawson to pronesl velice hrdě. Dokonce i opasek měl z plátna, a ne z kůže.
"A proč vlastně, Davide?" podivil se Popov. Nikdy v životě se s nikým takovým nesetkal.
"Prostě jsem se rozhodl. Neschvaluju zabíjení zvířat pro potravu ani z jiných důvodů." Ohlédl se. "Ne každý s tím souhlasí, dokonce ani ne všichni tady, v našem projektu. Ale taky nejsem sám, kdo takhle uvažuje. Příroda se musí respektovat, ne vykořisťovat."
"Takže vaše žena asi nenosí pravý kožich," usmál se Popov. O takových fanaticích už slyšel.
"To ani náhodou," zasmál se Dawson.
"Já jsem nikdy na lovu nebyl," prohodil Popov a čekal, jaká asi bude odpověď. "Nikdy jsem nechápal, k čemu je to dobré. V Rusku už jsme vyhubili spoustu zvěře."
"Slyšel jsem o tom. Je to smutné, ale jednou se zvířata zase vrátí," prohlásil Dawson.
"Jak by mohla, když je pořád pronásledují státní lovci?" Tato instituce nezanikla ani po pádu komunistického režimu.
V Dawsonově tváři se objevil zvláštní výraz, jaký Popov často vídal u lidí v KGB. Ten člověk něco ví a nechce to prozradit. A je to něco důležitého. "Inu, jsou různé způsoby, kamaráde. Najdou se cesty."
Okružní jízda trvala hodinu a půl a na Popova udělala rozloha celého prostoru velký dojem. Příjezdová silnice ke komplexu opravdu sloužila jako letiště. Dokonce vybavené elektronickými přístroji k navádění letadel, a byly tam také semafory, aby řidiči aut věděli, že právě na silnici něco startuje či přistává. Zeptal se na to Dawsona.
"Ano, je to přece jasné. Gulfstreamy tu mohou sedat i startovat docela snadno. Říká se, že by tady mohlo přistát dokonce i středně těžké dopravní letadlo, ale to jsem tu zatím neviděl."
"Tahle stavba musela přijít doktora Brightlinga na spoustu peněz."
"Taky že ano," potvrdil Dawson. "Ale stálo to za to, věřte mi." Projel po silnici, sloužící i jako ranvej, až k laboratořím a zastavil. "Pojďte se mnou."
Popov se na nic neptal a poslechl. Nikdy předtím si neuvědomil, jakou moc mají velké americké společnosti. Tenhle obrovský komplex budov s rozlehlými pozemky kolem by klidně mohl, a snad i měl, patřit nějaké vládní organizaci. Do hotelu, kde strávil noc, se pravděpodobně vejdou tisíce lidí - ale proč vystavěli něco podobného právě tady? Chce sem snad Brightling přestěhovat celou firmu i se zaměstnanci? Tak daleko od velkých měst, letišť, všeho, co civilizace nabízí? Proč právě sem? Samozřejmě, důvodem může být bezpečnost. Je odtud daleko dokonce i k policejním stanicím a ke sdělovacím prostředkům a reportérům. Z hlediska bezpečnosti je to tady dokonalé. Jako by byli na Měsíci.
Budova, kde se nacházely laboratoře, byla také zbytečně velká. Na rozdíl od ostatních částí komplexu se však zdálo, že tady se něco děje. Uvnitř našli recepční pult s úředníkem, který Davida Dawsona znal, a tak oba nikým neobtěžováni prošli k výtahům, vyjeli do čtvrtého patra a zašli do jakési kanceláře.
"Ahoj, doktore," pozdravil Dawson. "Tohle je Dmitrij. Poslal ho sem včera večer doktor Brightling. Nějakou chvíli tu s námi pobude," dodal bezpečnostní šéf.
"Dostal jsem fax." Lékař vstal a podal Popovovi ruku. "Ahoj. Já jsem John Killgore. Pojďte za mnou." Prošli spolu dveřmi do ordinace, zatímco Dawson čekal v kanceláři. Killgore Popova požádal, aby se svlékl do spodního prádla,

a důkladně ho prohlédl. Změřil mu tlak, prozkoumal zrak, sluch, reflexy, prohmatal mu břicho, aby se ujistil, že má v pořádku játra, a nakonec mu odebral vzorek krve k dalšímu vyšetření. Popov to všechno podstoupil bez protestů, mírně pobaven a zároveň trochu nejistý v přítomnosti lékaře, jako většina lidí. Nakonec Killgore vyňal z lékárny ampuli a zapíchl do ní jehlu injekční stříkačky.

"Co to je?" zeptal se Dmitrij Arkaďjevič.

"Takový přípravek na povzbuzení imunity," vysvětlil mu Killgore a odložil prázdnou ampuli.

Popov ji vzal do ruky a podíval se na štítek. Stálo tam jen: B-2100 11-21-00. Nic víc. Trochu zamrkal, když ucítil bodnutí do nadloktí. Nikdy neměl rád injekce.

"Tak, to bychom měli," prohlásil Killgore. "Zítra si promluvíme o tom, co zjistím při rozboru krve." Pokynul pacientovi k věšáku, kam si odložil šatstvo. Škoda, říkal si v duchu Killgore, že si pacient vůbec neuvědomuje, že mu právě zachránil život.

*****

"JAKO by vůbec neexistoval," vykládal agent Sullivan svému šéfovi. "Možná, že si někdo přijde pro poštu, ale za posledních devět či deset dnů tam nikdo nebyl."

"Co s tím můžeme dělat?"

"Jestli chcete, mohli bychom dát do té schránky kameru s čidlem zaznamenávajícím pohyb. To bychom mohli zkusit, jenže to stojí spoustu peněz a kromě toho tam budou muset nablízku čekat dva lidi pro případ, že by ta mašinka spustila poplach. Je ten případ tak důležitý?"

"Ano, je," odpověděl podřízenému velitel newyorské sekce FBI. "Rozjel to celé Gus Werner a osobně na vyšetřování dohlíží. Takže si promluv s lidmi od něho, ať ti tu schránku pomůžou hlídat."

Sullivan přikývl a snažil se nedat najevo, jak ho to překvapilo. "Tak jo, udělám to."

"A co je s tím případem Bannisterová?"

"Zatím jsme se nedostali nikam. Nejzajímavější byl zatím druhý pohovor s tím Kirkem Macleanem. Reagoval trochu podrážděně. Možná má jenom nervy v nepořádku a možná taky, že je to něco jiného. Nemáme ale nic, co by ho s tou zmizelou spojovalo. Něco málo spolu v tom baru vypili a povídali si. Prověřili jsme si ho. Nic moc jsme nenašli. Vydělává slušné peníze u společnosti Horizon - je povoláním biochemik, vystudoval na univerzitě v Delaware a usiluje o doktorát na Kolumbijské univerzitě. Je členem různých ekologických sdružení, mimo jiné taky Země především a klubu Sierra. Odebírá jejich časopisy. Jeho hlavním koníčkem je trampování. V bance má dvacet táců a účty platí včas. Sousedi říkají, že je to tichý, uzavřený člověk, a v domě nemá moc přátel. Tvrdí, že znal Mary Bannisterovou jen zběžně, nikdy s ní neměl žádné pletky, a to je prý všechno."

"Co dál?" zeptal se šéf.

"Ty letáky zatím nijak nepomohly. Nemůžu říct, že bych měl v ruce něco pořádného."

"A jak budeme pokračovat?"

Sullivan pokrčil rameny. "Za pár dnů si zase zkusíme s Macleanem promluvit. Jak už jsem řekl, posledně se choval trochu poplašeně, ale na to, abychom se do něho vážně obuli, to nestačí."

"Mluvil jsem s poručíkem ďAllessandrem. Bojí se, že tu máme hromadného vraha."

"Možná jo. Ztratilo se ještě jedno děvče. Jmenuje se Anne Pretloeová, ale o té jsme taky nic nezjistili. Nemáme vůbec nic, po čem by se dalo jít. Takže budeme dál šťourat," slíbil Sullivan. "Jestli tady někdo takový je, dřív nebo

později udělá chybu." Ovšem než se tak stane, pomyslel si, budou se v téhle černé díře ztrácet další dívky a ani policie s FBI dohromady tomu nedokážou zabránit. "Takový případ jsem ještě neměl."

"Já ano," opáčil velitel. "Ten vrah od Green Riveru v Seattlu. Vrhli jsme na to spoustu lidí a peněz, ale nikdy jsme toho gaunera nechytli. Ty vraždy prostě přestaly samy od sebe. Třeba ho sbalili, když vykrádal krám s kořalkou, a on teď sedí ve státní věznici a čeká, až ho propustí na podmínku, aby mohl zase pokračovat v mordování prostitutek. Máme od psychiatrů báječný výklad o tom, jak mu funguje mozek, jenže nevíme, na který mozek ten popis pasuje. Tyhle případy jsou vážně otrava."

*****

KIRK Maclean v tu chvíli obědval. Seděl v jednom newyorském lahůdkářství, živil se salátem a zapíjel jej sodovkou.

"Tak, co se děje?" zeptal se Henriksen.

"Vrátili se a začali se znovu vyptávat, pořád dokola se ptali na stejný věci, jako by čekali, že se spletu."

"A spletl ses?" chtěl vědět Henriksen.

"Ne, povídám jim pořád dokola to samý, jak jsem si to hned ze začátku připravil. Jak jste věděl, že by na mě mohli přijít?" zajímal se Maclean.

"Kdysi jsem pracoval u FBI. Vyšetřoval jsem některé případy a vím, jak pracují. Člověk je snadno podcení a najednou se objeví - ne, ty se objevíš na jejich stínítku a oni si tě začnou prohlížet, a to nejdůležitější je, že jakmile jednou začnou, nepřestanou s tím, dokud něco nenajdou," vykládal Henriksen. Musí toho kluka trochu varovat.

"A kde teď jsou?" chtěl vědět Maclean. "Myslím ty holky."

"To nepotřebuješ vědět, Kirku. Pamatuj si to. Tohle nepotřebuješ vědět."

"No dobrá," podřídil se Maclean. "Co teď?"

"Přijdou za tebou znovu. Nejspíš si tě už prověřili..."

"Co to znamená?"

"Promluvili si se sousedy, s kolegy v práci, zjistili, jak si stojíš v bance, jaké máš auto, jestli jsi někdy dostal pokutu, jestli jsi někdy v minulosti nebyl odsouzený, prostě jestli existuje cokoli, co by naznačovalo, že bys mohl být lump."

"Nic takového na mě nenajdou," tvrdil Kirk.

"Já vím." Henriksen si ho stejným způsobem prověřil už dřív. Nemělo by smysl používat k nezákonné činnosti v rámci projektu někoho s kriminální minulostí. Proti Macleanovi svědčí jen jeho členství v organizaci Země především, kterou FBI považuje za bezmála teroristickou, nu, spíše extremistickou skupinu. Jenže Maclean nemá s tou tlupou nic společného, jenom čte jejich měsíčník. Mají celou řadu dobrých myšlenek a v Projektu se uvažuje o tom, že by někteří z nich měli dostat vakcínu B. Avšak jsou mezi nimi taky spousty takových, kteří z ochrany přírody znají jen zatloukání hřebíků do kmenů stromů, aby se ničila ostří motorových pil. Tím tak leda naštvou dělníky na pilách a pobouří proti sobě ignorantskou veřejnost, aniž by ji o něčem užitečném poučili. Henriksen už dávno ví, že tohle je problém všech teroristů. Jejich akce vždycky pokulhávají daleko za jejich aspiracemi. Prostě nejsou dost chytří na to, aby si vytvořili své vlastní zdroje. Aby toho člověk dosáhl, musí umět přežívat v dané ekonomické struktuře, a v takovém prostředí tihle lidé nejsou schopni soutěže. Je třeba být inteligentní a přizpůsobivý. Aby se člověk stal jedním z vyvolených, musí prokázat svou cenu. Kirk Maclean není příliš cenný, ale je součástí týmu. A teď se celý klepe, protože se na něho zaměřila FBI. Stačí, když se bude držet své výpovědi. Jenže je otřesený, a tedy se mu nedá věřit. Musí se s ním něco udělat.

"Sbal si věci. Odjedeme spolu dnes večer do sídla projektu." No co, stejně už to brzy vypukne. Vlastně každou chvíli.

"Tak jo," souhlasil Maclean a dojedl vajíčkový salát. Viděl, že Henriksen si dal pastrami. Není to vegan, možná jednou...

*****

KONEČNĚ se na některých stěnách začala objevovat výzdoba. Takže, pomyslel si Popov, to tady nebude tak bezduché. Visely zde obrazy znázorňující přírodu -hory, lesy, zvířata. Některé byly velmi dobré, ale většina vypadala dost obyčejně, jako obrázky, jaké člověk najde na stěnách laciných motelů. Rusovi připadalo zvláštní, že vydali tolik peněz na zbudování tohoto nestvůrného komplexu, a přitom se spokojili jen s druhořadou výzdobou. Nu, každý má jiný vkus a Brightling je přece jenom technokrat, nepochybně neznalý jemnějších půvabů života. Za starých časů by nejspíš byl druidem. Dmitrij si ho představil jako vousatého starce v dlouhé bílé říze, který uctívá stromy a zvířata a na kamenném oltáři obětuje svým pohanským bohům mladé panny. S pannami se přece dají dělat zajímavější věci. V tom člověku i v jeho společnosti je zvláštní směsice starého a nového. Ředitel bezpečnosti je vegan a nejí maso. Taková pitomost! Společnost Horizon dosáhla světové špičky v oboru nových technologií, a přitom zaměstnává takovéhle šílence s primitivními představami. Asi to dělá ta Amerika. Je to prostě velká země, kde vedle sebe žijí skvělé mozky i magoři. Brightling je génius. A najal si Popova, aby podněcoval teroristické útoky...

... a pak Popova přivedl sem. Dmitrij nad tím dumal, zatímco žvýkal večeři. Proč sem? Co je na tomhle místě tak zvláštního?

Teď už chápal Brightlingovu lhostejnost ohledně částek vyplácených teroristům. Jedna přístupová silnice přišla společnost Horizon na víc peněz, než kolik si z jejích pokladnic přivlastnil Popov. Tohle místo je nějakým způsobem významné. Svědčí o tom každá maličkost, včetně vzduchotěsných otáčecích dveří. Každé dveře vlastně představují jakousi přechodovou komoru; měl pocit, jako by se ocitl na palubě kosmické lodi. Rozhodně se tu na ničem nešetřilo, byla to dokonalá stavba. Dobře, dokonalá, ale k jakému účelu?

Popov zavrtěl hlavou a napil se čaje. Jídlo tu mají výborné. Všechno tady je ve vynikající kvalitě, až na tu absurdní šedivou výzdobu. Všechno tedy provedli bez chybičky. Brightling je člověk, který se nespokojí se žádnou polovičatostí. A proto, pokračoval Dmitrij Arkaďjevič v úvahách, všechno, co tady je, je tu záměrně a všechno zapadá do plánu, z nějž je patrno, jakému účelu ta budova má sloužit. V té budově se odráží i osobnost jejího stvořitele. Trochu ho zmátla dnešní vyjížďka - a co ta zdravotní prohlídka? Co to mělo k čertu znamenat? Dostal nějakou injekci, prý na posílení imunity. Ale proč? Proti čemu?

Venku se kolem této svatyně moderní techniky rozkládaly zemědělské pozemky a za nimi žila divoká zvířata, která jeho dnešní průvodce očividně zbožňuje.

Druidové, opakoval v duchu. V dobách, kdy služebně pobýval v Anglii, si našel čas na čtení a hodně se poučil o anglické kultuře. Hrál si na turistu, navštívil dokonce i Stonehenge a jiná místa, aby tak lépe pochopil místní lidi. Nakonec zjistil, že historie je historie a není o nic logičtější v Anglii než v Sovětském svazu, kde sestávala ze lží, vymyšlených tak, aby přesně odpovídaly teorii marxismu-leninismu.

Druidové byli pohané a věřili v bůžky, kteří se podle jejich víry ukrývají ve stromech a kamenech. Obětovali jim lidské životy. Jenže tito lidé přece nejsou primitivové. Jsou to z větší části vědci, někteří dokonce nejlepší na světě ve svých oborech. Horizon je vlastně sbírkou géniů. Jak jinak by Brightling dokázal shromáždit tak obrovský majetek?

Popov zachmuřeně navršil nádobí na podnos a odnesl je na příslušný stůl. Kupodivu si připadal jako v jídelně v hlavním stanu KGB na Dzeržinského náměstí. Dobré jídlo a anonymita. Po večeři se odebral do svého pokoje; stále ještě nechápal, co se to s ním vlastně v posledních měsících děje. Druidové?

Jak mohou vědecky uvažující lidé přijít na něco takového? Vegani? Jak může rozumný člověk nejíst maso? Co je tak zvláštního na těch antilopách, žijících na okraji pozemku? A ten chlap je ředitelem bezpečnostního oddělení, takže se musí těšit velké důvěře. Přitom je to bláznívej vegetarián, žijící v zemi, kde se vyrábí hovězí v takových kvantech, že se o tom zbytku světa může jenom zdát.

Proč mi asi dal tu injekci, vzpomněl si znovu Popov, když zapínal televizor. Na povzbuzení? Ale proč? Proč ho vůbec prohlížel? Čím déle tu byl a čím více informací získával, tím byl z toho všeho zmatenější.

*****

JEŠTĚ že letíme první třídou, je tu pohodlí, pomyslel si Chavez. Bude to dlouhý let - skoro nejdelší, jaký může být, protože poletí na vzdálenost deseti a půl tisíce mil a celá zeměkoule na obvodu měří 24 000 mil. Letadlo British Airways startuje ve čtvrt na jedenáct večer, potom jedenáct a půl hodiny letu do Bangkoku, hodinu a půl na mezipřistání a dalších osm hodin a padesát minut letu do Sydney. Tou dobou, pomyslel si Ding, už nejspíš vytáhne pistoli a postřílí celou posádku. A to všechno, včetně odloučení do manželky a syna, jen proto, že si ti pitomí Australani vzpomněli, že je má držet za ručičku při nějakých závodech. Přiletí tam až dvacet minut po páté hodině ráno - pozítří - a jeho biologické hodiny pravděpodobně budou nacimprcampr. Jenže se nedá nic dělat. Aspoň, že British Airways zakázaly v letadlech kouřit. Kuřáci z toho budou asi úplně grogy, ale to není jeho problém. Měl s sebou čtyři knihy a šest časopisů, aby měl čím zabít čas, a také svou vlastní televizní obrazovku a rozhodl se, že si udělá co největší pohodlí. Letuška zavřela dveře, motory naskočily a z reproduktoru se ozval hlas kapitána, vítající je na palubě, která se jim na další den - vlastně dva, podle toho, jak se na to člověk dívá - stane domovem.

32 KAPITOLA - ROZBOR KRVE

"MYSLÍŠ, ŽE JE TO DOBRÝ NÁPAD?" OTÁZAL SE BRIGHTLING.

"Určitě. Stejně máme Kirka na seznamu příchozích. Jeho spolupracovníkům řekneme, že kdyby se po něm někdo sháněl, odjel služebně někam mimo město," mínil Henriksen.

"Co když ho zase přijdou navštívit lidi od FBI?"

"Tak je mimo město a budou muset počkat," prohlásil Henriksen. "Takové vyšetřování se táhne celé měsíce, jenže měsíce už přece nezbývají."

Brightling přisvědčil. "Asi ne. Jak si vede Dmitrij?"

"Dave Dawson hlásí, že je v pořádku, na všechno se vyptává jako turista, ale jinak nic. John Killgore ho prohlédl a píchl mu vakcínu B."

"Doufám, že mu nebude vadit, když zůstane naživu. Jak jsem ho poslouchal, třeba z něj nakonec bude jeden z nás."

"Tím bych si moc jistý nebyl. Ale zatím vůbec netuší, která bije, a až se to doví, bude už pozdě. Wil Gearing už je na místě a všechno prý klape podle plánu, Johne. Ještě tři neděle, a rozjedeme to. Takže je načase začít stěhovat lidi do Kansasu."

"Škoda. Ten výzkum dlouhověkosti vypadá právě teď moc slibně."

"Ano?"

"Nu, zatím je těžké něco předvídat, ale v tuhle chvíli máme moc zajímavé výsledky, Bille."

"Takže bychom mohli žít věčně?" Henriksen se mírně usmál. Po celou svoji spolupráci s Brightlingem a jeho Horizonem naslouchal podobným předpovědím s nedůvěrou. Je pravda, že se společnosti podařilo předvést pár opravdových

zázraků, ale tohle je přece jen trochu moc.

"Mohly by nás potkat i horší věci," poznamenal Brightling. "Chci se dokonale ujistit, že celý tým dostal vakcínu B."

"Pro všechno na světě, tak ho dej odvézt do Kansasu a můžou pracovat tam," navrhoval Bill. "A co bude se zbytkem společnosti?"

Tou otázkou Brightlinga nepotěšil. Nerad si uvědomoval, že víc než polovinu jeho zaměstnanců stihne stejný osud jako zbytek lidstva - přinejlepším je nechají umřít a přinejhorším je zavraždí vakcínou A. John Brightling, doktor medicíny a doktor filozofie, si tedy podržel alespoň pozůstatky jisté morálky, především pocit loajality vůči svým zaměstnancům. Proto také byl Dmitrij Popov nyní v Kansasu s protilátkami Vakcíny B v krevním oběhu. Takže ani velký šéf není úplně bez výčitek, uvědomil si Henriksen. Nu, tomu se říká svědomí. O tom psával už Shakespeare.

"To už je rozhodnuto," odpověděl Brightling po chvíli rozpačitého mlčení. Zachrání jen účastníky projektu a také ty, jejichž vědomostí budou moci v budoucnu využít. Účetní, právníci, sekretářky a tak dále se zachraňovat nebudou. Už to, že hodlá zachránit celkem pět tisíc lidí - právě tolik se jich vejde do center v Kansasu a Brazílii - je víc než dost, zvlášť když jenom zlomek z tohoto počtu ví, co projekt vlastně obnáší.

*****

V jídelně dnes měli italský den a Popov s potěšením konstatoval, že kuchaři k veganům nepatří. Lasagne byly s masem. Nesl si na podnose jídlo a sklenici chianti, když tu spatřil doktora Killgorea. Seděl u stolu sám, a tak k němu zamířil.

"Dobrý den, pane Popove."

"Dobrý den, doktore. Jak dopadl ten krevní rozbor?"

"Docela dobře. Máte mírně zvýšený cholesterol a lipoproteiny jsou trochu nad normálem, ale s tím si nemusíte dělat starosti. PSA máte v pořádku..."

"Co to je?"

"Znamená to, že máte dost protilátek, které vás chrání před rakovinou prostaty. Každý, komu je víc než padesát, by si tohle měl dát zkontrolovat. U vás je to v pohodě. Měl jsem vám to povědět už včera, ale mám spoustu práce. Promiňte... ale nebylo to zas tak důležité. Nakonec, pane Popove, u těchto věcí jsou nejlepší zprávy žádné zprávy."

"Jmenuju se Dmitrij." Rus mu podal pravici.

"John," odpověděl doktor a stiskl ji. "Po vašem asi Ivan."

"Vidím, že vy nejste vegan," poznamenal Dmitrij Arkaďjevič a gestem ukázal na Killgoreův talíř.

"Co? Já? Ne, Dmitriji, to tedy ne. Homo sapiens je všežravec. Nemáme zuby jako býložravci. Příliš slabá sklovina. Tihle vegani, to je něco jako politické hnutí. Někteří nechtějí nosit ani kožené boty, protože se vyrábějí ze zvířecích kůží." Na důkaz svého smýšlení pohltil Killgore půlku masového knedlíčku. "Já dokonce rád chodím na lov."

"Opravdu? A kde se tady dá lovit?"

"Na pozemcích projektu to nejde. Máme tu určitá pravidla, ale za nějaký čas budu moct střílet jeleny, losy, bizony, ptáky, co si vzpomenu," tvrdil Killgore s pohledem upřeným na obrovské okno.

"Bizoni? Myslel jsem, že byli vyhubeni," vzpomněl si Popov, že o tom kdysi něco četl.

"Ne tak docela. Před sto lety opravdu málem vymřeli, ale dost jich přežilo v Yellowstonském národním parku a taky v soukromých chovech. Někteří lidé je dokonce kříží s domácím skotem, a ti kříženci mají skvělé maso. Říká se tomu bizoní maso. V některých obchodech v okolí se to dá koupit."

"Ono je možné zkřížit bizona s krávou?" divil se Popov

"Ale jistě. Geneticky jsou si oba druhy velmi blízké. Nejhorší je,"

zašklebil se Killgore, "že býci domácího skotu mají z bizoních krav strach, takže nejsou schopní dostát svým povinnostem. Dělá se to tak, že je nechávají od malička vyrůstat pohromadě a než býk doroste, zvykne si natolik, že potom odvede práci bez potíží."

"A co koně? Čekal bych, že tady nějaké najdu."

"Nu, máme tu hlavně koně z Texasu a pak taky nějaké appaloosany. Jsou ve stájích, támhle na jihovýchodním konci pozemku. Umíte jezdit na koni, Dmitriji?"

"Ne, ale viděl jsem hromadu kovbojek. Když mě Dawson vozil kolem dokola, pořád jsem čekal, že uvidím honáky stád s kolťákama za pasem."

Při té představě se Killgore zachechtal. "Koukám, že jste kluk z města. To já vlastně jsem původně taky, ale tady se mi líbí, hlavně právě při jízdě na koni. Nechcete se někdy projet?"

"Nikdy jsem na koni neseděl," přiznal Popov. Ta nabídka ho lákala. Tenhle doktor je docela otevřený a možná i důvěřivý. Třeba z něho něco vytáhnu, pomyslel si Dmitrij Arkaďjevič.

"Máme tady takovou milou, hodnou klisnu, jmenuje se Syrovátka, věřil byste tomu?" Killgore se odmlčel. "Hergot, tady je tak krásně."

"Vy jste tu teprve krátce?"

"Přijel jsem minulý týden. Předtím jsem dělal v laboratoři v Binghamtonu, to je severozápadně od New Yorku."

"Čím se vlastně zabýváte?"

"Jsem lékař, epidemiolog. Moje práce je zkoumat, jak se mezi obyvatelstvem šíří nemoci. Ale hodně se věnuju i práci s pacienty a jsem jedním ze zdejších praktických lékařů. Jsme jako rodinní doktoři za starých časů. Vyznám se tak trochu ve všem, ale v ničem nejsem kovaný odborník... s výjimkou epidemiologie, a to je obor, který připomíná spíš účetnictví než medicínu."

"Moje sestra je taky lékařka," zkusil Popov štěstí.

"Opravdu? A kde?"

"V Moskvě. Pracuje jako dětská lékařka. Promovala v sedmdesátém roce na univerzitě v Moskvě. Jmenuje se Marja Arkaďjevna. Já jsem Dmitrij Arkaďjevič. Víte, otec se jmenoval Arkadij."

"On byl taky lékař?" zajímal se Killgore.

Popov potřásl hlavou. "Ne, byl to špión stejně jako já. Důstojník státní bezpečnosti." Popova zajímalo, jak na to bude Killgore reagovat. Napadlo ho, že tady se s tím asi tajit nemusí a že by to mohlo být užitečné. Člověk vždycky musí něco prozradit, aby se něco dověděl...

"Vy jste by u KGB? Vážně?" Na doktora to udělalo dojem.

"Ano, ale po změnách, které proběhly v mé zemi, musela KGB snížit stavy a mě, jak se říká, odložili."

"Co jste dělal u KGB? Smíte o tom mluvit?"

Popov měl pocit, jako by právě na sebe prozradil, že je slavným sportovcem. "Byl jsem zpravodajský důstojník. Shromažďoval jsem informace a navazoval kontakty s lidmi, o které měla KGB zájem."

"Jak to myslíte?"

"Nu, scházel jsem se s určitými lidmi a diskutoval s nimi o... věcech, které zajímaly obě strany," vysvětlil diskrétně.

"S jakými lidmi?"

"O tom nemůžu mluvit. Doktor Brightling to ví. Vlastně proto me najal."

"Ale teď jste součástí projektu, je to tak?"

"Nevím přesně, co to znamená. John mě sem poslal, ale zatím nevím proč."

"Aha, chápu. Nu, teď tu asi nějaký čas pobudete, Dmitriji." Vyplývalo to zcela jednoznačně z faxu, který lékař obdržel z New Yorku. Tenhle Popov už se stal součástí projektu, ať chce, nebo nechce. Koneckonců, dostal vakcínu B.

Rus se pokusil stočit hovor žádoucím směrem. "Pořád o tom slyším - projekt, projekt, ale jaký je to projekt? Co přesně tady připravujete?"

Poprvé za celou dobu se Killgore zatvářil rozpačitě. "Myslím, že John vám

všechno vysvětlí, jakmile se tu objeví, Dmitriji. Jak vám chutnala večeře?"
"Na jídelnu tady vaří dobře," uznal Popov a přemýšlel, čeho se to před chvílí dotkl. Dostal se docela blízko něčemu důležitému. To mu všechny jeho instinkty zřetelně hlásily. Položil přímou otázku člověku, který se zřejmě původně domníval, že odpověď zná. Killgorea zjevně překvapilo, že tomu tak není.
"Ano, máme tu v kuchyni šikovné lidi." Killgore dojedl chléb. "Tak co, vyjedeme si někdy spolu do kraje?"
"Ano, to by se mi moc líbilo."
"Tak se tedy sejdeme zítra v sedm ráno tady a já vám všechno ukážu." Killgore odešel. Vrtalo mu hlavou, co tu vlastně ten Rus dělá. Jenže ho poslal John Brightling osobně, takže musí být pro projekt velmi důležitý. Jestli ale je to tak, jak je potom možné, že o projektu nic neví? Neměl by se na to někoho zeptat? A koho vlastně?

*****

ZAKLEPALI na dveře, ale nikdo se neozval. Sullivan s Chathamem chvíli počkali - třeba je ten člověk na záchodě nebo v koupelně - ale nedočkali se žádné odpovědi. Sjeli výtahem do přízemí, vyhledali domovníka a představili se mu.
"Nevíte, kde je pan Maclean?"
"Dneska někam odjel. Nesl si zavazadla, jako by jel na delší dobu, ale kam, to nevím."
"Že by taxíkem na letiště?" nadhodil Chatham.
Domovník zavrtěl hlavou "Ne, přijelo pro něj auto a jeli jako na západ." Ukázal tím směrem pro případ, že by nevěděli, kde je západ.
"Neříkal něco ohledně pošty?"
"Ne." Domovník znovu potřásl hlavou.
"Tak vám děkujeme," rozloučil se Sullivan a vykročil k čekajícímu autu.
"Myslíš, že jel na služební cestu? Nebo na prázdniny?"
"Zeptáme se zítra v zaměstnání. Přece jen zatím není doopravdy podezřelý, Tome."
"Asi ne," odvětil Sullivan. "Zajedeme do toho baru a ukážeme ještě pár lidem ty fotky."
"Tak jo," souhlasil Chatham neochotně. Tohle vyšetřování ho připravuje o čas, který by mohl trávit doma u televize, a už je to pěkná otrava. Navíc to k ničemu nevede, a to je ještě horší.

*****

O NĚJAKÝ čas později Popova v jeho hotelovém apartmá probudilo svítání. Rychle si zavedl každodenní rutinu. Zapnout kávovar, zajít do koupelny, osprchovat se, oholit a po deseti minutách pustit CNN. Poslední dobou se mluví jenom o olympiádě. Svět začíná být nudný. Vzpomínal na svůj první post v Londýně. Jak v hotelovém pokoji poslouchal zprávy a komentáře o rozmíškách mezi Východem a Západem, o přesunech vojsk a o rostoucí podezíravosti obou politických seskupení, jež udávala tón za časů jeho mládí. To už je všechno pryč, pomyslel si. Pro něho to však bylo, jako by najednou z obzoru zmizel horský hřeben. Prakticky přes noc se celý svět změnil; vše, co považoval za neměnné, se přeměnilo způsobem, který by nikdy předtím nepovažoval za možný. Světová válka, jíž se obával stejně jako tajná služba i jako celý národ, se nyní stala stejně nepravděpodobnou představou jako to, že člověka zabije padající meteorit.
Bylo načase dovědět se víc. Popov se ustrojil a vydal se do jídelny. Přesně podle dohody tam našel doktora Killgorea u snídaně.
"Dobré jitro, Johne," pozdravil a sedl si naproti.

"Dobrýtro, Dmitriji. Připraven na vyjížďku?"

"Doufám, že ano. Říkáte, že je ta kobylka mírná?"

"Proto jí dali jméno Syrovátka. Je to čtvrtkařka a je jí osm let. Neublíží vám."

"Čtvrtkařka? Co to je?"

"Znamená to, že běhá jen čtvrtmílové dostihy - v Texasu se právě na tuhle vzdálenost běhají závody o nejvíc peněz. Zapomněl jsem, jak tomu říkají, ale jsou v tom obrovské prachy. Taky jedna instituce, která brzy zmizí," dodal Killgore a mazal si topinku máslem.

"Pardon?" podivil se Popov.

"Hmmm? Ale to nic, Dmitriji." Opravdu nešlo o nic důležitého. Většina koní přežije a vrátí se do divočiny. Uvidíme, jestli se dokážou přizpůsobit, po těch staletích strávených v péči lidí. Doufal, že jejich instinkty a genetická výbava jich většinu zachrání.

Killgore dojedl snídani a vstal. "Připraven?"

"Ano." Popov vykročil za ním ke dveřím. Venku stál Killgoreův Kolibřík. Nasedli a vydali se jasným, zářivým jitrem k jihozápadu. Ke stájím dojeli za deset minut. Ve skladišti výstroje Killgore vyzvedl sedlo a vyhledal stání s dřevěnou jmenovkou SYROVÁTKA. Otevřel, vešel dovnitř, rychle koně osedlal a vtiskl Popovovi do ruky otěže.

"Vyveďte ji ven. Nekousne vás ani nekopne, je poslušná, Dmitriji."

"Když myslíte," řekl Rus pochybovačně. Neměl na nohou vysoké boty, jen tenisky, a nevěděl, jak moc na tom záleží. Klisna se na něho dívala velkýma hnědýma očima a nedávala nijak najevo, co si myslí - pokud vůbec myslí - o tomhle novém člověku, který ji vyvádí ze stáje. Dmitrij s ní došel k širokým vratům stáje a kůň ho poklidně následoval do chladivého jitra. Za chvíli se objevil Killgore; seděl už na koni - pravděpodobně to byl valach.

"Umíte nasednout?" zeptal se.

Popov dospěl k názoru, že už viděl opravdu dost kovbojek. Levou nohou stoupl do třmenu, vyšvihl se nahoru, pravou nohu přehodil na druhou stranu a našel pravý třmen.

"Dobře. Teď jenom držte takhle otěže a mlaskněte jazykem." Killgore mu to předvedl. Popov ho napodobil a kůň, přestože vypadal tak hloupě, vykročil kupředu.

Je to úžasné, přiznával v duchu Dmitrij Arkaďjevič a chápal už také, v čem spočívalo kouzlo všech těch špatných filmů, které zhlédl. Opravdu na tom je něco zásadně mužného, říkal si, i když, samozřejmě, nemá široký klobouk ani šestiraňák. Sáhl do kapsy pro sluneční brýle, rozhlédl se po zvlněné krajině a jaksi pocítil, že se stal její součástí.

"Johne, musím vám poděkovat. Tohle jsem ještě nikdy nezkusil. Je to nádhera," řekl upřímně.

"To je příroda, člověče. Takhle to bylo od začátku míněno. Jen do toho, Mystiku," pobídl svého komoně k trochu větší rychlosti a ohlédl se po Popovovi, jestli mu stačí.

Nebylo snadné sladit pohyby těla s tempem koně, ale Popov to postupně zvládl a brzy s Killgorem srovnal krok.

"Takhle tedy Američani osídlili západ?"

Killgore přisvědčil. "Jo. Kdysi tady všude byli bizoni. Obrovská stáda, kam až oko dohlédlo... To všechno zničili lovci během nějakých deseti let. Hlavně jednorannými buvolobijkami Sharp. Zabíjeli je kvůli kůžím, vyráběly se z nich všechno možné. Taky na maso. Někdy je zabíjeli jen kvůli jazykům. Vraždili je stejně jako Hitler Židy." Killgore potřásl hlavou. "To byl jeden z nejhroznějších zločinů Ameriky, Dmitriji. Prostě je vystříleli, protože jim stáli v cestě. Ale oni se vrátí," dodal a zamyslel se, jak dlouho to asi potrvá. Padesát let? To by měl slušnou šanci, že to ještě uvidí. Nebo sto? Budou se přece vracet i vlci a grizzlyové, ale dravci budou mít pomalejší nástup. Nemnoží se tak rychle jako jejich oběti. Přál by si jednou spatřit

prérii, jak vypadala kdysi. To si přeje mnoho účastníků projektu a někteří dokonce mají v úmyslu žít v teepee jako Indiáni. To on ale považuje za trochu přehnané - jako když politické ideje nahrazují zdravý rozum.

"Hej, Johne!" zvolal někdo asi sto yardů za nimi. Oba se ohlédli a uviděli, jak se k nim cvalem blíží jezdec. Po chvíli už rozeznali i tvář.

"Kirku! Kdy jsi přijel?"

"Přiletěl jsem včera večer," řekl Maclean. Zastavil koně a podal Killgoreovi ruku. "A co ty?"

"Jsem tady už od minulého týdne. S celou partou z Binghamtonu. Všechno jsme dokončili a řekli jsme si, že je načase zvednout kotvy."

"Všichni jsou...?" zeptal se Maclean tak, že to Popova upoutalo. Co jsou všichni?

"Jo," odpověděl Killgore krátce.

"A časový plán?" vyptával se Maclean a zdálo se, že na to, co ho předtím znervóznilo, už zapomněl.

"Skoro přesně podle předpokladů. Těm posledním jsme trochu pomohli."

"Aha." Maclean na chvíli sklopil hlavu. Přece jen mu bylo trochu líto žen, které pomáhal ulovit. Ale jen trochu. "Takže pokračujeme?"

"Ano, Kirku. Olympiáda začíná pozítří a potom..."

"Jo. Pak to začne doopravdy."

"Dobrý den," řekl Popov po chvíli. Měl dojem, jako by na něho Killgore zapomněl.

"Ach, promiňte, Dmitriji. Kirk Maclean, Dmitrij Popov. John ho za námi poslal před dvěma dny."

"Těší mě, Dmitriji." Podali si ruce. "Vy jste Rus?" zajímal se Maclean.

"Ano," přikývl. "Spolupracuju přímo s doktorem Brightlingem. A vy?"

"Já jsem jen malá součástka projektu," přiznal Maclean.

"Kirk je biochemik a odborník na životní prostředí," vysvětloval Killgore. "A taky je to hezký hoch, takže mu dáváme i jiné úkoly," zažertoval. "Ale to už je hotovo. Co že ses tu objevil tak brzy, Kirku?"

"Pamatuješ na Mary Bannisterovou?"

"Jo, a co je s ní?"

"FBI se mě přišla vyptávat, jestli ji znám. Probrali jsme to s Henriksenem a on rozhodl, že mě sem pošle o něco dřív. Ona už asi..."

Killgore věcně přikývl. "Ano, už minulý týden."

"Takže áčko funguje?"

"Funguje. A béčko taky."

"To je dobře. Já už injekci béčka dostal."

Popov si opět vzpomněl na injekci, kterou dostal od Killgorea. Na štítku bylo velké B, že ano? A co mají znamenat ty řeči o FBI? Ti dva spolu mluví docela volně, ale je to, jako by hovořili cizím jazykem - ne, to je jen způsob, jak spolu mluví zasvěcenci. Používají dohodnuté výrazy, věty, jak tomu často bývá mezi techniky či lékaři. Vlastně i zpravodajci to tak dělají. Ve své profesi se Popov naučil zapamatovat si obsah každého rozhovoru, který vyslechl, ať už tomu, co bylo řečeno, rozuměl sebeméně. A tak to všechno ukládal do paměti a tvářil se zmateně.

Killgore znovu pobídl koně. "Tvoje první vyjížďka, Kirku?"

"Sedím na koni poprvé nejmíň po měsíci. Měl jsem v tomhle směru dohodu s jedním chlapíkem v New Yorku, ale vůbec jsem se k tomu nedostal. Zítra mě budou hrozně bolet nohy," zasmál se.

"To ano, ale tohle je zdravá bolest." I Killgore se zasmál. V Binghamtonu míval také koně a doufal, že rodina, která se o něho stará, ho pustí na svobodu, až přijde čas, aby se Stormy mohl napást... jenže Stormy je valach, a tím pádem z biologického hlediska zanedbatelný; jenom požírač trávy. Škoda, říkal si doktor. Je to báječný jezdecký kůň.

Maclean se zvedl ve třmenech a rozhlížel se kolem. Kdyby se ohlédl, uviděl by za sebou budovy projektu, ale před ním vlevo i vpravo ležela jen vlnící se

prérie. Jednou všechny domy a farmy musí spálit, aby nepřekážely ve výhledu.

"Pozor, Johne," vykřikl a ukázal prstem na díry v zemi.

"Co to je?" zeptal se Popov.

"Psouni," odpověděl Killgore a přitáhl koni uzdu, aby zpomalil. "Hlodavci. Hloubí si díry v zemi, mají pod zemí celá města. Když do takové díry šlápne kůň, je to zlé. Ale při pomalé chůzi se jim dokáže vyhnout."

"Hlodavci? Tak proč se s nimi nevypořádáte? Můžete je přece postřílet nebo vyhubit jedem. Když se kvůli nim může poranit kůň..."

"Dmitriji, jsou přece součástí přírody. Patří sem, dokonce víc než my," vysvětloval Maclean.

"Ale kůň je přece..." Hrozně drahý, chtěl říci, jenže doktor ho přerušil.

"Kůň vlastně není součástí přírody," vykládal Killgore. "Mám rád koně, ale, přesně řečeno, sem taky nepatří."

"Brzy se vrátí sokoli a jiní dravci, a ti už se o hlodavce postarají," dodal Maclean. "Přestanou je otravovat pěstitelé kuřat. Člověče, já se tak strašně rád dívám, jak loví."

"To bych řekl. Jsou to přírodní inteligentní bomby," přitakával Killgore. "To byl opravdu královský sport, cvičení dravců k lovu. Třeba se na to dám za pár let taky. Vždycky se mi líbil raroh lovecký."

"To je ten celý bílý. Jo, to je ušlechtilý pták," přikyvoval Maclean.

Oni mluví o tom, ze se celá tahle oblast za několik let výrazně změní, uvažoval Popov. Ale co by to mohlo způsobit?

"Povězte mi tedy," požádal Rus, "jak to tady bude vypadat za pět let?"

"Mnohem líp," prohlásil Killgore. "Objeví se bizoni. Možná je dokonce budeme muset zahánět od obilí."

"Že bychom je naháněli v Kolibřících?" napadlo Macleana.

"Spíš v helikoptérách," namítl lékař. "Budeme jich mít několik, abychom mohli kontrolovat jejich počty. Mark Holtz má chuť zaletět do Yellowstonu, pár jich odchytit a převézt je sem jako základ nového stáda. Znáš přece Marka?"

Maclean zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem ho neviděl."

"Je to velká bedna, pokud jde o ekologii, ale je proti jakémukoli zasahování do přírody. Vymýšlí jen, jak jí občas trochu pomoct."

"A co si počneme se psy?" Kirk měl na mysli domácí mazlíčky, kteří se najednou ocitnou ve volné přírodě, kde se z nich stanou zabíječi zvěře.

"Prostě uvidíme," mínil Killgore. "Většina nebude dost velká na to, aby mohli uškodit dospělým zvířatům. Hodně jich je vykastrovaných, takže se nebudou množit. Některé možná budeme muset zabít. To by nemělo být těžké."

"Některým lidem se to nebude líbit. Znáš je přece - nesmíme nijak zasahovat, jen se dívat. To já neberu. Jednou jsme celý ekosystém rozbourali, tak přece musíme napravit to, co jsme zničili, nebo aspoň něco z toho."

"Já jsem pro. Ale budeme o tom muset hlasovat. Sakra, já přece chci chodit na lov, a o tom chtějí taky hlasovat," rozčiloval se Killgore znechuceně.

"Fakt? A co Jim Bridger? Kromě toho, že chytal bobry, co vlastně dělal tak špatného?"

"Znáš ty veganský extremisty, Kirku. Buď bude po jejich, anebo nic."

"Ať se jdou vycpat. Musíme jim vysvětlit, že nejsme původem býložravci, kristapána. To je přece vědecky dokázaný." Minuli poslední díru v zemi a viděli, že psouní město není moc velké.

"A co si o tom všem budou myslet vaši sousedi?" otázal se Popov s nedbalým úsměvem. O čem tu ti lidé vlastně mluví?

"Jací sousedi?" řekl Killgore.

Jací sousedi? Víc než ta otázka Popova zarazilo vědomí, že byla míněna čistě řečnicky. Potom však doktor změnil téma. "Máme dnes pěkné ráno na vyjížďku."

Jací sousedé, opakoval si v duchu Popov. Ve vzdálenosti necelých deseti kilometrů bylo vidět sluncem zalité střechy farmy a hospodářských budov. Jak to myslí, jací sousedé? Pořád mluví o zářivé budoucnosti a o tom, že všude

budou samá zvířata. O lidech nepadlo ani slovo. Chtějí snad skoupit všechny okolní farmy? Na to přece nemá ani Horizon - nebo ano? Tohle je osídlená, civilizovaná oblast. Zdejší farmy prosperují a patří dost zámožným lidem. Kam by asi odešli? A proč by vůbec odcházeli? A Popov opět skončil otázkou: Co to všechno znamená?

33 KAPITOLA - OLYMPIÁDA ZAČÍNÁ

CHAVEZ SE ZE VŠECH SIL SNAŽIL, ABY PŘI VYSTUPOVÁNÍ z letadla nezakopl; trochu ho udivilo, že posádka vypadá tak čiperně. Asi mají praxi a jsou na časový posun zvyklí lépe než on. Stejně jako ostatní cestující si i on olízl rty, aby se zbavil nakyslé pachuti, a cestou ke dveřím mhouřil oči jako vězeň, kterého právě propouštějí z věznice s přísnou ostrahou. Možná, že přece jen nebylo špatné cestovat na dlouhé vzdálenosti lodí.

"Major Chavez?" řekl hlas s australským přízvukem.

"Ano?" vykoktal Chavez, když uviděl nějakého člověka v civilu.

"Brejden, já jsem podplukovník Frank Wilkerson, australská SAS." Podal Dingovi ruku.

"Těší mě." Chavez tu ruku opatrně stiskl. "Tohle jsou moji lidi. Seržanti Johnston, Pierce, Tomlinson a zvláštní agent FBI Tim Noonan - to je náš odborník na techniku." Všichni si potřásli rukama.

"Vítejte v Austrálii, pánové. A teď pojďte za mnou." Podplukovník mávnutím ruky naznačil směr.

Trvalo jim patnáct minut, než posbírali všechen náklad. Patřilo k němu i půl tuctu velkých plastových kontejnerů, které naložili do mikrobusu. Po deseti minutách už vyjeli z letiště a vydali se dálnicí 64 do Sydney.

"Jaký byl let?" zeptal se podplukovník Wilkerson a ohlédl se na ně ze svého sedadla vpředu.

"Dlouhý," utrousil Chavez a rozhlížel se kolem. Vycházelo slunce - bylo chvíli před šestou hodinou ráno - a vojáci Duhy zvažovali, jestli je to sluníčko v souladu s jejich biologickými hodinami. Všichni doufali, že je káva a sprcha postaví na nohy.

"Je to hnus, co? Taková štreka až z Londýna...," sympatizoval s nimi podplukovník.

"To teda je," odpověděl Chavez za všechny.

"Kdy začíná olympiáda?" zajímal se Mike Pierce.

"Už zítra," odvětil Wilkerson. "Většina sportovců se už ubytovala a naše bezpečnostní skupiny jsou v plném stavu a dobře vycvičené. Nečekáme žádné potíže. Zpravodajci žádnou hrozbu nezaznamenali. Ani naši lidi, co dávají pozor na letišti, nic nehlásí. Máme k dispozici fotografie všech známých mezinárodních teroristů. Naštěstí už jich není tolik, díky vaší skupině," dodal s přátelským, profesionálním úsměvem.

"No jo, snažili jsme se přispět svou troškou," přitakal Tomlinson a ospale si třel rukama obličej.

"Ti chlapi, co vás napadli přímo, byli opravdu od IRA, jak se říkalo v televizi?"

"No jo," přisvědčil Chavez. "Odštěpená frakce. Ale věděli úplně všechno. Někdo jim dodal dokonalé informace. Znali svoje civilní cíle podle jména i podle zaměstnání. Patřila k nim i moje žena a moje tchyně a..."

"O tom jsem neslyšel." Australan vykulil oči.

"No, nebyla to legrace. Navíc nám zabili dva lidi a čtyři zranili. Mimo jiné i Petera Covingtona, to je můj kolega, velitel první čety," vysvětloval Ding. "Jak říkám, žádná sranda. Nakonec se ukázalo, že to všechno zachránil tadyhle Tim," ukázal na Noonana.

"Jakpak to?" Wilkerson se otočil k příslušníkovi FBI, a ten se zatvářil

trochu rozpačitě.

"Mám takový systém, který dokáže zablokovat mobilní telefony. Jak se ukázalo, ti syčáci jich používali ke koordinaci," vykládal Noonan. "Zablokovali jsme jim je, a tak jsme jim narušili plány. Pak přijel tadyhle Ding se svými lidmi a trochu si je podali. Měli jsme obrovskou kliku, pane podplukovníku."

"Takže vy jste od FBI? To asi znáte Guse Wernera."

"No jistě. S Gusem se známe už pěkně dlouho. On je teď náměstkem pro terorismus - to je nově zřízené oddělení. Předpokládám, že už jste někdy navštívil Quantico?"

"Náhodou nedávno, před několika měsíci. Byli jsme tam na cvičení s vaší skupinou pro ochranu rukojmích; taky tam byl plukovník Byron s Deltou. Jsou to všechno šikovní chlapi." Šofér s nimi sjel z dálnice po výjezdu, který zřejmě mířil do centra Sydney. Provoz nebyl moc hustý. Bylo ještě příliš časně a kromě mlékařů a chlapců s novinami v ulicích moc lidí neviděli. Mikrobus zastavil u hotelu, jehož personál byl vzhůru i v tuto nekřesťanskou hodinu.

"Máme s majitelem dohodu," vysvětloval Wilkerson. "Lidi od Global Security tu bydlí taky."

"Kdo?" podivil se Ding.

"Global Security, poradenská firma, mají smlouvu s pořadateli. Pane Noonane, vy možná znáte jejich šéfa, Billa Henriksena."

"Objímače stromů?" Noonan se přiškrceně zasmál. "No jo, znám ho."

"Objímač stromů?"

"Podplukovníku, Bill pracoval před lety jako vyšší důstojník u HRT, ale je to jeden z těch potřeštěných ekologických šílenců. Zbožňuje stromy a zvířátka, pořád si dělá starosti s ozónovou dírou a takové ty křapy."

"To jsem o něm nevěděl. My si tady u nás opravdu děláme starosti s ozónovou dírou. Na plážích musíte používat kvalitní krémy a tak. A za pár let to prý možná bude už doopravdy vážné."

"Možná že jo." Tim zívl. "Ale já na surfování nejsem."

*****

V KANSASU byly čtyři hodiny odpoledne. Po ranní vyjížďce pocítil Popov bolest v nezvyklých místech. Zvlášť kyčle protestovaly proti cvičení, jež musely po ránu prodělat, a k tomu měl pocit, že mu stehna svírají nezvyklý úhel. Vcelku to však byl příjemný zážitek.

Popov neměl vůbec co dělat. Nedostal žádnou práci a do oběda už tady prozkoumal všechno, co mohl. Jako jediné rozptýlení mu zbývala televize, ale na tu si nikdy moc nepotrpěl. Jako všichni bystří lidé se často ocital v situaci, kdy musel čelit nudě, a nesnášel to. V CNN pořád dokola mleli o olympiádě. On sice rád sleduje mezinárodní sportovní soutěže, jenže ty zatím ještě nezačaly. A tak se toulal po hotelových chodbách a obrovskými okny si prohlížel okolí. Zítra si zase vyjede na koni, umínil si. Alespoň se dostane ven, do příjemné krajiny. Po hodině bloudění sešel do jídelny.

"Á, zdravíčko, Dmitriji," pozdravil ho Maclean, který se postavil do fronty chvíli před ním. Rus si všiml, že ani Maclean není vegetarián. Naložil si na talíř mohutný plát šunky. Popov něco v tom smyslu poznamenal.

"Už jsem o tom mluvil ráno. Člověk není od přírody vegetarián," zdůraznil Maclean s úsměvem.

"Jak to můžete vědět?"

"Hlavně podle zubů," odpověděl Maclean. "Býložravci žerou trávu a podobně. V takové stravě je spousta hlíny a písku, a to obrušuje zuby jako smirkový papír. Proto potřebují silnou sklovinu, aby se jim zuby neobrousily za pár let. Sklovina na lidských zubech je mnohem tenčí než třeba na zubech krávy. To znamená, že jsme se buď přizpůsobili stravě omývané ve vodě, anebo si musíme většinu proteinů získávat z masité stravy. A já pochybuju, že bychom se tak

rychle přizpůsobili vodovodu v kuchyni, víte?" Kirk se usmál. "Co vlastně děláte pro Johna?"

"Myslíte doktora Brightlinga?"

"Ano, říkal jste, že děláte přímo s ním."

"Kdysi jsem byl u KGB." Zkusí to na něho taky.

"Á, tak vy jste pro nás vyzvídal," zajímal se Maclean a ukrojil si kus šunky.

Popov zavrtěl hlavou. "To ne. Navazoval jsem kontakty s lidmi, o které se doktor Brightling zajímal, a dojednával jsem s nimi určité věci, které od nich potřeboval."

"Ano? A co třeba?" vyptával se Maclean.

"Nejsem si jistý, jestli o tom smím mluvit."

"Tajnosti, co? Tady je všude spousta tajností, člověče. Už vás poučili o cílech projektu?"

"Ne tak docela. Možná, že i já jsem jeho součástí, ale zatím jsem se nedověděl, jakému účelu to všechno slouží. Vy to víte?"

"Samozřejmě. Jsem v tom skoro od začátku. Je to vážně velká věc, člověče. Má to sice i některé nepěkné stránky, ale," dodal s ledovým pohledem, "když se kácí les, lítají třísky."

To říkal Lenin taky, vzpomněl si Popov. Když se ho ve dvacátých letech ptali, jak to, že sovětskou revoluci provází tolik ničivého násilí. Ta poznámka se stala slavnou, zvlášť v řadách KGB, kde občas někdo míval námitky proti zvlášť surovým operacím - třeba takovým, jaké prováděl Popov, když spolupracoval s teroristy, kteří se vždycky chovali naprosto nelidsky... v nedávné minulosti dokonce pod jeho vedením. Jenže o jakém kácení ten člověk mluví?

"Chceme změnit svět, Dmitriji," řekl Maclean.

"A jak, Kirku?"

"Jen počkejte a uvidíte. Vzpomínáte, jaké to bylo ráno na vyjížďce?"

"Ano, bylo to moc příjemné."

"A představte si, že tak bude vypadat celý svět." Víc mu zatím Maclean nebyl ochoten prozradit.

"Ale jak byste mohli... kam se podějí všichni zemědělci?" zeptal se Popov udiveně.

"Prostě si myslete, že jsou to třísky, člověče," opáčil Maclean s úsměvem. Dmitrijovi náhle ztuhla krev v žilách, aniž by vlastně věděl proč. Usilovně se snažil si to ujasnit, ale jeho mysl zatím takového přemetu nebyla schopna. Připadal si jako za starých časů v akci, když měl před sebou významný úkol; snažil se předem odhadnout úmysly nepřítele, měl k dispozici řadu informací, někdy dokonce všechny, ale nedostávalo se mu barvy, aby celý ten obraz ve své mysli zkomponoval. Na tomhle projektu je nejděsivější to, že ti lidé mluví o lidském životě stejně jako kdysi němečtí nacisté. Vždyť jsou to jenom Židi. Vzhlédl, když uslyšel rachot motorů, a uviděl, jak na příjezdové silnici přistává další letoun. O něco dál za silnicí čekalo několik automobilů, aby odvezly cestující do budovy. Všiml si, že v jídelně je dnes více lidí; skoro dvakrát víc než včera. Horizon tedy stěhuje zaměstnance sem. Proč? Souvisí to s projektem? Nebo jen uvádějí do provozu nové, nákladné výzkumné pracoviště? Popov věděl, že už má k dispozici všechny díly skládačky; stále však pro něho bylo tajemstvím, jak do sebe zapadají.

"Ahoj, Dmitriji!" připojil se k nim Killgore. "Nejste trochu rozbolavělý?"

"Trochu ano," přiznal Popov. "Ale nelituju. Mohli bychom si to zopakovat?"

"Samozřejmě. Jezdím na koni každé ráno. Chcete se přidat?"

"Ano, díky, jste moc laskavý."

"Tak tedy v sedm ráno zase tady, kamaráde," usmál se Killgore. "Pojedeš taky, Kirku?"

"To si piš. Zítra si zajedu někam koupit vysoké boty. Najde se tady nějaký slušný obchod se sportovními potřebami?"

"Půl hodiny odsud, jmenuje se to U americké kavalérie. Je to druhá odbočka z dálnice směrem na východ," vysvětloval doktor Killgore.

"Bezva. Chci si je koupit dřív, než se sem všichni sjedou a vykoupí všechny kšefty v okolí."

"Na tom něco je." Killgore se zamyslel. "Dmitriji, povíte nám něco o tom, jaké to je, být špiónem?"

"Často je to hrozně otravná práce," odvětil Popov podle pravdy.

*****

"PÁNI, to je teda stavba," utrousil Ding. Stadion byl obrovský; do sedadel na tribunách se pohodlně vejde sto tisíc diváků. Ale bude tady vedro. Ohavné vedro, jako na obrovské betonové míse. Naštěstí je v ochozech spousta stánků a určitě tu všude budou obcházet prodavači s colou a jiným studeným pitím. A na pivaře čekají hned vedle stadionu hospody všeho druhu. Svěží trávník na ploše byl zatím skoro opuštěný, jen několik podřízených správce stadionu ještě ručně dokončovalo poslední úpravy.

"Jo, taky to stálo hromadu peněz," přitakal Frank Wilkerson.

"Kde máte jednotku pro případné zásahy?" zeptal se Chavez. Hostitel se otočil a pokynul rukou.

"Pojďte tudy."

"Á, to je příjemné," pochvaloval si Chavez, když vstoupil do mlžného oparu.

"To ano. Snižuje to teplotu o patnáct stupňů. Řekl bych, že se sem během závodů spousta lidí bude chodit osvěžovat. Jak vidíte, jsou tady televizní obrazovky, aby jim při tom nic neušlo."

"To se hodí, Franku. A co sportovci?"

"Stejné zařízení je i v tunelech, kudy budou přicházet; taky v hlavním tunelu, kterým připochodují na stadion. Ale venku na ploše se holt budou potit."

"Pámbu pomoz maratóncům," napadlo Chaveze.

"Přesně," potvrdil Wilkerson. "Na některých místech budeme mít zdravotníky. Obávám se, že podle dlouhodobé předpovědi má být jasno a horko. Ale na všech sportovištích máme stanoviště první pomoci. Hlavně na velodromu to bude zapotřebí."

*****

KOMPLEX se rychle plnil lidmi. Popov si uvědomil, že ten první večer byl ve čtvrtém patře sám, ale to už neplatilo. Nejméně šest okolních pokojů bylo obsazeno a když vyhlédl ven, spatřil, že i parkoviště se plní osobními auty. Vypočítal si, že z New Yorku to sem může trvat tak dva až tři dny, takže příkaz k přestěhování musel být vydán teprve nedávno - ale kde jsou stěhovací vozy? Chtějí tady ti lidé zůstat už napořád? Bydlelo se tu pohodlně, ovšem žádný hotel se nemůže co do pohodlí rovnat soukromému obydlí. Ti lidé s malými dětmi se z tak blízkého soužití se svými miláčky mohou docela brzy zbláznit. Zahlédl dva mladé páry v živé diskusi a zachytil část jejich hovoru. Byli všichni nadšeni zvířaty, která cestou sem zahlédli. Nu ano, jeleni a tak, je to pěkné, říkal si Popov, ale určitě to nestojí za tolik vzrušení. Tohle by přece měli být zkušení vědečtí pracovníci firmy Horizon, a oni mluví jako parta pionýrů, kteří poprvé v životě vyjeli z Moskvy a vyvalují oči na zázračná překvapení v sovchoze. To já si raději zajdu do vídeňské nebo pařížské opery, pomyslel si, když se vracel do svého pokoje. A pak ho napadlo něco jiného. Všichni jsou tu milovníky přírody. Neměl by ten jejich zájem trochu prozkoumat? V pokoji jsou přece nějaké videokazety, ne? Našel je a jednu vložil do rekordéru. Zapnul televizor a stiskl tlačítko PLAY.

Aha, ozónová díra. O tomhle se na Západě mluví pořád. Popov si říkal, že on si s tím začne dělat starosti, až tučňáci v Antarktidě, žijící pod ozónovou

dírou, budou umírat na úžeh. Ale díval se a naslouchal. Zjistil, že videokazetu vyrobila jakási skupina, která si říká Země především. Obsah byl asi stejně objektivní jako filmy vyráběné kdysi ve státních filmových ateliérech v Sovětském svazu. Ti lidé ten problém brali smrtelně vážně a požadovali zákaz různých chemických výrobků - jenže jak by potom fungovala klimatizace? Měl by se snad vzdát klimatizace, aby uchránil tučňáky před ultrafialovým zářením? Co je to za kecy?

Kazeta běžela pětapadesát minut. Další, kterou vybral, byla od stejné skupiny a zabývala se přehradami. Hned zpočátku zazněla ostrá kritika na adresu zločinců, ničících životní prostředí, kteří vystavěli přehradu na řece Colorado. To je ale přece elektrárna, ne? Což lidé nepotřebují elektřinu?

Jsou to tedy druidové? Uctívači přírody? Přetočil kazetu zpátky a nahlédl do hromádky časopisů a zjistil, že jeden z nich také vydává Země především. Co to je vůbec za název? Především... před čím? Články v časopise zuřivě odsuzovaly nejrůznější zločiny proti planetě. Musel připustit, že ani jemu se nelíbí povrchové doly. Planeta je prý krásná a je třeba si jí vážit. On má přece také rád pohled na zelený prales či na rudé skály v horách. Jestli existuje Bůh, je to schopný umělec, ale... co má být tohle?

Lidstvo, psalo se v druhém článku, je cizopasný druh, žijící na povrchu planety, kterou ničí, místo aby o ni pečoval. Lidé vyhubili celou řadu živočišných a rostlinných druhů, a tím ztratili právo na planetě dále žít...

Vždyť je to všechno nesmysl, říkal si Popov. Zrovna dnes ráno se pohoršovali nad jeho návrhem, že by se měli zabít ti... jak se to jmenuje... psouni. Přitom je to jen obyčejná myš, v jejíž díře si může kůň zlomit nohu. A co na to řekli? Že prý psouni sem patří, ale koně a lidé ne. Co jim záleží na takových krysách? Ušlechtilá zvířata, jako jsou sokoli, jeleni i ty zvláštní antilopy, jsou krásná. Ale krysy? Rozmlouval o podobných věcech s Brightlingem a Henriksenem. I oni zřejmě planuli neobyčejnou láskou ke všem potvorám, které běhají po zemi či pod ní. Napadlo ho, jaký asi mají vztah ke komárům a mravencům.

Je snad tohle druidské žvanění klíčem k celé věci? Popov se nad tím zamyslel a rozhodl se, že se musí trochu poučit; když pro nic jiného, tak alespoň aby se ujistil o tom, že neslouží nějakému šílenci. Nebo že by to nebyl šílenec, ale jenom masový vrah? Moc ho to neutěšilo.

*****

"AHOJ, děvče," řekl Chavez do telefonu v hotelovém pokoji.

"Jak se máš, Dingu, jaký byl let?"

"Dlouhý, ale nebylo to tak hrozné," zalhal. Přece nebude dávat najevo slabost před vlastní ženou. "Starají se o nás dobře, jenom je tu strašné horko. Zapomněl jsem už, jak vypadá opravdu horké počasí."

"Půjdeš se podívat na zahájení?"

"Jasně, Pats, všichni jsme od Australanů dostali propustky. A jak se má náš mladej?"

"Báječně," zněla nevyhnutelná odpověď. "Je roztomilej. Ani moc nebrečí. Je to úžasné, mít dítě, víš?"

"A jak jsi na tom se spaním, děvče?"

"No, vždycky si utrhnu nějakou tu hodinku. Nic moc. Když jsem po škole začínala sloužit v nemocnici, bylo to horší."

"Když, tak požádej máti, aby ti pomohla."

"Však mi pomáhá," ujistila ho Patsy.

"Tak fajn, musím si ještě promluvit s tvým tatíkem - pracovně. Miluju tě, děvče."

"Já tebe taky, Dingu."

"Domingo, myslím, že z tebe bude docela slušnej zeťák," ozvalo se ze sluchátka o tři vteřiny později. "Ještě nikdy se Patricia tak neusmívala a

myslím, že za to můžeš ty."

"Díky, taťko." Chavez pohlédl na hodinky s anglickým časem. Je tam něco po sedmé ráno, zatímco v Sydney jsou čtyři dopoledne a vedro k zalknutí.

"Tak co, jak to tam vypadá?" zajímal se Clark.

"Dobře. Stručného důstojníka nám dělá takový menší podplukovník, jmenuje se Frank Wilkerson. Solidní voják. Jeho lidi jsou schopní, dobře vycvičení, v pohodě. Mají výtečné vztahy s policií. Jejich zásahové plány se mi zdají být úplně v pořádku. Zkrátka, Johne, nepotřebují nás tady, stejně jako nepotřebují, aby jim někdo do buše posílal klokany. Dneska ráno jsem se o tom přesvědčil z letadla."

"No co, aspoň se podíváš na olympiádu." Chavez sice nadává, ale on i jeho lidé v podstatě dostali dovolenou v hodnotě deseti táců, pomyslel si Clark. Přece je neposlal do basy.

"Jenom tady plýtváme časem, Johne," tvrdil Chavez.

"No, nikdy nevíš, co může přijít, Domingo."

"Asi ne," připustil Chavez. Posledních několik měsíců to opravdu dokazovalo.

"Chlapi jsou v pořádku?"

"Jo, starají se o nás báječně. Pokoje v hotelu jsou slušné, na stadion je to kousek pěšky, ale jezdíme tam ve služebních autech. Takže jsme tady vlastně jako placení turisti, co?"

"Však říkám, Dingu, aspoň se podíváš na olympiádu."

"Jak se vede Peterovi?"

"Už se dává dohromady, ale nejmíň měsíc ještě bude v neschopnosti... spíš asi šest týdnů. Mají tu dobré doktory. Ta Chinova noha dá ale ještě práci. Myslím, že se vrátí do služby až tak za dva a půl měsíce."

"Ten je asi pěkně podebranej."

"To tedy je."

"Co naši zajatci?"

"Policie je vyslýchá," odpověděl Clark. "Taky o tom Rusovi jsme se doslechli pár nových věcí, ale nic z toho se nedá použít. Irští policajti se pokoušejí identifikovat výrobce toho kokainu - podle kvality soudí, že je to tovární výrobek. Deset liber čistýho koksu. Kdybys to prodal na ulici, koupíš si za to dopravní letadlo. Irská policie se bojí, že je to začátek nového trendu, že se všelijaké odštěpné skupiny IRA vrhnou na drogy ve velkém, ale to není naše starost."

"A ten Rus... jmenuje se Serov, že? Byl to on, kdo jim dal informace o nás?"

"To je potvrzené, Domingo. Ale nemáme tušení, kde k nim přišel, a naši irští hosté nám zatím nepověděli nic víc. Asi už toho víc nevědí. Grady vůbec nechce mluvit. A jeho advokát nám dělá nohy kvůli tomu, jak jsme ho vyslechli na pooperačním."

"To je ale zkurvenec!"

"Slyším tě, Dingu," zachechtal se Clark. Vůbec jim přece nešlo o to, že by ty informace chtěli použít před soudem. Vždyť mají i videokazetu, jak Grady ujíždí z místa činu; natočil ji ten štáb BBC, co se tehdy v Herefordu objevil. Sean Grady půjde do vězení na dobu, jejíž délka zůstává na uvážení Jejího Veličenstva, a to znamená na doživotí a basta - leda by do toho začala šťourat Evropská unie. Timothy O'Neil a ti, co se vzdali s ním, by se možná mohli dostat ven, až jim bude šedesát. Bill Tawney mu to včera potvrdil. "Máš ještě něco?"

"Ne, všechno je jaksepatří, Johne. Ozvu se zase zítra."

"Rozumím, Domingo."

"Polib za me Patsy."

"Jestli chceš, můžu ji i obejmout."

"Jo, díky, dědečku," usmál se Ding.

*****

POPOV se probudil, aniž by k tomu měl nějaký důvod, snad jen... ano, támhle přistál další gulfstream. Napadlo ho, že ta letadla přivážejí jen nejdůležitější osobnosti projektu. Nižší pracovníci a rodiny s dětmi přijížděli v autech nebo přilétali pravidelnými linkami. Drobný tryskáč trůnil uprostřed světel, přijely k němu schůdky, lidé po nich vystupovali a mířili k čekajícím autům, jež je potom rychle odvážela k budově hotelu. Popov přemýšlel, kdo to asi je, ale byli příliš daleko, aby rozeznal obličeje. Nejspíš se s nimi potká zítra v jídelně. Dmitrij Arkaďjevič se v koupelně napil vody a vrátil se do postele. Komplex se dále plní lidmi a on pořád ještě neví proč.

*****

PLUKOVNÍK Wilson Gearing bydlel v pokoji jen několik pater nad vojáky Duhy. Velká zavazadla uložil do skříně, šatstvo pověsil na ramínka. Pokojské a další lidé z obsluhy se ničeho ani nedotkli. Jen nakoukli do skříně a dali se do stlaní postele a do úklidu koupelny. Do zavazadel se nepodívali - Gearing je opatřil řadou nástrah, které by mu to prozradily. Uvnitř jednoho kufru ležela nádržka z umělé hmoty s nápisem Chlór. Navenek vypadala stejně jako ta od osvěžovacího systému pro olympijský stadion; koupili ji od téže společnosti, která osvěžovače instalovala. Nádržku vypláchli a naplnili nano-kapslemi. Měl tu také nástroje pro provedení záměny, kterou si nacvičil už v Kansasu na identickém zařízení. Když zavřel oči, pořád se viděl, jak to znovu a znovu zkouší, aby zkrátil potřebný čas na minimum. Pomyslel na obsah nádržky. Nikdy nebyl v tak malém prostoru uzavřen tak obrovský smrtící potenciál. Je to mnohem silnější než atomové zbraně, protože na rozdíl od nich toto nebezpečí nespočívá v jediném výbuchu, nýbrž v tom, že se neustále rozmnožuje.

*****

ÚČINKY časového posunu už skoro pominuly, pomyslel si Chavez. Ranní rozcvička byla báječná, zejména běh po olympijské dráze. Opravdu ze sebe s Mikem Piercem vydali všechno. Neměřili čas, ale běželi, co to dalo, a přitom se dívali na prázdné tribuny a představovali si ten jásot, kdyby byli opravdovými atlety. Pak se šli osprchovat - zašklebili se jeden na druhého při vzpomínce na to, co právě prováděli - oblékli se, pistole ukryli pod košile, vysílačky do kapes a na krk si zavěsili propustky.

O nějaký čas později zazněly fanfáry a na plochu stadionu vypochodovala první výprava - Řecko. Vyšli z tunelu na opačném konci stadionu do hromového řevu diváků na tribunách a olympijské hry v Sydney začaly.

"Je to pěkný, šéfe," poznamenal Pierce při pohledu na Řeky, kteří právě pochodovali kolem nich.

"Jo, Miku, je to moc pěkný."

34 KAPITOLA - OLYMPIÁDA POKRAČUJE

JAK UŽ TO BÝVÁ, VŠECHNO SE POSTUPNĚ MĚNILO V RUTINU. Chavez a jeho podřízení trávili většinu času ve společnosti lidí podplukovníka Wilkersona. Nejčastěji vysedávali ve služební místnosti a sledovali olympijské hry v televizi, ale občas se vydávali i na obchůzky, oficiálně proto, aby osobně dohlédli na kvalitu bezpečnostních opatření, ale ve skutečnosti se hlavně chtěli podívat na tu či onu disciplínu pěkně zblízka. Někdy se dokonce díky svým univerzálním propustkám dostali přímo na sportoviště. Ding zjistil, že

všichni Australané jsou nejen zuřivými sportovními fanoušky, nýbrž také úžasně pozornými hostiteli. Pokud zrovna nebyl ve službě, navštěvoval nedalekou hospodu s dobrým pivem a přátelskou atmosférou. Když se jeho spolustolovníci dověděli, že je Američan, občas mu objednali pivo, kladli mu spousty otázek a při tom pořád v televizi na stěně sledovali sportovní klání. Jediné, co mu vadilo, byl cigaretový kouř, protože v Austrálii tuto neřest ještě ani zdaleka nevymýtili. Jenže ono nic na světě není dokonalé.

Každé ráno on i jeho muži cvičili s podplukovníkem a jeho podřízenými a shledali, že při těchto olympijských soutěžích není mezi americkými a australskými vojáky od speciálních oddílů velký rozdíl. Jedno ráno si zašli na olympijskou střelnici, vypůjčili si sportovní pistole - dvaadvacítky, jež ve srovnání s obvyklými pětačtyřicítkami vojáků Duhy vypadaly jako hračky - a uvědomili si, že terče a bodovací systém činí střelbu velmi obtížnou, i když se nejedná o bojové střílení. Chavez došel k názoru, že při svých zkušenostech a výcviku by možná mohl konkurovat střelcům z Mali; určitě ne americkým nebo ruským sportovcům, jejichž schopnost zasahovat nepatrné terče, otáčející se na počítačem řízených závěsech, působila skoro nelidským dojmem.

A tak major Domingo Chavez, seržanti Mike Pierce, Homer Johnston, George Tomlinson a zvláštní agent Tim Noonan sledovali zdarma olympijské hry; někdy si dokonce i oblékli úřední uniformu, jež jim dodávala anonymity.

*****

STEJNĚ - i když ne tak docela - na tom byl i Dmitrij Popov, který se zavíral ve svém pokoji a také se díval na olympiádu. Sportovní přenosy mu pomáhaly odpoutat se načas od otázek, jež mu neustále vrtaly hlavou. Ruská výprava, které přirozeně nejvíc fandil, si nevedla špatně, ačkoli i australští hostitelé předváděli dobré výkony, zejména v plavání, což je zřejmě jejich národní vášeň. Potíž byla v rozdílných časových pásmech. Přímé přenosy se v Kansasu vysílaly v nekřesťanskou hodinu, takže při ranních vyjížďkách s Killgorem a Macleanem, jež se staly velmi příjemným každodenním rozptýlením, míval Popov oči jako králík.

Dnes ráno, stejně jako v uplynulých deseti dnech, vál svěží větřík a vycházející oranžové slunce zalévalo vlnící se trávu a obilí zvláštním, příjemným svitem. Syrovátka už ho poznávala a dávala mu najevo svou náklonnost, za což ji odměňoval kostkami cukru nebo -jako dnes -jablkem, které pro ni vzal při snídani z bufetu. Kobylka mu je spokojeně žrala z ruky. Naučil se už koně i osedlat. Právě teď to rychle udělal, vyšel se Syrovátkou ven k ostatním a u ohrady nasedl.

"Dobrýtro, Dmitriji," pozdravil Maclean.

"Dobrý, Kirku," odpověděl přívětivě Popov. V několika minutách už ujížděli, tentokrát k obilným polím na jihu. Jeli mnohem rychleji než tehdy při první vyjížďce.

"Tak, jaké to je, být agentem tajné služby?" dorážel Killgore už téměř půl míle od stájí.

"Vlastně se jim říká zpravodajští důstojníci," poopravil Popov jeho představy, ovlivněné Hollywoodem. "Po pravdě řečeno je to dost nudná práce. Většinu času trávíte čekáním na nějakou schůzku a vyplňováním papírů pro velitelství nebo pro rezidenturu. Obnáší to i jistá rizika, ale riskujete jen vězení, ne zastřelení. Tohle řemeslo se zcivilizovalo. Dopadení zpravodajci se vyměňují, většinou po nějakém kratším čase, který stráví ve vězení. Mně se to ovšem nikdy nestalo. Vycvičili mě dobře." A měl jsem kliku, pomyslel si.

"Takže jste nebyl jako James Bond? Nikoho jste nezabil?" divil se Maclean.

"Proboha, to ne," zasmál se Popov. "Na takové věci jsou jiní, kteří vás zastoupí, když už se něco podobného musí udělat. A nebývá to moc často."

"Jak často?"

"V dnešní době? Řekl bych, že už skoro vůbec. Naší prací u KGB bylo

získávat informace a předávat je vládě; spíš se to podobalo zaměstnání reportérů - něco jako Associated Press - než čemu jinému. Hodně informací jsme získávali z otevřených zdrojů, z novin, z časopisů, z televize. Vaše CNN je snad nejlepší a nejvyužívanější zdroj informací na světě."

"Ale jaké informace jste vlastně shromažďoval?"

"Především diplomatické a politické zpravodajství. Snažil jsem se odhalovat záměry těch lidí. Jiní se zaměřovali na technická data - rychlost letadel, dostřel kanónů - ale to nebyl nikdy můj obor. Já byl něco na způsob personalisty. Setkával jsem se s různými lidmi, vyřizoval vzkazy a vracel jsem se s odpověďmi ke svým nadřízeným."

"S jakými lidmi?"

Popov přemýšlel, jak na to odpovědět, a rozhodl se říci pravdu. "S teroristy, tak se jim u vás říká."

"Ano? A s jakými?"

"Hlavně s Evropany, ale i s některými z Blízkého východu. Domluvím se různými jazyky."

"Bylo to těžké?" zajímal se Killgore.

"Ani ne. Politicky jsme si byli blízcí a moje země jim dodávala zbraně, cvičila je a umožňovala jim přístup k některým zařízením ve východním bloku. Byl jsem něco jako obchodní cestující a někdy jsem jim taky navrhl, které cíle by měli napadnout - oplátkou za naši pomoc."

"Dával jste jim taky peníze?" zeptal se tentokrát Maclean.

"Ano, ale ne moc. Sovětský svaz měl jen omezené množství prostředků ve tvrdé valutě a našim agentům jsme nikdy moc neplatili. Aspoň já ne," dodal Popov.

"Vy jste tedy posílal teroristy zabíjet?" chtěl vědět Killgore.

Popov přikývl. "Ano. V tom často spočívala moje práce. Taky proto si mě doktor Brightling najal."

"Cože?" užasl Maclean.

Dmitrij přemýšlel, jak daleko si může dovolit zajít. "Ano, požádal mě, abych něco podobného udělal i pro společnost Horizon."

"To vy jste vyvolal ty atentáty v Evropě?"

"Navázal jsem kontakt s různými lidmi a předložil jim určité návrhy a oni se podle nich zařídili. Ano, svým způsobem mám na rukou krev. Ale takové věci si člověk nesmí připouštět, že? Je to jen práce a já ji vykonávám už nějaký čas."

"No, to jste teda pašák, Dmitriji. Tak proto tady jste," řekl Maclean. "John je ke svým lidem vždycky loajální. Musel jste odvést dobrou práci."

Popov pokrčil rameny. "Snad ano. Nikdy mi nevysvětlil, nač to všechno potřeboval, ale pochopil jsem, že chtěl pomoct svému příteli Henriksenovi získat kontrakt do Sydney na olympijské hry... Taky se díváte na televizi?"

"To souhlasí," potvrdil Killgore. "Je to pro nás hrozně důležité." Jen se dobře dívej, pomyslel si epidemiolog. Jsou poslední.

"Ale proč?"

Před odpovědí na tuto přímou otázku zaváhali. Lékař a chemik pohlédli jeden na druhého. Potom promluvil Killgore.

"Dmitriji, co si myslíte o životním prostředí?"

"V jakém smyslu? Tady kolem? Je tu nádherně. Tyhle ranní vyjížďky me spoustě věcí naučily, přátelé." Rus se snažil volit svá slova opatrně. "Ta obloha, vzduch, nádherné louky a pole. Nikdy předtím jsem si neuvědomil, jak může být svět krásný. Asi proto, že jsem vyrostl v Moskvě." Což ovšem bylo úžasně špinavé město, ale to oni nevěděli.

"Nu, víte, není to všechno tak báječné."

"Já vím, Johne. V Rusku se stát nestará o přírodu tak jako u vás, v Americe. V Kaspickém moři, odkud máme svůj kaviár, málem zničili všechen život chemickým znečištěním. A kousek za Uralem je oblast, ze které náš atomový výzkum udělal úplnou pustinu. Nebyl jsem tam, ale slyšel jsem o tom. U silnice

jsou tam cedule, které vybízejí řidiče k co nejrychlejší jízdě, aby se zbytečně dlouho nevystavovali nebezpečnému záření."

"No, a když si nedáme pozor, můžeme takhle vyhubit celou planetu," poznamenal Maclean.

"To by byl stejný zločin, jaké napáchali hitlerovci," soudil Popov. "Nekulturní, necivilizovaní barbaři. Mám v pokoji videokazety a časopisy - tam se o tom píše docela jasně."

"Co si myslíte o zabíjení lidí, Dmitriji?" otázal se Killgore.

"Záleží na tom, koho máte na mysli. Hodně lidí si z toho nebo onoho důvodu zaslouží zemřít. Ale západní svět jakýmsi zvláštním způsobem dospěl k závěru, že zabít někoho je skoro vždycky špatné."

"A co zločiny proti přírodě?" pokračoval Killgore s pohledem upřeným do dálky.

"Nerozumím vám."

"Co všechny ty věci, které ničí planetu, vyvražďují živočišné druhy, znečišťují zemi i moře. Co s tím?"

"Kirku, to je taky barbarství a mělo by se přísně trestat. Ale jak poznáte, kdo je vlastně zločinec? Je to průmyslník, který vydá příkaz a vyděla na tom, anebo pracovník, který pobírá mzdu a dělá, co mu řeknou?"

"Jak rozhodli soudci v Norimberku?" nadhodil Killgore.

"Myslíte soud s válečnými zločinci? Tam rozhodli, že uposlechnutí rozkazu není omluvou." Ne že by se právě tímto rozhodnutím řídili v akademii KGB. Tam se naopak zdůrazňovalo, že Stát Má Vždycky Pravdu.

"Správně," souhlasil epidemiolog. "Ale nikdo se například ani nepokusil obvinit Harryho Trumana kvůli bombardování Hirošimy."

Protože vyhrál, ty troubo, pomyslel si Popov. "Ptáte se mě, jestli to byl zločin? Ne, nebyl, protože tak skoncoval s mnohem větším zlem a životy těch lidí se obětovaly obnovení míru."

"A co záchrana planety?"

"Nerozumím."

"Co má člověk dělat... co je správné udělat, když víte, že planeta umírá?"

Ta diskuse mu začínala připomínat puritánský filozofický tón debat v hodinách marxismu-leninismu na Moskevské univerzitě - a taky měla podobný vztah ke skutečnému životu. Zabít celou planetu? To není možné. Snad celosvětová jaderná válka, ano, ta by mohla takhle skončit, ale to už není možné. Svět se změnil, a způsobila to právě Amerika. Což tihle druidové nechápou, jak je to úžasné? Kolikrát v minulosti byl svět skutečně na samém prahu atomové války, ale teď už je to minulost.

"O tom jsem nikdy nepřemýšlel, přátelé."

"My ano," prohlásil Maclean. "Dmitriji, někteří lidi a některé síly, které dnes na světě existují, můžou doopravdy zabít všechno živé. Někdo by to měl zastavit, ale jak toho dosáhnout?"

"Vy asi nemáte na mysli čistě politické řešení, že?" poznamenal špión.

"Ne, na to už je pozdě a stejně by většina lidí ani neposlouchala." Killgore obrátil koně doprava a ostatní ho následovali. "Obávám se, že bude třeba použít drastičtějších metod."

"A jakých? Pobít celé lidstvo?" podivil se Dmitrij Arkaďjevič s utajeným pobavením. Ale odpovědí na tuto řečnickou otázku byl jen týž pohled dvou párů očí.

Ne, že by mu z toho pohledu stydla krev v žilách, ale způsobil, že se jeho mozek dal opět do pohybu, tentokrát neočekávaným směrem. Jsou to rasisté. A to rasisté s etickým kodexem, v nějž bezmezně věří. Mají snad v úmyslu ty svoje názory uvést do praxe? Dokázal by to vůbec někdo? Ani ti nejhorší staliniste - ale ne, to nebyli blázni, jen političtí romantici.

V tu chvíli rozerval ranní ticho řev leteckých motorů. Z dráhy před komplexem budov se zvedl jeden z gulfstreamu společnosti Horizon, nabral výšku, zatočil doprava a rozletěl se na východ - asi do New Yorku. Letí pro

další účastníky projektu? Pravděpodobně. Komplex je už asi z osmdesáti procent plný, uvažoval Popov. Tempo přibývání nových obyvatel se zpomalilo, ale stále ještě přijíždějí, většinou vlastními auty. Při obědech a večeřích bývá jídelna už skoro plná a v laboratořích i jiných budovách se svítí dlouho do noci. Ale co tam ti lidé dělají?

Společnost Horizon, opakoval si v duchu Popov, je společnost, specializující se na výrobu léků a vyvíjení nových léčebných postupů. Killgore je lékař a Maclean je odborníkem na ekologii. Oba jsou druidové, uctívači přírody, přívrženci nového pohanského kultu, který zaplavil západní svět. Zdá se, že k nim patří i John Brightling, soudě dle rozhovoru, který spolu vedli v New Yorku. Takový je tedy étos těchto lidí a jejich společnosti. Dmitrij přemýšlel o tiskovinách, které našel ve svém pokoji. Lidé jsou paraziti a planetě Zemi spíš škodí, než prospívají. Tihle dva mluví o tom, že by škodliví lidé měli být odsouzeni k smrti - a dávají najevo, že škodliví jsou všichni. Co s tím chtějí dělat? Všechny zabít? Taková pitomost. Dveře k odpovědi se o něco více pootevřely. Jeho mozek nyní uháněl mnohem rychleji než Syrovátka, ale pořád to ještě nestačilo.

Chvíli pokračovali v jízdě mlčky. Potom po zemi přelétl stín a Popov zvedl hlavu.

"Co to je?"

"Sokol," odpověděl Maclean, když si opeřence prohlédl. "Hledá něco k snídani."

Dívali se, jak dravec vystoupal do asi pěti set stop a s roztaženými křídly se vznášel v termálních vzdušných proudech. Se skloněnou hlavou pátral svým neuvěřitelně bystrým zrakem po nějakém neopatrném hlodavci. Aniž by se domluvili, všichni tři zadrželi koně a dívali se. Po několika minutách se stali svědky krásné a současně kruté podívané. Sokol náhle složil křídla, začal prudce klesat, pak jimi mávl, ještě zvýšil rychlost, vypadal jako opeřená kulka, těsně nad zemí zase křídla roztáhl a snesl se s hlavou vztyčenou a s nataženými žlutými pařáty...

"Ano!" vykřikl Maclean.

Sokolí drápy zabily kroutící se a zmítající se kořist, jako když dítě zašlápne mravence. S bezvládným podlouhlým tělíčkem v pařátech dravec opět namáhavě vystoupal do výše a odletěl k severu - asi ke svému domovu či hnízdu, nebo jak se tomu říká, pomyslel si Popov. Ten psoun neměl žádnou šanci, napadlo Dmitrije, ale taková je příroda a také lidé jsou takoví. Žádný voják na bojišti nedá nepříteli vědomě šanci. Bylo by to nebezpečné a nerozumné. Je třeba udeřit tvrdě, bez varování, a zabít ho co nejrychleji... a nejbezpečněji. Že se neměl na pozoru? To je jeho problém. Ten sokol se snesl z výšky se sluncem v zádech; ani jeho stín nevaroval psouna, vysedávajícího na vlastním prahu, a tak ho nelítostně zabil. Sokoli také potřebují jíst. Třeba musí krmit mláďata, anebo prostě loví pro vlastní potřebu. V každém případě teď psoun bezvládně visí v jeho drápech jako prázdný hnědý pytlík. Zanedlouho ho jeho přemožitel roztrhá a sežere.

"Páni, tohle mám rád," vydechl Maclean.

"Je to kruté, ale krásné," přiznal Popov.

"Taková je matka příroda, kamaráde. Krutá a krásná." Killgore se díval za sokolem mizícím v dálce. "To byla podívaná..."

"Musím si nějakého chytit a vycvičit," prohlásil Maclean. "Vycvičím ho k lovu."

"Nejsou psouni ohrožený druh?"

"Ne, rozhodně ne," oponoval Killgore. "Dravci sice snižují jejich počty, ale nikdy je nemůžou vyhladit. Příroda uchovává všechno v rovnováze."

"A jak do té rovnováhy zapadá člověk?" otázal se Popov.

"Nezapadá," odpověděl Kirk Maclean. "Lidi jenom všechno ničí, protože jsou pitomí a nedokážou pochopit, co můžou, a co ne. A je jim fuk, jaké škody tak nadělají. V tom je právě potíž."

"A jaké je řešení?" chtěl vědět Dmitrij. Killgore mu pohlédl do očí. "Řešením jsme my."

*****

"EDE, to krycí jméno musí používat hodně dlouho," tvrdil Clark. "Ti chlapi od IRA ho neviděli už celá léta, ale znali ho pod tím jménem."

"To má logiku," připustil Ed Foley se sluchátkem v ruce. "Ty bys s ním vážně chtěl mluvit?"

"To víš, Ede, nejde přece o nic velkého. Jenom poslal pár lidí, aby mi zabili ženu, dceru a vnuka. A zabil dva moje podřízené. Tak dáš mi svolení, abych se s ním spojil, nebo ne?"

Ředitel CIA Edward Foley ve své kanceláři v sedmém patře nezvykle váhal. Když to Clarkovi dovolí a Clark dosáhne svého, podle pravidla o reciprocitě se jednoho dne Sergej Nikolajevič obrátí na CIA a bude požadovat choulostivé informace. A Foley mu je bude muset dát, protože jinak by všechny přátelské vztahy v mezinárodním společenství tajných služeb vzaly zasvé. Jenže Foley netuší, co by Rus mohl požadovat; obě strany i nadále vyzvídají jedna o druhé, a to znamená, že se na komunikaci mezi nimi přátelské způsoby moderního světa vztahují i nevztahují. Navenek to tak je, ale všichni mají na paměti, že musí postupovat, jako by tomu tak nebylo. K takovým kontaktům dochází jen zřídka a Golovko už CIA dvakrát pomohl. A nikdy za to nevyžadoval protislužbu; snad proto, že obě operace byly přímo či nepřímo výhodné i pro jeho zemi. Jenže Sergej na takové dluhy nikdy nezapomíná a...

"Já vím, na co myslíš, Ede, ale kvůli tomu chlapovi jsem ztratil dva lidi. Chci ho dostat a Sergej nám toho rošťáka může pomoct identifikovat."

"A co když pořád ještě dělá pro něj?" Foley se snažil získat čas.

"Ty tomu snad věříš?" zavrčel Clark.

"Ne, myslím, že to už jsme vyloučili."

"Já taky, Ede. Takže jestli je to tvůj kámoš, polož mu přátelskou otázku. Možná nám na ni přátelsky odpoví. A výměnou mu můžeš nabídnout, že u nás necháme pár týdnů cvičit vojáky od ruských speciálních jednotek. Takovou cenu jsem ochotný zaplatit."

S Johnem, který kdysi byl jeho instruktorem a také instruktorem jeho manželky Mary Pat, nyní zástupkyně ředitele, nemělo smysl se hádat.

"No dobře, Johne. Tak tedy máš svolení. Kdo se s ním spojí?"

"Mám jeho číslo," ujistil Clark ředitele CIA.

"Tak mu zavolej, Johne. Povoleno," opakoval Foley, ne bez jistého zaváhání. "Ještě něco?"

"Ne, pane. A děkuju. Jak se má Mary Pat a děcka?"

"Výborně. A co tvůj vnuk?"

"Taky se nemá zle. Patsy to zvládá báječně a Sandy nastoupila u JC na plný úvazek."

"JC?"

"John Conor Chavez," vysvětloval Clark.

To je teda jméno, pomyslel si Foley, ale nic neřekl. "No dobrá, tak do toho, Johne. Ahoj."

"Díky, Ede, měj se." Clark stiskl tlačítko na telefonu. "Bille, máme svolení."

"Výborně," zajásal Tawney. "Kdy mu zavoláš?"

"Co třeba hned?"

"Radši se pořádně připrav," nabádal ho Tawney.

"Neboj." Clark zavěsil a stiskl jiné tlačítko, jímž spustil kazetový magnetofon. Teprve potom vytočil moskevské číslo.

"Šest-šest-nula," řekl rusky ženský hlas.

"Chtěl bych mluvit osobně se Sergejem Nikolajevičem. Vyřiďte mu, prosím, že volá Ivan Timofejevič," požádal Clark pečlivou ruštinou.

"Da," odpověděla sekretářka, kterou udivilo, kde ten člověk přišel k předsedově přímé lince.

"Clarku!" zahřměl ze sluchátka mužský hlas. "Jak se ti daří v Anglii?" A už to začalo. Předseda přebudované ruské zahraniční rozvědky mu chce dát najevo, že ví, kde je a co tam dělá, a nemá smysl se ho ptát, jak na to přišel.

"Počasí je tu příjemné, pane předsedo."

"Ta tvoje nová jednotka je dost vytížená. A ten atentát na tvoji ženu a dceru -jsou v pořádku?"

"Bylo to dost nepříjemné... ale ano, jsou docela v pořádku." Hovořili rusky, jazykem, který Clark ovládal jako rodilý Leningraďan - vlastně Petrohraďan, opravil se. Starých návyků se člověk těžko zbavuje. "Je teď ze mě dědeček."

"Opravdu, Váňo? Gratuluju! To je skvělá novina. Ten útok na vás se mi nelíbil," pokračoval Golovko upřímně. Rusové jsou velmi sentimentální, zvlášť když se jedná o malé děti.

"Mně taky ne," opáčil Clark. "Ale zvládli jsme to. Jednoho z těch parchantů jsem chytil osobně."

"To jsem nevěděl, Váňo." John nedokázal poznat, jestli lže, nebo ne. "Proč mi vlastně voláš?"

"Potřebuju, abys mi pomohl s jedním jménem."

"S jakým?"

"Je to krycí jméno. Serov, Josef Andrejevič. Ten důstojník - myslím, že bývalý důstojník - navazuje kontakty s pokrokovými aktivisty na Západě. Máme důvod se domnívat, že právě on zavdal podnět k operacím, při kterých zahynulo několik lidí, včetně toho útoku tady v Herefordu."

"S tím my nemáme nic společného, Váňo," ujistil ho Golovko vážně.

"Já si nemyslím, že s tím máte něco společného, Sergeji, ale jistý muž toho jména - zjistili jsme, že je původem Rus - předal irským teroristům peníze a drogy. Ti Irové ho znali už léta, mimo jiné z údolí Bikáa. A tak mám za to, že kdysi pracoval pro KGB. Mám taky jeho popis," dodal Clark a popsal ho.

"Říkáš Serov. To je zvláštní..."

"Da, já vím."

"Je to pro tebe důležité?"

"Sergeji, kromě toho, že zabili dva moje lidi, přímo ohrožovali mou ženu a dceru. Ano, kamaráde, je to pro mě moc důležité."

V Moskvě se Golovko zamyslel. Znal Clarka, setkali se před osmnácti měsíci. Velmi schopný operativec, který má i neuvěřitelné štěstí. John Clark je nebezpečný nepřítel a dokonalý vyzvědač, stejně jako jeho mladší kolega Domingo Estebanovič, jestli si dobře vzpomíná. Golovko také věděl, že se za toho Chaveze provdala Clarkova dcera - vlastně se to dověděl nedávno. Kirilenko to slyšel od někoho v Londýně, ale Golovko si nemohl vzpomenout od koho.

Ovšem to, že nějaký Rus, a dokonce bývalý čekista, popichuje teroristy, není dobrá zpráva pro jeho zemi. Předseda přemýšlel, má-li přistoupit na spolupráci. Jaká jsou pro a proti? Jestliže teď kývne, bude muset ve spolupráci pokračovat, jinak CIA a ostatní západní rozvědky odmítnou spolupracovat s ním. Je to v zájmu jeho země? Je to v zájmu jeho úřadu?

"Podívám se, co se s tím dá dělat, Váňo, ale nic neslibuju," uslyšel nakonec Clark ze sluchátka. No dobrá, to znamená, že je ochoten o tom aspoň uvažovat.

"Žádám o to jako o přátelskou službu, Sergeji Nikolajeviči."

"Chápu. Podívám se, jestli o tom něco víme."

"Dobře. Na shledanou, příteli."

"Do svidanija."

Clark vypnul magnetofon a položil jej před sebe na stůl. "Tak fajn, kamaráde. Uvidíme, co z tebe vypadne."

*****

POČÍTAČOVÝ systém ruské tajné služby není tak kvalitní jako u jejích západních protějšků, avšak lidé, kteří jej užívají, rozdíly mezi nimi většinou nejsou schopni zaznamenat, protože jejich mozky jsou mnohem pomalejší než i ten nejzaostalejší počítač. Golovko se naučil zacházet s počítačem jen proto, že ne vždycky se mu hodilo nechat za sebe pracovat jiné lidi. Za minutu už měl na obrazovce před sebou soubor dat, která vyhledal podle krycího jména.

POPOV, Dmitrij Arkaďjevič, stálo na obrazovce. Bylo tam i služební číslo, datum narození a doba služby. Odešel do výslužby v hodnosti plukovníka po první velké čistce, která snížila počet zaměstnanců KGB skoro o třetinu. Golovko viděl, že od nadřízených dostával samé vynikající posudky, jenže pracoval v oboru, o který se tajná služba přestala zajímat. Prakticky všichni z toho oddělení museli skončit a odejít do důchodu v zemi, kde člověka důchod uživí tak pět dnů v měsíci. Nu, s tím se těžko dá něco dělat, říkal si Golovko. Už tak je dost složité vyrazit z Dumy peníze alespoň na to, aby jeho redukovaná organizace mohla dále fungovat, přestože zmenšený stát potřebuje její služby víc než kdy předtím. A tenhle Clark provedl dvě operace, které této zemi pomohly, připomínal si Golovko. Samozřejmě, jeho předchozí akce způsobily Sovětskému svazu nemalé škody... ale zase mu pomohly stát se šéfem tajné služby.

Ano, musí mu pomoci. Bude to dobrý obchod, v jehož rámci bude moci v budoucnu požadovat od Američanů něco na oplátku. A navíc, Clark s ním jednal poctivě, uvědomil si Sergej. Cítil určité znepokojení nad skutečností, že bývalý důstojník KGB pomáhal připravit útok proti jeho rodině. Něco takového se mezi vyzvědači nedělá. Tedy, za starých časů studené války se mohlo někdy stát, že manželka některého z agentů CIA zažila trochu nepříjemné zacházení, ale že by jí opravdu ublížili? To nikdy. Jednak je to nekulturní přístup a hlavně - následné krevní msty by jenom rušily při práci, a ta spočívá ve shromažďování informací. Od padesátých let se svět tajných služeb stal civilizovanějším, předvídatelnějším. Právě předvídatelnost byla to hlavní, co Rusové vyžadovali od Západu, a samozřejmě to muselo fungovat v obou směrech. Clark se také chová předvídatelně.

Golovko dospěl k rozhodnutí a informace, zobrazené na obrazovce svého počítače, vytiskl.

*****

"TAK co?" zeptal se Clark Billa Tawneyho.

"Švýcarům to jde trochu pomalu. Ukázalo se, že číslo účtu, které nám dal Grady, skutečně existovalo..."

"Existovalo?" zopakoval John a čekal na slůvko ale, uvozující nepříjemné zprávy.

"Tedy, to konto pořád existuje. Zpočátku na ně někdo uložil šest milionů dolarů, potom vyzvedli několik set tisíc - a pak, v den útoku na nemocnici, dali všechno, až na sto dolarů, převést jinam. Na jiný účet, do jiné banky."

"A kam?"

"To prý nám nemůžou říct."

"Tak vyřiď jejich zasranýmu ministru spravedlnosti, že až zase bude potřebovat naši pomoc, necháme teroristy, ať se na jeho občanech vyřáděj, co hrdlo ráčí!" vypěnil Clark.

"Mají přece svoje zákony, Johne," uklidňoval ho Tawney. "Co když za toho chlapa provedl ten transfer nějaký advokát? Na to se vztahuje pravidlo o ochraně komunikace mezi právním zástupcem a klientem, a to nesmí porušit žádná země. Švýcaři sice mají zákon ohledně prostředků nabytých nezákonným způsobem, jenže my nemáme žádný důkaz, že jde o takové peníze. Myslím, že se nám ten zákon nakonec podaří nějak obejít, ale chvíli to potrvá, člověče."

"Do hajzlu," ulevil si Clark. Pak se na okamžik zamyslel. "Co ten Rus?"

Tawney přikývl. "Ano, to by dávalo smysl, že? Založil pro ně účet označený číslem a když jsme je zlikvidovali, on to číslo pořád ještě měl, ne?"

"Hergot, myslíš, že nejdřív ten účet založil a pak ho vydrancoval?"

"Přesně tak," přitakal Tawney. "Grady v nemocnici mluvil o šesti miliónech a Švýcaři tu cifru potvrdili. Potřebovali pár set tisíc dolarů na nákup kamionů a jiných aut - o tom máme záznam z policejního vyšetřování - a zbytek nechali na místě. No, a ten Rus se potom rozhodl, že už ty prachy nebudou potřebovat. Proč by to tak nemohlo být?" dodal zpravodajec. "Rusové jsou známí lakomci."

"Rus dal, Rus vzal. A taky jim dal informace o nás."

"Proti tomu se dá těžko něco namítat," přisvědčil Tawney.

"No dobře, vraťme se ještě o kousek zpátky," navrhl John, který už mezitím ovládl svůj hněv. "Ten Rus se objevil, pověděl jim o nás a odněkud vzal peníze na financování té operace. Určitě ne z Ruska, protože za á nemají důvod podniknout něco podobného a za bé nemají tolik peněz na rozhazování. První otázka zní: Kde vzal ty prachy -"

"- a taky drogy, Johne. Na to nezapomeň."

"Oukej, tedy kde vzal ty prachy a drogy?"

"Možná bude snazší vysledovat ty drogy. Irská policie tvrdí, že je to kokain v lékárenské kvalitě, a to znamená, že opravdu pochází z továrny na léčiva. Kokain se všude na světě důkladně sleduje. Deset liber je obrovské množství, naplnilo by velký kufr... kokain má asi stejnou hustotu jako tabák. Takže objem té zásilky odpovídá přibližně objemu deseti liber cigaret. Řekněme velký kufr. To je u drogy obrovské množství, Johne, a v nějakém hlídaném, kontrolovaném skladišti - ať už kdekoli na světě - po něm musela zůstat díra jako hrom."

"Myslíš, že to má všechno původ v Americe?" zeptal se Clark.

"Ano, myslím, že tam je počátek. Největší farmaceutické společnosti jsou tam a tady, v Británii. Pošlu naše lidi, aby začali prověřovat Distillers Ltd. a další firmy ohledně zmizelého kokainu. Předpokládám, že totéž by mohla zkusit i americká DEA."

"Zavolám na FBI," slíbil Clark. "Tak, co vlastně zatím víme, Bille?"

"Musíme předpokládat, že nám Grady a O'Neil o Serovovi pověděli pravdu. To znamená, že bývalý - aspoň doufám, že bývalý - důstojník KGB zavdal podnět k teroristickému útoku na Hereford. Prakticky si je na to najal jako žoldáky a zaplatil jim penězi a drogami. Když útok neuspěl, prostě prachy zkasíroval, a já mám za to, že je pořád ještě má. Žádný Rus nemůže mít tolik peněz... tedy, ruská mafie ano, všichni ti bývalí hoši od KGB, co se teď dali na svobodné podnikání, ale nechápu, proč by si vybrali za cíl právě nás. Duha je přece nijak neohrožuje. Nebo ano?"

"Ne," souhlasil Clark.

"Nějaký Rus tedy dodal velké množství drog a šest milionů amerických dolarů. Předpokládejme pro tuto chvíli, že počáteční podnět k té operaci vzešel z Ameriky. Jednak kvůli těm drogám a taky proto, že je to hodně peněz."

"Ale proč?"

"Nevím, Johne, nemůžu to vysvětlit, říká mi to můj nos."

"Jak se dostal do Irska?" pokračoval John, rozhodnut, že Tawneyovu čichu bude důvěřovat.

"To nevíme. Musel přiletět do Dublinu... jo, já vím, s tak velkým množstvím drogy to vypadá jako nerozum. Musíme se na to vyptat našich přátel."

"Vysvětli policajtům, že je to důležité. Dověděli bychom se tak číslo letu, a taky odkud přiletěl."

"Přesně tak," pokývl Tawney a poznamenal si to.

"Co nám ještě chybí?"

"Požádám mládence z Šestky, ať prověří jména agentů KGB, o kterých víme, že pracovali s teroristy. Máme i hrubý popis, který nám pomůže některé vyloučit.

Ale myslím, že hlavní naději nám dává ta droga."
Clark přikývl. "Oukej. Zavolám ihned FBI."

*****

"DESET liber, jo?"
"Tak, Dane, a v lékárenské kvalitě. To je přece hromada koksu, a někde ve skladu musí chybět."
"Zavolám DEA, aby se porozhlídli," slíbil ředitel FBI. "Máte ještě něco?"
"Děláme na tom, Dane," odpověděl John. "Prozatím vycházíme z předpokladu, že celá ta věc má kořeny v Americe." Vysvětlil Murrayovi, jak k tomu došli.
"Říkáš, že ten Serov byl kdysi u KGB a spolupracoval s teroristy? Takových moc nebylo a my o téhle speciální partě máme jisté informace."
"Bill požádal Šestku, aby po tom šli, a já už jsem to probral s Edem Foleym. Mluvil jsem taky se Sergejem Golovkem."
"Vážně si myslíš, že nám pomůže?" podivil se ředitel Murray.
"Přinejhorším řekne, že ne, Dane, a pak na tom nebudeme o nic hůř než teď," opáčil velitel Duhy.
"To je fakt," uznal Dan. "Co ještě bychom pro vás mohli udělat?"
"Když na něco přijdu, dám ti vědět, kamaráde."
"Tak jo, Johne. Koukáš na olympiádu?"
"Jo. Mám tam taky pár lidí."
"Jak to?"
"Je tam Ding Chavez s několika muži. Australani nás požádali, abychom si prohlídli jejich bezpečnostní opatření. Říkal, že je tam všechno v pořádku."
"Gratis výlet na olympiádu, to není špatný," poznamenal ředitel FBI.
"To bych řek, Dane. Dej nám vědět, když něco objevíte, ano?"
"Spolehni se, Johne. Zatím nashle."
"Ahoj, Dane."
Clark odložil sluchátko bezpečného telefonu, zaklonil se v křesle a přemýšlel, jestli mu něco neuniklo. Probíral v mysli úplně všechno, každou drobnost, a doufal, že třeba někde narazí na zárodek faktu, který by ho mohl dovést někam dál. Nikdy dřív si neuvědomil, jak těžká je práce vyšetřovatele závažného trestného činu. Možná je důležitá i barva auta, ve kterém zločinec jel, a člověk se na to nesmí zapomenout zeptat. Jenže na takovou práci nebyl vycvičen, a tak musí důvěřovat policii, že svou práci odvede jaksepatří.

*****

OPRAVDU se činili. V Londýně opět přivedli Timothyho O'Neila do výslechové místnosti. Nabídli mu čaj a on jej přijal.
O'Neil to neměl lehké. Původně nechtěl vůbec mluvit, ale když od policie uslyšel věci, které se mohli dovědět jedině od Seana, byl to pro něho šok. Jeho víra a odhodlání utrpěly otřes, takže nakonec přece jen něco řekl - a jakmile s tím jednou začal, už se nedalo přestat.
"Ten Rus, cos nám o něm pověděl, ten Serov," začal vyšetřovatel, "přiletěl do Irska letadlem?"
"Na plavání je to trochu dlouhá štreka," zavtipkoval O'Neil.
"Jo, a autem by se mu taky jelo špatně," souhlasil inspektor. "A čím přiletěl?"
Žádná odpověď. To bylo nemilé, leč dalo se to čekat.
"Time, povím ti něco, co ještě nevíš," prohlásil inspektor, aby se hovor trochu rozproudil.
"Copak to asi bude?"
"Ten Serov založil v bance účet, na který pro vás převedl peníze. No, a právě teď nám Švýcaři oznámili, že ty prachy zase vybral."
"Cože?"

"V den vaší operace někdo zavolal do banky a skoro všechno převedl na jiné konto. Takže váš ruský kamarád jednou rukou dal a druhou vzal. Tady," podal mu inspektor přes stůl list papíru. "To je číslo účtu a tohle je aktivační kód pro převody. Šest milión dolarů minus vaše výdaje za kamiony a podobné věci. Vsadím se, že to převedl na svoje osobní konto. Vybrali jste si špatnýho kamaráda, Time."

"Ta svině zlodějská!"

"Ano, Time. Vím, že tys nikdy takový nebyl. Ale tenhle Serov takový je. Doopravdy, chlapče."

O'Neil zaklel, katolík nekatolík. Poznal číslo konta, věděl, že je napsal Sean, a byl si poměrně jist tím, že mu ten polda nelže.

"Přiletěl do Shannonu malým soukromým tryskáčem. Nevím odkud."

"Opravdu?"

"Asi proto, že měl s sebou ty drogy. Plutokraty přece nikdo nekontroluje. Dělaj ze sebe šlechtu."

"Co to bylo za letadlo? Nevíš?"

O'Neil zavrtěl hlavou. "Mělo to dva motory a ocas ve tvaru T. Ale nevím, jak se ten pitomej křáp jmenuje."

"A jak se dostal na schůzku?"

"Poslali jsme pro něj auto."

"Kdo ho řídil?" zajímal se inspektor.

"Žádná jména vám nepovím. To už jsem řekl."

"Promiň, Time; musel jsem se zeptat. Však víš," omlouval se policista. Usilovně se snažil získat teroristovu důvěru. "Sean Serovovi důvěřoval. Očividně to byla chyba. Ty peníze zmizely z účtu dvě hodiny po začátku vaší akce. Dokonce si myslíme, že byl někde nablízku, všechno pozoroval a když uviděl, jak jste dopadli, prostě vás obral. Rusové jsou chamtivci," řekl policista soucitně. Nedal na sobě znát, jakou radost mu způsobila tahle nová informace. V místnosti byl samozřejmě odposlech a městská policie už žhavila dráty do Irska.

*****

IRSKÁ policie, zvaná Garda, téměř vždy spolupracuje s britskými kolegy a ani tento případ nebyl výjimkou. Jeden policista se okamžitě vydal do Shannonu prověřit záznamy o příletech - z jeho hlediska šlo jen o to, zjistit, jak se do Irska dostalo deset liber drogy. Tohle taktické pochybení ze strany IRA místní policii rozlítilo i přesto, že někteří policisté chovají k revolucionářům ze severu jisté sympatie. Ovšem obchod s drogami je pro většinu policistů ten nejšpinavější zločin, a na ten se takové sympatie nevztahovaly.

Úředník v operačním dispečinku v Shannonu měl po ruce záznamy o všech příletech i odletech a jakmile se dověděl datum, jeho asistent našel příslušný den během tří minut. Ano, toho dne časně ráno přiletěl jeden gulfstream, nabral palivo a brzy zase odletěl. V dokumentech byla i imatrikulační značka a jména členů posádky; vyplývalo z nich, že letadlo je registrováno ve Spojených státech a patří charterové společnosti. Z kanceláře se policista vydal na stanoviště celní a pasové kontroly, kde zjistil, že toho rána tudy skutečně prošel jistý Josef Serov. Kopie všech záznamů odvezl s sebou na stanici. Odtud byly odeslány faxem na velitelství do Dublinu, z Dublinu šly do Londýna a potom dál, do Washingtonu.

*****

"ZATRACENĚ," řekl Dan Murray. "Takže to opravdu začalo tady." "Vypadá to tak," přisvědčil náměstek pro vyšetřování zločinů Chuck Baker. "Prověř to, Chucku." "Jdu na to, Dane. Probereme to pěkně do hloubky."

*****

PŮL hodiny poté už dvojice agentů FBI vstoupila do kanceláře charterové společnosti na letišti v Teterboro. Zjistili, že si letadlo pronajal jistý Josef Serov a zaplatil za pronájem šekem ze Citibank, kde měl účet na své jméno. Ne, fotografii klienta nemají. Posádka je někde na jiném letu, ale jakmile se vrátí, budou FBI samozřejmě k dispozici.

Odtud agenti, bohatší o několik fotokopií, pokračovali do bankovní pobočky, kde měl Serov účet, a dověděli se, že nikdo ze zaměstnanců se s majitelem účtu nikdy osobně nesetkal. Zjistili, že adresa je na tutéž zatracenou poštovní schránku, kde skončila i stopa vedoucí od kreditních karet.

Tou dobou už měla FBI kopii fotografie ze Serovova pasu, ale ty často bývají při vyšetřování nepoužitelné. Slouží spíš k identifikaci obětí leteckých nehod než k pátrání po živých lidech.

Nicméně složka případu nabývala na objemu a Murray začínal být optimističtější. Informace o subjektu se pomalu množí a oni dříve či později objeví, že někde udělal chybu - ať už je to agent KGB, nebo ne - protože každý někdy uklouzne a jakmile se objeví na radaru FBI, začne po něm pátrat devět tisíc zkušených vyšetřovatelů a nepřestanou, dokud jim to někdo nenařídí. Fotografie, bankovní účet, kreditní karty... dále je třeba zjistit, odkud se vzaly peníze na jeho účtu. Musí mít nějakého zaměstnavatele nebo sponzora, a z toho by mohli vymáčknout další informace. Teď už to byla jen otázka času a Murray byl přesvědčen, že na vypátrání toho mizery jej má dost a dost. Málokdy se podaří sbalit školeného vyzvědače. Je to příliš plachá škodná, a o to větší má člověk radost, když si může hlavu takového exempláře postavit na krbovou římsu. Terorismus a obchod s drogami. To si státní zástupce pošmákne.

*****

"DOBRÝ den," pozdravil Popov.

"Zdravíčko," řekl ten mužský. "Vy nejste zdejší?"

"Dmitrij Popov," představil se Rus a podal mu ruku.

"Foster Hunnicutt," odvětil Američan a stiskl ji. "Co tu děláte?"

Popov se usmál. "Tady nedělám nic, jenom se učím jezdit na koni. Pracuju přímo pro doktora Brightlinga."

"Á, pro velkýho šéfa osobně?"

"Správně. A vy?"

"Já jsem lovec a průvodce," odvětil muž.

"Dobrá, a nejste vegetarián?"

Hunnicutt to považoval za moc dobrý vtip. "To teda ne. Potrpím si na maso jako každý druhý. Ale radši než tohle tajemství mám jelení řízek," pohlédl znechuceně do svého talíře.

"Jelení?"

"Wapiti - to je největší jelen, jaký se dá vidět. Pořádný kus váží kolem čtyř, pěti set liber. Taky korunu má pěknou."

"Korunu?"

"Parohy. To, co nosí na hlavě. Taky medvědí maso mi chutná."

"S tím tady naštvete spoustu lidí," varoval ho Killgore a pochutnával si na těstovinovém salátu.

"Člověče, lovci jsou první ochránci přírody. Když se někdo o zvířata nepostará, není co lovit. Však víte, jako Teddy Roosevelt v Yellowstonu. Když chcete zvířatům rozumět, myslím doopravdy rozumět, musíte být lovcem."

"Proti tomu se nedá nic namítnout," souhlasil epidemiolog.

"Nejsem žádnej ochránce králíčků. Zabíjím zvěř. Ale, zatracená věc, všechno, co zabiju, si taky sním. Nezabíjím živý tvory jen proto, abych je viděl umírat," dodal. "Aspoň lovný zvířata ne. Ale mezi lidma je na světě spousta ignorantů, který bych složil jedna dvě."

"Proto jsme přece tady," řekl Maclean s úsměvem.
"To si pište. Všude je sakra moc lidí a každej má elektrickej kartáček na zuby, auťák a dům šerednej jako noc."
"Fostera jsem přivedl k projektu já," řekl Mark Waterhouse. Znal se s Macleanem už léta.
"Poučili vás o všem?" zeptal se Killgore.
"Ano, šéfe, a já jsem pro. Vždycky jsem si říkal, jaký by to asi bylo, žít jako Jim Bridger nebo Jedediah Smith. Třeba si to za pár let budu moct vyzkoušet."
"Tak za pět let," upřesnil Maclean. "Podle počítačových modelů."
"Bridger? Smith?" zeptal se Popov.
"To byli chlapi z hor," vysvětlil mu Hunnicutt. "Byli to první běloši, kteří na vlastní oči uviděli západ. Legendární průkopníci, lovci, bojovníci s indiány."
"No, to, co se stalo s indiány, je dost ostuda."
"Možná jo," připustil Hunnicutt.
"Kdy jsi přijel?" zeptal se Maclean Waterhouse.
"Dneska jsme přijeli autem," odvětil Mark. "Koukám, že už je tu skoro plno." Neměl rád nával.
"To tedy je," souhlasil Killgore. Ani on neměl rád přeplněné prostory. "Ale venku je pořád pěkně. Jezdíte na koni, pane Hunnicutte?"
"Jak jinak se dá na západě lovit? Určitě nejezdím auťákem, člověče."
"Vy tedy jste lovec a průvodce?"
"Jo," přikývl Hunnicutt. "Kdysi jsem byl geolog u naftařský firmy, ale už dávno jsem jim dal vale. Ztratil jsem chuť pomáhat ničit planetu."
Další uctívač stromů, pomyslel si Popov. Nijak zvlášť ho to nepřekvapilo, ale měl dojem, že tenhle chlap se rád poslouchá a mluví trochu moc bombasticky.
"Nakonec," pokračoval lovec, "jsem pochopil, co je důležitý." Dalších pět minut vykládal o hnědém čoudu. "A tak jsem si vyzved prachy a pověsil řemeslo na hřebík. Vždycky jsem měl rád lov a podobný věci. Postavil jsem si v horách chalupu - koupil jsem starý dobytkářský ranč - a stal jsem se celoročním lovcem."
"A jde to vůbec, lovit celoročně?" podivil se Killgore.
"Záleží na tom. Jeden fízl od ochrany zvěře a ryb mi dělal potíže, ale... no, nakonec s tím přestal."
Popov si všiml, že při těchto slovech toho primitiva Waterhouse na Killgorea mrkl, a v tu chvíli pochopil, že Hunnicutt zabil policistu a podařilo se mu vyhnout trestu. Tenhle projekt tedy shromažďuje opravdu zvláštní typy.
"Mimochodem, ráno si vyjedeme na koních. Chcete se přidat?"
"Samozřejmě. To nikdy neodmítnu."
"Mně se to taky zalíbilo," vmísil se Popov do hovoru.
"Dmitriji, vy jste určitě tak trochu kozák," zasmál se Killgore. "Zkrátka, Fostere, přijďte zítra na snídani chvíli před sedmou a vyjedeme si všichni společně."
"Domluveno," řekl Hunnicutt.
Popov vstal. "Když dovolíte, za chvíli začínají na olympiádě jezdecké soutěže."
"Dmitriji, ne, abyste chtěl přeskakovat ploty - tak dobře to ještě neumíte!" varoval ho Maclean.
"Snad se můžu podívat, jak se to dělá, ne?" ohradil se Rus a odešel.
"Co tady dělá?" chtěl vědět Hunnicutt, když byl Popov pryč.
"Jak sám řekl, tady nedělá nic, ale významným způsobem pomohl při uskutečnění projektu."
"Vážně?" zajímal se lovec. "A jak?"
"Vzpomínáte si na všechny ty teroristické útoky v Evropě?"

"Jo. Protiteroristický jednotky udělaly jen dobře, že ty parchanty postřílely. Bylo tam pár moc pěkných zásahů. Dmitrij s tím měl něco společnýho?"

"On všechny ty akce uvedl do chodu," řekl Maclean.

"A hergot," ulevil si Mark Waterhouse. "Takže pomohl Billovi získat kontrakt na olympiádě?"

"Jo. A nebýt toho, jak bychom asi rozšířili Šivu?"

"Užitečný chlap," usoudil Waterhouse a upil ze sklenice kalifornského Chardonnay. Bude mu scházet, pomyslel si, až se projekt rozběhne. Jenže všude je plno skladů s alkoholem. A on ty zásoby určitě nepřežije.

35 KAPITOLA - MARATÓN

BYLO TO TAK PŘÍJEMNÉ, ŽE SE POPOV SCHVÁLNĚ ZAČAL probouzet dřív, aby si to víc užil. Dnes se vzbudil hned s prvním úsvitem a obdivoval růžově oranžový přísvit na východě, předzvěst příchodu nového dne. Před příjezdem do Kansasu nikdy na koni nejezdil. Zjistil, že na tom je opravdu něco zásadně příjemného a mužného, svírat mezi stehny silné zvíře a ovládat je jen mírnými pohyby otěží či dokonce jen mlasknutím jazykem. Jízda na koni nabízela mnohem zajímavější pohled na svět než chůze a... prostě mu to podvědomě dělalo radost.

Přišel tedy do jídelny časně a jakmile personál připravil jídlo, vybral si snídani a také čerstvé červené jablko pro Syrovátku. Bylo vidět, že se chystá další krásný, jasný den. Obilnáře to počasí určitě těší stejně jako jeho, říkal si Popov. Letos spadl dostatek vláhy, aby úroda vyrostla, a bylo i dost slunce, aby mohla uzrát. Američané jsou asi nejlepší pěstitelé obilí na světě. Těžko se tomu divit, když mají k dispozici tuhle půdu a k tomu dokonalé strojové vybavení, pomyslel si a zamířil se svým podnosem k obvyklému stolu. Došel asi na půl cesty, když se objevil Killgore a ten nový, Hunnicutt.

"Dobrýtro, Dmitriji," zavolal na něho vysoký lovec.

Popov musel nejprve polknout a teprve pak odpověděl: "Dobré jitro, Fostere."

"Jak se vám líbily včerejší závody?"

"Ten Angličan, co vyhrál zlatou, byl úžasný. A jeho kůň taky."

"Vybírají si dobrý koně," mínil Hunnicutt. Zašel si pro snídani a za několik minut se vrátil. "Tak vy jste byl špión, hm?"

"Zpravodajský důstojník. Ano, to byla moje práce v Sovětském svazu."

"John říkal, že jste měl co dělat s terorismem."

"To je taky pravda. Dostával jsem úkoly a musel jsem je plnit."

"Mně na tom nesejde, Dmitriji. Nikdo z těch lidí mně osobně nic neudělal, ani nikomu, koho znám. Páni, jednou jsem pracoval v Libyi pro Royal Dutch Shell. Našel jsem jim tam pěkný ložisko a ti Libyjci, co pracovali se mnou, byli fajn chlapi." Podobně jako Popov i Hunnicutt si naložil na talíř šunku s vejci. Při téhle postavě asi potřebuje spoustu jídla, říkal si Dmitrij. "No, a jak se vám líbí Kansas?"

"Je hodně podobný Rusku. Široký obzor, velké farmy - i když ty vaše jsou asi výkonnější. Tak málo lidí vypěstuje tolik obilí..."

"Jo, počítáme, že v tom budeme pokračovat, aby bylo dost chleba," přisvědčil Hunnicutt s plnými ústy. "Je tady dost země i spousta potřebných strojů. Možná se tomu budu sám věnovat."

"Cože?"

"Jo, každý dostane v rámci projektu nějakou práci. To dá rozum, aspoň ze začátku se musíme držet pohromadě, ale jinak se těším, až složím nějakého bizona. Dokonce jsem si koupil pušku na bizony."

"Jak to myslíte?"

"V Montaně je firma, jmenuje se Shiloh Arms, která vyrábí repliky starých buvolobijek. Koupil jsem ji před měsícem. Je to typ Sharp .40-90 a střílí

jedna báseň," vykládal lovec.

"Jsou tu ale lidi, kteří s tím nebudou souhlasit." Popov myslel na vegany; podle jeho mínění právě oni byli ze všech těch druidů nejhorší šílenci.

"Inu, jestli si myslí, že se dá žít v harmonii s přírodou bez pušek, ať si radši přečtou něco o Lewisi a Clarkovi. Medvěd grizzly o lásce k přírodě nic neví. Ten chápe jen jedno: co dokáže zabít a sníst, a co ne. A vlci jakbysmet."

"Ale Fostere," napomněl ho Killgore, který si právě přisedl. "Neznám jediný potvrzený případ, že by v Americe vlci zabili člověka."

Tohle Hunnicuttovi připadlo jako obzvláště hloupá poznámka. "To víte, těžko si může ten sežranej jít stěžovat potom, co ho vlk vykadí. Mrtví nemluví, doktore. Jak je to v Rusku, Dmitriji? Jak je to tam s vlky?"

"Farmáři je nenávidí. A státní lovci je honí v helikoptérách s automatickými zbraněmi. Není to přesně ten sportovní přístup, o jakém jste mluvil."

"To sotva," souhlasil Hunnicutt. "Ke zvířatům se člověk musí chovat s úctou. Je to jejich země, ne vaše, a proto musíte dodržovat pravidla. Jedině tak se o nich něčemu naučíte -jak žijí a jak myslí. Proto existují přísná zálesácká pravidla pro lov velké zvěře. Proto lovím na koni a na koni taky ulovenou zvěř odvážím. Musíte s nimi hrát fér. Ale s lidmi samozřejmě ne." Při posledních slovech zamrkal.

"Naši přátelé vegani lovu vůbec nerozumějí," řekl Killgore zasmušile. "Asi se chtějí živit trávou a živé tvory budou jenom fotografovat."

"To je pitomost," prohlásil Hunnicutt. "Smrt je součástí života, my jsme nejsilnější dravci, a zvířata to vědí. A kromě toho neznám větší pochoutku než jelení steak opečený na ohni. Na tu chuť se nedá zapomenout a ať se propadnu, jestli se jí vzdám. Když těm bláznům dělá dobře králičí strava - no fajn, ale jestli mi někdo začne zakazovat maso... Inu, kdysi mi jeden policajt zkoušel nařizovat, kdy smím a nesmím lovit." Hunnicutt se krutě zasmál. "A ten už nikoho otravovat nebude. Sakra práce, já přece vím, jak má svět fungovat."

Tys jen kvůli tomu zabil policistu? Tuhle otázku mu Popov položit nemůže. Nekulturní barbar. Maso se dá přece koupit v samoobsluze. Druid, a ještě k tomu s puškou - to je vážně nebezpečná kombinace. Dojedl snídani a vyšel ven. Brzy se k němu přidali i ostatní. Hunnicutt vylovil ze sedlové brašny doutník a cestou ke Killgoreově Kolibříku si zapálil.

"Musíte kouřit i v autě?" posteskl si lékař, když si toho všiml.

"Vystrčím ho z okna, Johne. Prokristapána, snad taky nepatříte k bojovníkům proti kouření?" podivil se lovec. Nakonec pochopil, že se nedá nic dělat, stáhl okno a cestou ke stájím držel doutník venku. Netrvalo to dlouho. Popov osedlal mírnou Syrovátku, nabídl jí jablko z jídelny, vyvedl ji ven, nasedl a rozhlédl se po žlutozeleném oceánu obklopujícím celý komplex. Objevil se Hunnicutt na koni, jakého Popov nikdy neviděl: světlém appalooském hřebci. Pochopil, že je to asi lovcův vlastní kůň. Při bližším pohledu zjistil...

"Vy máte pistoli?" zeptal se.

"To je jednočinný armádní kolt M-1873," odvětil Foster a vytáhl zbraň z autentického pouzdra Threepersons. "Tahle bouchačka dobyla západ, Dmitriji, nikdy se nevydám na vyjížďku bez svý kamarádky," prohlásil se spokojeným úsměvem.

"Pětačtyřicítka?" otázal se Rus. Viděl je zatím jen v kině, ve skutečnosti nikdy.

"Ne, tohle je ráže 44-40. Čtyřiačtyřicítka. A je nabitá černým prachem. Před sto lety se používaly stejné nábojnice do pušek i do revolverů. Bylo to levnější," vysvětloval Hunnicutt. "Tahle kulka zabije všechno, na co si vzpomenete. Teda, bizona možná ne," připustil, "ale jelena určitě..."

"A člověka?"

"To se vsaďte, že jo. Jsou to jedny z nejúčinnějších nábojů na světě, Dmitriji." Hunnicutt vrátil revolver do koženého pouzdra. "A to pouzdro je

autentické. Jmenuje se Threepersons, myslím, že po Billym Threepersonovi. To byl jeden šerif tehdy za starých časů, rodilý Američan, prý statečný muž zákona. No, a on tohle pouzdro koncem devatenáctého století vymyslel. Pistoli z něj vytáhnete natošup, vidíte?" Foster to předvedl. Popov si s potěšením uvědomil, že konečně to všechno vidí doopravdy, ne jen na filmovém plátně. Lovec měl dokonce i ten správný, široký klobouk. Popovovi se i přes ty jeho silácké řeči začínal líbit.

"Tak jdeme, Jeremiáši," pobídl Hunnicutt koně, když se v ohradě objevili i jejich dva společníci, a v čele skupiny zamířil ven.

"To je váš kůň?" zeptal se Popov.

"Ano, koupil jsem ho od jednoho indiána. Je mu osm let... akorát tak přiměřeně k mýmu věku," usmál se Foster, když vyjeli ze vrat. Ten je tady ve svém živlu, pomyslel si Popov.

Jejich vyjížďky začínaly být trochu jednotvárné. Přece jen měli k procházkám a výzkumům pouze omezený kus země; hlavní však byla samotná radost z jízdy. Dnes se celá čtveřice vydala k severu. Pomalu projeli psouním městem a dostali se do blízkosti dálnice, po níž hřměly těžké náklaďáky.

"Kde je tady nejbližší město?" zajímal se Popov.

"Támhle," ukázal Killgore, "asi pět mil odsud. Vlastně to ani není pořádné město."

"A je tam letiště?"

"Jen malé, pro soukromá letadla," odvětil doktor. "Dvacet mil směrem na východ je další město, a tam je dopravní letiště pro menší stroje. Ty létají do Kansas City, a tamodtud už můžete letět, kam chcete."

"Ale my pro naše gulfstreamy používáme jen svoji dráhu, že ano?"

"Ano," přitakal Killgore. "Ty nové mašiny dokážou doletět bez mezipřistání až do Johannesburgu."

"Fakticky?" podivil se Hunnicutt. "Takže bych si moh zaletět na lov do Afriky?"

"Jasně, Fostere, ale naložit do letadla slona nebo koně by asi bylo dost těžké," zasmál se epidemiolog.

"Nu, třeba aspoň slonovinu," mínil lovec se smíchem. "Myslím spíš na lvy a leopardy, Johne."

"Afričani jedí lví pohlavní žlázy. Víte, lev je ze všech zvířat pohlavně nejvýkonnější," vykládal Killgore.

"Jak to?"

"Jednou nějaký televizní štáb při natáčení filmu o přírodě pozoroval dva samce, jak se střídají při obhospodařování hárající samice. Za půl druhého dne jí to dokázali udělat v průměru každých deset minut. Takže po celých šestatřicet hodin každý třikrát za hodinu. To se mně nikdy nepovedlo." Znovu se rozesmál a všichni se k němu připojili. "No, a některé africké kmeny věří, že když člověk sní kus zvířete, které zabil, zdědí vlastnosti té části, kterou snědl. A tak jedí lví koule."

"A funguje to?" zajímal se Maclean.

To Killgorea pobavilo. "Kdyby to fungovalo, už by žádní lvi na světě nebyli, Kirku."

"Na tom něco bude, Johne." A jitrem se rozlehl další smích.

Popova ta debata tolik nepobavila. Díval se směrem k dálnici a uviděl, jak kolem projíždí autobus společnosti Greyhound. Jel rychlostí kolem sedmdesáti kilometrů za hodinu - ale najednou zpomalil a zastavil u zvláštní hranaté budky. "Co to je támhle?" zeptal se.

"Zastávka autobusů," odvětil Mark Waterhouse. "Najdou se i v takovémhle Zapadákově. Prostě si sednete, čekáte, a když jede kolem autobus, zamáváte na něj, jako se to za starých časů dělalo i na železnici."

"Aha." Dmitrij si to zapamatoval a obrátil koně k východu. Všiml si, že ten sokol, který tu někde hnízdí, už opět vyhlíží hlodavce, kterého by posnídal. Jeli ještě asi hodinu a pak zamířili zpátky. Popov jel vzadu vedle Hunnicutta.

"Jak dlouho už jezdíte?"
"Sotva týden," přiznal Dmitrij Arkaďjevič.
"Na zelenáče si vedete dobře," pochválil ho Foster přátelsky.
"Potřeboval bych častěji trénovat, abych se naučil jezdit líp a hlavně rychleji."
"Co třeba dnes večer? Před západem slunce?"
"Díky, Fostere, to bych byl moc rád. Tak tedy po večeři?"
"Jasně. Sejdeme se o půl sedmé v ohradě."
"Děkuju, budu tam," slíbil Popov. Noční vyjížďka pod hvězdami, ano, to bude určitě příjemné.

*****

"MÁM nápad," řekl Chatham, jakmile se dostavil do práce.
"A jaký?"
"Ohledně toho Serova. Máme přece fotku z pasu, ne?"
"Ano," přisvědčil Sullivan.
"Tak to zase zkusíme s letáky. Ta banka, kde má účet, asi nebude daleko od jeho bydliště, nemám pravdu?"
"No, to asi ano," zvolal Tom Sullivan nadšeně. "Tak se podívejme, jak rychle to dokážeme zaonačit."

*****

"AHOJ, Chucku," ozvalo se v telefonu.
"Dobrýtro - vlastně u vás asi máte odpoledne, Johne."
"Jo, jsem už po obědě," odpověděl Clark. "Jak vám jde pátrání po Serovovi?"
"Zatím nic nemáme," přiznal náměstek ředitele pro vyšetřování zločinů. "Takové věci se nedají řešit přes noc, ale jednou to vyřešíme. Pátrá po něm celá newyorská pobočka. Jestli je ve městě, najdeme ho," prohlásil Baker. "Možná to chvíli potrvá, ale najdeme ho."
"Čím dřív, tím líp," poznamenal velitel Duhy.
"Já vím. Tak je to vždycky, ale jak říkám, přes noc se to nevyřeší." Baker si uvědomoval, že se ho ten druhý snaží rozhýbat, aby případ nakonec neusnul. To se samozřejmě nestane, ale tenhle Clark je od CIA a nechápe, co je to policejní práce. "Však my ti toho frajera najdeme, Johne. Ovšem, jestli tady je. Policajti v Británii na tom dělají taky?"
"Ale jo. Jde o to, že nevíme, kolik různých totožností má k dispozici."
"Být na jeho místě, kolik bys jich měl?"
"Tak tři, čtyři. A nesměly by se moc lišit, abych si to všechno snadno pamatoval. Ten chlap je vycvičený špión, takže pravděpodobně má několik krycích legend, které může střídat jako košile."
"Já vím, Johne. Dřív jsem býval u kontrarozvědky. Je to hodně plachá zvěř, ale my zase víme, jak na ně. Vytáhli jste ještě něco z těch vašich teroristů?"
"Moc toho nenamluví. Zdejší policajti mi přijdou trochu pomalí."
Máme je snad péct na malým ohni? pomyslel si Baker. FBI postupovala v rámci pravidel daných americkou ústavou. Uvědomoval si, že o CIA se to dost často říci nedá, a stejně jako většina lidí od FBI to shledával mírně nechutným. S Clarkem se nikdy nesetkali, zná jenom jeho pověst. Ředitel Murray si ho prý váží, i když s jistými výhradami. Jednou mu Murray naznačil, že Clark své subjekty mučil, což u FBI nikdy nepřipadá v úvahu, i když je to možná účinné. V tomto ohledu říká ústava jasně ne, a tím to končí, i když se třeba jedná o únosce, a ti by si to podle mínění všech agentů FBI určitě zasloužili.
"Britským policajtům můžeš věřit, Johne. Jsou setsakra dobří a s týpkama z IRA mají hromadu zkušeností. Vědí, co na ně platí."
"Když myslíš, Chucku," ozvala se pochybovačná odpověď. "No dobrá, jakmile něco zjistíme, dostaneš to hned na stůl."

"Fajn, taky ti zavolám, kdyby se tu něco našlo, Johne."
"Tak ahoj."

*****

PO celodenním sledování zpocených sportovců si šel Chavez konečně lehnout. Zažil zajímavé dva týdny a jakkoli se mu stýskalo po Patsy a po synovi, kterého si ještě ani pořádně neužil, nemohl popřít, že se mu pobyt tady líbí. Zakrátko však už bude po všem. Sportovní novináři sčítají medaile - Američané si vedli docela slušně, Australané byli úžasní, zvlášť plavci - a zanedlouho už se bude vědět, která země na olympiádě zvítězila. Ještě tři dny, poběží se maratón, tradiční závěrečná disciplína, a pak už jen závěrečný ceremoniál. Olympijský oheň zhasne. Už teď se běžci procházejí či projíždějí po trati a zkoumají, kde je jaké stoupání a zatáčka. Asi mají strach, aby se neztratili, i když to je sotva možné, protože po celé délce trati budou stát davy ječících fanoušků. A také trénují, běhají na tréninkových plochách v olympijské vesnici, ovšem ne tak, aby se unavili, jen aby své svaly a plíce připravili na ten vražedný nejdelší běžecký závod. Chavez měl pocit, že je docela ve formě, ale nikdy v životě neuběhl dvacet mil. Vojáci musí umět běhat, jenže ne tak daleko, a běžet na takovou vzdálenost po dláždění musí být strašná zátěž pro chodidla a kotníky, i když běhají v moderních botách se speciálně odpruženými podrážkami. Jo, ti asi musí být v ještě lepší formě, pomyslel si Ding a ulehl na lůžko.

*****

POPOV osedlal Syrovátku po šesté večer. Slunce ještě nezapadalo, ale do soumraku zbývala už jen asi hodina a jeho kobylka, nakrmená a odpočatá, neměla vůbec nic proti jeho pozornostem - přinesl další jablko a ona si na něm pochutnávala jako člověk na sklenici piva po dlouhém, perném dni.

Hunnicuttův Jeremiáš byl menší než Syrovátka, ale zdál se silnější. Bylo to zvláštní zvíře. Jeho světle šedá srst byla od zadku až po krk pokryta jako uhel černými skvrnami. Foster Hunnicutt se dostavil s velkým kovbojským sedlem na rameni, hodil je koni na hřbet a sklonil se, aby utáhl řemen. Popov se díval, jak si nakonec připíná k boku pistoli. Potom stoupl levou nohou do levého třmene a vyšvihl se do sedla. Hřebec Jeremiáš očividně měl z vyjížďky potěšení. Se zátěží na hřbetě jako by se najednou proměnil. Hrdě vztyčil hlavu, zastříhal ušima a čekal na povel. Ozval se mlaskavý zvuk a hřebec vykročil, Syrovátku a Popova po boku.

"Máte pěkného koně, Fostere."

"Je to ten nejlepší, jakého jsem kdy měl," přisvědčil lovec. "Appaloosani jsou báječný zvířata. Získal jsem ho od kmene Nez Percé. Tihle indiáni kdysi lovili na západě původní koně - teda ty, co utekli španělským dobyvatelům a dokázali v přírodě přežít. No, a Nez Percé se je naučili šlechtit tak, že se dostali až zpátky ke kvalitám původních arabských předků španělských koní, a takhle to dopadlo." Hunnicutt láskyplně poplácal koně po krku a zdálo se, že to zvířeti dělá radost. "Jestli chcete něco vědět, appaloosani jsou nejlepší plemeno. Chytré, vytrvalé, zdravé. Nejsou tak bláznivý, jako bývají arabští koně, a řek bych, že jsou krásní. V žádným směru nejsou úplně nejlepší, ale v mnoha směrech jsou setsakra dobří. Báječní koně. Tady Jeremiáš je skvělý při lovu a při stopování. Často jsme spolu jezdili v horách na jeleny. Dokonce našel i zlato."

"Prosím? Zlato?"

Hunnicutt se zasmál. "Na mým pozemku v Montaně. Kdysi tam byl dobytčí ranč, ale kopce jsou pro krávy moc strmý. No, a teče tam horský potok. Jednou odpoledne jsem tam s Jeremiášem zastavil, aby se napil, a vidím něco blýskavýho, víte?" Hunnicutt se protáhl. "Bylo to zlato. Velký kus zlata a

křemene - to je z geologického hlediska nejlepší kombinace, Dmitriji. Řek bych, že mám na pozemku docela slušný ložisko. Jak je to velký? Těžko říct a stejně už na tom moc nesejde."

"Nesejde?" Popov se v sedle otočil a pohlédl na společníka. "Postere, už deset tisíc let se lidi kvůli zlatu zabíjejí."

"Ale s tím je konec, Dmitriji. To prostě skončí - nejspíš už navždycky."

"Ale jak? A proč?" naléhal Popov.

"Vy nevíte, v čem spočívá projekt?"

"Jen něco málo, ale nechápu, o čem mluvíte."

No co, k čertu, pomyslel si lovec. "Dmitriji, život lidstva na týhle planetě už brzy skončí."

"Ale..."

"Oni vám nic neřekli?"

"Ne, Fostere, o tomhle nic. Můžete mi to povědět?"

No co, sakra, pomyslel si opět Hunnicutt. Olympiáda už skoro skončila, tak proč by to neřekl? Tenhle Rus má rád přírodu, naučil se jezdit na koni... a v každém případě pomáhal Johnu Brightlingovi s hodně choulostivými věcmi.

"Jmenuje se to Šiva," začal vykládat a mluvil několik minut.

Popov nasadil svůj profesionální výraz. Potlačil emoce a naslouchal. Dokonce se dokázal i usmát, aby zamaskoval hrůzu, která se ho zmocnila.

"Ale jak to chcete rozšířit?"

"John si přibral na pomoc jednu firmu. Jmenuje se Global Security, šéfuje jí nějaký Henriksen."

"Aha, ano, toho znám. Dřív sloužil u FBI."

"Fakt? Věděl jsem, že byl u policajtů, ale ne, že zrovna u federálů. No, a on získal kontrakt s australskými pořadateli olympiády, a tam jeden z jeho lidí Šivu rozšíří. Prý to má něco společnýho s klimatizací na stadionu. Chtějí to rozšířit až poslední den, víte, při závěrečném ceremoniálu. Na druhý den všichni odletí domů a tisíce lidí si odvezou virus s sebou."

"A jak se před ním ochráníme?"

"Když jste sem přišel, dostal jste injekci, je to tak?"

"Ano. Killgore říkal, že je to na posílení imunity."

"Taky že jo, Dmitriji. Právě na posílení imunity. Je to vakcína proti Šivovi. Já ji taky dostal. Jmenuje se to vakcína B. Prý mají ještě jinou, vakcínu A, ale tu byste asi dostat nechtěl," vykládal Hunnicutt.

"Odkud to všechno víte?" divil se Popov.

"Nu, pro případ, že by lidi přišli na to, co se vlastně stalo. Patřím k těm, co tady budují obranný polygon. A tak mi museli říct, na co ho vůbec potřebují. Jde o vážnou věc, kamaráde. Kdyby někdo přišel na to, co se chystá, mohli by nám sem šoupnout třeba i atomovku." Foster se usmál. "Málokdo dokáže pochopit, že je potřeba planetu zachránit. Chci říct, že buď to uděláme teď, anebo už za dvacet let vymře úplně všechno. I zvířata. To přece nesmíme dopustit."

"Chápu, jak to myslíte. Ano, to dává smysl," uznával Dmitrij Arkaďjevič a málem se při těch slovech zadusil.

Hunnicutt spokojeně přikývl. "Věděl jsem, že to pochopíte, člověče. To, jak jste rozhýbal ty teroristy, bylo hrozně důležité. Dokud si všichni nezačali dělat starosti s terorismem, nemohl Bill Henriksen dostat svý lidi tam, kam potřebujeme, aby odvedli svoje dílo. Takže díky, Dmitriji," prohlásil a vylovil z kapsy doutník, "opravdu jste důležitou součástí projektu."

"Děkuju, Fostere," odvětil Dmitrij. Je to vůbec možné? "Jak moc jste si jistí, že to vyjde?"

"Mělo by to fungovat. Taky jsem se na to ptal. Nechali mě trochu nakouknout do plánů, koneckonců jsem vědec, kdysi jsem vážně býval dobrý geolog, to mi můžete věřit. Ta nemoc je hotová zhouba. V podstatě je to geneticky upravený virus Ebola. Však si určitě pamatujete, jakou hrůzu z toho všichni měli před rokem a půl."

Popov přikývl. "Samozřejmě. Byl jsem tehdy ještě v Rusku a opravdu to bylo dost hrůzostrašné."

"Nu, a vědci, kteří dělají na projektu, se z toho poučili. Klíčem ke všemu je vakcína A. Počáteční epidemie může zabít několik milionů lidí, a to bude významné hlavně z psychologického hlediska. Vakcína, kterou potom vrhne Horizon na trh, bude živá - jako vakcína proti obrně. Jenže ji trochu upravili. Asi za měsíc, nejvýš za šest neděl, se objeví první příznaky. Vyzkoušeli to v laboratoři."

"Jak?"

"S tím jim pomohl Kirk. Unesl na ulici pár lidí a na nich Šivu a obě vakcíny vyzkoušeli. Všechno funguje, včetně systému prvotního rozšíření, který se nasadí v Sydney."

"To je opravdu velká věc, takhle změnit celý svět," uvažoval Popov nahlas a zahleděl se na sever k dálnici.

"Musí to být, člověče. Když to neuděláme, můžeme se s tímhle vším rozloučit. A to já nikdy nepřipustím."

"Je to strašná věc, ale chápu vaši logiku. Brightling je génius, když dokázal vymyslet takové řešení. A navíc našel i odvahu to uskutečnit." Popov doufal, že jeho slova nezní příliš povýšeně; ale Hunnicutt je obyčejný technokrat a v lidech se nevyzná.

"To jo." Hunnicutt si kuchyňskou sirkou zapálil doutník. Sfoukl ji a než ji upustil na zem, počkal, až vychladne, aby nezpůsobil stepní požár. "Je to skvělý vědec a vážně tomu všemu rozumí. Díky Bohu má i dost peněz, aby to všechno mohl uskutečnit. Tohle všechno muselo stát skoro miliardu - a to nemluvím o Brazílii."

"O Brazílii?"

"Tam je taky takový komplex, jen o něco menší, myslím že západně od Manausu. Nikdy jsem tam nebyl. Deštný prales mě moc neláká, já mám rád otevřenou krajinu," vykládal Hunnicutt. "Takhle africká savana, pláně, to je něco jiného. Myslím, že si tam zajedu na lov."

"Ano, to bych taky rád viděl - všechen ten život, jak se hemží ve slunečním žáru," přizvukoval Popov, který mezitím dospěl ke konečnému rozhodnutí.

"Jo. Zkusím si střelit jednoho nebo dva lvy." Hunnicutt mlaskl a pobídl Jeremiáše k mírnému klusu. Popov se ho pokusil napodobit. Už to jednou zkusil, ale teď zjistil, že mu dělá potíže přizpůsobit se mírným pohybům Syrovátky. Musí se znovu soustředit na pohyby svého těla. Nakonec to dokázal a lovce dohonil.

"Takže celou zemi přeměníte v Divoký západ?" Byli asi dva míle od dálnice, po níž uháněly kamiony s jasně žlutými světly. Určitě tam jezdí i autobusy, ty mají podobná světla, zadoufal.

"Ano, to je jedna z věcí, které chceme udělat."

"A vy budete všude s sebou nosit svou pistoli?"

"To je revolver, Dmitriji," opravil ho Foster. "Ano, budu jako lidi, o kterých jsem četl. Žít v souznění s přírodou. Třeba si i najdu ženu, která bude smýšlet podobně jako já, postavím si v horách pěknou chatu jako Jeremiah Johnson - ale nebudou mě tam otravovat žádní Vraní Indiáni jako jeho," zachechtal se.

"Fostere?"

Ohlédl se. "No?"

"Mohl bych si tu pistoli potěžkat?" otázal se Rus a velice doufal v kladnou odpověď.

Dostalo se mu jí. "Ale jistě." Hunnicutt ji vytáhl z pouzdra a podal mu ji, pro jistotu hlavní obrácenou vzhůru.

Popov ji potěžkal a zkusil, jak je vyvážená. "Je nabitá?"

"Nenabitá bouchačka je k ničemu. Chcete si vystřelit? Stačí natáhnout kohoutek a zmáčknout, ale dejte pozor, abyste udržel koně, jo? Tady Jeremiáš je na to zvyklý, ale ta vaše klisna možná ne."

"Chápu." Popov sevřel otěže levou rukou, aby udržel Syrovátku na místě. Zvedl pravou ruku, natáhl kohoutek koltu, uslyšel zřetelné cvaknutí, příznačné pro tento typ revolveru, namířil na kůl, označující hranice pozemku, a stiskl spoušť. Šlo to zlehka, při tlaku nějakých pěti liber.

Syrovátka při takovém hluku v blízkosti jejích citlivých uší trochu zneklidněla, ale zvládla to docela dobře. Popov viděl, že kulka zasáhla dvoupalcový kůl ve vzdálenosti šesti metrů. Ještě nezapomněl střílet.

"Pěkná bouchačka, co?" chlubil se Hunnicutt. "Jestli chcete něco vědět, tenhle armádní revolver je nejlíp vyvážená zbraň na světě."

"To ano," uznal Popov. "Je moc pěkný." Pak se otočil. Foster Hunnicutt seděl na hřebci Jeremiáši necelé tři metry od něho. Bylo to snadné. Bývalý agent KGB znovu natáhl kohoutek, namířil mu doprostřed hrudi a stiskl spoušť dřív, než měl lovec vůbec čas pocítit překvapení nad tím, co dělá. Jeho oběť vyvalila oči, ať už v nevěřícném údivu, anebo v důsledku nárazu těžké kulky - na tom však nezáleželo. Kulka proletěla srdcem. Ještě několik vteřin se lovcovo tělo drželo zpříma v sedlá, oči pořád rozšířené šokem, potom se zvrátilo na opačnou stranu, než stál Popov, a zřítilo se do trávy.

Dmitrij sesedl z koně a třemi kroky se ocitl vedle Hunnicutta, aby se ujistil, že je opravdu mrtev. Potom odsedlal Jeremiáše, který přijal smrt svého pána flegmaticky, a sňal mu i uzdu. Překvapilo ho, že ho kůň po tom, co právě učinil, nepokousal, ale kůň přece není pes. Když byl hotov, plácl hřebce mocně přes zadek. Ten poodběhl asi o padesát metrů, pak se zastavil a začal se pást.

Popov opět nasedl na Syrovátku, mlasknutím ji pobídl a zamířil na sever. Ohlédl se po zářících oknech budov projektu a byl by rád věděl, jestli Hunnicutta bude někdo postrádat. Měl za to, že nejspíš ne. Dálnice se blížila. Někde západně odtud má být ta vesnice, ale rozhodl se, že největší šanci bude mít na zastávce autobusů. Nebo se mu třeba podaří stopnout auto či nákladák. Zatím ještě přesně nevěděl, co chce dělat potom. Věděl jen, že se musí dostat z tohoto místa co nejrychleji a co nejdál. Popov nevěřil v Boha. Jeho vzdělání a výchova ho k tomu nevedly a Bůh byl pro něho jen slovní základ výrazu proboha. Dnes však dospěl k významnému poznání. Asi se už nikdy nedoví, jestli Bůh existuje, ale určitě ví, že existují ďáblové - on sám pro ně pracoval, a takovou hrůzu nezažil nikdy za celou svoji kariéru u KGB.

36 KAPITOLA - ÚTĚK

KROMĚ POCITU HRŮZY TU BYL I DOCELA OBYČEJNÝ STRACH. V dobách, kdy sloužil jako zpravodajský důstojník, se Popov málokdy dostával do situací, v nichž by měl skutečný důvod ke strachu. Vždycky zažíval napětí, zejména na počátku kariéry, ale rychle nabyl důvěru ve svou zběhlost v praktických dovednostech svého povolání, a do nich se halil jako do přikrývky, přinášející teplo a pohodlí jeho duši. Dnes to však bylo jiné.

Nachází se v cizím prostředí. Nejen v cizí zemi. On je přece městský člověk. Ve městě dokáže zmizet během několika minut. Ztratí se tak, že ho žádná policie na světě nevypátrá. Jenže tohle není město. Sto metrů od zastávky sesedl ze Syrovátky, znovu si dal práci s odsedláním a odstraněním uzdy, protože osedlaný kůň bez jezdce by určitě upoutal pozornost, zatímco kůň loudající se pastvinou nejspíš nikoho neznepokojí, zvlášť tady, kde lidé chovají zvířata jen tak pro radost. Pak už se jenom protáhl skrze plot z ostnatého drátu, došel k zastávce a zjistil, že je prázdná. Na holých nabílených stěnách nevisel žádný jízdní řád. Byla to docela jednoduchá stavba z litého betonu, se silnou střechou, asi proti zimním bouřím a možná taky proti tornádům, o nichž sice slyšel, ale nikdy je nezažil na vlastní kůži. I lavice byla z betonu. Na chvíli se posadil, aby zklidnil svoji rozechvělost.

Nikdy v životě nezažil takový pocit. Měl strach. Jestliže chtějí pobít milióny... vlastně miliardy lidí, určitě by ani nemrkli okem nad zmařením jeho života. Musí pryč.

Deset minut po příchodu na zastávku pohlédl na hodinky a zamyslel se, jestli v tuhle hodinu tudy jezdí nějaké autobusy. Když ne, tedy jsou tu auta a kamiony a možná...

Vyšel na krajnici a zvedl ruku. Kolem projížděla auta asi stotřicetikilometrovou rychlostí, takže řidiči měli jen málo času, aby ho zahlédli, natož aby ještě stačili šlápnout na brzdu. Přesto po patnácti minutách zajela ke krajnici krémová dodávka Ford.

"Kam máte namířeno, kamaráde?" zeptal se řidič. Vypadal jako farmář, podle tváře mu mohlo být tak šedesát let, obličej i krk měl pokrytý vráskami, jež mu do kůže vyrylo každodenní slunce.

"Na letiště do nejbližšího města. Můžete mě tam zavézt?" otázal se Dmitrij a už nastupoval do vozu. Řidič nebyl připoután, což zřejmě bylo proti předpisům, ale chladnokrevná vražda je taky proti předpisům, a on se musí odtud dostat za každou cenu co nejdřív.

"Ale jistě, stejně sjíždím z dálnice na tom výjezdu. Jak se jmenujete?"

"Joe... Joseph," řekl Popov.

"Já jsem Pete. Vy ale nejste zdejší, že ne?"

"Ne, nejsem. Pocházím z Anglie," odvětil Dmitrij a zkusil anglický přízvuk.

"Vážně? A copak vás sem přivedlo?"

"Obchod."

"Jaký obchod?" zajímal se Pete.

"Jsem poradce. Funguju trochu jako prostředník."

"A jak se vám stalo, že jste zůstal trčet zrovna tady, Joe?" divil se řidič.

Co je to sakra za podivína? Že by policajt? Vyptává se jako lidi z druhého direktoriátu. "Můj, hm, přítel, měl nějaké rodinné problémy, a tak mě tady vyložil, abych si počkal na autobus."

"Aha." Tohle ho uzemnilo, pomyslel si Popov a žehnal své lži. Abys věděl, zrovna před chvílí jsem zastřelil chlapa, co chtěl zabít tebe a všechny lidi, co znáš... V takovýchto chvílích prostě člověk s pravdou nevystačí. Mozek se mu rozběhl úžasnou rychlostí, mnohem rychleji než tahle pitomá dodávka, jejíž šofér zřejmě nerad šlapal na plyn; všechna auta je hravě předjížděla. Farmář byl už starší a zřejmě trpělivý člověk. Kdyby se Popov dostal k volantu, hned by vyzkoušel, jak rychle ten křáp umí uhánět. Nakonec jim však jízda k zelené tabuli s obrázkem letadla nakloněného na stranu trvala jen deset minut. Snažil se pokud možno netřískat pěstí do opěrky pro ruce, když se šofér s vozem ploužil po výjezdu a nakonec zabočil doprava, kde uviděli malé letiště. Za minutu už Pete zastavil u dveří terminálu společnosti US Air Express.

"Děkuju, vám, pane," řekl Popov a odešel.

"Šťastnou cestu, Joe," popřál mu s úsměvem Kansasan.

Popov rychle zamířil k maličkému terminálu a uvnitř deset metrů od dveří uviděl odbavovací pult.

"Potřebuju se dostat do New Yorku," řekl úředníkovi. "První třídou, pokud možno."

"Za patnáct minut odlétá letadlo do Kansas City a odsud potom máte spojení na La Guardia, pane...?"

"Demetrius," představil se Popov jménem ze své poslední kreditní karty. "Joseph Demetrius." Vytáhl peněženku a podal úředníkovi kartu. V bankovním sejfu v New Yorku má i pas na toto jméno, ale ta karta je v pořádku, je na ní vysoký limit a nějaké tři měsíce z ní nic neplatil. Úředník měl asi pocit, že pracuje rychle, ale Popov si ještě potřeboval odskočit na pány a snažil se to nedat najevo. V tu chvíli si také uvědomil, že má v sedlové brašně revolver a že se jej musí rychle zbavit.

"V pořádku, pane Demetrie, tady je letenka, jděte k východu číslo jedna. A

tady máte letenku na tu linku z Kansas City. Bude to východ A-34, první třída, místo v uličce, sedadlo 2-C. Chcete se na něco zeptat?"

"Ne, ne, děkuju vám." Popov popadl letenky a nacpal si je do kapsy. Našel vchod do chodby vedoucí k odletům a vydal se tím směrem. Zastavil se u popelnice, rychle se rozhlédl, opatrně vytáhl obrovskou pistoli z brašny, otřel ji a hodil do popelnice. Ještě jednou se rozhlédl po terminálu. Ne, nikdo si ničeho nevšiml.

Podíval se do brašny, jestli je tam ještě něco, ale byla úplně prázdná. Spokojeně tedy zamířil k bezpečnostní kontrole a prošel magnetickým rámem, aniž by se ozvalo jediné pípnutí. Vzal si sedlovou brašnu z posuvného pásu, rozhlédl se, uviděl pánské toalety a vykročil rovnou k nim. Za pár minut už byl zase venku a cítil se mnohem lépe.

Viděl, že na tomto venkovském letišti jsou jenom dva východy k letadlům, ale měli tu také bar, a tam se hned vydal. V peněžence měl padesát dolarů v hotovosti; pět zaplatil za dvojitou vodku, kterou do sebe hodil, a vykročil k východu, vzdálenému asi sto stop. Podal úředníkovi letenku. Ten mu pokynul směrem ke dveřím. Bylo to vrtulové letadlo - něčím takovým už neletěl celé roky. Jenže dnes by se spokojil i s pohonem na gumu, a tak vyklopýtal po schodech na palubu letounu Saab 340B, určeného k přepravě na krátké vzdálenosti. Po pěti minutách se vrtule začaly otáčet a Popov se trochu uvolnil. Třicet minut do Kansas City, čtyřicet pět minut na přestup, a pak už ho čeká Boeing 737, letící do New Yorku. Poletí první třídou, a tak dostane i zadarmo napít. Nejlepší ze všeho bylo, že na své straně seděl úplně sám, takže si s ním nikdo nechtěl povídat. Popov potřeboval přemýšlet. Důkladně, rychle, ale ne příliš rychle.

Zavřel oči. Vzápětí se letoun rozjel a hukot motorů přehlušil všechny ostatní zvuky. Tak dobře, začal uvažovat, co ses všechno dověděl a co s tím budeš dělat? Docela jednoduché otázky, ale nejprve musí dát dohromady odpověď na tu první, než bude moci uvažovat o tom, jak odpovědět na druhou. Bezmála se začal modlit k Bohu, v jehož existenci nevěřil. Místo toho však jen upřeně hleděl z okna na temnotu dole, zatímco jeho myšlenky se pohybovaly ve zcela jiných temnotách.

*****

CLARK se s trhnutím probudil. V Herefordu byly tři hodiny ráno a jemu se zdál nějaký sen, jehož obsah se však s probuzením vytratil jako oblak dýmu - beztvarý, neuchopitelný. Věděl, že to byl nepříjemný sen; soudil tak ze skutečnosti, že se probudil, což se mu stávalo málokdy i při nejnebezpečnějších posláních. Uvědomil si, že se mu třesou ruce, a netušil proč. Rozhodl se na to nemyslet, otočil se na bok, zavřel oči a snažil se znovu usnout. Zítra má schůzi kvůli rozpočtu. To je prokletí jeho funkce velitele Duhy, že si musí hrát na nějakého pitomého účetního. Možná, že právě o tom se mu zdálo, pomyslel si s hlavou na polštáři. Že je navěky uvězněn s účetními, kteří debatují o tom, kde se peníze berou a kam se podějí...

*****

HLADCE přistáli v Kansas City a saab zastavil u terminálu. Tam se mu také přestaly otáčet vrtule. Nějaký zřízenec vylezl na křídlo a zachytil jeden list vrtule do smyčky provazu, aby se nemohla pohnout, když vystupují cestující. Popov se podíval na hodinky. Jsou tu o pár minut dřív. Vyšel ze dveří na čerstvý vzduch a vstoupil do terminálu. O tři východy dál, u dveří označených A-34, se přesvědčil, že našel správný let, a opět vyhledal místní bar. Smělo se tu dokonce i kouřit, což na amerických letištích nebývá zvykem, a tak čichal dým z cigaret a vzpomínal na mládí, kdy kouříval cigarety Trud. Málem jednoho z Američanů požádal o cigaretu. Nakonec si to rozmyslel a v rohovém

boxu si dal ještě jednu dvojitou vodku. Seděl tváří ke zdi, protože nechtěl, aby si ho tady někdo zapamatoval. Po třiceti minutách začali volat cestující k odletu. Položil na stůl desetidolarovku a kráčel pryč. Pořád ještě nesl sedlovou brašnu; napadlo ho, proč se s ní vlastně tahá. Jenže by vypadalo divně, kdyby nastoupil do letadla úplně bez zavazadel, a tak si ji nechal a nacpal ji do odkládacího prostoru nad sedadlem. Nejlepší bylo, že sedačka 2-D byla volná. Posadil se na ni a zahleděl se z okna, aby mu letuška moc neviděla do obličeje. Pak se Boeing 737 rozjel a vzlétl do noci. Popov odmítl nabízený nápoj. Vypil toho už dost. Trocha alkoholu sice pomáhá uspořádat myšlenky, ale je-li jej příliš mnoho, začne je mást. Vypil toho přesně tolik, kolik potřeboval na uvolnění, a víc nebylo třeba.

Co se tedy dnes dověděl? A jak to zapadá do všeho, co zjistil během pobytu v komplexu budov v západním Kansasu? Odpověď na druhou otázku byla snazší: všechna konkrétní fakta, která zjistil dnes, se nikterak nerozcházejí s tím, jak sídlo projektu vypadá a kde je umístěno, a ani s charakterem jeho výzdoby. Těmto zjištěním neprotiřečí ani časopisy na nočním stolku, videokazety vedle televizoru a všechny ty řeči, jež vyslechl na chodbách nebo v jídelně. Ti šílenci se prostě rozhodli ve jménu svých pohanských idejí uspořádat konec světa. Jenže, jak k čertu o tom někoho přesvědčí? A která konkrétní fakta bude muset prozradit a komu? Musí to být někdo, kdo mu uvěří a kdo podnikne nějaké kroky. Jenže kdo? A je tu ještě jeden problém. Zavraždil Fostera Hunnicutta - v tomto ohledu nemá na vybranou: musí se dostat pryč, a tohle je jediná možnost, jak zmizet nepozorovaně. Jenže teď ho mohou obvinit z vraždy; zadrží ho policie, a jak se potom dokáže s někým spojit, aby těm zatraceným druidům zabránil provést to, co chystají? Té historce žádný policajt na světě neuvěří. Pro člověka s normálním způsobem uvažování je příliš groteskní - lidé kolem projektu si už jistě připravili krycí legendu pro případ, že by úřady začaly něco vyšetřovat. To je přece základní bezpečnostní pravidlo a Henriksen se o to určitě postaral osobně.

*****

CAROL Brightlingová stála ve své kanceláři. Právě napsala dopis personálnímu šéfovi, že si bere volno kvůli zvláštnímu vědeckému projektu. Už dřív během dne to s Arniem van Dammem probrala a on proti jejímu odjezdu nic nenamítal. Jednoznačně jí dal najevo, že tady ji nikdo postrádat nebude. Nu, pomyslela si s ledovým pohledem, upřeným na obrazovku, tebe taky ne, až přijde čas.

Vložila dopis do obálky, zalepila ji a položila na stůl asistenta, aby ji zítra odeslal do Bílého domu. Svou práci pro projekt a pro planetu už odvedla a je načase odejít. Je to dlouho, tak dlouho, co ji naposledy John objal. Jejich rozvodu se dostalo maximální publicity. Bylo to nutné. Jako manželka jednoho z nejbohatších mužů v zemi by nikdy nezískala místo v Bílém domě. Proto se ho musela zříci a on se veřejně zřekl jejich hnutí a všeho, v co spolu věřili už před deseti lety, kdy poprvé zformulovali myšlenku, jež vedla k uskutečnění projektu. Jenže on ve skutečnosti nikdy nepřestal věřit a ona také ne. A tak se jí podařilo dostat až do vlády a získat prověření pro přístup k utajovaným skutečnostem, což jí umožnilo přístup prakticky ke všemu, dokonce i k operativnímu zpravodajství, a když John potřeboval, předávala mu informace. Především získala přístup k údajům o biologických zbraních, takže věděli, co v tomto směru dělají pro ochranu Ameriky vládní výzkumné organizace, a on mohl Šivu upravit tak, aby dokázal vzdorovat jakékoli vakcíně, kromě té, kterou navrhne společnost Horizon.

Avšak nebylo to zadarmo. John se ukazoval na veřejnosti s různými mladými ženami a nepochybně si začal i s mnoha jinými, protože byl vždycky vášnivý muž.

O tomhle před tím veřejným rozvodem nikdy nemluvili a ji pokaždé

nepříjemně zaskočilo, když se s ním občas setkala při některých veřejných příležitostech, jichž se museli oba zúčastnit. Vždycky měl vedle sebe nějakou krasotinku, pokaždé jinou, protože opravdový vztah navázal jedině s ní. Carol Brightlingová se ujišťovala, že je tedy všechno v pořádku, protože to znamená, že je jedinou ženou, která opravdu patří do Johnova života, a ty otravné mladice jsou jen náhražka, užívaná za účelem uspořádání jeho mužských hormonů.... Jenže nebylo snadné se na to dívat a ještě těžší bylo na to myslet o samotě doma, kdy měla za společníka jen Jiggse a často svou samotu i oplakala.

Avšak tyto osobní drobnosti musely kvůli projektu stranou. Její působení v Bílém domě jen posílilo její přesvědčení. Viděla tu všechno, vzpomínala Carol, od podrobných popisů nových jaderných bomb až po hlášení o biologických zbraních. Pokus Íránců vyvolat celostátní epidemii - to se stalo těsně před jejím příchodem do úřadu - ji vyděsil a současně povzbudil. Vyděsil proto, že opravdu ohrožoval její zemi, která měla k dispozici obrovské prostředky k zasazení protiúderu. A povzbudil, protože se tak snadno a rychle dověděla, že skutečně efektivní obrana proti takovému útoku je přinejmenším obtížná, neboť je třeba vyrobit Vakcíny proti modifikovaným virům. Koneckonců, íránský útok jen zesílil všeobecné obavy z takové hrozby, a tím snáze se bude vakcína A nabízet veřejnosti... a také vládním byrokratům, tady i všude jinde na světě, kteří chutě skočí po nabízené možnosti léčby. Až na to přijde, dokonce se vrátí do úřadu a bude naléhat, aby vláda schválila toto opatření, tak důležité pro zachování zdraví národa. A oni jí uvěří.

Doktorka Carol Brightlingová vyšla z kanceláře, dala se širokou chodbou doleva a seběhla po schodech k zaparkovanému autu. Za dvacet minut už automobil opět zamkla a vystoupala po schodišti ke svému bytu, kde ji uvítal věrný Jiggs. Skočil jí do náručí a jako vždycky třel svůj hebký kožich o její ňadra. Jejích nešťastných deset let skončilo a jakkoli těžká a nesnesitelná se ta oběť zdála, odměnou jí bude zelenající se planeta a příroda, jež se opět zaskví v celé slávě.

*****

BYLO příjemné být opět v New Yorku. Sice se neodvážil vrátit do svého bytu, ale tohle je aspoň město a tady dokáže zmizet stejně snadno jako krysa na smetišti. Taxikáře požádal, aby ho zavezl do Essex House, solidního hotelu u jižního konce Central Parku. Zapsal se tam jako Joseph Demetrius. V pokoji byl dokonce i minibar, a tak si namíchal drink ze dvou malých lahviček vodky americké značky, ale byl příliš napjatý, aby si uvědomil nepříliš kvalitní chuť. Mezitím už dospěl k jistému rozhodnutí. Vytočil číslo letecké společnosti, aby si ověřil údaje letového řádu, podíval se na hodinky a zatelefonoval do recepce a požádal, aby ho vzbudili v přišernou hodinu - o půl čtvrté ráno. Ani se nesvlékl a zhroutil se na lůžko.

Ráno bude muset rychle nakoupit pár věcí a zajít do bankovního sejfu pro pas na jméno Demetrius. Potom si z bankomatu vybere pět se dolarů v hotovosti - což mu umožní jeho MasterCard - a bude v bezpečí... vlastně ne tak docela, ale aspoň o něco více v bezpečí než teď; natolik, aby si opět mohl důvěřovat a doufat v budoucnost, pokud ovšem se podaří projekt zastavit. Když ne, pomyslel si za zavřenýma a trochu opilýma očima, ví aspoň, čemu se vyhnout, aby se uchoval při životě. Pravděpodobně.

*****

CLARK se probudil v obvyklou hodinu. Jeho vnuk už po dvou týdnech života spal lépe; alespoň dnes ráno si načasoval probuzení na stejnou chvíli jako pán domu, zjistil John, když se vynořil z koupelny a uslyšel, jak vnuk kňourá v ložnici, kterou obýval společně s Patsy. Sandy ty zvuky probudily, i když

předtím ignorovala zvonění budíku u Johnovy postele. Její mateřský či babičkovský instinkt zřejmě dokáže rozlišovat zvuky podle důležitosti. Clark se vydal do kuchyně zapnout kávovar, otevřel venkovní dveře a sebral ranní noviny - Times, Daily Telegraph a Manchester Guardian - aby si přečetl, co se děje. Během doby už zjistil, že britské noviny jsou psány kvalitněji než většina amerických a články v nich jsou obsažnější.

Ten mrňous pěkně roste, pomyslel si, když do kuchyně vešla Patsy s malým Johnem Conorem u prsu a hned za ní přišla i Sandy. Jeho dcera ovšem nepila kávu, ze strachu, že by se kofein mohl dostat do mateřského mléka. Pila jenom mléko, zatímco Sandy začala připravovat snídani.

V půl sedmé už byl John oblečený a zamířil ke dveřím. Dnes ráno, na rozdíl od jiných dnů, pojede na hřiště účastnit se ranní rozcvičky. Bude tam první četa. Ještě stále jich je málo po ztrátách při té přestřelce u nemocnice, ale jsou nafoukaní a tvrdí jako vždycky předtím. Dnes ráno vedl rozcvičku seržant Franklin. Clark se řídil jeho pokyny, i když to nedokázal tak dokonale jako ti mladíci kolem, ale snažil se alespoň trochu držet tempo, aby si zasloužil jejich respekt - i když si byl vědom i několika pohrdavých pohledů, které mu, starému paprikoví, jasně dávaly najevo, že si hraje na něco, čím není. John si všiml, že druhá četa - také v omezeném počtu - cvičí na opačné straně hřiště pod vedením seržanta Eddieho Price. Po půlhodině se znovu osprchoval; připadlo mu často divné sprchovat se dvakrát za sebou během devadesáti minut, ale ranní sprcha hned po probuzení se stala natolik nedílnou součástí jeho života, že se jí nedokázal zříci, a po rozcvičce s mužstvem prostě potřeboval další. Potom se ustrojil do šéfovského obleku, vešel do budovy velitelství a nejdřív ze všeho zkontroloval fax, kde jako obvykle našel zprávu z FBI, že v případě Serov se nic nového nezjistilo. Další faxová zpráva sdělovala, že mu dnes ráno kurýr přiveze balíček z Whitehallu, ale nepsali tam, co to bude. Zapnul kávovar a pomyslel si, že se to časem doví.

Al Stanley se dostavil krátce před osmou. Pořád ještě na něm bylo vidět, že utrpěl zranění, ale na svůj věk se z toho dostal docela dobře. Za dvě minuty po něm dorazil Bill Tawney, a tak bylo celé velení Duhy na místě a připraveno na další pracovní den.

*****

PŘI zazvonění telefonu sebou Popov škubl. Zatápal rukou ve tmě, netrefil se a zkusil to znovu. "Ano."

"Pan Demetrius? Je půl čtvrté," ozvala se spojovatelka.

"Ano, děkuju vám," řekl Dmitrij Arkaďjevič. Rozsvítil a spustil bosé nohy na koberec. Na lístek vedle telefonu si zapsal, jak musí vytáčet číslo, které chce volat: devět... nula-jedna-jedna-čtyři-čtyři...

*****

ALICE Foorgateová přišla do práce o něco dřív. Odložila kabelku do zásuvky stolu, sedla si a začala se probírat poznámkami ohledně všeho, co se má dnes udělat. Ach ano, ta schůze o rozpočtu. Pan Clark bude mít určitě mizernou náladu až do oběda. Vtom zazvonil telefon.

"Chtěl bych mluvit s Johnem Clarkem," řekl nějaký hlas.

"Smím vědět, kdo volá?"

"Ne," opáčil hlas. "Nesmíte."

Sekretářka překvapeně zamrkala. Málem už mu řekla, že za těchto okolností ho nemůže spojit, ale neudělala to. Bylo příliš časně na takové nepříjemnosti. Nechala volajícího čekat a stiskla tlačítko.

"Máte tady hovor na jedničce, pane."

"Kdo je to?" chtěl vědět Clark.

"To mi neřekl, pane."
"No dobře," zavrčel John. Připojil se na linku a ohlásil se. "John Clark u telefonu."
"Dobré jitro, pane Clarku," pozdravil ho neznámý hlas.
"Kdo je to?" zeptal se John.
"Máme jednoho společného známého, jmenuje se Sean Grady."
"Ano?" Clarkova ruka pevněji sevřela sluchátko a prstem udeřil do tlačítka s nápisem RECORD, aby spustil nahrávání.
"Takže mě asi budete znát pod jménem Josef Andrejevič Serov. Měli bychom se sejít, pane Clarku."
"Ano," přisvědčil John klidným hlasem. "To bych byl rád. Jak to uděláme?"
"Myslím, že se setkáme ještě dnes. V New Yorku. Poletíte concordem, let číslo jedna společnosti British Airways na Kennedyho letiště a já se s vámi setkám v jedenáct dopoledne u vchodu do zoo v Central Parku. Je tam taková budova z červených cihel, co vypadá jako hrad. Budu tam přesně v jedenáct. Nějaké otázky?"
"Myslím, že ne. Tak dobrá, v jedenáct v New Yorku."
"Děkuju a sbohem." Na lince se rozhostilo ticho a Clark stiskl další tlačítko.
"Alice, můžete ke mně, prosím vás, zavolat Billa s Alistairem?"
Dostavili se během tří minut. "Poslechněte si tohle, pánové," řekl John a spustil záznamník.
"A sakra," vydechl Bill Tawney o vteřinu dřív, než se stačil podobně vyjádřit i Al Stanley. "Chce se s tebou vidět? Proč asi?"
"Je jen jediný způsob, jak to zjistit. Musím stihnout ten concorde do New Yorku. Ale, vzbudil bys Malloye, aby mě hodil vrtulníkem na Heathrow?"
"Ty tam fakt poletíš?" podivil se Stanley. Odpověď byla zřejmá.
"A proč ne? Páni," zazubil se John, "aspoň se vyhnu tý pitomý rozpočtový schůzi."
"To jo. Ale může to být nebezpečné."
"Požádám FBI, ať mi pošlou někoho, kdo na mě dá pozor. A budu mít s sebou kamarádku," dodal Clark. Měl na mysli svoji berettu. "Máme co dělat s profesionálním vyzvědačem. Větší nebezpečí hrozí jemu než mně, leda by ze své strany rozjel opravdu rozsáhlou a komplikovanou operaci - a něco takového bychom asi zpozorovali. Chce se se mnou sejít. Je to profík, a to znamená, že mi chce něco povědět. Anebo se mě na něco zeptat, ale já bych byl radši pro tu první variantu."
"S tím se nedá než souhlasit," uznával Tawney.
"Ještě nějaké námitky?" otázal se Clark svých nejvýše postavených podřízených. Žádné nezazněly. Byli stejně zvědaví jako on, ale také si přáli, aby ta schůzka v New Yorku byla dobře zabezpečena. S tím snad nebudou žádné potíže.
Clark mrkl na hodinky. "Je tam právě krátce před čtvrtou hodinou - a on se chce sejít ještě dnes. To je opravdu hodně narychlo. Proč má tak naspěch? Napadá vás něco?"
"Leda by ti chtěl vysvětlit, že s tím incidentem v nemocnici neměl nic společného. Ale jinak?" Tawney potřásl hlavou.
"Je to taky trochu časově nevhod. To letadlo odlétá o půl jedenácté, Johne," zdůraznil Stanley. "Na východním pobřeží je teď půl čtvrté. Nikdo ze šéfů nebude v práci."
"Tak je vzbudíme." Clark pohlédl na svůj telefon a stiskl tlačítko přímého okruhu s velitelstvím FBI.
"FBI," ozval se neznámý hlas.
"Potřeboval bych mluvit s náměstkem ředitele Chuckem Bakerem."
"Myslím, že tady teď pan Baker nebude."
"To vím. Zavolejte mu domů. Povězte mu, že volá John Clark." Skoro jako by slyšel, jak ten druhý řekl no do prdele, ale rozkaz byl vydán hlasem, který

zněl velmi vážně, a tedy musel být splněn.

"Haló," ozvalo se o minutu později ospale ze sluchátka.

"Chucku, tady je John Clark. Něco se pohnulo v Serovově případu."

"Co se stalo?" A proč to, hergot, nemůže počkat čtyři hodiny?

John všechno vysvětlil. Slyšel, jak se ten druhý probouzí.

"V pořádku," prohlásil Baker. "Pošlu lidi z New Yorku, aby na tebe počkali na letišti, Johne."

"Díky, Chucku, je mi líto, že jsem tě vytáhl z postele tak časně."

"No jo. Tak ahoj."

Dál už to bylo snadné. Malloy se po ranní rozcvičce objevil ve své kanceláři a zatelefonoval, ať mu připraví vrtulník. Netrvalo to dlouho; nejobtížnější bylo protáhnout se hustým provozem přilétajících a odlétajících letadel, ale nakonec helikoptéra přistála na letišti pro malé stroje a odtud Johna odvezl vůz letištní ochranky k příslušnému terminálu, kde si Clark dvacet minut před odletem vyzvedl letenku. Současně se vyhnul bezpečnostní kontrole, což mu ušetřilo trapné vysvětlování, proč s sebou veze pistoli. Na takové lidi totiž ve Spojeném království pohlížejí jako na osoby nakažené leprou. Služby byly skvělé, v britském stylu, a před nástupem do letadla musel odmítnout nabízenou sklenici šampaňského. Potom začali volat cestující k odletu a Clark nastoupil do nejrychlejšího dopravního letadla na světě, které ho doveze na Kennedyho letiště. Kapitán jim jako obvykle podal podrobné informace o celém letu a pak už se obrovský letoun, vlečený tahačem, odpoutal od letištní budovy. Za necelé čtyři hodiny budou ve Státech, pomyslel si John. Není to cestování úžasné? Navíc mu nyní ležel na klíně balíček, který před chvílí doručil kurýr. Byl to osobní spis jistého Dmitrije Arkaďjeviče Popova. Obsah je určitě důkladně upraven, ale i tak má k dispozici zajímavé čtení. Concorde se vzepjal k nebesům a rozletěl se na západ, do Ameriky. Díky, Sergeji Nikolajeviči, pomyslel si John a začal obracet stránky. Viděl, že je to skutečně pravý spis KGB. Na některých fotokopiích byly v horních levých rozích stopy po otvorech, což znamenalo, že tyto listy pocházejí z dob, kdy KGB ještě spínala papíry špendlíky místo sešívačkou. Tak to dělali někdy od dvacátých let, tehdy se opičili po MI6. Právě takové drobnosti znají jenom zasvěcenci.

*****

CLARK už byl v půli cesty přes Atlantik, když se Popov znovu probudil. Bylo čtvrt na osm. Objednal si snídani do pokoje a před namáhavým dnem provedl důkladnou očistu. V osm patnáct vyšel hlavním vchodem z hotelu a ze všeho nejdřív se začal rozhlížet po nějakém otevřeném obchodu s pánskými oděvy. Ukázalo se, že to není tak jednoduché, ale nakonec našel krám, kde otevírali přesně v devět. Za půl hodiny už odcházel s drahým, i když ne příliš dobře padnoucím šedým oblekem; měl k němu i košile a kravaty. Vrátil se do hotelu a hned se převlékl. Pak už bylo načase vydat se na procházku do Central Parku.

Budova zoo v Central Parku vypadala dost zvláštně. Byla postavena z cihel a na střeše měla cimbuří jako na obranu před nepřáteli, ale ve stěnách byla spousta oken a navíc se celá stavba choulila v dolíku, místo aby se hrdě vypínala na návrší jako správný hrad. Popov usoudil, že američtí architekti mají o těchto věcech zřejmě jiné představy. Procházel se kolem a pátral po agentech FBI - nebo CIA? - kteří tu určitě někde budou dohlížet na průběh schůzky. Možná ho dokonce zatknou, jenže proti tomu nemůže nic dělat. Teď se právě doví, je-li tenhle John Clark opravdový zpravodajec. Toto řemeslo má své zákony a Clark by se jich měl držet, přinejmenším z profesionální zdvořilosti. Věděl, že podstupuje obrovské riziko, a právě proto by ho měl Clark respektovat; ale nemůže si tím být jist. Koneckonců, co je vůbec na světě jisté?

*****

DOKTOR Killgore přišel do jídelny v obvyklou hodinu a s překvapením zjistil, že tu není ani jeho ruský přítel, ani Foster Hunnicutt. Nu, třeba oba zaspali. Loudal se se snídaní o dvacet minut déle než jindy, ale nakonec se sebral a rozjel se ke stájím sám. Tam ho čekalo další překvapení. Syrovátka i Jeremiáš běhali v ohradě neosedlaní a bez uzdy. Zatím netušil, že oba koně v noci došli domů sami. Udiveně je odvedl do jejich stání a pak si osedlal svého koně. Počkal u ohrady ještě patnáct minut v domnění, že se jeho přátelé objeví, ale neobjevili se, a tak se s Kirkem Macleanem vydali na ranní projížďku po krajině jen ve dvou.

*****

SULLIVAN měl pocit, že tyto tajemné stránky jeho zaměstnání mohou být docela zábavné. Seděl za volantem vozu, který byl navenek dodávkou společnosti Consolidated Edison, a na sobě měl kombinézu se stejným nápisem. Kombinéza byla dostatečně plandavá, takže by pod to ohavné oblečení poschovával třeba celý tucet různých zbraní, ale hlavně byl díky ní prakticky neviditelný. V ulicích New Yorku je takových uniforem tolik, že si jich nikdo nikdy nevšimne. Tohle skryté sledování někdo rozjel strašně nahonem. Na místě schůzky už se shromáždilo osm agentů a všichni mají u sebe Serovovu pasovou fotografii, pokud jim ovšem bude co platná. Neznají ani přibližnou výšku a váhu, takže prostě pátrají po OB - obyčejném bělochovi, a takových jsou v New Yorku nejmíň tři milióny.

Jeho partner Chatham v obleku s vázankou čekal uvnitř terminálu u stojánky, kam přiletí let BA 001. Také on měl kombinézu, jenže schovanou v dodávce, kterou Sullivan zaparkoval před terminálem. Neměli ani ponětí, kdo je tenhle John Clark, na kterého čekají, ale podle náměstka ředitele Bakera to je někdo šíleně důležitý.

Letadlo přistálo přesně podle letového řádu. Clark vstal ze svého sedadla 1-C a vystoupil z letadla jako první. Eskortu od FBI, čekající u východu, zpozoroval okamžitě.

"Čekáte na mě?"

"Vaše jméno, pane?"

"John Clark. Chuck Baker asi..."

"Ano. Pojďte za mnou, pane." Chatham ho vyvedl ven zkratkou - obešel pasovou i celní kontrolu, a tak John zase jednou vstoupil na území státu, aniž by dostal do pasu razítko. Dodávka byla hned na ráně. Clark k ní bez říkání zamířil a nastoupil dovnitř.

"Ahoj, já jsem John Clark," pozdravil řidiče.

"Tom Sullivan. S Frankem už se znáte."

"Tak jedem, pane Sullivane," pobídl ho John.

"Ano, pane." Dodávka se rozjela. Vzadu se Chatham soukal do své modré kombinézy.

"Oč se vlastně jedná, pane?"

"Musím se s někým setkat."

"Serov?" zeptal se Sullivan a zamířil s vozem k dálnici.

"Jo, jenže se ve skutečnosti jmenuje Popov. Dmitrij Arkaďjevič Popov. Je to bývalý plukovník KGB. Mám jeho osobní spis, pročetl jsem si ho cestou. Je to specialista na jednání s teroristy, pravděpodobně má víc kontaktů než telefonní společnost."

"A tenhle chlápek připravil tu akci, co..."

"Jo," přikývl John na předním sedadle pro spolujezdce. "Šli po mojí ženě a po mé dceři. To byly jejich hlavní cíle."

"A sakra!" poznamenal Chatham, kterému se už podařilo zapnout zip svého úboru. Tohle předtím nevěděli. "A vy se s tím syčákem chcete sejít?"

"Kšeft je kšeft," pokrčil John rameny, aniž přesně věděl, zda tomu opravdu sám věří.
"A kdo vlastně jste?"
"CIA, tedy kdysi jsem tam býval."
"A odkud znáte pana Bakera?"
"Mám teď trochu jiné zaměstnání a hodně spolupracujeme s FBI. Nejvíc s Gusem Wernerem, ale v poslední době jsem často mluvil i s Bakerem."
"Máte něco společného s tou partou, co onehdy zmákla teroristy v té anglické nemocnici?"
"Jsem její velitel," přiznal Clark. "Ale nikde to neroztrubujte, ano?"
"V pohodě," přikývl Sullivan.
"Vy děláte na Serovově případu?"
"Je to jedna z věcí, co máme na stole. Ano."
"A co jste zjistili?" chtěl vědět John.
"Máme fotku z pasu - tu asi máte taky."
"Mám něco lepšího: jeho oficiální fotografii ze spisu KGB. Ta je lepší než pasová fotografie. Je na ní zepředu i z profilu, jako když se fotografují vězni, jenže je deset let stará. Co ještě máte?"
"Bankovní účty, záznamy o užívání kreditních karet, poštovní schránku, ale zatím žádnou adresu. Děláme na tom."
"Pro co ho stíháte?" zajímal se John.
"Hlavně spiknutí," řekl Sullivan. "Spiknutí za účelem podněcování terorismu, spiknutí za účelem nezákonného obchodu s drogami. Jsou to dost široká obvinění, takže je používáme vždycky, když není úplně jasné, co se vlastně stalo."
"Můžete ho zatknout?"
"No jestli. Na potkání," ozval se zezadu Chatham. "Chcete, abychom ho zatkli?"
"To ještě tak jistě nevím." Clark se na nepohodlném sedadle zavrtěl, pozoroval blížící se panoráma newyorských mrakodrapů a přemýšlel, co to všechno asi znamená. Brzy se to doví, říkal si John a napadlo ho, že už se těší, až konečně na vlastní oči uvidí toho hajzla, co poslal ozbrojence na jeho manželku a dceru. Zamračil se na blížící se město, ale agenti FBI si toho nevšimli.

*****

POPOV měl dojem, že už se mu podařilo odhalit dva chlapy od FBI, nemluvě o dvou uniformovaných policistech, kteří mohli, ale nemuseli patřit k ostraze, jež se sem stahovala. A stejně na tom nesejde. Musí se s Clarkem sejít, a to znamená, že k té schůzce může dojít jen na veřejnosti, jinak by musel vkráčet přímo do jámy lvové. A k tomu se jaksi nedokázal odhodlat. Tady bude mít aspoň nějakou šanci. Vlastně stačí zamířit směrem na jih k nejbližší stanici metra, seběhnout dolů a chytit první vlak. Tak by jich hodně setřásl a měl by ještě možnost se z toho dostat. Zahodit kabát, změnit vzhled, nasadit si klobouk, který si nacpal do kapsy u kalhot. Počítal, že má šanci asi jedna ku jedné se ztratit, kdyby to bylo nutné. Nebál se, že by po něm někdo střílel; určitě ne v centru nejživějšího amerického města. Jeho hlavní šance však spočívá v tom, že si promluví s Clarkem. Jestli je to takový profík, za jakého ho Popov pokládá, dohodnou se. Musí se dohodnout. Ani jeden z nich nemá na vybranou, říkal si Dmitrij Arkaďjevič.

*****

DODÁVKA přejela East River a ulicemi plnými lidí mířila k západu. John se podíval na hodinky.
"Žádný problém, pane, budeme tam o deset minut dřív," uklidňoval ho

Sullivan.

"Fajn," odvětil John napjatě. Už se to blíží. Musí se dokonale ovládat. John Terence Clark byl vášnivý muž a často se mu stalo, že jím při práci zmítaly emoce, ale tentokrát se to stát nesmí. Ať už je ten Rus kdokoli, pozval ho na schůzku, a to něco znamená. Netušil sice, co to může být, ale musí to znamenat, že se stalo něco moc neobvyklého. Proto se snažil zapomenout na nebezpečí, které nedávno ohrozilo jeho rodinu. Musí být chladný jako led a tvrdý jako kámen. A tak se na předním sedadle dodávky společnosti Consolidated Edison přinutil dýchat zhluboka a uvolnit se. Pozvolna se mu to podařilo. A pak převládla zvědavost. Ten Rus přece ví, že Clark už zjistil, co udělal, a přesto si vyžádal tuhle schůzku a dokonce trval na tom, že k ní musí dojít co nejrychleji. To musí něco znamenat, opakoval si John, když se propletli hustým provozem a zabočili doleva na Pátou avenue. Znovu se podíval na hodinky. Jsou tady o čtrnáct minut dřív. Dodávka zajela k pravému okraji vozovky a zastavila. Clark vystoupil a vykročil jižním směrem po přeplněném chodníku, kolem lidí, prodávajících staré knihy a různé tretky z přenosných dřevěných krabic. Agenti FBI za ním s dodávkou popojeli a zastavili u budovy, kde mělo dojít ke schůzce. Vystoupili s nějakými papíry v rukou a začali se rozhlížet - John měl dojem, že na zaměstnance společnosti Con Ed jsou trochu moc nápadní. Zabočil doprava, sešel po schodech a zahleděl se na budovu, kterou někdy před sto lety postavili v domnění, že takhle vypadá hrad. Netrvalo to dlouho.

"Dobrý den, Johne Clarku," ozval se za ním mužský hlas.

"Dobrý den, Dmitriji Arkaďjeviči," odpověděl John, aniž by se hned ohlédl.

"Výborně," řekl ten hlas pochvalně. "Blahopřeju, že jste vypátral jedno z mých jmen."

"Máme slušné zpravodajce," prohodil John a ještě stále se neohlédl.

"Měl jste příjemný let?"

"Hlavně rychlý. Nikdy předtím jsem concordem neletěl. Nebylo to nepříjemné. Tak, Dmitriji, co pro vás můžu udělat?"

"Ze všeho nejdřív se chci omluvit za své styky s Gradym a jeho lidmi."

"A co ty další operace?" nadhodil Clark. Byl to risk, ale on měl chuť trochu riskovat.

"Ty se vás přímo netýkaly a zabili při nich jen jednoho člověka."

"Jenže to byla nemocná malá holka," opáčil John pohotově.

"To ne, se Světovým parkem jsem neměl nic společného. Jenom ta banka v Bernu a ten obchodník ve Vídni. Ano, to byly moje operace, ale zábavní park k nim nepatří."

"Takže jste se zapletl do tří teroristických operací. To je v rozporu se zákonem. Víte to?"

"Ano, to si uvědomuju," odpověděl Rus suše.

"Co tedy pro vás můžu udělat?" zopakoval John.

"Jde spíš o to, co já můžu udělat pro vás, Clarku."

"A copak to je?" Ani teď se neotočil. Někde v okolí tu však hlídá aspoň půl tuctu lidí od FBI, možná dokonce i mikrofonem, aby věděli, o čem je řeč. V tom spěchu si Clark nestihl vzít příslušné nahrávací zařízení.

"Clarku, můžu vám povědět, jaký byl důvod těch tří operací a jméno člověka, který to všechno připravil - je to dost přišerné. Teprve včera, ani ne před čtyřiadvaceti hodinami, jsem přišel na to, oč vlastně jde."

"A oč tedy?" otázal se John.

"Chtějí zabít skoro všechny lidi na celé planetě," odpověděl Popov.

Clark se zastavil, otočil se a pohlédl na něho. Zjistil, že fotografie KGB byla dost kvalitní. "To je nějaká blbost z biografu?" zeptal se chladně.

"Clarku, ještě včera jsem byl v Kansasu. Tam jsem se dověděl všechno o plánech toho jejich projektu. Zastřelil jsem chlapa, který mi to pověděl, abych mohl utéct. Jmenoval se Foster Hunnicutt, lovec z hor odněkud z Montany. Střelil jsem ho do hrudi jeho vlastním revolverem, koltem čtyřiačtyřicítkou. Odsud jsem došel k nejbližší dálnici, podařilo se mi vyžebrat si svezení na

nejbližší letiště, odsud potom do Kansas City a dál do New Yorku. Před necelými osmi hodinami jsem vám zavolal z hotelového pokoje. Ano, Clarku, vím, že mě můžete dát zatknout. Určitě nás vaši lidi sledují, nejspíš někdo od FBI," dodal, zatímco spolu kráčeli ke zvířecím klecím. "Stačí, abyste zamával, a oni mě seberou. Právě jsem vám řekl jméno muže, kterého jsem zastřelil, a pověděl jsem vám, i kde se to stalo. Dál mě máte v hrsti v souvislosti s těmi teroristickými útoky a nejspíš i kvůli obchodu s drogami. To všechno vím, a přesto jsem si tuhle schůzku vyžádal. Myslíte, že si dělám srandu, Johne Clarku?"

"Možná ne," odvětil velitel Duhy a zadíval se na něho.

"Výborně, v tom případě navrhuju, abyste mě dovedl do místní kanceláře FBI nebo na jiné bezpečné místo, kde vám ty informace budu moct předat v klidu a bezpečí. Žádám jen, abyste mi slíbil, že mě tam nezadrží ani nezatknou."

"A vy byste mi věřil, kdybych vám to slíbil?"

"Ano. Jste od CIA a znáte pravidla hry. Nebo snad ne?"

Clark přikývl. "Dobrá, máte moje slovo - pokud mluvíte pravdu."

"Johne Clarku, přál bych si, aby to nebyla pravda," řekl Popov. "Vážně bych si to přál, tovaryšč."

John se mu tvrdě zadíval do očí a uviděl v nich strach... ne, to bylo ještě něco víc než strach. Ten člověk mu řekl soudruhu. To už něco znamená, zvlášť za těchto okolností.

"Tak pojďte," pobídl ho John. Otočil se a zamířil k Páté avenue.

*****

"TADY jsou naše subjekty," ozval se ve sluchátkách ženský hlas. "Subjekt Serov je zabalený a převázaný mašličkou jako dárek z hračkářství. Počkat. Oni se otáčejí a jdou na východ, na Pátou."

"Fakticky?" podivil se Frank Chatham a vtom už uviděl, jak rychlým krokem míří přímo k místu, kde parkuje jeho vůz.

"Máte tady nějaký bezpečný úkryt?" zeptal se Clark.

"No, máme, ale..."

"Hned nás tam odvezte!" přikázal Clark. "A tu sledovací operaci můžete ukončit. Taky hned. Dmitriji, nastupte si," dodal a otevřel dveře.

Bezpečný úkryt se nacházel jen o deset bloků dál. Sullivan zaparkoval dodávku a všichni čtyři zašli do domu.

37 KAPITOLA - PLAMEN ZHASÍNÁ

ONEN BEZPEČNÝ ÚKRYT BYL ČTYŘPATROVÝ DŮM Z OPUKY, který před několika desetiletími věnoval federální vládě jeden vděčný obchodník, jehož uneseného syna FBI zachránila živého a zdravého. Používali jej hlavně k rozhovorům s diplomaty OSN, kteří tak či onak spolupracovali s americkou vládou, a byl také jedním z míst, kde se zdržoval Arkadij Ševčenko, nejvýše postavená osobnost, jež kdy uprchla ze Sovětského svazu. Napohled nevypadal nijak nápadně, avšak uvnitř byl důkladný systém bezpečnostních opatření a tři pokoje vybavené nahrávacím zařízením a polopropustnými zrcadly. Jinak zde stály běžné stoly a nezvykle pohodlná křesla. Dům byl neustále obsazen; obvykle se tu zdržoval nějaký bažant z newyorské pobočky FBI, jehož povinnosti se příliš nelišily od povinností domovníka.

Chatham je zavedl do nejvyššího patra, kde se Clark s Popovem usadili v jakési krychli bez oken. Připravili mikrofon a cívky magnetofonu se začaly otáčet. Za jedním zrcadlem začala pracovat videokamera.

Clark začal tím, že do mikrofonu nadiktoval datum, čas a místo výslechu. "Je zde se mnou Dmitrij Arkaďjevič Popov, plukovník bývalé sovětské KGB ve

výslužbě. Předmětem tohoto výslechu budou aktivity mezinárodních teroristů. Jmenuju se John Clark a jsem důstojníkem Ústřední zpravodajské služby. Kromě nás jsou zde -"

"- zvláštní agent Tom Sullivan..."

"...a -"

,,- zvláštní agent Frank Chatham..."

"... z Newyorské pobočky FBI. Dmitriji, začněte, prosím," dodal John.

Pro Popova to byla strašná zkušenost a na prvních několika minutách jeho vyprávění to bylo znát. Oba agenti FBI dávali otevřeně najevo svoji nedůvěru, dokud nezačal vyprávět o ranních vyjížďkách v Kansasu.

"Maclean? Jak se jmenuje křestním jménem?" vyhrkl Sullivan.

"Myslím, že Kirk... nebo snad Kurt, ale myslím, že to končí na K," odpověděl Popov. "Hunnicutt mi pověděl, že tady v New Yorku unášel lidi, které používali jako pokusná zvířata při vývoji toho viru Šiva."

"Do hajzlu," vydechl Chatham. "Jak ten chlap vypadá?"

Popov jim ho velmi přesně popsal, včetně délky vlasů a barvy očí.

"Pane Clarku, my ho známe. Vyšetřovali jsme ho v souvislosti se zmizením mladé ženy, jisté Mary Bannisterové. A za velmi podobných okolností se

ztratila ještě nějaká Anne Pretloeová. Kristova noho, vy říkáte, že je zavraždili?"

"Ne, říkám, že zemřely při pokusech s tou nemocí, kterou se chystají rozšířit v Sydney."

"Společnost Horizon. Ten Maclean tam pracuje. Jeho kolegové nám řekli, že odjel z města."

"Ano, najdete ho v Kansasu," přitakal Popov.

"Víte, jak obrovská je společnost Horizon?" řekl Sullivan.

"Asi hodně. No dobrá, Dmitriji," prohlásil Clark. "Jak přesně chtějí ten virus rozšířit?"

"Foster mluvil o nějakém osvěžovači vzduchu na stadionu. To je všechno, co vím."

John pomyslel na olympijské hry. Dnes se poběží maratón, a to je poslední závod, pak už bude jen večerní závěrečný ceremoniál. Nemá moc času na další úvahy. Otočil se, zvedl sluchátko a vytočil anglické číslo. "Dejte mi Stanleyho," požádal paní Foorgateovou.

"Alistair Stanley," uslyšel ve sluchátku.

"Ale, tady je John. Sežeň Dinga, ať mi sem hned zavolá." John přečetl číslo telefonu. "Hned teď. Neprodleně, Ale. A myslím tím úplně okamžitě."

"Rozumím, Johne."

Podle Clarkových hodinek uplynuly čtyři a půl minuty, než telefon zazvonil.

"Máš kliku, žes mě zastihl, Johne, právě se oblíkám a chci se jít podívat na mara-"

"Drž klapačku, a poslouchej mě, Domingo," zarazil ho drsně Clark.

"JO, Johne, povídej," řekl Chavez. Přitáhl si kus papíru na poznámky. "Je to pravda?" zeptal se po několika vteřinách.

"Myslíme si, že ano, Dingu."

"To je jak ze špatnýho filmu." Nemá to snad něco společného se SPECTRE? říkal si Chavez. Co by z toho kdo měl?

"Dingu, všechno mi to pověděl pan Serov. Josef Andrejevič. Je tady teď se mnou."

"Dobrá, rozumím, pane C. Kdy asi k tomu má dojít?"

"Někdy kolem závěrečného ceremoniálu. Děje se tam dneska ještě něco kromě toho maratónu?"

"Ne, to je poslední velká soutěž a až do konce závodu toho nemáme moc na práci. Počítáme, že se stadion začne plnit tak v pět hodin odpoledne, pak bude závěrečná slavnost a všichni pojedou domů." Včetně mě, chtělo se mu dodat.

"Tak tedy - tohle mají v plánu, Dingu."

"A my jim to máme zatrhnout?"

"Správně. Dejte se do toho. Schovej si tohle číslo. Budu tady celý den na STU čtyřce. Od téhle chvíle musí všechna komunikace probíhat jen po zabezpečených pojítkách, jasné?"

"Jasná věc. Jdu na to, Johne."

"Tak honem. Ahoj."

Chavez zavěsil a zamyslel se, jak vlastně na to má jít. Ze všeho nejdřív musí sehnat svoje lidi. Bydlí všichni ve stejném patře, a tak vyšel na chodbu, u každého z nich zaklepal a přikázal jim, ať přijdou do jeho apartmá.

"Pánové, máme dneska práci. Jde o tohle -," začal a asi pět minut jim vykládal, o co jde.

"Ježíšikriste," vydechl Tomlinson i za všechny ostatní. Byla to dost neuvěřitelná historka, ale oni si už zvykli, že někdy musí poslouchat divné věci a jednat na základě neuvěřitelných informací.

"Musíme najít řídicí místnost toho osvěžovacího systému. Jakmile ji najdeme, postavíme tam stráž. Budeme se střídat. Georgi, Homere, vy půjdete hlídat jako první, pak vás vystřídáme já s Mikem. Řekněme... vždycky dvě hodiny venku a dvě uvnitř. Vysílačky musí být bez ustání v chodu. V případě nutnosti můžete i zabít."

Noonan si instrukce poslechl také. "Dingu, mně to připadá trochu neuvěřitelné."

"Já vím, Time, ale musíme podle toho postupovat."

"Jak myslíš."

"Do práce, chlapi," zavelel Ding.

*****

"KONEČNĚ přišel náš den, Carol," řekl John Brightling své bývalé ženě. "Za necelých deset hodin spustíme projekt." Odložila Jiggse na zem a šla ho obejmout. "Ach, Johne!" "Já vím," řekl. "Trvalo to dlouho. Bez tebe bychom to nedokázali." Henriksen byl také přítomen. "Před dvaceti minutami jsem mluvil s Gearingem. Nádržku s Šivou připojí k potrubí těsně před zahájením závěrečného ceremoniálu. Počasí nám přeje. V Sydney bude zase vedro, prý má být až sedmadevadesát stupňů, takže se lidi budou stahovat pod rozprašovače."

"A zhluboka dýchat," dodal doktor Brightling. To je přece jeden ze způsobů, jak tělo může čelit horku.

*****

CHAVEZ procházel stadionem, potil se v rozpáleném vzduchu a napadlo ho, jestli v tom vedru někteří maratónci nepadnou mrtví. Tak tedy Global Security, s jejímiž lidmi se už také krátce setkal, je do té akce namočená. Pokoušel se vzpomenout na jejich tváře, které zahlédl na dvou krátkých poradách, ale v tuto chvíli potřeboval hlavně najít podplukovníka Wilkersona. Za pět minut na něho narazil ve služební místnosti.

"Brejden, majore Chavezi."

"Ahoj, Franku. Chci se na něco zeptat."

"A na copak?"

"Na ty rozprašovače mlhy. Odkud je to vedené?"

"Z čerpací místnosti u páté sekce, hned nalevo od rampy."

"Jak se tam dostanu?"

"Musíš mít ode mě klíč a poplachový kód. Proč tě to zajímá?"

"Ale, rád bych se tam podíval."

"Nějaký problém, Dingu?" zajímal se Wilkerson.

"Možná. Tak jsem přemýšlel...," Chavez se snažil vymyslet nějakou přesvědčivou lež, "... co kdyby tam někdo nasypal nějakou chemikálii? A tak jsem si řek -"

"- že to prověříš? Už tě předběhl jeden chlápek od Global Security,

kamaráde. Prohlédl celou instalaci. Napadlo ho totéž, co tebe, jen o něco dřív."

"A mohl bych se tam taky podívat?"

"Proč?"

"Říkej tomu třeba paranoia."

"Asi to tak bude." Wilkerson se zvedl ze židle a sňal ze stěny příslušný klíč, "Poplachový kód je jedna-jedna-tři-tři-šest-šest."

Jedenáct třiatřicet šestašedesát, zapamatoval si Ding.

"Fajn, díky, podplukovníku."

"Rádo se stalo, majore," opáčil podplukovník SAS.

Chavez vyšel z místnosti, přidal se ke svým podřízeným, kteří čekali venku, a rychle vykročil zpátky ke stadionu.

"Pověděls jim o té věci?" zajímal se Noonan.

Chavez zavrtěl hlavou. "K tomu nemám svolení. John čeká, že to zvládneme sami."

"Co když budou ozbrojení?"

"Inu, Time, máme povolení v nezbytném případě použít síly, ne?"

"S tím by moh být průšvih," varoval ho agent FBI, kterému oprávnění k zásahu v souvislosti s místními zákony dělalo starosti.

"Jo, asi máš pravdu. Musíme myslet hlavou. To bychom taky měli umět."

*****

KIRK Maclean měl v rámci projektu na starosti dohled nad systémy pro kontrolu ovzduší; hlavně se to týkalo klimatizace a přetlakového systému, jehož potřebnost příliš nechápal. Koneckonců, všichni uvnitř přece dostali vakcínu B a i kdyby se Šiva dostal dovnitř, nemělo by to být nebezpečné. Měl za to, že John Brightling se prostě jen nerad loučí se svými bezpečnostními zásadami, a v podstatě mu to nevadilo. Práci měl snadnou: musel hlavně zkontrolovat číselníky a přístrojové záznamy - to všechno se nacházelo ve stojanech uprostřed technického sálu - a když skončil, vždycky si rád vyjel na koni. Zašel si do dopravní kanceláře pro klíče od jednoho z Kolibříků a zamířil ke stájím pro svého koně. Za dalších dvacet minut už měl osedláno a ujížděl k severu. Jel klusem v travnatých pruzích mezi obilím, kde se obracely kombajny. Opatrně projel psouním městem a vydal se směrem k dálnici, jež tvořila severní okraj území projektu. Asi po čtyřiceti minutách spatřil cosi neobvyklého.

Jako všude na americkém západě, i v této venkovské oblasti žijí supi. Jsou to přírodní hrobaři, či - podle některých vtipálků - přírodní pohřební ústav. Důležitá, i když nechutná součást ekosystému. Uviděl, jak jich šest krouží severozápadně od něho nad čímsi, co leží ve vysoké trávě. Šest, to je hodně - a pak si uvědomil, že jich je mnohem víc, když na vzdálenost dvou mil rozeznal okrouhlé černé tečky na trávě. Muselo tam uhynout nějaké velké zvíře a oni se shromáždili k úklidu... tedy k hostině. Jsou to velice pečliví a opatrní ptáci. Způsob, jakým krouží a pozorují svou kořist, má za účel ujistit se, že to, co vidí a cítí, opravdu není živé a že to nemůže vyskočit a ublížit jim, až se pustí do jídla. Ptáci jsou velmi křehcí tvorové, stvoření hlavně k létání, a potřebují se udržovat při dobrém zdraví, aby mohli létat a přežít.

Co to tam mají? Maclean tím směrem stočil koně. Jel krokem, protože nechtěl supy zbytečně vyplašit. Nevěděl, zda se koně s jezdcem nepolekají. Snad ne, zadoufal, a on se alespoň podívá, jak taková každodenní událost v přírodě probíhá.

Ať je to cokoli, pomyslel si o pět minut později, těm ptákům to chutná. Bude to ohavné, napadlo ho, ale vlastně o nic ohavnější, než když on jí hamburger - pokud se to vezme z hlediska krávy. To je příroda. Supi sežerou mrtvolu, zpracují v těle bílkoviny a s jejich výkaly se do půdy vrátí živiny; a nekonečný cyklus života a smrti může pokračovat. Ani ze vzdálenosti sta

yardů ještě nepoznal, na čem ptáci hodují - bylo jich tam příliš mnoho. Asi to bude jelen nebo vidloroh, usoudil podle množství dravců a podle toho, jak pohybovali hlavami nahoru dolů a pojídali stvoření, jež odevzdalo přírodě svůj život. Na co asi může uhynout vidloroh? přemýšlel Kirk. Srdeční záchvat? Úpal? Rakovina? Za několik let by mohlo být zajímavé to prozkoumat. Lékaři projektu by mohli jednu antilopu rozpitvat - pokud se k ní ovšem dostanou dřív než supi, kteří, jak si s úsměvem uvědomil, sežerou všechny důkazy. Ve vzdálenosti padesáti yardů však zastavil. Ať už žerou cokoli, zdá se, že to má na sobě kostkovanou košili. Znovu pobídl koně a když dojel na deset yardů, supi si ho všimli. Nejprve se po něm jen ohlédly jejich odporné hlavy s krutýma černýma očima, potom odhopkali o několik stop stranou a nakonec se s máváním křídel vznesli do vzduchu.

"A sakra," zaklel tiše Maclean, když přijel blíž. Mrtvola měla vyrvané hrdlo, takže byl vidět kus páteře, a na několika místech mocné zobáky roztrhaly košili. Také obličej byl k nepoznání. Oči, většina kůže i masa, to všechno bylo pryč. Jen vlasy zůstaly téměř neporušené a...

"Ježíšikriste... Foster? Co se ti to stalo, člověče?" Musel se přiblížit ještě o několik stop, než uviděl uprostřed tmavé košile malý rudý kroužek. Maclean ani neslezl z koně. Zemřel tady člověk a jak se zdá, byl zastřelen. Kirk se rozhlédl a uviděl stopy okovaných kopyt jednoho nebo dvou koní... pravděpodobně dvou, usoudil nakonec. Zacouval a rozhodl se vrátit co nejrychleji do komplexu. Trvalo mu to patnáct minut. Kůň se uhnal a jezdec byl celý roztřesený. Seskočil, nasedl do Kolibříka a ujížděl k budovám najít Johna Killgorea.

*****

CHAVEZ zjistil, že je to docela obyčejná místnost. Jen ocelové a plastové roury a pumpa, která už byla v chodu, protože před několika minutami časový spínač uvedl do provozu celý systém ochlazovacích rozprašovačů. Co když je ten virus už uvnitř? Právě jsem prošel skrz; co když jsem se toho svinstva nadýchal? To byla Chavezova první myšlenka.

Byl však na určeném místě a jestli to tak je... ne, John přece říkal, že s tím chtějí začít až mnohem později. A ten Rus zřejmě ví, co se děje. Člověk zkrátka musí svým zpravodajských zdrojům důvěřovat. Musí. V téhle branži jsou informace, jež od nich dostaneš, měnou, za kterou se nakupuje život nebo smrt.

Noonan se sklonil nad nádržkou s chlórem, zavěšenou na potrubí. "Tohle vypadá jako sériový výrobek, Dingu," poznamenal agent FBI, a ta poznámka měla svou cenu. "Už vidím, jak je vyměňují. Tadyhle se vypne motor," ukázal rukou, "zavře se tahle záklopka, tohle uvolníš klíčem, takovým, co visí na zdi, vložíš novou nádržku, otevřeš záklopku a spustíš motor pumpy. Mělo by se to dát stihnout za třicet vteřin, možná i rychleji. Bum bác - a je hotovo."

"A co když to už udělali?" zeptal se Chavez.

"Pak jsme v háji," připustil Noonan. "Doufám, parťáku, že máš kvalitní informace."

Ta mlha venku byla lehce cítit chlórem, dodával si Chavez naději, stejně jako voda v amerických městech. A chlór se přece používá proti bakteriím.

"Co myslíš, Time?"

"Že by to mohlo dávat smysl. Ovšem znamená to, že si někdo ukous pořádnej krajíc - Dingu, kdo k čertu něco takového mohl vymyslet? A proč, kristepane?"

"Řekl bych, že právě na to musíme přijít. Prozatím to tu musíme hlídat, jako by to byl ten nejdražší stroj na celý pitomý zeměkouli." Ding se obrátil ke svým lidem. "Georgi, Homere, zůstanete tady. Když se vám bude chtít močit, můžete na podlahu." Všichni viděli, že v podlaze je kanálek. "Já s Mikem se budeme starat o všechno zvenku. Time, ty buď taky nablízku. Máme vysílačky, tak jich používejte. Dvě hodiny uvnitř, dvě hodiny venku, a nikdy se odsud nevzdalujte na víc než padesát yardů. Nějaké otázky?"

"Ne," odpověděl za všechny seržant Tomlinson. "A když sem někdo přijde a začne s tím něco dělat?"

"Zabráníte mu v tom. Jakýmkoli způsobem. A zavoláte si vysílačkou posily."

"Rozumím, šéfe," řekl George a Johnston kývnutím naznačil, že on taky.

Chavez s ostatními dvěma vyšli zase ven. Stadion se plnil lidmi, všichni chtěli vidět start maratónu - a co bude potom? napadlo Dinga. Zůstanou tu sedět tři hodiny? Vlastně jen asi dvě a půl. Tak dlouho to asi běhají, že? Šestadvacet mil. Dvaačtyřicet kilometrů. To je hodně dlouhá trať na běhání. Musel přiznat, že i jeho ta představa trochu děsí. Takovou vzdálenost je lépe překonávat v autě nebo ve vrtulníku. S Piercem a Noonanem došli na jednu z ramp a zadívali se na televizní obrazovky.

*****

"PROKRISTAPÁNA," zděsil se Killgore. "Víš to jistě?"

"Chceš se tam zajet podívat?" otázal se Maclean rozzlobeně. Pak si uvědomil, že právě to budou muset udělat tak jako tak. Musí mrtvolu přivézt a řádně ji pohřbít.

"Říkáš, že ho někdo zastřelil?"

"Přinejmenším to tak vypadá."

"Páni." Killgore zvedl sluchátko. "Bille, tady je John Killgore. Přijď za mnou hned do hlavní vstupní haly. Máme potíže. Jo? Dobrý." Zavěsil a vstal. "Pojď se mnou," vyzval Macleana.

Henriksen se do hlavního foyeru obytné budovy dostavil za dvě minuty po nich. Společně se vydali Kolibříkem na sever, kde ležela mrtvola. Opět bylo třeba odehnat supy a Henriksen, bývalý agent FBI, se šel podívat. Bylo to hnusnější, než co kdy viděl za celou svoji kariéru ochránce pořádku.

"Je zastřelený, to je pravda," prohlásil ihned. "Dostal velkou kulku přímo doprostřed prsou." Muselo to Hunnicutta překvapit, pomyslel si, i když z obličeje mrtvého už nezbylo skoro nic, takže se to nedalo poznat. Viděl, že se do těla pustili už i mravenci. Zatracená věc, napadlo Henriksena, tenhle chlap mu měl přece pomoci s budováním obrany, až projekt vstoupí do aktivní fáze. Někdo tedy zavraždil důležitého činitele projektu. Ale kdo?

"Kdo ještě se s Fosterem přátelil?" otázal se.

"Ten Rus, Popov. Všichni jsme jezdili společně," vysvětloval Maclean.

"Poslyšte," vzpomněl si Killgore. "Jejich koně byli dneska ráno venku. Jeremiáš i Syrovátka byli oba v ohradě. Oba bez sedel a..."

"Tady leží sedlo a uzda," ukázal Henriksen asi patnáct stop od mrtvého těla. "Tak tedy někdo Hunnicutta zastřelil, odstrojil jeho koně... ano, aby si někdo nevšiml osedlaného koně bez jezdce. Máme tady vraždu, pánové. Musíme hned najít Popova. Asi si s ním budu muset promluvit. Viděl jste ho někdo v poslední době?"

"U snídaně se v obvyklou dobu neukázal," řekl Killgore. "Už asi týden snídáme všichni společně a pak vyrazíme na vyjížďku. Moc se mu to líbilo."

"Jo," potvrdil Maclean. "Všem se nám to líbilo. Myslíte, že..."

"Zatím si ještě nemyslím nic. Teď musíme to tělo odnést do Kolibříka a pojedeme zpátky. Johne, můžeš to rozpitvat?"

Trochu neosobní označení pro mrtvého kolegu, pomyslel si Killgore, ale přikývl. "Jo myslím, že na tom nebude nic těžkého."

"Dobrá, popadni ho za nohy." Bill se sklonil a snažil se nedotýkat míst, na kterých hodovali supové. Za dvacet minut už byli zpátky v sídle projektu. Henriksen se vydal do Popovova pokoje ve čtvrtém patře a odemkl si univerzálním klíčem. Nikde nic. V posteli nikdo nespal. Takže mají podezřelého. Hunnicutta pravděpodobně zabil Popov. Ale proč? A kde asi je ten ruský parchant teď?

Pátrání v celém komplexu zabralo půl hodiny. Rusa nenašli. Bylo to logické, protože doktor Killgore dnes ráno našel jeho koně volně běhat v ohradě. Takže,

uvažoval bývalý agent FBI, Popov zabil Hunnicutta a ztratil se. Jenže kam? Nejspíš dojel na koni až k dálnici a stopl si auto. Nebo mohl dojít k zastávce autobusu. Letiště je odtud jen dvacet pět mil. Henriksen musel uznat, že jestli se ten parchant dostal tam, může už teď být v Austrálii. Ale proč vůbec něco takového udělal?

"Johne," oslovil Killgorea, "co všechno Popov věděl?"

"Jak to myslíš?"

"Co věděl o projektu?"

"Moc toho nebylo. Brightling mu toho přece moc nepověděl, nebo ano?"

"Ne. Dobrá. A co věděl Hunnicutt?"

"Safra, Bille, Foster věděl všechno."

"Fajn. Řekněme, že si Popov s Hunnicuttem spolu vyjeli včera večer na koních. Hunnicutta najdeme mrtvého a Popova nenajdeme vůbec. Že by Hunnicutt Popovovi vysvětlil, v čem spočívá projekt?"

"Asi ano," přikývl Killgore.

"Takže Popov zjistí, oč se jedná, vezme Fosterovi revolver, zastřelí ho a vezme roha."

"Proboha! Myslíš, že mohl..."

"Ano, mohl. Sakra, člověče, kdokoli z nás mohl."

"Ale my jsme mu dali vakcínu B. Sám jsem mu ji píchl!"

"No dobře," řekl Henriksen. Hergot, vzpomněl si najednou. Wil Gearing má dnes uvést do chodu první fázi! Jak na to mohl zapomenout. Musí okamžitě mluvit s Brightlingem.

Manželé Brightlingovi obývali zvláštní přístavek na vrcholu celé budovy. Bylo odtud vidět na přistávací dráhu, kde nyní stály čtyři gulfstreamy. Zprávy, které jim Henriksen přinesl, je nepotěšily.

"Jak moc je to zlé?" otázal se John.

"Potenciálně to může být velice špatné, Johne," přiznal Bill.

"Za jak dlouho..."

"Zhruba za čtyři hodiny," odpověděl Henriksen.

"Ví o tom?"

"Je to možné, ale nevíme to jistě."

"Kam by s tím mohl jít?" chtěla vědět Carol Brightlingová.

"Sakra, já nevím. CIA, možná FBI. Popov je školený vyzvědač. Na jeho místě bych zašel na ruskou ambasádu ve Washingtonu a pověděl bych to rezidentovi. Tam by mu věřili, ovšem časová pásma a byrokracie nám hrají do ruky. KGB neumí reagovat rychle, Carol. To, co jim řekne, budou přežvykovat určitě několik hodin."

"Dobrá. Budeme tedy pokračovat?" zeptal se John Brightling.

Henriksen přikývl. "Ano, myslím že ano. Že bych zavolal Wilu Gearingovi, aby si dával pozor?"

"Můžeme mu důvěřovat?" zapochyboval John.

"Myslím, že můžeme. Určitě. Je u nás už kolik let. Je součástí projektu. Kdybychom mu nemohli věřit, už bychom všichni dřepěli v díře. Věděl všechno o testech v Binghamtonu, a kvůli nim nám nikdo žádné potíže nedělal."

John Brightling se zaklonil v křesle. "Takže myslíš, že můžeme zůstat v klidu?"

"Jo," usoudil Henriksen. "Poslyšte, i kdyby všechno krachlo, budeme krytí. Prostě jim dáme vakcínu B místo áčka, a celý svět nás bude mít za hrdiny. Ty zmizelé lidi nemůžou vystopovat až k nám, pokud ovšem se někdo nesesype a nezačne mluvit. Ale jsou způsoby, jak tomu zabránit. Neexistují žádné přímé důkazy, že jsme se dopustili něčeho špatného - určitě ne takové, které bychom nemohli zničit během pár minut."

Tohle měli důkladně promyšleno. Všechny kontejnery s Šivou byly uloženy dvě minuty chůze od spaloven - tady i v Binghamtonu. Těla obětí spálili na popel. Samozřejmě, jsou zde lidé, kteří vědí, co se přesně stalo, ale kdyby o tom pověděli úřadům, museli by sami sebe obvinit ze spoluúčasti na masovém

vraždění, a všichni přece budou mít při případném vyšetřování po ruce své právníky, kteří je ochrání. Byla by to pro každého velmi stresující zkušenost, ale určitě by se z toho dostali.

"V pořádku." John Brightling pohlédl na manželku. Oba pracovali příliš dlouho a příliš usilovně, aby teď couvli. Během služby své velké lásce k přírodě museli snášet odloučení jeden od druhého, věnovali projektu mnoho času a utratili obrovské částky peněz. Ne, nemohou couvnout. A bude-li ten Rus mluvit - těžko říci s kým -je možné, že ti, komu to poví, dokážou zastavit projekt včas? To sotva. Vyměnil si pohled s manželkou a pak se oba podívali na ředitele bezpečnostní sekce.

"Dej Gearingovi pokyn, ať pokračuje, Bille." "Dobře, Johne." Henriksen vstal a vrátil se do své kanceláře.

*****

"ANO, Bille," řekl plukovník Gearing.

"O nic nejde. Pokračuj podle plánu a zavolej mi, až bude zásilka řádně doručena."

"V pořádku," odpověděl Wil Gearing. "Potřebuješ ještě něco? Mám taky svoje vlastní plány."

"Jaké?" zajímal se Henriksen.

"Zítra odlétám na sever. Chci se pár dní potápět na Velkém bradlovém útesu."

"Vážně? Ať tě nesežere žralok."

"Dám pozor!" Uslyšel smích a pak linka ohluchla.

Tak, pomyslel si Henriksen. A je rozhodnuto. Na Gearinga je spolehnutí. To věděl. Přišel do projektu po životě stráveném zabíjením zvířat různými jedy a věděl o aktivitách projektu všechno. Kdyby něco vyzvonil, určitě by se nedostali takhle daleko. Ale stejně by bylo mnohem lepší, kdyby ten Rus nezdrhl. Co s tím však může dělat? Mohl by ohlásit, že byl Hunnicutt zavražděn, a za podezřelého označit jistého Popova alias Serova. Mělo by to cenu? Může to přinést nějaké komplikace? Popov může prozradit, co ví - ať už je to cokoli - ale oni mohou poukázat na to, že se jedná o bývalého agenta KGB, který se choval jaksi podivně a pracoval pro společnost Horizon ve funkci poradce... ale, ježíšikriste, podněcovat teroristy v Evropě? No vážně! Ten chlap je vrah s bujnou fantazií. Snaží si něco vymyslet, aby se vyvlíkl z chladnokrevné vraždy, které se dopustil přímo uprostřed Ameriky... Zabralo by to? Mohlo by, mínil Henriksen. Mohlo by to vyjít, a tak by byl ten parchant ze hry. Může si povídat, co bude chtít, ale kde má jaké důkazy? Nemá ani ťuk.

*****

POPOV si nalil z láhve stoličné, kterou pro něho FBI laskavě obstarala v obchodě na rohu. Měl v sobě už pět sklenic. Přivedly ho do smířlivé nálady.

"Tak, Johne Clarku. Musíme čekat."

"Jo, počkáme," souhlasil velitel Duhy.

"Chcete se mě na něco zeptat?"

"Proč jste zatelefonoval právě mně?"

"Protože jsme se už viděli."

"Kde?"

"U vás, na velitelství v Herefordu. Byl jsem tam s vaším instalatérem."

"Divil jsem se, jak jste mě mohl poznat," přiznával Clark, který popíjel pivo.

"Na vaší straně železné opony není moc lidí, kteří mě někdy viděli."

"Nemáte chuť mě zabít?"

"Napadlo mě něco takového." Clark pohlédl Popovovi do očí. "Ale říkám si, že asi přece jen máte nějaké skrupule, a jestli mi teď lžete, budete si brzo

přát, abyste byl mrtvý."
"Vaše žena a dcera jsou v pořádku?"
"Ano. I vnuk."
"To je dobře," prohlásil Popov. "Byla to nechutná akce. Taky jste musel někdy dělat nechutné věci, Johne Clarku?"
Přikývl. "Jo, sem tam."
"Takže mi rozumíte?"
Ne tak, jak to myslíš, frajere, pomyslel si velitel Duhy, než odpověděl. "Ano, asi ano, Dmitriji Arkaďjeviči."
"Jak jste vypátral moje jméno? Kdo vám ho prozradil?"
Odpověď ho překvapila. "Jsme se Sergejem Nikolajevičem staří přátelé."
"Ale?" Popovovi se podařilo neomdlít. Jeho vlastní agentura ho zradila. Je to možné? Clark jako by mu četl myšlenky.
"Tady." John mu podal svazek fotokopií. "Máte tam vynikající hodnocení."
"Ne zas tak moc," utrousil Popov, který se pomalu vzpamatovával ze šoku, když nahlédl do spisu, který nikdy předtím neviděl.
"Inu, svět se změnil, ne?"
"Ne tolik, jak jsem doufal."
"Chtěl bych se vás na něco zeptat."
"Ano?"
"Kde jsou ty peníze, co jste dal Gradymu?"
"Na bezpečném místě, Johne Clarku. Z teroristů, které jsem znával, se stali kapitalisti, toužící po hotovosti, ale díky vašim lidem ti, co jsem s nimi navázal kontakt, už žádné peníze potřebovat nebudou. Nebo ano?" položil Rus řečnickou otázku.
"Jste hrabivej parchant," poznamenal Clark a napůl se při tom usmál.

*****

ZÁVOD začal přesně včas. Fanoušci jásali vstříc maratóncům, kteří na stadionu oběhli jedno kolo a potom vyběhli tunelem do ulic Sydney, aby se sem asi za dvě a půl hodiny zase vrátili. Ti, kdo zůstali na stadionu, mohou jejich běh sledovat na obří obrazovce anebo na obrazovkách mnoha televizních přijímačů v ochozech a chodbách. Před běžci se valily přenosové vozy.
Jako většina lidí i Wil Gearing sledoval závod v televizi v hotelovém pokoji a při tom balil zavazadla. Zítra si pronajme akvalung, říkal si plukovník ve výslužbě, a dopřeje si ten nejskvělejší potápěčský terén na světě s vědomím, že znečišťování oceánů, které to nádherné prostředí ničí, již brzy skončí. Uložil všechno šatstvo do dvou kufrů na kolečkách a postavil je ke dveřím pokoje. On se bude potápět, zatímco se všechny nevědomé oběti epidemie rozletí do svých domovů po celém světě, aniž by tušily, co jim je a co kolem sebe šíří. Kolikpak jich asi padne za oběť první fázi? Počítačové modely předpovídají něco mezi šesti a třiceti milióny, ale Gearing tato čísla považoval za podhodnocená. Samozřejmě, čím jich bude víc, tím lépe, protože je třeba, aby všichni lidé na planetě volali po distribuci Vakcíny A - a tím urychlili svůj konec. Nejchytřejší na tom je, že když se při kontrolách v krvi očkovaných objeví protilátky Šivy, vysvětlí se to právě tou vakcínou. Je to přece živá vakcína, jak každý ví. Jenže je o něco živější, a to si sotva kdo stačí uvědomit dřív, než bude pozdě.

*****

V NEW Yorku bylo o deset hodin víc. Clark, Popov, Sullivan a Chatham se v bezpečném úkrytu stejně jako milióny ostatních Američanů dívali na přenos z olympiády. Nemohli dělat nic jiného. Všichni se nudili, protože žádný z nich nikdy na dlouhých tratích neběhal a kroky vedoucích běžců vypadaly pořád stejně.

"To musí být hrůza, běžet v tom horku," poznamenal Sullivan.

"Žádná legrace to nebude," přizvukoval Chatham.

"Běžel jste někdy takový závod?"

"Ne." John potřásl hlavou. "Ale občas jsem musel z akcí utíkat - hlavně ve Vietnamu. Tam bývalo taky strašné horko."

"Vy jste tam byl?" zajímal se Popov.

"Rok a půl. Třetí skupina zvláštních operací."

"A co jste tam dělal?"

"Hlavně pozoroval a podával hlášení. Taky jsme provedli pár skutečných operací - rychlé útoky, vraždy a tak, když jsme se potřebovali zbavit lidí, kteří nám opravdu překáželi." Už je to třicet let, vzpomínal John. Třicet let. Jedné válce obětoval mládí a druhé mužný věk. A teď, kdy se blíží zralá léta - co vlastně bude dělat? Je opravdu možné, co jim Popov pověděl? Připadalo mu to neskutečné, jenomže panika kolem viru Ebola byla skutečná až až. Vzpomínal, jak kvůli tomu obletěl celý svět, jak tehdy televizní zprávy otřásly celou zemí v základech - a také vzpomínal na to, jak strašlivě se Amerika pomstila. Ze všeho nejvíc vzpomínal, jak s Dingem Chavezem leželi na ploché střeše v Teheránu a navedli na cíl dvě rakety, jež ukončily život muže, který byl za to všechno zodpovědný - byla to první aplikace nové prezidentovy doktríny. Ale jestli je tohle pravda, jestli s tím projektem, o kterém Popov mluvil, je to opravdu tak, jak říká, co asi jeho země podnikne? Je to práce pro ochránce zákona, nebo pro koho? Je vůbec možné postavit takové lidi před soud? A jestli ne, tak... co vlastně? Na zločiny takového formátu žádný zákon nepamatuje. Soudní proces - to by byl strašlivý cirkus, který by otřásl celým světem. Skutečnost, že jediný podnik má takovou moc, že může provést něco podobného...

Clark musel uznat, že zatím nedokázal svou mysl přizpůsobit natolik, aby dokázala ten problém pojmout v celé šíři. Provedl sice protiopatření, ale vlastně to pořád ještě nebere jako skutečnost. Je to prostě až příliš velká věc.

"Dmitriji, co jste to říkal... proč že to vlastně dělají?"

"Johne Clarku, jsou to druidové. Lidi, co uctívají přírodu, jako by to byl Bůh. Tvrdí, že zvířata sem patří, a lidi ne. Prý chtějí obnovit přírodu, a toho se dá dosáhnout jenom vyhubením lidstva. Zní to šíleně, já vím, ale taky vím, co mi všechno vykládali. Ve svém pokoji tam v Kansasu jsem měl videokazety a časopisy, které hlásají takové věci. Nikdy jsem netušil, že jsou na světě takoví lidi. Tvrdí, že nás příroda nenávidí... že nás planeta nenávidí za to, co jsme my, lidi, udělali. Planeta přece nemá mozek a příroda nemá hlas, nemůže mluvit. Jenže oni věří, že to všechno mají. Je to opravdu divné," dodával Rus. "Připadal jsem si, jako bych odhalil nové, šílené náboženské hnutí, které má Boha, co vyžaduje naši smrt... nebo lidské oběti, či jak tomu chcete říkat." Rozmrzele mávl rukou nad svou neschopností to pochopit.

*****

"VÍME vůbec, jak ten Gearing vypadá?" zeptal se Noonan.

"Ne," odvětil Chavez. "To mi nikdo neřekl. Podplukovník Wilkerson to asi ví, ale jeho se ptát nechci."

"Proboha, Dingu, je něco takového vůbec možné?" podivil se agent FBI.

"Řek bych, že se to za pár hodin dovíme. Vím, že se podobná věc už jednou stala. Já a John jsme pomohli dostat parchanta, co to udělal. A co se týče technické stránky věci - na to bych se musel zeptat Patsy. V biologii se nevyznám. Ona jo."

"Proboha," opakoval Noonan a pohlédl ke vchodu do místnosti s čerpadlem. Všichni tři zamířili ke stánku, nakoupili si půllitrové kelímky s coca-colou a pak si sedli a střežili modře nalakované dveře. Procházeli kolem nich lidé, ale nikdo se k nim doopravdy nepřiblížil.

"Time?"
"Ano?"
"Máš právo ho zatknout?"
Agent FBI přisvědčil. "Myslím, že ano. Jde o vražedné spiknutí, počátek toho zločinu je v Americe a podezřelý je americký občan. Jo, to by mělo stačit. Takže s tím můžu trochu pohnout. Když ho tady uneseme a odvezeme ho do Ameriky, soudcům bude fuk, jak se tam dostal. Jakmile jednou stojí před soudem Spojených států, nezáleží na tom, kde se tam vzal."
"Hrome, a jak ho dostaneme z téhle země?" napadlo Chaveze. Uvedl do chodu svůj mobilní telefon.
Clark zvedl sluchátko telefonu STU-4. Trvalo několik vteřin, než se šifrovací systémy sladily. Jakýsi umělý hlas oznámil, že linka je bezpečná, a pak se ozvalo dvojí pípnutí. "Ano?"
"Johne, tady je Ding. Chci se na něco zeptat."
"Ptej se."
"Když toho Gearinga sbalíme, co potom? Jak ho sakra dostaneme do Ameriky?"
"To je dobrá otázka. Podívám se na to."
"Fajn." Spojení skončilo. Považoval za nejlogičtější zavolat do Langley, jenže zjistil, že tam ředitel není. Přepojili mu hovor domů.
"Johne, co se vlastně děje?" zeptal se Ed Foley. Už ležel v posteli.
Clark řediteli CIA vyložil všechno, co věděl. Trvalo mu to asi pět minut. "Postavil jsem Dinga na hlídku na jediném místě, kde se to dá provést, a..."
"Ježíšikriste, Johne, myslíš to vážně?" zeptal se Ed Foley tak trochu bez dechu.
"To zjistíme, až jestli se tam Gearing objeví s nádrží toho svinstva," mínil Clark. "A pokud ano, jak se Ding a jeho lidi s Gearingem dostanou zpátky do Států?"
"Nech mě chvíli pracovat. Na jakém jsi čísle?" John mu to pověděl a Ed Foley si je zapsal. "Jak dlouho už o tom víš?"
"Necelé dvě hodiny. Ten Rus sedí tady vedle mě. Jsme v jednom úkrytu FBI v New Yorku."
"Je do toho nějak namočená Carol Brightlingová?"
"To nevím, ale její manžel v tom lítá až po krk," řekl Clark.
Foley zavřel oči a zamyslel se. "Víš, volala mi před časem kvůli vám a vyptávala se. To ona zařídila, že jste dostali vysílačky od E-systems. Mluvila se mnou jako někdo, kdo je do všeho kolem Duhy zasvěcený."
"Ale není na mém seznamu, Ede," zdůraznil John. Všechny lidi, kteří se o Duze měli dovědět, schvaloval osobně.
"Ano, na to se taky podívám. Dobrá, já se teď trochu poptám a zavolám ti zpátky."
"Tak jo." Clark zavěsil. "Máme v Sydney jednoho chlapíka od FBI," řekl ostatním.
"Koho?" chtěl vědět Sullivan.
"Tima Noonana. Znáte ho?"
"Nebýval technikem u HRT?"
Clark přikývl. "To je on."
"Slyšel jsem o něm. Údajně chytrej chlap."
"Tehdy v Herefordu nám všem zachránil zadky. A nejspíš zachránil i mou ženu a dceru."
"Takže toho Gearinga může klidně a bez potíží zatknout."
"Víte, mě prosazování zákonů nikdy moc nezajímalo. Já jsem vždycky hlavně prosazoval vládní politiku - ne zákon."
"Řekl bych, že u CIA se pracuje trochu jinak," usmál se Sullivan. Každej si myslí, že je James Bond - dokonce i lidi, kteří by z toho měli mít rozum.
"Je to trochu jiný."

*****

GEARING vyšel z hotelu s batohem na zádech, jaké tu nosilo mnoho lidí, a hned před dveřmi zastavil taxík. Maratón skončí asi za půl hodiny. Rozhlédl se po chodnících plných lidí. Australané jsou celkem přátelští lidé a jejich země, soudě dle toho, co už viděl, je také příjemná. Přemýšlel o zdejších domorodcích a co se s nimi asi stane. Také o křovácích v poušti Kalahari a o ostatních podobných kmenech, žijících tak daleko od normálního života, že se s Šivou nijak nedostanou do styku. Jestli se na ně usměje štěstí, pomyslel si, jemu to vadit nebude. Takoví lidé přece přírodě neškodí, ani jich není tolik, aby jí mohli škodit, i kdyby chtěli. A oni nechtějí; uctívají přece stromy a bouřku stejně jako účastníci projektu. Je jich dost na to, aby dělali nějaké problémy? Nejspíš ne. Křováci se možná rozšíří, ale jejich zvyklosti jim nedovolí příliš změnit kmenové uspořádání. Jejich počty asi stoupnou, i když nejspíš ne moc. Totéž platí i o původních obyvatelích Austrálie. Když se objevili Evropané, nežilo jich tu mnoho, a to měli na ovládnutí celého kontinentu tisíce let. Takže vlastně projekt ušetří mnoho lidí, že? Plukovník ve výslužbě se hned cítil jaksi lépe při vědomí, že Šiva zabije jen ty, které jejich životní styl učinil nepřáteli přírody. Nijak mu nevadilo, že do této kategorie patří prakticky každý, koho viděl okny taxíku.

*****

TAXÍK zastavil na stanovišti, kde vystupovali všichni návštěvníci stadionu. Zaplatil jízdné a přidal štědré spropitné, vystoupil a zamířil k masivní betonové míse. U vchodu ukázal propustku a prošel dovnitř. Podle očekávání mu začala naskakovat husí kůže. Chystá se sám na sobě velmi bezprostředním způsobem vyzkoušet účinnost Vakcíny B. Nejprve vpustí Šivu do rozstřikovacího systému a pak tím mlžným oparem projde, vdechne stejné nano-kapsle jako sto tisíc přítomných turistů a kdyby vakcína B nezabrala, odsoudí sám sebe k příšerné smrti - ale o tom ho přece poučili už dávno.

*****

"TEN Holanďan je pěknej tvrďas," poznamenal Noonan. Willem terHoost právě běžel v čele závodu, nabral tempo a navzdory počasí směřoval vstříc nejlepšímu světovému výkonu. Horko dávalo běžcům zabrat. Mnozí zpomalovali a občerstvovali se chladným pitím a jiní zase probíhali pod sprchami, rozestavěnými místy kolem trati, ačkoli televizní komentátoři tvrdili, že pod studenou vodou se svaly na nohou smršťí, takže to maratóncům příliš neprospěje. Přesto si většina z nich takto ulevovala a jiní zase popadli ledovou vodu určenou k pití a lili si ji na hlavu.

"Sebevrazi," zhodnotil to Chavez. Dotkl se mikrofonu své vysílačky. "Velitel volá Tomlinsona."

"Jsem tu, šéfe," uslyšel ze sluchátka.

"Jdeme vás vystřídat."

"Rozumím. To se nám hodí, šéfe," odvětil seržant z uzamčené místnosti.

"Pojďme." Ding vstal a mávl na Pierce s Noonanem, aby ho následovali. K modrým dveřím to bylo pouhých sto stop. Ding vzal za kliku a vešel dovnitř.

Tomlinson s Johnstonem se schovali do stínu v koutě naproti dveřím. Jakmile poznali kolegy, vylezli odtamtud.

"Držte se nablízku a buďte v pohotovosti," přikazoval Chavez oběma seržantům.

"Rozkaz," potvrdil Johnston a vyšel ven. Měl žízeň a těšil se, až si koupí něco k pití. Cestou ze dveří si zakrýval obě uši dlaněmi, aby se zbavil hluku pracujícího čerpadla.

Zvuk to byl otravný, to si po několika minutách uvědomil i Chavez. Nepříliš hlasité, leč neustálé hluboké vrčení, znělo to jako dobře izolovaný motor

automobilu. Dotíralo to na člověka a nebylo, jak se toho zbavit. Připomínalo to také včelí úl. Možná proto to znělo tak vlezle.

"Proč jsme nechali rozsvíceno?" všiml si Noonan.

"Dobrá otázka," pochválil ho Chavez a cvakl vypínačem. V místnosti nastala skoro úplná tma, jen pod ocelovými dveřmi byla štěrbinka světla. Chavez dotápal až k zadní stěně - podařilo se mu to, aniž by se praštil do hlavy - pak se opřel o stěnu a jeho oči si začaly zvykat na tmu.

*****

GEARING měl na sobě krátké kalhoty a nízké turistické boty s krátkými ponožkami. Zdálo se, že v tomto oděvu čelí vedrům většina zdejších lidí. S batohem na zádech a plandavým kloboukem na hlavě se cítil docela pohodlně. Chodby stadionu byly plné fanoušků, přicházejících předčasně na závěrečný ceremoniál, a viděl, že mnozí postávají přímo v obláčcích rozstřikované mlhy, aby se zbavili dusivého vedra. Zdejší meteorologové omílali do omrzení, že jev zvaný El Nino ovlivňuje klima na celé planetě a také v jejich zemi způsobil vedra, v této sezóně nevídaná, za což se všem návštěvníkům omlouvají. To ho pobavilo. Omlouvat se za přírodní jev? S touto myšlenkou zamířil ke svému cíli. Prošel přímo kolem Homera Johnstona, který už popíjel svoji colu.

*****

"NEMOHL by to dát někam jinam?" napadlo najednou Chaveze v temné místnosti.

"Ne," ujistil ho Noonan. "Cestou jsem si prohlédl řídicí panel. Celý systém osvěžovačů vychází z téhle místnosti. Jestli se to má stát, stane se to tady."

"Jestli se to má stát," zopakoval Chavez a zadoufal, že se to nestane. A když ano, vrátí se k podplukovníku Wilkersonovi, zjistí, kde ten Gearing bydlí, a zajdou si s ním přátelsky promluvit.

GEARING uviděl modré dveře a rozhlédl se, nejsou-li poblíž nějaké stráže. Vojáci australské SAS byli snadno k poznání, když člověk věděl, jak jsou oblečeni. Uviděl však jen dva policisty kráčející chodbou a nikde žádného vojáka. Asi padesát stop ode dveří se Gearing na chvíli zastavil. Je to jen obyčejná tréma, ujišťoval sám sebe. Teď musí udělat něco, po čem už nebude návratu. Snad tisíckrát si v duchu položil otázku, jestli to chce opravdu udělat. Všude kolem viděl své bližní, lidi jako on, s nadějemi, sny a touhami - ale ne, oni přece myslí na úplně jiné věci než on. Nic nechápou, nevědí, co je důležité a co ne. Nerozumí přírodě, a proto ji svým způsobem života ohrožují a ničí. Jezdí v autech, která zaplavují atmosféru uhlovodíky, používají chemikálií, které se nakonec vždycky nějak dostanou do vody, pesticidy, které zabíjejí ptáky nebo jim aspoň znemožňují reprodukci, stříkají si na vlasy spreje, ničící ozónovou vrstvu. Skoro každým svým činem pomáhají zabít přírodu. A je jim to jedno. Vůbec se nesnaží pochopit důsledky svého počínání, a tedy nemají právo žít. Je na něm, aby přírodu ochránil, aby zbavil planetu této pohromy. Jeho cílem je zachraňovat, obnovovat, a proto musí tuto práci vykonat. Když se takto ujistil o správnosti svého rozhodnutí, vykročil Wil Gearing k modrým dveřím, vytáhl z kapsy klíč a vsunul jej do zámku.

*****

"VELITELI, tady Johnston. Máte společnost - právě vchází dovnitř! Běloch v khaki šortkách, červené polokošili a s batohem na zádech," hlásil Homer nahlas. Seržant Tomlinson, stojící vedle něho, také vykročil tím směrem.

"Pozor," sykl Chavez do tmy. Ve štěrbině světla pode dveřmi se objevily dva stíny, pak se otočil v zámku klíč a objevila se další štěrbina, tentokrát svislá, když se dveře pootevřely a v nich stanula lidská postava. V tu chvíli

si Chavez uvědomil, že to všechno je pravda. Je to snad nějaké nelidské monstrum, něco z jiného světa, nebo...

... když se rozsvítilo, uviděl, že je to jen obyčejný mužský. Kolem padesátky, s nakrátko ostříhanými vlasy barvy pepř a sůl. A určitě ví, co dělá. Sáhl po klíči na stěně, shodil z ramen batoh a uvolnil dva pásky na horním cípu. Chavez měl pocit, jako by byl v kině, jako by to, co vidí, nemělo se skutečností nic společného. Muž vypnul motor čerpadla, a vrčení ustalo. Potom uzavřel záklopku a zvedl klíč...

"Ani se nehni, kámo," oslovil ho Chavez a vykročil ze stínu.

"Kdo jste?" zeptal se ten chlap překvapeně. A jeho obličej prozradil vše. Dělá něco, co nemá. Věděl o tom jenom on, a teď o tom najednou vědí i jiní.

"Na to bych se mohl zeptat i já. Jenže já vím, kdo jste. Jmenujete se Wil Gearing. Na co si tu hrajete, pane Gearingu?"

"Přinesl jsem jen nový kanystr s chlórem pro rozstřikovací systém," tvrdil Gearing, jímž otřáslo zjištění, že tenhle Hispánec zná jeho jméno. Jak se to mohlo stát? Je snad také členem projektu - a jestli ne, co potom? Cítil se, jako by ho někdo praštil pěstí do břicha a celé jeho tělo pod tím úderem zaúpělo.

"Opravdu? Tak se na to podíváme, pane Gearingu. Time?" Chavez pokynem ruky pobídl Noonana, ať se podívá do batohu. Seržant Pierce zůstal v pozadí, v obou rukou svíral pistoli a upřeně hleděl na návštěvníka.

"Docela určitě to vypadá jako normální kanystr," hlásil Noonan. Jestli je falešný, pak jej zfalšovali dokonale. Lákalo ho odšroubovat uzávěr, ale věděl, proč to nesmí udělat. Chavez stojící u čerpadla vzal do ruky klíč a sňal původní kanystr.

"Koukám, že je ještě z poloviny plný, kámo. Nemá smysl ho vyměňovat - určitě ne za něco, čemu se říká Šiva. Time, zacházej s tím opatrně."

"To víš." Noonan vrátil nádržku do Gearingova batohu a upevnil vrchní cíp. "Dáme to přezkoušet, pane Gearingu. Jste zatčen," sdělil mu agent FBI. "Máte právo nevypovídat. Máte právo, aby vašemu výslechu byl přítomen váš právní zástupce. Kdybyste si nemohl právníka dovolit, seženeme vám ho. Cokoli řeknete, může být před soudem použito proti vám. Pochopil jste svá práva, pane?"

Gearing se roztřásl. Ohlédl se ke dveřím, protože ho napadlo, že by snad...

... ale ne. V tu chvíli vstoupili do místnosti Tomlinson s Johnstonem. "Máte ho?" chtěl vědět Homer.

"Jo," řekl Ding. Vytáhl mobilní telefon a zavolal do Ameriky. Zase musel čekat na synchronizaci šifrovacího systému.

"Máme ho," oznámil Chavez Šestce. "A máme i to svinstvo v kanystru - jak že se to jmenuje? A jak se hergot dostaneme domů?"

"V Alice Springs na vás čeká C sedmnáctka amerického letectva, jestli se tam dokážete dostat. Počkají na vás."

"Oukej. Zjistím, jestli tam můžeme doletět. Ozvu se, Johne." Chavez stiskl tlačítko END a otočil se k zajatci. "Tak, kámo. Pojedete s námi. Kdybyste udělal nějakou pitomost, tady seržant Pierce vás střelí rovnou do hlavy. Je to tak, Miku?"

"Ano, pane. To si pište," potvrdil Pierce jeho slova hrobovým hlasem.

Noonan opět otevřel záklopku a spustil čerpadlo. Potom vyšli do chodby stadionu a zamířili ke stanovišti taxíků. Nakonec obsadili dvě auta a rozjeli se na letiš-

tě. Tam museli čekat hodinu a půl na Boeing 737, který je dopraví na letiště v poušti - potrvá to skoro dvě hodiny.

*****

ALICE Springs leží v samém srdci velkého ostrova či malého kontinentu, zvaného Austrálie, nedaleko horského hřebene Macdonnell. Je vskutku zvláštní,

že v takovém místě člověk narazí na nejmodernější techniku, ale stojí tady obrovské antény, zaznamenávající data amerických satelitů, určených pro zkoumání zemského povrchu, k elektronickému odposlechu i ke shromažďování informací vojenského charakteru. Celé toto středisko je v péči Národní bezpečnostní agentury s hlavním sídlem ve státě Maryland mezi Washingtonem a Baltimorem, ve Fort Meade.

Letadlo společnosti Qantas bylo skoro prázdné. Po přistání odjeli nějakou dodávkou k terminálu amerického letectva, kde kupodivu našli veškeré pohodlí, až na to, že zde bylo příšerné horko - avšak méně než venku, kde odpoledne teplota dosahovala pětatřiceti stupňů.

"Vy jste Chavez?" zeptal se nějaký seržant v hale, určené významným návštěvám.

"Ano, kdy nám to letí?"

"Už čekají jen na vás, pane. Pojďte tudy." Nastoupili do jiné dodávky, a ta je zavezla přímo k předním dveřím na levé straně trupu, odkud jim jiný seržant, tentokrát v letecké uniformě, pokynul, ať nastoupí.

"Kam poletíme, seržante?" zeptal se Chavez, když kolem něho procházel.

"Nejdřív do Hickamu na Havaji, pane. A pak na základnu Travis v Kalifornii."

"To by šlo. Řekněte šoférovi, že můžeme jet."

"Ano, pane," zasmál se seržant. Zavřel dveře a zamířil na příď.

Tohle obří dopravní letadlo bylo vlastně jen obrovskou haluznou na křídlech. Zdálo se, že na palubě žádní jiní cestující nejsou. Gearingovi nedali pouta - Dinga to trochu zklamalo - ale on se choval poslušně. Noonan se mu držel po boku.

"Nechcete nám všechno povědět, pane Gearingu?" zeptal se agent FBI.

"Co z toho budu mít?"

Noonan chápal, že se na to asi musel zeptat, ale dal tím zároveň najevo slabost, přesně jak Noonan předpokládal. Odpověď na otázku byla snadná. "Když budete mít štěstí, možná si zachráníte život."

38 KAPITOLA - ÚTOČIŠTĚ V PŘÍRODĚ

NA WILA GEARINGA TOHO BYLO ZKRÁTKA MOC. NIKDO HO nepoučil, jak si má v takové situaci počínat. Nikdy ho ani nenapadlo, že by bezpečnostní opatření projektu mohla selhat. A teď je v sázce jeho život. Jak se to mohlo stát? Může spolupracovat, anebo nemusí. Obsah kanystru bude v každém případě prozkoumán, pravděpodobně ve Fort Dietricku v Marylandu, a lékařským expertům postačí pár vteřin, aby pochopili, co se to pokusil propašovat na olympijský stadion. A to přece nikomu nevysvětlí. Jeho život, jeho plány do budoucna, to všechno je pryč a jediné, co může udělat, je spolupracovat s nimi a doufat, že to dopadne co nejlépe.

A tak, zatímco letadlo C-17 Globemaster III stoupalo do cestovní hladiny, začal vyprávět. Noonan držel v ruce diktafon a doufal, že hukot motorů, pronikající celým ložným prostorem, to všechno nepřehluší. Nakonec pro něho ze všeho nejtěžší bylo zachovat nehybnou tvář. Slyšel o extremistických skupinách ochránců životního prostředí, o lidech, kteří tvrdí, že zabíjení lvouních mláďat v Kanadě je prakticky totéž, co Treblinka nebo Osvětim. A také věděl, že FBI občas vyšetřovala některé menší případy, jako třeba vypuštění laboratorních zvířat na svobodu či zatloukání hřebíků do lesních stromů, takže se v takových oblastech žádná společnost neodvážila k těžbě používat motorových pil. Ale nikdy neslyšel, že by tyhle party dělaly něco horšího než právě takové věci. A tady se dovídá o zločinu, který přímo volá po přehodnocení významu slova monstrózní. Téměř náboženský zápal, doprovázející celou výpověď, mu byl naprosto cizí, a tedy pro něho těžko uvěřitelný. Byl by

rád věřil, že v té nádržce na chlór je opravdu jenom chlór, ale dobře věděl, že tomu tak není. Kanystr i s batohem nyní ležely zapečetěné ve vojenském kontejneru z umělé hmoty, připoutaném k sedadlu vedle seržanta Mika Pierce.

*****

"JEŠTĚ nevolal," poznamenal John Brightling s pohledem upřeným na hodinky. Probíhal závěrečný ceremoniál. Předseda Mezinárodního olympijského výboru se chystal přednést proslov a pozvat mládež celého světa na příští olympijské hry. Potom zahraje hudba a olympijský oheň uhasne. Bylo to všechno tak trochu smutné, ale také nevyhnutelné. Žádná olympiáda už nebude a mládež světa se nedožije toho, aby mohla pozvání vyhovět.

"Johne, asi se dívá na televizi jako my. Dej mu trochu času," radil Bill Henriksen.

"Jak myslíš." John Brightling objal manželku kolem ramen a snažil se trochu uvolnit. Právě v tuto chvíli jsou ti lidé tam na stadionu postřikováni nano-kapslemi s Šivou. Bill má pravdu. Nic se nemůže pokazit. Už to všechno vidí úplně jasně. Pusté ulice a silnice, neobdělané farmy, zavřená letiště. Všude porostou stromy, aniž by je ohrožovali dřevorubci. Zvířata budou větřit a možná se i podiví, kam se poděl všechen ten hluk a dvounohé bytosti. Krysy a různí mrchožrouti budou mít hody. Psi a kočky znovu objeví své prastaré instinkty; někteří přežijí, jiní ne, podle okolností. Býložravce i dravce přestanou pronásledovat lovci.

Pro Brightlinga a jeho lidi toto představovalo náboženství. Určitě v tom jsou jisté náboženské prvky. Všichni uctívají velký, kolektivní systém zvaný příroda. Bojují za ni, protože vědí, že je bude milovat a živit. Tak je to jednoduché. Příroda - to jsou vlastně oni. Není osobou, ale obrovskou, všeobjímající myšlenkou, jež stvořila a živí všechno to, co mají rádi. Přece nejsou prvními lidmi, kteří obětovali myšlence celý život...

*****

"ZA jak dlouho budeme v Hickamu?"

"Podle velitele posádky za deset hodin," opáčil Pierce s pohledem na hodinky. "Připomíná mi to časy u dvaaosmdesátý. Chybí mi jen padák, Time."

"Co?"

"Dvaaosmdesátá výsadkářská divize, Fort Bragg. Moje první jednotka. To už je dávno, kamaráde," vysvětloval Pierce, aby toho troubu od FBI trochu vzdělal. Stýská se mu po seskocích, ale to se u speciálních jednotek nikdy nevedlo. Výsadek z vrtulníku je mnohem spořádanější a určitě bezpečnější. Jenomže při něm člověk nezažije ten fofr, jako když se spolu s kamarády vrhne ven z letadla. "Co si myslíš o tom, co se tenhle chlápek pokusil udělat?" Pierce ukázal prstem na Gearinga.

"Vážně se mi to ani nechce věřit."

"Jo, já vím," přitakal Pierce. "Radši bych měl za to, že takoví cvoci neexistujou. Na mou hlavu je to trochu těžký k pochopení."

"Tak," přizvukoval Noonan. "Na mou taky." Nahmatal v kapse u košile miniaturní diktafon a přemýšlel o tom, co je na něm zaznamenáno. Získal to přiznání zákonným způsobem? Poučil přece toho pitomce o jeho právech a Gearing potvrdil, že je s nimi srozuměn, ale každý jen trochu schopný advokát by se to mohl pokusit rozbít tvrzením, že se jeho klient nacházel na palubě vojenského letadla, obklopen ozbrojenci, takže vlastně vypovídal pod nátlakem - a možná, že by s tím soudce souhlasil. A navíc by mohl souhlasit s tvrzením, že se jednalo o nezákonné zatčení. Ale Noonan měl za to, že nejdůležitější ze všeho je výsledek. Pokud Gearing mluvil pravdu, jeho zatčení zachránilo milióny životů... Odešel do přední části letadla k palubní vysílačce, připojil se na zabezpečenou linku a zavolal New York.

Když zazvonil telefon, Clark spal. Hmátl po sluchátku, zavrčel: "Jo?" a uslyšel probíhající synchronizaci šifrovacích systémů. Potom se ozvalo sdělení, že linka je bezpečná. "Co je, Dingu?"

"Tady je Tim Noonan, Johne. Mám otázku."

"Jakou?"

"Co se bude dít, až přiletíme? Mám na pásku Gearingovo přiznání. Úplně všechno, přesně tak, jak jsi to před pár hodinami pověděl Dingovi. Slovo za slovem. Co budeme dělat, Johne?"

"Zatím nevím. Asi si budeme muset promluvit s Danem Murrayem a taky s Edem Foleym z CIA. Nevím, jestli vůbec nějaký zákon počítá s něčím tak obrovským, a taky nevím, jestli chceme, aby se to probíralo u soudu, chápeš?"

"Ale jo," ujistil ho Noonanův hlas z druhé strany zeměkoule. "No dobře, jen jsem chtěl vědět, jestli na to někdo myslí."

"Jo, myslíme na to. Ještě něco?"

"Asi už nic."

"Tak já jdu zase spát." Spojení se přerušilo a Noonan se vrátil zpátky do ložného prostoru. Na Gearinga dohlíželi Chavez s Tomlinsonem a ostatní se zkoušeli trochu prospat na mizerných sedačkách, jaké do svých letadel montuje americké letectvo, a zaspat ten úžasně nudný let. Jak Noonan brzy zjistil, byl sice nudný, avšak s výjimkou snů - při těch se vůbec nenudil.

*****

"POŘÁD ještě nezavolal," zneklidňoval se Brightling, když v televizi začali probírat nejvýznamnější události celé olympiády.

"To je fakt," uznával Henriksen. "No dobře, já tam zavolám." Vstal, vytáhl z kapsy vizitku a vytočil číslo, poznamenané na rubu. Bylo to číslo mobilního telefonu jednoho ze zaměstnanců Global Security, vyslaného do Sydney.

"Tony? Tady je Bill Henriksen. Potřebuju, abys pro mě něco udělal teď hned, ano? ... Dobrá. Najdi Wila Gearinga a vyřiď mu, ať mi okamžitě zavolá. Číslo zná... Ano, to je ono. Okamžitě, Tony... Jo. Díky." Henriksen zavěsil. "Nemělo by to dlouho trvat. Není moc míst, kde by mohl být, leda snad na cestě na letiště. Chce letět na sever, podle pobřeží. Uklidni se, Johne," nabádal šéf bezpečnosti svého nadřízeného. On zatím žádné mrazení nepociťoval. Gearing má třeba vybitou baterii v telefonu, nebo uvízl v zácpě a nemůže se dostat zpátky do hotelu; třeba nemůže sehnat taxík - existuje přese spousta možných docela nevinných vysvětlení.

*****

V SYDNEY Tony Johnson přešel přes ulici a vešel do Gearingova hotelu. Věděl, kde má pokoj, protože se tam jednou sešli, a tak mu bylo jasné, kam má vyjet výtahem. Se zámkem si poradil snadno; zastrčil kreditní kartu do škvíry vedle kliky, odsunul západku, a byl uvnitř...

... a byla tam i Gearingova zavazadla. Kufry stály u zasouvacích dveří skříně ve zdi a na stole ležely desky s letenkami na severovýchodní pobřeží Austrálie, mapa a nějaké brožurky o Velkém bradlovém útesu. To je zvláštní. Wilovo letadlo -podíval se do desek - odlétá za dvacet minut. Touhle dobou už by měl být odbaven a nastupovat, a přitom ještě ani neodjel z hotelu. To je teda moc zvláštní. Kdepak jsi, Wile, zamyslel se Johnson. A pak si uvědomil, proč je vlastně tady, a zvedl sluchátko.

*****

"ANO, Tony, tak kdepak je náš chlapec?" otázal se Henriksen sebejistě. Najednou se jeho výraz změnil. "Co říkáš? Co ještě víš? Dobře. Když něco zjistíš, zavolej mi sem. Ahoj."

Henriksen položil sluchátko a ohlédl se na své dva společníky. "Wil Gearing zmizel. Není ve svém pokoji, ale má tam kufry a letenky. Jako by se dočista ztratil."

"Co to může znamenat?" zeptala se Carol Brightlingová.

"Těžko říct. Třeba ho porazilo auto..."

"... nebo možná Popov všechno vyžvanil někomu, komu to vyžvanit neměl, a oni ho sebrali," prohodil John nervózně.

"Popov ani nevěděl, jak se jmenuje - to mu Hunnicutt nemohl prozradit. Ten přece taky Gearinga neznal jménem." Ale pak si Henriksen uvědomil: Do hajzlu, Foster přece věděl, jak chceme Šivu rozšířit. Do hajzlu.

"Co se děje?" podivil se John, když uviděl, jak se tváří, a pochopil, že se něco zvrtlo.

"Johne, možná budeme mít potíže," začal bývalý agent FBI.

"Jaké potíže?" chtěla vědět Carol. Henriksen jim to vysvětlil a nálada v místnosti se prudce změnila. "Chceš říct, že možná vědí..."

Henriksen přikývl. "Ano, je to možné."

"Proboha," vykřikla prezidentova poradkyně pro vědecké otázky. "Ale jestli to vědí, tak... tak... tak..."

"Jo," pokývl hlavou Bill. "Tak jsme v loji."

"Co budeme dělat?"

"Pro začátek zničíme všechny důkazy. Všechny zásoby Šivy i vakcín, všechny záznamy. Všechno je v počítačích, stačí to vymazat. Na papíře by se toho nemělo moc najít, protože jsme lidi varovali, aby nic netiskli a ničili všechny ruční poznámky. To můžeme zařídit odsud. Mám přístup ke všem počítačům ze své kanceláře a můžu všechno smazat..."

"Záznamy jsou přece šifrované," namítl John Brightling.

"Chcete si to rozdat s dešifrátory z Fort Meade? Já teda ne," prohlásil Henriksen. "Ne, Johne, všechny záznamy musí zmizet. Podívej, vyšetřování můžeš zmařit jedině tak, že vyšetřovatelům odepřeš přístup k důkazům. Bez hmatatelných důkazů ti nemůžou nic udělat."

"A co svědci?"

"Význam očitých svědků se strašně přeceňuje. Každý jen trochu chytrý advokát dokáže svědka zblbnout. Ne, kdykoli jsme u FBI prováděli vyšetřování, vždycky jsem hledal něco, co se dá vzít do ruky, co můžeš ukázat porotcům, aby si to prohlídli a ohmatali. Očitý svědek je u soudu k ničemu; nevěř všemu, co vidíš v televizi. Tak já jdu do kanceláře vyřídit ty počítače." Henriksen odešel a oba Brightlingovi za ním jen hleděli.

"Proboha, Johne," řekla Carol s tichým znepokojením. "Co když se to lidi dovědí? Nikdo nepochopí..."

"Že jsme je chtěli zabít i s celými rodinami? Ne, to nepochopí," mínil její manžel suše. "Nemyslím, že by to obyčejní Frantíci a Pepíci z ulice mohli chápat."

"Tak co budeme dělat?"

"Musíme rychle odjet za hranice. Vezmeme všechny, kdo vědí o projektu, a odletíme do Brazílie. Pořád ještě máme přístup k penězům - mám celou řadu tajných, elektronicky manipulovatelných kont. A nakonec proti nám možná ani nebudou moct vznést žalobu, když Bill zničí počítačové záznamy. Možná zatkli Wila Gearinga, ale to je jenom jeden hlas a já pochybuju, že by nás někdo přišel zatknout v cizí zemi na základě svědectví jediného člověka. Máme tady asi padesát lidí, kteří vědí, oč jde - chci říct, že vědí úplně všechno - a máme i dost letadel, abychom mohli odletět do Manausu."

*****

VE své kanceláři Henriksen spustil počítač a otevřel jeden kódovaný soubor. Obsahoval telefonní čísla a přístupové kódy do všech počítačů ve společnosti Horizon a také názvy všech souborů souvisejících s projektem. Spojil se s nimi

modemem, začal pátrat po souborech, které potřeboval smazat, a myší je přesouval do odpadkových košů, kde byly všechny informace rozmetány, místo aby přístroj jen zrušil názvy příslušných souborů. Zjistil, že se potí. Trvalo mu to devětatřicet minut, ale po uplynutí této doby věděl s jistotou, že všechno dokonale zničil. Ještě jednou nahlédl do seznamu i do vlastní paměti, probral ještě jednou všechny počítače, ale ne, tyhle soubory už byly nenávratně pryč. Dobře.

Co ještě mohou mít? otázal se sám sebe. Možná Gearingův kanystr s Šivou. To by byl tvrdý argument, ale co to ve skutečnosti může znamenat? Když se na to podívají odborníci, zjistí, že se u Gearinga našla biologická zbraň. Gearing by mohl státnímu zástupci prozradit, že pochází ze společnosti Horizon. Ale nikdo, kdo se účastnil prací na této části projektu, nikdy nepřizná, že něco podobného pomáhal vyrobit, takže jeho tvrzení nebude možno nijak ověřit.

Dobrá, pokud správně počítá, existuje celkem třiapadesát zaměstnanců firem Horizon a Global Security, kteří vědí o projektu všechno, od začátku až do konce. Práce na vakcínách A a B by se dala vysvětlit jako lékařský výzkum. Virus Šiva i zásoby vakcín budou za několik hodin spáleny, takže nezůstanou vůbec žádné důkazy.

To by mělo stačit - tedy, skoro stačit. Mají Gearinga, a jestli ten bude mluvit -jako že bude, o tom Henriksen nepochyboval, protože věděl, že FBI z lidí umí vymáčknout informace - mohl by znepříjemnit život Brightlingovým i dalším lidem, včetně jeho samého. Asi by se vyhnuli odsouzení, ale i samotný soudní proces by byl nanejvýš nepříjemný. A až se to rozkřikne, může dojít k dalším odhalením; jednotliví lidé z projektu mezi sebou budou rozmlouvat, někdo si jejich řeči dá dohromady... a kromě toho je tu Popov, který jeho a Johna Brightlinga může dostat do maléru v souvislosti s teroristickými útoky. Ovšem oni zase mohou Popova obvinit z vraždy Fostera Hunnicutta, a tak všechno, co by mohl vypovědět, ztratí na důvěryhodnosti... ale nejlepší je být z dosahu, až se začne vyšetřovat. To znamená Brazílii a náhradní sídlo projektu v džunglích západně od Manausu. Tam se vydají, pod ochranu skvělých Brazilských zákonů o extradici, a budou studovat deštný prales... ano, to má logiku. Dobře, pomyslel si, má po ruce seznam všech plně informovaných účastníků projektu. Kdyby je FBI vyslechla, mohli by je všechny pověsit. Vytiskl si jména nejoddanějších stoupenců a papír nacpal do kapsy u košile. Svou práci dokončil, rozebral nastalou situaci a teď zamířil zpět do Brightlingovy kanceláře na střeše komplexu.

"Nařídil jsem posádkám, ať natočí motory," řekl mu Brightling hned, jak přišel.

"Správně," souhlasil Henriksen. "Myslím, že Brazílie je teď pro nás to nejlepší řešení. Když nic jiného, můžeme tam všechen personál poučit, jak mají postupovat, kdyby se jich někdo začal vyptávat. Dostaneme se z toho, Johne, ale musíme na to chytře."

"A co planeta?" zeptala se smutně Carol Brightlingová.

"Carol," opáčil Bill, "nejdřív se musíme postarat o sebe. Z federální věznice v Marion se planeta zachraňovat nedá, ale když to sehrajeme chytře, žádný vyšetřovatel nedostane do ruky jediný důkaz a my budeme v bezpečí. A teď...," vytáhl z kapsy seznam, "... tady jsou lidi, které musíme chránit. Je jich třiapadesát a tam venku čekají čtyři gulfstreamy. Odletíme do náhradního sídla. Má někdo něco proti tomu?"

John Brightling potřásl hlavou. "Ne, souhlasím s tebou. Opravdu budeme po právní stránce nenapadnutelní?"

Henriksen důrazně přikývl. "Myslím, že ano. Popov by mohl dělat potíže, ale to je přece vrah. Ještě než odletíme, ohlásím tu vraždu místní policii. To ho jako svědka zkompromituje. Bude to vypadat, jako když se snaží zachránit se před šibenicí, nebo co tady v Kansasu používají. Maclean s Killgorem sepíšou prohlášení, které policii předáme. Třeba to nebude stačit k tomu, aby ho odsoudili, ale určitě mu to způsobí nepříjemnosti. Takhle se to dělá. Musíš

narušit souvislost důkazů protistrany a znevěrohodnit její svědky. Za rok nebo za osmnáct měsíců si naši právníci popovídají se státním zástupcem a my se vrátíme domů. Do té doby zůstaneme v Brazílii. Společnost přece můžeš řídit odtamtud, přes internet, ne?"

"Inu, není to tak dobrá varianta jako náš původní plán, ale..."

"Ano," přidala se Carol. "Ale je to mnohem lepší než doživotí ve federálním vězení."

"Tak to rozjeď, Bille," přikázal John.

*****

"CO s tím tedy vlastně budeme dělat?" zeptal se Clark, když se probudil.

"Nu," uvažoval Tom Sullivan, "nejdřív musíme za newyorským náměstkem ředitele a pak si promluvíme s federálním prokurátorem o obvinění."

"To si nemyslím," prohlásil Clark. Protřel si oči a natáhl se pro šálek kávy.

"Nemůžeme na ně jen tak namířit a odprásknout je. Jsme policajti. Nesmíme porušit zákon," vysvětloval Chatham.

"Tohle by se nikdy ani nedostalo před soud. A kromě toho, kde je psáno, že byste vyhráli? Jak těžké by bylo to všechno zaretušovat?"

"To se dá odhadnout. Máme dvě zmizelá děvčata, která pravděpodobně zavraždili, jestli má náš přítel Popov pravdu, a to je zločin podle státních i federálních zákonů. A dál, ježíšikriste, je tady to spiknutí... na to jsou přece zákony, pane Clarku."

"Možná, ale kdy se asi dokážete rozjet na to místo v Kansasu, o kterém ještě ani pořádně nevíme, kde je, s příkazem k zatčení nejbohatšího člověka v Americe?"

"Nějaký čas to bude trvat," uznal Sullivan.

"Přinejmenším dva týdny, než se shromáždí aspoň základní fakta," odhadoval zvláštní agent Chatham. "Musíme vyslechnout experty, dát prozkoumat tu pikslu s chlórem - a mezitím naši podezřelí zničí všechny dostupné důkazy. Nebude to snadné, ale takhle se to u nás dělá, chápete?"

"Asi jo," řekl pochybovačně Clark. "Jenže pak je celý moment překvapení pryč. Oni už nejspíš vědí, že jsme dostali Gearinga. A tím pádem vědí, co nám asi mohl povědět."

"To je fakt," přiznával Sullivan.

"Mohli bychom zkusit něco jiného."

"A co by to mělo být?"

"To ještě nevím," připustil Clark.

*****

VIDEOKAZETU natočili v mediálním centru, kde se původně měly vyrábět filmy o přírodě pro ty, kdo přežijí epidemii. Ztroskotání projektu zasáhlo jeho účastníky tvrdě. Zvlášť Kirk Maclean byl velice skleslý, ale i tak dokázal sehrát svoji úlohu, když vyprávěl o příjemných ranních vyjížďkách se Serovem, Hunnicuttem a Killgorem. Potom doktor John Killgore vypověděl, jak našel oba koně, a následovala opět Macleanova výpověď o objevení mrtvoly a o pitvě, kterou provedl Killgore a při níž našel kulku ráže 44, jež ukončila život Fostera Hunnicutta. Když byli hotovi, připojili se oba k ostatním ve dvoraně obytné budovy, odkud je odvážely mikrobusy k čekajícím letadlům.

Na palubě jim bylo sděleno, že Manaus leží 3500 mil odtud, tedy asi osm hodin letu, což je pro gulfstream hračka. První letoun byl skoro prázdný; nastoupili do něj jen Brightlingovi, Henriksen a Steve Berg, šéf vědeckého týmu projektu Šiva. V devět hodin ráno místního času se letadla odlepila od země a zamířila do údolí Amazonky ve střední Brazílii.

*****

UKÁZALO se, že FBI přece jenom zná polohu sídla projektu. Automobil se dvěma agenty se tam objevil právě ve chvíli, kdy tryskáče startovaly. Ihned to ohlásili na základnu a odtud putovalo hlášení do Washingtonu. Potom zaparkovali na kraji silnice, popíjeli, zakusovali hamburgery od McDonalda a dívali se, jak se v těch podivných budovách uprostřed obilnářského kraje vůbec nic neděje.

*****

NA letecké základně Hickham na Havaji se v letadle C-17 vystřídaly posádky. Stroj doplnil palivo a vydal se na další cestu na základnu Travis v severní Kalifornii. Chavez se svými lidmi letadlo vůbec neopustil, jen se díval, jak přichází nová posádka se zásobami jídla a pití, a potom se zase usadil k dalším šesti hodinám letu. Slyšel, jak se Wilson Gearing snaží všechno vysvětlit; vyprávěl o stromech a ptácích, rybách a podobných věcech. Žádný z těch argumentů otce novorozeného dítěte a manžela lékařky nemohl přesvědčit, ale ten chlap žvanil pořád dál a Noonan zdvořile naslouchal a ty řeči si nahrával.

*****

"CO to má být?" podivil se Sullivan. Potom se ohlédl. "Z toho místa v Kansasu právě odletěly čtyři tryskáče a míří na jih."
"Můžeme je sledovat?"
Sullivan pokrčil rameny. "Snad jedině letectvo."
"A jak to sakra máme zařídit?" zamyslel se Clark nahlas. Potom zavolal do Langley.
"Zkusím to, Johne, ale nebude lehké přimět letectvo, aby takhle rychle začalo skákat podle našeho."
"Prosím tě, Ede, zkus to, ano? Jsou to čtyři gulfstreamy a letí ze středního Kansasu na jih. Cíl neznámý."
"Dobrá, zavolám středisko."

*****

PRO ředitele CIA to nebylo nic obtížného. Nejvyšším důstojníkem, který měl právě službu ve Státním vojenském velícím středisku, byl dvouhvězdičkový generál, který se do této funkce dostal teprve nedávno, když předtím velel stíhacím jednotkám USA v rámci NATO.
"Copak byste od nás potřebovali, pane?" zeptal se generál.
"Ve středním Kansasu asi před půl hodinou vzlétly čtyři gulfstreamy. Potřebujeme je sledovat."
"A čím? Všechny stíhačky máme u kanadské hranice. I když je zavoláme, nestihnou to."
"A co AWACS?" nadhodil Foley.
"Ty patří bojovému velitelství v Langley - našemu, ne vašemu. Možná, že jeden je zrovna ve vzduchu kvůli protidrogovému dohledu nebo snad na cvičení. Podívám se."
"Podívejte se," řekl Foley. "Já počkám."
Generál v modré uniformě udělal dokonce ještě něco lepšího. Zatelefonoval NORAD, Velení severoamerických sil protivzdušné ochrany v Cheyennských horách, kde měli k dispozici radarové pokrytí celého území Spojených států, a přikázal jim, ať najdou ty čtyři gulfstreamy. Netrvalo to ani minutu a do úřadu civilního letectví byl ihned odeslán elektronický příkaz k prověření letových

plánů, bez nichž nesmí žádné letadlo překročit hranice státu. Severozápadní velitelství také generálovi sdělilo, že se právě ve vzduchu nacházejí dvě letadla typu E-3B AWACS. Jeden je 300 mil jižně od New Orleansu a má za úkol ostrahu hranice před pašeráky drog a druhý se kousek jižně od letecké základny Eglin účastní s nějakými stíhači cvičného útoku proti letadlům námořnictva, startujícím z Pensacoly. Zavolal tedy leteckou základnu Langley ve Virginia Tidewater, dal se přepojit na operační dispečink a tlumočil jim žádost ředitele CIA.

"O co se jedná, pane?" vyptával se pak generál Foleyho.

"To vám nesmím povědět, ale je to důležité jako hrom."

Generál tlumočil tuto odpověď operačnímu dispečinku v Langley, ale raději řediteli CIA nesdělil, co přesně mu odpověděli. Tahle žádost musela být postoupena až jejich nejvyššímu veliteli, čtyřhvězdičkovému generálovi, který naštěstí seděl ve své kanceláři, a ne v F-16, kterou dostal k výkonu své funkce. Generál vydal bručivý souhlas, protože si uvědomil, že by o něco takového CIA nežádala bezdůvodně.

"Jestli chcete, můžete ho dostat. Jak daleko asi poletí?"

"To nevím. Jak daleko doletí gulfstream?"

"Páni, tyhle nové doletí až do Japonska. Třeba bych měl připravit cestou nějaké tankování."

"Dobrá, udělejte, prosím vás, všechno, co je potřeba. Komu mám zavolat ohledně toho sledování?"

"Volejte NORAD." Nadiktoval řediteli číslo.

"Fajn, díky, generále. Máte to u nás."

"Na to nezapomenu, pane řediteli," ujistil ho generálmajor letectva.

*****

"MÁME kliku," uslyšel Clark. "Letectvo nám půjčí AWACS. Můžeme je sledovat celou cestu, ať už letí kamkoli." Foley možná trochu přeháněl, protože si neuvědomil, že AWACS bude muset cestou zpátky tankovat.

*****

LETOUN, o kterém byla řeč, deset let starý E-3B Sentry, obdržel příslušný rozkaz o patnáct minut později. Pilot uvědomil velícího důstojníka sledovací služby na palubě v hodnosti majora, a ten zatelefonoval NORADu o doplňující informace. Obdržel je deset minut poté, co první z gulfstreamu opustil vzdušný prostor Spojených států. Díky anténám v Cheyennských horách bylo takové sledování stejně obtížné jako jízda autem k místní samoobsluze. Nad Karibikem na ně bude čekat tanker, který vzlétne z Panamy, a tak se zajímavé letecké cvičení změnilo v totální nudu. E-3B Sentry, vzniklý úpravou ctihodného stařečka B-707-320B, letěl stejnou rychlostí, jakou malé tryskáče přeletěly Savannah, a držel se asi padesát mil za nimi. Jenom to tankování ve vzduchu trochu naruší rutinu, i když nijak zvlášť. Letoun s volacím znakem Orel Dva-devět nesl na palubě dostatečně silný vysílač, schopný předat do NORADu ve státě Colorado úplně všechno, včetně přenosu z vlastní radarové obrazovky. Většina členů posádky seděla v pohodlných křeslech, mnozí spali a tři muži dávali pozor na čtyři gulfstreamy, které měli sledovat. Brzy bylo zřejmé, že směřují přímo k nějakému konkrétnímu cíli. Letěly v pětiminutových - tedy asi čtyřicetimílových - rozestupech a vůbec se nepokoušely o nějaké finty, dokonce ani nezkusily letět těsně nad mořem. Jejich posádky ovšem věděly, že by tak jen namáhaly draky a plýtvaly palivem.

*****

TOU dobou už Clark seděl v letadle linky kyvadlové dopravy na Reaganovo

letiště u Washingtonu. Přistáli na čas. Clarkovi přišel naproti jeden ze zaměstnanců CIA; venku měl připraveno firemní auto, a to je během dvaceti minut dopravilo do Langley. Nakonec vyjeli do sedmého poschodí budovy starého velitelství. Dmitrij Popov by byl nikdy předtím nevěřil, že se právě sem někdy osobně podívá. Dokonce mu dali i cedulku s nápisem NÁVŠTĚVNÍK - POVINNÝ DOPROVOD. John se ujal představování.

"Vítám vás," pronesl Foley svou nejlepší ruštinou. "Myslím, že jste tu ještě nikdy nebyl."

"A vy jste zase nikdy nebyl na Dzeržinského náměstí v čísle dvě."

"Zato já tam byl," pochlubil se Clark. "Dokonce v kanceláři samého Sergeje Nikolajeviče."

"To je úžasné," přiznal Popov a přijal nabízenou židli.

"Tak, Ede, kde k čertu jsou?"

"Nad severní Venezuelou a letí dál k jihu, asi do střední Brazílie. Letecký úřad tvrdí, že letový plán - ten podle zákona museli vyplnit - uvádí jako cílové letiště Manaus. Myslím, že je to kraj gumovníků. A stéká se tam několik řek."

"Říkali, že tam mají podobné středisko jako tady v Kansasu, jenom menší," sdělil Popov hostitelům.

"Že bychom se podívali satelitem?" otázal se Clark ředitele.

"Až budeme vědět, kde to je, pak ano. AWACS za nimi po tom tankování trochu zaostal, ale teď je od nich jen sto padesát mil, a to nehraje roli. Prý všechny ty čtyři tryskáče letí úplně normálně, pořád rovnou za nosem."

"Až budeme vědět, kam letí... co pak?"

"Těžko říct," přiznával Foley. "Tak daleko to ještě nemám promyšlené."

"Ede, je docela možné, že se proti nim nepodaří vznést obvinění, které by opravdu sedělo."

"Jak to?"

"No jo," Clark pokýval hlavou. "Jestli jsou chytří - a musíme předpokládat, že jsou - můžou snadno zničit všechny důkazy. Zůstanou jen svědci. Ale kdo asi je na palubách těch čtyř letadel, co míří do Brazílie?"

"Všichni, kdo vědí, oč se jedná. Určitě se z bezpečnostních důvodů snažili, aby takových lidí bylo co nejmíň. Takže myslíš, že tam jedou nacvičovat sborový zpívání?"

"Cože?" podivil se Popov.

"Potřebují si vymyslet a naučit se společnou historku, které se všichni budou držet, až je začne FBI vyslýchat," vysvětloval Foley. "Tedy se musí naučit všichni stejnou píseň i to, jak ji zpívat pořád naprosto stejně."

"Co jiného bys dělal na jejich místě, Ede?" utrousil velitel Duhy uvážlivě.

Foley přikývl. "No jo, asi to tak bude. Tak co budeme dělat?"

Clark pohlédl řediteli zpříma do očí. "Co kdybychom je tak trochu navštívili?"

"A kdo k tomu dá souhlas?" otázal se ředitel CIA.

"Zatím ještě pořád dostávám výplatu od této agentury a hlášení podávám tobě, Ede."

"Proboha, Johne!"

"Mám svolení shromáždit své lidi na nějakém vhodném místě?"

"Kde?"

"Třeba ve Fort Braggu," navrhl Clark. Foley nakonec musel ustoupit logickému vývoji.

"Svolení uděleno." Po těchto slovech Clark vykročil úzkou kanceláří k zabezpečenému telefonu, aby zavolal do Herefordu.

*****

ALISTAIR Stanley se ze svých zranění zotavoval celkem dobře, přinejmenším

natolik, že zvládl pracovní den v kanceláři, aniž by se zhroutil vyčerpáním. Po Clarkově odletu do Států stanul v čele ochromené skupiny Duha a začal řešit některé problémy, k nimž se Clark ještě nedostal, například vyhledání náhrady za dva mrtvé vojáky. Morálka byla chatrná. Pořád bylo cítit, že chybějí dva muži, s nimiž přeživší vojáci denně úzce spolupracovali, a takové věci se vždycky překonávají špatně, i když každé ráno vybíhali na hřiště k rozcvičkám a každé odpoledne se cvičili ve střelbě, aby se udrželi ve formě a byli připraveni, kdyby měli vyrazit do akce. To však nikdo nepovažoval za příliš pravděpodobné, jenže, koneckonců, žádná z misí, jež dosud skupina Duha absolvovala, nevypadala při zpětném pohledu příliš pravděpodobně. Na stole začal vyzvánět šifrovaný telefon a Stanley zvedl sluchátko.

"Alistair Stanley."

"Ahoj, Ale, John. Volám z Langley."

"Co se k čertu děje, Johne? Chavez a jeho lidi zmizeli a..."

"Ding a jeho muži jsou na půli cesty mezi Havají a Kalifornií, Ale. Zadrželi v Sydney účastníka závažného spiknutí."

"No výborně. Co se ke všem čertům stalo?"

"Sedíš dobře, Ale?"

"Jo, jasně, a..."

"Tak poslouchej. Povím ti jen zkrácenou verzi," přerušil ho Clark. Trvalo to několik minut.

"Pro boha svatýho," řekl Stanley, když jeho nadřízený skončil. "Jste si tím jistí?"

"Natuty, Ale. Právě teď sledujeme spiklence ve čtyřech letadlech. Zdá se, že letí do střední Brazílie. Takže seber všechny lidi a pošli je do Fort Braggu - na leteckou základnu Pope v Severní Karolíně. S celou výbavou. Vezměte úplně všechno, Ale. Možná si uděláme výlet do džungle a, hm, vyříkáme si to s nimi."

"Rozumím. Hned dám všechno do kupy. Potřebuješ to rychle?"

"Správně. Požádej British Airways o letadlo," pokračoval Clark.

"Výborně, Johne. Jdu na to."

*****

V LANGLEY Clark přemýšlel nad dalším krokem, ale dřív než se rozhodne, musí mít všechny lidi i materiál na jednom místě. Alistair se pokusí vyrazit z British Airways prázdné náhradní letadlo, které by jeho lidi dovezlo přímo do Pope. A potom - potom si budou muset najít něco jiného. A on se tam bude muset také odebrat a promluvit si s plukovníkem Williem Byronem od Jednotky zvláštních operací.

*****

"CÍL Jedna klesá," hlásil jeden z důstojníků na interkomu. Šéf směny vzhlédl od rozečtené knížky, rozsvítil si svoji obrazovku a informaci potvrdil. Právě v tuto chvíli jednali v rozporu s mezinárodním právem. Orel Dva-devět nedostal povolení ke vstupu do brazilského vzdušného prostoru. Jenže na radarech místních stanovišť řízení letového provozu se signál jeho odpovídače zobrazí s identifikačním znakem obchodního letu - této lsti používali běžně, a nikdy je nikdo neotravoval. Když se ujistil, že zmíněná informace je pravdivá, podal hlášení přes satelit NORADu a - ačkoli to nevěděl - současně i CIA. Pět minut poté začal klesat i druhý cíl. Oba letouny zároveň zpomalily a Orel Dva-devět je trochu dohnal. Vedoucí směny přikázal posádce pokračovat v kursu nezměněnou rychlostí, zeptal se na stav paliva a dověděl se, že jim jej zbývá ještě na osm hodin letu, což jim bohatě stačí k návratu na domovskou základnu Tinker u Oklahoma City.

*****

V ANGLII Stanley opravdu požádal British Airways o pomoc a tato společnost po deseti minutách pátrání objevila volný Boeing 737-700; prý bude příslušníky Duhy čekat na malém letišti v Lutonu severně od Londýna. Přepraví se tam v nákladácích, které promptně dodala dopravní společnost britské armády v Herefordu.

*****

VYPADÁ to jako zelené moře, pomyslel si John Brightling při pohledu na vršky stromů džungle. Viděl, jak se v zapadajícím slunci stříbrně lesknou řeky, ale na zem neviděl skoro vůbec. Tohle je nejbohatší ekosystém na světě - a dosud nebyl podrobně prostudován. Nu, napadlo Brihgtlinga, následující rok nebo možná ještě déle na to bude mít čas. Náhradní sídlo projektu je mohutná, pohodlná stavba s šestičlenným personálem pečujícím o údržbu, s vlastním zdrojem energie, s možností komunikace přes satelit a se spoustou potravin. Přemýšlel, jestli mezi lidmi v ostatních třech letadlech jsou nějací dobří kuchaři. Musí si rozdělit práci jako při všech aktivitách v rámci projektu - on sám, přirozeně, bude vůdcem.

*****

V BINGHAMTONU ve státě New York vkládali údržbáři do spalovny kontejnery, označené jako nebezpečný biologický materiál. To je teda obrovská pec, pomyslel si jeden z mužů. Tady by se dalo spálit několik nebožtíků najednou a podle tloušťky izolace bude uvnitř asi pěkný žár. Uzavřel tlusté, třípalcové dveře, zamkl je a stiskem tlačítka pec zapálil. Slyšel, jak uvnitř zasyčel plyn a s hukotem se vzňal od elektrické jiskry. Nebylo na tom nic nezvyklého. Společnost Horizon se vždycky tímto způsobem zbavovala biologických materiálů. Třeba je to virus AIDS, pomyslel si. Jak se dočetl, společnost v tomto směru provádí rozsáhlý výzkum. Teď se však zahleděl na papíry na své nástěnce. Byly to tři stránky faxové zprávy z Kansasu a všechny položky byly odškrtnuty. Všechny tady uvedené kontejnery se už změnily v popel. Ta spalovna zlikviduje dokonce i kovová víka. A tak se k nebi vznášely pozůstatky jediných důkazů existence projektu. O tom údržbář nic nevěděl. Pro něho byl kontejner číslo G7-89-98-00A prostě obyčejným kontejnerem z umělé hmoty. O jménu Šiva nevěděl nic. V souladu s předpisy přistoupil k počítači - každý tady má svůj počítač - a zaznamenal, že všechny položky uvedené v příkazech byly zničeny. Tato informace byla odeslána do vnitřní sítě společnosti a, ačkoli to nevěděl, objevila se i na obrazovce v Kansasu. Zde byly vydány specifické instrukce. Jeden z techniků zvedl telefon a předal tu informaci jinému pracovníkovi, a ten ji zavolal na telefonní číslo, jež obdržel elektronickou poštou.

*****

"DOBŘE, děkuju vám," odpověděl Henriksen na toto sdělení. Odložil sluchátko telefonu v kabině letadla a šel dopředu za Brightlingovými.

"Tak, lidičky, volali z Binghamtonu. Všechny zásoby Šivy, všechny Vakcíny, úplně všechno je spálené. Takže o existenci projektu nezůstal žádný důkaz."

"A máme snad z toho mít radost?" vyjela na něho Carol, která dosud hleděla z okna na blížící se zemi.

"Ne, ale doufám, že se vám to bude zamlouvat líp, než čelit obvinění z vražedného spiknutí, doktorko."

"Má pravdu, Carol," přidal se John smutně. Byli už tak blízko. Tak zatraceně blízko. Ale, utěšoval se, má přece ještě peníze a jádro schopných lidí, takže tenhle neúspěch nemusí znamenat, že se vzdá svých ideálů. To

určitě ne, umiňoval si prezident Horizonu. Pod nimi, v tom zeleném moři, do nějž klesají, se vyskytuje život v nejrůznějších formách - právě tím zdůvodnil zbudování alternativního sídla před svou správní radou: budou pátrat po nových chemických látkách ve stromech a jiných rostlinách, které rostou jen tady. Možná objeví léčbu rakoviny, kdo ví? Slyšel, jak se vysouvají klapky, a brzy poté se vysunul i podvozek. Po dalších třech minutách se dotkli povrchu dráhy, zbudované vedle laboratoří a obytných budov. Pilot spustil obraceče tahu, a ty letadlo postupně zastavily.

*****

"CÍL Jedna je na zemi." Důstojník ještě přečetl přesnou polohu a upravil si obraz na přístroji. Jsou tam taky nějaké budovy, že? Zadal počítači úkol vypočítat jejich přesnou polohu. Tyto informace ihned odešly do Cheyennských hor.

*****

"DĚKUJU vám." Foley si to poznamenal na kus papíru. "Johne, mám přesnou délku i šířku toho místa, kde teď jsou. Požádám, aby nám poslali obrázky ze satelitu. Měly by tu být, hm, za dvě, tři hodiny - podle toho, jaké je tam počasí."

"Tak rychle?" podivil se Popov a shlížel ze sedmého patra na parkoviště pro významné návštěvníky.

"Jde jen o to, zadat do počítače příkaz," vysvětlil mu Clark. "Satelity jsou pořád na místě." On osobně měl pocit, že tři hodiny je pěkně dlouhá doba na čekání. Asi jsou družice zrovna někde daleko.

*****

VÝPRAVA Duhy odstartovala z lutonského letiště dlouho po půlnoci britského času. Letoun zakroužil doprava, nad automobilku, postavenou těsně u letiště, a zamířil k západu, do Ameriky. British Airways vyslaly s letadlem i tři letušky; budou se starat, ať vojáci mají co jíst a pít. To všichni uvítali a po jídle se uvelebili co nejpohodlněji, aby většinu cestu přes oceán prospali. Neměli ani tušení, proč vlastně letí do Ameriky. Stanley jim ještě nic nevysvětlil, ale jim to nedalo a trochu nad tím přemýšleli, když zjistili, že nakládají úplně všechno taktické vybavení.

*****

NAD střední Brazílií bylo naštěstí nebe úplně čisté. Jako první tudy proletěl satelit KH-11D v půl desáté večer místního času. Infračervené kamery vyprodukovaly celkem tři sta dvacet obrázků a k tomu ještě sedmadevadesát dalších ve viditelnějším spektru. Obrázky byly ihned odeslány do komunikačního satelitu a odtud se dostaly do anténového háje ve Fort Belvoir ve Virginii, nedaleko Washingtonu. Dále byly odeslány pozemním kabelem do budovy Úřadu pro výzkum zemského povrchu nedaleko Dullesova letiště a dalším světlovodným kabelem dorazily na ředitelství CIA.

"To vypadá jako docela snadné," prohlásil vedoucí směny fotoanalytiků, když se dostavil do Foleyovy kanceláře. "Tady a tadyhle jsou budovy - a ještě jedna tady. Parkují tam čtyři letadla, vypadá to na Gulfstreamy V - ty mají delší křídla. Je tam soukromé letiště, mají na dráze světla, ale nevidím systém pro přistání podle přístrojů. Řekl bych, že tohle jsou nádrže s palivem. Tady je elektrárna. Asi dieselový generátor, podle tady toho kouře. Tohle bude obytná budova - soudím tak podle četnosti osvětlených oken. Někdo si vystavěl letovisko v přírodě a nás to zajímá?" podivil se analytik.

"Tak nějak," přitakal Clark. "Co ještě?"

"Nic moc při tomhle průměru devadesáti mil. Tady kdysi byla nejspíš plantáž gumovníků, ale ty budovy nejsou vůbec zahřáté, takže bych myslel, že se tam už nic neděje. Nikde žádná civilizace. Tadyhle hoří ohně," ukázal, "možná táborové ohně domorodců. Indiánů a tak. Je to opuštěné místo, pane. Muselo jim dát příšernou fušku, než to všechno vystavěli na tak odlehlém místě."

"Dobře. Pošlete nám ještě obrázky z Lacrosse a až přijdou snímky pořízené při normálním světle, chci je taky vidět," nařizoval Foley.

"Někdy kolem sedmi dvaceti místního času tam bude prolétat další satelit. Předpověď počasí je dobrá. Z toho by měly být slušný obrázky."

"Jak široká je ta dráha?" zajímal se Clark.

"Hm, asi tak sedm tisíc krát tři sta stop. To je standardní rozměr, a oni ještě po stranách do vzdálenosti asi sto yardů pokáceli všechny stromy. Takže se tam vejde i dospělý letadlo, pokud vydrží ten beton. Tady u řeky je taky loděnice - je to Rio Negro, ne samotná Amazonka - ale nikde žádné čluny. Hádám, že to tam zůstalo po stavebních pracích."

"Nikde nevidím telefonní dráty ani elektrické vedení," poznamenal Clark a prohlížel si fotografii zblízka.

"Ne, pane. Žádné tam nejsou. Myslím, že jsou závislí na satelitním a rádiovém spojení tady z těch antén." Odmlčel se. "Potřebujete ještě něco?"

"Ne. A děkuju mockrát,"řekl Clark.

"No jo, pane, rádo se stalo." Analytik odkráčel k výtahu a sjel do své kanceláře v suterénu.

"Přišels na něco?" otázal se Foley.

"Nu, víme, kde jsou, a víme, kolik jich asi je."

"Co máš v úmyslu, Johne?"

"To ještě tak docela nevím, Ede," zněla upřímná odpověď. Clark zatím moc neplánoval, ale začal o tom přemýšlet.

*****

LETOUN C-17 těžce dosedl na dráhu kalifornské základny Travis. Chavez a jeho společníci byli už ze všeho toho cestování pořádně rozhození, ale aspoň se mohli projít v příjemně chladivém vzduchu. Chavez vytáhl mobilní telefon, zavolal do Herefordu a dověděl se, že John je v Langley. Musel to číslo z paměti dolovat, ale asi po dvaceti vteřinách si vzpomněl a vytočil je.

"Kancelář ředitele."

"Tady je Domingo Chavez, chci mluvit s Johnem Clarkem."

"Okamžik, prosím," požádala Foleyova sekretářka.

"Kde jsi, Dingu?" zeptal se John, jakmile vzal sluchátko do ruky.

"Na základně Travis, severně od Friska. Co máme dělat dál?"

"U terminálu DV by na vás měla čekat vojenská VC dvacítka."

"Dobrá, podívám se tam. Ale nemáme s sebou vůbec nic, Johne. Vypadli jsme z Austrálie dost narychlo."

"O to se postarají jiní. Hlavně ať už jste ve Washingtonu."

"Ano, pane C," potvrdil Ding.

"Co ten váš host -jak že se jmenuje... Gearing?"

"Tak. Většinu cesty u něj seděl Noonan. Zpíval jako kanárek, Johne. Ten jejich plán... tedy, jestli je to pravda... Jesuchristo, jefe."

"Já vím, Dingu. Mimochodem, zdrhli nám."

"A víme, kam?"

"Do Brazílie. Víme přesně, kde jsou. Řekl jsem Alovi, ať přiveze celou partu do Fort Braggu. Vy poletíte na Andrews a pak se dáme do kupy."

"Rozumím, Johne. Jdu najít to letadlo. Konec." Chavez vypnul telefon a zamával na modrou dodávku amerického letectva. Ta je vzápětí zavezla do čekárny pro významné cestující, kde už na ně čekala posádka dalšího letadla. Zanedlouho nastoupili do letounu VC-20, což je vojenská verze typu Gulfstream,

a podle jídla, které jim předložil nějaký seržant, poznali, kolik je vlastně hodin. Dostali snídani. Musí tedy být brzy ráno, uvědomil si Chavez. Pak se seržanta zeptal, kolik je, a nařídil si hodinky.

39 KAPITOLA - SOUZNĚNÍ

NOONANOVI PŘIPADALO HROZNĚ DIVNÉ, ŽE CESTUJE LETADLEM ve společnosti člověka, který se přiznal k pokusu o vyvraždění lidstva, a přesto nemá pouta, svěrací kazajku, nic, co by mu omezovalo možnost pohybu. Ovšem prakticky vzato, co by mohl udělat a kam by mohl odejít? Leda otevřít dveře a vyskočit, jenže Gearing na sebevraha nevypadal a Noonan si byl jist, že nedokáže letadlo unést na Kubu. A tak Tim Noonan jenom na vězně dohlížel a uvědomoval si, že toho blbouna zatkl na jiném kontinentu, v jiném časovém pásmu, na jiné polokouli a na opačné straně datové hranice. Před deseti či jedenácti lety se ve východním Středomoří účastnil zatčení Fuada Yunise, ale tohle zatčení si už asi navždy v análech FBI podrží rekord. Je to skoro dvanáct tisíc mil. Zatraceně. Musel však za to zaplatit tím nekonečným letem, který ho úplně zhuntoval. Celé tělo vyloženě volá po troše pohybu. Nařídil si hodinky a přemýšlel, jestli se změnilo i datum - dospěl však k názoru, že se člověk sice klidně může zeptat, kolik je hodin, ale kdyby se seržanta letectva Spojených států zeptal, jaké je datum, pomyslel by si o něm, že je totální idiot. Asi se to doví, až si po návratu do Států koupí USA Today, pomyslel si Noonan. Mírně sklopil sedadlo a upřel oči na Gearingův týl před sebou. Potom si uvědomil, že až se vrátí do Washingtonu, bude muset zatčeného někomu předat. Jenže komu vlastně? A jaké bude obvinění?

*****

"DOBRÁ," řekl Clark. "Za dvě hodiny budou na základně Andrews. Pak zaletíme do Pope a promyslíme, co se dá dělat."

"Ty už máš nějaký plán, Johne," konstatoval Foley. Znal Clarka dost dlouho, aby poznal, co znamená tenhle pohled.

"Ede, je to můj případ, nebo ne?" otázal se ředitele.

"Johne, prosím tě, rozum do hrsti. Nechceme, pokud možno, rozpoutat atomovou válku ani nic podobného."

"Ede, může se to vůbec dostat před soud? Co když Brightling nařídil zničit všechny důkazy? Nebylo by to nijak těžké, že? Sakra, o čem si tady povídáme? Jde jen o pár kbelíků biologického sajrajtu a o záznamy v počítačích. Existují běžně dostupné programy, které všechno zničí tak důkladně, že už to nikdo nedá dohromady - nemám pravdu?"

"Máš, ale třeba si někdo něco vytiskl a důkladná prohlídka..."

"A co tím získáme? Celosvětovou paniku, až si lidi uvědomí, co taková farmakologická firma může způsobit, když ji to napadne. K čemu by to bylo dobré?"

"A navíc je tu ještě prezidentova poradkyně, která porušila předpisy o utajení. Páni, to by nám teda vážně neposloužilo." Foley se odmlčel. "Přece ty lidi nemůžeme zavraždit, Johne. Jsou to američtí občané a mají svoje práva."

"Já vím, Ede. Ale nemůžeme je nechat běžet a pravděpodobně je ani nebudeme moct soudně stíhat. Co nám zbývá?" Clark na okamžik umlkl. "Zkusím nějaký tvůrčí přístup."

"Jaký?"

John Clark mu vysvětlil, co má na mysli. "Když budou bojovat, usnadní nám to, ne?"

"Dvacet mužů proti nějakým padesáti lidem?"

"Mých dvacet lidí - vlastně spíš jenom patnáct - proti těm lehkoživkům? Dej

mi šanci, Ede. Možná, že z morálního hlediska to bude vražda, ale z právního hlediska určitě ne."

Foley se zamračil při představě, že by se to někdy dostalo do novin; jenže nenašel žádný důvod, proč by se to mělo stát. Lidé z útvarů pro zvláštní operace dokážou uchovat nejrůznější tajemství, která by často ve sdělovacích prostředcích vypadala velmi nepěkně. Nakonec řekl: "Johne..."

"Ano, Ede?"

"Nesmí vás nikdo chytit."

"To se mi ještě nikdy nestalo, Ede," připomněl mu velitel Duhy.

"Tak tedy povoleno," prohlásil ředitel Ústřední zpravodajské služby a snažil se vymyslet, jak o tom všem bude referovat prezidentovi Spojených států.

"Dobrá. Mohl bych použít svou bývalou kancelář?" Clark potřeboval vyřídit pár telefonátů.

"Samozřejmě."

*****

"A TO je všechno, co chcete?" otázal se generál Sam Wilson.

"Ano, generále. To by mělo stačit."

"Smím se zeptat, k čemu to potřebujete?"

"K tajné operaci," opáčil Clark.

"A víc mi neřeknete?"

"Lituju, Same. Jestli chcete, ověřte si to u Eda Foleyho."

"Asi to udělám," zavrčel generál.

"To je v pořádku, pane." Clark doufal, že když mu bude říkat pane, trochu ho tím uchlácholí.

Neuchlácholil. Wilson však byl profesionál a znal pravidla. "No jo, tak já začnu telefonovat."

Nejprve zavolal do Fort Campbellu v Kentucky, sídla 160. leteckého pluku zvláštních operací. Velící důstojník v hodnosti plukovníka podle očekávání vznesl námitky a taktéž podle očekávání mu to nebylo nic platné. Potom plukovník zvedl telefon a vydal rozkaz, aby byl na základnu Pope dopraven vrtulník MH-60K Night Hawk i s mechaniky. Poletí do akce na neznámé místo. Potom zavolal jistému důstojníkovi letectva, ten nahlédl do poznámek a jako dobře vychovaný letec odpověděl: "Ano, pane." K sehnání potřebného materiálu postačilo využít elektronických pomůcek - šifrovanými telefony se tajemné rozkazy šířily k lidem, kteří naštěstí byli na takové věci zvyklí.

*****

"CHCEŠ se stát zasloužilým cestujícím leteckých společností, Domingo?" otázal se John, stojící na betonové ploše.

"Něco takovýho. Neroste mi už náhodou peří?" zajímal se unavený Chavez.

"Ještě kousek, a jsme tam."

"A kde?"

"Ve Fort Braggu."

"Tak do toho. Nechci si moc zvykat na klidový stav, když to má být jen dočasně." Potřeboval by se oholit a osprchovat, jenže i to muselo počkat až do Fort Braggu. Brzy už seděli v dalším stroji amerického letectva - tentokrát to byl typ na krátké tratě. Vzlétl s nimi a zamířil k jihozápadu. Tenhle let byl naštěstí opravdu krátký. Skončil na základně Pope, sousedící s kasárnami 82. výsadkové divize ve Fort Braggu v Severní Karolíně, kde sídlí také Delta Force a další speciální jednotky.

Poprvé si někdo vzpomněl, že je třeba něco podniknout také s Wilem Gearingem. Tři vojenští policisté ho dopravili do vojenské věznice. Ostatní cestující skončili v důstojnické svobodárně, které se obecně říká kvéčko.

Chaveze napadlo, zda ty šaty, které právě shodil, budou ještě někdy natolik čisté, aby si je mohl vzít na sebe. Potom však vlezl pod sprchu a na umyvadle v koupelně našel břitvu, kterou si mohl seškrábat celodenní hnědé strniště z mužné tváře. Když vyšel z koupelny, našel připravené šaty.

"Požádal jsem zdejší lidi, aby pro tebe něco sehnali."

"Díky, Johne." Chavez se nasoukal do bílých trenýrek a trička a začal si oblékat uniformu s lesním maskováním, již našel rozloženou na posteli. Bylo tam všechno, i ponožky a boty.

"Dlouhý den, co?"

"Páni, Johne, připadá mi, jako bych z tý Austrálie letěl aspoň měsíc." Sedl si na postel, zamyslel se a pak se natáhl na pokrývku. "Co bude dál?"

"Brazílie."

"Jak to?"

"Tam se všichni stáhli. Sledovali jsme je a mám družicové snímky místa, kde jsou schovaní."

"Takže je navštívíme?"

"Ano."

"A co tam přesně budeme dělat, Johne?"

"Vyřídíme tu záležitost s konečnou platností, Domingo."

"To mi vyhovuje, ale je to legální?"

"Odkdypak si s tím děláš starosti?"

"Jsem ženatý člověk, Johne, a taky otec. Musím se teď chovat zodpovědně, člověče."

"Je to dostatečně legální, Dingu," ujistil mladého muže jeho tchán.

"Když to říkáš ty... Co teď budeme dělat?"

"Musíš se vyspat. Zbytek skupiny dorazí asi za třicet minut."

"Jaký zbytek?"

"Všechno, co má ruce a nohy, synu."

"Muy bien, jefe." Chavez zavřel oči.

*****

BOEING 737-700 společnosti British Airways zkrátil zastávku na minimum. Cisterna ze základny mu doplnila palivo a stroj hned potom odletěl na Dullesovo letiště u Washingtonu, kde jeho přítomnost nevzbudí velkou pozornost. Vojáci Duhy odjeli autobusem na bezpečné místo, aby pokračovali v odpočinku. Trochu jim to dělalo starosti. Přinejmenším to naznačovalo, že se jim ten odpočinek asi bude brzy hodit.

Clark s Alistairem Stanleym se radili na spojeném velitelství týmů pro zvláštní operace. Byla to nenápadná budova s malým parkovištěm.

"Tak, o co jde?" otázal se Plukovník William Byron. Plukovník Byron, kterému jeho kolegové v uniformách říkali Mrňous Willie, měl tu nejméně příléhavou ze všech přezdívek v armádě Spojených států. Měřil šest stop, čtyři palce a vážil dvě stě třicet liber. Plukovník Byron byl na celém velitelství ten nejmohutnější chlap. Přezdívku dostal už ve West Pointu, kde za čtyři roky při cvičení a hutné stravě vyrostl o šest palců a přibral třicet liber. Nakonec se stal obráncem armádního fotbalového týmu, který v tradičním podzimním zápase na Stadionu veteránů ve Filadelfii převálcoval námořnictvo 35:10. Jako mnoho příslušníků amerických ozbrojených sil vystudoval na Harvardu, ale i tak si stále uchovával georgijský, jižanský přízvuk.

"Chceme letět sem." Clark mu přes stůl podal snímky. "Potřebujeme helikoptéru, jinak nic moc."

"Kde to sakra je, tahle díra?"

"V Brazílii, západně od Manausu, na RIU Negro."

"To je teda barák," podotkl Byron a nasadil si brýle na čtení, které jinak nesnášel. "Kdo to postavil a kdo je uvnitř?"

"Syčáci, co chtěli vyvraždit celej svět," odvětil Clark a natáhl se po

telefonu, který právě zazvonil. "Clark u telefonu," ohlásil se.
"Tady je Ed Foley, Johne. Ve Fort Dietricku prozkoumali ten vzorek."
"No a?"
"Je to nějaká verze viru Ebola. Říkají, že je upravený přidáním rakovinotvorných genů. Prý tím tu mrchu udělali odolnější. Kromě toho byly kmeny viru zabalené do miniaturních kapsli, aby přežily na vzduchu. Jinými slovy, Johne, zdá se, že všechno, co ti tvůj ruský kamarád pověděl, je pravda."
"Co jste provedli s Dmitrijem?" zajímal se šéf Duhy.
"Uklidili jsme ho do Winchesteru," odvětil ředitel CIA. To bylo obvyklé místo, kam CIA ukrývala cizí státní příslušníky, které chtěla chránit. "Jo, volali mi z FBI, že po něm pátrá kansaská státní policie kvůli nějaké vraždě. Prý zabil nějakého Fostera Hunnicutta z Montany - aspoň ho z toho obvinili."
"Tak ať jim FBI řekne, že nikoho nezabil. Celou dobu byl se mnou," navrhl Clark. Musí se přece o toho člověka postarat, ne? Johnovi se už podařilo zapomenout, že Popov vyprovokoval útok na jeho ženu a dceru. Kšeft je kšeft a není to poprvé, kdy se z nepřítele z řad KGB vyklubal cenný spojenec.
"Dobře, to bych mohl zkusit." Je to jen malá, běloskvoucí lež - uvažoval Foley - stojící proti obrovské, černé pravdě. Seděl ve své kanceláři v Langley ve státě Virginia a divil se, proč se mu vlastně netřesou ruce. Ti šílenci nejenže chtěli vyvraždit celé lidstvo, ale dokonce k tomu měli i prostředky. To je ovšem novinka, kterou bude muset CIA důkladně prostudovat. Docela nový druh hrozby, a nebude snadné ani zábavné po něčem podobném pátrat.
"Tak děkuju, Ede," rozloučil se Clark a rozhlédl se po ostatních. "Právě zjistili, co bylo v tom kanystru na chlór. Modifikovaný virus Ebola, připravený k rozšíření."
"Cože?" řekl plukovník Byron. Clark mu to během deseti minut vysvětlil.
"To myslíte vážně?" zeptal se nakonec.
"Je to vážný jako infarkt," ujistil ho Clark. "Najali si Dmitrije Popova, aby prostřednictvím teroristů vyvolal v Evropě několik incidentů. Účelem bylo vyvolat celosvětové obavy z terorismu, takže by Global Security získala smlouvu s Australany a..."
"Bill Henriksen?" přerušil ho plukovník Byron. "Hergot, já toho chlapa znám."
"Opravdu? Jeho lidi měli za úkol vypustit virus do potrubí osvěžovačů vzduchu na olympijském stadionu v Sydney, Willie. Chavez čekal v řídicí místnosti, když tam tenhle Wil Gearing přinesl kontejner, a jeho obsah prozkoumali ve Fort Dietricku. Víš, FBI to chtěla původně dostat k soudu, ale nakonec z toho nic není," dodal Clark.
"Takže tam letíte..."
"... promluvit si s nimi, Willie," dokončil Clark jeho větu. "Už natřeli to letadlo?"
Byron pohlédl na hodinky. "Měli by."
"Tak můžeme vyrazit."
"Fajn. Johne, mám maskáče pro všechny vaše lidi. Určitě jinak nic nepotřebujete?"
"Ne, Willie, vážím si té nabídky, ale chci to všechno udržet pod pokličkou."
"Asi máš pravdu, Johne." Byron vstal. "Pojďte za mnou, hoši. A pokud jde o ty lidi, co k nim jedete na návštěvu do Brazílie..."
"Co s nimi?" zeptal se Clark.
"Pozdravujte je od nás, ano?"
"Ano, pane," slíbil John. "Vyřídíme to."

*****

VELKÝ letoun přistavený na dráze letecké základny v Pope byla Galaxy C-5

amerického letectva. Měla zamalovány všechny výsostné znaky - pozemní personál na tom pracoval několik hodin. V místech, kde původně byly hvězdy letectva, se nyní skvěl nápis HORIZON CORPORATION. Dokonce i číslo na ocase zmizelo. Právě zavírali skořepinová zadní vrata pro náklad. Jako první nastoupili Clark se Stanleym. Ostatní vojáci přijeli autobusem, každý se svou výbavou, a nastoupili do oddělení pro cestující dveřmi za křídlem. Pak už jen musela nastoupit posádka oblečená v civilu a zahájit předletové procedury, jako by se jednalo o obyčejný dopravní let. Jižně od Jamajky na ně bude čekat tanker K-10, aby jim doplnil nádrže.

*****

"TAK tedy, co se vlastně stalo," oslovil John Brightling shromáždění v posluchárně. Ve tvářích dvaapadesáti lidí četl především zklamání, ale také jisté známky úlevy. Uvědomoval si, že i skalní stoupenci víry mají svědomí. Škoda.

"Co tady budeme dělat, Johne?" zeptal se Berg. Byl jedním z vedoucích vědeckých pracovníků projektu, vytvořil Vakcíny A a B a pomáhal při vývoji Šivy. Berg byl jeden z nejlepších lidí, jaké se kdy společnosti Horizon podařilo získat.

"Budeme studovat deštný prales. Zničili jsme všechny důkazy. Zásoby Šivy jsou pryč. Vakcíny taky. Totéž platí o počítačových záznamech v laboratořích a tak dále. Jediné záznamy o projektu jsou ve vašich hlavách. Jinými slovy, kdyby nás někdo chtěl obvinit z trestného činu, stačí, když budete mlčet, a žádné vyšetřování se konat nebude. Bille?" John Brightling pokynul Henriksenovi, a ten přišel na stupínek.

"Víte, že jsem býval u FBI. Vím, jak budují svá obvinění. Ani za nejpříznivějších okolností pro ně nebude snadné vznést obvinění proti nám. FBI se musí držet předpisů, a ty jsou velice přísné. Mají povinnost poučit vás o vašich právech -a jedním z nich je právo mít s sebou u výslechu právníka. Jediné, co musíte říct, je ano, chci, aby byl přítomen můj právní zástupce. Jakmile to řeknete, nesmějí se vás zeptat, ani kolik je hodin. Potom zavoláte nám, my vám seženeme advokáta, a ten vám poradí - přímo před vyšetřovateli - abyste na nic neodpovídali, a poučí vás, že kdyby se vás snažili přinutit, poruší tím spoustu rozhodnutí Nejvyššího soudu. Tím pádem by se dostali do průšvihu a nic z toho, co by se od vás dověděli, by nesměli nikde použít. Tomu se říká právní ochrana občanů." Bill Henriksen se nadechl a pokračoval. "Strávíme zde nějakou dobu, budeme studovat bohatý ekosystém kolem nás a dáme dohromady nějakou krycí historku. To chvíli potrvá a -"

"Počkat, když můžeme odmítnout výpověď, tak..."

"Proč si připravujeme krycí příběh? To je jednoduché. Naši advokáti budou muset promluvit se státními zástupci. Pokud se nám podaří vymyslet něco důvěryhodného, třeba nás nechají být. Když policajti vědí, že nemůžou vyhrát, přestanou se o to snažit. A tomu by právě napomohla kvalitní výmluva. Třeba můžeme tvrdit, že jsme pracovali na viru Ebola, protože je to pěkně hnusná potvora a svět potřebuje lék. A pak se někdo - asi nějaký šílenec z řad zaměstnanců - rozhodl vyvraždit celý svět. Ale my s tím nemáme nic společného. Proč jsme tady? Chystáme se na primární výzkum chemických látek obsažených ve flóře a fauně zdejšího deštného pralesa. Na to přece máme právo, ne?" Všichni začali přikyvovat.

"Dobře. Připravíme si tedy betonovou výmluvu. Naučíme se ji zpaměti. Tím pádem nám právníci dovolí odpovídat na otázky FBI, takže budeme spolupracovat, ale povíme jim jenom to, co nám neublíží; co nám vlastně naopak umožní vyhnout se obviněním, která by proti nám mohli vznést. Lidi, jestli budeme držet pohromadě a nezapomeneme scénář, nemůžeme prohrát. Je to jasné?"

"A současně můžeme pracovat na projektu číslo dvě," dodal Brightling, který se vrátil na pódium. "Patříte k nejinteligentnějším lidem na světě a naše

oddanost konečnému cíli se nezměnila. Zůstaneme tu asi rok. Budeme mít příležitost studovat přírodu a dovědět se všechno, co potřebujeme. Během toho roku můžeme taky hledat nové cesty k cíli, kterému jsme zasvětili své životy," pokračoval, když viděl, jak přikyvují. Už teď ví o dalších nápadech, jež by mohl prozkoumat. Stále ještě je prezidentem největší světové společnosti zabývající se biotechnologií. A pracují pro něho nejchytřejší, nejlepší mozky na světě. A stále ještě mu záleží na záchraně planety. Musí jenom vymyslet jiný způsob. Prostředky i čas k tomu mají.

,,Tak dobře," pokračoval Brightling se zářivým úsměvem. "Máme za sebou dlouhý, rušný den. Pojďme si lehnout a trochu si odpočinout. Zítra ráno si vyjdu do lesa podívat se na ekosystém, který musíme prostudovat."

Pocítil pohnutí, když zazněl potlesk. Ano, tito lidé sdílejí jeho myšlenky, jeho odhodlání - kdoví, třeba se opravdu podaří připravit druhý projekt.

Cestou do ložnic se Henriksen připojil k Johnovi a Carol.

"Mohl by se tu vyskytnout jeden problém."

"A jaký?"

"Co když na nás pošlou zvláštní jednotku?"

"Myslíš vojáky?" podivila se Carol Brightlingová.

"Tak."

"Budeme bojovat," prohlásil John. "Máme přece zbraně."

Opravdu je měli. Zbrojnice náhradního sídla projektu ukrývala celou stovku německých samopalů G-3 a hodně lidí mezi nimi umělo střílet.

"Dobrá. Potíž je v tom, že nás sice podle zákona nesmějí zatknout, ale když se jim podaří nás zajmout a dopravit do Ameriky, bude soudci jedno, že nás zadrželi v rozporu se zákonem. Takové jsou americké zákony - stojíš jednou před soudem, a to soudci stačí. Takže jestli se tu někdo objeví, musíme jim to znechutit. Myslím..."

"Já myslím, že naše lidi nebudeme muset moc povzbuzovat po tom, co ti parchanti udělali s projektem!"

"Souhlasím, ale uvidíme, co se vlastně stane. Zatraceně, kdybychom tu aspoň měli radar."

"Cože?" podivil se John.

"Jestli přijdou, musí přiletět vrtulníkem. Je to moc daleko na to, aby šli džunglí pěšky. Lodě jsou pomalé a naši lidi jsou na vrtulníky zvyklí. Tak se to dělá vždycky."

"Jak by vůbec mohli vědět, že tu jsme, Bille? Vypadli jsme ze země pěkně rychle a..."

"Můžou se zeptat posádek, které nás sem přivezly. Museli přece vyplnit letové plány do Manausu, a tak se pole pátrání dost zužuje."

"Nic jim neřeknou. Dostali dobře zaplaceno," namítl John. "A jak dlouho by mohlo trvat, než jim tohle všechno dojde?"

"Přinejhorším několik dní. Přinejlepším dva týdny. Myslím, že bychom měli lidi vycvičit k obraně. Začnu s tím hned zítra," navrhl Henriksen.

"To můžeš," souhlasil John Brightling. "A já zavolám domů a zjistím, jestli někdo vyslýchal piloty."

Součástí šéfovského apartmá byla i komunikační místnost. Náhradní sídlo projektu bylo plné technických zázraků - od laboratoří až po komunikační zařízení. Prostřednictvím lesu antén vedle elektrárny bylo možno navázat přes satelit telefonické spojení, posílat e-maily a vstoupit do rozsáhlé vnitřní počítačové sítě společnosti Horizon. Jakmile se John Brightling vrátil do svého bytu, stisknutím tlačítka aktivoval telefon a zavolal do Kansasu. Nadiktoval vzkazy pro příslušníky posádek letadel, která už se musela blížit k domovu: ať zavolají do náhradního sídla, pokud by se je někdo pokoušel vyslýchat ohledně jejich posledního zámořského letu. Když to vyřídil, těžko mohl dělat něco víc. Osprchoval se a vešel do ložnice, kde našel svou ženu.

"Je to tak smutné," zašeptala Carol do tmy.

"Je to fakt k naštvání," přidal se. "Byli jsme už tak zatraceně blízko!"

"Proč to vlastně nevyšlo?"

"To nevím jistě, ale myslím, že náš přítel Popov zjistil, na čem pracujeme, zabil člověka, který mu to prozradil, a vypařil se. Nějak jim dokázal dát vědět, že mají v Sydney sebrat Wila Gearinga. Zatraceně! Od zahájení první fáze nás dělilo jen několik hodin!"

"Nu, příště si dáme větší pozor," chlácholila ho Carol a pohladila ho po ruce. I když je postihl neúspěch, bylo báječné ležet s ním zase v posteli. "A co Wil?"

"Bude muset zkusit štěstí. Seženu mu nejlepší advokáty," slíbil John. "A vzkážu mu, ať drží klapačku."

*****

GEARING přestal odpovídat na otázky. Návrat na americké území mu jaksi připomněl občanská práva a pravidla soudního vyšetřování, a tak se rozhodl, že už nikomu nic neřekne. Seděl v letadle C-5 na sedadle obráceném proti směru letu a díval se na kulaté dveře vedoucí do obrovského zadního prostoru, kde nyní podřimovali vojáci. Dva z nich však byli dokonale probuzení a po celou cestu se dívali přímo na něho. Při tom si o něčem povídali. Gearing viděl, že jsou připraveni do akce, všude kolem byla spousta zbraní a další se nacházely dole, v nákladovém prostoru. Kam vlastně letí? Nikdo mu nic neřekl.

Clark s Chavezem a Stanleym seděli v kabině za hlavní letovou palubou mohutného dopravního letounu. Posádku tvořili příslušníci letectva - většinu takových letů pilotují záložáci, kteří jsou v civilu piloty letadel dopravních společností - a udržovali si od nich odstup. Dostalo se jim varování od nadřízených a účinek tohoto varování ještě posílilo zamalování výsostných znaků. Mají si hrát na civilisty? Byli všichni v civilu, aby to tak vypadalo. Jenže kdo uvěří, že nějací civilisté vlastní Lockheed Galaxy?

"Vypadá to docela jednoduše," mínil Chavez. Je zajímavé cítit se opět jako příslušník pěchoty, dumal. Jako nindža, vládce noci - jenže oni udeří za světla. "Jde o to, jestli se postaví na odpor."

"Když budeme mít štěstí, tak ano," odvětil Clark.

"Kolik jich je?"

"Odletěli ve čtyřech gulfstreamech a počítej, že do jednoho se vejde nanejvýš šestnáct lidí. To znamená Čtyřiašedesát, Domingo."

"Mají zbraně?"

"Vydal by ses do džungle beze zbraní?" opáčil Clark. Dalo se předpokládat, že to není příliš pravděpodobné.

"A jsou vycvičení?" naléhal velitel druhé čety.

"To bych se divil. Jsou to hlavně vědci, i když někteří znají život v lese a možná jsou mezi nimi lovci. Asi budeme mít příležitost se přesvědčit, jestli ty Noonanovy nové hračky fungují tak, jak on tvrdí."

"To doufám," přitakal Chavez. Hlavně, že jeho lidé jsou dobře vycvičeni a mají kvalitní výbavu. Ve dne, nebo v noci, stejně to bude nindžovská akce. "Vrchní velení budeš mít ty?"

"To si piš, Domingo," ujistil ho velitel Duhy. Odmlčeli se, když se s nimi letadlo trochu zazmítalo v turbulenci za tankerem KC-10, odkud za letu čerpali palivo. Clark se na to nechtěl dívat. Musí to vypadat strašně nepřirozeně, když se dvě mohutná letadla páří ve vzduchu.

Několik sedadel za nimi seděl Malloy a s poručíkem Harrisonem si prohlíželi satelitní snímky.

"Vypadá to jednoduše," poznamenal poručík.

"Jo, bude to legrace, leda by po nás stříleli. V tom případě zažiješ vzrůšo," sliboval Malloy druhému pilotovi.

"Mašina ale bude dost přetížená," strachoval se Harrison.

"Proto přece máme dva motory, synu," uklidňoval ho Malloy.

Venku byla tma. Po odpojení od tankeru osádka shlížela na zem, kde občas

zazářila nějaká světla. Pro ně to byl obyčejný dopravní let. Autopilot věděl, kde se letadlo nachází a kam má letět, celá trasa byla přesně naprogramována a tisíc mil vpředu, na letišti v brazilském Manausu, už věděli, že k nim míří zvláštní nákladní letoun ze Spojených států, který bude na den či dva potřebovat stojánku a doplnit palivo. Tyto informace přišly faxem.

Když uviděli dráhová světla, ještě ani nezačalo svítat. Pilot, mladík v hodnosti majora, se posadil zpříma, snížil rychlost a provedl jednoduché přiblížení za vidu, zatímco druhý pilot po jeho pravici sledoval přístroje a hlásil hodnoty klesající výšky a rychlosti. Nakonec se příď letounu pozvedla a C-5B dosedl na dráhu jen s mírným drcnutím, jež cestujícím uvnitř zvěstovalo, že let skončil. Měl i plánek letiště; odroloval k nejvzdálenější stojánce, zastavil letadlo a oznámil důstojníkovi odpovědnému za náklad, že teď je to na něm.

Trvalo několik minut, než se všechno rozběhlo jaksepatří. Potom se mohutná zadní vrata otevřela a do ranního šíráni vyjel vrtulník MH-60K Night Hawk. Seržant Nance dohlížel na tři příslušníky 160. leteckého pluku zvláštních operací, kteří roztáhli dosud složené listy rotoru a vylezli na vršek stroje, aby se ujistili, že jsou bezpečně zafixované a schopné letu. Night Hawk dostal plnou nádrž paliva. Nance se pak chopil kulometu M-60, usadil jej na patřičném místě na pravé straně a oznámil podplukovníku Malloyovi, že stroj je připraven k letu. Malloy s Harrisonem provedli předletovou přípravu a usoudili, že mohou vyrazit. Malloy to rádiem sdělil Clarkovi.

Jako poslední vystoupili z Galaxy vojáci Duhy v pestrých maskáčích a s obličeji nalíčenými v zelené a hnědé barvě. Nakonec vystoupil i Gearing. Na hlavě měl pytel, aby nic neviděl.

Ukázalo se, že se všichni do vrtulníku nevejdou. Vega a čtyři další museli zůstat na místě a dívali se, jak se helikoptéra vydala na první cestu. Blikající poziční světla stoupala do výše a mířila k severozápadu, zatímco vojáci bručeli, že musí sedět na zemi, v horkém, vlhkém vzduchu, když je doprava tak po ruce.

Tou dobou dorazil k letadlu automobil; přivezl posádce nějaké formuláře k vyplnění. K překvapení všech přítomných se nikdo ani slovem nezmínil o typu jejich letounu. Podle namalovaných znaků se jednalo o velké soukromé letadlo a letištní personál tomu věřil; všechny dokumenty byly řádně vyplněny, a tedy je všechno v nich pravdivé a v pořádku.

*****

LET nad zelenými korunami stromů Clarkovi hodně připomínal Vietnam. Jenže tohle není helikoptéra Huey a od jeho prvních bojových zkušeností uplynulo už třicet let. Nevzpomínal si, že by tehdy měl strach - cítil napětí, to ano, ale nebál se - a z dnešního pohledu mu to připadalo dost zvláštní. Drží v ruce utlumenou M desítku, vrtulník ho veze do akce... bylo to, jako by se náhle vrátilo jeho mládí. Jenže pak se ohlédl, uviděl ostatní vojáky a uvědomil si, jak vypadají mladě, že je jim vesměs něco přes třicet, a jestliže oni vypadají mladě, znamená to, že on už je starý. Zaplašil tu nepříjemnou myšlenku a přes seržanta Nance s jeho kulometem vyhlédl ze dveří. Obloha už nabývala světlejší odstín - je příliš světlo na noktovizory, ale málo na to, aby dobře viděli bez nich. Přemýšlel, jaké tu asi bývá počasí. Jsou přesně na rovníku a tam dole je džungle. Bude v ní asi horko a vlhko a tam pod těmi stromy číhají hadi, hmyz a jiní tvorové, pro něž je tohle nehostinné prostředí pravým domovem - a dobře jim tak, pomyslel si John u otevřených dveří Night Hawku.

"Jak jsme daleko, Malloyi?" zavolal do interkomu.

"Každou chvíli budeme na dohled - támhle, přímo před námi, vidím světla!"

"Já taky." Clark zamával na vojáky vzadu, aby se připravili. "Postupujte podle plánu, podplukovníku Malloyi."

"Rozumím, Šestko." Udržoval kurs dva-devět-šest a výšku sedm set stop nad

zemí při rychlosti sto dvaceti uzlů. Ta světla v dálce vypadala, jako by sem ani nepatřila, ale byla to určitě světla, a to přesně tam, kde podle satelitních fotografií a navigačních systémů měla být. Brzy se původní zářivý chumáč rozdělil na několik výrazných světelných zdrojů.

"Tak, Gearingu," řekl vzadu Clark. "Pošleme vás za vaším šéfem, abyste mu domluvil."

"Co?" otázal se zajatec skrze černý látkový pytel na hlavě.

"Ano," prohlásil John. "Předáte mu vzkaz. Když se vzdá, nikomu se nic nestane. Když ne, bude to ošklivé. Má jedinou možnost - bezpodmínečnou kapitulaci. Rozuměl jste?"

"Ano." Hlava v pytli přikývla.

Night Hawk zvedl příď a přibližoval se k západnímu konci vzletové a přistávací dráhy, kterou nějací odolní stavbaři zbudovali v džungli. Malloy provedl letmé přistání, kola se ani nedotkla země - standardní postup pro případ, že by tu byly miny. Gearinga vystrčili ze dveří a helikoptéra se hned zase zvedla a zamířila k opačnému konci dráhy.

Gearing si stáhl z hlavy pytel a zorientoval se. Uviděl světla náhradního sídla projektu, o němž sice věděl, ale nikdy tu nebyl, a bez ohlédnutí vykročil tím směrem.

*****

NA východním konci dráhy se Night Hawk znovu zavěsil asi stopu nad zemí. Vojáci Duhy vyskákali ven a vrtulník okamžitě nabral výšku a vydal se na cestu do Manausu, což znamenalo, že poletí proti vycházejícímu slunci. Malloy s Harrisonem si nasadili sluneční brýle, drželi přímý kurs a pečlivě sledovali stav paliva. Sto šedesátý pluk udržuje své stroje v dokonalém stavu, pomyslel si Malloy a rukama v rukavicích svíral řídicí páky. Stejně jako ti fraječi od letectva v Anglii.

*****

PRVNÍ se do příprav pustil Noonan. Všichni vojáci se ihned rozběhli do hustého podrostu, vzdáleného nějakých sto metrů od silného betonu přistávací dráhy, a vykročili k západu. Byli by rádi věděli, zda si jich Gearing všiml. Trvalo jim půl hodiny, než se dostali k cíli - jindy by tu vzdálenost zdolali za necelých deset minut. Clark si však pomyslel, že i tohle je slušný čas. Rozpomínal se na strašidelné pocity, které člověk zažívá v džungli, kde se zdá, že i vzduch je plný tvorů, kteří mu chtějí vysát krev a nakazit ho chorobou, na niž bude dlouho a bolestivě umírat. Jak mohl k čertu vydržet ve Vietnamu devatenáct měsíců? Tady je jen deset minut, a už by nejradši vypadl. Kolem něho ční k obloze mohutné, tři sta stop vysoké stromy, jejichž koruny zakrývají celý tenhle páchnoucí svět. Jiné stromy dosahují sotva třetinové výšky a další měří jen asi padesát stop a pak jsou tu ještě keře a všelijaké bylí pod nohama. Slyšel nějaký pohyb - nevěděl, jsou-li to jeho lidé, nebo zvířata. Ale s určitostí věděl, že právě v tomto prostředí se daří nejrůznějším formám života, většinou nepřátelským člověku. Jeho podřízení se rozptýlili směrem na sever. Předtím si natrhali větvičky a zastrkali je pod pružné pásy na kevlarových přilbách, aby co nejvíce zamaskovali tělesné linie a bylo je co nejméně vidět.

*****

KE svému překvapení Gearing našel vstupní dveře odemčeny. Vešel dovnitř - vypadalo to jako obytný dům. Nastoupil do výtahu. Stiskl horní tlačítko a vyjel do čtvrtého patra. Potom už jenom otevřel jedny z dvoukřídlých dveří vedoucích do chodby a rozsvítil v místnosti, jež nejspíš patřila k

ředitelskému apartmá. Dveře ložnice byly otevřeny. Zamířil k nim.

I skrze zavřené oči si John Brightling náhle uvědomil, že v obývacím pokoji někdo rozsvítil. Otevřel oči a uviděl...

"Co tu sakra děláš, Wile?"

"Přivezli mě sem, Johne."

"Kdo tě přivezl?"

"Lidi, co mě v Sydney zajali," vysvětlil Gearing.

"Cože?" Takhle po ránu toho bylo trochu moc. Brightling vstal a hodil přes sebe župan, který našel u postele.

"Johne, co se děje?" ozvala se Carol na své straně lůžka.

"Nic, zlato, jen klid." John vyšel do obývacího pokoje a zavřel za sebou.

"Co to má k čertu znamenat, Wile?"

"Jsou tady, Johne."

"Kdo je tady?"

"Protiteroristická jednotka. Ti, co byli v Austrálii. Co mě zatkli. Jsou tady, Johne," opakoval Gearing a rozhlížel se po pokoji. Po všem tom cestování byl dokonale dezorientován a momentálně se cítil značně nejistě.

"Tady? Kde? Tady v budově?"

"Ne." Gearing zavrtěl hlavou. "Vysadili mě z helikoptéry. Velí jim nějaký Clark. Prý ti mám vyřídit, abyste se vzdali - prý chtějí bezpodmínečnou kapitulaci, Johne."

"A když se nevzdáme?" chtěl vědět Brightling.

"Tak si pro nás přijdou!"

"Vážně?" Tohle tedy bylo probuzení. Brightlinga výstavba tohoto centra přišla na dvě stě milionů dolarů - v Brazílii je laciná pracovní síla - a považoval je za pevnost. Kromě toho se domníval, že toto místo nebude snadné vypátrat ani za několik měsíců. Ozbrojení muži tady, právě teď - a chtějí, aby se vzdal? Co to má být?

Nejdřív ze všeho zavolal do pokoje Billa Henriksena a požádal ho, ať přijde nahoru. Potom spustil počítač. Nikde žádná zpráva, že by snad mluvili s posádkami jeho letadel. Takže nikdo nikomu neprozradil, že tu jsou. Jak na to sakra přišli? A kdo vlastně jsou? Co chtějí? Pošlou mu výzvu k bezpodmínečné kapitulaci - to je jako v biografu.

"Co se stalo, Johne?" zeptal se Henriksen. Potom uviděl, že je v pokoji ještě někdo. "Wile, kde se tu bereš?"

Brightling zdviženou rukou požádal o klid. Snažil se přemýšlet, zatímco Gearing Henriksenovi vysvětloval, co se stalo. Zhasl a podíval se širokým oknem ven, jestli se tam něco děje, ale nic neviděl.

"Kolik jich je?" zeptal se Bill.

"Asi deset nebo patnáct vojáků," odpověděl Gearing "Uděláte, co... chci říct, vzdáte se jim?" otázal se bývalý plukovník.

"To teda ne!" zavrčel John Brightling. "Bille, to, co dělají -je to legální?"

"Ne, není. Myslím, že ne."

"Tak fajn. Vzbuď lidi a dej jim zbraně."

"Dobře," odvětil pochybovačně šéf bezpečnosti. Vyšel z pokoje do hlavní chodby, kde byl řídicí panel místního rozhlasu.

*****

"TAK, děťátko, pěkně ukazuj," řekl Noonan. Nejnovější verze systému DKL pro vyhledávání lidských bytostí byla sestavená a v chodu. Umístil dvě čidla asi tři sta metrů od sebe. Součástí každého z nich byl vysílač, předávající informace přijímací jednotce, kterou připojil ke svému přenosnému počítači.

Systém DKL zaznamenával přítomnost elektromagnetického pole, vytvářeného tlukotem lidského srdce. Zjistilo se, že je to zcela jedinečný druh signálu. Počáteční verze, prodávané touto společností, ukazovaly pouze směr, odkud

signál přichází, ale nová čidla byla vybavena parabolickými anténami, jež zvýšily užitečný dosah až na patnáct set metrů, a s pomocí triangulace udávala i poměrně přesnou polohu cílů - s přesností na dva metry. Clark se díval na obrazovku počítače. Viděl blikající tečky, znázorňující osoby v jednotlivých místnostech obytné budovy.

"Člověče, tohle by se nám hodilo u průzkumu, když jsem byl ještě kluk," vydechl John. Vojáci Duhy měli ve svých vysílačkách zabudovány lokátory GPS, také komunikující s počítačem, takže Noonan i Clark věděli, kde mají své lidi, a znali i přesnou polohu těch ostatních v budově nalevo od nich.

"Jo, proto mě ta mašinka tak nadchla," přikývl agent FBI. "Nepovím ti, v kterém jsou patře, ale dívej se - všichni se začali hýbat. Asi je někdo vzbudil."

"Veliteli, tady je Méďa," zachrastila Clarkova vysílačka.

"Ano, Méďo. Kde jste?"

"Pět minut od vás. Kde mám vyložit zásilku?"

"Na stejném místě jako předtím. Drž se z dostřelu. Vegovi a ostatním řekni, že jsme severně od dráhy. Moje velitelské stanoviště leží sto metrů od kraje lesa. Budeme je navádět."

"Rozumím, veliteli. Méďa končí."

"Tohle musí být výtah," ukázal Noonan na obrazovku. V jednom místě se sešlo šest blikajících světélek, zůstala pohromadě asi půl minuty a pak se rozešla. Na jednom místě se vytvořil velký shluk teček - to asi bude nějaká hala. Potom se daly do pohybu směrem na sever a opět se shlukly na místě.

*****

"MNĚ se zamlouvá tohle," prohlásil Dave Dawson a potěžkával samopal G-3. Černá německá zbraň byla výtečně vyvážená a měla dokonale přesná mířidla. Dawson býval šéfem bezpečnosti v kansaském centru. I on patřil ke skalním stoupencům projektu a vůbec se mu nezamlouvala představa, že by měl být letecky dopraven do vazby a zbytek života strávit v leavenworthské federální věznici - tuhle část Kansasu nijak nemiloval. "Co teď, Bille?"

"Rozdělíme se do dvojic. Každý si vezme tohle." Henriksen začal rozdávat přenosné vysílačky. "Přemýšlejte. Nestřílejte, dokud vám neřeknu. Používejte hlavu."

"Dobrá, Bille. Ukážu těm parchantům, co dokáže lovec," prohlásil Killgore. I jemu se nová zbraň zamlouvala. Dal se do dvojice s Kirkem Macleanem.

"Ještě tohle." Henriksen otevřel další dveře, a za nimi našli blůzy a kalhoty maskovacích uniforem.

"Co vlastně můžeme udělat na obranu, Bille?" zeptal se Steve Berg.

"Můžeme ty hajzly postřílet!" prohlásil Killgore. "Nejsou to policajti a nepřišli nás zatknout, co ty na to, Bille?"

"To je pravda. A taky neřekli, kdo jsou, takže zákon... v tomto ohledu je zákon nejasný, hoši."

"Navíc jsme v cizí zemi. Takže ti chlapi asi porušují zákon už tím, že jsou tady. Jestli nás napadnou, máme právo se bránit, je to tak?" prohodil Ben Farmer.

"Víš vůbec, co máš dělat?" otázal se Farmera Berg.

"Jsem bejvalej mariňák, hochu. Lehký zbraně, rojnice, jo, vím, co se tam venku děje." Farmer se tvářil sebejistě; stejně jako ostatní i jeho naštvalo, jak jim zničili jejich plán.

"Tak, lidi, pamatujte, já jsem velitel, ano?" upozornil je Henriksen. Měl nyní třicet ozbrojených mužů. To by mělo stačit. "Přilákáme je blíž. Jakmile uvidíte někoho se zbraní, tak toho parchanta zastřelte. Ale chce to trpělivost! Nechte je přijít co nejblíž. Neplýtvejte municí. Uvidíme, jestli je dokážeme odradit. Nemůžou tu dlouho vydržet bez zásob a mají jen jeden vrtulník..."

"Podívejte!" zvolal Maclean. Půl druhé míle odtud přistál na konci dráhy černý vrtulník. Vyskočili z něj tři nebo čtyři lidé a vběhli do lesa.
"Tak tedy - buďte opatrní a přemýšlejte, než něco uděláte."
"Jdeme na to," zvolal Killgore bojovně, mávl na Macleana a vyšel ze dveří.

*****

"VYCHÁZEJÍ ven," hlásil Noonan. "Je jich asi třicet." Rozhlédl se, aby se zorientoval v terénu. "Míří k lesu - že by nám chtěli nastražit léčku?"
"Na to se podíváme. Druhá četo, velitel!" promluvil Clark do rádia.
"Druhá četa slyší," odpověděl Chavez. "Vidím z budovy vybíhat lidi. Zdá se, že mají dlouhé palné zbraně."
"Rozumím. Dingu, postupuj podle plánu."
"Rozumím, veliteli. Trochu si to zorganizujeme." Až na nepřítomného Julia Vegu, který teprve před chvílí přiletěl s druhou várkou, byla druhá četa kompletní. Chavez začal vysílačkou rozdělovat lidi do obvyklých dvojic a rozestavil je v linii směřující k severu. Sám zůstal v otočném bodě na jižním konci. První četa zůstane jako operační záloha s Clarkem pod jeho přímým velením na velitelském stanovišti.
Noonan se díval, jak se střelci druhé čety přemísťují. Každý z těchto přátelských cílů měl označen písmenem, takže věděl jmenovitě, kdo je kdo. "Johne," zeptal se, "kdy jim dovolíš použít zbraně?"
"Trpělivost, Time," odpověděl velitel.
Noonan klečel na vlhké zemi a počítač si položil na padlý kmen. Baterie by měla vydržet pět hodin a ve vaku má ještě dvě.

*****

V ČELE kráčeli Pierce s Loisellem. Zašli asi půl kilometru daleko do džungle. Pro žádného z nich to nebyla první zkušenost. Mike Pierce už dvakrát pracoval v Peru a Loiselle byl třikrát v Africe. To, že pro ně prostředí nebylo ničím novým, však ještě neznamenalo, že by se tu cítili pohodlně. Stejný strach jako z ozbrojenců, kteří se k nim blížili, měli i z hadů - určitě jich tu bude plno, ať už jedovatých, nebo takových, kteří by je dokázali spolknout vcelku. Teplota stoupala a oba se pod maskovacím nalíčením začali potit. Po deseti minutách si našli pěkné místo; vedle stojícího stromu a jednoho padlého kmene, se slušným výhledem.
"Mají vysílačky," hlásil Noonan. "Mám je odrušit?" Rušičku už měl připravenu.
Clark potřásl hlavou. "Zatím ne. Chvíli si je poslechneme."
"To by šlo." Agent FBI cvaknutím páčky zapnul reproduktor.
"To je paráda," ozval se jeden hlas. "Koukej na ty stromy, člověče."
"Pořádně velký, co?"
"Co je to za druh?" zajímal se někdo třetí.
"Přesně ten, za kterým se někdo může schovávat a ustřelit vám zadek!" napomenul je vážnější hlas. "Killgore, Macleane, pokračujte na sever asi půl míle, sedněte si tam a buďte zticha!"
"No jo, tak dobře, Bille," souhlasil třetí hlas.
"Všichni poslouchejte," řekl Bill. "Neblokujte zbytečně spojení, ano? Ohlaste se, jenom když vás zavolám anebo když uvidíte něco důležitého. Jinak nechte frekvenci volnou!"
"No jo."
"Oukej."
"Rozumím."
"Já nevidím ani tuk," stěžoval si pátý hlas.
"Tak si najdi místo, odkud je vidět," poradil mu jiný.
"Jdou ve dvojicích a většina se blíží k nám," hlásil Noonan s pohledem

upřeným na obrazovku. "Tahle dvojice jde přímo k Mikeovi s Louisem."
Clark se podíval na obrazovku. "Pierci, Loiselle, tady velitel. Od jihu se k vám blíží dva cíle, vzdálenost asi dva-pět-nula metrů."
"Rozumím veliteli. Pierce rozumí."

*****

SERŽANT Pierce se usadil na svém stanovišti a díval se k jihu, přičemž přejížděl očima tam a zpátky v rozpětí devadesáti stupňů. Loiselle asi šest stop od něho dělal totéž. Nepříjemný pocit vyvolaný okolním prostředím ho začínal opouštět; pocítil vzrušení z blížících se nepřátel.

*****

DOKTOR Killgore se v lese a lovu vyznal. Pohyboval se zvolna a opatrně, při každém kroku se podíval, kam šlape, a hned zase vzhlédl a dál pátral po lidských siluetách. Budou chtít zaútočit, uvažoval, a tak si s Macleanem musí najít dobré místo, odkud po nich budou pálit. Jako při lovu na jelena - člověk si najde místo ve stínu, kde se přikrčí a čeká, až zvěř přijde. Ještě pár set yardů, a bude to stačit, pomyslel si.

*****

ZE svého stanoviště o tři sta metrů dál rozesílal Clark s pomocí počítače a vysílačky své lidi na místa. Tato nová schopnost byla neuvěřitelná. Sledoval lidské bytosti jako radarem, mnohem dřív, než je mohl zaslechnout anebo zahlédnout kdokoli jiný. Tahle elektronická pomůcka bude ohromujícím požehnáním pro každého vojáka, který ji bude moci používat...
"Už je to tady," pronesl Noonan klidně, jako by komentoval golfový turnaj, a poklepal na obrazovku.
"Pierci, Loiselle, tady velitel, blíží se k vám dva cíle z jihovýchodu, vzdálenost asi dvě stě metrů."
"Rozumím, veliteli. Můžeme to spustit?" otázal se Pierce. Loiselle se ze svého vyhlídkového stanoviště místo před sebe zahleděl na něho.
"Ano," odpověděl Clark. A pokračoval: "Duho, tady je Šestka. Palte bez povelu. Opakuju: od téhle chvíle můžete střílet bez povelu." "Rozumím, potvrzuju, střílet bez povelu," zopakoval Pierce.
"POČKÁME, až je budeme moct dostat oba, Louisi," zašeptal Pierce.
"D'accord" souhlasil seržant Loiselle. Oba upřeně, pozornýma očima hleděli k jihu a stražili uši, až poprvé zapraská větvička.

*****

NENÍ to tady tak špatné, říkal si Killgore. Lovil už v horší krajině a taky na horších místech z hlediska hluku. Tady není žádné borové jehličí, které šustí tak hlasitě, že to jeleni uslyší i přes půlku časového pásma. Spousta stínů, málo přímého slunečního světla. Nebýt hmyzu, cítil by se docela v pohodě - jenže zdejší hmyz je vražedný. Příště až půjde ven, musí se postříkat nějakým repelentem, umiňoval si lékař a pomalu kráčel dál. Před sebou uviděl větev nějakého keře. Levou rukou ji odtáhl, aby nevyvolal hluk, až kolem ní bude procházet.
Támhle, povšiml si Pierce. Pohnula se tam větev, a přitom nezafouká ani větříček.
"Louisi," zašeptal. Když se Francouz otočil, Pierce zvedl jeden prst a ukázal. Loiselle přikývl a otočil se tím směrem.
"Vidím cíl," hlásil Pierce rádiem. "Jeden cíl asi sto padesát metrů jižně."

*****

MACLEAN jezdil raději na koni, než chodil pěšky. Nicméně se snažil co nejlépe napodobovat pohyby Johna Killgorea, i když bylo jasné, že prostě nedokáže současně chodit a zachovávat naprosté ticho. Zakopl o kořen a hlučně sebou praštil. Když vstával, potichu klel.

"BONJOUR," zašeptal Loiselle. Ten hluk jako by najednou rozsvítil jakési světlo. V každém případě teď seržant Loiselle uviděl lidskou siluetu pohybující se ve stínu asi sto padesát metrů od něho. "Miku?" zašeptal a ukázal tam.

"Dobrá, Louisi," odpověděl Pierce. "Necháme je přijít blíž."

"Ano."

Oba zvedli k ramenům MP desítky, přestože vzdálenost byla ještě trochu nadměrná.

*****

JESTLI se tu pohybuje cokoli většího než hmyz, pak to není slyšet, říkal si Killgore. V téhle džungli mají být jaguáři, kočkovité šelmy velké jako leopard, z jejichž kožešiny by byla pěkná předložka. Pomyslel si, že jeden náboj ráže 7.62 vypálený z této zbraně by k tomu účelu bohatě postačil. Jsou to však nejspíš noční lovci a bude těžké je vystopovat. A co třeba kapybary - největší myši na světě? Prý mají velmi chutné maso, přestože biologicky patří do tak nevábné rodiny. Ty by se měly krmit během dne, že? Všude kolem je tolik věcí k vidění, tolik všelijakých skvrn a chomáčů, a jeho oči na to ještě nejsou zvyklé. Najde si nějaké místo, kde zůstane nehybně sedět, aby oči přivykly té směsici světel a stínů. Teprve pak mohou rozeznat případné změny, které signalizují něco nepatřičného. Támhle je dobré místo, pomyslel si. Vzrostlý strom vedle padlého kmene...

*****

"TAK pojď, můj milej," šeptal Pierce. Sto yardů, usoudil, by mělo stačit. To bude dostatečně blízko. Musí namířit o maličko výš, jakoby na bradu, a přirozený pokles letící kulky způsobí, že zasáhne přímo do hrudi. Do hlavy by to bylo lepší, ale je to trochu daleko a on musí být opatrný.

*****

KILLGORE zapískal, mávl na Macleana a ukázal dopředu. Kirk souhlasně přikývl. Původní nadšení z něho rychle vyprchalo. Džungle neodpovídala jeho představám a pomyšlení, že kolem jsou lidé, kteří se ho chystají napadnout, jí na přitažlivosti nijak nepřidávalo. Kupodivu si najednou vzpomněl na newyorský bar pro nezadané. Na ztemnělou místnost s hlasitou hudbou - bylo to tak zvláštní prostředí... a na ženy, s nimiž se tam seznámil. Je to hrůza, co se s nimi stalo. Byly... přece jen to nakonec byly lidské bytosti. A ze všeho nejhorší je, že jejich smrt neměla žádný smysl. Kdyby se alespoň projekt vydařil, jejich oběť by k něčemu byla, ale takhle... teď všechno skončilo neúspěchem a on tady běhá po pitomý džungli s nabitou flintou a slídí po lidech, kteří mu chtějí udělat totéž, co on udělal...

*****

"LOUISI, máš svůj cíl?"

"Ano."

"Dobrá, tak do toho," zachraptěl Pierce. Sevřel MP desítku pevněji, usadil mušku uprostřed cíle a jemně stiskl spoušť. Ozvaly se tři tiché výstřely -

puf-puf-puf-kovové cvaknutí vracejícího se závěru a pak nárazy tří kulek do cíle. Viděl, jak ten muž široce otevřel ústa a potom padl. Zleva uslyšel podobné zvuky. Pierce se zvedl a se zbraní připravenou k palbě se rozběhl kupředu. Loiselle se držel těsně za ním.

Killgore si ani neměl čas uvědomit, co se mu stalo. Ucítil jen úder do prsou, a najednou hleděl přímo vzhůru, do korun stromů, kde se míhaly modré a bílé střípky vzdálené oblohy. Chtěl něco říci, ale nedýchalo se mu dobře. Když o několik palců pootočil hlavu, nikoho neviděl. Kde je Kirk? podivil se. Nemohl se pohnout, aby... je snad postřelený? Cítil bolest, ale byla zvláštním způsobem vzdálená. Sklonil hlavu, uviděl zakrvácenou hruď a...

... kdo je ten člověk v maskáčích, s obličejem pomalovaným hnědou a zelenou barvou?

A kdopak jsi ty? říkal si seržant Pierce. Všemi třemi výstřely zasáhl hruď. Srdce minul, ale prostřelil horní část plic a hlavní tepny. Oči raněného se na něho upřeně dívaly.

"Vyrazil sis na špatný místo, kamaráde," řekl tiše, a z těch očí najednou zmizel život. Shýbl se pro jeho zbraň; viděl, že je to pěkný samopal. Přehodil si jej přes rameno. Ohlédl se doleva a uviděl Loisella. Držel stejnou zbraň a volnou rukou si symbolicky přejel přes hrdlo. Jeho cíl byl také mrtvý.

*****

"HELE, ono se dokonce dá poznat, kdy umřou," upozorňoval Noonan. Když se srdce obětí zastavila, zmizely i signály sledované systémem DKL. Moc pěkné, pomyslel si Timothy.

"Pierci, Loiselle, tady velitel. Pokud vidíme správně, zničili jste dva cíle." "To souhlasí," potvrzoval Pierce. "Vidíte blízko nás ještě něco?" "Pierci," ozval se Noonan. "Jižně od vaší současné pozice jsou dva, ve vzdálenosti asi dvě stě metrů. Postupují pomalu na východ, směrem k McTylerovi a Pattersonovi."

"Pierci, velitel. Zůstaňte na místě," přikázal Clark.

"Rozumím, veliteli." Pierce zvedl vysílačku, kterou měl u sebe jeho cíl, a nechal ji zapnutou. Protože neměl co dělat, sáhl tomu člověku do kapsy kalhot. A tak se po chvíli dověděl, že zabil doktora medicíny Johna Killgorea z Binghamtonu, stát New York. Kdo vlastně jsi? Byl by se ho na to rád zeptal, jenže tenhle Killgore už nikomu nic nepoví... a kde je psáno, že by jeho odpověď měla nějaký mysl.

*****

"CHLAPI, všichni se mi ohlaste," ozvalo se z Noonanova přijímače na vysílacím pásmu pro walkie-talkie.

*****

HENRIKSEN stál na samém okraji lesa a doufal, že jeho lidé mají dost rozumu, aby zůstali sedět na zadku, jakmile si najdou šikovné místo. Ti vojáci mu naháněli strach - pokud to vůbec jsou vojáci. Lidé z projektu jsou trochu moc nadšení a trochu moc pitomí. Z rádia se chraptivě ozývaly odpovědi na jeho výzvu. Ozvali se všichni kromě dvou. "Killgore, Macleane, ozvěte se." Nic. "Johne, Kirku, kde k čertu vězíte?"

*****

"TO jsou ti dva, co jsme sundali," hlásil Pierce veliteli. "Mám mu to povědět?"

"Ne, Pierci, měj sakra rozum!" odpověděl Clark naštvaně.

"Náš šéf nemá smysl pro humor," poznamenal Loiselle k partnerovi a pokrčil rameny jako pravý Francouz.

*****

"KDO je k nim nejblíž?" ozvalo se z rádia.
"Já s Dawsonem," odpověděl jiný hlas.
"Oukej. Berg a Dawson se přesunou na sever. Nemusíte spěchat. Uvidíme, jestli něco najdete."
"V pořádku, Bille," řekl další hlas.
"Budeme mít zase práci, Louisi," prohodil Pierce.
"Oui" přitakal Louis. Ukázal prstem. "Koukej na ten strom, Miku." Pierce viděl, že má u země přinejmenším tři metry v průměru. Z toho by se dal postavit celý dřevěný dům. A velký dům.
"Pierci a Loiselle, dva cíle se k vám blíží skoro přesně z jižního směru. Drží se
blízko u sebe."

*****

DAVE Dawson před patnácti lety absolvoval vojenský výcvik v armádě Spojených států a věděl toho dost, aby se ho začaly zmocňovat obavy. Nařídil Bergovi, ať se drží blízko za ním. Vědec ho poslechl a Dawson vykročil.

*****

"VELITELI, tady Patterson. Něco se pohybuje přímo přede mnou, vzdálenost asi dvě stě metrů."
"To zhruba souhlasí," hlásil Noonan. "Míří přímo k Mikovi a Louisovi."
"Pattersone, velitel. Nechte je jít."
"Rozumím," potvrdil Hank Patterson.
"To není fér," namítl Noonan a vzhlédl od obrazovky.
"Timothy, fér znamená to, že přivedu všechny lidi domů živé. A s ostatním jdi do hajzlu," odsekl Clark.
"Máš pravdu, šéfe," uznal agent FBI. Spolu s Clarkem pozorovali, jak se blikající tečky blíží k bodům označeným písmeny L a P. Za pět minut oba neidentifikované cíle zmizely z obrazovky a už se neobjevily.
"Chlapci dostali další dva, Johne."
"Proboha, to je ale kouzelná mašinka," rozplýval se Clark, když Pierce s Loisellem potvrdili, co jim přístroj sdělil už dřív.
"Chavez veliteli."
"Sem s tím, Dingu," ozval se Clark.
"Nemohl by nám ten přístroj pomoct k postupu proti nim?"
"Myslím, že jo. Time, mohli bychom navést naše lidi přímo za ně?"
"Jistěže. Vidím, kde kdo je. Jde jen o to, držet se od nich dostatečně daleko, než je obejdeme, a pak se k nim zas můžeme přiblížit."
"Domingo, Noonan říká, že to půjde, ale chvíli to potrvá, abychom nic nezvorali. Hlavně musíte myslet hlavou."
"Budu se snažit, jefe," ujistil ho Chavez.

*****

DVACET minut poté se Henriksen pokusil zavolat Dawsona s Bergem a zjistil, že neodpovídají. V lese se dělo něco moc nepěkného, ale vůbec netušil, o co jde. Dawson je bývalý voják, Killgore zkušený, schopný lovec - a najednou se beze stopy ztratí? Co se tady děje? Samozřejmě, jsou tam vojáci, ale nikdo

přece není tak dobrý. Neměl však na vybranou, musel své lidi nechat, kde byli.

*****

NEJPRVE vyrazili Patterson se Scottym McTylerem. Prvních tři sta metrů mířili k severozápadu a pak se stočili k jihu. Kráčeli zvolna a tiše a blahořečili nečekaně holé půdě pralesa - svítilo na ni příliš málo slunce, aby tu mohla vyrůst tráva. Steve Lincoln s Georgem Tomlinsonem také postupovali jako tým. Obešli dva mrkající body severně od nich a dostali se jim přímo do zad.

"Vidíme své cíle," ozval se McTylerův hlas s vrčivým skotským přízvukem. Podle Noonanovy obrazovky se nacházeli přímo za nimi, ve vzdálenosti sto metrů.

"Sundejte je," přikázal Clark.

*****

OBA muži se dívali opačným směrem, než kde stáli vojáci Duhy. Jeden se kryl za stromem a druhý ležel na zemi.

Tím stojícím byl Mark Waterhouse. Patterson pečlivě zamířil a vypustil dávku o třech střelách. Údery kulek Waterhouse narazily na kmen stromu. Upustil zbraň, a ta se s rachotem zřítila na zem. Ležící muž se otočil. Když i jeho zasáhly kulky, sevřel svoji zbraň pevně v ruce a reflexivně zatáhl za spoušť. Vypálil do pralesa dávku o deseti ranách.

"Do prdele," zaklel Patterson do rádia. "Moje chyba. Asi měl spoušť nastavenou na jemno, šéfe."

*****

"CO to bylo, co to bylo - kdo střílel?" křičel Henriksen do rádia.

*****

TOMLINSON s Lincolnem to měli snazší. Oba jejich cíle vyskočily a zadívaly se doleva, takže na ně bylo dokonale vidět. Za okamžik oba muži padli a pět minut poté si velitelský hlas na nepřátelském okruhu vyžádal další hlášení o stavu mužstva. Teď už mu chybělo osm lidí.

*****

TOU dobou už se vojáci Duhy pohybovali spíš za Henriksenovými lidmi než před nimi. Noonanův počítač je navedl přesně.

"Můžeš mě napojit na jejich vysílačky?" otázal se Clark agenta FBI.

"To je snadné," ujistil ho Noonan. Cvakl tlačítkem a někam připojil mikrofon. "Prosím."

"Haló, vy tam," promluvil Clark do frekvence. "Už jsme dostali osm vašich."

"Kdo je to?"

"Nejmenujete se náhodou Henriksen?" zeptal se John.

"Kdo to sakra mluví?" chtěl vědět ten hlas.

"Ten, kdo zabíjí vaše lidi. Už jsme jich dostali osm. Vypadá to, že jich máte venku ještě dvaadvacet. Chcete jich nechat zabít ještě víc?"

"Do hajzlu, kdo jste?"

"Jmenuju se Clark. John Clark. A vy?"

"William Henriksen!" zařval ten hlas.

"Aha, vy jste býval u FBI. Předpokládám, že jste dnes ráno mluvil s Wilem Gearingem. No, to je jedno." Clark se odmlčel. "Řeknu to jenom jednou. Složte

zbraně, vyjděte z lesa, vzdejte se, a přestaneme po vás střílet. Jinak vás dostaneme všechny do jednoho, Bille."

Dlouho bylo ticho. Clark čekal, co ten hlas na druhém konci udělá; asi za minutu udělal přesně to, co John předpokládal.

"Poslouchejte, všichni poslouchejte. Okamžitě se stáhněte do budovy! Všichni se ihned stáhněte!"

"Duho, tady je Šestka. Počítejte s tím, že se teď hned začnou přesouvat k budově. Dál palte bez povelů," dodal do mikrofonu šifrované vysílačky.

Ukázalo se, že panika v Henriksenově chvějícím se hlase, když vydával rozkaz, je nakažlivá. Okamžitě uslyšeli dusot nohou prodírajících se přímo i klikatě lesem skrze křoví k otevřenému prostoru. Mnozí tam vběhli docela bezmyšlenkovitě.

Homer Johnston tak přišel ke snadnému zásahu. Zpod stromů se vyřítil muž oblečený v zeleném a utíkal po trávě podél vzletové a přistávací dráhy. Měl v ruce zbraň, tedy to byl nepřítel, a Johnston ho jediným výstřelem zasáhl mezi lopatky. Udělal ještě jeden krok a zhroutil se k zemi. "Střelec Dva-Jedna, dostal jsem jednoho severně od ranveje!" ohlásil ostřelovač.

Chavez zažil přímější akci. Kryl se za stromem, když uslyšel, jak se k němu blíží dva lidé, které předtím sám sledoval. Když se podle jeho odhadu přiblížili asi na padesát metrů, ustoupil o krok stranou a zjistil, že jdou z druhé strany. Popošel o krok doleva, uviděl jednoho z nich a zvedl MP desítku k rameni. Běžící muž ho spatřil a snažil se zvednout zbraň. Dokonce stačil i vystřelit, ale jenom do země. Dostal dávku do obličeje a zřítil se na zem jako pytel fazolí. Ten za ním prudce zabrzdil a zadíval se na Chaveze.

"Zahoď tu bouchačku!" zaječel na něho Ding, ale buď ho neslyšel, nebo neposlouchal. Začal zvedat zbraň, jenže stejně jako jeho parťák to nestihl. "Tady Chavez, dostal jsem dva." Do radostného vzrušení té chvíle se mísil stud nad tím, jak to bylo snadné. Docela obyčejné vraždění.

*****

CLARK si připadal, jako když počítá skóre při nějaké hrůzné gladiátorské hře. Neoznačené tečky na Noonanově počítači začínaly mizet, jak jejich srdce přestávala bít a vydávat elektrické signály. Za dalších několik minut z původních třiceti signálů, které od počátku sledoval, napočítal jen čtyři. Utíkali zpátky k budově.

*****

"PROKRISTA, Bille, co se tam stalo?" zeptal se Brightling, čekající u hlavního vchodu.

"Zabíjeli nás jako ovce, člověče. Já nevím. Já nevím."

"Tady je John Clark. Volám Williama Henriksena," zachraptěla vysílačka.

"Ano?"

"Tak naposledy. Vzdejte se, nebo si pro vás přijdeme."

"Jen si kurva přijďte!" zaječel Henriksen.

*****

"VEGO, začni s těmi okny," přikázal klidným hlasem Clark.

"Rozumím, veliteli," odvětil Oso. Pozvedl pažbu svého těžkého kulometu M-60 a začal v druhém patře. Pohyboval hlavní zprava doleva, sklo se tříštilo a mezi ním a budovou létaly světelné křivky střel.

"Pierci a Loiselle, vezměte si Connollyho a jděte k té budově na severozápadě. Začněte s demolicemi."

"Rozumím, veliteli," odpověděl Pierce.

*****

TI, kdo se z lesa vrátili živí, se snažili palbu opětovat. Stříleli pánu bohu do oken, ale nadělali ve dvoraně přišerný rámus. Carol Brightlingová ječela. Z horních oken se jim do tváří valilo rozbité sklo jako vodopád.

"Ať toho nechají!" vykřikla Carol.

"Dej mi to rádio," řekl Brightling. Henriksen mu je podal.

"Přestaňte střílet. Tady je John Brightling. Přestaňte všichni střílet. To platí i pro vás, Clarku, ano?"

Za několik vteřin střelba ustala; bylo těžší to zařídit na straně obránců, protože ze strany Duhy střílela jen jedna zbraň a Oso zastavil palbu, jakmile dostal rozkaz.

"Brightlingu, tady je Clark. Slyšíte mě?" zachraptělo rádio v Johnově ruce.

"Ano, Clarku, slyším vás."

"Vyveďte teď všechny svoje lidi ven a beze zbraní," nařizoval ten zvláštní hlas. "Nikoho nezastřelíme. Vyveďte všechny ven, nebo začneme doopravdy zostra."

"Nedělej to, Johne," zapřísahal ho Bill Henriksen. Viděl sice, že odpor je marný, ale kapitulace se bál ještě víc a raději by byl zemřel se zbraní v ruce.

"Aby nás všechny hned na místě pobili?" namítla Carol. "Co jiného nám zbývá?"

"Moc toho není," mínil její manžel. Přistoupil k recepčnímu stolku a interkomem všechny vyzval, ať se shromáždí ve dvoraně. Potom zvedl přenosnou vysílačku. "No, tak dobře, za chvíli vyjdeme. Jen nám dejte čas to zorganizovat."

"V pořádku, chvíli počkáme," odvětil Clark.

"Johne, děláš chybu," naléhal Henriksen na svého zaměstnavatele.

"Celej tenhle zatracenej podnik byla chyba, Bille," opáčil John a snažil se přijít na to, v čem vlastně pochybil. Přitom se díval na velký černý vrtulník, který přistál asi v polovině přistávací dráhy - blíž k nepřátelským zbraním se pilot zřejmě neodvažoval.

*****

PADDY Connolly stál u palivové nádrže. Měli zde obrovskou nadzemní cisternu s označením 2-Diesel, asi k zásobování elektrárny. Není nic snazšího a zábavnějšího než vyhodit do vzduchu nádrž s palivem, a tak zatímco Pierce s Loisellem přihlíželi, expert na výbušniny položil k nádrži na stranu odvrácenou od elektrárny deset liber náloží. Bude tam dobrých osm tisíc galonů, pomyslel si. Ty by udržely elektrárnu v chodu hodně dlouho.

"Veliteli, tady Connolly."

"Connolly, velitel slyší," ozval se Clark.

"Budu toho potřebovat víc. Všechno, co jsem si přivezl."

"Je to ve vrtulníku, Paddy. Čekej."

*****

JOHN vyšel až na kraj lesa, necelých tři sta yardů od budovy. Vedle se Vega stále krčil u těžkého kulometu a sešli se tu i všichni ostatní vojáci s výjimkou Connollyho a dvou střelců, kteří ho doprovázeli. Všechno původní nadšení už vyprchalo. Byl to ponurý den. I když byl úspěšný, zabíjení nikoho netěší a dnešní práce se podobala obyčejnému vraždění víc než vše, co kdo z přítomných v životě zažil.

"Vycházejí," řekl Chavez s dalekohledem u očí. Rychle je spočítal. "Vidím jich šestadvacet."

"To by mělo odpovídat," mínil Clark. "Půjč mi to." Vzal si od Dinga

dalekohled a pátral po známých obličejích. Kupodivu, první tvář, kterou byl schopen označit jménem, patřila jediné ženě mezi nimi. Carol Brightlingová, prezidentova vědecká poradkyně. Clark usoudil, že vedle ní jde nejspíš její bývalý manžel John

Brightling. Vyšli ven z budovy na plochu, kde se zřejmě původně otáčela letadla. "Pokračujte v chůzi směrem od budovy," řekl do rádia. S jistým údivem zaznamenal, že poslechli.

"Dingu, vezmi si četu a prohlédni tu budovu. Honem, chlapče, a dávej na sebe pozor."

"To si pište, pane C." Chavez mávl na svoje lidi a rozběhl se k budově.

Clark se znovu podíval dalekohledem a ujistil se, že nikdo z nich nemá žádnou zbraň. Rozhodl se, že si může dovolit vykročit jim vstříc jen v doprovodu pěti vojáků první čety. Kráčeli asi pět minut a konečně se s Johnem Brightlingem setkal tváří v tvář.

"Tohle je asi vaše sídlo, že?"

"Bylo, než jste ho zničil."

"Doktore Brightlingu, mládenci ve Fort Dietricku prozkoumali obsah kanystru, který se támhle pan Gearing pokusil použít v Sydney. Jestli čekáte, že vás budu litovat, tak jste na špatné adrese."

"A co tedy chcete dělat?" Právě když to dořekl, vrtulník vzlétl a zamířil k elektrárně. Asi veze Connollymu zbytek výbušnin, domyslel si Clark.

"Přemýšlel jsem o tom."

"Zabil jste naše lidi!" vyhrkla Carol Brightlingová, jako by to snad mělo nějaký význam.

"Ano, pohybovali se na bojišti se zbraní v ruce a myslím, že by asi neváhali zabít někoho z mých lidí, kdyby k tomu dostali příležitost - ale my nikomu zadarmo nic nedáváme."

"Byli to dobří lidi. Lidi..."

"Lidi, ochotní zabíjet své bližní - a kvůli čemu?" otázal se John.

"Aby zachránili svět," vyštěkla Carol Brightlingová.

"To říkáte vy, madam, jenže jste vymysleli příšerný způsob, jak to provést, nemyslíte?" otázal se zdvořile. Trocha zdvořilosti neuškodí, pomyslel si. Třeba se rozpovídají a on možná konečně pochopí, co jsou vlastně zač.

"Nečekala bych, že tomu budete rozumět."

"Asi nejsem dost chytrý, abych to pochopil, že?"

"Ne," odsekla. "To nejste."

"No dobrá, ale dovolte, abych si ověřil, že tomu rozumím správně. Vy jste chtěli vyvraždit skoro všechny lidi na Zemi, a to pomocí biologické zbraně, jen proto, abyste mohli objímat stromy?"

"Abychom zachránili svět!" odpověděl za všechny John Brightling.

"No dobře," pokrčil Clark rameny. "Možná, že Hitler si taky myslel, že zabíjení Židů má nějaký smysl. A teď si tadyhle sedněte a seďte." Odešel od nich a zapnul vysílačku. Prostě se to nedá pochopit.

Connolly byl rychlík, ale nedokázal dělat zázraky. Elektrárnu nechal být. Jak se ukázalo, nejtěžší ze všeho bylo postarat se o mrazicí boxy v hlavní budově. Vypůjčil si k tomu Kolibříka - měli jich tu několik - a dopravil v něm do budovy dva barely nafty. Neměl čas na nějaké okolky, a tak prostě projel skleněnou stěnou. Mezitím Malloy odvezl vrtulníkem polovinu lidí zpátky do Manausu a než se vrátil, nabral palivo. Všechno to zabralo zhruba tři hodiny. Během té doby zajatci prakticky neviděli, co se děje, a přestože jim na dráze, rozpálené jako pánev, muselo být horko, nepožádali ani o vodu. Clarkovi to bylo fuk - alespoň mu nic nepřipomínalo, že jsou to lidé. Nejpodivnější mu připadalo, že se jedná o vzdělané lidi, kterých by si dokázal i vážit - až na tu jedinou věc. Nakonec k němu připochodoval Connolly s krabičkou elektrického ovládání v ruce.

Clark pokývl hlavou a zapnul vysílačku.

"Méďo, velitel."

"Méďa slyší."
"Budeme se sbírat, podplukovníku."
"Rozumím. Méďa už letí." V dálce se začal otáčet rotor Night Hawku a Clark se vrátil k sedícím zajatcům.
"Nezabijeme vás a neodvezeme vás zpátky do Ameriky," oznámil jim. Zatvářili se ohromeně.
"A co tedy chcete dělat?"
"Podle vás bychom měli žít v souznění s přírodou, je to tak?"
"Jestli má planeta přežít, tak ano," odvětil John Brightling. V očích jeho ženy se zračila nenávist a vzdor - ale také zvědavost.
"Fajn," přikývl Clark. "Vstaňte a svlékněte se. Šaty naházejte sem," ukázal na roh jednoho z betonových plátů.
"Ale..."
"Poslechněte!" zařval Clark. "Nebo vás tady teď dám postřílet."
Nakonec udělali, co jim řekl. Někteří se svlékali rychle, jiní pomalu a rozpačitě, ale postupně jeden po druhém navršili své šaty doprostřed dráhy. Carol Brightlingová se kupodivu nechovala nikterak stydlivě.
"A co teď?" zeptala se.
"No, to je tak. Vy chcete souznívat s přírodou, tak jen do toho. Kdyby vám to nevonělo, nejbližší město je Manaus. Osmadevadesát mil. Tudy," ukázal rukou a otočil se. "Paddy, odpal to."
Connolly beze slova začal mačkat tlačítka na krabičce. Jako první se rozletěla nádrž s palivem. Dvojí nálož vyrvala do stěn cisterny díry. Od toho chytilo palivo, vyšlehly plameny jako z rakety a nádrž byla vržena na elektrárnu vzdálenou padesát metrů. Tam se zastavila, praskla a všude kolem se rozlila hořící nafta.
Výbuch mrazicích boxů v hlavní budově nemohli vidět, ale i tam exploze nafty rozervala stěnu mrazírny a na hořící trosky se zřítilo zdivo. Postupně následovaly všechny budovy a také talíře satelitních antén. Naposled explodovala obytná budova. Její betonové jádro chvíli odolávalo, ale po nerozhodné chvilce se přízemní část s třeskem zhroutila a zbytek budovy se sesypal na ni. V necelé minutě bylo zničeno vše, co by mohlo člověku pomoci přežít.
"Chcete nás poslat do džungle a nedáte nám ani nůž?" otázal se Henriksen.
"Najděte si nějaké pazourky a vyrobte si," poradil mu Clark, právě když nedaleko přistál Night Hawk. "My, lidi, jsme se to naučili asi před půl miliónem let. Vy chcete souznívat s přírodou. Tak souznívejte," dodal. Otočil se a nastoupil. Za chvíli už seděl připoutaný na svém místě za pilotem a podplukovník Malloy bez zbytečného kroužení vzlétl.
Z doby, kdy ještě sloužil u třetí skupiny pro zvláštní operace, si Clark pamatoval, že se to na lidech vždycky pozná. Někdo vyskočí z vrtulníku a rozběhne se rovnou do buše a jiný zůstane stát a dívá se za odlétající helikoptérou. On patřil vždycky k těm prvním, protože si uvědomoval, v čem spočívá jeho práce. Ti ostatní by se byli nejradši vrátili zpátky; nelíbilo se jim, že je vrtulník opustil. Když se naposledy podíval dolů, viděl, že se všechny pohledy upírají k Night Hawku, mířícímu na západ.
"Myslíš, že vydrží aspoň týden?" prohodil Ding, který mu četl z tváře. Ani on jakožto absolvent výcvikového střediska rangerů se nedomníval, že by na takovém místě dokázal dlouho přežít.
"Když budou mít štěstí...," opáčil velitel Duhy.

EPILOG - ZPRÁVY ZE SVĚTA

PO RANNÍ ROZCVIČCE PŘISTÁL NA CHAVEZOVĚ STOLE výtisk listu International Herald Tribune. Pohodlně se usadil a dal se do čtení. V Herefordu byla dost

nuda. Pořád sice cvičili a zdokonalovali se ve svých dovednostech, ale od jejich návratu z Jižní Ameriky před šesti měsíci je do žádné akce nepovolali.

Zlatý důl ve Skalistých horách, hlásal titulek na první straně. Psali tam, že nějaký Rus na svém pozemku v Montaně našel bohaté ložisko zlata. Majitel, jistý Dmitrij A. Popov, ruský podnikatel, zakoupil pozemek jako ranč, kde by mohl trávit dovolenou, a čirou náhodou učinil tento nález, psaly noviny. Těžba bude zahájena v nejbližších měsících. Místní ochránci životního prostředí protestují a snažili se zabránit těžbě právní cestou, ale soudce federálního soudu s přihlédnutím k zákonu z devatenáctého století o těžbě a využívání nerostného bohatství jejich námitky zamítl.

"Četl jsi tohle?" zeptal se Ding Clarka.

"Je to chamtivej parchant," utrousil John a prohlížel si poslední fotografie svého vnuka na Chavezově stole. "Jo, četl jsem to. Vykoupil ten pozemek z pozůstalosti Fostera Hunnicutta za půl milionu dolarů. Řek bych, že mu toho asi prozradil víc než jen plány Johna Brightlinga."

"Asi jo." Chavez se opět zahleděl do novin. V obchodní rubrice se dočetl, že akcie společnosti Horizon začínají opět stoupat, poté, co firma uvedla na trh nový lék proti srdečním onemocněním, a dohánějí tak ztráty způsobené zmizením prezidenta společnosti doktora Johna Brightlinga před několika měsíci, kterážto záhada dosud čeká na vysvětlení, dodával redaktor. Nový lék, Kardiklear, podle testů Federálního úřadu pro kontrolu potravin a léčiv zabraňuje v šestapadesáti případech ze sta opakování srdečního záchvatu. Horizon také pracuje na prodloužení lidského věku a zkoumá možnosti léčby rakoviny.

"Johne, nebyl se někdo podívat v Brazílii, jestli..."

"Pokud vím, tak ne. Satelitní snímky ukazují, že trávu vedle letiště nikdo neseká."

"Takže je zabila džungle?"

"Příroda není sentimentální, Domingo. Nerozlišuje mezi přáteli a nepřáteli."

"Asi ne, pane C." I teroristé to dokážou, pomyslel si Chavez, ale ne džungle. Kdo je tedy největším nepřítelem lidstva? Hlavně lidstvo samo, usoudil Ding. Odložil noviny a opět pohlédl na snímek Johna Conora Chaveze, který se už naučil sedět a smát se. Jeho syn vyroste v novém, lepším světě a jeho otec bude jedním z těch, kdo se starají, aby byl bezpečný - pro něho i pro ostatní děti, jejichž nejdůležitějším úkolem je naučit se chodit a mluvit.

??

??

??

??